

Lương Vũ Sinh

Ảo Kiếm Linh Kỳ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Lương Vũ Sinh

Ảo Kiếm Linh Kỳ

Hồi 1

Nước Chảy Hoa Trôi, Mấy Phen Ly Hợp

Quán tuyết mãn kinh hoa, uy phong chấn hải.

Anh hoa phát tiết, danh tiếng lẫy lừng.

Chàng là ai? Có người nói rằng chàng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, nhưng cũng có người cho rằng chàng chỉ xứng liệt vào hàng đệ nhị, đệ tam thôi. Nhưng bất kỳ là đệ nhất hay đệ tam, chỉ cần xuất hiện là lập tức gây chấn động võ lâm.

- Suốt hai mươi năm qua chưa có kiếm khách nào to gan ngang hướng như chàng.

Đây là lời bình nghị của Thân Công Đạt, một nhân vật có biệt danh là “Vạn sự thông”.

trên giang hồ, và lời bình nghị này tuyệt không có ai hoài nghi.

Chỉ cần nhắc một chuyện cũng đủ chứng minh sự to gan ngang bướng của chàng. Hai mươi năm trước, chàng từng tỉ thí kiếm pháp với Võ Đang ngũ lão, kiếm thuật của phái Võ Đang được thiên hạ công nhận là đứng đầu trong các danh môn đại phái, nhưng đương thời chàng chỉ là một thiếu niên vừa quá hai mươi và chỉ dựa vào một thanh trường kiếm trong tay mà chàng đã đấu lưỡng bại câu thương với Võ Đang ngũ lão.

Sau trận tỷ kiếm này, tuy chàng thất tung tuyệt tích nhưng chỉ cần nhắc đến danh tự Tề Cẩn Minh thì trên giang hồ không ai lại không biết và không tán tụng.

Tề Cẩn Minh là Tề Cẩn Minh, thiên hạ chỉ có một Tề Cẩn Minh nên không cần thêm cho chàng bất kỳ trác hiệu nào. Bản thân danh tự này đã khiến cho người ta thần phục và uy khiếp rồi, chỉ cần nhắc đến ba chữ là đã quá đủ.

Nhưng tất cả là chuyện của hai mươi năm trước và suốt hai mươi năm qua. Hiện tại chàng đã là một lão trung niên ngoại tứ tuần, bước đi loạng quạng, mục quang thờ thẩn, hình dung tiêu tụy chẳng có một chút thần thái. Không những thế chàng (tức là lão trung niên hiện tại) còn phải nhờ một phụ nhân nâng đỡ mới có thể đi được, bên bờ hồ Thảm Sát Hải. (Thảm Sát Hải là một hồ nhân tạo trong nội thành Bắc Kinh).

Phụ nhân kia là thê tử của lão chăng? Hay là tình nhân của lão? Cả hai đều đúng và đều không đúng. Bởi lẽ lão và bà ta có cái thực của phu thê nhưng không có danh phu thê, bọn họ từng trải qua nhiều kiếp nạn với nhau nên không thể nói là “gặp gỡ qua đường”, nhưng trong lòng lão vẫn còn yêu thương tiền thê của lão.

Hiện thê của lão là “danh môn thực nữ” Trang Anh Nam, còn phu nhân này là Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên, một trong “Tiêu Thị Song Hồ” nổi tiếng bại hoại trên giang hồ. Trước đây không lâu Tiêu Quyên Quyên đã dùng Tô Cốt Tán phế võ công của lão, lúc này không biết vì hối hận hay là vì muốn an ủi Tề Cẩn Minh mà bà ta cúi đầu nói:

- Cẩn Minh, chàng còn oán hận ta chăng?

Tề Cẩn Minh chỉ biết gượng cười, lão còn có thể nói gì được? Lòng lão đã như pho tượng thì còn sá gì đến tâm thân huyết nhục? Nhưng chuyện khiến tâm tình lão trở nên lạnh lùng như vậy không phải là vì lão bị mất võ công. Hồ Thảm Sát Hải mặt nước bằng phẳng như gương, hai bên bờ thùy dương rủ bóng, giữa hồ sáng rực sen khai. Nhưng đáng tiếc là lão không còn lòng dạ để thưởng thức mỹ cảnh này. Hai mươi năm trước, lão đã từng thả bước cùng Trang Anh Nam bên bờ hồ này, nhưng hiện tại Trang Anh Nam đã là

thê tử của Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng rồi.

Là ân hay là oán? Là ảo hay là thực? Dù thế nào thì hình bóng của Trang Anh Nam vẫn được chôn dấu trong trái tim lão, còn trước mắt thì lão phó thác cuộc đời cho Tiêu Quyên Quyên. Lão vốn được xem là thiên hạ đệ nhất kiếm khách nhưng hiện tại là một phế nhân mà ngay cả chút khí lực cũng không xuất ra được. Sợ rằng lão chỉ có thể xem quá khứ là một trường ảo mộng thôi, nhưng ân oán, chân, ảo, há có thể nói ra dễ dàng?

Tiêu Quyên Quyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kỳ thực, Tái ông thấy mã chưa hẳn đã là họa. Có ta cả đời hầu hạ phục vụ chàng thì chàng có thể no cơm ấm áo vui thú quãng đời còn lại, như thế chẳng hơn phiêu bạt giang hồ mà bất cứ lúc nào cũng đem sinh mạng ra đánh đổi sự tồn tại sao?

Những lời này đích thực là xuất phát từ cõi lòng của bà ta, vì chỉ cần được chiếu cố lo liệu cho Tề Cẩm Minh thì bà ta đã mãn nguyện rồi. Nhưng Tề Cẩm Minh không phải là nhân vật dễ bị người khác xỏ mũi, do vậy chỉ có duy nhất một cách là phế võ công của lão, như thế mới có thể khiến lão vĩnh viễn không rời bà ta.

Nước chảy hoa trôi, mây phen ly hợp, tơ duyên đứt đoạn khó nói ân thù. Tề Cẩm Minh còn gì để nói nữa? Lão chỉ đành gượng cười nói:

- Quyên Quyên, bây giờ ngươi có thể yên tâm rồi đây. Nhưng ta cũng mong mọi việc sẽ được như ngươi nói.

Đáng tiếc lại có người không cho lão “vui vui thú thú sống quãng đời còn lại như vừa nói, những lời “cam tâm tình nguyện” của Tiêu Quyên Quyên nói ra chưa cạn tuần trà thì những kẻ không cho Tề Cẩm Minh qua những ngày an vui lạc thú đã kéo đến.

Đó là năm đạo sĩ mặc trường bào màu lam. Tề Cẩm Minh nhận biết được bốn người đó là Ngọc Chân Tử, Ngọc Huyền Tử, Ngọc Đồng Tử và Ngọc Hư Tử

trong Võ Đang ngũ lão.

Còn một đạo sĩ trẻ tuổi thì lão chưa từng gặp nhưng đã cùng đi với bọn Ngọc Chân Tử thì tất nhiên cũng là nhân vật trong Võ Đang.

Ngọc Hư Tử là nhân vật đi đầu tiên, lão dừng bước trước mặt Tề Cẩn Minh và nhìn đối phương bằng ánh mắt đầy thù hận.

- Tề Cẩn Minh ta trúng độc kế của ngươi nhưng vẫn sống đến ngày nay để tìm ngươi thanh toán, ngươi không ngờ phải không? - Ngọc Hư Tử lạnh lùng nói.

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Ta ngờ được chứ, vì ta biết có Sở Thiên Thư trao cho ngươi thuốc giải.

Nhưng e rằng ngươi còn chưa biết, ta vốn có thể giết Sở Thiên Thư, một khi Sở Thiên Thư chết rồi thì tất nhiên hẳn không thể cứu sống ngươi, song ta đã không làm như vậy.

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Vậy à, như thế thì lẽ ra ta phải lãnh ân tình của ngươi sao? Vì ngươi có thể giết ta mà không giết, ngươi có thể giết Sở Thiên Thư mà không giết, nhờ vậy hẳn mới có thể cứu sống ta? Hi hi, ngươi thật là thông minh, có lẽ ngươi cũng đã sớm nghĩ đến chuyện hôm nay phải không?

Ý lão muốn nói là vì Tề Cẩn Minh sớm biết sẽ có ngày Võ Đang ngũ lão tầm thù nên mới không tuyệt tình với lão để chừa đường hậu thoái.

Tề Cẩn Minh ngược nhìn trời và lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư Tử, ngươi tự đề cao mình quá đấy!

Ngọc Hư Tử hỏi lại:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Tề Cẩn Minh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Tề mỗ bình sinh hành sự chỉ dựa vào nhận thức tốt xấu thôi. Xưa nay ta không cần ân tình của ai và cũng không muốn bắt kỳ ai nhận lãnh ân tình

của ta. Nói thật cho người biết nhé, ta không giết người là vì ta chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của người! Ta dùng độc châm đả thương người chẳng qua là vì ghét những lời lẽ nhai của người bên tai ta thôi!

Ngọc Hư Tử phát đại nộ, lão lớn tiếng quát:

- Tề Cận Minh, người chết đến nơi mà còn dám khinh người như thế à?

Tề Cận Minh nói:

- Chết sống là một chuyện, lời ngay không thể không nói! Cũng không phải là ta khinh người, người có thể làm cho ta cảm thấy đáng ghét là ta đã xem trọng người rồi đấy.

Sắc diện của Ngọc Hư Tử chợt biến từ hồng qua xanh nhạt, lão cười nhạt nói:

- Đa tạ người đã xem trọng ta, ta cũng nói thực cho người biết, đừng nói là ta không tin những lời huyền hoặc của người, dù cho tối hôm đó người thật sự hạ thủ lưu tình với ta thì điều đó cũng gột rửa được thâm thù đại hận!

Trong Võ Đang ngũ lão, Ngọc Chân Tử có niên kỷ cao nhất, lão háng giọng rồi nói:

- Tề Cận Minh, hai mươi năm trước người và Võ Đang ngũ lão chúng ta tỷ kiếm dẫn đến song phương đều tổn thương. Hôm nay bọn ta đến đây là để kết thúc đoạn ân oán đó, nếu người không muốn tỷ kiếm với bọn ta thì chỉ có duy nhất một cách là tự phế võ công!

Tiêu Quyên Quyên muốn lên tiếng nhưng bị Tề Cận Minh trừng mắt ra hiệu nên không dám mở miệng.

Tề Cận Minh thản nhiên nói:

- Năm xưa, Võ Đang ngũ lão các vị cùng động thủ mà không giết được một mình Tề mỗ nên có lẽ các vị cho rằng đó là đại sỉ nhục của phái Võ Đang.

Vì thế mà hôm nay các vị muốn giết tại hạ, điều này tại hạ không lấy gì làm kỳ quái. Nhưng còn một lão nữa đâu?

Nói đoạn lão nhìn qua đạo sĩ trẻ tuổi.

Ngọc Chân Tử nói:

- Hẳn là sư diệt của ta, tề chương môn sư huynh Ngọc Đỉnh chân nhân đã quy tiên từ mười năm trước rồi.

Đạo sĩ trẻ tuổi nói:

- Ngọc Đỉnh chân nhân là sư phụ của bản đạo, bản đạo đến đây là để báo thù cho ân sư!

Tề Căn Minh nói:

- Thế à, sư phụ của ngươi đã khứ thể mười năm trước, như vậy là sau khi tử kiếm với ta mười năm thì lão mới chết phải không?

Đạo sĩ trẻ nói:

- Tuy gia sư sau cuộc tử kiếm mười năm mới quy tiên nhưng nếu không bị ngươi đả thương trong lần tử kiếm đó thì gia sư chí ít cũng có thể sống thêm ba mươi năm nữa!

Tề Căn Minh nói:

- Đa vậy mà ngươi muốn trút món nợ đó lên đầu ta phải không? Đúng vậy, ta không giết bá nhân nhưng bá nhân do ta mà chết!

Đạo sĩ trẻ nói:

- Tề Căn Minh, bất luận ngươi cường biện thế nào thì mối thù giết ân sư, ta không thể không báo.

Tề Căn Minh cười nhạt, nói:

- Ta không có ý cường biện, ta đã nói rồi, các ngươi muốn tìm ta báo thù là chuyện rất đúng. Nhưng có điều...

Ngọc Hư Tử liền hỏi:

- Có điều gì nữa?

Tề Căn Minh nói:

- Năm người các vị đều muốn báo thù mà tại hạ chỉ có một thân. Tại hạ đang

ngĩ, nên để cho ai lấy mạng mình thì tốt nhất? Luận về thâm thù đại hận thì có lẽ nên để cho người giết ta, nhưng vị tiểu đạo sĩ kia lại muốn báo phụ thù nên có lẽ sinh mạng của ta giao cho hắn thì phải đạo hơn.

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Không cần người dụng kế ly gián, Võ Đang ngũ lão chúng ta như đồng nhất thể, người chết trong tay người nào trong bọn ta thì cũng như nhau thôi. Lời vừa dứt thì Võ Đang ngũ lão lập tức bày trận thế.

Ngọc Chân Tử nói:

- Ngọc Đình sư huynh, hôm nay Võ Đang ngũ lão thanh toán ân oán với cửa nhân, có đồ đệ của sư huynh tại dương trường cũng như có sư huynh tại dương trường rồi. Huynh yên tâm nhé, lần này nhất định bọn đệ sẽ đòi lại được món nợ hai mươi năm trước để vẫn hồi thể diện cho phái Võ Đang chúng ta.

Tề Cận Minh thản nhiên nói:

- Các vị có cần cử hành nghi thức cầu khẩn anh linh của lệnh sư huynh giúp đỡ các vị không?

Ngọc Chân Tử không để ý đến lời châm biếm của Tề Cận Minh, lão quay sang nói với đạo sĩ trẻ:

- Xung Linh sư diệt, người là đại diện của chương môn sư huynh của bọn ta, mời người đứng vào giữa.

Đạo sĩ trẻ lặng lẽ đứng vào vị trí chủ vị rồi nói:

- Được, tiểu diệt sẽ tận lực hành sự.

Thế trận đã bày xong, Tề Cận Minh đã nằm trong vòng vây của Võ Đang ngũ lão, thế nhưng thái độ của lão vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, hai tay kẹp sau lưng, mắt lơ đãng nhìn trời mây.

Ngọc Chân Tử không nén được nộ khí, lão quát lớn:

- Tề Cận Minh, tại sao người không rút kiếm?

Tề Cận Minh bình thản hỏi lại:

- Tại sao ta phải rút kiếm?

Ngọc Chân Tử dùng dùng lộ khí, lão quát:

- Võ Đang ngũ lão chúng ta há có thể để người khác khinh thị thế sao?

Người không bạt kiếm cũng không được.

Ngọc Hư Tử tiếp lời:

- Tề Cận Minh, người cũng là nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, không ngờ người lại giở thủ đoạn bỉ ổi như thế.

Tề Cận Minh thản nhiên nói:

- Các người muốn giết ta thì cứ việc ra tay. Muốn cưỡng bức ta làm bất cứ việc gì cũng không thể được.

Ngọc Hư Tử liếc nhìn qua Ngọc Chân Tử như muốn hỏi:

- Sư huynh, làm sao bây giờ?

Nên biết với thân phận của Võ Đang ngũ lão, năm người liên thủ đối phó một người thì đã mất thể diện rồi, vậy thì làm sao liên thủ đối phó một kẻ trong tay không có tất sát? Và lại, lần trước bọn họ tỷ kiếm với Tề Cận Minh dẫn đến lưỡng bại câu thương, lần này tất phải thắng đối phương bằng tỷ kiếm mới có thể挽回 thể diện cho phái Võ Đang.

Lúc này Ngọc Chân Tử cũng cảm thấy khó xử, nhất thời không đưa ra được chủ ý.

Chợt nghe đạo sĩ trẻ là Xung Linh nói:

- Sư thúc, hấn dùng thủ đoạn vô lại thế này, lẽ nào chúng ta không báo thù được.

Ngọc Chân Tử chau mày, nói:

- Xung Linh sư đệ, người nói rất đúng!

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Tề Cận Minh và tiếp lời:

- Tề Cận Minh, ta đếm đến ba nếu người không bạt kiếm thì chớ trách bọn ta

không khách khí. Một... hai...

Bỗng nghe Tiêu Quyên Quyên lên tiếng:

- Chàng không xuất kiếm thì các vị cũng không nên giết chàng!

Ngọc Hư Tử và Ngọc Đồng Tử cùng hỏi lại:

- Tại sao hắn không xuất kiếm? Tại sao không nên giết hắn?

Tề Cận Minh cũng trừng mắt nhìn Tiêu Quyên Quyên và quát lớn:

- Quyên Quyên!

Tiếng quát của Tề Cận Minh không đủ trấn áp giọng của hai lão đạo sĩ nhưng cũng đủ khiến Tiêu Quyên Quyên rùng mình, bà không dám lên tiếng nữa.

Tề Cận Minh chậm rãi nói:

- Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là tiếc?...

Xung Linh đạo nhân liền cười nhạt, nói:

- Người mà cũng gọi là đại trượng phu à?

Tề Cận Minh chẳng để ý đến hắn, lão tiếp tục nói:

- Không sai, nhiều người cho rằng ta là đại ma đầu, bọn họ sợ ta nhưng lại xem thường ta. Nhưng ta không thể tự khinh thị mình, nếu ta chết thì cũng phải chết như một đại trượng phu. Quyết không thể làm mất thể diện Tề gia!

Ngọc Hư Tử cười nhạt, nói:

- Người còn dám đem gia môn ra khoa trương à! Không sai, phụ thân người được võ lâm công nhận là Thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng nếu không có một nhi tử chẳng ra gì như người thì đích thực Tề gia là một thế gia đáng được tán dương. Hừ, không cần nói đâu xa, chỉ nói chuyện trước mắt, người dùng thủ đoạn vô lại để đối phó với bọn ta là cũng đủ hoen ố gia môn rồi!

Tề Cận Minh nói:

- Người thì biết cái gì, người có thể giết ta nhưng không thể cấm ta nói chuyện với Quyên Quyên. Vừa rồi ta nói với Quyên Quyên chứ không phải

nói với người. Quyên Quyên, chính vì ta là nhi tử của Tề gia nên cần phải thẳng lưng mà chết, như thế mới không làm cho Tề gia hổ thẹn, nàng hiểu chứ?

Tiêu Quyên Quyên thừa hiểu ý của lão. Bà vốn muốn nói thẳng với Võ Đang ngũ lão là võ công của Tề Cẩm Minh đã bị phế nên không cần bọn họ bức lão tự phế võ công.

Nhưng bây giờ đã hiểu tâm ý của Tề Cẩm Minh thì bà ta càng không thể nói ra điều đó. Vì một khi nói ra, tức có nghĩa là cầu ân tình cho Tề Cẩm Minh, mà Tề Cẩm Minh thì thà chết chứ không chịu nhận lãnh ân tình của đối phương. Lúc này Tiêu Quyên Quyên chợt cảm thấy lòng đau như cắt, bà ân hận là mình đã làm sai chuyện, nếu xương vai của lão không bị bà phá vỡ thì Võ Đang ngũ lão đâu là nghĩa lý gì?

Bà trầm nghĩ:

“Nếu sớm biết như vậy, ta nên để cho chàng tạm thời bảo lưu võ công. Chỉ cần xương vai của chàng không vỡ nát thì chàng có thể uống thuốc giải Tô Cốt Tán của ta và có thể tỷ kiếm cùng Võ Đang ngũ lão. Ôi! Bây giờ xương vai đã vỡ thì dù có linh dược cũng vô dụng thôi!”.

Hối hận thì đã muộn, bây giờ biết làm thế nào?

Tiêu Quyên Quyên chợt nghĩ:

“Không cần sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!”.

Bà chợt nhớ lại buổi chiều mình thệ định tình với Tề Cẩm Minh và lòng đã có quyết ý.

Thế là bà chậm rãi lui bước đứng nép vào người của Tề Cẩm Minh.

Tề Cẩm Minh nhìn qua Võ Đang ngũ lão rồi hỏi:

- Các vị chỉ muốn tìm tị hạ thanh toán thôi phải không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không sai!

Tề Cẩn Minh nói tiếp:

- Như vậy thì việc không liên quan gì đến cô ta, các vị...

Lời chưa dứt thì đã nghe Tiêu Quyên Quyên kêu lên:

- Tề lang, chuyện hôm nay là do thiếp mà lụy đến huynh làm sao chàng có thể nói như vậy, việc đến nước này mà lẽ nào chàng còn phân biệt cái gì thiếp, cái gì chàng?

Câu “Chuyện hôm nay là do thiếp mà lụy đến chàng!” Đương nhiên Tề Cẩn Minh nghe hiểu nhưng bọn Ngọc Hư Tử không thể hiểu là chuyện gì. Bọn họ làm sao ngờ rằng Tiêu Quyên Quyên đã sớm dùng Tô Cốt Tán phá vỡ xương vai của Tề Cẩn Minh?

Vì vậy Ngọc Hư Tử khẽ gật đầu rồi nói với Quyên Quyên:

- Không sai, tuy hấn là tình nhân của ngươi nhưng sở dĩ hấn thân bại danh liệt là đều do ngươi mà ra. Tuy nhiên, ân oán giữa hấn và phái Võ Đang không liên quan gì đến ngươi.

Hôm nay bọn ta đến không phải để bình luận nhân phẩm của ngươi mà chỉ muốn tìm hấn thanh toán ân oán. Vì thế ngươi có thể ra đi.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Nhưng ta cũng báo cho ngươi biết, chuyện chương môn phái Hoa Sơn bị sát hại, ngươi khó thoát khỏi sự hiềm nghi. Ngày đó trên Hoa Sơn ta vốn cũng muốn bắt giữ ngươi, nhưng hiện tại ta lại không muốn đối phó với ngươi. Chuyện của phái Hoa Sơn có đệ tử phái Hoa Sơn lo, ta cũng không muốn bao đồng lo chuyện thiên hạ. Rốt cuộc là ân oán giữa chúng ta đã phân minh, hôm nay chúng ta tìm Tề Cẩn Minh thanh toán, chỉ cần ngươi không giúp hấn thì ngươi có thể đi rồi.

Bọn lão cho rằng như vậy là đã mở rộng một cửa. Tiêu Quyên Quyên là kẻ thức thời nên đương nhiên sẽ bỏ đi. Nào ngờ bà ta không những không đi mà

còn đứng sát vào Tề Cẩm Minh hơn.

Tề Cẩm Minh khẽ nói:

- Quyên Quyên, đây không phải là ta cầu ân tình cho nàng, bọn họ muốn nàng đi thì nàng nên đi thôi!

Ngọc Hư Tử cũng nói:

- Đây, bọn ta đã mở ra một cửa lưới, tại sao ngươi còn chưa chịu đi?

Tiêu Quyên Quyên đường hoàng nói:

- Các vị đã biết vì ta làm liên lụy mà chàng phải thân bại danh liệt nên ta và chàng tất phải sinh tử đồng sinh tử tắc đồng tử thôi! Các ngươi muốn giết chàng thì xin hãy giết ta trước!

Tề Cẩm Minh đối mặt với trường kiếm của Võ Đang ngũ lão nhưng vẫn ngang nhiên không chút khiếp sợ. Duy có một điều khiến lão không thể yên tâm là nhi nữ của lão... Tề Tấu Ngọc.

* * * Tề Tấu Ngọc đang đơn thân độc mã đi vào khu náo thị của nội thành Bắc Kinh, nàng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra thì bản thân cũng cảm thấy có chút buồn cười. Nàng lấy thân phận làm con để tác hợp một đoạn nhân duyên cho phụ thân. Mà trước đây không lâu nàng còn ghét cay ghét đắng nữ nhân kia.

Nàng vừa đi vừa nghĩ:

“Không biết ta làm như vậy thì phụ thân trách ta hay là cảm kích ta? Ồ, ta nghĩ có lẽ phụ thân sau một hồi tức giận thì trong lòng sẽ cảm kích ta thôi. Lão sẽ phát hiện Tiêu di di mới là người lão thật sự cần, ta làm như vậy vừa có chỗ tốt cho phụ thân và mẫu thân vốn là cuộc hôn nhân bất hạnh, nhưng có được kết cuộc như thế thì có thể nói mỗi bên đều đạt sở nguyện rồi. Đương nhiên mẫu thân thích cuộc sống hiện tại của bà và không thích quay về Tề gia. Còn ta thì sao, ta lại có hai mẫu thân, điều đó cũng không tệ lắm!”.

Nàng nghĩ đến chỗ tốt của các bên thì lấy làm đắc ý vì dường như “ác tác kịch” của nàng cũng biến thành “kiệt tác đắc ý” vậy. Nhưng trong sự đắc ý của nàng cũng còn có mấy phần ưu lo. Vì hiện tại nàng bắt đầu nghĩ đến Vệ Thiên Nguyên. Vị trí của Vệ Thiên Nguyên trong lòng nàng vốn còn nặng hơn phụ thân của nàng, hiện tại nàng không cần phải lo nghĩ đến chuyện của phụ thân nữa nên nỗi nhớ Vệ Thiên Nguyên càng thâm thiết hơn...

Tiêu Quyên Quyên dẫn lời Khương Tuyết Quân nói cho nàng biết về một “cổ quái nữ tử” có tên là Thượng Quang Phi Phụng, bảo rằng Thượng Quang Phi Phụng có thể giúp nàng tìm được Vệ Thiên Nguyên.

Bất giác nàng thầm nghĩ:

“Tại sao Thượng Quang Phi Phụng không đến tìm ta? Tuyết Quân tỷ tỷ nói cô ta thần thông quảng đại, ta không tìm được cô ta thì nhất định cô ta sẽ tìm được ta thôi.”.

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác nàng đã đến khu náo thị, nàng mãi chờ là sẽ có một “kỳ tích”.

xuất hiện, thế nhưng Thượng Quang Phi Phụng thần thông quảng đại kia vẫn chưa xuất hiện trước mặt nàng. Vì nóng lòng muốn hội diện với sư huynh Vệ Thiên Nguyên nên nàng không nhẫn nại được nữa, thế là nàng mở trang giấy ghi địa chỉ của Thượng Quang Phi Phụng mà Tiêu Quyên Quyên trao cho, để án theo đó mà tìm người.

Tiêu Quyên Quyên nói với nàng là có hai cách để tìm Phi Phụng, một là theo địa chỉ mà tìm, hai là đến Chân Viễn tiêu cục. Dù Phi Phụng không có ở tiêu cục thì cũng có thể hỏi thăm tin tức cô ta từ đó. Tiêu Quyên Quyên còn nói, thậm chí có thể Vệ Thiên Nguyên cũng ẩn thân ở đó. Thế nhưng Tề Tấu Ngọc xưa nay chưa từng gặp Thượng Quang Phi Phụng, nàng không hiểu tại sao Phi Phụng bỗng nhiên trở thành bằng hữu thân thiết của sư huynh Vệ Thiên Nguyên. Điều này không chỉ khiến nàng có chút cảm giác bất an.

Đối với Chấn Viễn tiêu cục thì khác, tổng tiêu đầu Thang Hoài Viễn là nhân vật mà nàng từng gặp từ thuở nhỏ. Và lại, có khả năng sư huynh của nàng cũng ẩn thân tại Chấn Viễn tiêu cục. Án theo lẽ thường mà nói, đi tìm một người xa lạ giúp đỡ sao bằng nhờ người quen? Nhưng sau khi suy nghĩ và cân nhắc kỹ thì nàng quyết định thà đi tìm Thượng Quang Phi Phụng còn hơn. Bởi lẽ tại Chấn Viễn tiêu cục đang có người mà nàng sợ gặp mặt.

Nguyên nàng đã biết Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng đang dưỡng thương tại Chấn Viễn tiêu cục và cả nhà lão cũng tạm cư ở đó. Trước đây nàng chỉ biết Sở Kinh Tùng là Dương Châu đại hiệp, là phụ thân của Sở Thiên Thư - bằng hữu của nàng. Nhưng hiện tại nàng còn biết thêm một chuyện, Sở Kinh Tùng cũng là phu quân hiện nhiệm của mẫu thân nàng. Sở Kinh Tùng vừa bị phụ thân đánh một trận bán sống bán chết, thê tử của Sở Kinh Tùng (tức mẫu thân của nàng) cũng bị phụ thân nàng cướp đi, nhưng hiện tại bà ta đã quay về bên cạnh Sở Kinh Tùng. Tuy gia gia (ông nội) nàng từng có ân cứu mạng Sở Thiên Thư, tuy phụ thân nàng cũng từng tặng thuốc giải cho Sở Kinh Tùng, nhưng thù hận giữa hai nhà làm sao có thể giải khai được?

Không phải nàng không có thâm tình với mẫu thân, nhưng trước tình hình này, nếu bảo nàng đến Sở gia gặp mẫu thân nàng thì đích thực là nàng cảm thấy vô cùng ngượng. Ân oán giữa hai nhà cứ thắt chặt vào nhau, thật là “cắt không đứt mà gỡ thì càng tốt!”.

Sau vài lần do dự nàng quyết định án theo địa chỉ để tìm Thượng Quang Phi Phụng. Lúc này trời đã nhá nhem tối, vì nóng lòng tìm Vệ sư huynh nên nàng gia tăng cước lực. Thế nhưng nàng đâu ngờ rằng trong bóng đêm có kẻ ngầm theo dõi hành tung của nàng. Và nàng cũng không ngờ rằng “kiệt tác” mà nàng cho rằng “đắc ý” đang biến thành bi kịch.

Nàng nghĩ phụ thân và Tiêu Quyên Quyên có thể cùng hưởng hạnh phúc

quãng đời còn lại, nhưng nàng nào biết bọn họ đang đối đầu với cái chết. Hiện tại nàng ôm lòng hiếu kỳ và một chút hứng thú, án theo địa chỉ mà tìm người.

Hiếu kỳ là nàng muốn xem Thượng Quang Phi Phụng rốt cuộc là một kỳ nữ như thế nào?

Hứng thú là nàng có khả năng nhanh chóng gặp lại Vệ sư huynh của nàng. Đương nhiên nàng cũng chưa biết là Vệ sư huynh của nàng hiện tại cũng đang rơi vào hiểm cảnh.

Mấy ngày qua, nàng đã gặp nhiều chuyện không ngờ, bây giờ lại phải đến một nơi thần bí để tìm gặp một nhân vật thần bí, Thượng Quang Phi Phụng và hiện tại nơi đó nàng có thể tìm được những lời giải đáp mà nàng cần tìm không?

Tề Tấu Ngọc theo địa chỉ tìm đến nơi thì thấy đó là một đại trang viện cổ kính, cổng lớn đóng im ỉm. Nàng sợ làm kinh động những lâu cư nên nhìn trước nhìn sau thấy không ai theo dõi thì lập tức thi triển khinh công vượt tường mà vào. Nàng phập phồng, hồi hộp tiến từng bước vào trong sảnh đường. Nàng nghe nói võ công của Phi Phụng rất cao cường, một khi có người đột nhập vào nơi ở thì nhất định cô ta sẽ phát giác được ngay. Vì thế, Tề Tấu Ngọc chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với Thượng Quang Phi Phụng. Thậm chí nàng còn muốn thử võ công của Phi Phụng, sau đó mới nói cho cô ta biết thân phận và mục đích đến đây của nàng.

Nào ngờ nàng đi một mạch vào tới sảnh đường mà vẫn không thấy ai xuất hiện ngăn cản. Trang viện cổ kính chìm trong bóng đêm tĩnh mịch khiến nàng bất giác lạnh người và lo sợ. Đang lúc định thôi lui thì bất chợt nàng phát hiện nơi vách tường của sảnh đường có cửa ngấm. Cửa ngấm này có người mở rồi và chỉ khép hờ lại nên nàng mới dễ dàng phát hiện.

Một nơi thần bí của một nhân vật thần bí, bây giờ còn phát hiện ra một địa

đạo có không khí còn thần bí hơn dù Tề Tấu Ngọc to gan đến mấy cũng bất giác rùng mình do dự. Tuy nhiên nỗi lo sợ không triệt tiêu được lòng hiếu kỳ của nàng, nàng nghĩ thầm:

“Khương tử tử và Tiêu di di đều nói là Thượng Quan cô nương ở nơi này và cô ta có thể giúp đỡ ta, như vậy không có lý gì cô ta lại làm hại ta. Và lại Khương tử tử và Tiêu di di cũng không thể lừa gạt ta?”.

Nghĩ đoạn nàng mạnh dạn thắp lên một ngọn đuốc rồi đi vào địa đạo. Đi đến tận cùng địa đạo là một gian nhà thất, bên trong tối đen như mực, không khí lạnh lùng cổ quái khiến bất cứ ai cũng sồn da rùng mình. Tề Tấu Ngọc dừng bước trước gian nhà thất, nàng do dự một lúc rồi mạnh dạn lên tiếng hỏi:

- Có ai bên trong không?

Không có ai trả lời, chỉ có giọng của nàng hồi chuyển vọng lại mà thôi. Bất giác nàng lui lại hai bước rồi cất tiếng hỏi tiếp:

- Có ai bên trong không?

Lần này thì có phản ứng, Tề Tấu Ngọc vừa dứt thì bỗng nhiên có một giọng nói truyền ra:

- Đương nhiên là có!

Là một giọng nam nhân thâm trầm trả lời.

Tề Tấu Ngọc vội lùi lại thì triển chiêu Dạ Chiến Bát Phương phòng bộ toàn thân. Thế nhưng không có bóng người nào xuất hiện hoặc bỏ nhào về phía nàng. Hồi lâu sau, nàng định thần nhìn kỹ mới thấy một bóng đen từ từ bước ra khỏi gian nhà thất. Tề Tấu Ngọc bất giác ngẩn ngơ vì nàng chợt cảm thấy giọng nói và hình dáng của người này có vẻ quen quen. Khi bóng đen hoàn toàn bước ra khỏi gian nhà thất thì Tề Tấu Ngọc buột miệng kêu thất thanh:

- Người là Sở Thiên Thư phải không?

Nói đoạn nàng giao cao ngọn đuốc soi tới trước và nhìn kỹ thì thấy quả nhiên

là Sở Thiên Thư, nhi tử của Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng, trước đây hẳn từng được gia gia của nàng cứu mạng nên đã trở thành bằng hữu của nàng.

Tề Tấu Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Người thật là tệ, không khí ở đây đã khiến ta sợ phát ra khiếp mà người còn nấp trong đó hù dọa ta!

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không có ý hù dọa nàng, ta cũng vừa đến đây thôi.

Tề Tấu Ngọc vội hỏi:

- Người có gặp Thượng Quang Phi Phụng không?

Sở Thiên Thư lắc đầu, nói:

- Không, nếu gặp thì ta đâu có lý nào tìm đến địa đạo này?

- Thế người tìm đến đây làm gì?

- Ta cũng muốn tìm Thượng Quang Phi Phụng nhưng không phải để diện kiến mà điều tra về cô ta thôi.

- Thế à, cô ta là người thế nào? Không lẽ cô ta đã làm việc gì bại hoại hay sao mà người điều tra về cô ta?

- Ta chỉ vừa đến đây thôi, hoàn toàn chưa điều tra được gì nên không biết cô ta là người thế nào. Còn cô ta có làm chuyện bại hoại hay không thì ta không biết, chỉ biết cô ta là một nhân vật khá thần bí.

Nguyên Sở Thiên Thư và Trang Anh Nam, tức mẫu thân của Tề Tấu Ngọc và hiện là kẻ mẫu của Sở Thiên Thư, đang tạm cư tại Chấn Viễn tiêu cục chờ phụ thân Sở Kinh Tùng của chàng dưỡng thương. Chấn Viễn tiêu cục là một trong tứ đại tiêu cục ở nội thành Bắc Kinh, tổng tiêu đầu Thang Hoài Viễn cũng khá có uy danh và được bằng hữu trong võ lâm nể trọng.

Gần đây lão nghe nói trong nội thành có một bạch y thiếu nữ xuất hiện nhưng hành tung khá thần bí nên lão nhờ Sở Thiên Thư đi điều tra. Thế

nhưng cũng giống như Tề Tấu Ngọc, Sở Thiên Thư chỉ dò hỏi được nơi ở của Thượng Quang Phi Phụng là tòa trang viện cổ kính này, song vẫn chưa gặp và cũng chưa quen biết gì về bạch y thiếu nữ thần bí đó.

Tề Tấu Ngọc biết Sở Thiên Thư từ Chấn Viễn tiêu cục đến nên vội hỏi:

- Vệ sư huynh của ta có đến Chấn Viễn tiêu cục không?

Sở Thiên Thư lắc đầu nói:

- Không! Ai nói với nàng là Vệ Thiên Nguyên đến Chấn Viễn tiêu cục?

Tề Tấu Ngọc cũng lắc đầu, nói:

- Không có ai nói cả, ta chỉ suy đoán rồi hỏi thử thôi.

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lúc rồi hỏi qua chuyện khác:

- Hiện phụ thân của nàng ở đâu?

Tề Tấu Ngọc không trả lời mà hỏi lại:

- Người hỏi phụ thân của ta làm gì?

- Không có gì. Ta chỉ muốn biết nàng và lệnh tôn có ở chung với nhau không thôi.

- Trước đây ta và người ở chung nhưng hiện tại gia phụ đã đi một nơi khác rồi. Nhưng người cũng bắt tất phải lo lắng, gia phụ sẽ không tầm thù đối với Sở gia của người nữa đâu.

- Ta biết. Không phải lo sợ lệnh tôn tầm thù mà ta hỏi tung tích của lão.

Nhưng nàng có thể cho ta biết là lão đi đâu không?

- Chuyện này... chuyện này...

- Nàng không muốn nói thì thôi vậy, tin hay không tin là tùy nàng, ta chỉ quan tâm đến lệnh tôn chứ tuyệt không có ác ý gì khác.

- Cảm ơn, nhưng ta chỉ có thể nói với người rằng, hoàn toàn gia phụ đã an thân lập mệnh tại một nơi khác, không cần người lo lắng cho lão.

Sở Thiên Thư ngầm phán đoán được mấy phần, chàng nói:

- Nếu lệnh tôn muốn từ nay quy ẩn danh sơn thì đó cũng là một chuyện tốt.

Đúng rồi, bây giờ đến lượt nàng nói cho ta biết, Thượng Quang Phi Phụng là nhân vật thế nào vậy?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết cô ta là người thế nào, Khương tử tử bảo ta đến đây tìm cô ta...

- A, nàng cũng gặp Tuyết Quân rồi à?

- Đúng vậy, vị sư muội này của người cũng khá đấy, chẳng trách khi ở Lạc Dương, người từng vì cô ta mà tranh uy phong với Vệ sư huynh.

- Nha đầu người thật là không biết cao thấp thượng hạ, trước mặt ta mà người dám leo mép thế à. Người còn nói lung tung thì chớ trách ta quản giáo người một trận đấy!

- Hừ! Người là trưởng bối của ta hay sao mà dám quản giáo?

Sở Thiên Thư mỉm cười, nói:

- Thế ra nàng vẫn chưa rõ à?

Tề Tấu Ngọc chợt nghĩ đến chuyện mẫu thân của mình và bất giác nàng cũng bật cười.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Nàng cười cái gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta cảm thấy hoạt kê.

- Hoạt kê?

- Đúng vậy, không ngờ người bỗng nhiên trở thành ca ca của ta. Chuyện này há chẳng hoạt kê đáng tức cười lắm sao?

- Thế trong suy nghĩ của nàng, ta không xứng làm ca ca của nàng sao?

- Ta cũng mong có một vị ca ca, nhưng ta cảm thấy người không giống vị ca ca mà ta mong đợi.

- Vậy trong suy nghĩ của nàng thì vị ca ca đó như thế nào?

Tề Tấu Ngọc trầm mặc không đáp, hồi lâu sau nàng mới nói:

- Ta không biết.

Nói đoạn nàng thở dài một hơi. Thì ra nàng đang nhớ đến Vệ Thiên Nguyên, Vệ Thiên Nguyên cùng lớn lên với nàng ở Tề gia và luôn coi nàng như một tiểu sư muội. Một ca ca trong suy nghĩ của nàng là như thế nào? E rằng là giống như Vệ Thiên Nguyên vậy. Nhưng thực tại nàng không muốn Vệ Thiên Nguyên đối với nàng như thế, sợ dĩ nàng thất vọng về Vệ Thiên Nguyên chính là vì Vệ Thiên Nguyên hành xử giống như ca ca của nàng. Sở Thiên Thư làm sao hiểu được tâm tư phức tạp của nàng như vậy, chàng đành nói:

- Ta và nàng lại nói chuyện vui rồi, chúng ta bắt đồng phụ mẫu thì hà tất phải quan tâm đến vấn đề danh phận. Nàng không thích tương xứng như huynh đệ thì ta cứ gọi nàng là Tề cô nương vậy.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Xung hô như thế lại quá khách khí. Người danh phận là ca ca của ta nhưng lại không giống ca ca của ta, thế mới thật là buồn cười.

Sở Thiên Thư không hiểu gì cả, chàng hỏi lại:

- Buồn cười?

- Đúng vậy. Là ca ca là phải yêu thương bao bọc che chở cho muội muội, khi nào ta cần người thì sẽ gọi người một tiếng là Sở đại ca. Ca ca và đại ca tuy chỉ khác nhau một chữ lại có sự phân biệt rất tế nhị, như thế chẳng buồn cười sao?

- Ta không muốn làm “đại ca” của nàng và cũng không dám mặt dày làm ca ca của nàng, vậy tính sao bây giờ?

Nói đoạn, chàng phá lên cười ha ha một tràng rồi chợt nghiêm túc nói tiếp:

- Chúng ta đã không tìm được vị Thượng Quan cô nương kia, nơi này sợ rằng không tiện ở lâu. Hay là chúng ta quay về thôi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên, nói:

- Quay về, quay về đâu?

Sở Thiên Thư nói:

- Mẫu thân của nàng đang ở tại Chấn Viễn tiêu cục.

Tấu Ngọc chột thấp giọng hỏi:

- Mẫu thân của ta đối với ngươi có tốt không?

Sở Thiên Thư nói:

- Tuy bà ta là kẻ mẫu của ta nhưng đối với ta như thân sinh.

Nói đến đây thì chàng cũng hạ giọng hỏi lại:

- Ngọc muội, nàng không trách mẫu thân nàng nhẫn tâm bỏ mặc nàng chứ?

Tề Tấu Ngọc mặc nhiên nói:

- Ta không trách. Bà ta có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.

Sở Thiên Thư nói:

- Hãy tin tưởng ta, mẫu thân của nàng là một hảo mẫu thân. Tuy bà ta không nói với ta về tâm sự của mình nhưng ta biết điều khiến bà ân hận nhất trong đời là việc bỏ rơi nàng.

Nàng không muốn đi thăm bà ta sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta... ta không biết. Từ lúc ta hiểu chuyện đến giờ thì ta luôn nghĩ hài tử nhà người khác đều có mẫu thân yêu thương và mơ ước nếu mẫu thân ta còn sống thì tốt biết mấy. Bây giờ ta đã biết tung tích của bà ta, nhưng ta không biết... không biết...

Sở Thiên Thư tiếp lời:

- Nàng không biết nhưng ta biết!

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta biết, thực ra nàng đang nhớ đến mẫu thân mình, nghe lời ca ca hãy cùng ta trở về đi.

Ngay lúc đó bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân từ ngoài vọng vào.

Tề Tấu Ngọc vội thổi tắt ngọn đuốc và khẽ nói:

- Sợ rằng vị Thượng Quan cô nương kia đã trở về, chúng ta đợi một lát rồi hãy nói tiếp.

Tề Tấu Ngọc vừa dứt lời thì nghe tiếng cười nhạt của một nam tử, tiếp theo là giọng nói thô kệch:

- Quay về, các người còn muốn quay về sao?

Lời vừa dứt thì một bóng người đã xuất hiện trước cửa địa đạo, đó là một thiếu niên mặc hắc y, thân hình vạm vỡ trông rất khô kệch. Tề Tấu Ngọc nhận ra ngay nhân vật này, nhưng Sở Thiên Thư không biết hắn là ai nên quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Hắc y thiếu niên không để ý đến Sở Thiên Thư mà chỉ chăm chú nhìn Tề Tấu Ngọc rồi cười nhạt, nói:

- Ta tưởng là người theo phụ thân người hồi gia rồi, không ngờ người trốn ở đây để lén lút gặp gỡ tên tiểu bạch diện này. Hi hi, tiểu bạch diện này không biết ta là gì của người, vậy thì người hãy nói cho hắn biết đi.

Sở Thiên Thư phát nộ, chàng quát lớn:

- Thôi tha, ta là ca ca của cô ta!

Hắc y thiếu niên lại cười nhạt rồi nói:

- Người là ca ca của cô ta? Ta nói cho người biết, ta mới chính là ca ca của cô ta.

Tề Tấu Ngọc hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Xằng bậy, người là ca ca của ai chứ? Người là một con chó ghê do yêu nhân ở Bạch Đà Sơn sinh ra.

Thì ra hắc y thiếu niên này là nhi tử của Bạch Đà Sơn Chủ Vũ Văn Lôi và Kim Hồ Tiêu Hảo Hảo, hắc có tên là Vũ Văn Hạo. Vì Kim Hồ là tỷ tỷ của Ngân Hồ nên Tề Tấu Ngọc đã có lần gặp và biết hắc.

Vũ Văn Hạo nghe Tề Tấu Ngọc nói vậy thì phá lên cười một tràng quái gở rồi nói:

- Người không nhận ca ca cũng chẳng sao, chỉ cần nhận ta làm hôn phu là được rồi!

Người muốn quay về thì chỉ có thể theo ta quay về thôi. Cứ việc chửi mắng ta nữa đi, nhưng thiên hạc nhục của người thì ta nhất định sẽ ăn thôi!

Vũ Văn Hạo không nói sai, hắc đến đây đích thực là muốn ăn thiên hạc nhục. Từ khi Tề Tấu Ngọc chia tay với phụ thân nàng và Tiêu Quyên Quyên thì hắc luôn theo dõi hành tung của nàng cho đến tận nơi này. Việc Tề Cẩm Minh và nữ nhi chia tay giữa đường khiến hắc vui mừng ngoài mong đợi. Do vậy hắc mới dám cho rằng mình nhất định sẽ ăn thiên hạc nhục mà không chút kiêng kỵ như thế.

Hắc vốn chỉ kiêng kỵ mỗi Tề Cẩm Minh, còn Sở Thiên Thư chẳng qua là kẻ đồng trang lứa với hắc, đừng nói là hắc không quen biết Sở Thiên Thư, dù hắc biết chàng là nhi tử của Dương Châu đại hiệp thì hắc cũng chẳng coi ra gì.

Thế nhưng Sở Thiên Thư làm sao có thể để cho hắc nói những lời vô lễ như vậy, chàng dùng dùng nội khí quát lớn:

- Cút xéo đi!

Vũ Văn Hạo cũng quát lại:

- Người mới là kẻ đáng cút xéo đó!

Song phương không ai muốn “cút xéo” thì đương nhiên chỉ còn cách đánh nhau mà thôi.

Vũ Văn Hạo đột nhiên vùng hữu thủ lên, nhất thời trước mặt Sở Thiên Thư

liền xuất hiện một lớp khói mờ, theo đó là mùi hương khí nhàn nhạt tỏa ra. Sở Thiên Thư cảm thấy không xong nên vội bế hô hấp, nhưng chàng đã hít phải một chút độc khí rồi.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường cực kỳ nhanh. Vũ Văn Hạo vừa vung tay lên thì quát tiếp:

- Nằm xuống cho ta!

Không ngờ Sở Thiên Thư không nằm xuống mà đôi phán quan bút của chàng đã nghênh tiếp song chưởng của Vũ Văn Hạo. Mũi bút hướng vào Lao Cung huyết nơi tâm chưởng của đối phương.

Vũ Văn Hạo thi triển thế Bàn Long Nhiều Bộ tránh né, nhưng vẫn nghe “soạt” một tiếng, tuy Lao Cung huyết của hắn không bị đâm trúng nhưng tay áo đã bị xuyên thủng một lỗ.

Vũ Văn Hạo bắt giác rung mình và nghĩ thầm:

“Võ công của tên tiểu bạch diện này quả nhiên không tầm thường”.

Vừa nghĩ hắn vừa sử xuất sở học bình sinh, song chưởng xoay chuyển đánh bật mũi bút của Sở Thiên Thư nhưng vẫn không thể bức đối phương lui nửa bước.

Chợt nghe Tề Tẩu Ngọc nói:

- Ngừng tay, Vũ Văn Hạo, nếu ngươi còn đánh nữa thì đừng trách ta không khách khí đây!

Vũ Văn Hạo đã phát hiện thấy khí lực của Sở Thiên Thư không còn liên tục, hắn nghĩ dù có Tề Tẩu Ngọc trợ chiến thì trong vòng mười chiêu hắn cũng nắm chắc phần thắng.

Trong mười chiêu đó, nếu Sở Thiên Thư không bị hắn đánh ngã thì tự nhiên cũng bị độc khí phát tác và hôn mê bất tỉnh.

Nào ngờ hắn lại phạm vào sai lầm là khinh địch. Không sai, đích thực là Sở Thiên Thư khó có thể cầm cự được lâu, nhưng chàng vẫn có thể kích một

chiêu tối hậu.

Vũ Văn Hạo thấy chàng xuất chiêu chậm chạp thì biết là thời cơ đã đến, hấn lập tức tung người đến trước, tả quyền hữu trao công thẳng vào đối phương. Trao thủ của hấn là thủ pháp phân cân thác cốt, nếu bị hấn chụp trúng thì nhất định Sở Thiên Thư sẽ trở thành kẻ tàn phế.

Nhưng không ngờ Sở Thiên Thư vì cầu tốc chiến tốc thắng nên thi triển kế dụ địch, trong chớp mắt song bút của chàng biến chuyển nhẹ nhàng và cực kỳ ảo diệu rồi đột nhiên đâm vào phương vị mà đối phương không ngờ đến. Chỉ nghe Vũ Văn Hạo kêu “hự” một tiếng, hấn lão đảo mấy bước rồi ngã ra đất. Lúc này Tề Tấu Ngọc đã bay lại và đang định xông vào liên thủ với Sở Thiên Thư.

“Thắng không kiêu, bại không nản”, đây vốn là câu cách ngôn mà người học võ cần phải nhớ, nhưng đáng tiếc là chàng đã quên câu cách ngôn này và cũng giống như Vũ Văn Hạo vừa rồi, chàng phạm phải bệnh khinh địch, cho rằng Vũ Văn Hạo đã bị điểm huyết nên thân nhiên nói:

- Ngọc muội, không cần nàng động thủ, ta chỉ cần nàng cho biết là muốn xử trí hấn thế nào thôi?

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe nổ “ầm” một tiếng, một màn khói mù dày đặc lan tỏa ra, theo đó là vô số ánh kim quang lấp lánh trước mắt Sở Thiên Thư.

Thì ra trình độ võ công của Vũ Văn Hạo ngoài dự đoán của Sở Thiên Thư, tuy mũi bút của chàng điểm trúng đối phương, nhưng không trúng vào chính huyết. Vũ Văn Hạo là nhi tử của Kim Hồ - Tiêu Hảo Hảo mà ám khí tẩm độc của Tiêu gia đứng vào hàng đệ nhất, đệ nhị trong thiên hạ. Vừa rồi hấn sử dụng là một loại ám khí gia truyền lợi hại nhất của Tiêu gia, đó là Độc Vụ Kim Châm Tử Mẫu Đan. Những ánh kim quang lấp lánh kia chính là Mai Hoa Châm có tẩm độc dược. Do loại ám khí này có lực sát thương rất mạnh, Vũ Văn Hạo sợ tổn thương đến Tề Tấu Ngọc nên hấn do dự không dám thi

triển.

Cũng may là Tề Tấu Ngọc chưa tra kiếm vào bao và nàng lại đứng cản trước mặt Sở Thiên Thư nên nàng lập tức thi triển chiêu Loạn Phệ Phong. “Keng keng”... Hàng loạt thanh âm vang lên trong bóng kiếm quang phi vũ, kim châm rơi xuống như mưa.

Sở Thiên Thư cũng ứng biến cực kỳ thần tốc, chàng phát phách không chưởng rồi lập tức rạp người qua một bên, nhờ vậy mới không bị độc châm bắn trúng. Nhưng chàng đã hít phải không ít khói độc, loại khí độc này trộn lẫn với mê hương trước đó đã vượt qua sự khống chế của nội công nên chàng loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống đất.

Vũ Văn Hạo phát ra một tràng cười nhạt đầy thâm hiểm rồi đứng lên. Hắn định khai khẩu thì đột nhiên cảm thấy khuỷu tay tê buốt giống như bị một mũi kim đâm vào. Hắn đang bàng hoàng thì chợt nghe Tề Tấu Ngọc cười nhạt, rồi nói:

- Người không ngờ là ta cũng có ám khí phải không?

Vũ Văn Hạo kinh ngạc, quát hỏi:

- Xú nha đầu, ngươi... ngươi dám sử dụng độc châm ám toán ta chăng?

Tề Tấu Ngọc cười khanh khách rồi nói:

- Người đoán đúng đấy, đây chẳng qua là dùng lễ để trả lễ mà thôi. Ta có thể nói cho người biết, độc châm ta sử dụng là do di di Ngân Hồ của người tặng cho ta đấy, theo bà ta nói thì loại độc châm này lợi hại hơn độc châm của người một chút.

Đương nhiên là nàng bịa chuyện nói dối nhưng Vũ Văn Hạo không thể không tin và bất giác hắn cảm thấy lạnh người.

Tề Tấu Ngọc lạnh lùng nói:

- Người có thể sống khoảng một canh giờ nữa mà thôi, người có muốn giết ta báo thù trước khi chết không? Tỷ kiếm, tỷ ám khí, ta đều có thể bồi tiếp

người.

Vừa rồi tuy không bị Sở Thiên Thư đâm trúng chính huyết nhưng kinh mạch của Vũ Văn Hạo bị mũi bút làm tổn thương không nhẹ, dù hắn không trúng độc thì cũng đã vô lực tái chiến. Huống hồ lúc này hắn đã biết là mình trúng độc. Mà bản lĩnh dụng độc của Tiêu Quyên Quyên di di của hắn còn cao cường hơn mẫu thân hắn, điều này hắn cũng đã sớm biết.

Trong lòng càng hoang mang thì càng nghi thần nghi quỷ.

Mạng sống là quan trọng, Vũ Văn Hạo vội vàng bỏ chạy ra ngoài địa đạo và thầm nghĩ:

“Độc châm của di di và mẫu thân tương đồng với nhau, dù độc tính lợi hại hơn một chút nhưng dùng thuốc giải gia truyền thì nhất định sẽ bảo toàn được sinh mạng”.

Sau khi chạy ra khỏi địa đạo, hắn mới dám lớn tiếng chửi vào:

- Tiện tỳ, người chớ vội đắc ý, khi quay lại ta sẽ tìm người thanh toán.

Không cần hắn quay lại thì Tề Tấu Ngọc cũng đã giãy giữa bên bờ tử vong rồi. Thì ra Tề Tấu Ngọc mới là người trúng độc châm, còn mũi kim châm mà nàng bắn về phía Vũ Văn Hạo thì không có tẩm độc, đó chỉ là một mũi Mai Hoa Châm bình thường. Nhờ vào nội công gia truyền đặc biệt nên nàng không để cho Vũ Văn Hạo thấy mình bị trúng độc, nhưng chẳng qua là cầm cự tạm thời mà thôi. Vũ Văn Hạo vừa bỏ chạy thì nàng thở phào một hơi, nhất thời độc tính phát tác, nàng chỉ kịp kêu lên:

- Ca ca, người mau chạy đi thôi!

Rồi bất tỉnh nhân sự.

Sở Thiên Thư không những không thể chạy mà căn bản không nghe được câu này của nàng. Bởi lẽ chàng đã sớm hôn mê và mất tri giác từ lâu rồi.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Sở Thiên Thư bắt đầu dần dần có lại tri giác.

Giống như người trong cảnh mộng mê ly, khi chàng mở mắt ra thì cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không biết những điều thấy trước mắt là chân hay ảo.

- A, đây là nơi nào, tại sao ta lại đến đây? Tại sao Ngọc muội lại nằm bên cạnh ta?

Đó là những ý nghĩ đầu tiên khi chàng vừa tỉnh lại. Kế đó chàng phát hiện nơi mình đang nằm là một ngôi miếu hoang, không những cửa nẻo bị đổ nát mà tượng thần trên bàn thờ cũng xiêu vẹo và sứt mẻ. Góc tường đầy mạng nhện, bàn thờ đầy bụi đất. Rõ ràng đây là một ngôi miếu bỏ hoang đã lâu năm.

- Không lẽ ta đang nằm mộng?

Chàng tự hỏi rồi đưa ngón tay lên miệng cắn và cảm thấy đau, điều đó chứng minh là thực chứ không phải mộng.

- Ngọc muội! Ngọc muội!

Chàng kêu tai Tề Tấu Ngọc gọi liền mấy tiếng nhưng nàng vẫn nhắm nghiền song mục, chưa thể tỉnh lại được. Sở Thiên Thư thử sờ vào kinh mạch của nàng thì cảm thấy mạch vẫn còn đập nhưng rất hư nhược. Chàng hoang mang thầm nghĩ:

“Tại sao xảy ra chuyện kỳ quái thế này? Vừa rồi ta ở nơi nào? Chẳng phải là đánh nhau với Vũ Văn Hạo dưới địa đạo của một trang viện cổ sao? Thế tên tiểu yêu của Bạch Đà Sơn đâu rồi?”.

Chàng định thần suy nghĩ kỹ trở lại và nhớ dần mọi chuyện. Chàng nhớ trước khi mình mất tri giác thì tên tiểu yêu nhân quăng ra một loại ám khí đầy khói mù và kim châm. Lúc đó Tề Tấu Ngọc bỏ về phía yêu nhân đó, như vậy có thể suy đoán mà biết là nàng cũng bị trúng độc mà hôn mê.

Nhưng những việc đó xảy ra tại một ngôi cổ viện trong nội thành Bắc Kinh, còn nơi bọn họ đang nằm là một ngôi cổ miếu hoang phế thuộc vùng hoang sơn dã lĩnh. Nơi này cách Bắc Kinh bao xa? Và ai đã đưa bọn họ đến nơi

này?

Sở Thiên Thư đầy bụng hoài nghi, chàng ngồi dậy và quan sát kỹ cảnh vật xung quanh.

Cũng may là chàng còn có khí lực để đi lại nhưng cũng giống như người sau cơn bạo bệnh, bước chân của chàng nặng như đeo chì, thân hình hư nhược.

Bỗng nhiên chàng phát hiện trên bàn thờ có một chiếc bình nhỏ bằng bạc, dưới bình là một mảnh giấy. Chàng vội bước lại lấy mảnh giấy xem thì thấy mấy hàng chữ thảo nguệch ngoạc:

“Hãy cho Tề cô nương uống một viên Bích Linh, tuy không phải là thuốc giải độc nhưng có thể tạm thời bảo vệ tính mạng của cô ta trong mười ngày. Nếu muốn cứu tính mạng cô ta thì cần phải dùng nội công thượng thừa đả thông kỳ kinh bát mạch cho cô ta.”.

Người viết không ghi tên họ, nhưng Sở Thiên Thư liền nghĩ:

“Không lẽ người tặng linh dược là Thượng Quang Phi Phụng?”.

Nhưng chàng lại suy nghĩ kỹ:

“Thứ nhất bút pháp không giống như của nữ nhân, thứ hai, nếu là Thượng Quang Phi Phụng thì tại sao chỉ tặng dược vật rồi bỏ mặc mà đi?”.

Tuy nhiên lúc này chàng không còn lòng dạ nào để phân tích những ý nghĩ trên, vấn đề cần giải quyết lập tức là:

Có nên cho Ngọc muội uống viên Bích Linh Đan kia không?”.

Tuy chàng không sợ người kia mưu hại, vì muốn hại thì quá dễ, nhân lúc bọn chàng hôn mê chưa tỉnh, chỉ cần hạ thủ là xong, hà tất phải đưa bọn chàng từ nội thành Bắc Kinh ra nơi hoang sơn dã lĩnh này rồi mới dùng thuốc giải giả để đánh lừa? Nhưng chàng lại không biết một chút gì về lai lịch của người kia. Tề Tấu Ngọc trúng độc gì chàng cũng chẳng rõ. Người kia nói Bích Linh Đan không phải là thuốc giải, như vậy liệu có thể bảo toàn được sinh mạng của Tề Tấu Ngọc tạm thời trong mười ngày như đã nói?

Dược vật có tương đồng tương khắc, nếu sai một ly thì có thể đi một dặm như chơi. Giả như người kia không thông y đạo thì liệu việc muốn cứu người có trở thành hại người không?

Còn một vấn đề nữa, tại sao người đó không đích thân cho Tề Tấu Ngọc uống Bích Linh Đan mà phải mượn tay chàng?

Tuy trong lòng có nhiều nghi vấn nhưng thấy kinh mạch của Tấu Ngọc càng lúc càng hư nhược, hô hấp cũng yếu dần và có thể vong mạng bất cứ lúc nào nên Sở Thiên Thư đành cho nàng uống viên Bích Linh Đan. Kế đó chàng lặng lẽ ngồi chờ đợi bên cạnh nàng, chừng nửa canh giờ sau thì trên sắc diện nhợt nhạt của Tề Tấu Ngọc bắt đầu xuất hiện vài điểm huyết sắc. Hơi thở mạnh dần, kinh mạch cũng từ từ bình phục trở lại. Lúc này Sở Thiên Thư mới trút được gánh nặng trong lòng. Và cuối cùng Tề Tấu Ngọc cũng tỉnh lại.

Tuy nói là nàng đã tỉnh nhưng ngay cả việc cử động ngón tay cũng chưa thể, nhất thời cũng chưa khai khẩu được. Nhưng từ ánh mắt của nàng có thể nhận ra rằng nàng rất ngạc nhiên trước khung cảnh hiện tại. Sở Thiên Thư cũng không thể nào giải thích, chàng chỉ có thể nói cho nàng biết là có một nhân vật lai lịch bất minh đã đưa bọn họ đến nơi này.

Thêm nửa canh giờ sau thì Tề Tấu Ngọc đã có thể khai khẩu được, câu đầu tiên nàng nói quả thật là ngoài tiên liệu của Sở Thiên Thư:

- Ca ca, người còn sống khiến ta thật vui mừng!

Thế nhưng câu thứ hai càng kỳ quái hơn, nàng nói:

- Ôi, tại sao ta vẫn chưa chết?

Sở Thiên Thư trấn định tinh thần rồi hỏi lại:

- Làm sao nàng biết là nàng sẽ chết?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên là biết, vì trước lúc hôn mê ta đã trúng độc châm của Tiêu

gia.

Sở Thiên Thư nói:

- Người kia để lại cho nàng một viên dược hoàn.

Tề Tấu Ngọc liền hỏi:

- Dược hoàn gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Tên gọi là Bích Linh Đan.

Tề Tấu Ngọc tỏ ra vừa kinh hãi vừa vui mừng, nàng nói:

- Thế à, là Bích Linh Đan thì đúng rồi. Nhưng... nhưng không đúng, không thể đúng.

- Tại sao nàng nói đúng rồi lại nói không đúng?

- Công hiệu của Bích Linh Đan thì ta biết, năm ngoái người trúng độc châm của Tiêu gia, gia gia của ta cũng từng cho người uống thuốc giải Bích Linh Đan. Bích Linh Đan là giải dược có thể trị bách độc dược bào chế từ Thiên Sơn Tuyết Liên. Nhưng không phải là thuốc giải đối chứng đối với độc châm của Tiêu gia. Công hiệu của nó chỉ có thể bảo vệ sinh mạng tạm thời mà thôi.

- Thế không phải là đã đúng rồi sao?

- Một viên Bích Linh Đan chỉ có thể tiêu giảm một hai phần độc tính, theo lẽ đó thì ta vẫn chưa thể khai khẩu. Chỉ một viên Bích Linh Đan cũng không thể bảo đảm sinh mạng trong vòng mười ngày.

- Có thể độc châm mà nàng trúng không lợi hại bằng độc châm ta trúng trước đây?

- Người có biết người dùng độc châm ám toán người hồi năm ngoái chính là Kim Hồ không?

Sở Thiên Thư gật đầu, nói:

- Ta đã biết.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Kim Hồ chính là thân sinh của tiểu yêu nhân Vũ Văn Hạo kia, độc châm hắc dục đả thương ta đương nhiên cũng chính là loại độc châm mẫu thân hắc dục ám toán người hồi năm ngoái. Độc châm do Tiêu gia chế luyện chỉ có năm sau lợi hại hơn năm trước thôi.

Sở Thiên Thư gượng cười, nói:

- Dù sao thì sự thực hiện tại nàng đã có thể khai khẩu rồi, hà tất phải truy cứu nguyên nhân làm gì?

Tề Tấu Ngọc bỗng hỏi:

- Người cho ta uống viên Bích Linh Đan đó khi nào?

- Ta vừa tỉnh lại là cho nàng uống ngay.

- Người có biết mình hôn mê bao lâu không?

- Không biết. Ta chỉ biết trước lúc hôn mê đã là hoàng hôn rồi, khi tỉnh lại thì bóng tà dương cũng ngả non tây. Như vậy xem ra chỉ ít chúng ta cũng hôn mê một ngày một đêm.

- A, thế thì đúng rồi.

- Tại sao lại đúng?

- Độc châm của Tiêu gia vô cùng lợi hại. Nếu người kia không sớm cho ta uống một viên Bích Linh Đan thì ta quyết không thể sống được đến lúc này. Bây giờ ta cũng đã nhớ rõ rồi, ngày đó người trúng độc hôn mê, gia gia cho người uống Bích Linh Đan và sau mười hai canh giờ người mới tỉnh lại.

Sở Thiên Thư im lặng một lúc rồi chợt nói:

- Muội muội, đa tạ nàng nhé.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Đa tạ ta cái gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta biết hồi đó người rất tận tình chăm sóc cho ta nên mới nhớ rõ ràng như

vậy. Hiện tại nàng cũng trúng độc châm như vậy, nhưng ta... ta... Than ôi! Người kia cũng thật quá hà tiện, tại sao không để lại cho nàng thêm vài viên Bích Linh Đan nữa chứ?

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Người tưởng Bích Linh Đan dễ có lắm sao? Loại Tuyết Liên để chế luyện Bích Linh Đan sinh ra tận tuyệt đỉnh Thiên Sơn, sáu mươi năm mới khai hoa một lần. Trước đây gia gia của ta từng giúp phái Thiên Sơn một việc nên mới được bọn họ thưởng tặng ba viên Bích Linh Đan đây.

Sở Thiên Thư nói:

- Đáng tiếc là ba viên Bích Linh Đan ta đã uống hết rồi.

Nói đoạn chàng nghĩ Tề Tấu Ngọc đã hai lần cứu mạng mình mà mười ngày nữa mình chỉ có thể mở mắt nhìn nàng chết đi, bất giác chàng cảm thấy khó xử vô cùng.

Chợt nghe Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Ca ca, người sầu khổ làm gì, hãy cười với ta đi nào.

Sở Thiên Thư nói:

- Lúc này mà nàng còn cười được sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta đang rất cao hứng, người có muốn biết nguyên nhân không?

Nói đoạn nàng không chờ Sở Thiên Thư trả lời mà nói tiếp:

- Vì trước mắt đang có một hỷ sự...

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Hỷ sự gì?

- Người còn sống được, chẳng phải là hỷ sự sao? Ta vốn nghĩ rằng hai chúng ta đều khó thoát khỏi độc thủ.

- Nhưng ta cam nguyện thà rằng ta trúng độc châm thì hơn.

- Ta vẫn chưa nói xong, ca ca, người thực không có lý do không bồi tiếp sự

cao hứng của ta?

- Tại sao?

- Ta chỉ còn sống trong mười ngày thôi nên ta càng phải trân trọng mười ngày đó, phải không nào? Nếu ta cũng sầu khổ như ngươi thì hà tất phải sống thêm mười ngày nữa, chết ngay bây giờ chẳng phải là bớt chịu đau khổ sao?

Sở Thiên Thư gượng cười, nói:

- Nàng nói cũng đúng, ta nên tận lực làm cho nàng cao hứng. Nàng muốn những gì, chỉ cần ta làm được là ta sẽ làm ngay.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Chuyện ta muốn thì quá nhiều. Ta muốn chơi trò đuổi bắt trong rừng cây, ta muốn đắp người tuyết trên đỉnh núi, ta muốn vẽ thêm râu lên tượng thần Quan Âm, ta muốn giả làm ma quỷ để hù dọa những người mà bình sinh ta ghét nhất. Những trò chơi thú vị này, Vệ sư huynh chưa từng chơi với ta. Đáng tiếc là hiện tại ta chỉ có thể nói chứ không thể đi lại.

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng hồi phục rồi ta sẽ chơi cùng nàng.

- Ta còn có thể hồi phục được sao? Nhưng dù không thể làm những chuyện muốn làm mà có thể nói được những chuyện đó cũng là một thú vui rồi. Chỉ ít người cũng không giống Vệ sư ca đáng ghét kia, cứ cho rằng ta nói lung tung nên chẳng thèm nghe.

- Vậy thì nàng nói đi, nàng nói điều gì ta cũng thích nghe cả.

- A, còn một nguyên nhân thứ ba nữa! Ngươi xem này, ta đã có thể cử động được các ngón tay rồi.

- Có lẽ được lực đang dần phát huy hiệu nghiệm, không chừng qua ngày mai là nàng có thể đi lại được đây.

- Ôi, cũng vô dụng thôi. Ngày mai tối đa cũng chỉ cử động được cánh tay,

nhưng để đi lại như người bình thường thì quyết không thể được.

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao nàng biết được?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên là biết. Lần trước người trúng độc châm, từ lúc hôn mê đến lúc có thể rời Tề gia đều có ta bên cạnh chăm sóc người. Người hồi phục như thế nào, mỗi biến chuyển nhỏ ta đều lưu ý và nhớ kỹ. Sau khi uống ba viên Bích Linh Đan thì người được gia gia của ta dùng nội công thượng thừa giúp người đả thông kỳ kinh bát mạch rồi lại dùng chân khí đẩy lui vào cơ thể của người và đến ngày thứ sáu người mới có thể đi lại được.

Nàng ngừng lại thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Một viên Bích Linh Đan nhiều lắm thì chỉ bảo vệ sinh mạng trong mười ngày, quả nhiên người kia không nói sai. Dù ta có thể đứng lên đi lại vài bước thì chung quy cũng không sống quá mười ngày.

Sở Thiên Thư buột miệng nói:

- Nàng không thể chết.

Tề Tấu Ngọc gượng cười, nói:

- Người không cần an ủi ta, ta chỉ mong người ở lại bồi tiếp ta ba ngày, nói những điều ta thích nghe, là ta đã mãn nguyện rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Không phải ta an ủi suông nàng đâu, lần đó ta cũng trúng độc châm mà không chết thì lần này nàng cũng không thể chết. Vì độc châm của Tiêu gia không phải là không có người trị.

- Không sai, đúng là có người có thể trị. Nhưng e rằng thiên hạ cũng chỉ có một người thôi, đó là gia gia của ta. Nhưng nơi này cách Tề gia của ta mấy ngàn dặm, đừng nói là hiện tại người không thể đi lại như người bình thường, dù công lực của người đã bình phục hoàn toàn thì cũng không thể

đưa ta hồi gia trong vòng mười ngày.

- Nàng sai rồi, còn một người nữa cũng có thể trị được.

- Là ai?

- Nàng quên phụ thân của mình rồi sao? Nội công của lệnh tôn hiện nay có thể còn cao thâm hơn lệnh tổ thời trai trẻ, nếu tìm được lệnh tôn thì nhất định người sẽ đả thông kỳ kinh bát mạch cho nàng.

- Người tìm không được đâu.

- Tại sao? Hiện lệnh tôn đang đi về đâu, nàng mau nói cho ta biết đi! Ta tìm không ra thì cũng có thể nhờ người khác tìm giúp nàng.

Dường như Tề Tấu Ngọc có chút động lòng, sắc diện thay đổi bất định nhưng vẫn không khai khẩu.

Sở Thiên Thư nói:

- Ôi, chúng ta hiện tại đã tương xung huynh muội với nhau rồi, nàng còn phải kiêng dè gì nữa?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thật sự là ta không biết gia phụ đi về đâu, ta chỉ biết là lão cùng đi với dì Tiêu Quyên Quyên thôi. Vả lại nội công của gia phụ đã bị Tiêu di di dùng Tô Cốt Tán hóa giải hết rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Tô Cốt Tán hóa giải nội công nhưng uống thuốc giải thì có thể hồi phục lại chỉ cần bọn họ còn ở Bắc Kinh là tốt rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tiêu di di muốn cùng gia phụ tìm danh sơn quy ẩn, sợ rằng bọn họ đã không còn ở Kinh thành.

- Điều đó cũng chưa chắc, vì hiện tại Vệ sư huynh của nàng đang có chuyện cần lão giúp sức.

- Không, gia phụ đã được Khương tử tử nói cho biết là Vệ sư huynh đã có vị

Thượng Quan cô nương kia trợ giúp rồi.

- Lệnh tôn có thể tin tưởng một nữ tử lai lịch bất minh sao? Vệ sư huynh của nàng là sư đệ của lệnh tôn, ta nghĩ lệnh tôn không thể bỏ mặc mà không quan tâm.

Tề Tấu Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu gia phụ còn ở Kinh thành thì sao nào?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta có thể nhờ Thang tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục nghĩ cách tìm lệnh tôn.

Thang Hoài Viễn thông thuộc từng ngõ ngách ở Kinh thành nên nhất định lão sẽ có cách.

Nói đến đây thì dường như sức nhớ điều gì, chàng kêu lên:

- Đúng rồi, tại sao vừa rồi nàng nói là chỉ mong ta ở lại bồi tiếp nàng trong ba ngày?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Sau ba ngày, ta nghĩ ngươi có thể tự hạ sơn được rồi. Ngươi rời tiêu cục từ hôm đó đến nay mà chưa về, có lẽ lệnh tôn đang nóng lòng chờ đợi. Vả lại một người chết thì nhất định sẽ rất khó coi, ta cũng không muốn ngươi ở lại trông thấy ta chết.

- Nàng sai rồi.

- Sai điều gì?

- Thứ nhất, ba ngày sau ta không cần vội hạ sơn, thứ hai, thiên hạ cũng không chỉ có hai người có thể dùng nội công giúp nàng giải độc, còn một nửa người nữa.

- Tại sao là một nửa người? Nửa người đó là ai?

- Chính là ta!

- Là ngươi?

Tề Tấu Ngọc hỏi lại với vẻ không dám tin.

Sở Thiên Thư chậm rãi nói:

- Nội công của ta tuy còn kém xa lệnh tôn và lệnh tổ nhưng phép đả thông kỳ kinh bát mạch thì ta biết, theo gia phụ nói thì võ học của Sở gia chúng ta cũng là nội công chính tông.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không sai, Sở gia là thiên hạ đệ nhất danh gia về điểm huyết nên đối với kỳ kinh bát mạch tất nhiên phải nghiên cứu kỹ. Nhưng đả thông kỳ kinh bát mạch nếu không có nội công thâm hậu thì không thể được. Đừng nói là người chưa hồi phục nội công, dù đã hồi phục mấy phần thì ta cũng không thể để cho người hao tổn nội lực.

Sở Thiên Thư nói:

- Ai bảo với nàng là nội công của ta chưa hồi phục, nàng xem này...

Nói đoạn chàng xuất quyền đánh ra một cái, quả nhiên là có quyền phong lướt qua mặt Tề Tấu Ngọc.

Thiên Thư nói:

- Nàng thấy đấy, chỉ ít cũng hồi phục ba phần rồi phải không?

Tề Tấu Ngọc khẽ gật đầu, nói:

- Không ngờ người có thể hồi phục nhanh như vậy, ta cho rằng dù người không trúng độc châm nhưng khói độc hít phải cũng khiến người đến ngày mai mới có thể hành động như thường được. Nhưng mà...

Sở Thiên Thư cắt lời, nói:

- Không nhưng mà gì nữa cả. Hôm nay ta hồi phục ba phần... ngày mai ta sẽ hồi phục bảy phần, không chừng đến ngày thứ ba sẽ hoàn toàn hồi phục. Nhưng chỉ cần hồi phục bảy phần là có thể bắt đầu đả thông kỳ kinh bát mạch cho nàng rồi.

Ngừng lại một lát, chàng nói tiếp:

- Nội công của ta không bằng lệnh tổ, hoặc giả không thể dùng nội công trực độc trị thương cho nàng nhưng tối thiểu cũng có thể kéo dài sinh mạng. Như vậy là chúng ta đủ thời gian để tìm phụ thân của nàng rồi.

Nói đoạn chàng không chờ Tề Tấu Ngọc đồng ý hay không mà lập tức tọa thiền điều tức vận khí để giúp cho nội công chóng hồi phục. Quả nhiên theo dự đoán của Sở Thiên Thư, qua ngày hôm sau thì chàng đã hồi phục được bảy phần công lực, và có thể đã thông kỳ kinh bát mạch cho Tề Tấu Ngọc. Cứ thế, chàng vừa cõng Tề Tấu Ngọc hạ sơn tìm về kinh sư vừa đã thông kỳ kinh bát mạch kéo dài mạng sống chờ tìm phụ thân Tề Cẩm Minh của nàng. Thật là:

Thiếu nữ chi tâm thủy khả giải?

Ngộ nạn sinh tình, xảo an bày!”.

Tạm dịch:

“Hỏi ai hiểu được lòng thiếu nữ?

Gặp nạn sinh tình, khéo an bày!”.

Hồi 2

Tơ Duyên Đứt Đoạn, Khó Nói Ân Thù

Sở Thiên Thư đâu ngờ rằng người mà chàng cần tìm, tức phụ thân của Tề Tấu Ngọc, Tề Cẩm Minh đang đối diện với giây phút sinh tử. Võ Đang ngũ lão đang vây chặt Tề Cẩm Minh và Tiêu Quyên Quyên vào giữa nhưng thủy chung Tề Cẩm Minh vẫn không chịu xuất kiếm.

Ngọc Chân Tử lại hỏi:

- Tề Cẩm Minh, ta đếm đến ba nếu ngươi không xuất kiếm mà vẫn dùng thủ đoạn vô loại đó thì tức là ngươi tự tìm cái chết đấy!

Ngọc Hư Tử cười nhạt rồi tiếp lời:

- Không sai, bình thường có thể Võ Đang ngũ lão chúng ta không thể giết kẻ trong tay không có tác sát, nhưng hiện tại chúng ta phải báo thù, dù hãn giờ bất kỳ thủ đoạn nào đi nữa thì công tử cũng không thể không giết hắn.

Tề Cẩm Minh nói một cách thản nhiên:

- Giết thì giết, hà tất phải đa ngôn!

Ngọc Chân Tử liền đếm một... hai... ba!

Nhưng Tề Cẩm Minh vẫn không xuất kiếm.

Ngọc Chân Tử nộ khí quát lớn:

- Tiêu Quyên Quyên, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng đấy! Việc này không quan hệ gì đến ngươi, ngươi muốn đi thì hiện tại vẫn còn kịp!

Tiêu Quyên Quyên cũng học cách nói thản nhiên của Tề Cẩm Minh:

- Ta cũng nhắc lại một lần nữa, ta và chàng sinh tặc đồng sinh, tử tặc đồng tử. Các ngươi muốn giết chàng thì hãy giết ta trước.

Ngọc Hư Tử chau mày rồi hạ lệnh:

- Động thủ!

Ngọc Hư Tử và đạo sĩ trẻ Xung Linh, một kẻ có thâm thù bị Tề Cẩm Minh hủy dung diện, một kẻ có đại hận là sư phụ bị Tề Cẩm Minh gián tiếp sát hại, bọn họ vừa nghe hiệu lệnh lập tức vung kiếm xông lên trước. Ngọc Hư Tử tuy trẻ nhất trong hàng Võ Đang ngũ lão nhưng kiếm pháp lại cao minh nhất. Lão xuất một chiêu Tam Chuyển Pháp Luân công thẳng vào Tiêu Quyên Quyên, nhất thời kiếm quang vây kín thân hình bà ta, muốn tránh né cũng không thể được. Dụng ý thi triển chiêu này của Ngọc Hư Tử không phải là muốn lấy mạng Tiêu Quyên Quyên mà đề phòng bà ta sử dụng độc thôi. Kiếm quang khai triển, gió mưa còn không thể lọt qua nên ám khí tẩm

độc cũng bị kiếm phong quét sạch.

Cùng lúc đó Xung Linh đạo sĩ xuất một chiêu Vân Huy Tam Vũ, kiếm quang phân thành ba điểm tấn công vào ba yếu huyệt trên người Tề Cẩm Minh. Tuy công lực của hắn không bằng các sư thúc nhưng vì muốn báo thù cho sư phụ nên kiếm pháp vô cùng hiểm độc.

Nhờ có Ngọc Hư Tử hộ pháp nên hắn cũng không sợ Tiêu Quyên Quyên dùng ám khí tẩm độc đánh lên.

Cảnh tượng Tề Cẩm Minh trúng kiếm của Xung Linh tưởng chừng sẽ diễn ra trong chớp mắt nhưng trong tích tắc đó đột nhiên nghe một tiếng cười nhạt, tiếp theo là giọng nói lạnh lạnh:

- Ngũ lão của Võ Đang thật không biết xấu mặt!

Xung Linh đạo sĩ đã đâm ra một kiếm, đừng nói là hắn vì sợ thanh âm kia mà triệt thủ, dù hắn muốn triệt thoái cũng đã không thể được. Nhưng bỗng nhiên nghe “choang!” một tiếng, trường kiếm của Xung Linh đạo nhân thoát khỏi tay rơi xuống đất và đương trường đã có thêm một bạch y thiếu nữ xuất hiện.

Kiểm pháp và thân pháp của bạch y thiếu nữ cực nhanh, dường như cùng một lúc triệt phá đường kiếm của Xung Linh đạo nhân, thiếu nữ cũng phá vòng kiếm quang của Ngọc Hư Tử. Đương nhiên bản lĩnh của Ngọc Hư Tử cao cường hơn Xung Linh đạo nhân nhiều, tuy kinh ngạc nhưng lão không loạn. Lão thi triển thế Tụ Tán Liên Hoàn vừa thoái bộ vừa phát chiêu nên vẫn bảo toàn được thể diện.

Bạch y thiếu nữ tán thưởng:

- Hải, kiếm pháp của đạo nhân quả nhiên danh bất hư truyền! Có thể liệt vào thập đại cao thủ rồi!

Lời vừa dứt thì trường kiếm của nàng đã công về phía Ngọc Đồng Tử, nhân vật hàng thứ tư trong Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Hư Tử liên tục thoái lui bảy tám bước mới trụ lại được, tuy không bị thọ thương gì nhưng nội khí của lão chợt phát lên khiến sắc diện đỏ như lửa.

Lời tán thưởng của bạch y thiếu nữ thực ra không khoa trương nhưng trong tình thế này lại biến thành sự chế nhạo.

Ngọc Đồng Tử thấy kiếm pháp cao cường như Ngọc Hư Tử mà còn thất thế thì lão không dám ngênh tiếp chiêu với thiếu nữ, lão thi triển thế Thiết Tỏa Lan Giang, trường kiếm hoành ngang trước ngực phòng thủ nghiêm mật.

Thiếu nữ chỉ sợ lão tấn công Tề Cẩm Minh mà thôi, bây giờ thấy lão cố thủ thì vội triệt chiêu không công kích nữa. Nhưng trường kiếm của nàng lập tức hướng về phía Ngọc Huyền Tử, nhân vật hàng thứ hai trong Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Huyền Tử quát lớn:

- Yêu nữ phương nào mà dám ngông cuồng như thế!

Lời vừa phán ra thì trường kiếm cũng quét ngang ra kèm theo tiếng phong lôi cuộn cuộn.

Thiếu nữ cười nhạt một tiếng rồi công liên tiếp ba đường kiếm, kiếm pháp vô cùng ảo diệu.

Ngọc Huyền Tử không cam chịu kém, kiếm quang vạch một vòng hộ thể rồi công thẳng vào thượng bộ của đối phương. Không ngờ kiếm pháp của lão chỉ đâm vào khoảng không, tinh thần chưa kịp định thì lão chợt cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh ập tới. Không biết từ lúc nào và bằng thân pháp gì mà bạch y thiếu nữ đã vòng ra sau lưng Ngọc Huyền Tử rồi.

Ngọc Huyền Tử cả kinh, lão đành vội vàng ngã sấp người xuống biến thành chiếc hồ lô lăn tròn ra xa mấy trượng. Khi biết đích xác là đã thoát khỏi tầm khống chế của thiếu nữ thì lão mới dám đứng lên.

Bạch y thiếu nữ vừa bức lui Ngọc Huyền Tử và chưa kịp xoay người lại thì chợt nghe có một giọng nói cất lên:

- Hảo kiếm pháp, bản đạo xin lãnh giáo cao chiêu của cô nương!

Thiếu nữ như nghe lời này cất lên sát bên tai, nàng vừa xoay người lại thì thấy Ngọc Chân Tử đã đứng trước mặt rồi.

Bạch y thiếu nữ bất giác đỏ mặt, nàng thầm nghĩ:

- “Nếu lão đạo này không lên tiếng mà đánh lên thì e rằng ta khó tránh khỏi thọ thương.”.

Ngọc Chân Tử chậm rãi nâng trường kiếm lên, mũi kiếm của lão xoắn tròn tựa như mũi khoan. Nói ra thật kỳ quái, kiếm pháp của bạch y thiếu nữ cực kỳ nhạy như vậy mà liên tiếp phát bảy chiêu vẫn không công vào đối phương được.

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương hãy nghỉ một chút đi!

Nói đoạn lão duỗi thẳng trường kiếm ra, mũi kiếm hơi chúc xuống theo thân kiếm.

Trông rất bình thường chẳng có gì kỳ lạ nhưng thực chất đó là một chiêu mà lão dùng thế Thái Sơn Áp Đỉnh để thi triển.

Ngọc Chân Tử gia tăng áp lực đè xuống và liệu đoán rằng bạch y thiếu nữ quyết không thể chịu đựng nổi. Lão động lòng từ bi không muốn đả thương người vô cớ nên xuất ngôn cảnh cáo đối phương. Cái gọi là “nghỉ một chút” tức là muốn đối phương biết thức thời mà chịu thua.

Không ngờ bạch y thiếu nữ đã không nhận lãnh ân tình mà còn cười nhạt, nói:

- Lão đạo trưởng, các vị không muốn dừng tay thì bản cô nương nghỉ ngơi thế nào được?

Lời vừa dứt thì đột nhiên thân hình của nàng vút lên khỏi bình địa, nàng mượn thế đảo người thả và bắt lại chuỗi kiếm trong tích tắc. Chỉ trong tích

tắc đó trường kiếm của nàng đã thoát khỏi áp lực như thái sơn từ kiếm của Ngọc Chân Tử đè xuống. Ngọc Chân Tử sợ nàng liều mạng nên phản thủ sử xuất một chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh phong bế toàn bộ thượng diện đồng thời cũng là hư chiêu uy hiếp song cước của đối phương.

Bạch y thiếu nữ đang treo mình trên không trung, theo lẽ thường mà nói thì không thể tránh được một chiêu kiếm của đối phương. Còn Ngọc Chân Tử lập chủ ý là dùng mũi kiếm điểm vào Dũng Tuyền huyết nơi gót chân của thiếu nữ chứ không muốn chém vào song cước của nàng. Thế nhưng Ngọc Chân Tử cũng không thực hiện được như ý đã định.

Chỉ nghe “keng!” một tiếng, theo đó là một loạt ánh hỏa quang phát ra.

Thiếu nữ treo mình trên không nhưng vẫn có thể lộn người một vòng, đầu dưới chân trên và trường kiếm từ trên không đâm xuống. Mũi kiếm của nàng chính xác đến độ khớp ngay vào mũi kiếm của Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử vốn đã vận lực đạo qua mũi kiếm nên hai mũi kiếm vừa chạm nhau thì bạch y thiếu nữ mượn lực đạo của đối phương tung người bay vọt ra xa bảy tám trượng rồi hạ xuống bên cạnh Tề Căn Minh. Kiếm pháp và thân pháp của nàng cực kỳ ảo diệu, Ngọc Chân Tử là nhân vật có kiến văn quảng bác nhưng cũng chưa thấy bao giờ, thậm chí cũng chưa từng nghe nói.

Lão thâm nghĩ:

- “Kiếm pháp của thiếu nữ này chẳng kém gì của Tề gia, vậy cô ta là ai?

Ngọc Hư Tử bị đẩy lui và đang đứng tại vị nhìn một cách ngơ ngẩn xuất thần.

Lão đứng tựa người vào góc liêu bên hồ, thần khí hoang mang tựa như đang có suy tư.

Ngọc Huyền Tử sau khi lặn một vòng và đứng lên thấy thần khí của Ngọc Hư Tử như vậy thì cả kinh kêu thất thanh:

- Ngũ sư đệ, ngươi làm sao thế? Mau bày Ngũ Hành Kiếm Trận!

Điều kỳ quái đã xuất hiện, Ngọc Hư Tử dường như không nghe thấy gì cả.

Ngọc Huyền Tử sợ một mình sư huynh không chế phục được bạch y thiếu nữ nên đành chạy tới trước định liên thủ tái chiến. Nhưng Ngọc Chân Tử đã lên tiếng:

- Sư đệ, khoan động thủ đã!

Nói đoạn lão nhìn qua bạch y thiếu nữ và tiếp lời:

- Cô nương, xin hỏi cô nương quan hệ thế nào với Tề Căn Minh?

Tề Căn Minh có một nữ người nên Ngọc Chân Tử nghi ngờ bạch y thiếu nữ này là Tề Tấu Ngọc. Vả lại phụ thân của Tề Căn Minh là Tề Yến Nhiên có sáng chế ra một bộ kiếm pháp vào buổi văn niên, do vậy Ngọc Chân Tử càng tin bạch y thiếu nữ này là tôn nữ của Tề Yến Nhiên.

Không ngờ thiếu nữ thản nhiên trả lời rằng:

- Vô thân vô cớ! Bản cô nương và Tề tiên sinh chẳng qua là vừa mới quen

biết đây thôi!

Ngọc Chân Tử truy vấn:

- Không lẽ cô nương chỉ ngẫu nhiên qua đường.

Bạch y thiếu nữ lắc đầu nói:

- Cũng không phải, bản cô nương đến đây là muốn hóa giải ân oán cho hai nhà.

Ngọc Huyền Tử hừ một tiếng rồi cười nhạt nói:

- Người là cái...

Vừa nói đến đây thì lão bị sư huynh liếc mắt ra hiệu nên đành dừng lại.

Ngọc Chân Tử nói:

- Sư đệ, hãy để cho cô ta nói trước đã.

Bạch y thiếu nữ nói:

- Có lẽ các vị muốn nói bản cô nương là cái giống gì mà đòi làm người hòa giải phải không?

Ngọc Chân Tử nói:

- Bản đạo không có ý đó. Nhưng bản đạo muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện.

Thiếu nữ chột hạ giọng khiêm nhượng:

- Không dám, mời đạo trưởng cứ nói.

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương muốn hóa giải cho hai nhà nhưng xin hỏi cô nương có biết giữa Tề Cẩm Minh và bọn bản đạo có ân oán gì không?

Bạch y thiếu nữ trả lời rất nhanh và chỉ vờn vện hai chữ:

- Không biết!

Ngọc Huyền Tử là nhân vật nóng tính nhất trong Võ Đang ngũ lão, lần này lão không nhịn được nên quát lớn:

- Tiểu yêu nữ ngươi chẳng biết một chút sự tình, ngươi dựa vào đây mà mắng bọn ta không biết xấu mặt?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn thỉnh giáo bản cô nương hay muốn cãi nhau với bản cô nương? Thỉnh giáo thì nên có chút lễ mạo, còn chửi nhau thì bản cô nương cũng sẵn lòng bồi tiếp.

Ngọc Huyền Tử quát tiếp:

- Ta không tranh miệng lưỡi với tiểu yêu nữ ngươi, ta chỉ nói cho ngươi biết, hôm nay bọn ta không thể không giết Tề Cẩm Minh. Nếu tiểu yêu nữ ngươi muốn giúp hắn thì hãy cùng hắn tiến lên đi. Nhưng ta cũng báo trước, lần này bọn ta không hạ thủ lưu tình đâu nhé.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Vừa rồi đích thực là vị đạo trưởng kia có hạ thủ lưu tình với bản cô nương, nhưng các hạ thì dường như là không. Nhưng các vị muốn đánh nhau thì bản

cô nương rất sẵn sàng bồi tiếp. Tề tiên sinh không thể động thủ cùng các vi...
Nói đến đây thì nàng quay sang Tiêu Quyên Quyên và tiếp lời:

- Tiêu nữ hiệp, chúng ta liên thủ đấu với Võ Đang ngũ lão một trận nhé?

Tiêu Quyên Quyên gật đầu nói:

- Được!

Rồi bước lên trước sánh vai cùng bạch y thiếu nữ.

Tề Cẩm Minh đứng tựa vào gốc liễu, dường như lão chẳng quan tâm gì đến chuyện xảy ra trước mắt, thần thái bàng quang lạnh lùng.

Bỗng nhiên nghe bạch y thiếu nữ nói:

- Tiêu nữ hiệp, xin cho tiểu nữ thuốc giải.

Tiêu Quyên Quyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Thuốc giải?

Thiếu nữ nói:

- Không sai, thuốc giải. Tiểu nữ không biết nữ hiệp dùng độc dược gì nhưng tiểu nữ nghĩ nữ hiệp nhất định có thuốc giải.

Tiêu Quyên Quyên lộ vẻ như ngộ ra, bà không hỏi nữa mà lập tức lấy một viên thuốc giải đưa cho thiếu nữ.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Tiểu yêu nữ, ngươi giờ trò quỷ gì thế?

Thiếu nữ thản nhiên đáp:

- Lão mũi trâu, lão muốn đánh nhau thì hãy chờ một lát.

Ngọc Chân Tử cau mày, nói:

- Sư đệ, ngươi nhường cho cô ta nói thử xem. Cô nương, xin hỏi cô nương trúng độc thương phải không?

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Đạo trưởng, vừa rồi nếu lão toàn lực thi triển thì tiểu nữ đã thọ thương rồi, nhưng đó chỉ là nội thương chứ quyết không thể là độc thương!

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương thật khách khí, thực lòng mà nói bản đạo có thi triển toàn lực thì chẳng qua cũng có thể tự bảo vệ trước kiếm pháp vô cùng ảo diệu của cô nương mà thôi, làm sao đả thương cô nương được.

Lão ngừng một lát rồi hỏi:

- Nhưng cô nương đã không thọ thương thì cần thuốc giải làm gì?

Bạch y thiếu nữ nói:

- Chẳng phải sư đệ của đạo trưởng vừa nói là cần lập Ngũ Hành Kiếm Trận đó sao?

Ngọc Chân Tử nói:

- Cô nương nói sai rồi, Ngũ Hành Kiếm trận là để đối phó với Tề Cẩm Minh. Chỉ cần cô nương không can thiệp...

Thiếu nữ nói:

- Nếu tiểu nữ muốn can thiệp thì sao?

Ngọc Chân Tử trầm giọng nói:

- Bần đạo hy vọng là cô nương không thừa nước đục thả câu. Nhưng điểm này tạm thời không bàn đến, bần đạo chỉ muốn biết, thuốc giải của cô nương và Ngũ Hành Kiếm Trận của bọn bần đạo có quan hệ gì với nhau?

Thiếu nữ nói:

- Quan hệ rất trọng đại, không có loại giải dược này thì căn bản các vị không thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận!

Ngọc Chân Tử kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Thiếu nữ chậm rãi nói:

- Tiểu nữ cũng nói thật cho lão biết, thuốc giải không phải bản thân tiểu nữ cần mà là cần cho sư đệ Ngọc Hư Tử của đạo trưởng đây.

Ngọc Huyền Tử vội nhìn qua Ngọc Hư Tử và hỏi:

- Sư đệ, người bị yêu phụ kia ám toán thật sao?

Ngọc Hư Tử hừ một tiếng rồi nói:

- Không cần thuốc giải của ả ta cũng không thể bị ả hạ độc mà chết đâu.

Thi ra khi bạch y thiếu nữ phá vỡ chiêu Tam Luân Pháp Chiêu thì kiếm quang bị lộ sơ hở, Tiêu Quyên Quyên thừa thế hạ thủ khiến Ngọc Hư Tử bị trúng độc.

Thiếu nữ nói:

- Không sai, với trình độ nội công của đạo trưởng thì trong ba ngày có thể trục hết độc chất ra khỏi thân thể, bảy ngày sau cơ thể phục nguyên hồi khí. Nhưng hiện tại thì không thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận rồi. Và lại tiểu nữ cũng không muốn để đạo trưởng phải chịu đau khổ trong bảy ngày.

Ngọc Huyền Tử cười nhạt nói:

- Người thật là hảo tâm, nhưng đâu biết là người không thừa cơ hội hạ độc thủ?

Thiếu nữ nói:

- Lão có thể hỏi sư đệ của mình, nếu tiểu nữ muốn đả thương lão ta thì có lẽ cũng không cần độc.

Đương nhiên là Ngọc Huyền Tử không thể đi hỏi sư đệ của lão thật, Ngọc Hư Tử cũng không dám nói ra, không khí tại đương trường chợt trầm lắng xuống.

Ngọc Chân Tử suy nghĩ một hồi lâu mới nhìn qua Ngọc Hư Tử và nói:

- Sư đệ, vị cô nương này tặng thuốc giải cho người, ý người thế nào?

Ngọc Hư Tử vẫn nghiêng răng chịu đau rồi nói:

- Tề Cảnh Minh là đại thù nhân của chúng ta, hắn không muốn đi theo con đường chúng ta vạch ra thì thù này không thể không báo. Do vậy tiểu đệ không thể nhận thuốc giải được.

Bạch y thiếu nữ nói:

- Đạo trưởng sai rồi!

Ngọc Hư Tử ngạc nhiên hỏi lại:

- Ta sai chỗ nào?

Thiếu nữ nói:

- Tiểu nữ tặng thuốc giải cho lão và các vị tìm Tề Cẩn Minh báo thù là hai chuyện khác nhau. Lão tưởng rằng tiểu nữ muốn thực hiện một cuộc giao dịch chẳng? Tiểu nữ đã sớm nói qua, mục đích tặng giải dược cho lão là để các lão có thể bày bố Ngũ Hành Kiếm Trận.

Như thế há chẳng phải là có lợi cho việc báo thù của các vị sao?

Ngọc Huyền Tử cười nhạt, nói:

- Giải độc cho người khác để trở lại đôi phò với mình, thiên hạ làm gì có chuyện kỳ lạ như thế?

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Lão cho rằng là chuyện kỳ lạ nhưng tiểu nữ nghĩ đó là chuyện nghĩa nên có.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Cái gì là chuyện nghĩa nên có?

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Uổng cho lão tự mệnh là nhân vật hiệp nghĩa đạo, một chút đạo lý mà nghĩ cũng không thông.

Ngọc Chân Tử lên tiếng:

- Cô nương, bản đạo cũng có điều chưa rõ lắm.

Thiếu nữ hỏi lại:

- Không rõ cái gì là việc nghĩa nên có chẳng?

Ngọc Chân Tử lắc đầu, nói:

- Không phải. Bản đạo cảm thấy hình như ngôn ngữ của cô nương tiền hậu bất nhất.

- Bất nhất như thế nào?

- Lúc mới đến, cô nương nói với bọn bản đạo là muốn hóa giải ân oán cho hai nhà...

- Không sai, nhưng các vị đã kiên quyết không bãi thủ thì tiểu nữ còn cách giúp Tề tiên sinh quyết đấu với các vị thôi. Nhưng quyết đấu cũng phải công bằng mới được, tiểu nữ đã thay Tề tiên sinh quyết đấu thì đương nhiên không thể để kiếm trận của các vị khuyết một người. Và càng không thể đối phó với một người bệnh mà chẳng biết xấu mặt như thế!

Thực ra nửa đoạn sau là nói cho Ngọc Hư Tử nghe nhưng Ngọc Huyền Tử không nén được đại nộ, quát lớn:

- Tiểu yêu nữ, ngươi chửi khéo bọn ta không biết xấu mặt phải không? Hừ, Tề Cẩn Minh không phải là người bệnh! Hắn không xuất kiếm là muốn dùng

thủ đoạn vô lại thôi!

Tề Cận Minh cũng chẳng cần biện hộ và bạch y thiếu nữ cũng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Bỗng nhiên nghe Ngọc Chân Tử nói:

- Những việc cô nương làm đích thực là có phong cách hiệp nghĩa. Cô nương xin hỏi quý tính?

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ họ kép Thượng Quan, song danh là Phi Phụng.

Ngọc Chân Tử và Ngọc Hư Tử không hẹn mà cùng kêu lên một tiếng:

- Thế à?

Ngọc Huyền Tử chẳng hiểu tại sao nhị vị sư huynh của mình vừa nghe họ kép Thượng Quan thì đều lộ vẻ kinh ngạc như vậy?

Thượng Quan Phi Phụng bước về phía Ngọc Hư Tử và nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng, nếu đạo trưởng tin tưởng tiểu nữ và muốn báo thù trong hôm nay thì xin uống viên thuốc giải này.

Ngọc Huyền Tử không yên tâm, lùi ra phía sau và hoành kiếm trước ngực đề phòng.

Khi thấy Ngọc Hư Tử nhận thuốc giải thì lão vội kêu lên:

- Sư đệ...

Ngọc Hư Tử nói:

- Thượng Quan cô nương, bản đạo tin tưởng cô nương.

Ngọc Huyền Tử muốn ngăn cản cũng đã không kịp vì Ngọc Hư Tử nhận thuốc giải rồi lập tức uống ngay.

Ngọc Hư Tử uống xong thuốc giải rồi tiếp tục nói:

- Nhưng bản đạo không vội báo thù trong ngày hôm nay. Bản đạo muốn làm rõ một chuyện trước.

Thượng Quan Phi Phụng vội hỏi:

- Các vị muốn làm rõ chuyện gì?

- Khi vừa đến cô nương mắng bọn bản đạo, vậy phải chăng là cho rằng bọn bản đạo làm không đúng?

Thượng Quan Phi Phụng trả lời thẳng thắn:

- Đương nhiên, nếu không thì tiểu nữ chẳng dám mắng các vị nặng lời như thế!

Ngọc Hư Tử biến sắc, nói:

- Thượng Quan cô nương, tuy cô nương có ân tặng thuốc giải cho bản đạo nhưng nếu không giải thích rõ câu này bản đạo tuyệt không khách khí!

Ngọc Chân Tử chậm rãi tiếp lời:

- Cô nương đã nói là chưa biết bọn bản đạo và Tề Cận Minh kết ân oán gì nên e rằng những lời khẳng định vừa rồi là nói ra quá sớm đấy! Bản đạo có thể nói cho cô nương biết.

Thượng Quang Phi Phụng cướp lời, nói:

- Tiểu nữ không cần biết tường tận. Bất luận oán thù giữa các vị thâm sâu như thế nào đi nữa thì các vị cũng không nên cưỡng bức một người đã tàn phế động thủ với các vị. Hì hì, Võ Đang ngũ lão liên thủ đối phó một phế nhân, chuyện này nói ra nghe quá nực cười phải không?

Lời này vừa xuất thì Võ Đang ngũ lão bất giác ngẩn người. Chuyện này thật là ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Ngọc Huyền Tử quát hỏi:

- Lời này thật không?

Xung Linh đạo nhân cũng lên tiếng:

- Ta không tin, tàn phế là chuyện có thể giả dạng được, vả lại trông Tề Căn Minh căn bản không giống người tàn phế. Rõ ràng tiểu yêu nữ người là đồng bọn với Tề Căn Minh.

Hắn vừa dứt lời thì chợt cảm thấy một luồng gió nhẹ lướt qua tai. Tâm thần chưa định thì Phi Phụng đã lướt đến sau lưng hắn rồi, nàng xuất chưởng đẩy Xung Linh đạo nhân bay thẳng tới trước. Tình thế xảy ra đột ngột khiến

Ngọc Chân Tử cũng không kịp phản ứng.

Lão kêu lên:

- Thượng Quan cô nương, người làm gì vậy?

Ngọc Huyền, Ngọc Đồng đã vung song kiếm lướt tới trước.

Ngọc Huyền Tử nói:

- Xung Linh sư đệ đệ đã ngộ độc thủ của yêu nữ này rồi, sư huynh còn hỏi ả làm gì?

Phi Phụng trở ngược tay xuất ra một đường kiếm cực kỳ ảo diệu, Ngọc Huyền Tử và Ngọc Đồng Tử đều cảm thấy mũi kiếm lay động và đâm về phía mình? Nhưng Phi Phụng không có ý đả thương bọn họ, nàng chỉ ngăn không cho hai lão xông lên cứu Xung Linh đạo nhân thôi.

Xung Linh đạo nhân bị nàng đẩy một chưởng thì thân thể không còn tự tại mà theo chưởng lực chạy thẳng tới trước. Kỳ diệu là phương hướng đúng nơi Tề Căn Minh đang đứng.

Thoạt tiên Ngọc Chân Tử cả kinh, lão muốn xuất thủ nhưng sau khi nhìn rõ thì mới yên tâm. Không những lão thấy rõ Phi Phụng không có ác ý với hai sư đệ của mình mà cũng đã thấy sư đệ đệ của lão không bị thọ thương. Chỉ có một điều lão không rõ là tại sao Phi Phụng lại đem sư đệ đệ của lão ra làm trò như vậy?

Thế nhưng nghi vấn này lập tức được giải đáp. Xung Linh không tự chủ dừng chân được nên tông thẳng vào Tề Căn Minh, theo bản năng hắn cũng vung tay chụp tới trước. Ngọc Chân Tử vốn đã trút được tảng đá ngàn cân đeo trong lòng nhưng lúc này lão bất giác giật thót người.

Nên biết Tề Căn Minh là nhân vật được võ lâm công nhận là thiên hạ đệ

nhất cao thủ, Võ Đang ngũ lão hợp lực cũng chưa chắc thắng được, nói chi đến Xung Linh là hàng tiểu bối.

Dù hắn đã được sư phụ Ngọc Đình chân nhân truyền y bát nhưng bản lĩnh vẫn kém xa bốn vị sư thúc. Ngọc Chân Tử không phải sợ Tề Cận Minh sát hại sư diệt của mình, vì lão biết Tề Cận Minh là nhân vật rất tự phụ, đừng nói là Xung Linh bị ngoại lực đẩy tới, dù hắn xuất thủ thật sự thì chắc chắn với thân phận của mình, Tề Cận Minh cũng không muốn giao thủ với hắn. Nhưng luyện nội công đến cảnh giới như Tề Cận Minh thì dù lão không có ý giết người nhưng người khác tông phải vào người lão thì cũng có thể bị nội lực phản chấn dẫn đến trọng thương.

Vì thế Ngọc Chân Tử vội kêu lên:

- Tề tiên sinh, xin hạ thủ lưu tình!

Lão hy vọng là Tề Cận Minh sẽ giảm khinh nội lực phản chấn, câu “hạ thủ lưu tình” tuy nói ra không thích ứng với trường hợp này, nhưng vì quá khẩn trương nên lão đành phải nói câu sáo ngữ thôi.

Nào ngờ kẻ “hạ thủ lưu tình” không phải là Tề Cận Minh mà là sư diệt lão mới phải.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, vai áo Tề Cận Minh bị Xung Linh đạo nhân chụp rách toạt một mảng, thế nhưng Ngọc Chân Tử nghe như thanh âm của xương cốt bị vỡ.

Tề Cận Minh chao đảo như ngọn nến trước gió rồi ngã xuống. Biến cố này càng ngoài tiên liệu của bọn Ngọc Chân Tử, lão tròn xoe song mục, miệng há hốc, không nói nên lời.

Tiêu Quyên Quyên vội đỡ Tề Cận Minh lên và lạnh lùng nói:

- Các người đã mãn ý chưa?

Xung Linh đạo nhân ngăn người như pho tượng. Lúc này Thượng Quang Phi Phụng đã tra kiếm vào bao, nàng bước qua đứng một bên tránh đường.

Ngọc Huyền Tử phóng như bay đến đỡ lấy Xung Linh đạo nhân và hỏi:

- Sư diệt, người không thọ thương chứ? Đây, tại sao người không nói?

Xung Linh đạo nhân như người tỉnh lại trong mộng cảnh ly kỳ, thần sắc trên mặt hắn không biết là kinh hay vui mừng, đột nhiên hắn kêu lên:

- Võ công của lão ta đã bị phế rồi, đã bị phế rồi!

Ngọc Huyền Tử ngạc nhiên hỏi:

- Đây là chuyện thế nào vậy!

Xung Linh ngơ ngác, nói:

- Đệ tử không biết, khi đệ tử va vào lão thì phát hiện vai của lão đã bị vỡ nát!

Vừa rồi Ngọc Huyền Tử cũng nghe được thanh âm của tiếng xương vỡ va chạm vào nhau, nhưng lúc này có Xung Linh chứng thực thì lão mới tin. Bất giác lão vừa mừng vừa kinh ngạc tự hỏi:

- Là ai phế... phế...

Ngọc Chân Tử hắng giọng rồi nói:

- Tề tiên sinh, bất luận hành vi trong quá khứ của tiên sinh như thế nào, nhưng qua chuyện hôm nay thì bản đạo không thể không khâm phục sự lựa chọn thông minh và trí dũng kiêm toàn của tiên sinh. Bản đạo xin có lời đa tạ tiên sinh!

Không cần vẽ rắn thêm chân thì ai cũng biết lão muốn nói gì. Võ công của Tề Cận Minh là thiên hạ đệ nhất, trừ phi lão tự phế võ công thì còn ai có thể phá vỡ xương vai của lão? Đây không phải là cách nghĩ của Ngọc Chân Tử mà là cách nghĩ chung của Võ Đang ngũ lão.

Ngọc Huyền Tử cúi đầu trầm nghĩ:

- Ta thật là ngu xuẩn, lẽ ra phải nghĩ đến chuyện này từ sớm. Chẳng trách lão ta một mực không chịu xuất kiếm, có lẽ vừa thấy bọn ta xuất hiện là lão tự có quyết định rồi.

Về phía Võ Đang ngũ lão, đương nhiên bọn họ cho rằng Tề Cận Minh cam nguyện, tự phế võ công là để hóa giải oán thù và đó là một quyết định thông minh của kẻ hữu trí. Nếu Tề Cận Minh không tự phế võ công, dù Võ Đang ngũ lão liên thủ đánh lão ta vong mạng thì Võ Đang ngũ lão cũng khó tránh khỏi thương vong. Do vậy mà Ngọc Chân Tử mới tán dương lòng nhân từ và cơ trí của Tề Cận Minh.

Dũng khí tự phá vỡ xương vai thì không cần phải nói nhiều. Nhưng Ngọc Chân Tử với thân phận là chủ tọa trưởng lão của phái Võ Đang mà tán dương Tề Cận Minh, một nhân vật vốn thuộc cừu gia của mình là kiêm toàn Trí- Dũng- Nhân thì quả thật phải là nhân vật có dũng khí mới nói được.

Không ngờ Tề Cận Minh thản nhiên nói:

- Những lời của đạo trưởng chẳng trúng trật đâu cả, xin hãy thu lại những lời tán dương vừa rồi! Tại hạ thà chịu chết trong tay các vị chứ không cần đạo trưởng tán dương như thế!

Ngọc Chân Tử sửng người, nói:

- Tề tiên sinh, bản đạo biết trong lòng tiên sinh rất khó chịu...

Tề Cận Minh ngắt lời, nói:

- Tại hạ nói cho đạo trưởng biết nhé, không phải vì sợ các vị mà tại hạ tự phế võ công đâu!

Võ Đang ngũ lão thêm một phen bất ngờ, mười ánh mục quang đều nhìn chăm chăm Tề Cận Minh như có ý chờ lão nói tiếp.

Tề Cận Minh ngược nhìn trời một cách lơ đãng rồi chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể chết trong tay các vị nhưng không thể để các vị nói lung tung là tại hạ bị bức chịu thua mà tự phế võ công!

Ngọc Chân Tử cảm khái trầm nghĩ:

- “Người này không những võ công thiên hạ đệ nhất mà e rằng tính kiêu ngạo cũng thiên hạ đệ nhất!”.

Đương nhiên lão không tin những gì Tề Cận Minh nói thật, lão chỉ nghĩ rằng đối phương muốn bảo vệ tính kiêu ngạo của mình nên không muốn tự nhận là thua.

Ngọc Chân Tử bước lên trước nói:

- Đúng, đúng, Tề tiên sinh vốn không thua bọn bản đạo. Chúng ta chưa động thủ thì nói chuyện thắng bại thế nào được?

Nhìn nhân vật võ công đệ nhất thiên hạ thì quả thật Ngọc Chân Tử cũng có phần tiếc nuối. Nhưng có thể tránh một trận thư hùng lưỡng bại câu thương thì Ngọc Chân Tử cũng không tiếc nói mấy lời an ủi Tề Cận Minh.

Ngọc Huyền Tử vẫn là một nhân vật nóng tính nhất, lão vẫn chưa phục khí nên hỏi:

- Tề tiên sinh, vậy tại sao các hạ tự phế võ công?

Từ chỗ xem đối phương là “ma đầu” mà cãi xưng là “tiên sinh” thì không dễ chút nào, dù lão vẫn chưa phục khí nhưng thái độ đối với Tề Cận Minh đã chuyển từ thù hận sang tôn kính.

Tề Cận Minh lạnh lùng nói:

- Ai nói là ta tự phế võ công?

Thượng Quang Phi Phụng không muốn phát sinh thêm chuyện nên bước lên trước, nói:

- Dù sao thì đích thực là võ công của Tề tiên sinh đã phế, hà tất phải truy căn vì sao hay vì ai mà phế? Xung Linh đạo trưởng, theo ta biết thì sau khi tỷ kiếm với Tề tiên sinh mười năm thì lệnh sư mới khử thế, đúng vậy, nếu không có trường tỷ kiếm đó thì có thể lệnh sư sống thêm nhiều năm nữa, nhưng hiện tại võ công của Tề tiên sinh đã phế rồi, tin rằng điều đó cũng có thể an ủi vong linh của lệnh sư.

Xung Linh cúi đầu trầm mặc một lúc rồi nói:

- Bản đạo vốn chuẩn bị tử chiến với Tề tiên sinh, không ngờ sự việc lại biến chuyển như thế này, đa tạ Tề tiên sinh cho bản đạo sống trở về bẩm báo với tiên sư. Bản đạo nghĩ, nếu tiên sư biết được kết cục hôm nay thì có lẽ ở nơi chín suối người cũng có thể yên tâm nhắm mắt rồi.

Phi Phụng xoay qua hỏi Ngọc Hư Tử:

- Ngọc Hư đạo trưởng, Tề tiên sinh đã hủy hoại dung mạo đạo trưởng, vậy đạo trưởng có muốn báo thù lại như vậy không?

Ngọc Hư Tử cung thủ, nói:

- Tề tiên sinh, hủy diệt diện không thể sánh với hủy võ công, bản đạo xin đa tạ!

Hai người này có thâm thù đại hận với Tề Cận Minh nhất, do vậy sau khi hỏi xong thì Phi Phụng lớn tiếng nói:

- Nói như vậy thì oán thù giữa hai nhà của các vị có thể hóa giải được chưa? Tề Cận Minh mấy máy môi như muốn nói điều gì nhưng thấy Phi Phụng

nháy mắt ra hiệu thì đành thở dài và nghĩ:

- “Bọn họ nhất định muốn ta phải tự nguyện “bồi thường” nhưng chuyện hôm nay là cũng do bọn họ hiểu lầm thôi.”.

Ngọc Chân Tử nói:

- Không cần biết vì lý do gì mà Tề tiên sinh hủy võ công, bản đạo đã nói từ đầu, võ công của Tề tiên sinh đã mất thì oán thù giữa Tề tiên sinh và phái Võ Đang cũng tự nhiên bị triệt tiêu, Thượng Quan cô nương, vì cô nương đến muộn nên không nghe câu này, bây giờ bản đạo chính thức đa tạ cô nương và tiếp thu sự hòa giải. Xin cho bản đạo gửi lời thăm hỏi lệnh tôn.

Ngọc Huyền Tử thầm nghĩ:

- “Chẳng biết nha đầu này từ đâu tới nhưng nghe khẩu khí của sư huynh thì hình như phụ thân của cô ta là một nhân vật có danh vọng trong võ lâm, nhưng kỳ quái là tại sao ta chưa từng nghe nói trong võ lâm thế gia có nhà nào mang họ Thượng Quan?”.

Ngọc Hư Tử nói:

- Tề tiên sinh, chúng ta cũng có thể gọi là không đánh không biết nhau, các hạ có muốn cùng bản đạo kết giao bằng hữu không?

Tề Cận Minh nói:

- Trong phái Võ Đang chỉ có hai nhân vật đáng để tại hạ kết giao, một là Ngọc Chân đạo trưởng, hai là các hạ đây.

Ngọc Hư Tử nói:

- Đa tạ tiên sinh đã xem trọng bản đạo.

Nói đoạn lão phá lên cười ha ha một tràng khoái chí rồi ngâm:

- Không đánh không biết nhau, nhất tiểu tiêu oán thù. Sư huynh, chúng ta có thể hòa giải rồi chứ?

Ngọc Chân Tử gật đầu, mỉm cười rồi nói:

- Ân oán đã được giải hóa, đương nhiên là nên hòa giải thôi.

Võ Đang ngũ lão vừa định rời đường trường thì bỗng nhiên thấy một đoàn nhân mã đang phi đến như bay.

Trong số đó có người cười nhạt, nói:

- Các vị có thể hoá giải oán thù với Tề Cận Minh, nhưng bọn ta không thể bỏ qua cho hắn.

Đoàn nhân mã này có nam có nữ, có đạo sĩ và cũng có tục nhân, tổng số gần năm mươi người. Bọn họ xuống ngựa rồi lập tức triển khai thế trận theo hình cánh quạt bao vây Tề Cận Minh.

Thượng Quan Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Tề tiên sinh, ngài cũng có ân thù với phái Hoa Sơn?

Thì ra đoàn nhân mã này là tinh anh của phái Hoa Sơn. Hàng lão bối có Thiên Ngộ, Thiên Cơ, Thiên Toàn là ba vị trưởng lão, ngoài ra còn có một vị tương đồng bối phận với trưởng lão là nữ đạo cô Dao Quang Tán Nhân.

Trừ Thiên Sách đạo nhân ở lại thủ sơn ra thì toàn bộ nhân vật đầu não của phái Hoa Sơn đều có mặt. Số còn lại những đệ tử đặc ý của bọn họ, trong đó có cả nữ đồ đệ Dao Quang Tán Nhân và Thanh Loan.

Nhân vật vừa lên tiếng là Thiên Cơ đạo nhân, người chỉ đứng dưới quyền chưởng môn Thiên Ngô đạo nhân ở phái Hoa Sơn.

Lúc này Tề Cận Minh mới thân nhiên trả lời câu hỏi của Phi Phụng:

- Trên giang hồ không biết bao nhiêu người xem Tề mỗ là ma đầu, có thù hay không thù cũng vậy thôi!

Ngọc Hư Tử rất quen thuộc với nhân vật đầu não của phái Hoa Sơn và là bằng hữu tri giao với Thiên Toàn đạo nhân, ba tháng trước lão từng làm khách ở Hoa Sơn. Do vậy lão bước lên trước, cung thủ hành lễ và nói với quyền chưởng môn Thiên Ngô:

- Ba tháng trước bản đạo từng phụng mệnh tề chưởng môn cùng chưởng môn của quý phái thương lượng chuyện liên thủ đối phó Tề Cận Minh, đương thời chưa có quyết nghị thì quý chưởng môn bất hạnh quy tiên, vì thế bọn bản đạo đành phải tự tiến hành. Nhưng hôm nay bọn bản đạo đã thay đổi chủ ý là hóa giải thù oán với Tề Cận Minh, chẳng hay quý phái có muốn biết nguyên nhân không?

Thiên Ngô chưa kịp khai khẩu thì Thiên Cơ đã cướp lời, nói:

- Đó là chuyện của các vị, bản đạo không biết. Lần này bọn bản đạo không phải vì giúp các vị báo thù mà đến, do vậy đạo hữu không cần giải thích. Tuy chỉ là nhân vật đứng thứ hai nhưng khẩu khí của Thiên Cơ đạo nhân giống như lão là chưởng môn nhân vậy.

Ngọc Hư Tử cảm thấy ngượng ngùng nên đành mặc nhiên không nói gì nữa.

Lão trầm nghĩ:

- “Thiên Ngô đạo huynh là bậc trưởng giả trung hậu thật thà nhưng lại có một sư đệ lạnh lợi giảo hoạt như thế, e rằng không sớm thì muộn ngôi vị chưởng môn phái Hoa Sơn cũng bị vị sư đệ này của lão đoạt mất thôi!”.

Thiên Ngô đạo nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Quý phái đã hóa địch thành bạn với Tề Cận Minh, vậy chuyện hôm nay xin quý phái không giúp cho bên nào là được rồi.

Ngọc Chân Tử nói:

- Đa tạ đạo huynh thông tình đạt lý, đương nhiên là tề phái xin tuân mệnh.

Nói đoạn Võ Đang ngũ lão lập tức lui bước nhưng vẫn không cách xa đương trường là mấy.

Thiên Cơ đạo nhân quay ra sau nói:

- Thiên Toàn sư đệ, người còn kiên trì với ý kiến của mình không?

Thiên Toàn là một trong ba trưởng lão của phái Hoa Sơn tại đương trường,

Thiên Cơ hỏi lão nhưng lão lại nói với Thiên Ngô:

- Không sai, tiểu đệ vẫn duy trì ý kiến, chân tướng chưa minh bạch thì không

nên vọng động gây can qua.

Xem ra bọn họ đã từng tranh luận về vấn đề nên đối phó với Tề Cẩn Minh như thế nào.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Trong phái Hoa Sơn chúng ta chỉ có người giao tình với Tề Cẩn Minh, nên sứ giả hòa đàm đương nhiên thuộc về người rồi.

Thiên Toàn nói:

- Đệ chỉ muốn hỏi rõ chân tướng thôi, không phải là nói chuyện hòa đàm. Sư huynh không hoài nghi đệ sẽ vị tình giao hảo chứ?

Thiên Cơ nói:

- Người và Tề Cẩn Minh giao tình thâm nồng thế nào chỉ có người tự biết mà thôi. Ta không có tư cách hoài nghi.

Thiên Ngộ lại hắng giọng rồi nói:

- Thiên Toàn sư đệ, người nói cũng có lý đấy. Vậy thì người hãy qua hỏi rõ Tề Cẩn Minh trước đi.

Tề Cẩn Minh vẫn một mực thản nhiên, dường như sự việc phát sinh trước mắt không quan hệ gì đến lão. Nhưng khi Thiên Toàn bước đến trước mặt lão thì ánh mắt của lão mới lộ xuất vẻ vui mừng.

Thiên Toàn cung thủ chào rồi nói:

- Tề huynh, người biết là xưa nay ta không hề nói dối, sau khi người bỗng nhiên thất tung từ hai mươi năm trước thì ta nghĩ rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại người. Không ngờ hôm nay chúng ta lại có thể kiến diện nhưng lại kiến diện trong hoàn cảnh này. Chúng ta là bạn hay là thù, điều đó vẫn chưa thể phân định được. Nhưng bất luận thế nào, thấy người vẫn sống còn tại thế, dù sau này chúng ta không thể không biến thành tử địch thì ta cũng phải vui mừng cho người!

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Có người sống không bằng chết, có người chết rồi nhưng vẫn sống mãi trong lòng người khác. Sống thì có gì vui, chết thì có gì buồn?

Thiên Toàn nói:

- Tề huynh, người kinh qua một trường đại kiếp nên thông đạt hơn trước nhiều lắm. Tuy ta là người trong đạo môn nhưng vẫn chưa thể siêu nhiên thế ngoại.

Ý lão muốn nói là lão vẫn không thể không quan tâm đến hắc bạch thị phi mà thế tục công nhận.

Tề Cẩn Minh nói:

- Đạo huynh có ưu hoài gì xin cứ nói ra tự nhiên.

Thiên Toàn do dự một lát rồi nói:

- Trước khi nói rõ mục đích đến đây, tại hạ xin hỏi Tề huynh một chuyện.

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Xin hỏi tự nhiên!

Thiên Toàn nói:

- Chúng ta tuy quen nhau đã lâu nhưng chung quy chỉ gặp nhau mấy lần mà thôi. Nếu trừ khoảng thời gian thất tung hai mươi năm của ngươi ra thì quả thật những ngày quen biết của chúng ta quá ngắn ngủi. Bây giờ tại hạ muốn Tề huynh nói những lời chân thật vì nó có liên quan đến sinh mạng của Tề huynh. Nếu Tề huynh cho rằng tại hạ không đủ tư cách để giao tình thì có thể cự tuyệt không trả lời.

Tề Căn Minh nói:

- Đạo huynh không sợ ta nói dối để lừa người hay sao? Đạo huynh và ta không giống nhau, có khi ta cũng biết nói những lời giả dối đấy!

Thiên Toàn nghiêm túc nói:

- Tại hạ biết. Tại hạ biết có khi Tề huynh cũng ngạo thế cười đời nhưng tại hạ lại biết Tề huynh chỉ nói thật với bằng hữu mà thôi. Trừ phi Tề huynh không xem tại hạ là bằng hữu...

Tề Căn Minh phá lên cười:

- Cổ ngữ có câu:

Bạch đầu nhưt ân, khuynh cái như cô (Có những người quen biết nhau từ nhỏ đến lúc bạc đầu nhưng chẳng hiểu gì nhau nên chẳng khác gì mới quen. Lại có những người tương phùng bên đường, dừng xe lại nói mấy lời nhưng rất hiểu ý nhau nên giống như bằng hữu lâu năm). Sự tương tri của của con người quý ở chỗ hiểu nhau, cái đó gọi là tri âm.

Giao tình thâm, nông há có thể lấy thời gian dài ngắn mà đo lường? Năm xưa, khi Võ Đang ngũ lão cùng ta tỷ kiếm, giao tình giữa đạo huynh và Ngọc Hư Tử chẳng phải là thâm sâu hơn ta sao? Nhưng đạo hữu đã không giúp Ngọc Hư Tử để công ta, bằng vào điểm này thì đã có tư cách một bằng hữu để ta phải nói những lời chân thật rồi!

Thiên Toàn nói:

- Đa tạ! Nhưng ta xem Tề huynh và Ngọc Hư Tử đều là bằng hữu như nhau chứ không có ý đối đãi với bên nào đặc biệt hơn.

Tề Căn Minh nói:

- Ta biết. Do vậy nên năm xưa ta cũng không cầu người giúp đỡ. Bằng hữu chỉ đạo, thứ nhất là nói đến chữ “tín”, thứ hai là nói đến chữ “lượng”. Điều này chẳng phải cũng nói rõ sự giao tình thâm, nông bất luận thời gian mà là quý ở tri tâm đó sao? Giao tình của người đối với hai người bọn ta đều đáng quý như nhau!

Thiên Toàn nói:

- Được, Tề huynh đã nói rõ như vậy thì tại hạ cũng có thể nói thẳng mà không ngại gì.

Ba tháng trước, tề chương môn Thiên Quyền chân nhân đột nhiên ngộ nạn

quy tiên một cách thê thảm. Trước mắt bọn ta đang truy tìm hung thủ!
Nói đoạn lão ngược nhìn Tề Căn Minh không chớp mắt.

Tề Căn Minh liền nói:

- Thì ra các người hoài nghi ta là hung thủ sát hại quý chương môn!

Thiên Toàn nói:

- Cao thủ trong thiên hạ tuy nhiều nhưng nhân vật có thể sát hại Thiên Quyền sư huynh cũng chẳng có mấy người. Đó là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách Kim Trục Lưu, phương trượng Thiếu Lâm tự Thống Thiên Thượng Nhân, chương môn phái Không Động Mãnh Hoa, chương môn phái Thiên Sơn Dương Viên cùng người và lệnh tôn mà thôi. Hoặc giả còn có một vài võ lâm ẩn sĩ, nhưng bất luận thế nào thì cũng không thể vượt quá mười người.

Tề Căn Minh nói:

- Kim Trục Lưu, Thống Thiên Thượng nhân, Mãnh Hoa, Dương Viên đều là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong giới bạch đạo nên đương nhiên là các người không thể hoài nghi bọn họ rồi.

Thiên Toàn nói:

- Không sai!

Tề Căn Minh nói tiếp:

- Như vậy nhân vật khả nghi còn lại là ta và gia phụ, hoặc giả một vài võ lâm ẩn sĩ nào đó. Gia phụ thì đã sớm không màng thế sự mà niên kỷ cũng đã quá lão. Một vài võ lâm ẩn sĩ, nếu có thì hành tung bất định, danh đã không biết thì làm sao tìm được người? Xem ra hung thủ khả nghi nhất có lẽ là ta rồi! Tề mỗ có nhiều hành vi bất chính nên từ lâu đã bị thiên hạ cho là ma đầu không chuyện ác gì không thể làm. Do vậy mọi tội ác trong thiên hạ đều trút lên đầu Tề mỗ và Tề mỗ cũng cam nhận không cần tự biện. Bây giờ các người cho rằng ta là hung thủ thì ta thừa nhận mình là hung thủ vậy.

Thiên Toàn nói:

- Tề Căn Minh, người quên lời hứa với ta rồi sao? Người cần phải nói thật với ta! Người đã xem ta là bằng hữu thì không thể dùng khẩu khí đó nói với ta. Người cần phải thành thật trả lời, ta hỏi người một lần nữa, người có phải là hung thủ sát hại chương môn sư huynh của ta không?

Tề Căn Minh chậm rãi nói:

- Ta không phải là hung thủ!

Thiên Cơ từ phía sau lớn tiếng nói xen vào:

- Tề Căn Minh, lúc thì người nói có, lúc nói không, ai có thể tin là người nói thật?

Tề Căn Minh không để ý đến lão ta, mà nói với Thiên Toàn đạo nhân:

- Người muốn hỏi gì nữa không?

Thiên Toàn nói:

- Ta không cần hỏi nữa, nhưng nếu ngươi muốn nói thì ta sẵn lòng nghe.

Tề Cận Minh nói:

- Được, vậy thì ta nói cho ngươi biết là ta đang nói thật, ta không phải là hung thủ sát hại Thiên Quyền chân nhân. Thậm chí từ khi xuất sư đến giờ ta chưa từng gặp lão ta. Vừa rồi ta nói là do tức khí nhất thời, xin ngươi bỏ qua tội cuồng ngạo của ta!

Thiên Toàn đạo nhân như trút được gánh nặng, lão quay lại nói với chương môn Thiên Ngô đạo nhân:

- Chương môn sư huynh, Tề Cận Minh đã nói rất rõ ràng, hẳn không phải là hung thủ sát hại Thiên Quyền sư huynh!

Thiên Cơ lại cướp lời nói:

- Lời hắn nói có thể tin được sao? Thiên hạ đâu có đạo lý đi hỏi hung thủ có phải là hung thủ không?

Thiên Toàn trầm giọng nói:

- Sư huynh không tin nhưng đệ tin!

Thiên Cơ cười nhạt:

- Chương môn sư huynh nghe hắn nói gì rồi chứ? Hình như chỉ cần một mình hắn tin thì chúng ta nên nhận sai lầm với nghi hung thủ thì phải? Hừ, đi hỏi hung thủ có phải là hung thủ hay không rồi còn tin tưởng lời người ta, thật là chuyện đại hoang đường trong thiên hạ, chương môn sư huynh có tin không?

Thiên Ngô là lão nhân nhu nhược, bất quyết, Thiên Cơ lại hỏi thẳng như chém đinh chặt sắt thì nhất thời làm sao lão trả lời được. Nhưng không chỉ Thiên Cơ hoài nghi mà đa số đệ tử phái Hoa Sơn đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Thiên Toàn đạo nhân.

Thiên Toàn bình thản nói:

- Đệ không cần các vị sư huynh đệ tin Tề Cận Minh theo đệ nhưng đệ biết hẳn nhiều hơn các vị sư huynh rất nhiều. Đệ chỉ nói ra cách nhìn của mình nên không cho rằng đó là chuyện đại hoang đường trong thiên hạ.

Thật là:

“Nhất kiếm tung hoành hàn địch đảm.

Bình sinh tòng bất thọ nhân lân.”.

Tạm dịch:

“Một kiếm tung hoành địch thủ khiếp.

Bình sinh không nhận sự thương vay.”.

Hồi 3

Oán Khí Dễ Tiêu, Lòng Ngay Khó Đoán

Thiên Cơ đạo nhân khẽ gật đầu, rồi nói với khẩu khí thâm hiểm:

- Đương nhiên, Tề Cẩn Minh đã xem ngươi là tri kỷ thì cũng chẳng trách ngươi nói tốt giúp hắn.

Thiên Toàn phát lộ khí, lão nói:

- Sư huynh coi đệ là hạng người nào, Tề Cẩn Minh mà có thể bỏ qua đại thù của bản môn chẳng?

Thiên Cơ kéo dài giọng ra nói:

- Điều đó chỉ có ngươi tự biết thôi!

Thiên Ngộ không thể không lên tiếng, lão nói:

- Nhị vị sư đệ chớ tranh cãi nữa, hãy nghe ta nói một lời công đạo.

Dù lão có xưng chức vị hay không, nhưng chung quy vẫn là chủ môn hiện nhiệm nên toàn bộ đệ tử phái Hoa Sơn phải im lặng nghe lão nói:

- Lời của Tề Cẩn Minh đương nhiên không thể tin được, nhưng trước khi có chứng cứ thì chúng ta vẫn chưa thể khẳng định hắn là chân hung.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Không phải là chân hung, nhưng tối thiểu cũng là nghi hung.

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, đích thực hắn là nghi hung bị hiềm nghi nhiều nhất.

Thiên Toàn nói:

- Nhưng tại sao hắn phải sát hại chủ môn sư huynh của chúng ta chứ?

Thiên Cơ nói:

- Chẳng phải là đã quá rõ rồi sao? Thứ nhất đương thời Ngọc Hư đạo trưởng đến Hoa Sơn cùng Thiên Quyền sư huynh thương lượng cách đối phó hắn.

Hắn sợ phái Hoa Sơn và Võ Đang liên thủ đối phó mình nên mưu hại chủ môn sư huynh, đó là chuyện hợp tình hợp lý.

Lão sợ Thiên Ngộ không nói ra được lý do nên cướp lời nói thay chủ môn.

Thiên Toàn không nhịn được nên phản bác:

- Thế tại sao hắn không mưu hại Ngọc Hư đạo trưởng?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng làm sao có thể sánh với chủ môn sư huynh của chúng ta.

Thiên Quyền sư huynh có võ công tương đương Tề Cẩn Minh và lại là tôn

trưởng của một phái. Ngọc Hư đạo huynh, tại hạ chỉ nói sự thực, mong đạo huynh chớ trách.

Ngọc Hư Tử hừ một tiếng, nói:

- Đích thực là Tề Căn Minh không cần giết bản đạo. Đạo huynh nói không sai!

Thiên Toàn hỏi:

- Còn điều thứ hai là gì?

Lần này không phải Thiên Cơ mà là Thiên Ngô trả lời:

- Tề Căn Minh và vị... vị Tiêu cô nương này quan hệ như thế nào, trên giang hồ không ai là không biết. Công phu dụng độc của Tiêu gia thì thiên hạ đều nghe danh.

Tề Căn Minh lên tiếng:

- Thiên Ngô đạo trưởng, trong phái Hoa Sơn, đạo trưởng là nhân vật mà tại hạ tôn trọng nhất. Hy vọng là đạo trưởng không đem chuyện vô lý ra gây náo nhiệt!

Đệ tử phái Hoa Sơn nhao nhao quát lớn:

- Há có lý nào sao, Tề Căn Minh, ngươi dám làm nhục chương môn của bọn ta.

Thiên Ngô đạo nhân khoát tay ra hiệu cho chúng đệ tử im lặng và nói:

- Chúng ta lấy lý thuyết phục người, không cần cãi vã nhau. Tề tiên sinh, sao các hạ biết là bản đạo đem chuyện vô lý ra gây náo nhiệt?

Tề Căn Minh nói:

- Không sai, tại hạ và Quyên Quyên như phu phụ nhưng đây là chuyện tư tình riêng giữa hai người, đâu có can hệ gì đến phái Hoa Sơn của các vị? Các vị không thể vì hoài nghi tại hạ là hung thủ mà kéo cô ta liên lụy theo!

Thiên Ngô vỗ tay một tiếng và nói:

- Hàm Cốc, Hàm Hư, bước ra đây!

Hai đệ tử đáp một tiếng rồi bước ra, bọn chúng đều là đệ tử của tiên chương môn Thiên Quyền chân nhân, sư huynh là Hàm Cốc, sư đệ là Hàm Hư.

Thiên Ngô chỉ tay về phía Tiêu Quyên Quyên và hỏi:

- Các ngươi có từng gặp nữ tử này không?

Hai đệ tử cùng đáp:

- Có từng gặp!

Thiên Ngô hỏi tiếp:

- Gặp bà ta khi nào?

Hàm Cốc đáp:

- Ngày ân sư ngộ kiếp nạn, bọn đệ tử tuần hành trên núi thì thấy bà ta bỏ chạy xuống núi. Bọn đệ tử vì vô năng nên không đuổi theo kịp.

Tề Căn Minh nói:

- Tại hạ có thể hỏi bọn họ vài câu không?

Thiên Ngộ gật đầu nói:

- Có thể.

Tề Cận Minh hỏi:

- Các người không đuổi theo kịp cô ta thì chắc rằng khi đó cô ta chạy như bay xuống núi phải không?

Hàm Hư nói:

- Khinh công của bà ta quả nhiên là vượt xa bọn ta!

Tề Cận Minh hỏi tiếp:

- Đương thời là ban ngày hay ban đêm?

Hàm Hư nói:

- Vào lúc hoàng hôn!

Tề Cận Minh nói:

- Cô ta chạy như bay vào lúc hoàng hôn ở nơi thâm sơn dã lĩnh thì làm sao các người nhìn được có phải là cô ta hay không?

Hàm Cốc ngậm ngừng một lúc rồi nói:

- Tuy bà ta lướt đi rất nhanh nhưng ta tin tưởng là không nhận lầm người.

Tề Cận Minh cười nhạt, nói:

- Chỉ dựa vào hai chữ tin tưởng thì làm sao có thể buộc tội người ta? Cô ta chưa hề nói với ta về chuyện này và ta cũng có thể nói, người mà các người thấy nhất định không phải là cô ta!

Thiên Ngộ đạo nhân nói:

- Dù bọn chúng không nhìn thấy rõ nhưng cả hai đều cho rằng người đó là cô ta, như vậy tối thiểu cũng có thể nói cô ta có hiềm nghi rồi.

Tề Cận Minh cười nhạt, nói:

- Hiềm nghi? Hiềm nghi? Hừ, đương nhiên là các vị có quyền hiềm nghi bất kỳ ai, thế thì tại hạ còn gì để nói nữa?

Thiên Ngộ nói:

- Được, các hạ không có gì để nói thì ta có điều này để nói đây! Nếu không có chứng cứ nào xác đáng hơn để chứng minh vị Tiêu cô nương này hôm đó không xuất hiện ở Hoa Sơn thì bọn ta chỉ có thể xem sự hiềm nghi về cô ta là sự thực thôi. Vị Tiêu cô nương này và phái Hoa Sơn chúng ta xưa nay không hề lai vãng, vậy tại sao ngày chưởng môn sư huynh của bọn ta bị hại thì cô ta xuất hiện ở Hoa Sơn? Không những thế mà còn vội vàng vàng chạy xuống núi. Thiên hạ há có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như thế sao?

Thiên Ngộ dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Theo ta biết thì vị Tiêu cô nương này có ngoại hiệu là Ngân Hồ, là nữ tử của Tiêu gia nổi danh trong thiên hạ về độc dược và ám khí. Tề tiên sinh, xin chớ trách bản đạo nói thẳng, chỉ dựa vào võ công của các hạ thì chưa chắc có thể đả thương được chưởng môn sư huynh của bọn ta. Nhưng có vị Tiêu cô nương này giúp sức thì chưởng môn sư huynh của bọn ta không thể

không chết dưới tay các hạ!

Tề Cần Minh nói:

- Các vị vu oan cho tại hạ thì không sao, nhưng với cô ta thì không thể được, Quyên Quyên! Ta biết người đó nhất định không phải là nàng, tại sao nàng không tự biện?

Tiêu Quyên Quyên buồn bã nói:

- Thiếp được cùng chết với chàng là mãn nguyện rồi? Chàng không tự biện thì thiếp tự biện làm gì?

Chợt nghe Thượng Quang Phi Phụng lên tiếng:

- Theo tiểu nữ biết thì hôm đó có một người giao thủ với nữ tử kia trên Hoa Sơn. Người đó tất phải trông thấy nữ tử kia rõ ràng hơn hai đệ tử của quý phái!

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai? Tại sao biết là có người đó?

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng không cần quan tâm đến việc tiểu nữ là ai và cũng không cần quan tâm đến việc tại sao tiểu nữ biết, tiểu nữ chỉ hỏi đạo trưởng là có người đó hay không?

Thiên Ngộ nói:

- Có thì có, nhưng người đó không phải là đệ tử của phái Hoa Sơn.

Phi Phụng mỉm cười nói:

- Không phải là đệ tử phái Hoa Sơn thì không thể làm nhân chứng sao?

Thiên Ngộ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể, nhưng không biết người đó có đồng ý hay không, cô nương thử hỏi xem.

Phi Phụng bước lên trước và nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng, xin mời đạo trưởng bước ra ngoài một lát.

Ngọc Hư Tử lặng lẽ bước ra mà không hề có vẻ gì ngạc nhiên, dường như lão đã phán đoán được thâm ý của Phi Phụng.

Phi Phụng hỏi:

- Ngọc Hư đạo trưởng, đạo trưởng có đồng ý làm chứng nhân mục kích không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Đồng ý!

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng đến đã lâu, có lẽ đạo trưởng đã nhìn rõ vị Tiêu cô nương kia rồi chứ?

Ngọc Hư Tử gật đầu.

- Vậy đạo trưởng thử nói xem, nữ tử mà đạo trưởng gặp hôm đó có phải là bà ta không?

Ngọc Hư Tử chưa kịp trả lời thì Thiên Cơ đã kêu lên:

- Đương nhiên là bà ta! Ngọc Hư đạo huynh, nhớ hôm đó đạo huynh từng nói với bọn tại hạ....

Lão liếc nhìn qua Thiên Ngô đạo nhân rồi tiếp:

- Đạo huynh từng nói nữ tử đó là Ngân Hồ trong Tiêu Thị Song Hồ, Ngân Hồ là tình nhân của Tề Cẩn Minh, đạo huynh muốn biết tin tức về Tề Cẩn Minh nên mới đuổi theo cô ta. Những lời này là do đạo huynh nói, đạo huynh còn nhớ chứ?

Ngọc Hư Tử thân nhiên nói:

- Còn nhớ rất rõ.

Thiên Cơ hỏi tiếp:

- Bây giờ Tề Cẩn Minh đã thừa nhận hẳn và Tiêu cô nương tình như phu phụ, vậy cô ta há chẳng phải là Ngân Hồ sao?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không sai, cô ta là Ngân Hồ!

Thiên Cơ quay sang nói với Phi Phụng:

- Cô nương còn gì để nói không?

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Bần đạo chưa nói hết ý. Không sai, vừa rồi bần đạo còn hoài nghi Ngân Hồ chính là nữ tử từng động thủ với bần đạo hôm đó, nhưng bây giờ bần đạo đã nhìn rõ, không phải là cùng một người!

Thiên Ngô ngạc nhiên hỏi lại:

- Đạo huynh có chắc là không phải cùng một người không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Người đó có tướng mạo rất giống như Ngân Hồ, nhưng có vài điểm bất đồng. Trên mặt nữ tử kia có một nốt ruồi, giọng nói cũng mang khẩu âm quan ngoại, không giống Tiêu cô nương đây.

Thiên Ngô nói:

- Đạo huynh hoài nghi nữ tử kia là Kim Hồ, tức là tỷ tỷ của Ngân Hồ chẳng? Nhưng theo bần đạo biết thì Kim Hồ đã lấy Bạch Đà Sơn chủ bên Tây Vực từ lâu. Bạch Đà Sơn và phái Hoa Sơn xưa nay không tương giao và cũng không ân oán. Vậy Kim Hồ có lý do gì lén chạy lên Hoa Sơn hại chương môn của bọn bần đạo?

Ngọc Hư Tử nói:

- Điều đó bần đạo không biết, bần đạo chỉ có thể nói Tiêu cô nương đây không phải là nữ tử hôm đó thôi!

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư đạo huynh, không phải vì các vị đã hóa địch thành bạn với Tề Cẩn Minh mà đạo huynh nói như thế chứ?

Ngọc Hư Tử phát lộ khí, lão cao giọng nói:

- Bần đạo và đạo huynh không hợp nhau nhưng xưa nay bần đạo không hề biết nói dối.

Thiên Ngộ đạo huynh thừa biết tính cách của bần đạo.

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Không sai, Ngọc Hư đạo trưởng tuyệt đối không lừa dối chúng ta, lão đã nói không phải tức là không phải.

Ngọc Hư Tử lui bước ra sau.

Thiên Ngộ quay sang nói với Tiêu Quyên Quyên:

- Được, bây giờ đã chứng minh cô nương không bị hiềm nghi, vậy cô nương muốn đi bọn bần đạo không ngăn cản.

Đương nhiên là Tiêu Quyên Quyên không thể bỏ đi.

Bỗng nghe Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngân Hồ không có hiềm nghi nhưng Tề Cẩm Minh có hiềm nghi. Do vậy cũng không thể nói sự việc hoàn toàn không liên quan đến Ngân Hồ.

Phi Phụng lên tiếng nói:

- Tại sao lại nói vậy?

Thiên Cơ nói:

- Không ai có thể chứng minh hôm đó Tề Cẩm Minh không có ở Hoa Sơn. Dù Ngân Hồ không xuất hiện ở Hoa Sơn ngày hôm đó thì Tề Cẩm Minh vẫn có thể mượn dùng ám khí tẩm độc của cô ta.

Với quan hệ giữa Tề Cẩm Minh và Ngân Hồ thì việc dùng ám khí tẩm độc của bà ta là có khả năng, do vậy cũng chẳng tránh sự hoài nghi của Thiên Cơ. Tề Cẩm Minh muốn tự biện cũng không thể được, lão đành cười nhạt một tiếng rồi im lặng không nói gì.

Thiên Ngộ đạo nhân tiếp tục nói:

- Tề tiên sinh, xin lượng thứ cho bần đạo nói thẳng, vụ án chương môn tề phái bị mưu hại tuy chưa thể điều tra rõ ràng nhưng có lẽ Tề tiên sinh là nhân vật bị nghi ngờ nhiều nhất đấy!

Tề Cẩm Minh chỉ cười nhạt, nhưng Thiên Toàn đạo nhân lại biện hộ thay lão:

- Sư huynh, chỉ là sự hoài nghi thì e rằng chưa thể kết tội người khác được.

Thiên Ngộ hừ một tiếng rồi nói:

- Không sai, chúng ta hành sự đều dựa vào một chữ “lý”. Trước khi tìm được chứng cứ thì đương nhiên chúng ta không thể vu khống cho Tề tiên sinh là hung thủ. Nhưng Tề tiên sinh đã là nhân vật bị nghi ngờ nhiều nhất, án theo lẽ thường mà nói thì khó khăn lắm chúng ta mới tìm được nghi phạm, do vậy không thể không xử trí nghi phạm. Tề tiên sinh nói xem nên làm thế nào đây? Xin ngài cứ cho ý kiến!

Tề Cẩm Minh ngược nhìn trời, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Các vị đã định tội danh cho tại hạ là nghi phạm rồi, các vị muốn làm thế nào thì làm, hà tất phải hỏi tại hạ?

Thiên Ngộ do dự bất quyết, Thiên Cơ nhanh chóng thay lão đưa ra chủ ý:

- Sư huynh, chuyện này tốt nhất là giao cho Thiên Toàn sư đệ thực hiện.

Thiên Ngộ do dự một lát mới hắng giọng rồi nói:

- Cũng có lý!

Thiên Toàn liền hỏi:

- Nhị vị sư huynh muốn đệ làm thế nào?

Thiên Cơ quay sang nói với chương môn Thiên Ngộ:

- Sư huynh, cố nhiên là chúng ta không thể vu khống Tề tiên sinh là hung thủ, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua nghi phạm. Chỉ bằng thế này, tạm thời mời Tề tiên sinh theo chúng ta hồi sơn, nếu ngày sau điều tra được hung thủ là kẻ khác thì chúng ta bồi lễ cho Tề tiên sinh rồi cung kính tiễn xuống núi. Còn nếu tìm được chứng cứ đó là hành vi của Tề tiên sinh thì, hì hì, như vậy là Tề tiên sinh chỉ có thể lưu lại trên Hoa Sơn chịu sự xử trí của chúng ta thôi.

Thiên Ngộ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sư đệ nói cũng có lý, nhưng... nhưng...

Thiên Cơ biết Thiên Ngộ cảm thấy khó xử nên nói thay:

- Do vậy, tốt nhất là giao chuyện này cho Thiên Toàn sư đệ thực hiện. Thiên Toàn sư đệ, người và Tề Cẩm Minh là hảo hữu với nhau, vậy người hãy khuyên Tề Cẩm Minh một tiếng nhé. Người vốn không muốn gây can qua, nếu khuyên được Tề Cẩm Minh theo chúng ta về Hoa Sơn thì há chẳng phải là tốt cho cả ba bên sao?

Những lời này của Thiên Cơ quả nhiên hợp ý Thiên Ngộ. Nên biết, phái Hoa Sơn tuy chuẩn bị binh mã kéo đến nhưng võ công của Tề Cẩm Minh không phải tầm thường, một khi động thủ thì khó tránh khỏi cục diện lưỡng bại câu thương.

Thiên Ngộ khẽ gật đầu, nói:

- Cách giải quyết này quả nhiên rất hợp tình hợp lý. Thiên Toàn sư đệ, người hãy phân tích những điều lợi hại và khuyên Tề tiên sinh theo chúng ta hồi sơn nhé!

Thiên Toàn nói:

- Đệ nghĩ hẳn đã nghe những gì mà nhị vị sư huynh vừa nói.

Thiên Ngộ nói:

- Nhưng hẳn chưa có sự trả lời là đồng ý hay không? Do vậy ta muốn cho hẳn một cơ hội nữa là để người đi khuyên hẳn. Hy vọng là hẳn sẽ nghe theo lời khuyên của người.

Thiên Toàn nói:

- Đệ nghĩ là đệ không cần phải khuyên?

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Thiên Toàn chậm rãi:

- Đệ biết nhất định là hấn không đồng ý. Hấn là một nhân vật cuồng ngạo tự tại thì làm sao đồng ý theo chúng ta về Hoa Sơn chờ nhận tội với danh phận là nghi phạm? Hơn nữa, đệ cũng không muốn khuyên hấn như vậy.

Thiên Ngộ biến sắc, lão nói:

- Tại sao?

- Vì đệ tin rằng Tề Cẩn Minh không phải là hung thủ.

Câu này được nói ra với ngữ khí kiên định như chém đinh chặt sắt.

Thiên Cơ quát hỏi:

- Người dám trái lệnh của chương môn sao?

Thiên Toàn nói:

- Chương môn sư huynh, xin hỏi đây có phải là mệnh lệnh không?

Thiên Ngộ tỏ vẻ khó xử, nói:

- Không sai, đây là mệnh lệnh của chương môn. Ta bảo người đi khuyên hấn nếu hấn không nghe lời khuyên thì...

Thiên Cơ tiếp lời:

- Thì người hãy áp giải hấn về Hoa Sơn.

Thiên Toàn cười nhạt nói:

- Sư huynh quá đề cao đệ rồi, đệ có thể áp giải Tề Cẩn Minh về Hoa Sơn sao?

Thiên Cơ nói:

- Nhưng người phải là người động thủ trước tiên, một khi người ra tay thì bọn ta sẽ trợ giúp.

Thiên Toàn hỏi lại:

- Đây là chủ ý của sư huynh hay là...

Thiên Ngộ đã ở thế cười hổ khó xuống nên đành nói:

- Những điều Thiên Cơ sư đệ nói cũng là chủ ý của ta.

Thiên Toàn hỏi tiếp:

- Và đó cũng là mệnh lệnh?

Thiên Ngộ gật đầu, nói:

- Không sai, vì chỉ có làm như thế thì người mới thể hiện được lòng trung với bản phái!

Thiên Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được, đã là mệnh lệnh thì chỉ có thể tòng mệnh thôi. Nhưng đệ đã tin tưởng Tề Cẩn Minh không phải là hung thủ mà bảo đệ bán đứng bằng hữu là bất nghĩa, đệ lại không muốn bất trung với bản phái nên đệ phải tuân mệnh là chỉ có một cách này.... Nói đến đây thì đột nhiên lão bật kiếm tự đâm vào giữa ngực mình.

Thiên Ngộ không ngờ lão làm như thế nhưng muốn cứu cũng không kịp.

Bỗng nhiên thấy một bóng người thấp thoáng, quần hùng chưa kịp nhìn rõ

bóng người đã thấy một đạo bạch quang lóe lên, tiếp theo đó là lại nghe “keng” một tiếng, trường kiếm của Thiên Toàn đạo nhân lập tức rời tay rơi xuống đất.

Lúc này quần hùng mới nhìn thấy rõ bóng người kia là một bạch y thiếu nữ. Thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thượng Quang Phi Phụng, người luôn đứng im lặng bên cạnh Tề Cẩm Minh.

Thực ra Phi Phụng cũng không kịp đánh rơi kiếm của Thiên Toàn đạo nhân, nên nàng dùng kiếm đâm nhẹ vào Khúc Trì huyết của lão, khiến cho hữu thủ của lão vô lực và trường kiếm tự nhiên rơi xuống. Tiếng “keng” vừa rồi là do trường kiếm của Thiên Toàn đạo nhân rơi xuống chạm vào trường kiếm của Phi Phụng đang ở thế thu về.

Đặc biệt là thủ pháp điểm huyết của nàng rất chính xác, chỉ đủ để Thiên Toàn buông rơi trước kiếm chứ không làm cho lão tổn thương, thậm chí là tổn thương ngoài da. Không cần nói nhiều cũng có thể tưởng tượng được sự vi diệu tuyệt hảo trong kiếm pháp của nàng.

Thế nhưng Thiên Ngộ và Thiên Cơ lại không hiểu dụng ý của Phi Phụng, trước sự biến hóa bất ngờ như vậy, hai lão không hèn mà cùng xông lên tấn công Phi Phụng. Phi Phụng phải thi triển thân pháp phiêu linh như hồ điệp xuyên hoa để tránh né. Đồng thời nàng còn đâm qua tả sáu đường kiếm, qua hữu sáu đường kiếm khiến Thiên Ngộ và Thiên Cơ bất giác lạnh người, kiếm quang lóa cả mắt. Hai lão là những nhân vật có công lực thâm hậu, võ công cao cường, kiến văn quảng bác, nhưng chưa từng mục kiến thân pháp cực kỳ ảo diệu và kiếm pháp nhanh như thế bao giờ.

Giữa lúc hai lão vội vàng thu kiếm về hộ thân thì Phi Phụng đã lui qua một bên rồi chống kiếm nói:

- Thiên Ngộ đạo trưởng không có ý bức lệnh sư đệ tự sát chứ?

Lúc này Thiên Ngộ mới biết thâm ý của Phi Phụng là cứu mạng Thiên Toàn. Nhưng trước câu chất vấn của nàng, lão không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Thiên Cơ dùng dùng lộ khí nói:

- Đây là chuyện của phái Hoa Sơn chúng ta, không cần người nhúng tay vào. Phi Phụng không tranh luận với Thiên Cơ, mà quay sang nói với Thiên Toàn:

- Thiên Toàn đạo trưởng, đạo trưởng có nghe thấy không, nếu đạo trưởng không phải là người của phái Hoa Sơn thì sự việc được giải quyết một cách rất dễ dàng rồi.

Thiên Toàn sững người trong giây lát rồi nói:

- Cô nương nói thế là có ý gì?

Phi Phụng nói:

- Chỉ cần đạo trưởng không phải là người của phái Hoa Sơn thì sẽ không có

chuyện “không cho phép người ngoài nhúng tay vào”. “Ngoại nhân” mà họ nói phải chăng là bằng hữu của chính đạo trưởng?

Thiên Toàn hỏi:

- Đây là ý của cô nương chăng?

Phi Phụng đáp:

- Đây cũng là ý của Tề tiên sinh, tiểu nữ chỉ thay Tề tiên sinh ngăn cản hành vi ngu xuẩn của đạo trưởng.

Lúc này Tề Cẩm Minh mới lên tiếng:

- Thượng Quan cô nương, tại hạ xin đa tạ cô nương đã hiểu tâm ý của tại hạ!

Không sai, Thiên Toàn đạo huynh, ta cho mình...

(thiếu trang , cuốn)mình, không phải lão muốn giúp Tề Cẩm Minh chống lại bản phái mà chẳng qua là không muốn động thủ với Tề Cẩm Minh thôi. Như vậy, đương nhiên không thể gọi là bội phản sư môn. Thiên Ngô đạo nhân tuy không vừa lòng với hành vi của Thiên Toàn nhưng lão vốn có tâm địa nhân từ nên cũng không muốn bức Thiên Toàn tự sát. Lão thở dài một hơi rồi nói:

- Thiên Toàn sư đệ, ngươi cam nguyện vì một kẻ tà ác mà thoát ly bản phái thật sao?

Thiên Toàn nói:

- Dù thiên hạ xem Tề Cẩm Minh như thế nào đi nữa thì hắn vẫn là bằng hữu của đệ.

Thiên Ngô buồn bã nói:

- Nói vậy là ngươi cam nguyện nhận sự trục xuất khỏi bản môn của ta?

Tuy hỏi thế nhưng trong lòng lão vẫn hy vọng là Thiên Toàn kịp tỉnh ngộ.

Thiên Toàn nói:

- Có một chuyện mà đệ vẫn chưa rõ, xin chương môn sư huynh chờ cho một lát.

Thiên Ngô nói:

- Được, ta có thể chờ ngươi.

Thiên Toàn quay lại nói với Tề Cẩm Minh:

- Tề huynh, ngươi muốn ngăn không cho ta tự sát, nhưng tại sao ngươi không xuất thủ mà phải mượn tay vị cô nương này?

Ngọc Hư Tử của phái Võ Đang vốn đã muốn nói ra sự thật từ lâu, bây giờ lão không nhịn được nên bước lên trước, nói:

- Võ công của Tề Cẩm Minh đã mất hoàn toàn rồi, phái Võ Đang của bọn bản đạo cũng vì nguyên nhân này mới không tầm thù nữa.

Thiên Ngô kinh ngạc hỏi lại:

- Lời này thật không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Phái Võ Đang đi ngàn dặm đến đây tìm Tề Cẩm Minh báo thù, không lẽ

bản đạo nói dối để đánh lừa các vị?

Thiên Ngộ mặc nhiên không nói gì, Thiên Cơ lên tiếng:

- Sư huynh, thù hận giữa phái Võ Đang và Tề Cẩn Minh chẳng qua là nỗi nhục lưỡng bại câu thương trong cuộc tỷ kiếm năm xưa và không có ai chết. Còn chương môn chúng ta bị Tề Cẩn Minh hại chết, hận thù thâm sâu, làm sao có thể so sánh với phái Võ Đang được?

Thiên Toàn nói:

- Nhưng võ công của hắn đã mất thì làm sao chúng ta có thể dụng võ với hắn?

Thiên Cơ hỏi:

- Võ công của Tề Cẩn Minh mất từ khi nào?

Ngọc Hư Tử nói:

- Khi bọn bản đạo đến nơi này!

Thiên Cơ hỏi tiếp:

- Các vị đến đây bao lâu rồi?

Ngọc Hư Tử nói:

- Khoảng một canh giờ.

Thiên Cơ nghiêm sắc mặt và lạnh lùng nói:

- Chương môn phái Hoa Sơn bọn ta bị hại là từ ba tháng trước.

Thiên Ngộ hắng giọng rồi nói:

- Đại thù chương môn bị hại đương nhiên không thể không báo. Ba tháng trước võ công của Tề tiên sinh chưa mất nên không thoát được sự hiềm nghi. Thiên Toàn sư đệ, ngươi hãy án chiếu theo kế hoạch bọn ta đã định mà hộ tống Tề tiên sinh hồi sơn.

Lần này lão không dùng chữ “áp giải” mà thay bằng hai chữ “hộ tống”, cố nhiên là vì Tề Cẩn Minh đã mất võ công, nhưng ngữ khí lúc nào cũng có phần khách khí hơn trước.

Ngoài ra còn một thâm ý nữa là Thiên Toàn không cần phải động thủ với Tề Cẩn Minh mà vẫn có thể chấp hành mệnh lệnh của chương môn.

Nào ngờ Thiên Toàn thản nhiên nói:

- Võ công của Tề Cẩn Minh đã mất thì đệ càng không thể khiến hắn chịu thiệt thòi.

Chương môn sư huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ không thể tòng mệnh. Sư huynh trực xuất đệ khỏi sư môn thì đệ cũng cam chịu mà không oán trách gì.

Thiên Ngộ thở dài nói:

- Được rồi, ngươi đi đi, ta không miễn cưỡng ngươi nữa.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có hai người phi tới như bay, người đi đầu cao giọng nói:

- Thiên Toàn đạo huynh, ngươi không cần phải đi!

Quần hùng định thần nhìn kỹ nhận ra hai nhân vật này ngay, một là Tiền đại

tiên sinh đức cao vọng trọng trong võ lâm, người kia là đệ đệ Thang Hoài Nghĩa của Thanh Hoài Viễn, tổng tiêu đầu Chấn Viễn tiêu cục. Nhân vật vừa lên tiếng chính là Tiễn đại tiên sinh. Sau khi quan sát toàn bộ đương trường, Tiễn đại tiên sinh bày tỏ sự kinh động và bi thương với Thiên Ngộ về chuyện chương môn tiền nhiệm của phái Hoa Sơn bị hại.

Thiên Ngộ đạo nhân đáp tạ rồi nói:

- Tiễn đại tiên sinh và Thang nhị tiêu đầu cùng đến đây thì e rằng không phải là đề nói về chuyện của tệt chương môn sư huynh?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Người ngay không nói vòng vo, quả thực tại hạ đến đây là vì chuyện khác.

Thiên Ngộ hỏi:

- Đó là chuyện gì?

Tiến đại tiên sinh đáp:

- Chuyện thứ nhất và việc tại hạ từng liên danh với Trung Châu đại hiệp, Từ Trung Nhạc và Thang tổng tiêu đầu của võ công để phát Anh hùng thiếp mời anh hùng thiên hạ lại kinh hợp lực đối phó với Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên. Xin hỏi hai phái Võ Đang và Hoa Sơn các vị đã nhận được Anh Hùng Thiếp chưa?

Ngọc Chân Tử và Thiên Ngộ đạo trưởng cùng đáp:

- Đã nhận được rồi.

Thiên Cơ đạo nhân liền hỏi:

- Phải chăng đã phát hiện được tung tích của Phi Thiên Thần Long nên muốn bọn bản đạo hợp lực vây bắt?

Ai cũng biết nếu chỉ đối phó với Vệ Thiên Nguyên thì không cần phải hưng sư động chúng như vậy, trừ phi người phải đối phó bao gồm cả Tề Cẩn Minh trong đó.

Tiến đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Tại hạ không muốn quan tâm đến chuyện của Phi Thiên Thần Long, thậm chí cũng không muốn nghe. Tại hạ đến đây là muốn nói rõ với các vị rằng tại hạ không có quan hệ đến trang Anh Hùng Thiếp đó!

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải tiên sinh đã ký tên trong Anh Hùng Thiếp đó sao?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Không sai, có tên của tại hạ nhưng chưa có sự đồng ý của tại hạ.

Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:

- Gia huynh cũng muốn nói rõ với các vị một chuyện. Anh Hùng Thiếp đó là do gia huynh liên danh với Từ đại hiệp phát ra nhưng hiện tại gia huynh đã quyết ý rút lui, xin xóa tên trên Anh Hùng Thiếp.

Thiên Cơ không lên tiếng nhưng lẩm bẩm tự nói:

- Làm thế há chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Thang Hoài Nghĩa nói tiếp:

- Chủ ý có thể thay đổi, còn vì sao gia huynh rút lui thì tại hạ không biết.

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Vì vậy chỉ có một mình Từ Trung Nhạc phát Anh Hùng Thiếp thôi, nếu các vị muốn giúp hấn đối phó Phi Thiên Thần Long là dựa vào sự giao tình của các vị và hấn, bọn tại hạ vô can!

Vệ Thiên Nguyên không có thù hận trực tiếp với phái Hoa Sơn và Võ Đang, hiện nay thù hận giữa Võ Đang và Tề Cẩn Minh đã được hoá giải nên bọn họ càng không muốn đối địch với Vệ Thiên Nguyên.

Ngọc Chân Tử lên tiếng trước:

- Phái Võ Đang vốn không phải vì Vệ Thiên Nguyên mà đến kinh sư, vả lại theo bản đạo biết thì Từ Trung Nhạc đã dựa vào Tiêu thế gia nên cũng chẳng cần bọn bản đạo giúp sức. Tiền đại tiên sinh, ngài đã không quản việc này thì tề phái cũng không dám xen vào chuyện người khác.

Sau khi Ngọc Chân Tử của phái Võ Đang bày tỏ thái độ thì Thiên Ngô đạo nhân cũng nói:

- Tuy Tề Cẩn Minh là sư thúc của Vệ Thiên Nguyên nhưng Vệ Thiên Nguyên không có quan hệ với chuyện của tề phái. Mục đích của bọn bản đạo chẳng qua là muốn mời Tề tiên sinh theo bọn bản đạo hồi sơn chờ điều tra rõ chân tướng. Chỉ cần Vệ Thiên Nguyên không nhúng tay vào chuyện này thì bọn bản đạo cũng không có ý làm khó dễ hấn.

Tiền đại tiên sinh nói:

- Được, vậy thì chuyện này xem như đã kết thúc.

Thiên Ngô đạo nhân nói:

- Xin hỏi Tiền đại tiên sinh, chuyện thứ hai là gì vậy?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Chuyện này có lẽ quan hệ đến quý phái rồi. Nhưng tốt nhất là nhường cho Thang nhị tiêu đầu nói rõ với các vị.

Thang Hoài Nghĩa bước lên trước và nói:

- Tại hạ và Tề Cẩn Minh biết nhau vào tháng sáu năm nay ở Tứ Xuyên, đương thời lão ta hóa danh là Tề Đại Thánh cùng tại hạ lai kinh và chỉ mới đến tiêu cục của bọn tại hạ trước đây ba ngày. Trong khoảng thời gian dài đó, Tề tiên sinh luôn đi cùng tại hạ.

Lời này vừa dứt thì người của phái Hoa Sơn bất giác đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói được điều gì.

Tiền đại tiên sinh hỏi:

- Thiên Ngô đạo huynh, chương môn của quý phái bị hại vào khoảng tháng bảy phải không?

Thiên Ngô gật đầu, nói:

- Không sai!

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Như vậy thì khi đó Tề Cận Minh đang đồng hành cùng Thang nhị tiêu đầu.

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Tại hạ còn nhớ rõ, từ mồng năm đến mồng mười tháng bảy, tại hạ và Tề tiên sinh đang cùng nhau du ngoạn Nga My sơn ở Tứ Xuyên. Tại hạ nghe nói hình như chương môn của quý phái bị hại vào ngày mồng bảy tháng bảy, phải không?

Thiên Ngô lại gật đầu, nói:

- Không sai, bản đạo đã nói qua sự tình với lệnh huynh - Thang tổng tiêu đầu.

- Ngày mồng bảy tháng bảy Tề Cận Minh đang cùng Thang Hoài Nghĩa du ngoạn Nga My sơn ở Tứ Xuyên thì đương nhiên hung thủ không phải là lão rồi.

Thiên Ngô có vẻ ngại ngùng, cung thủ hành lễ Tề Cận Minh và nói:

- Tề tiên sinh, xin lượng thứ bọn bản đạo đã trách nhầm tiên sinh.

Tề Cận Minh thần nhiên nói:

- Được, vậy thì tại hạ có thể đi được rồi chứ?

Nói đoạn lão ra hiệu cho Tiêu Quyên Quyên đỡ lão và định cất bước.

Nhưng bỗng nhiên nghe Thiên Cơ quát lớn:

- Khoan đã!

Thang Hoài Nghĩa biến sắc, nói:

- Đạo trưởng không tin tại hạ sao?

Thiên Cơ nói:

- Không phải là không tin lời các hạ và cũng không muốn giữ Tề Cận Minh lại. Tề Cận Minh có thể đi nhưng vị Tiêu cô nương này thì không thể!

Phi Phụng liền lên tiếng:

- Thế nghĩa là sao? Bà ta đã được chứng minh là không phải nữ tử trên Hoa Sơn hôm đó rồi mà. Thiên Ngô đạo trưởng cũng đã tỏ ý không hoài nghi bà ta!

Thiên Cơ nói:

- Không sai, Ngọc Hư đạo trưởng đã chứng minh nữ tử hôm đó không phải là Tiêu cô nương đây, nhưng hình như tiểu cô nương đã quên một chuyện thì phải?

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Thiên Cơ nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng từng nói tướng mạo của nữ tử kia rất giống với Tiêu cô nương đây!

Tiêu Quyên Quyên lên tiếng:

- Lão không cần phải vòng vo tam quốc, ai cũng biết là ta có một bào tỷ, tỷ

muội bọn ta được giang hồ gọi là Tiêu Thị Song Hồ, bà ta là Kim Hồ, ta là Ngân Hồ.

Thiên Cơ nói:

- Như vậy nữ tử mà Ngọc Hư đạo trưởng gặp hôm đó có lẽ là lệnh tử Kim Hồ?

Tiêu Quyên Quyên không phủ nhận phán đoán của đối phương, nói:

- Phải chăng lão cho rằng tử tử của ta bị hoài nghi nên ta cũng có tội?

Thiên Cơ phá lên cười rồi nói:

- Bần đạo không có ý đó. Nhưng lệnh tử bị hoài nghi là sự thật, bần đạo chỉ muốn nhờ cô nương giúp cho một việc.

Tiêu Quyên Quyên hỏi:

- Một kẻ có ác danh trên giang hồ như ta thì có thể giúp đạo trưởng được việc gì?

Thiên Cơ nói:

- Đã là tử muội với nhau thì có lẽ cô nương phải biết lệnh tử đang ở đâu?

Tiêu Quyên Quyên cười nhạt, nói:

- Thì ra lão muốn biết tử tử của ta đang ở đâu để hưng binh đến vây bắt. Ha ha, nói thật với đạo trưởng nhé, chuyện này đã không liên quan đến ta thì tại sao ta phải nói?

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Sư đệ, thôi đi. Tiêu cô nương không muốn nói thì chúng ta tự điều tra cũng được, để bọn họ đi đi.

Thiên Cơ vẫn chưa chịu thôi, quay sang Phi Phụng và nói:

- Thượng Quan cô nương, xin chờ cho một lát!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- A, phiền phức lại tìm đến ta rồi!

Thiên Cơ nói tiếp:

- Thượng Quan cô nương, xin hỏi kiếm pháp của cô nương là do gia truyền hay được sư thừa nào truyền thụ?

Phi Phụng thản nhiên hỏi lại:

- Điều đó có quan hệ gì đến đạo trưởng?

Thiên Cơ chậm rãi:

- Vốn chẳng quan hệ gì đến chuyện của bọn bần đạo nhưng kiếm pháp của cô nương quá xuất kỳ ảo diệu nên có khả năng là có quan hệ đến chuyện của bọn bần đạo.

Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Nói thế có nghĩa lão cũng nghi ngờ tiểu nữ là hung thủ?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Trong võ lâm hiện thời, nhân vật có thể sát hại tể chương môn sư huynh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi. Thượng Quan cô nương, sợ rằng cô

nương vẫn chưa có tư cách làm chuyện đó. Nhưng người truyền thụ kiếm pháp cho cô nương thì có tư cách đấy.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Vì vậy mà lão muốn điều tra sư thừa của tiểu nữ? Được rồi, tiểu nữ xin nói cho lão biết...

Nàng ngừng lại nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Nói cho lão biết nhé, sợ rằng chương môn tiên nhiệm của quý phái vẫn chưa đủ tư cách để giao thủ với người truyền thụ võ công của tiểu nữ. Hi hi, lão chó vội nóng giận, tiểu nữ không nói suông như lão đâu!

Tiền chương môn Thiên Quyền chân nhân của phái Hoa Sơn với sáu mươi bốn đường Hỗn Nguyên Vô Cực kiếm pháp uy chấn võ lâm, là một trong thiên hạ tam đại kiếm khách ở hàng lão bối, hai người kia là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu và tiền chương môn của phái Thiên Sơn Đường Kinh Thiên. Bây giờ Phi Phụng lại nói Thiên Quyền chân nhân không đủ tư cách giao thủ với sư phụ của nàng thì không những người của phái Hoa Sơn phát nộ khí mà người của phái Võ Đang cũng cảm thấy cô ta quá cuồng ngôn vọng ngữ.

Thiên Cơ đạo nhân đã nắm chặt đốc kiếm, chỉ vì úy kỵ kiếm pháp của Phi Phụng nên lão không dám tự tiện xuất thủ. Nhưng lão nhìn chằm chằm Thiên Ngộ đạo nhân, chờ chương môn hạ lệnh cho toàn bộ đệ tử phái Hoa Sơn hành động.

Không ngờ Thiên Ngộ đạo nhân bình thản hỏi:

- Cô nương nói vậy không biết có chứng cứ gì không?

Phi Phụng nói:

- Có một chuyện quan hệ đến chuyện cũ của quý phái, có lẽ đạo trưởng vẫn còn nhớ?

Thiên Ngộ khách khí nói:

- Chẳng hay cô nương muốn nói đến chuyện nào?

Phi Phụng đáp:

- Năm xưa, khi lệnh sư huynh Thiên Quyền chân nhân sáng chế ra sáu mươi bốn đường Hỗn Nguyên Vô Cực kiếm pháp thì có tìm một người để thỉnh giáo ba chiêu kiếm pháp, có chuyện này không?

Thiên Ngộ sửng người một lát rồi nói:

- Bần đạo từng nghe sư huynh nói qua chuyện này, nhưng người không nói cho bần đạo biết nhân vật kia là ai.

Phi Phụng nói:

- Đó là phụ thân của tiểu nữ. Võ công của tiểu nữ là do gia phụ truyền thụ.

Thiên Cơ hừ một tiếng rồi nói:

- Năm nay lệnh tôn bao nhiêu niên kỷ?

Nên biết Phi Phụng là một thiếu nữ không quá hai mươi, theo đó mà nói thì

phụ thân của nàng không thể quá sáu mươi, mà Thiên Quyền chân nhân hưởng thọ đến sáu mươi tám tuổi. Với địa vị và danh vọng của Thiên Quyền chân nhân mà thỉnh giáo kiếm pháp người ngoài thì quả thật là chuyện khó tin, đừng nói là thỉnh giáo một nhân vật ít tuổi hơn mình.

Thượng Quang Phi Phụng thân nhiên nói:

- Không sai, gia phụ tuy ít tuổi hơn Thiên Quyền chân nhân nhiều, nhưng “họa vô tiền hậu, đạt giả vi sư” (sự học không phân biệt trước sau, kẻ thành đạt thì làm thầy) có lẽ các vị đã nghe câu này rồi chứ?

Thiên Cơ tức giận quát hỏi:

- Người dám nói phụ thân của người có tư cách làm thầy sư huynh của bọn ta chăng?

Phi Phụng không phủ nhận, nói tiếp:

- Có thể tiểu nữ có nói ba chữ “có tư cách” đó. Đương nhiên không phải bảo Thiên Quyền chân nhân chính thức bái sư, nhưng cổ nhân từng nói:

“Nhất tự vi sư, bán tự vi sư”, gia phụ từng chỉ điểm cho Thiên Quyền chân nhân ba chiêu kiếm pháp, như thế chẳng đủ tư cách “vi sư” sao?

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Chuyện sư huynh thỉnh giáo kiếm pháp người ngoài thế nào, bọn ta không biết. Dù có chuyện này thật thì làm sao biết người đó có phải là phụ thân của người hay không?

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Đích thực là ta từng nghe sư huynh nói nhiều về chuyện này. Tuy không biết người đó là ai nhưng lại biết đương thời có một người tại đương trường, người đó là Tiễn đại tiên sinh.

Tiến đại tiên sinh bước lên trước và hỏi:

- Các vị đã thấy kiếm pháp của vị cô nương này chưa?

Thiên Ngộ nói:

- Đã mục kích.

Tiến đại tiên sinh hỏi tiếp:

- Các vị cảm thấy thế nào?

Thiên Ngộ nói:

- Kỳ ảo vô cùng!

Tiến đại tiên sinh khẽ ngâm lên:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ!

Thiên Ngộ kinh ngạc nhưng lão cũng đọc tiếp:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi!

Tiến đại tiên sinh nói:

- Đúng rồi. Vậy có lẽ đạo huynh biết người đó là ai rồi chứ? Đạo huynh đã mục kích ảo kiếm của Thượng Quan cô nương rồi thì không cần cô ta lấy linh kỳ ra, phải không?

Thiên Ngộ không trả lời mà quay qua hỏi Phi Phụng:

- Xin hỏi cô nương, Thượng Quan Vân Long là người thế nào của cô nương?

Phi Phụng đáp:

- Chính là gia phụ. Đạo trưởng có cần tiểu nữ chứng minh không?

Thiên Ngộ nói:

- Không cần. Thực ra bản đạo đã sớm nghĩ đến điều này, ngoài nữ nhi của Thượng Quan Vân Long ra thì còn có ai có thể thi triển được kiếm pháp kỳ ảo như vậy?

Nói đoạn lão quay sang nói với đệ tử bản môn:

- Vị Thượng Quan cô nương này nói không sai, phụ thân của cô ta tuyệt không thể dùng thủ đoạn ám toán hại chương môn sư huynh của chúng ta. Bọn Thiên Cơ tuy không biết Thượng Quan Vân Long là nhân vật thế nào và cũng không biết chuyện “Áo kiếm linh kỳ” thế nào, nhưng chương môn hiện nhiệm đã nói thế thì bọn họ không dám lên tiếng nữa.

Thiên Ngộ nói:

- Thượng Quan cô nương, xin bỏ qua chuyện bọn bản đạo đa nghi. Cáo biệt!

Nói đoạn lão khoát tay ra hiệu cho đệ tử bản môn triệt thoái nhân mã rồi đương trường.

Thật là:

“Tòng thời ảo kiếm chấn thiên hạ.

Giang hồ nữ há dị khinh?”.

Tạm dịch:

“Áo kiếm từ nay chấn thiên hạ.

Giang hồ nữ đâu dễ khinh?”.

Hồi 4

Võ Công Tuy Mất, Hiệp Cốt Vẫn Còn

Sau khi người của phái Hoa Sơn đi rồi thì Võ Đang ngũ lão cũng cáo biệt rời hiện trường. Tề Cận Minh dõi mắt nhìn theo toàn nhân mã rồi nói:

- Tiễn đại tiên sinh, Thang nhị tiêu đầu, đa tạ ân đức giải vây của nhị vị, Thượng Quan cô nương, đại ân không thể dùng lời mà báo, xin cho tại hạ gửi lời thăm hỏi lệnh tôn nhé.

Lão dừng lại gượng cười rồi nói tiếp:

- Võ công của Tề mỗ đã bị phế nên dù có muốn báo đáp ân đức của các vị cũng không được nữa rồi.

Thượng Quang Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tề tiên sinh không cần khách khí, tiểu nữ còn muốn thỉnh cầu tiên sinh một chuyện đây!

Tề Cận Minh ngăn người giầy lát rồi gượng cười, nói:

- Tại hạ còn có thể giúp cô nương được chuyện gì?

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Tề tiên sinh, võ công của ngài chưa chắc là không thể phục hồi, mà dù không thể phục hồi cũng chẳng sao. Bởi lẽ chuyện tiểu nữ muốn thỉnh cầu ngày vốn không cần dùng đến võ công.

Đối với những người luyện võ mà nói thì khi xương vai đã vỡ thì xem như đã thành phế nhân. Cố nhiên võ công vốn có sẽ mất hết, dù muốn luyện trở lại nhưng nội lực không có thì cũng không thể luyện được. Vì vậy, mọi người nghe mấy lời an ủi của Thượng Quang Phi Phụng thì nghĩ thầm:

- “Đã biết là chuyện không thể mà an ủi suông như vậy thì há chẳng phải là khiến cho Tề Cận Minh thêm khó xử sao?”

Thế nhưng Tề Cận Minh sau khi nghe vậy thì bất giác động lòng, lão thầm nghĩ:

- “Nữ nhi của Thượng Quan Vân Long quyết không thể mở miệng nói bừa, chẳng lẽ trên thế gian này còn có loại võ công thần kỳ nào đó mà xương bả vai vỡ rồi vẫn có thể luyện được sao?”.

Tuy nghĩ thế nhưng vì chịu quá nhiều sự đau đớn giày vò nên đối với chúng võ công có thể phục hồi hay không lão cũng chẳng quan tâm nữa. Trong thâm tâm lão chỉ cầu mong cùng Tiêu Quyên Quyên mai danh ẩn tích là mãn nguyện lắm rồi. Đối với những lời Thượng Quang Phi Phụng vừa nói, tuy lão nửa tin nửa nghi nhưng đó chỉ là ý niệm thoáng qua trong đầu, tuyêt

nhiên không lưu tâm. Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ thì Tề Cận Minh nói:

- Không cần dùng võ công thế thì tốt rồi. Cô nương thử nói ra xem, chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tại hạ quyết không chối từ.

Thượng Quang Phi Phụng chậm rãi nói:

- Nếu trong tương lai tiểu nữ làm một việc gì đó khiến Tề tiên sinh không vừa lòng, thậm chí nếu làm cho tiên sinh phải đau lòng thì mong tiên sinh chớ trách tiểu nữ nhé.

Tề Cận Minh cười ha ha rồi nói:

- Sinh mệnh của tại hạ là do cô nương cứu thoát, nếu cô nương muốn tại hạ lấy sinh mạng ra báo đáp thì tại hạ cũng quyết không từ chối. Thượng Quan cô nương, cô nương định nói chuyện đùa với tại hạ đây chăng?

Phi Phụng liền tiếp lời:

- Tiểu nữ không hề nói đùa với tiên sinh.

Tề Cận Minh chợt trầm ngâm suy nghĩ, dường như phán đoán được mấy phần nên nói:

- Được, dù là chuyện đùa hay chuyện nghiêm túc, bất luận cô nương làm chuyện gì bất lợi với tại hạ thì tại hạ cũng không trách cứ cô nương!

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Đa tạ tiên sinh đã đồng ý, mong rằng ngày sau sẽ gặp lại.

Tề Cận Minh nghe vậy thì cùng Tiêu Quyên Quyên cáo biệt mọi người rồi lặng lẽ ra đi.

Tiền đại tiên sinh trông theo hai bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi

Thượng Quang Phi Phụng:

- Thượng Quan cô nương, cô nương còn chuyện gì khác không?

Phi Phụng hơi ngạc nhiên, nàng hỏi:

- Có thì sao? Không có thì sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Nếu cô nương không có việc gì khác thì lão phu có một chuyện muốn nhờ cô nương giúp đỡ.

Phi Phụng hỏi ngay:

- Là chuyện gì?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói nhé.

Phi Phụng thấy lão vội vội vàng vàng thì tỏ ý nghi ngờ, nàng hỏi:

- Chuyện của tiên sinh phải khẩn trương thực hiện như thế sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Không sai! Lão phu phải đi phó hội, thời gian được định vào giờ tý tối nay.

Phi Phụng hỏi tiếp:

- Địa điểm phó hội là nơi nào?

Tiền đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Tại Bí Ma Nhai trên Tây Sơn Lư Sư Phong.
- Lúc này đã gần hoàng hôn, Phi Phụng nhìn sắc trời rồi nói:
 - Xem ra đêm nay không thể mưa, sau khi xuất thành chúng ta có thể thi triển khinh công, tin rằng sẽ đến Bí Ma Nhai trước giờ tý. Tiễn đại tiên sinh, phải chăng tiên sinh muốn tiểu nữ cùng đi phó hội?
 - Không sai, giả như cô nương không có việc gì quan trọng thì mong cô nương hãy giúp lão phu chuyện này.
 - Tiểu nữ vốn còn một vài việc nhưng chậm một ngày cũng không sao. Xin thứ lỗi cho tiểu nữ hỏi thẳng, tiên sinh có thể cho tiểu nữ biết cuộc phó hội này như thế nào không?
 - Đương nhiên là được, nhưng chuyện này nói ra rất dài..
 - Dù sao thì chúng ta còn có nhiều thời gian, tiên sinh cứ thông thả nói cũng được.
 - Thượng Quan cô nương, phải chăng cô nương rất muốn biết tung tích của Vệ Thiên Nguyên? Chuyện này xem ra phải bắt đầu nói từ người này thôi.
- Thượng Quan Phi Phụng vui mừng nói:
 - Đúng vậy, tiểu nữ cũng đang muốn hỏi Thang nhị tiêu đầu về chuyện này, thì ta hẳn đã đến tiêu cục của các vị? Hiện giờ hẳn...
- Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:
 - Hẳn không có đến tiêu cục của tại hạ, hiện tại hẳn ở đâu, bọn tại hạ cũng không biết.
- Thượng Quan Phi Phụng vô cùng thất vọng, nói:
 - Nghe lời nói vừa rồi của các vị, tiểu nữ tưởng rằng các vị đã gặp Vệ Thiên Nguyên chứ.
- Tiến đại tiên sinh mỉm cười, nói:
 - Cô nương hãy nhẫn nại nghe đã nào. Tuy bọn lão phu chưa gặp Vệ Thiên Nguyên nhưng lão phu có thể bảo đảm rằng nhất định chúng ta sẽ tìm ra hẳn.
- Phi Phụng bị nói đúng tâm sự nên bất ngờ đỏ bừng hai má. Nàng nói:
 - Tiểu nữ cũng không vội tìm gặp hẳn, nhưng nếu có thể tìm được hẳn sớm một tý thì tốt hơn. Bởi lẽ tiểu nữ không muốn mất nhiều thời gian ở kinh sư, vả lại còn có một chuyện tiểu nữ cần phải nói cho Vệ Thiên Nguyên biết.
- Thang Hoài Nghĩa nói:
 - Tuy Vệ Thiên Nguyên không đến tiêu cục của bọn tại hạ nhưng Khương cô nương đã gặp hẳn rồi.
- Phi Phụng liền hỏi:
 - Vị Khương cô nương đó có phải là Khương Tuyết Quân không?
- Thang Hoài Nghĩa khẽ gật đầu, Phi Phụng hỏi tiếp:
 - Tại sao Khương Tuyết Quân không đi chung với các vị?
- Thang Hoài Nghĩa nói:
 - Cô ta đã bỏ đi rồi.

Phi Phụng hỏi lại:

- Cô ta không muốn gặp tiểu nữ chẳng?

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Cô ta không biết là bọn tại hạ đi gặp cô nương. Cô ta vừa đến đã đi ngay nên bọn tại hạ không có cơ hội nói chuyện với cô ta.

Phi Phụng truy vấn:

- Tại sao phải ra đi vội vàng như thế?

Tiền đại tiên sinh lên tiếng:

- Vì cô ta thấy lão phu cũng có mặt tại tiêu cục. Xưa nay cô ta luôn xem lão phu là cừu nhân của mình.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô ta thù hận tiên sinh, có lẽ cô ta cho rằng tiên sinh đã giúp Từ Trung Nhạc trong chuyện Anh Hùng Thiếp, tiên sinh có thể giải thích với cô ta mà.

Tiền đại tiên sinh thở dài, nói:

- Sự tình không chỉ đơn giản như vậy, cô ta còn cho rằng việc mẫu thân của cô ta chết là do lão phu hạ độc thủ!

Phi Phụng kinh ngạc, nói:

- Ôi, có chuyện như thế sao? Nhưng chuyện gì cũng không rời sự thực, tiên sinh không thể biện minh cho rõ ràng sao?

Tiền đại tiên sinh gượng cười nói:

- Lão phu có miệng nhưng rất khó nói!

- Tại sao?

- Chuyện này lão phu cũng không biết giải thích với cô nương thế nào mới phải, nhưng đến Bí Ma Nhai rồi thì tự nhiên cô nương sẽ rõ thôi.

Thượng Quang Phi Phụng thầm phán đoán mấy phần nhưng nàng không truy vấn nữa mà nói:

- Được, vậy thì tiên sinh nói chuyện Vệ Thiên Nguyên trước vậy.

Tiền đại tiên sinh quay sang nói với Thang Hoài Nghĩa:

- Thang lão đệ, chuyện này người nói được không?

Thang Hoài Nghĩa gật đầu, nói:

- Được!

Rồi tiếp:

- Trước khi Khương cô nương đến tiêu cục bọn tại hạ một khắc thì bọn tại hạ có nhận được tin tức liên quan đến Vệ Thiên Nguyên. Đáng tiếc cô ta vừa đến thì đi ngay nên tại hạ không tiện nói cho cô ta biết tin tức đó trước mặt mọi người, vì vậy đành phải để cho cô ta đi.

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Sợ rằng tin tức này hiện giờ đã đồn đại khắp kinh thành rồi, sớm muộn gì cô ta cũng biết thôi.

Phi Phụng rất nóng lòng, nàng hỏi ngay:

- Nhưng rốt cuộc là tin tức gì, các vị mau nói ra xem.

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Sáng hôm nay người ta phát hiện trước cổng Tiêu thế gia có dán một khiêu chiến thư, khiêu chiến như thế này được việc trên một trang giấy trắng rất lớn, bên trên có vẽ hình một con rồng.

Phi Phụng a lên một tiếng và nói:

- Xem ra Vệ Thiên Nguyên quá to gan rồi, hấn dám công nhiên đến kinh sư dán khiêu chiến thư thì quả thật là chuyện khá bất ngờ. Nhưng hấn khiêu chiến với nhân vật nào vậy?

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Hấn chỉ danh khiêu chiến hai nhân vật, một là Từ Trung Nhạc, hai là Tiễn đại tiên sinh.

Tiến đại tiên sinh tiếp lời:

- Hấn công khai khiêu chiến như vậy xem ra rất nguy hiểm nhưng kỳ thực là hấn đã đi một nước cờ cực kỳ thông minh.

Thượng Quang Phi Phụng cũng là một nữ tử cực kỳ thông minh, nàng thoáng nghĩ thì hiểu được sự ảo diệu bên trong ngay. Tuy nhiên nàng không tiện nói ra. Cuối cùng thì Tiễn đại tiên sinh cũng phải tự mình nói ra. Lão nói:

- Vệ Thiên Nguyên lai kinh lần này là vì tìm Từ Trung Nhạc báo thù. Nhưng đối phó với Từ Trung Nhạc thì dễ nhưng đối phó với chỗ dựa vững như núi sau lưng Từ Trung Nhạc thì có lẽ cô nương đã biết rồi chứ?

Phi Phụng nói:

- Phải chăng là Tiêu Chí Dao của Tiêu thế gia?

Tiến đại tiên sinh khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, hiện nay Từ Trung Nhạc đang ẩn nấp trong Tiêu phủ mà lão phụ.. lão phụ..

Phi Phụng tiếp lời:

- Tiễn đại tiên sinh, ngài cũng cùng Từ Trung Nhạc ở tại nơi đó phải không? Tiễn đại tiên sinh dường như muốn nói nhưng lại thôi, thần thái của lão tỏ vẻ rất ngượng ngùng. Một hồi sau lão mới khẽ gật đầu nói:

- Cao thủ dưới tay Tiêu Chí Dao nhiều như mây, bản thân hấn lại là truyền nhân của Nhiếp Vân Kiếm nên có thể liệt vào hàng thập đại cao thủ trong võ lâm đương thế. Nếu Vệ Thiên Nguyên tự tiện xông vào Tiêu phủ tìm Từ Trung Nhạc thì kết quả sẽ như thế nào, chuyện này ai cũng có thể đoán được. Dù bản lĩnh của hấn cao cường đến đâu thì cũng thảm tử chứ không nghi ngờ gì! Báo không được thù mà đã tự nộp mạng cho đối phương thì quả là chuyện mà người xuân ngọc nhất cũng không làm! Nhưng giữa Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc thâm thù tự bề, nặng tựa núi, không thể không báo. Vậy phải làm thế nào đây?

Nếu lão phu rơi vào hoàn cảnh của Vệ Thiên Nguyên thì e rằng lão phu cũng đành đi nước cờ hiểm như thế thôi. Đó là công khai khiêu chiến cừu nhân.

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Khoan đã, tiểu nữ muốn làm rõ một chuyện trước. Tiên sinh nói Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc có thâm thù huyết hải, phải chăng vì duyên cớ Khương Tuyết Quân?

Tiền đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Từ Trung Nhạc nói với võ lâm thiên hạ rằng hắn chịu nổi nhục đoạt thể, nhưng thù mà Vệ Thiên Nguyên muốn báo không phải vì chuyện hắn cướp Khương Tuyết Quân, mà muốn báo thù sát phụ của mình. Trước đây, phụ thân của Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc vốn là chỗ bằng hữu với nhau, nhưng Từ Trung Nhạc đã bán đứng bằng hữu cho Tiêu thế gia.

Phi Phụng cướp lời hỏi:

- Chuyện này có thật không?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Theo lão phu biết thì chuyện này là thật.

- Tiên sinh biết chuyện này từ khi nào?

- Gần đây lão phu mới biết. Nếu lão phu sớm biết từ trước thì lúc ở Lạc Dương lão phu đã không làm khách của Từ Trung Nhạc. Ôi, nói ra thật xấu hổ, ngày đó Vệ Thiên Nguyên đến đại náo Từ gia khiến Từ Trung Nhạc không thể bái đường, không thể tục huyện nên lão phu đã ra tay xử lý chuyện bất bình và còn khiển trách Vệ Thiên Nguyên làm chuyện sai quấy.

Thượng Quang Phi Phụng trầm ngâm như đang suy nghĩ, nàng không nói gì.

Tiền đại tiên sinh có lẽ đoán được tâm ý của nàng nên nói:

- Lão phu đã biết Từ Trung Nhạc là tên tiểu nhân vô sỉ bán bạn cầu vinh mà còn cùng hắn ở chung tại Tiêu phủ, cô nương nhất định rất ngạc nhiên về điều này phải không?

Thượng Quang Phi Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tiền đại tiên sinh, tiểu nữ tin là tiên sinh không thể đánh đồng với bọn người hạ lưu đê tiện đó.

Tiền đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Đa tạ cô nương tin tưởng lão phu. Lão phu đã nói chuyện ước hội, như vậy là cô nương đã rõ rồi chứ?

Phi Phụng biết lão còn ẩn chứa nhiều điều khó nói nên nàng không truy vấn nữa, mà nói:

- Thì ra ước hội mà tiên sinh nói là việc Vệ Thiên Nguyên chỉ danh tiên sinh khiêu chiến, không sai, chuyện này tiểu nữ không thể tọa thủ bàng quan.

Tiền đại tiên sinh gượng cười, nói:

- Vệ Thiên Nguyên chỉ danh Từ Trung Nhạc khiêu chiến là vì muốn báo phụ thù, còn chỉ danh lão phu khiêu chiến là vì thay Khương Tuyết Quân báo thù

sát mầu. Không ngờ lão phu và Từ Trung Nhạc lại trở thành một bọn xấu xa. Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ đã rõ chuyện này, Từ Trung Nhạc có tội tất phải chịu báo ứng. Tiễn đại tiên sinh chỉ là người bị liên lụy oan uổng thôi. Tiên sinh yên tâm, nhất thời tiểu nữ sẽ giúp tiên sinh giải thích cho bọn họ.

Nói đến đây thì nàng chợt nghĩ:

- “Lão chưa nói rõ chân tướng sự việc làm sao ta có thể giải thích sự việc cho suông sẽ được?”.

Dường như Tiễn đại tiên sinh đọc được suy nghĩ của nàng, lão nói:

- Thật là thật, giả là giả, thật giả sẽ được phân biệt rõ ràng. Thượng Quan cô nương, không phải lão phu cho rằng mình bị hàm oan mà nhờ cô nương giúp đỡ đâu, thực ra lão phu lo lắng là một chuyện khác.

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Theo qui định của giang hồ thì việc chỉ danh khiêu chiến như thế này, người ngoài không thể nhúng tay vào. Nếu bên nào mượn lực quan phủ để báo thù riêng thì càng là điều bất sĩ trong võ lâm.

Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:

- Khiêu chiến thư của Vệ Thiên Nguyên dán công khai trên thành, nhất định chuyện này sẽ nhanh chóng truyền khắp kinh sư. Do đó sẽ có không ít nhân vật đến Bí Ma Nhai quan chiến. Trước tình hình đó, Tiêu Chí Dao với thân phận là chủ nhân một thế gia thì sợ rằng hắn sẽ không dám xuất hiện trước các nhân vật giang hồ. Từ Trung Nhạc chỉ có thể đơn đả độc đấu với Vệ Thiên Nguyên hoặc giả hắn liên thủ với Tiễn đại tiên sinh để đấu với Vệ Thiên Nguyên thôi.

Phi Phụng liền hỏi:

- Tiễn đại tiên sinh, tiên sinh không thể liên thủ với Từ Trung Nhạc để đối phó với Vệ Thiên Nguyên chứ?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Đương nhiên là không thể!

- Vậy thì còn lo điều gì nữa? Ngay cả Khương Tuyết Quân sợ rằng Từ Trung Nhạc cũng đấu không lại, vậy thì làm sao hắn thắng được Vệ Thiên Nguyên?

- Nhưng phụ thân của Vệ Thiên Nguyên là do thuộc hạ của Tiêu Chí Dao sát hại, vụ án này trước mắt Tiêu Chí Dao không thể công khai, nhưng cô nương thử nghĩ xem, hắn chịu cam tâm bỏ qua sao?

- Dù sao thì Tiêu Chí Dao cũng không thể đứng về phía Từ Trung Nhạc một cách công nhiên.

- Đúng vậy! Vì lẽ đó nên lão phu lo lắng là Tiêu Chí Dao sẽ dùng âm mưu

quỉ kế.

- Theo tiên sinh thì lão ta có thể sử dụng âm mưu quỉ kế gì?

- Tiêu Chí Dao có quyền thế, mưu cầu dưới trướng lại nhiều, nếu hắn hạ quyết tâm đối phó với Vệ Thiên Nguyên thì e rằng thủ đoạn sẽ nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng.

- Cụ thể là thủ đoạn như thế nào, tiên sinh thử đơn cử ra xem?

Tiền đại tiên sinh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cừu gia của Vệ Thiên Nguyên trên giang hồ không ít, nếu đêm nay những cừu gia của hắn cùng xuất hiện ở Bí Ma Nhai, người này nói là báo phụ thù, kẻ kia nói là bị nhục đoạt thê, dù võ công của bọn chúng không cao nhưng chúng dùng thủ đoạn luân xa chiến thì Vệ Thiên Nguyên cũng đủ mệt mà chết rồi.

Thượng Quang Phi Phụng nói:

- Cừu nhân của Vệ Thiên Nguyên không có nhân vật nào lợi hại phải không?

Làm thế nào trong thời gian một đêm mà bọn họ có thể tụ tập lại được?

Tiền đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Những cừu nhân này có thể là do thuộc hạ của Tiêu Chí Dao giả mạo.

Thang Hoài Nghĩa lên tiếng:

- Tiêu Chí Dao quen biết nhiều quan binh, việc dùng thế lực quan phủ đàn áp tuy không phải là biện pháp tốt, nhưng không thể không đề phòng.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ hiểu điều này. Nhưng chúng ta chỉ có ba người, bất luận Tiêu Chí Dao dùng biện pháp nào sợ rằng ba người chúng ta không thể nào đối phó được.

Tiền đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, chỉ cần cô nương không từ nan thì lão phu tin rằng chúng ta có thể đối phó được cục diện này.

Phi Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tiểu nữ hiểu ý của tiên sinh rồi, cũng chưa được sự cho phép của gia phụ, chuyện này..

chuyện này..

Tiền đại tiên sinh nói:

- Do vậy lão phu mới nói cần sự quyết định dứt khoát của cô nương. Cô nương giúp Vệ Thiên Nguyên cũng là giúp lão phu rồi. Nếu lệnh tôn trách cô nương thì lão phu tình nguyện đến chân núi Côn Luân lãnh tội thay cho cô nương vậy.

Phi Phụng trầm tư một lát rồi kiên quyết nói:

- Được rồi, tiểu nữ đành thử một lần vậy. Nhưng linh nghiệm hay không thì tiểu nữ không biết đấy.

Tiền đại tiên sinh hy vọng Thượng Quang Phi Phụng dùng cách gì đó trợ

giúp, lão không nói ra nên Thang Hoài Nghĩa cũng không biết. Nhưng sau khi nghe Phi Phụng nói “thử một lần” là thấy sự lo lắng của Tiễn đại tiên sinh đã biến mất thì Thang Hoài Nghĩa cũng cảm thấy an tâm. Thì ra lão cũng vì sự huynh của mình và Chấn Viễn tiêu cực nên trong lòng cũng chứa đựng nhiều lo âu.

Bỗng nhiên nghe Phi Phụng nói:

- Tiễn đại tiên sinh, này giờ chỉ nghe tiên sinh nói chuyện trợ giúp Vệ Thiên Nguyên, tiên sinh cần tiểu nữ giúp gì, sao không nghe nói?

Tiến đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Đến Bí Ma Nhai lão phu sẽ nói.

* * * Ba người gia tăng cước lực thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng đi, khi vầng trăng trung tuần chưa đến đỉnh đầu thì bọn họ đã đến Bí Ma Nhai rồi. Trong dãy Tung Sơn trấn lãnh phía tây Bắc Kinh có ba ngọn núi phong là:

Thúy Vi Sơn, Lư Sư Sơn và Pha Sơn. Thế núi ôm vòng ba mặt Đông - Tây - Bắc, Lư Sơn nằm ở giữa, Bí Ma Nhai thuộc về Lư Sơn.

Bí Ma Nhai là một bờ đá từ đỉnh núi đâm thẳng ra ngoài không trung, tuy chỉ là một bờ đá nhưng to lớn vô cùng. Bên dưới là một vùng nham thạch rộng lớn có thể dung chứa trên trăm người. Bình địa dưới Bí Ma Nhai hợp với kỳ nhai quái thạch tạo thành hình dáng một con sư tử há to mồm. Dưới bờ đá còn có một thạch thất tương truyền rằng thời Đường triều có hai hòa thượng là lư sư trú ngụ ở đây, do vậy mới có tên núi là Lư Sư Sơn.

Địa điểm ước hội mà Tiễn đại tiên sinh nói chính là bình địa bên dưới Bí Ma Nhai. Lúc này trên và dưới bờ đá đều có người chen chúc đứng. Trong đương trường còn có nhiều người mang theo đuốc để quan chiến, do vậy quan cảnh sáng rực chẳng khác ban ngày.

Đứng tại Bí Ma Nhai nhìn ra có thể thấy rất rõ ràng cảnh vật bên trên, nhưng từ trên nhìn xuống thì chỉ thấy một bóng đen bất tận.

Tiến đại tiên sinh, Thượng Quang Phi Phụng, Thang Hoài Nghĩa lặng lẽ tiếp cận Bí Ma Nhai, bọn họ chọn một nơi có hình thế nguy hiểm và lợi dụng loạn thạch làm bình phong để ẩn thân. Quần hùng quan chiến lo chú ý vào đương trường trên Bí Ma Nhai nên không một ai phát hiện được bọn họ, bỏ họ vừa ẩn thân xong thì bỗng nhiên có một tràng cười lạnh lùng của Vệ Thiên Nguyên từ bên trên vọng xuống. Kế đó lại nghe Vệ Thiên Nguyên lớn tiếng nói:

- Ngậm máu phun người, tự làm bẩn mình thôi. Từ Trung Nhạc, người tự mệnh là Trung Châu đại hiệp, nhưng thực ra chỉ là hạng tiểu nhân bỉ ổi. Người cho rằng việc vô sỉ bán bằng hữu cầu vinh của người là có thể che mắt viễn thiên hạ sao?

Thượng Quang Phi Phụng cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ:

- “Thì ra Vệ Thiên Nguyên và Từ Trung Nhạc đã đến đây rồi, nhưng Vệ Thiên Nguyên khiêu chiến hai người. Từ Trung Nhạc chưa gặp Tiễn đại tiên sinh tại sao dám đơn thân độc mã phó hội một cách an nhiên như vậy? Tại sao không nghe Vệ Thiên Nguyên nói đến Tiễn đại tiên sinh?”.

Nàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một giọng khàn lão cất lên:

- Cho lão phu nói mấy lời công bằng được chăng?

Thượng Quang Phi Phụng vận mục quang nhìn lên thì bất giác cả kinh, nàng tự hỏi:

- Tại sao lại có một Tiễn đại tiên sinh nữa?

Thì ra lúc này có một lão nhân giống như Tiễn đại tiên sinh từ trong thạch thất bước ra giữa đường trường. Lão nhân này vừa dứt lời thì lập tức có rất nhiều người phụ họa:

- Đúng, đúng đấy, Tiễn đại tiên sinh là đương sự một bên nhưng lão đã hai lần làm chứng nhân khi Từ đại hiệp và Vệ Thiên Nguyên tử võ, chúng ta nên để lão nói mấy câu công bằng trước mới phải.

Tiến đại tiên sinh bên dưới Bí Ma Nhai gượng cười nói:

- Thượng Quan cô nương, bây giờ cô nương đã rõ chuyện như thế nào rồi chứ?

Thượng Quang Phi Phụng tròn xoe mắt ngạc nhiên, nói:

- Người này là...

Tiến đại tiên sinh nói:

- Hắn là bào đệ của lão phu.

Phi Phụng à một tiếng rồi nói:

- Thì ra người ở trong Tiêu phủ là lệnh đệ của tiên sinh. Tướng mạo của huynh đệ tiên sinh thật giống tạc như hai giọt nước, thảo nào thiên hạ bị lão ta qua mặt.

Tiến đại tiên sinh khẽ thở dài, nói:

- Bọn lão phu là huynh đệ song sinh, sinh tiền còn có lúc gia mẫu nhận làm người, hưởng hồ là người ngoài. Bản Anh Hùng Thiếp đó cũng do hắn mạo danh lão phu ký tên và phát đi.

Phi Phụng vẫn còn cảm thấy kỳ quái, nghĩ:

- “Đường như võ công của người này không kém gì Tiễn đại tiên sinh, thế tại sao lại không nghe giảng hồ đề cập đến Tiễn nhị tiên sinh?”.

Tiến đại tiên sinh nói tiếp:

- Bào đệ của lão phu có tư chất luyện võ thiên sinh, một môn võ công lão phu phải luyện mất một năm nhưng hắn chỉ luyện trong vòng mười tám ngày là thành đạt. Nhưng đáng tiếc, khi hắn bước qua tuổi trung niên, vì quá nôn nóng trong việc luyện công nên rơi vào cảnh tẩu hỏa nhập ma khiến bản thân bất toại. Ôi, đó là chuyện đã qua ba mươi năm rồi.

Ba mươi năm trước phụ mẫu của Thượng Quang Phi Phụng vẫn chưa thành

phu thê. Ba mươi năm trước tuy tên tuổi của Tiễn nhị tiên sinh nổi hơn sư huynh, đương thời từng có câu:

“Thiên Nhai bất như Nhất Sơn” (Tiễn đại tiên sinh có tục danh là Thiên Nhai, Tiễn nhị tiên sinh là Nhất Sơn). Nhưng qua thời gian ba mươi năm thì tên tuổi của Tiễn Nhất Sơn đã chìm một cách lặng lẽ trên giang hồ. Đường như võ lâm thiên hạ cũng dần dần quên tên tuổi của nhân vật này. Thượng Quang Phi Phụng từ Tây Vực mới đến Trung Nguyên, những nhân vật nòng từng diện kiến dù có kẻ biết có Tiễn nhị tiên sinh nhưng không ai nhắc với nàng về chuyện này.

Vừa rồi khi Tiễn Nhất Sơn khai khẩu, tuy lão không cao giọng nhưng trên nhai dưới nhai ai nấy đều cảm thấy như lão ta đang nói với mình. Có thể người khác không để ý nhưng Thượng Quang Phi Phụng đã biết môn công phu này, đó là truyền âm nhập mật. Muốn luyện đến trình độ hỏa hầu như Tiễn Nhất Sơn mà không có nội lực thâm hậu thì không thể nào thành công được.

Tiễn đại tiên sinh chậm rãi nói tiếp:

- Vì tẩu hỏa nhập ma mà dẫn đến bán thân bất toại là một chứng bệnh mà y học không thể nào trị được. Lão phu cũng không hiểu tại sao hắn lại thoát được sự tẩu hỏa nhập ma, võ công không những phục hồi trở lại mà xem ra còn tinh tiến hơn trước...

Thượng Quang Phi Phụng hỏi:

- Tiên sinh không sống chung với lão ta sao?

Tiễn đại tiên sinh nói:

- Sau khi hắn trở thành phế nhân thì tính khí càng lúc càng trở nên cổ quái. Tiễn gia của lão phu vốn ở dưới Phục Ngưu Sơn, mười năm trước bỗng nhiên hắn bảo lão phu xây cho hắn một tòa thạch thất tại một ngọn núi khác. Từ đó hắn không gặp bất kỳ ai, ngay cả lão phu muốn gặp, hắn cũng bế môn tạ khách. Những phần cần thiết thì hắn chỉ định một lão bộc cầm điếu mỗi tháng mang lên một lần. Còn lão phu thì quanh năm suốt tháng bôn tẩu giang hồ, trước khi trở về Lạc Dương mới hay là hắn đã không còn ở trong thạch thất nữa.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ hiểu rồi! Nhưng không rõ tại sao sau khi lệnh đệ hồi phục võ công thì lại kết hợp và trở thành đồng bọn với Từ Trung Nhạc? Xem ra tình cảnh huynh đệ song sinh của tiên sinh thật chẳng khác gì đôi Kim Hồ và Ngân Hồ.

Nàng nói chẳng khác gì là có hai ẩn ý, thứ nhất là tướng mạo giống nhau, thứ hai là tính cách tương khắc. Đôi Kim Hồ, Ngân Hồ thì tỷ tỷ tính ác, muội muội tính hiền, còn hai lão này thì sư huynh tính hiền, sư đệ tính ác. Kim Hồ làm chuyện bại hoại nên có nhiều người tìm Ngân Hồ thanh toán,

chuyện của Tiễn Nhất Sơn làm thì hôm nay cũng bị thiên hạ đổ lên đầu Tiễn đại tiên sinh.

Tiến đại tiên sinh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thực ra không phải như vậy, tính tình của sư đệ ta vốn rất lương thiện, sau khi bị tẩu hỏa nhập ma thì tính khí tuy có biến đổi thành cổ quái, nhưng cũng chỉ là cổ quái thôi. Lão phu vẫn tin tưởng rằng hắn sẽ không làm những chuyện đại gian đại ác.

Phi Phụng không nén lòng được nên nói:

- Vậy thì người giết mẫu thân Khương Tuyết Quân là ai? Cô ta và Vệ Thiên Nguyên đều nói là tiên sinh, lẽ nào đó không phải là hành vi của lệnh đệ?

Tiến đại tiên sinh tỏ ra khổ não, nói:

- Chuyện này lão phu nghĩ mãi vẫn không thông, đương nhiên Khương cô nương và Vệ Thiên Nguyên không thể nói bừa, ôi, lão phu chỉ mong rằng hung thủ là người nào đó chứ không phải hắn?

Phi Phụng trầm nghĩ:

- “Thiên hạ tìm đâu ra một người như lão nữa, nếu không phải lão thì là lão ta rồi.”

Tuy nghĩ thế nhưng trông bộ dạng khổ não của Tiễn đại tiên sinh, nàng không nhẫn tâm nói ra điều đó khiến cho lão đau lòng. Nàng chuyển qua chuyện khác:

- Tiễn đại tiên sinh, xin hỏi tiên sinh là tiểu nữ trợ giúp thế nào đây?

Tiến đại tiên sinh thở dài rồi nói:

- Lão phu hy vọng những chuyện bại hoại đó kkhông phải là do hắn làm, nhưng nếu quả thật là hắn thì lão phu cũng không thể vì tình thù tức mà bỏ qua cho hắn. Biện pháp tốt nhất là đành phải phế võ công của hắn thôi. Tuy nhiên, võ công của lão phu còn kém xa hắn, như vậy muốn phế võ công của hắn đành phải nhờ cô nương vậy. Lão phu hứa là sau khi phế võ công của hắn rồi thì lão phu sẽ đưa hắn về Tiễn gia quản giáo nghiêm ngặt hơn.

Thượng Quan Phi Phụng cười thầm và nghĩ:

- “Còn nói là không niệm tình thù tức, theo tội sư đệ của lão mà luận thì há chỉ có chuyện tăng cường quảng giáo thôi sao?”

Nghĩ đoạn nàng nói:

- Tiên sinh quá đề cao tiểu nữ rồi, chút bản lĩnh của tiểu nữ thì làm sao có thể phế võ công của lệnh đệ?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, lão phu thành tâm thỉnh cầu cô nương đấy, chúng ta không nên khách khí với nhau làm gì. Đúng vậy, luận về võ công thì chưa hắn cô nương có thể thắng sư đệ của lão phu. Nhưng nếu cô nương bất ngờ xuất ảo kiếm thì có thể xuyên thủng được xương vai của hắn. Nếu vẫn không thể thì đã có Vệ Thiên Nguyên trợ thủ, như vậy nhất định sẽ chế phục được

hắn.

Phi Phụng không muốn làm khó dễ nên đành nói:

- Được, đến lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến vậy.

Bốn chữ “tùy cơ ứng biến” có thể nói là không giới hạn, muốn hiểu thế nào cũng được.

Tiền đại tiên sinh biết thế nhưng lại không tiện nói ra.

Lúc này Tiền nhị tiên sinh Tiền Nhất Sơn trên Bí Ma Nhai bắt đầu nói những lời công bằng của lão ta. Tuy trong lúc lão nói những lời công bằng không phải ai cũng đồng ý, nhưng vì bọn người này tưởng lão là Tiền đại tiên sinh, mà Tiền đại tiên sinh đích thực là nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm. Tuy Tiền Nhất Sơn nói những lời công bằng với thân phận là người trong cuộc, điều này thực là không hợp qui định, song với người đức cao vọng trọng thì việc không hợp qui định cũng có thể được chấp nhận dễ dàng. Cuối cùng thì những lời nghị luận của quần hùng cũng lắng xuống để nghe Tiền Nhất Sơn nói những lời công bằng.

Tiền Nhất Sơn hắng giọng rồi chậm rãi nói:

- Vệ Thiên Nguyên chỉ trích Từ Trung Nhạc là bán bằng hữu cầu vinh, nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì hắn cũng không nói ra được. Như vậy Từ Trung Nhạc có làm việc như vậy hay không, chúng ta cũng không thể nào biết được. Nhưng chúng ta lại biết rất rõ...

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi cắt lời nói:

- Được, tại hạ có thể nói cho các vị rõ, Từ Trung Nhạc đã bán rẽ bằng hữu mà người đó chính là phụ thân của tại hạ. Mười ba năm trước, gia phụ Vệ Thừa Cương đã bị hại tại thành Bảo Định. Việc này tuy đối phương thực hiện rất bí mật nhưng không phải là không có người biết.

Từ Trung Nhạc thản nhiên nói:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ kiến thức nông cạn, nhưng quả thật cái tên Vệ Thừa Cương là lần đầu tiên tại hạ được nghe.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người làm chuyện trái với đạo lý nhân tâm nên đương nhiên là không dám nhận rồi.

Tiền Nhất Sơn đáp lời:

- Cái tên Vệ Thừa Cương này lão phu đã từng nghe qua. Nhưng nghe nói hắn và cừu gia đấu với nhau đến lưỡng bại câu thương, việc đó thì có quan hệ gì đến Từ Trung Nhạc?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không sai, gia phụ bị địch nhân vây kích nhưng vẫn chiến đấu đến lưỡng bại câu thương. Tuy nhiên, những kẻ được gọi là địch nhân kia không phải là nhân vật bình thường trên giang hồ mà chính là lực lượng do Từ Trung Nhạc, kẻ tự xưng là Trung Châu đại hiệp dẫn đến.

Vệ Thiên Nguyên nói ra chân tướng sự việc phụ thân chàng bị sát hại tức là nói ra nguyên nhân tìm Từ Trung Nhạc để báo thù.

Thang Hoài Nghĩa nghe vậy thì ngậm lo lắng thay cho chàng, lão khẽ nói:

- Vệ Thiên Nguyên quá to gan rồi, tại sao lại nói năng không kiêng kỵ như thế?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Kim không nhọn hai đầu, nước cờ này của Vệ Thiên Nguyên tuy rất nguy hiểm nhưng cũng có chỗ rất đặc.

Thượng Quan Phi Phụng liền hỏi:

- Đặc địa ở chỗ nào?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Quân hùng quan chiến tất nhiên là có rất nhiều thủ hạ của Tiêu Chí Dao, nhưng người có lòng hiệp nghĩa cũng không ít. Đại đa số bọn họ đến đây là vì nhận được Anh Hùng Thiếp.

Nói đến đây thì lão dừng lại thở dài một hơi rồi mới nói tiếp:

- Chuyện này cũng không thể trách bọn họ, bọn họ không rõ chân tướng sự việc nhưng tiếp nhận Anh Hùng Thiếp có tên của lão phu và Thang tổng tiêu đầu nên mới dễ dàng bị Từ Trung Nhạc qua mặt.

Thang Hoài Nghĩa là một nhân vật lão luyện giang hồ, vừa nghe là lão hiểu ra ngay, nói:

- Tại hạ hiểu rồi, Vệ Thiên Nguyên nói ra chân tướng sự việc phụ thân hân bị hại tức là cũng chỉ ra bộ mặt thật của Từ Trung Nhạc trước anh hùng thiên hạ.

Tiền đại tiên sinh khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, bán bạn cầu vinh là một hành vi không những người trong võ lâm chính nghĩa công phần mà ngay cả võ lâm hắc đạo cũng xem chẳng ra gì.

Thang Hoài Nghĩa nghĩ ra được nước cờ của Vệ Thiên Nguyên thì đương nhiên Từ Trung Nhạc và Tiền Nhất Sơn cũng nghĩ ra. Lúc này Tiền Nhất Sơn lấy thân phận là người công chứng, hỏi:

- Đó chỉ là lời nói một bên của ngươi, xin hỏi có ai có thể làm chứng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Những người có mặt tại hiện trường đều đã chết cả rồi, duy chỉ có một chứng nhân đó là tại hạ.

Tiền Nhất Sơn cười nhạt một tiếng, thần thái tỏ ra khinh thường những lời nói của đối phương vừa nói.

Thân hữu của Từ Trung Nhạc là chương môn Bát Quái Chương Vương Điện Anh lên tiếng:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi có thâm thù với Từ Trung Nhạc, nếu những lời ngươi nói không có chứng cứ rõ ràng thì thiên hạ sẽ cho rằng đây là một sự

vu cáo đấy.

Tiền Nhất Sơn tiếp lời:

- Từ Trung Nhạc đã nói hẳn không biết Vệ Thừa Cương là ai. Lão phu và Từ Trung Nhạc đã có trên hai mươi năm giao tình nên tất cả bằng hữu của hẳn ta đều biết. Do vậy ta có thể làm chứng là xưa nay chưa từng nghe Từ Trung Nhạc nói đến cái tên Vệ Thừa Cương bao giờ. Nếu Vệ Thừa Cương xứng đáng là bằng hữu của Từ đại hiệp thì Từ đại hiệp không thể không nhắc đến. Ha ha, bốn chữ bán bạn cầu vinh thật không biết từ đâu mà ra như thế? Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lão tự nghĩ lại xem, liệu với thân phận hiện tại thì lão có thể làm chứng được không?

Tiền Nhất Sơn nói:

- Được, vậy thì xin hỏi các vị bằng hữu tại đương trường, có ai biết Từ Trung Nhạc có vị bằng hữu là Vệ Thừa Cương không?

Ai cũng biết thế lực của Tiêu Chí Dao rất mạnh, do vậy dù có người biết Vệ Thừa Cương và Từ Trung Nhạc từng quen biết nhau thì cũng không dám xuất đầu lộ diện làm chứng. Bởi lẽ, chỉ cần bị hỏi ngược một câu, làm thế nào biết được mối quan hệ của bọn họ thì há chẳng phải là liên lụy đến thân hay sao?

Tiền Nhất Sơn quét mục quang nhìn ra toàn trường, không thấy ai có phản ứng gì, lão liền chậm rãi tiếp:

- Chuyện mà Vệ Thiên Nguyên nói không ai biết cả nhưng chuyện hẳn làm thì lại có rất nhiều người biết.

Lão nói đến đây thì quần hùng đã biết lão muốn nói chuyện gì rồi. Một chút cũng không sai, quả nhiên Tiền Nhất Sơn muốn nói đến chuyện hôn biến của Từ Trung Nhạc mà thủ phạm duy nhất là Vệ Thiên Nguyên. Lão nói:

- Chuyện này đã sớm gây chấn động võ lâm, bằng hữu tại đây có những vị không những được nghe mà còn được tận mắt mục kiến.

Thân hữu của Từ Trung Nhạc là chương môn Mai Hoa Quyền - Thanh Long lên tiếng trước:

- Không sai, ngày đó Từ đại hiệp thành thân với Khương Tuyết Quân, bọn tại hạ là khách đến chúc mừng. Tại hạ tận mắt chứng kiến Vệ Thiên Nguyên xông vào hiện trường đòi tử võ với Từ đại hiệp trong cảnh cát nhật lương trời đó. Kết quả là Từ đại hiệp vì thọ thương mà không thể bái đường thành thân được, sau đó... ôi, đây là chuyện riêng tư, tại hạ cũng không tiện nói ra. Từ Trung Nhạc lớn tiếng nói:

- Dù sao thì mọi người cũng đã biết chuyện này nên tại hạ cũng không sợ nổi nhục của gia môn bị truyền ra ngoài. Ngày đó tại hạ bị Vệ Thiên Nguyên đánh trọng thương, tuy tại hạ và Khương Tuyết Quân chưa hành lễ bái đường nhưng cô ta đã vào Từ gia thì cũng xem như là người của Từ gia rồi.

Nhưng vị hảo thủ của tại hạ chưa có một ngày phục vụ phu quân, tại hạ và cô ta chỉ có hai ngày trên danh nghĩa là phu thê, sang ngày thứ ba thì cô ta trốn đi. Tại hạ không muốn dùng bốn chữ gian phu dâm phụ nhưng kẻ dụ dỗ cô ta bỏ đi là ai thì có lẽ rất nhiều người đã thấy rồi. Tối hôm cô ta trốn đi, Vệ Thiên Nguyên lại một lần nữa đột nhập vào Từ gia và hắn cũng từng động thủ với Tiễn đại tiên sinh.

Tiến Nhất Sơn cười nhạt, nói:

- Chuyện này hiện tại đã rõ, Vệ Thiên Nguyên đã đoạt thê tử của người mà còn vu oan cho người, chuyện này nghe có được không chứ?

Một thân hữu khác của Từ Trung Nhạc là Ân Tân Ma, tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, lên tiếng:

- Tục ngữ nói rất đúng, gian phu dâm phụ, người người đều muốn trừ diệt.

Tiến Nhất Sơn tiếp lời:

- Tạm thời Ân tiên sinh không cần phần nộ, chuyện này hãy để bọn tại hạ đối phó với hắn là được rồi.

Từ Trung Nhạc cung thủ xá một vòng rồi nói:

- Hảo ý của chư vị, Từ mỗ xin tâm lãnh. Nhưng Vệ Thiên Nguyên đã chỉ danh Từ mỗ và Tiễn đại tiên sinh khiêu chiến nên không dám phiền các vị ra tay. Tuy nhiên, nếu các vị cảm thấy bất bình trước hành vi vô sỉ của hắn thì bọn Từ mỗ cũng không dám ngăn cản.

Thượng Quan Phi Phụng nghe đến đây thì nghĩ thầm:

- “Võ công của Tiễn Nhất Sơn tuyệt đối không kém Vệ Thiên Nguyên, lại có Từ Trung Nhạc trợ thủ thì cơ hội thủ thắng của Vệ Thiên Nguyên xem ra rất thấp. Bây giờ Từ Trung Nhạc lại kích chúng khiêu quân thì dù Vệ Thiên Nguyên có thắng được hai nhân vật kia, song cũng khó thoát khỏi loạn đao của chúng nhân. Ôi, chúng nhân đã nộ thì rất khó phạm, nếu Vệ Thiên Nguyên không xoay chuyển được cục diện này thì dù ta trưng chiêu bài của gia phụ cũng không thể trấn áp được.”

Nàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tiễn Nhất Sơn nói:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi có thể khiêu chiến với bọn ta nhưng trên đạo lý không có chỗ cho người đứng nên bọn ta tuyệt không để cho ngươi nói năng bừa bãi.

Vệ Thiên Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Lão nói đủ chưa?

Tiến Nhất Sơn hừ một tiếng rồi quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi còn muốn nói gì chẳng?

Đột nhiên từ trong đám đông có một nữ nhân bước ra, nàng mặc xiêm y màu xanh, niên kỷ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu bước đi tha thướt uyển chuyển. Nàng bước đến trước Tiễn Nhất Sơn rồi lạnh lùng nói:

- Ta có chuyện muốn nói!

Từ Trung Nhạc bắt giác biến sắc. Tiễn Nhất Sơn biết là có kỳ quặc nên cố trấn định tinh thần, lão quát hỏi:

- Người là ai?

Tuy hỏi thế nhưng qua phản ứng của Từ Trung Nhạc thì lão đã đoán ra nữ nhân này là ai rồi. Quả nhiên không ngoài sở đoán, nữ nhân chậm rãi gỡ khăn lụa che mặt ra và nói với giọng lạnh lùng:

- Ta chính là Khương Tuyết Quân, chuyện này liên quan đến ta nên ta phải nói.

Vừa rồi có kẻ mắng nàng và Vệ Thiên Nguyên là gian phu dâm phụ nhưng không ngờ nàng lại to gan xuất hiện một cách đột nhiên như thế. Lúc này, trên dưới Bí Ma Nhai đều có người nhưng không khí vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mọi người không hèn mà cùng nghĩ đến câu thành ngữ:

“Diễm như đào lý, lạnh như băng sương!”. Trước mắt quần hùng thì

Khương Tuyết Quân nào có vẻ gì là dâm phụ đâu? Nàng ngẩng đầu nhìn Từ Trung Nhạc bằng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng khiến lão ta không dám nhìn lại mà phải cúi đầu. Lúc này Khương Tuyết Quân mới chậm rãi lướt nhìn qua Vệ Thiên Nguyên và quần hùng tại đương trường. Trăng đã lên giữa đỉnh trời, ánh sáng bàng bạc tỏa chiếu khắp muôn nơi. Tuy hiện trường có rất nhiều ánh đuốc nhưng rốt cuộc vẫn không thể biến đêm thành ngày, vì vậy ánh mắt của nàng càng khiến cho mọi người cảm thấy vẻ đẹp lạnh lùng ẩn chứa bên trong. Những kẻ bị nhiếp hồn bởi ánh mắt lạnh lùng của nàng thì tuyệt nhiên không dám có ý niệm dâm dăng thấp hèn, ai nấy đều nghĩ:

“Khương Tuyết Quân há chỉ là đệ nhất mỹ nhân của Lạc Dương thôi sao? Nếu nói một trang mỹ nhân thế này là dâm phụ thì dù có bị đánh chết ta cũng không dám tin!”.

Đương trường vốn có người muốn nguyên rửa Khương Tuyết Quân nhưng lúc này trước vẻ đẹp lạnh lùng cao quý của nàng thì không một ai dám tỏ mạnh hơi chứ đừng nói là lên tiếng.

Sau một hồi im lặng thì Tiễn Nhất Sơn lên tiếng:

- Khương Tuyết Quân, ngươi vốn là một hảo nữ tử, việc bội phu trốn đi có lẽ không phải là bản ý của ngươi. Ngươi không cần phải lo sợ, có việc gì cứ nói thẳng ra đi!

Ý tứ câu này rất rõ ràng. Tiễn Nhất Sơn muốn Khương Tuyết Quân đổ hết trách nhiệm lên đầu Vệ Thiên Nguyên.

Khương Tuyết Quân vẫn bằng giọng lạnh lùng, nói:

- Ta không có phu quân nào cả, ta cũng không cần lão giải thoát tội danh.

Tiến Nhất Sơn nói:

- Ngươi không có phu quân? Thế Từ Trung Nhạc là gì của ngươi?

Khương Tuyết Quân nói:

- Hấn là cừu nhân của ta.

Tiền Nhất Sơn phá lên cười một tràng rồi nói:

- Khương Tuyết Quân, ta cho ngươi một cơ hội hỏi cái mà ngươi không nhận thì thôi vậy.

Nhưng ngươi không thể nói năng loạn xạ đấy nhé.

Khương Tuyết Quân cười nhạt nói:

- Đa tạ thịnh tình của lão, làm thế nào lão biết ta nói năng loạn xạ?

Tiền Nhất Sơn nói:

- Được, vậy thì ngươi hãy nói ra sự thật đi! Hừ, ngươi là thê tử chính thức của Từ Trung Nhạc, đã từng ngồi kiệu hoa của Từ gia, sự thực này có lẽ ai ai cũng biết cả!

Khương Tuyết Quân nói:

- Tốt lắm, vậy thì trước tiên hãy nói đúng sự thực mà ai ai cũng biết. Khi Từ Trung Nhạc đưa kiệu hoa đến đón ta thì phụ thân của ta vừa khước thế chưa đầy hai tháng, mẫu thân của ta đưa quan tài hồi hương và vẫn chưa quay lại Lạc Dương...

Nói đến đây thì nàng ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên cao giọng hỏi Tiền Nhất Sơn:

- Thê tử chính thức là chỉ việc cưới hỏi có sự đồng ý của phụ mẫu, trường hợp này mà cũng gọi như thế được sao?

Chiếu theo lễ giáo thì thê tử chính thức phải được giải thích như thế. Do đó Tiền Nhất Sơn đành nói gượng:

- Thế thì sao nào?

Khương Tuyết Quân chưa kịp trả lời thì Từ Trung Nhạc đã cướp lời, nói:

- Chuyện kết thân là do thúc thúc Khương Chí Hy của nàng đồng ý, phụ mẫu của nàng không có mặt mà Khương Chí Hy là người thân của nàng, lẽ đương nhiên là lão ta có thể đứng ra chủ trương.

Kỳ thực Từ Trung Nhạc có thể bịa chuyện ra nói là sinh tiền phụ thân của Khương Tuyết Quân đã hứa hôn để đưa nàng vào thế tử vô đối chứng.

Nhưng hiện tại lại nói như vậy, rõ ràng lão đã thừa hiểu việc hôn sự không có lệnh của phụ mẫu rồi. Sở dĩ lão không dám nói dối là vì có nhiều cố kỵ.

Đặc biệt là khi phụ thân Khương Tuyết Quân còn tại thế thì lão đã có đặt vấn đề kết thân nhưng bị phụ thân Khương Tuyết Quân cự tuyệt. Chuyện này có người tại trường chứng kiến. Tuy lúc này không có mặt người đó nhưng Từ Trung Nhạc lại lo sợ những lời nói dối trước sau gì sẽ bị vạch mặt, điều đó sẽ làm tổn hại thân phận đại hiệp của lão, trong lúc nhất thời lão cho rằng Khương Tuyết Quân chưa biết chuyện phụ thân của nàng cự tuyệt việc cầu hôn nên cảm thấy vận may vẫn còn.

Thế nhưng Khương Tuyết Quân chộp ngay câu nói của lão mà hỏi vặn lại:

- Nói vậy thì việc phụ mẫu chi mệnh đều do thúc thúc của ta kiêm nhiệm

luôn à?

Từ Trung Nhạc nói:

- Đúng vậy, nàng đã thừa nhận lão ta là thúc thúc thì đương nhiên lão có quyền chủ trương cho nàng.

Tiền Nhất Sơn chen vào:

- Khương Tuyết Quân, ngươi là người biết võ công, chuyện hôn sự này nếu ngươi không đồng ý thì thúc thúc của ngươi cũng không thể ép ngươi lên kiệu hoa phải không?

Khương Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Từ Trung Nhạc hiệu xưng là Trung Châu đại hiệp nên không ít người bị lão ta qua mặt, huống hồ ta chỉ là một nữ tử còn trẻ với kiến văn nông cạn? Con người thực của lão ta như thế nào, về sau ta mới biết được.

Tiền Nhất Sơn trầm giọng nói:

- Khương Tuyết Quân, ngươi chớ nói xấu người khác, điều chúng ta cần chỉ là sự thực mà thôi.

Bỗng nhiên nghe một giọng âm dương quái khí nói:

- Chẳng phải cô ta đã nói rồi sao, phụ thân của cô ta chết chưa đầy hai tháng mà Từ Trung Nhạc đã ép cô ta thành hôn rồi. Chỉ có hai tháng, các vị thử nghĩ xem, bản thân chuyện này chẳng phải đã có chỗ khiến cho người ta phải hoài nghi sao?

Thanh âm phiêu hốt nên không một ai biết từ đâu truyền lại và càng không biết là do ai nói, theo cổ lễ thì phụ mẫu chỉ tang phải thủ hiếu ba năm. Người trên giang hồ tuy có thể không câu nệ cổ lễ nhưng phụ thân chết chưa được hai tháng mà tiến hành hôn sự thì quả thực là chuyện bất hợp tình lý.

Tiền Nhất Sơn quét mục quang nhìn ra đường trường rồi lớn tiếng nói:

- Vị bằng hữu nào vừa lên tiếng, xin mời bước ra ngoài này!

Giọng cô quái lại nói:

- Ngươi chỉ nên hỏi điều ta nói có phải là sự thật hay không thôi, ngươi không cần quan tâm ta là ai.

Lúc này quần hùng lại thêm một phen đề thâm thì bàn luận với nhau. Từ Trung Nhạc thấy tình hình như vậy thì đành nói:

- Ai nói là ta ép cô ta, chẳng phải là ta cũng đã nói rồi sao, chuyện hôn sự này là do thúc thúc của cô ta chủ trương. Bọn ta vì thấy cô ta cô đơn nên sư phụ mới đồng ý tổ chức hôn sự sớm đây thôi.

Câu trả lời của Từ Trung Nhạc chủ yếu là giải thích chữ ép nhưng đối với việc tại sao lại tổ chức hôn sự vội vàng như vậy thì ngay cả người đứng về phía lão ta cũng cảm thấy lý do của lão ta vẫn chưa đủ.

Giọng cô quái lại nói tiếp:

- Phụ thân của cô ta khừ thế thì còn mẫu thân, tại sao ngươi không chờ mẫu thân của cô ta quay trở lại làm chủ hôn?

Từ Trung Nhạc không thể nào trả lời được vấn đề này, lão quá ngượng nên phát nộ mà quát lớn:

- Đây là chuyện của ta và Khương gia, người chớ có xen vào.

Khương Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Từ Trung Nhạc, nói đến sự thật thì hình như người luôn tránh né, còn thúc thúc của ta thì ăn cơm của người nên đương nhiên là phải làm theo ý người rồi.

Giọng nói cổ quái lại cất lên:

- Sự tình xem ra đã rõ rồi, ta nói chữ “ép” quả nhiên không sai chút nào, nếu không trực tiếp thì cũng là gián tiếp “ép” Khương cô nương đấy thôi.

Tiền Nhất Sơn quát lớn:

- Hiện tại chỉ mỗi Khương Tuyết Quân và Từ Trung Nhạc đối chất, người ngoài nếu muốn chớ mồm vào thì hãy chờ bọn họ nói ra sự thực đã.

Khương Tuyết Quân chậm rãi nói:

- Ta đến đây là muốn nói rõ toàn bộ sự thực, xin cho ta được bắt đầu nói từ cái chết của gia phụ.

Từ Trung Nhạc biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Khương Tuyết Quân, nàng chớ đem chuyện này quàng qua chuyện kia đấy nhé!

Giọng nói cổ quái tiếp tục xen vào:

- Cô ta vẫn chưa nói nguyên nhân cái chết của phụ thân cô ta thì tại sao người biết cô ta đem chuyện này quàng qua chuyện kia?

Tiền Nhất Sơn nộ khí thét lên:

- Người ngoài không được xen vào!

Giọng cổ quái cười nhạt rồi nói:

- Xem ra người làm chứng như người không được công bằng rồi. Nếu Từ Trung Nhạc không cắt ngang thì ta cũng không thể xen vào.

Tiền Nhất Sơn thâm chử Từ Trung Nhạc ngu xuẩn nên đành lấy thái độ người làm chứng mà nói:

- Từ đại hiệp, người bắt tất phải sợ cô ta vu oan, có ta chủ trương công đạo ở đây rồi, cứ để cô ta nói đi!

Lúc này Từ Trung Nhạc mới phát hiện là mình đã lỡ lời, nghĩ thầm:

- “Không sai, nếu ta ngăn không cho cô ta nói thì chẳng phải là chứng minh ta có tâm bệnh sao? Chi bằng cứ để cô ta nói, sau đó ta phủ nhận tất cả là được.”

Chủ ý đã định, lão lớn tiếng nói ngay:

- Được dù sao thì thật không thể biến thành giả và giả cũng không thể biến thành thật được, chân giả tất phải có sự phân định rõ ràng. Nàng muốn nói gì thì cứ việc nói ra đi!

Khương Tuyết Quân chậm rãi nói:

- Tại Lạc Dương, gia phụ lấy tên là Khương Viễn Đường. Bằng hữu trên giang hồ sợ rằng không mấy người biết điều này. Nhưng gia phụ còn có một danh tự khác, có thể nhiều người biết hơn, đó là bản danh của gia phụ Khương Chí Kỳ.

Nàng vừa nói ra tên thật của phụ thân thì quả nhiên không ít người biết, do vậy nhất thời có nhiều lời bình nghị vang lên.

- Khương Chí Kỳ, chẳng phải người này và Dương Châu Sở Kinh Tùng xưng là nam bắc lưỡng đại danh gia đó sao? Hai mươi năm trước người này là nhân vật khá nổi danh trên giang hồ! Sau đó không biết tại sao lại im hơi lặng tiếng, thì ra là thay tên đến ẩn cư ở Lạc Dương.

- Nghe nói Khương Chí Kỳ và Vệ Thừa Cương là hảo bằng hữu, không lẽ chuyện mai danh ẩn tích của lão ta có liên quan đến Vệ Thừa Cương?

Khương Tuyết Quân nghe mấy lời bình nghị này thì liền nói:

- Không sai, gia phụ và Vệ Thừa Cương là anh em kết nghĩa, mười năm trước sở dĩ gia phụ bỏ Bảo Định đến Lạc Dương là vì sợ những người đã hại Vệ Thừa Cương bởi lẽ gia phụ biết rõ nội tình nên sợ đối phương hạ độc thủ. Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Sau khi gia phụ đến Lạc Dương thì người xuất hiện với thân phận là một võ sư tam lưu bình thường và mở một võ quán nho nhỏ. Không ngờ mọi chuyện không qua được đôi mắt tinh quái của Trung Châu đại hiệp Từ Trung Nhạc. Thoạt tiên, khi Từ Trung Nhạc thu dụng thúc thúc Khương Chí Hy của ta thì gia phụ vẫn không hay biết gì, về sau người mới hay là Từ Trung Nhạc đã sớm biết được thân phận của gia phụ. Có một hôm Từ Trung Nhạc mời gia phụ đối tửu và tối hôm đó, gia phụ đột nhiên không bệnh mà thân vong!

Sắc diện của Từ Trung Nhạc lúc này bỗng xanh xám, lão quát lớn:

- Khương Tuyết Quân, nàng nói như thế là có ý gì? Lẽ nào nàng hoài nghi phụ thân của nàng chết là do bị đầu độc?

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Từ Trung Nhạc, ta chưa nói đến người thì người sợ cái gì chứ?

Từ Trung Nhạc vừa lắc đầu vừa nói:

- Ta không làm chuyện trái với lương tâm thì sợ gì những lời nói xằng bậy của nàng chứ.

Khương Tuyết Quân vẫn bằng giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Người không sợ thì đừng có xen ngang. Còn những lời ta nói có xằng bậy hay không thì đợi lát nữa sẽ có công luận phán xét!

Từ Trung Nhạc cũng sợ mọi người nghi lão là có tật giật mình, nên đành bẻ khẩu im hơi.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Không sai, đích thực gia mẫu có sự nghi ngờ như vậy. Lúc gia phụ lâm

chung thì ta không có bên cạnh nhưng mấy câu nói cuối cùng của gia phụ thì ta đã nghe gia mẫu nói lại.

Gia phụ bảo rằng:

“Tạm thời không nên cho Tuyết nhi biết, ta sợ Tuyết nhi lỗ mãng nôn nóng báo thù mà trở thành người bị hại. Chúng ta đang ở trong tầm tay của đối phương, thế lực của bọn chúng ở Lạc Dương quá lớn nên tốt nhất là nhanh chóng tìm cách rời khỏi Lạc Dương. Chuyện báo thù về sau hãy tính.”.

Thần sắc của Từ Trung Nhạc càng lúc càng khó coi, lão mấy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Nếu gia phụ không bị hạ độc thủ thì làm sao lại nói đến hai chữ báo thù? Còn kẻ mà gia phụ gọi là đối phương thì có lẽ mọi người ở đây đã rõ là ai rồi.

Phụ thân của Khương Tuyết Quân tuy không nói ra danh tự của người đó nhưng lão đã nói câu “thế lực của bọn chúng tại Lạc Dương quá lớn”! Người này ngoài Từ Trung Nhạc ra thì còn có thể là ai nữa?

Tiền Nhất Sơn vội vàng lên tiếng:

- Những lời lệnh tôn nói không có người thứ ba nghe được, lệnh đường thì đã khừ thế, như vậy làm sao đưa ra làm chứng cứ?

Khương Tuyết Quân thản nhiên nói:

- Tiền đại tiên sinh, ta vẫn chưa nói hết mà. Lão muốn chứng cứ thì xin nghe tiếp cũng chưa muộn.

Tiền Nhất Sơn cũng đành bẻ khẩu. Tuy nhiên lão thầm nghĩ:

- “Cũng may cô ta chưa biết là ta mạo xưng Tiền đại tiên sinh, thân phận của Tiền đại tiên sinh trong võ lâm là đức cao vọng trọng nên người khác không thể nào hoài nghi được.

Nếu cuối cùng vẫn không biện hộ cho Từ Trung Nhạc được thì không chừng ta cũng đành hy sinh thanh danh sư huynh ta thôi.”.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Gia mẫu tuân theo lời chỉ bảo của gia phụ nên đưa di hài gia phụ hồi hương để thoát khỏi miệng hổ. Khi đó ta muốn đi cùng gia mẫu nhưng gia mẫu bảo ta ở lại. Và sau ta mới biết đó là điều kiện trao đổi với Từ Trung Nhạc, hán đã thông qua thúc thúc của ta để uy hiếp gia mẫu buộc phải lưu ta lại.

Nàng quét mục quang nhìn ra toàn diện trường rồi nói tiếp:

- Còn một chuyện nữa về sau ta mới biết, đó là khi gia mẫu gấn đi thì người có dặn dò thúc thúc ta rằng cần phải đợi người quay trở lại rồi mới nói đến chuyện hôn sự của ta.

Không ngờ gia mẫu chưa quay lại thì thúc thúc vô lương tâm của ta đã hù dọa và lừa dối ép gả ta cho cừu nhân.

Tiền Nhất Sơn liền cắt lời, nói:

- Khương cô nương, chuyện đã đến nước này thì việc hôn nhân của ngươi có phải là tự nguyện hay không chỉ là vấn đề thứ yếu mà thôi. Ta nghĩ trước tiên hãy làm rõ một chuyện, ngươi luôn miệng nói Từ Trung Nhạc là cừu nhân của ngươi, vậy đó là sự hoài nghi hay là đã khẳng định?

Khương Tuyết Quân nói chắc:

- Không sai, phụ thân của ta là do chính Từ Trung Nhạc hại chết!

Tiền Nhất Sơn nói:

- Vừa rồi ngươi đã nói ra tên thật của lệnh tôn. Tuy lúc lệnh tôn sinh tiền ta không có cơ hội tương ngộ theo ta biết thì lệnh tôn - Khương Chí Kỳ cùng nổi danh với Trung Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng. Võ công của Từ Trung Nhạc tuy không tồi nhưng sợ rằng vẫn không thể thắng được lệnh tôn. Như vậy có thể nói Từ Trung Nhạc không thể dùng võ công để ám hại lệnh tôn rồi. Điểm này ngươi có đồng ý không?

Khương Tuyết Quân nói:

- Không sai, bằng vào võ công thì đương nhiên Từ Trung Nhạc không thể hại được gia phụ.

Tiền Nhất Sơn nói tiếp:

- Như vậy chỉ có một thủ pháp duy nhất là hạ độc. Nhưng nếu trúng độc mà vong mạng thì thi thể tất phải có dị trạng và tuyệt nhiên không thể qua mắt người khác. Khi lệnh tôn nhập quan, cô nương có mặt tại hiện trường không?

Khương Tuyết Quân gật đầu thay cho câu trả lời.

Tiền Nhất Sơn nói:

- Vậy thì ngươi hãy nói sự thực cho ta biết, ngươi có thấy trên người lệnh tôn có hiện tượng bị trúng độc hay không?

Lão cho rằng mình đã nắm được yếu điểm của Khương Tuyết Quân, bởi vì vừa rồi nàng nói phụ thân của nàng vì sợ nàng làm lớn chuyện nên khi lâm chung có dặn mẫu thân nàng không cho nàng biết. Và lại, nếu nàng đã tận mắt trông thấy thì làm sao lại đồng ý chịu gả cho Từ gia?

Tuy nhiên sự trả lời của Khương Tuyết Quân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nàng nói:

- Ta không tận mắt trông thấy, nhưng có người trông thấy. Không nói giấu các vị làm gì, thực ra gia mẫu đưa quan tài hồi hương là muốn nhờ người đó chứng nghiệm chân tướng.

Tiền Nhất Sơn ngẫm kinh hãi, lão hỏi:

- Người đó là ai, có chứng nghiệm được không?

Lúc này bỗng nhiên có một người vượt qua quần hùng bước ra và lớn tiếng nói sang sảng:

- Người đó là tại hạ. Tiền đại tiên sinh, chúng ta đã quen biết nhiều năm, thiết nghĩ các hạ không cho rằng tại hạ không đủ tư cách phát ngôn chứ ạ?

Không những Tiễn Nhất Sơn nhận ra người này mà quá nửa quần hùng hiện tại trường cũng nhận biết lão ta, đó là Thiên hạ đệ nhất thần y Diệp Ân Nông.

Tiến Nhất Sơn không dám nói Diệp Ân Nông không có đủ tư cách phát ngôn nên lão đành khẽ gật đầu.

Diệp Ân Nông hắng giọng rồi nói tiếp:

- Được, vậy thì tại hạ có thể trả lời vấn đề thứ hai của các hạ rồi. Chứng tướng đã được chứng nghiệm, Khương Chí Kỳ đích thực là bị trúng độc mà chết!

Thật là:

“Thỉnh đắc thần y lai tác chứng.

Yếu giáo cô nữ tuyết trầm oan.”.

Tạm dịch:

Mời được thần y đến làm chứng.

Giúp cho thiếu nữ rửa trầm oan.”.

Hồi 5

Lừa Thế Trộm Danh, Giả Chân Khó Biện

Thiên hạ đệ nhất thần y Diệp Ân Nông vừa dứt lời thì Tiễn Nhất Sơn liền hỏi:

- Trúng độc gì?

Nên biết thần y Diệp Ân Nông đã xuất diện luận đoán thì không thể nghi ngờ gì được nữa. Vì vậy Tiễn Nhất Sơn muốn gỡ tội cho Từ Trung Nhạc thì chỉ còn cách tranh cãi trên nguồn gốc của độc được mà (thiếu trang , cuốn) Người này vừa báo danh tính thì quần hùng đều kinh ngạc không thôi. Xưa nay Đường gia rất ít giao thiệp với người ngoài, vì vậy cũng rất ít bằng hữu trên giang hồ nhận biết được đệ tử Đường gia. Nhưng danh tiếng của Đường gia quá lớn nên tên tuổi những nhân vật chủ yếu của Đường gia đều được bằng hữu giang hồ biết đến. Lão trưởng hiện tại của Đường gia là Đường Thiên Tùng, lão có hai nhi tử trưởng tử là Hy Nghiêm, thứ tử là Hy Vũ - chính là người vừa lên tiếng.

Tiến Nhất Sơn không giấu được vẻ kinh ngạc, nói:

- Thì ra là Đường nhị công tử, xin cứ tự nhiên.

Tuy trước đó lão ta đã nói người ngoài cuộc không được xen vào, nhưng lúc này thì lão không thể không nể mặt Đường gia.

Đường Hy Vũ bước đến trước Diệp Ân Nông rồi nói:

- Diệp đại phu, có thể đại phu không quan tâm hung thủ là ai nhưng đại phu vẫn có thể nói ra quan điểm của mình. Bởi lẽ, theo cách nói của đại phu vừa rồi thì sợ rằng không ít người sẽ hiểu lầm là Đường gia hạ độc.

Diệp Ân Nông nói:

- Không đến nỗi có sự hiểu lầm đó đâu. Vì tại hạ đã nói rõ được vật này chỉ giống với Hóa Tuyệt Tán của Đường gia các người mà thôi.

Đường Hy Vũ nói:

- Đại phu có thể giải thích rõ hơn một chút không?

Diệp Ân Nông gật đầu, nói:

- Được, vậy thì xin lượng thứ cho tại hạ nói thẳng ra, Hóa Tuyệt Tán của Đường gia có vị hôi thối nên dễ dàng cảm nhận qua vị giác và khứu giác, còn loại dược vật kia thì vô sắc, vô vị nên khi qua miệng không thể nào cảm nhận được, nạn nhân sau khi chết cũng không có hiện tượng bị trúng độc nên chỉ có thể chứng nghiệm bằng cách lấy huyết đã bị ngưng kết trong thi thể mà thôi. Theo tại hạ thì dường như loại dược vật này còn lợi hại hơn Hoa

Tuyết Tán của Đường gia một vài phân.

Đường Hy Vũ nói:

- Diệp đại phu quả nhiên không hổ danh là đệ nhất danh y đương thế, những điều đại phu nói không sai một chút nào. Tại hạ vô cùng khâm phục, khâm phục! Xin hỏi một câu nữa, đại phu có biết đó là độc dược của nha môn nào không?

Diệp Ân Nông mỉm cười, nói:

- Về phương diện y thuật, có thể tại hạ biết nhiều hơn Đường tiên sinh một chút, nhưng nói đến vấn đề độc dược thì tại hạ còn kém Đường tiên sinh rất nhiều. Có Đường tiên sinh ở đây thì tại hạ không cần phải phán đoán nữa rồi. Xin Đường tiên sinh chỉ giáo vậy.

Đường Hy Vũ chậm rãi nói:

- Bằng hữu trên giang hồ đều cho rằng nói đến bản lãnh dụng độc thì Đường gia của tại hạ là Thiên hạ đệ nhất, nhưng quả thực Đường gia của tại hạ không dám tự....

(thiếu trang , cuốn) ... tửu với người thì bị trúng độc mà chết, việc này người giải thích thế nào đây?

Từ Trung Nhạc nói:

- Ta và Tiêu Thị Song Hồ xưa nay không hề quen biết nhau, điều này bằng hữu trên giang hồ đều biết. Vậy thì làm sao độc dược của Tiêu gia lại nằm trong tay của ta?

Khương Tuyết Quân cười nhạt rồi nói:

- Người và Tiêu Thị Song Hồ không quen biết nhau ư? Lời này sợ rằng chỉ đúng một nửa mà thôi.

Từ Trung Nhạc quát hỏi:

- Nói thế là có ý gì?

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Có thể Ngân Hồ không quen biết với người nhưng Kim Hồ là thê tử của hảo bằng hữu người đây!

Từ Trung Nhạc rung mình nhưng lão cố làm ra vẻ thản nhiên và nói:

- Nàng chẳng qua chỉ làm thê tử trên danh nghĩa của ta mấy ngày thôi, vậy thì có thể biết được bao nhiêu bằng hữu của ta?

Khương Tuyết Quân nói:

- Những bằng hữu khác của người có thể ta không biết, nhưng vị bằng hữu này thì ta biết rất rõ. Phu quân của Kim Hồ là Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lô, người dám nói là người không quen biết người này không?

Từ Trung Nhạc thản nhiên lắc đầu và nói:

- Không hề quen biết!

Khương Tuyết Quân lại cười nhạt, nói:

- Thật không? Theo ta biết thì hình như gần đây người vẫn còn gặp Vũ Văn

Lôi đẩy.

Từ Trung Nhạc kiên quyết từ chối đến cùng, nói:

- Người nói là ta có gặp Vũ Văn Lôi nhưng ta nói đó là những lời bịa đặt để vu khống.

Tiền Nhất Sơn lên tiếng:

- Khương cô nương, xin hỏi làm sao cô nương biết những chuyện vừa nói? Theo ta biết thì Bạch Đà Sơn ở tận Tây Vực, xưa nay Bạch Đà Sơn chủ chưa hề đặt chân đến Trung Nguyên.

Đường Hy Vũ bỗng nhiên xen vào:

- Tiền đại tiên sinh, tiên sinh sai rồi, thì ra tiên sinh biết một mà không biết hai.

Tiền đại tiên sinh ngạc nhiên hỏi lại:

- A, cái gì là hai?

Đường Hy Vũ nói:

- Không sai, trước đây Bạch Đà Sơn chủ chưa từng đến Trung Nguyên nhưng hiện tại lão đang ở tại kinh sư đây. Không giấu gì các vị, lần này tại hạ lai kinh cũng chỉ vì biết được tin tức bọn họ đã đến kinh sư. Mục đích của tại hạ là muốn tỉ thí độc công với Bạch Đà Sơn chủ phụ nhân.

Độc công của Tiêu gia là học lén từ Đường gia nên ân oán giữa hai nhà bọn họ đã kết qua trăm năm rồi. Do vậy, Đường Hy Vũ muốn tìm Kim Hồ thanh toán là việc chẳng có gì lạ. Nhưng vô tình Khương Tuyết Quân...

(thiếu trang , cuốn) ... chưa từng gặp Bạch Đà Sơn chủ không?

Từ Trung Nhạc làm ra vẻ kiên định, nói:

- Không sai, tại hạ ở trong Tiêu phủ nên những nhân vật lai vãng đến Tiêu phủ đều không qua mắt tại hạ. Nhưng quả thực tại hạ không biết nhân vật nào là Bạch Đà Sơn chủ!

Đường Hy Vũ nói:

- Thật thế chăng? Thế thì không may rồi, tại hạ còn định hỏi thăm đại hiệp về tin tức của Bạch Đà Sơn chủ đây. Bởi lẽ tại hạ nghe nói hôm Bạch Đà Sơn chủ đến Tiêu phủ thì Tiêu Chí Dao chỉ mời có mỗi đại hiệp đến bồi tiếp mà thôi.

Từ Trung Nhạc đáp ứng:

- Chuyện... chuyện này..

Đường Hy Vũ lạnh giọng nói:

- Từ đại hiệp, đại hiệp không thể nói những điều tại hạ nghe được là tin đồn huyễn hoặc đấy chứ? Có cần tại hạ mời chứng nhân ra không?

Thì ra hôm đó khi Bạch Đà Sơn chủ đưa Tiêu công tử Tiêu Lương Câu về Tiêu phủ thì Tiêu Chí Dao thiết tiệc khoản đãi và mời Từ Trung Nhạc đến bồi tiếp, chúng này thuộc hạ của Tiêu thế gia biết được chuyện này. Những tên thuộc hạ này hiện có mặt phần lớn ở đương trường, bọn chúng hóa trang

thành những nhân vật trên giang hồ.

Từ Trung Nhạc biết Đường Hy Vũ đã dám nói như vậy thì nhất định trong số thuộc hạ tất phải có kẻ là bằng hữu của đối phương. Với thân phận của lão, nếu gọi một tên thuộc hạ ra làm chứng thì tất nhiên tên đó sẽ không dám không tuân mệnh. Bởi lẽ một khi đã ra làm chứng thì dù không bị phạt tội, tất cũng bị xử tử. Nhưng nếu đắc tội với Đường Hy Vũ thì cũng khó tránh được thủ pháp dụng độc của Đường gia.

Từ Trung Nhạc chẳng biết làm thế nào nên đành nói:

- Không sai, đúng là có chuyện đó, nhưng Tiêu Chí Dao chỉ xưng hô với người kia là Vũ Văn tiên sinh mà không nói ra thân phận của lão ta. Tại hạ thật không ngờ người đó là Bạch Đà Sơn chủ.

Khương Tuyết Quân cười nhạt rồi xen vào:

- Ai ai cũng biết xú danh của Bạch Đà Sơn chủ nên đương nhiên Tiêu Chí Dao không tiện nói rõ thân phận của lão ta. Nhưng thiết nghĩ, trong thiên hạ người có họ Vũ Văn e rằng không nhiều..

Từ Trung Nhạc nói:

- Nàng không tin ta và Bạch Đà Sơn chủ vốn chưa từng quen biết nhau thì cũng đành vậy.

Tiền Nhất Sơn lên tiếng:

- Đường nhị công tử, cảm ơn công tử đã nói cho ta biết chuyện liên quan đến Bạch Đà Sơn chủ. Nhưng hình như không thể vịn vào đó mà đoán định Từ Trung Nhạc là hung thủ hại Khương Chí Kỳ.

Đường Hy Vũ nói:

- Vụ án này không có liên quan đến tại hạ. Mục đích của tại hạ chẳng qua muốn làm rõ chuyện hung thủ sát hại Khương Chí Kỳ không phải là người của Đường gia mà thôi.

Nói đoạn Đường Hy Vũ lui bước đứng sang một bên.

Nguyên địa vị của Đường gia trong võ lâm rất đặc biệt, bọn họ tự thành nhất quốc, nếu không phạm đến bọn họ thì bọn họ không vô duyên vô cớ xen vào chuyện giang hồ. Đương nhiên không thể gọi bọn họ là hiệp nghĩa đạo nhưng cũng không thể xem bọn họ là những nhân vật tà phái. Lần này Đường Hy Vũ đứng ra nói giúp Khương Tuyết Quân là vì muốn làm rõ việc vụ án này vô can với Đường gia, ngoài ra còn một duyên cớ khác. Đường Hy Vũ vốn đã từng nợ ân tình với Vệ Thiên Nguyên, do đó có thể nói hẳn làm như vậy là một cách đền đáp cho Vệ Thiên Nguyên. Hẳn giúp Khương Tuyết Quân tức là giúp Vệ Thiên Nguyên rồi.

Tác phong truyền thống của Đường gia là trọng thị quan hệ lợi hại nên cách trợ giúp này cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Đường Hy Vũ ngẫm suy tính:

- “Ta đã chứng minh một vấn đề có lợi cho Khương Tuyết Quân và quần hùng tại đương trường cũng biết được sự cấu kết giữa Từ Trung Nhạc và

Bạch Đà Sơn chủ. Chỉ một điều này thôi, nhưng xem ra ta đã giúp cho Vệ Thiên Nguyên không ít. Do vậy, không cần phải vì hấn mà đắc tội với Tiễn đại tiên sinh, tránh phiền phức về sau.”.

Đáng tiếc là hấn nào biết Tiễn đại tiên sinh không phải là Tiễn đại tiên sinh thật. Tiễn Nhất Sơn xuất hiện với thân phận của sư huynh lão nhưng quần hùng tại hiện trường không một ai phát giác được. Tuy nhiên một cách nghĩ khác của Đường Hy Vũ lại không sai với sở liệu. Từ Trung Nhạc có danh là đại hiệp, đường đường một Trung Châu đại hiệp mà ngấm câu kết với một kẻ võ lâm xem là yêu nhân thì đích thực chuyện này đủ khiến cho thanh danh của lão trong võ lâm bị suy tổn không ít. Dù Từ Trung Nhạc cực lực biện hộ rằng lão không biết khách quý của Tiêu Chí Dao là Bạch Đà Sơn chủ nhưng tuyệt đại đa số quần hùng tại đương Tiễn đại tiên sinh đã không thể tin lời của lão rồi. Do đó, nhất thời tứ phía vang lên những lời bình luận râm ran.

Tiến Nhất Sơn thấy tình thế bất ổn nên nghĩ thầm:

- “Việc đã đến nước này thì e rằng khó có thể bảo toàn thanh danh của Từ Trung Nhạc, duy chỉ còn cách là tận lực biện giải cho hấn thôi.”.

Nghĩ đoạn, lão chẳng biết làm thế nào nên đành nói:

- Các vị đều biết xưa nay Tiễn mỗi hành xử vị lý bất vị thân và quyết không thiên lệch bên nào cả. Tiễn mỗi là bằng hữu thâm niên với Từ Trung Nhạc nên đương nhiên Tiễn mỗi tin tưởng lời của Từ Trung Nhạc. Nhưng dù Từ Trung Nhạc và Bạch Đà Sơn chủ vốn quen biết từ trước thì không thể nói Từ Trung Nhạc dùng độc dược của Kim Hồ để sát hại Khương Chí Kỳ. Theo sự vụ khổng của Khương Tuyết Quân là phụ thân của cô ta sau khi đối tử với Từ Trung Nhạc thì tối hôm đó bị độc phát thân vong. Nhưng Đường nhị công tử vừa nói thì loại độc dược này có thể do kẻ hạ độc dùng phân lượng quá ít nhiều mà khổng chế được thời gian tử vong của kẻ bị hại, như vậy làm sao biết Khương Chí Kỳ không bị trúng độc trước khi đối tử với Từ Trung Nhạc? Và kẻ hạ độc có thể chính là bản thân Kim Hồ?

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Vậy thì lão giải thích thế nào về những lời gia phụ nói với gia mẫu lúc lâm chung?

Nếu lão quên thì ta có thể nhắc lại một lần nữa.

Tiến Nhất Sơn tìm kế hoãn binh nên nói:

- Được, người nói lại lần nữa xem?

Khương Tuyết Quân phần nộ, nói:

- Mấy câu cuối cùng mà gia phụ nói với gia mẫu là:

“Nàng không cần vội báo thù cho ta, tạm thời cũng không nên nói cho nữ người biết. Thế lực của bọn chúng tại Lạc Dương quá lớn...”.

Nói đến đây thì nàng lạnh lùng nhìn Tiến Nhất Sơn rồi nói tiếp:

- Người mà gia phụ nói nhất định không phải là Kim Hồ.

Tiền Nhất Sơn nói:

- Không sai, nếu lệnh tôn thật sự nói mấy câu này thì người đó đương nhiên là Từ Trung Nhạc chứ chẳng nghi ngờ gì nữa.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Gia mẫu truyền thuật lời của gia phụ, lẽ nào còn có giả trong đó?

Tiền Nhất Sơn cười nhạt rồi nói:

- Đáng tiếc là đương thời chỉ có mỗi mẫu thân của ngươi tại hiện trường.

Khương Tuyết Quân nộ khí quất hỏi:

- Lão nói vậy là ý gì? Phải chăng là hoài nghi mẫu thân của ta bịa ra những lời như thế?

Tiền Nhất Sơn bình thản nói:

- Không, ta không hề có ý đó, lệnh đường cũng là hàng nữ kiệt có danh trên giang hồ, lẽ nào ta lại hoài nghi nhân cách của bà ta. Nhưng theo ta biết, bà ta luôn cảm kích sự chiêu cố của Từ Trung Nhạc đối với Khương gia các ngươi, do vậy bà ta không thể vô duyên vô cớ bịa chuyện để hãm hại Từ Trung Nhạc.

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Gia mẫu nói với lão điều đó chẳng? Ta là nhi nữ của bà ta, lẽ nào lão biết rõ chuyện hơn ta? Nhưng lão đã tin là gia mẫu không bịa chuyện thì còn có gì đáng để hoài nghi nữa?

Tiền Nhất Sơn nói:

- Khương Tuyết Quân, ngươi thật không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy? Ôi, với lòng trung hậu thì quả thật ta không muốn nói ra chút nào, nhưng ngươi nhất định buộc ta nói thì ta đành phải nói ra thôi. Lệnh đường là người không thể nói dối, điều này chẳng có gì phải hoài nghi. Nhưng những lời truyền thuật của ngươi e rằng không thể không hoài nghi. Bởi lẽ lệnh đường không có lý do gì để hãm hại Từ Trung Nhạc, nhưng ngươi thì lại có! Ngươi bội phụ theo tình nhân và muốn được người khác đồng tình nên biện pháp tốt nhất là vu khống cho Từ Trung Nhạc thành cừu nhân sát phụ của ngươi. Rất nhiều người vốn đã hoài nghi Từ Trung Nhạc, nhưng khi nghe mấy lời Tiền Nhất Sơn nói thì cảm thấy cũng có lý nên tạm thời những lời bình luận lắng dịu xuống.

Tiền Nhất Sơn nói tiếp:

- Vì vậy ta mới nói đáng tiếc là đương thời không có người thứ ba tại hiện trường, nếu không thì có thể chứng minh mấy câu mà ngươi truyền thuật có đúng là của lệnh tôn hay không rồi.

Khương Tuyết Quân bình thản nói:

- Tiền đại tiên sinh, lão đã nói hết chưa?

Tiền Nhất Sơn khẽ gật đầu, và nói:

- Được, người nói đi.

Khương Tuyết Quân nói:

- Ta nói là lão ngâm máu phun người đấy, lão thấy gia mẫu chết rồi, không có người đối chứng nên mới nói như vậy thôi!

Một vài người chưa biết chuyện này nên bất giác buột miệng hỏi người bên cạnh:

- Thì ra thê tử của Khương Chí Kỳ cũng chết rồi à? Bà ta làm sao mà chết vậy?

Khương Tuyết Quân cung thủ một ...

(thiếu trang , cuốn) Lúc này trong đám quần hùng có nhiều người lớn tiếng nói:

- Khương cô nương, việc này không phải tầm thường, cô nương không thể thuận miệng nói lung tung được.

- Tiễn đại tiên sinh đức cao vọng trọng thì làm sao hành sự bất nhân tâm như thế được?

- Khương cô nương, cô nương không muốn lấy Từ Trung Nhạc thì thôi, hà cớ gì lại vu oan hãm hại Tiễn đại tiên sinh. Cô nương nói lão ta ám toán mẫu thân của cô nương, vậy xin hỏi có chứng cớ gì không?

Khương Tuyết Quân chờ cho mọi người im lặng rồi mới nói:

- Tiểu nữ có nhân chứng và có cả vật chứng.

Tiễn Nhất Sơn quát hỏi:

- Nhân chứng là ai?

Vệ Thiên Nguyên lớn tiếng nói:

- Chính là ta! Tối hôm đó ta có mặt cùng với Khương Tuyết Quân. Khi bọn ta phát hiện mẫu thân của nàng bị ám toán thì hung thủ bỏ chạy trong tiếng kêu thảm thiết của bà ta, thế là ta lập tức đuổi theo. Đúng vậy, hung thủ không phải người nào khác, mà chính là Tiễn đại tiên sinh.

Tiễn Nhất Sơn nói:

- Cám ơn người không đánh mà khai, thì ra tối hôm đó người và Khương Tuyết Quân ở với nhau. Xin hỏi vì lý do gì mà người cùng một phụ nhân đã có chồng ở chung trong đêm như vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tùy lão muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, đó là chuyện của bọn ta, không cần lão quan tâm.

Tiễn Nhất Sơn nói:

- Người làm chứng cho Khương Tuyết Quân nên bọn ta tất phải quan tâm đến chuyện đó rồi.

Lão cố ý dùng chữ “bọn ta” là muốn kích động quần hùng tại đương trường.

Quả nhiên lập tức có người lên tiếng:

- Ta không muốn dùng bốn chữ gian phu dâm phụ để mắng các người,

nhưng nếu nói gian phu có thể làm chứng cho dâm phụ thì quả thật đây là chuyện đại nực cười trong thiên hạ.

Người vừa nói là hảo bằng hữu của Từ Trung Nhạc, lão ta chính là tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, Ân Tân Ma.

Bỗng nhiên giọng nói cổ quái lại cất lên:

- Hình như chúng ta không thể vì người này mà phế lời người khác, bọn họ có tư tình hay không là một chuyện khác còn chứng cứ của bọn họ có đúng hay không lại là một chuyện khác.

Tiền đại tiên sinh là nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm, nhưng hiện tại tuy có người sùng bái lão, song cũng có không ít người đồng tình với Khương Tuyết Quân. Giọng nói cổ quái vừa dứt thì lập tức có nàng lên tiếng:

- Lời này cũng không đến nỗi vô lý, Khương Tuyết Quân đã nói cô ta có nhân chứng và vật chứng. Dù nhân chứng của cô ta..

(thiếu trang , cuốn) - Tiền đại tiên sinh, tiểu nữ biết là tiên sinh rất khó xử, nhưng họa phúc không tự tìm đến cửa mà chỉ có con người tự gây ra thôi. Nếu lệnh đệ không chịu cái tà quy chánh thì sợ rằng cũng đành... cũng đành...

Tiền đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, cô nương không cần phải an ủi lão phu. Đến lúc cần thiết thì lão phu cũng đành vì đại nghĩa mà diệt thân thôi. Chúng ta cứ tiếp tục theo kế hoạch mà hành sự là được.

Kế hoạch của lão là khi cần thiết thì liên thủ với Thượng Quan Phi Phụng phế bỏ võ công của sư đệ lão. Phi Phụng cũng hiểu được điều đó, nàng không nói gì thêm mà quét mục quang theo dõi diễn biến trên đương trường. Tiền Nhất Sơn mạo danh sư huynh lão nên cố gắng giữ bộ mặt chính nhân quân tử. Lão nói:

- Được, Khương Tuyết Quân, người có vật chứng gì thì hãy lấy ra xem?

Khương Tuyết Quân nói:

- Ta hy vọng là trước tiên hãy làm rõ hàm nghĩa hai chữ “vật chứng”. Đối với việc ám toán thì vật chứng gì là quan trọng nhất?

Tiền Nhất Sơn cười nhạt, nói:

- Ta bị người vu khống là hung thủ thì làm sao trả lời được.

Đường Hy Vũ xen vào:

- Tại hạ là người ngoài cuộc nhưng từ sự việc mà luận thế này: theo qui định của võ lâm, tại hạ có thể nói một câu công đạo không?

Hắn đã muốn nói thì đương nhiên Tiền Nhất Sơn không dám phản đối rồi, vì vậy lão đành khẽ gật đầu.

Đường Hy Vũ quay sang hỏi Khương Tuyết Quân:

- Khương cô nương, lệnh đệ có phải vì trúng độc mà chết không?

Khương Tuyết Quân lắc đầu, nói:

- Không phải!

Đường Hy Vũ nói:

- Vậy thì vật chứng mà hung thủ thường dùng để ám toán thường là ám khí độc môn hoặc giả là các loại binh đao thôi.

Khương Tuyết Quân lại lắc đầu, nói:

- Cũng không phải!

Trong quần hùng có kẻ nói:

- Xưa nay Tiễn đại tiên sinh không dùng binh khí.

Đường Hy Vũ chậm rãi nói tiếp:

- Tại hạ chỉ theo qui tắc mà hỏi thôi, tại hạ không có ý phán đoán ai là hung thủ.

Khương Tuyết Quân nói:

- Vậy thì xin hỏi ngoài ám khí độc môn và các loại binh đao thì còn có vật chứng gì để ám toán không?

Đường Hy Vũ đáp:

- Từ thương tích của nạn nhân có thể phán đoán được võ công độc môn của hung thủ, đó cũng có thể xem là vật chứng có sức thuyết phục nhất.

Khương Tuyết Quân nói:

- Trên người gia mẫu không hề có vết thương tích gì, nhưng khi gia mẫu chết thì thái dương huyết trướng lên, đầu mềm như bông.

Đường Hy Vũ vẫn chỉ muốn trợ giúp có mức độ nên đến đây thì lão lập tức nói:

- Nếu như vậy thì có lẽ lệnh đường bị một loại chương lực rất quái dị đánh chết rồi.

Nhưng đó là võ công độc môn của gia phái nào thì xin lượng thứ, tại hạ vì kiến văn thiển cận nên không biết. Tại hạ cũng không muốn hỏi nữa.

Nói đoạn hắn cung thủ chào Tiễn Nhất Sơn rồi cáo lui. Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc, thần sắc của Tiễn Nhất Sơn càng lúc càng hiện rõ vẻ xanh xám.

Vệ Thiên Nguyên lên tiếng:

- Theo tại hạ biết thì chương lực này là sự phối hợp giữa miêu chương và đại kim cương thủ luyện thành, nó có thể làm tổn thương nội tạng và cũng có thể làm cho xương đầu vỡ nát thành từng mảnh. Loại chương lực hợp từ miêu chương và đại kim cương thủ này chính là võ công độc môn của Tiễn gia.

Khương Tuyết Quân tiếp lời:

- Vậy chúng đã chỉ rõ, Tiễn Thiên Nhai, lão còn gì để nói nữa không?

Tiến Nhất Sơn chẳng nói gì, lão chỉ ngậm cười nhạt mà thôi. Tuy nhiên trong quần hùng đã có người nói thay Tiễn Nhất Sơn, đó là chương môn

nhân của Bát Quái chương, Vương Điện Anh và chương môn nhân của Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong. Hai nhân vật này vốn là hảo bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh, lần này họ thấy Tiễn đại tiên sinh cùng Từ Trung Nhạc ở chung trong Tiêu phủ thì đã rất kỳ quái rồi, đồng thời bọn họ cũng có chút hoài nghi. Nhưng lúc này nghe Vệ Thiên Nguyên vu khống thì bọn họ không thể không vì bằng hữu mà tranh biện.

Bát Quái chương, chương môn nhân Vương Điện Anh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Vệ Thiên Nguyên, đáng tiếc ngươi chỉ biết một mà không biết hai.

Vệ Thiên Nguyên quát hỏi:

- Cái gì là hai?

Vương Điện Anh nói:

- Không sai, loại chương âm nhu hợp luyện mà ngươi nói đích thực là võ công độc môn của Tiễn gia nhưng đáng tiếc là Tiễn đại tiên sinh vẫn chưa luyện thành môn tuyệt học gia truyền đó.

Chương môn nhân Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong tiếp lời:

- Tiễn đại tiên sinh và bọn ta là hảo bằng hữu mấy mươi năm rồi, lão ta quyết không thể thân tàng bất lộ che giấu chuyện riêng với bọn ta được.

Trước đây không lâu, ta và Tiễn đại tiên sinh còn trao đổi võ công với nhau, theo ta biết thì đại kim cương thủ của lão ta đã có thể khai bia phá thạch và công phu miêu chương cũng đã luyện đến cảnh giới có thể cách vật truyền công. Nhưng nếu nói đem hai môn công phu này hợp làm một thì lão ta vẫn chưa thể thực hiện được. Sợ rằng phải khổ luyện năm mươi năm nữa.

Tiễn Nhất Sơn cố ý gượng cười và nói:

- Mai huynh, huynh quá đề cao tại hạ rồi. Tại hạ niên kỷ đã cao, bây giờ còn chưa luyện thành thì sợ rằng kiếp này cũng chẳng hy vọng gì đâu.

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lão khiêm tốn quá đấy, nhưng đáng tiếc là lão lại nói dối trước mặt chân nhân rồi.

Nói đoạn chàng quay lại nói với Vương Điện Anh và Mai Thanh Phong:

- Lão ta cùng các vị trao đổi võ công như thế nào thì tại hạ không biết.

Nhưng tại hạ đã chính thức động thủ với lão ta nên tại hạ có thể nói rằng võ công của lão ta cao cường hơn những gì các vị vừa nói nhiều.

Vương - Mai đều biến sắc, cả hai không hẹn mà cùng nói:

- Ngươi hoài nghi bọn ta giúp lão nói dối chẳng?

Đường Hy Vũ lại lên tiếng:

- Nhị vị bất tất phải tranh chấp, là chân là giả cứ thử là biết ngay mà.

Tiêu đầu của Phi Mã tiêu cục là Mã Như Long cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, dù sao thì Tiễn đại tiên sinh cũng đã tiếp nhận sự chỉ danh khiêu chiến của Vệ Thiên Nguyên rồi, chi bằng cứ để bọn họ đấu với nhau rồi hãy

nói.

Phi Mã tiêu cục là đệ nhị tiêu cục sau Chấn Viễn tiêu cục ở thành Bắc Kinh nhưng Mã Như Long không từng trải và lão luyện như Thang Hoài Viễn, tính tình của lão ta thích náo nhiệt, hoặc có thể nói là hiếu sự chi đồ (loại người thích gây chuyện). Tuyệt đại đa số nhân mã từ tam sơn ngũ nhạc kéo đến đây chỉ với mục đích là quan chiến, tuy chiếu theo qui định võ lâm, trước khi tử võ không thể không nói đạo lý, nhưng đó cũng chỉ là chiếu lệ mà thôi.

Vì vậy không ít người tỏ ra tán đồng với ý kiến của Mã Như Long.

Tình thế như tên đã lấp lên cung, Tiễn Nhất Sơn không thể không xuất nghinh ứng chiến.

Lão đành nói:

- Được, tuy ngươi chỉ danh khiêu chiến hai chúng ta nhưng Từ đại hiệp còn có việc nhà phải lo, vả lại với thân phận của ta thì không thể chiếm tiện nghi với người nên ta và người đơn đả độc đấu là được rồi.

Từ “việc nhà” mà lão nói, chẳng cần giải thích thì mọi người cũng biết là nói đến chuyện phu thê của Từ Trung Nhạc biến thành cừu nhân.

Mã Như Long là hiếu sự chi đồ nên lập tức vỗ tay tán thưởng, lão cười ha ha rồi nói:

- Đúng đấy, bọn họ ai cũng đều có lý của mình, chúng ta khó có thể phán đoán được thị phi của bọn họ. Tốt nhất là cứ để bọn họ đơn đả độc đấu một trận rồi hãy tính.

Khương Tuyết Quân quét mục quang lạnh như băng nhìn Mã Như Long nhưng không nói gì.

Đường Hy Vũ bước đến cạnh Mã Như Long nói khẽ:

- Mã tiêu đầu, các hạ nên nói năng cẩn thận một chút!

Mã Như Long biết mình đã lỡ lời nên gượng cười nói:

- Bằng hữu giang hồ đều biết là tại hạ thích nói năng cuồng cuồng đại đại mà, đa tạ Đường nhị công tử chỉ giáo. Nhất khách bất phiền nhị chủ, tốt nhất là mời công tử làm chứng nhân vậy.

Đường Hy Vũ nói:

- Kỳ thực cũng chẳng phải cần chứng nhân, chỉ cần hỏi xem Khương cô nương có đồng ý tiếp nhận ý kiến của Mã tiêu đầu hay không thôi.

Mọi người tại đương trường đều hiểu rõ hàm ý câu này. Đây không phải là cuộc tử võ bình thường mà là cuộc quyết đấu báo thù phụ mẫu. Dạng quyết đấu như thế này đương nhiên phải quyết đấu đến chết mới thôi. Như vậy thì cần gì người ngoài phân định thắng bại cho bọn họ.

Khương Tuyết Quân nhìn qua Đường Hy Vũ rồi khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ Đường tiên sinh nói giúp mấy lời công đạo cho tiểu nữ. Từ Trung Nhạc là cừu nhân sát phụ của tiểu nữ nên tiểu nữ cũng muốn đơn đả độc đấu

với hắn.

Từ Trung Nhạc mừng thầm, lão nghĩ:

- “Phi Thiên Thần Long thì ta đánh không lại nhưng ta không tin là ta thua nàng...”.

Nghĩ đoạn lão làm ra vẻ thương tâm trước cảnh đoạn tình và nói:

- Tuyết Quân, nàng đã quyết ý đấu với ta thì ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, ta còn gì để nói nữa. Thôi thì đành chịu theo ý nàng vậy. Đã không đồng sinh nhưng nếu được đồng tử cùng nàng thì ta cũng mãn nguyện lắm rồi.

Đường Hy Vũ nói:

- Các vị đã đồng ý với đề nghị của Mã tiêu đầu thì không cần nói thêm những chuyện ngoài đề nữa. Bây giờ Tiễn đại tiên sinh và Vệ Thiên Nguyên đánh trận đầu, bất luận sinh tử thắng bại thế nào, sau khi trận thứ nhất kết thúc thì Khương Tuyết Quân và Từ Trung Nhạc sẽ quyết đấu trận thứ hai.

Tiễn Nhất Sơn ngậm vận công rồi quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi xuất chiêu đi!

Vệ Thiên Nguyên chẳng cần khách khí, nói:

- Được, hôm nay không phải lão tử thì ta vong vậy!

Lời vừa dứt thì chàng xuất thủ nhanh như chớp, thủ trào nhằm đầu vai của Tiễn Nhất Sơn chụp xuống.

Đương trường có kẻ buột miệng kêu lên:

- A, đây chẳng phải là Long trào thủ của Tề gia đó sao?

Người này là hảo bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh, quyền sư La Thừa Cương tại thành Bắc Kinh. Hai mươi năm trước lão đã từng mục kiến Tề Yên Nhiên thi triển chiêu Long trào thủ này. Lão thừa biết chiêu này rất lợi hại nhưng lại không biết Vệ Thiên Nguyên là đồ tôn do đích thân Tề Yên Nhiên truyền thụ. Vốn là chỗ bằng hữu với Tiễn đại tiên sinh nên võ công của Tiễn đại tiên sinh lợi hại thế nào, La Thừa Cương biết rõ. Bất giác lão thầm nghĩ:

- “Dù Vệ Thiên Nguyên không thi triển toàn bộ võ công của Tề gia nhưng chỉ một chiêu Long trào thủ này thôi thì e rằng Tiễn đại tiên sinh đã khó lòng địch lại rồi!”.

Nào ngờ lão vừa nghĩ đến đây thì Tiễn Nhất Sơn đã hóa giải được chiêu Long trào thủ của Vệ Thiên Nguyên. Tiễn Nhất Sơn chỉ thuận thế phản thủ đánh ra một chưởng, trong công có thủ buộc Vệ Thiên Nguyên phải lập tức biến chiêu. Trông thì rất nhẹ nhàng nhưng kỳ thực lão đã vận toàn bộ công lực bình sinh vào chưởng. Chỉ có điều, chiêu thức lão thi triển là chiêu số chính tông của Đại kim cương thủ. Chiêu này có tên là Kim cương phục ma, đây cũng chính là chiêu mà sư huynh của lão, Tiễn đại tiên sinh thật bình sinh thường sử dụng.

Về công lực thì người ngoài không nhìn thấy, chỉ có người trong cuộc mới biết được mà thôi. Do vậy, La Thừa Cương, Mai Thanh Phong, Vương

Điện Anh tuy đều kinh ngạc nhưng cũng chỉ biết Vệ Thiên Nguyên chưa luyện võ công của Tề gia đến cảnh giới thượng thừa mà thôi.

Thế nhưng trong tích tắc Vệ Thiên Nguyên đã biến đổi tám loại chiêu pháp trong đó bao gồm sáu môn võ công khác nhau của Tề gia. Chiêu số đương nhiên là hung hiểm phi thường, những kẻ nhìn ra được võ công của Tề gia thì càng kinh ngạc không thôi. Bởi lẽ bất kỳ môn võ công nào của Tề gia cũng đủ để chế ngự hàng cao thủ trong võ lâm.

Lúc này đã có người nói với La Thừa Chương nên lão ta mới biết được lai lịch của Vệ Thiên Nguyên. Bất giác lão không kiềm chế được nên vội nói với Mai Thanh Phong và Vương Điện Anh:

- Võ công của Tề gia là thiên hạ đệ nhất, sợ rằng Tiễn đại tiên sinh khó bảo toàn được sinh mạng. Nhị vị là lão bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh nên có lẽ không nhẫn tâm nhìn bằng hữu của mình chết dưới tay tiểu tử đầu Vệ Thiên Nguyên chứ?

Mai Thanh Phong thở dài rồi nói:

- La huynh cũng không phải là không biết cách đối nhân xử thế của Tiễn đại tiên sinh, lão ta đã nói ra thì tất phải làm, lão ta đã nói cùng Vệ Thiên Nguyên đơn đả độc đấu thì làm sao cần sự trợ thủ của chúng ta?

La Thừa Chương nói:

- Mai huynh nhẫn tâm nhìn lão ta bị Vệ Thiên Nguyên giết chết sao?

Mai Thanh Phong nói:

- Sinh tử là chuyện nhỏ, thủ tín mới là đại sự. E rằng Tiễn đại tiên sinh thà tử chiến chứ không muốn chúng ta xuất thủ giúp sức đâu.

Vương Điện Anh bỗng a lên một tiếng và nói:

- Kỳ quái thật!

La Thừa Chương hỏi:

- Cái gì kỳ quái?

Vương Điện Anh nói:

- Bản lĩnh của Phi Thiên Thần Long đương nhiên là ngoài sở liệu của chúng ta nhưng hình như võ công của Tiễn đại tiên sinh cũng tinh thâm hơn trước rất nhiều.

Lúc này bọn họ càng đánh càng kịch liệt. Tuy Vệ Thiên Nguyên xuất thủ với toàn bộ nội lực khiến đương trường mù mịt cát đá nhưng Tiễn đại tiên sinh chỉ nhẹ nhàng phát ra một chiêu đã đủ khiến Vệ Thiên Nguyên thối lui ra sau. Quần hùng quan chiến cố nhiên là cảm thấy chiêu lực của Vệ Thiên Nguyên như thiên phong hải vũ cuộn tới nhưng khi Tiễn đại tiên sinh xuất chiêu thì bọn họ cũng cảm thấy như bị một kinh phong uy mãnh ngầm kích trúng. Mọi người không ai có thể trụ vững nên phải dần dần thối lui tạo thành một vòng vây khá rộng.

Vệ Thiên Nguyên càng đánh càng trở nên hung mãnh nhưng thân hình của

chàng không ngừng di động ra phía sau. Tiễn đại tiên sinh thì chọn đầu pháp dĩ công vi thủ, do vậy chẳng mấy chốc thì Vệ Thiên Nguyên đã bị đẩy đến bờ nhan thạch của Bí Ma Nhai. Đến lúc này thì Vệ Thiên Nguyên có muốn lui cũng không còn đất để lui, ngay cả Thượng Quan Phi Phụng ẩn nấp bên dưới cũng lo lắng thay cho chàng.

Theo kế hoạch đã định giữa nàng và Tiễn đại tiên sinh thì lẽ ra bọn họ phải xuất thủ từ sớm. Tiễn đại tiên sinh vạch trần sự giả mạo của sư đệ lão, còn Thượng Quan Phi Phụng thì lại lập tức thi triển Áo kiếm phối hợp với Vệ Thiên Nguyên để không chế Tiễn Nhất Sơn.

Nhưng kỳ quái là Tiễn đại tiên sinh chẳng có biểu thị gì, bởi lẽ bọn họ đã định là Tiễn đại tiên sinh phát hiệu lệnh.

Phi Phụng không nhẫn nại được nên nói:

- Vệ Thiên Nguyên đã bị bức đến đường cùng rồi, tiểu nữ thấy thời cơ xuất thủ đã đến rồi đây!

Tiến đại tiên sinh nói:

- Khoan đã! Khoan đã!

Vừa nói lão vừa ngưng thần quan chiến, thần sắc lộ vẻ mơ hồ như người thất trí.

Phi Phụng động lòng, thầm nghĩ:

- “Không lẽ Vệ Thiên Nguyên cố ý dụ địch?”.

Với kiến thức võ học của mình thì nàng nhìn thấy võ công của Vệ Thiên Nguyên và Tiễn Nhất Sơn tương đương nhau, tức là kẻ tám lạng, người nửa cân. Dù Vệ Thiên Nguyên rơi vào thế hạ phong thì cũng không đến nỗi bị Tiễn Nhất Sơn đẩy lui liên tục như vậy.

Bỗng nghe Tiễn đại tiên sinh lâm bảm tự nói:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Hắn là ai? Hắn là ai?

Phi Phụng chẳng hiểu gì cả, nàng muốn hỏi Tiễn đại tiên sinh nói vậy là có ý gì nhưng đã không còn cơ hội. Bởi lẽ một biến đổi bất ngờ tại hiện trường đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Thì ra trong thế ngàn cân treo sợi tóc đó, Vệ Thiên Nguyên đột nhiên lướt qua bên người Tiễn Nhất Sơn mà đi.

Thân pháp của chàng kỳ ảo đến độ những người quan chiến bên ngoài không nhìn thấy gì rõ ràng cả. Chỉ trong chớp mắt chàng đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Đồng thời, trong lúc lướt qua người Tiễn Nhất Sơn, chàng còn phản thủ giữa lưng đối phương đánh ra một chưởng.

Tiến Nhất Sơn phát tay áo nghe phạch một tiếng, lập tức chưởng lực của Vệ Thiên Nguyên như đánh vào một bức tường thép. Nói thì chậm nhưng diễn biến cực kỳ nhanh, trong tích tắc Tiễn Nhất Sơn đã xoay người lại rồi. Ông tay áo của lão bị chưởng lực đánh trúng nên lúc này bị rách tả tơi thành nhiều mảnh.

Vương Điện Anh ngưng thần quan chiến, thân pháp của Vệ Thiên Nguyên cố nhiên đã khiến lão vô cùng kinh ngạc, nhưng sự xoay chuyển cực nhanh của Tiễn Nhất Sơn càng khiến cho lão không ngờ. Bất giác lão buột miệng kêu thất thanh một tiếng rồi thăm nghĩ:

- “Không ngờ nội công của Tiễn đại tiên sinh lại thâm hậu như vậy, xem ra cuộc trao đổi võ công mấy ngày trước là lão ta cố ý nhường ta rồi.”.

Vệ Thiên Nguyên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lão không đả thương được ta, ta cũng không đả thương được lão, nhưng ống tay áo của lão đã bị hủy, xem ra lão thua ta nửa chiêu rồi đây. Lão còn dám đánh nữa không?

Thực ra việc Tiễn Nhất Sơn dùng ống tay áo chống đỡ chiêu lực thì phần công phu này tính ra quyết không kém Vệ Thiên Nguyên.

Tiến Nhất Sơn lạnh lùng hừ một tiếng rồi quát lớn:

- Người có gan thì đừng chạy!

Phải nói rằng thân pháp của Vệ Thiên Nguyên cực kỳ nhanh, trong chớp mắt chàng đã lướt đi sáu, bảy trượng rồi, thế nhưng Tiễn Nhất Sơn cũng không chậm trễ, lão đuổi theo như hình với bóng.

Vệ Thiên Nguyên cười thăm và nghĩ:

- “Lão quỷ người cuối cùng tất cũng phải trúng kế của ta!”.

Thì ra không phải chàng không đối phó lại đối phương mà vì sợ Tiễn Nhất Sơn không xuất hết tuyệt chiêu nên mới dùng kế khích tướng.

Tiến đại tiên sinh ở bên dưới Bí Ma Nhai quan chiến, thần sắc càng lúc càng ngưng trọng, lão lẩm bẩm tự nói:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Không đúng! Không đúng!

Tuy không hiểu toàn bộ hàm ý những lời nói của lão nhưng Thượng Quan Phi Phụng cũng ngầm phán đoán ra mấy phần, do vậy nàng bắt đầu hồ nghi. Nên biết Tiễn Nhất Sơn vì luyện công không chuẩn nên bị tẩu hỏa nhập ma và dẫn đến bán thân bất toại. Theo lẽ thường mà nói, người bị bán thân bất toại dù được chữa trị hoàn toàn thì khinh công cũng không thể luyện được đến cảnh giới cao minh như Tiễn Nhất Sơn hiện tại. Bất giác Phi Phụng thăm nghĩ:

- “Tiễn đại tiên sinh nói kỳ quái có lẽ là chỉ việc này, nhưng “không đúng” là lão muốn nói đến điều gì?”.

Lúc này trên đường trường Vệ Thiên Nguyên và Tiễn Nhất Sơn lại tiếp tục động thủ nhưng chiêu thức xuất ra chậm hơn trước rất nhiều. Tiễn Nhất Sơn cũng không còn vẻ ung dung nhẹ nhàng như trước, bọn Vương Điện Anh đều là cao thủ võ lâm nên thoát nhìn đã biết song phương bắt đầu tiến vào giai đoạn tỉ thí nội lực. Tiễn Nhất Sơn có vẻ như chiếm thế thượng phong nhưng trong nhất thời quyết không thể phân thắng bại được.

Sau khi chiết giải mấy chiêu thì bỗng nhiên nghe Vệ Thiên Nguyên nói:

- Mai chương môn, Vương chương môn, La sư phụ, ba vị là chính nhân quân tử, xin các vị hãy đi xem tảng đá này thử!
Song phương đang tỉ thí nội lực, trước khi chưa phân thắng bại thì không bên nào có thể thoát ra được. Tiễn Nhất Sơn mắt lộ hung quang, sát cơ đột hiện, lão vận toàn lực đánh ra một chương. Vệ Thiên Nguyên vì cất tiếng nói nên bị phân thần khó tránh khỏi tổn hại trước chương lực của đối phương. Song chương vừa giao nhau thì phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Vệ Thiên Nguyên hự một tiếng rồi thối lui ba bước, khóe miệng thổ máu tươi. Thế nhưng chàng vẫn thản nhiên nói:

- Mã tổng tiêu đầu, lão nói năng tuy không nghiêm túc nhưng hành xử như người chính phái nên tại hạ rất tin tưởng lão. Xin lão hãy làm chứng nhân cùng ba vị kia đến bờ đá xem thử!

Mã Như Long vốn là hiếu sự chi đồ, tính tình thích náo nhiệt nên Vệ Thiên Nguyên vừa dứt lời thì lão phá lên cười ha ha rồi nói:

- Phi Thiên Thần Long, ta không quan tâm ngươi là chính hay tà, có trò mới để xem là lão Mã ta lập tức đi xem ngay. Đa tạ ngươi tin tưởng ta nhưng ta bắt tất phải làm chứng nhân chi cho phiền phức.

Nói đoạn lão cất bước theo bọn Vương Điện Anh đi về phía bờ đá bên kia.

Vệ Thiên Nguyên sau khi thối lui thì lập tức tiến lên, tuy đã thọ thương nhưng chàng vẫn nỗ lực quyết chiến không ngừng với Tiễn Nhất Sơn, Khi Vương - La - Mai - Mã, bốn lão đến bên bờ đá thì Vệ Thiên Nguyên càng phấn khích tinh thần, chàng xuất chiêu tấn công liên tục.

La Thừa Chương cảm thấy bất an nên buột miệng tự nói:

- Bờ đá này có gì là cổ quái đâu?

Vương Điện Anh là nhân vật chính trực nhất nhưng vì có quan hệ bằng hữu lâu năm với Tiễn đại tiên sinh nên lão đưa tay định sờ vào bờ đá nhưng lại không dám sờ vào. Chương môn Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong đứng bên cạnh Vương Điện Anh, sắc diện trầm trọng, trong lòng lão cũng ngầm phán đoán được mấy phần. Tuy nhiên, lão và Vương Điện Anh đều tự nghĩ như nhau:

- “Tại sao Tiễn đại tiên sinh phải che dấu võ công với ta? Lẽ nào lão ta thật sự là hung thủ sát hại Khương phu nhân? Những lời nói dối của lão nếu bị phanh phui thì nhất định là đại bất lợi đối với lão ta rồi.”.

Nghĩ đến đây thì Mai Thanh Phong buột miệng nói:

- Đúng rồi, bờ đá này nhìn bề ngoài không có gì cổ quái nhưng không biết bên trong có gì lạ chăng? Để ta thử sờ xem.

Nói đoạn lão đưa tay sờ vào, điều cổ quái bên trong quả nhiên lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. Thì ra bờ đá này đã bị vỡ nát như bột, khi Mai Thanh Phong chạm vào thì bột đá rơi xuống lả tả. Nhưng bờ đá này vừa to vừa dày nên đương nhiên không thể biến thành bột vụn hoàn toàn, song lớp

bị vỡ bóc ra cũng dày đến cả tấc. Không cần nói cũng biết đây là kiệt tác do chưởng lực của Tiễn Nhất Sơn tạo ra, điều đó đủ để kinh thể hãi tặc rồi.

Nhất thời, Vương Điện Anh, Mai Thanh Phong, La Thừa Chương và Mã Như Long đều tròn mắt há miệng ngẩn người, không ai nói được lời nào.

Một lúc sau Mã Như Long lên tiếng:

- Vương chưởng môn kiến văn quảng bác, vậy xin hỏi đây là môn võ công gì mà lợi hại như thế?

Wương Điện Anh không trả lời mà chỉ thở dài, lão quay lại hỏi La Thừa Chương và Mai Thanh Phong:

- Các vị có nhìn thấy không?

La Thừa Chương cũng không dám một mình tự phát ngôn nên nói:

- Chỉ bằng chúng ta cùng nói ra một lượt, xem thử kiến văn của mọi người có giống nhau hay không?

- Đây là chưởng lực do Kim cương thủ và Miêu chưởng hợp luyện thành.

Ba lão cùng nói ra một lúc và nội dung hoàn toàn như nhau.

Wương Điện Anh thần sắc tái nhợt, lão trầm giọng nói:

- Tiễn đại tiên sinh, chúc mừng các hạ đã luyện thành tuyệt học gia truyền, nhưng tại sao lại che giấu với bằng hữu như vậy?

Lời này vừa phát ra thì quần hùng trên dưới Bí Ma Nhai đều kinh tâm động phách. Sau một lúc trầm lặng thì đương trường rộn lên những tiếng xì xào và ai nấy đều hướng mục quang nhìn về phía Tiễn đại tiên sinh, chờ xem lão ta nói thế nào?

Tiến Nhất Sơn trầm giọng nói:

- Các vị tin tại hạ cũng tốt mà không tin thì cũng đành thôi, hiện tại tại hạ đang cùng Phi Thiên Thần Long quyết đấu sinh tử. Mọi chuyện phải chờ trường quyết đấu kết thúc rồi hãy nói.

Tuy miệng nói nhưng lão xuất thủ không chậm chút nào, chưởng sau tiếp theo chưởng trước, thế công càng lúc càng khẩn trương và hung mãnh.

Trước chưởng lực công kích như di sơn đảo hải của đối phương, Vệ Thiên Nguyên lần này thì một vệt máu tươi vọt thẳng từ trong miệng ra ngoài.

Mã Như Long thấy vậy vội nói:

- Các vị không khuyên Tiễn đại tiên sinh dừng tay thì e rằng tính mạng của Vệ Thiên Nguyên khó bảo toàn. Như vậy há chẳng phải là để cho lão ta.. để cho lão ta..

Tuy Mã Như Long không nói hết câu nhưng bọn Vương Điện Anh đều biết lão muốn nói đến bốn chữ “giết người diệt khẩu”. Vương Điện Anh tỏ ra rất phẫn nộ, từ thần sắc có thể thấy được sự đấu tranh nội tâm của lão rất dữ dội nhưng cuối cùng lão cũng chỉ thở dài mà thôi.

Thật là:

“Dụng kế xuyên khai tà tâm giả.”

Vì tình lão hữu há dị ngôn?”.
Tạm dịch:
“Dùng kẻ vạch trần tâm kẻ ác.
Vì tình bạn cũ khó xuất ngôn.”.

Ảo Kiếm Linh Kỳ

Hồi 6

Xả Thân Tử Chiến, Ngọc Đá Đều Tan

Ngay lúc đó đột nhiên có một giọng khàn lão cất lên:

- Kẻ nào dám mạo xưng sư đệ của lão phu đây?

Lời vừa dứt thì có một lão nhân cao to từ dưới Bí Ma Nhai bỗng nhiên phóng lên đương trường, quần hùng nhìn thấy lão nhân này và người tự xưng là Tiễn đại tiên sinh tại đương trường hoàn toàn giống hệt nhau, ai nấy đều cả kinh thất sắc. Những kẻ biết Tiễn đại tiên sinh còn có một huynh đệ song sinh thì đã sớm hoài nghi người kia là Tiễn nhị tiên sinh, nhưng không ngờ ngay cả Tiễn nhị tiên sinh cũng là giả mạo.

Kẻ giả mạo Tiễn đại tiên sinh lớn tiếng quát:

- Tiễn Thiên Nhai, ai bảo ngươi đến đây xen vào chuyện của người khác, thật là ngươi tự tìm cái chết rồi!

Vừa nói lão vừa xuất chưởng đánh lui Vệ Thiên Nguyên rồi lập tức bỏ nhào về phía Tiễn đại tiên sinh thật.

Đột nhiên từ xa có một giọng nói cất lên:

- Mộ Dung lão quái, không được làm hại sư huynh của ta!

Tiếp theo đó lại nghe thấy tiếng lóc cóc như ngựa phi nước kiệu. Quần hùng quét mục quang nhìn ra thì thấy người này bị thọt một chân, trong tay cầm một cây thiết quả trượng chống xuống đất mà lướt tới. Lại là một nhân vật có tướng mạo giống hệt Tiễn đại tiên sinh.

Nhưng lúc này quần hùng đều đã biết người này là sư đệ của Tiễn đại tiên sinh, tức là Tiễn nhị tiên sinh Tiễn Nhất Sơn.

Tiễn Nhất Sơn phóng đến cực kỳ nhanh, chớp mắt lão đã vọt lên trên Bí Ma Nhai. Tuy nhiên vẫn chậm một bước, quần hùng nghi binh một tiếng và Tiễn đại tiên sinh thật bị đánh văng ra ngoài xa ba trượng. Cũng ngay lúc đó một đạo kiếm quang từ bên dưới Bí Ma Nhai đột nhiên lóe lên và điểm thẳng vào yết hầu kẻ đánh Tiễn đại tiên sinh, thế kiếm cực kỳ nhanh.

Thì ra đó là ảo kiếm của Thượng Quan Phi Phụng, ảo kiếm không những đâm tới rất nhanh mà phương vị đâm tới cũng khiến đối phương không thể

ngờ được. Võ công của lão này rất cao cường, tả thủ búng ra một luồng lực đạo còn hữu chưởng vẫn liên tiếp đánh về phía Tiễn đại tiên sinh. Nhưng cú búng của lão ta không trúng đích, bởi lẽ ảo kiếm của Thượng Quan Phi Phụng đã lướt qua mặt lão, chỉ nghe soạt một tiếng, theo đó là một chiếc mặt nạ da người bị mũi kiếm lột ra.

Cũng may là thể công của Phi Phụng tuy không làm cho đối phương tổn thương nhưng nhờ đó mà chưởng lực đánh trúng Tiễn đại tiên sinh cũng giảm đi đáng kể. Mặc dù vậy Tiễn đại tiên sinh cũng thọ thương. Lão bị hất tung ra ngoài xa ba trượng rồi mới lồm cồm bò dậy.

Vương Điện Anh và Mai Thanh Phong vội vàng chạy tới cứu giá trợ lực. Từ lúc yêu nhân hạ sát thủ kích Tiễn đại tiên sinh, đến Thượng Quan Phi Phụng xuất kỳ kiếm lột mặt nạ yêu nhân, mấy động tác liên hoàn này chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Tiến Nhất Sơn đến và thấy sư huynh của mình bị thọ thương thì vừa kinh hãi vừa phẫn nộ. Lão tung người đến trước và kêu lên:

- Sư huynh, đệ sai lầm rồi! Sự.. sư huynh có sao không?

Thoạt tiên Tiễn đại tiên sinh chưa cảm nhận được gì, nhưng dần dần lão cảm thấy toàn thân lạnh buốt, hai hàm răng gỗ cắn cập vào nhau. Lão cố nén đau đớn và kêu lên:

- Người còn không mau báo thù cho ta?

Tiến Nhất Sơn quét mục quang nhìn ra thì thấy yêu nhân kia liên tục xuất song chưởng đánh tới Thượng Quan Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên. Nếu không có kiếm pháp cực kỳ ảo diệu của Thượng Quan Phi Phụng thì e rằng Vệ Thiên Nguyên đã sớm thọ thương rồi. Tiến Nhất Sơn chỉ nghĩ một chút:

- “Nếu ta cứu sư huynh trước thì sợ rằng đôi thiếu niên nam nữ kia khó bảo toàn sinh mạng.”

Chủ định đã quyết, lão quát lớn một tiếng rồi tung người phóng thẳng về phía yêu nhân.

Yêu nhân cười nhạt, nói:

- Tiến Nhất Sơn, lúc đầu ngươi đã nói những gì với ta?

Tiến Nhất Sơn nói:

- Không sai, ngươi có ân với ta và ta cũng muốn báo đáp ngươi. Nhưng chẳng phải ta đã đem võ công gia truyền trao đổi với ngươi rồi sao?

Yêu nhân nói:

- Ngươi đã thọ ân gì, tại sao không nói rõ ra? Hừ, ta đã truyền phương pháp nghịch hành chân khí cho ngươi, nhờ vậy ngươi mới thoát khỏi cảnh tẩu hỏa nhập ma, sau đó ta lại dùng năm năm công phu để trị chứng bán thân bất toại cho ngươi, giúp ngươi phục hồi võ công như cũ. Ngươi từng nói là ngươi nguyên vào chốn dầu sôi lửa bỏng để báo đáp đại ân của ta mà.

Tiến Nhất Sơn quát lớn:

- Chuyện gì khác thì được, nhưng người đả thương sư huynh ta thì ta quyết không tha cho người.

Yêu nhân cười nhạt, nói:

- Đồ vong ân bội nghĩa, người muốn giết ta thì mau lại đây, xem như ta có mắt mà không trông.

Tiền Nhất Sơn nộ khí quất lớn:

- Mộ Dung Thùy, người nghe đây, đại trượng phu ân oán phân minh, hôm nay ta sẽ thanh toán toàn bộ ân oán với người. Không sai, người chữa trị cho ta nhưng cũng lợi dụng ta.

Người đạt được võ công gia truyền của Tiền gia rồi mạo danh ta làm chuyện ác, những chuyện đó ta không cần tính với người. Nhưng người đả thương sư huynh của ta thì ta không thể không giết người! Võ công của ta hiện thời là do người giúp ta hồi phục, sau khi người chết rồi thì ta tự phế bỏ theo người là được.

Nói đoạn lão vung thiết quả nhằm Mộ Dung Thùy đánh tới.

Mộ Dung Thùy vung tả chưởng hoá giải kiếm chiêu của Phi Phụng, hữu chưởng chống đỡ thiết quả của Tiền Nhất Sơn, đồng thời miệng nói:

- Tiền Nhất Sơn, người muốn tự phế võ công thì việc gì phải giết ta? Người làm vậy e rằng chỉ vô ích mà thôi!

Tiền Nhất Sơn nộ khí quất:

- Ta đã nói trước mặt anh hùng thiên hạ thì tất phải thực hiện, người cho rằng ta cũng giống như hạng vô sỉ người sao?

Mộ Dung Thùy cười nhạt, nói:

- Người thật không hiểu ý ta à? Người muốn giết ta, e rằng không phải là chuyện dễ.

Nếu ta liều chết đấu với người thì dù người không chết tất cũng bị trọng thương. Khi đó không cần người tự phế võ công của người cũng tự mất thôi. Bất luận thế nào thì chúng ta cũng có một đoạn giao tình, tại sao người phải khổ tâm quyết lưỡng bại câu thương với ta như vậy?

Lão vừa nói vừa chống đỡ thế công từ ba phía nhưng không hề để hờ chút nào.

Tiền Nhất Sơn cười nhạt nói:

- Ta có thể lấy sinh mạng đền đáp cho người nhưng người đừng tưởng là ta có thể tha cho người!

Nói đoạn lão vung thiết quả công tới mãnh liệt hơn. Sau khi bị Tiền Nhất Sơn chỉ danh mắng chửi thì quần hùng mới biết yêu nhân này là Mộ Dung Thùy, nhưng không một ai biết được lai lịch của lão ta như thế nào. Điều khiến mọi người cực kỳ kinh ngạc là khi đấu với Vệ Thiên Nguyên, tuy Mộ Dung Thùy chiếm thế thượng phong nhưng hình như trình độ võ công của song phương không sai biệt bao nhiêu. Đến lúc Thượng Quan Phi Phụng và

Vệ Thiên Nguyên liên thủ thì Mộ Dung Thùy tuy chống được nhưng đã rơi vào thế hạ phong.

Võ công của Tiễn Nhất Sơn chỉ có thể nói là trên hoặc ngang bằng Thiên Nguyên và Phi Phụng chứ tuyệt đối không thua kém. Thế nhưng nói ra thì thật kỳ quái, khi ba người liên thủ hợp công thì dường như Mộ Dung Thùy chẳng có chút nao núng gì, tuy thủ nhiều công ít nhưng lão ta vẫn đấu bình thế.

Đang lúc bốn cao thủ quần chiến thì đột nhiên trên mặt Mộ Dung Thùy xuất hiện một lớp khí xanh, liền theo đó lão xuất một chiêu đánh về phía Vệ Thiên Nguyên.

Tiến Nhất Sơn vội kêu lên:

- Cẩn thận! Hàn băng chương của hắn đấy!

Thế chiêu của Mộ Dung Thùy đến cực kỳ nhanh, Vệ Thiên Nguyên muốn tránh né cũng không kịp, chàng đành xuất chiêu nghênh tiếp. Song chiêu vừa giao nhau thì dường như Vệ Thiên Nguyên va phải bức tường sắt nung đỏ, nhất thời toàn thân chàng phát nhiệt, nóng đến độ toát mồ hôi, chàng đành thoát khỏi vòng chiến.

Trước đó chàng đã thọ thương, bây giờ thương thế càng nghiêm trọng nên vô lực trợ chiến, chàng đành ngồi xuống đất vận công trị thương.

Mộ Dung Thùy phá lên cười một tràng đắc ý rồi nói:

- Đây là Hỏa Diệm lực chứ không phải Băng Hàn chương đâu. Sư huynh của ngươi mới trúng Hàn băng chương!

Tiến Nhất Sơn cả kinh, bất giác lão nhìn qua phía sư huynh của mình. Mộ Dung Thùy chớp cơ hội lão phân tâm, liền tiếp mãnh công ba chiêu khiến Tiễn Nhất Sơn loạn tay loạn chân.

Tiến đại tiên sinh được Mai Thanh Phong, Vương Điện Anh hợp lực cứu giúp, tuy trong người vẫn còn lạnh như băng nhưng còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được. Lão trầm giọng quát lớn:

- Mục trung hữu địch, tâm trung vô địch. Ngươi quên rồi sao? Ta vẫn còn sống mà!

“Mục trung hữu địch, tâm trung vô địch” là câu khẩu quyết đôi địch gia truyền của Tiễn gia. Tiễn Nhất Sơn vừa nghe thì bất giác rung mình, lão vội trấn định tâm thần, tập trung toàn lực ứng chiến.

Tiến đại tiên sinh thở dốc một hơi rồi nói với bọn Vương Điện Anh:

- Ta biết Mộ Dung lão quái này là nhân vật nào rồi. Hắn chính là sư đệ của Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lô. Hàn băng chương và Hỏa diệm lực là võ công tà môn của phái Bạch Đà Sơn.

Sau khi nghe tên gọi của hai môn võ công này Tiến đại tiên sinh mới nhớ lại. Và khi lão nói ra lai lịch của Mộ Dung Thùy thì bọn Vương Điện Anh cũng vỡ lẽ. Nguyên Hàn băng chương và Hỏa diệm lực là hai môn võ công cực kỳ

lợi hại nhưng khi sử dụng cũng rất hao tổn chân khí. Khi Mộ Dung Thùy động thủ với Vệ Thiên Nguyên thì lão không dám sử xuất, thứ nhất là sợ bại lộ lai lịch, thứ hai là lão sợ hao tổn chân khí, vì vậy lão mới thi triển võ công Tiễn gia để đối phó.

Lúc này Tiễn Nhất Sơn tấn công rất khẩn trương và lòng lão cũng nóng như lửa đốt.

Lão thừa biết sự lợi hại của Hàn Băng chương, nếu không nhanh chóng kết thúc trường ác chiến này thì sợ rằng tính mạng của sư huynh lão khó bảo toàn.

Dường như Mộ Dung Thùy đoán được tâm ý của đối phương nên lão phòng thủ chặt chẽ và cười nhạt, nói:

- Tiễn Thiên Nhai, hiện tại ngươi vẫn sống nhưng sự sống của ngươi quyết không quá ba ngày. Tiễn Nhất Sơn, nếu ngươi muốn bảo toàn sinh mạng của lệnh huynh thì ta khuyên ngươi tốt nhất là chớ đối địch với ta. Ngươi nên biết chỉ có ta mới chữa trị được thương thế của Hàn băng chương và Hỏa Diễm lực mà thôi.

Tiến Nhất Sơn vừa nôn nóng vừa phẫn nộ nên thiết quả đánh ra chẳng theo chiêu thức nào cả, thân pháp cũng rối loạn.

Tiến đại tiên sinh trầm giọng quát lớn:

- Sư đệ, nghe đây, sinh tử là chuyện nhỏ, ngươi không thể vì ta mà làm nhục gia môn!

“Mục trung hữu địch, tâm trung vô địch!”, tại sao ngươi lại quên?

Tiến Nhất Sơn nói:

- Đại ca giáo huấn rất đúng. Đệ đã sai lầm giao du với tà nhân làm nhục gia môn nên không thể sai lầm được nữa!

Sau khi nói ra lời này thì tinh thần của lão miễn cưỡng tập trung nhưng chẳng hiểu tại sao trong lòng vẫn không thể đạt đến cảnh giới “mục trung hữu địch, tâm trung vô địch.”.

Ngay lúc đó thì Mộ Dung Thùy xuất chiêu Long Hình Xuyên Chương, thân hình của lão lách qua một bên rồi lập tức công kích Tiễn Nhất Sơn. Tiễn Nhất Sơn quét ngang một chương chống đỡ, đồng thời vung thiết quả đánh xuống nhưng không trúng mục tiêu.

Trong chớp mắt thế chương của Mộ Dung Thùy bỗng nhiên xoay chuyển và đánh vào sau lưng Thượng Quan Phi Phụng như ánh chớp. Đây là đấu pháp “dương đông kích tây”, biến hóa kỳ ảo, xuất thủ cực nhanh, không kém ảo kiếm của Phi Phụng.

Phi Phụng không quay đầu lại, nàng phản thủ xuất ra một đường kiếm.

Trong tích tắc võ công trác tuyệt siêu quần của song phương đã bộc lộ.

Dường như sau lưng Phi Phụng cũng có mắt vậy, mũi kiếm của nàng đâm chuẩn vào Lao Cung Huyệt tại tâm chương của Mộ Dung Thùy. Nếu Lao

Cung Huyệt bị đâm trúng chỉ ít nội công tà phái mà Mộ Dung Thùy đã luyện cũng bị mất đi phân nửa.

Mộ Dung Thùy thừa hiểu điều đó nên lập tức biến chiêu thành chỉ, ngón tay giữa búng ra trúng vào thân kiếm của Phi Phụng kêu “choang” một tiếng. Thế nhưng trường kiếm của nàng không bị chỉ lực của đối phương búng văng ra, điều này khiến Mộ Dung Thùy bất giác rung mình. Phi Phụng cũng kinh ngạc không kém, nàng cảm thấy một luồng khí lạnh từ mũi kiếm truyền xuống lòng bàn tay rồi từ lòng bàn tay nhanh chóng xâm nhập vào thân thể. Thì ra Mộ Dung Thùy đã luyện đến bản lĩnh “cách vật truyền công”, chỉ cần chạm vào binh khí đối phương là có thể đả thương đối phương rồi.

Mộ Dung Thùy phá lên cười ha hả rồi nói:

- Tiễn lão nhị, ngươi nhìn rõ rồi chứ, đây mới là Hàn Băng chiêu.

Nào ngờ tràng cười của Mộ Dung Thùy chưa dứt thì mũi kiếm của Phi Phụng vốn không ngừng lay động, bây giờ đột nhiên biến thành vô số hoa kiếm và đâm thẳng về phía lão ta.

Trong bóng chiêu phong kiếm ảnh, hai thân hình hợp lại rồi phân ra. Mộ Dung Thùy kêu lên một tiếng thê thảm tựa như con dã thú thọ thương.

Thượng Quan Phi Phụng đã tung người ra ngoài xa ba trượng.

Thì ra chỉ trong chớp mắt, Mộ Dung Thùy đã bị trúng ba nhát kiếm. Phi Phụng thì mồ hôi lạnh toát ra đầy người, nàng luôn miệng thảm kêu “May quá! May quá!”. Chiêu nàng vừa thi triển cực kỳ hiểm, cũng may là công phu “cách vật truyền công” của Mộ Dung Thùy chưa luyện đến trình độ thượng thừa nên uy lực truyền qua thanh kiếm đã bị chiết khấu đi rất nhiều. Nếu không thì dù nàng có luyện nội công độc môn cũng khó lòng tránh khỏi nội thương.

Tình thế đột biến như vậy khiến quần hùng quan chiến đều tròn mắt há miệng ngẩn người. Hàn Băng chiêu của Mộ Dung Thùy lợi hại thế nào thì mọi người đã rõ nhưng sự kỳ ảo từ Ảo kiếm của Phi Phụng càng làm cho những danh gia kiếm thuật tại hiện trường không dám tin vào mắt mình.

Đang lúc quần hùng chưa kịp định thần thì trước mắt lại xuất hiện một trường diện cực kỳ thê thảm. Mộ Dung Thùy tựa như dã thú phát cuồng bỏ nhào tới trước, bị thiết quả của Tiễn Nhất Sơn quật văng lên giữa tầng không như cánh diều đứt dây. Tiếp theo đó chỉ nghe một tiếng “bịch”, Mộ Dung Thùy chao đảo một lúc rồi ngã nhào xuống đất. Tuy nhiên lão vẫn còn cố nói:

- Ngươi.. Các ngươi.. còn không mau..

Lão chưa nói hết câu thì thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai mũi và miệng) xuất huyết tươi, thân thể cứng đờ. Không biết Tiễn Nhất Sơn có thọ thượng hay không nhưng khóe miệng của lão cũng xuất hiện máu tươi. Lão đưa tay chùi vết máu rồi cười nhạt một tiếng và nói:

- Võ công của Tiễn gia ngươi còn kém một bậc, ngươi mạo danh ta cũng chỉ mạo xưng chừng ấy thôi!

Thì ra Mộ Dung Thùy không thể thi triển Hàn Băng chương và Hỏa Diễm lực nữa, do vậy lão ta chỉ có thể sử dụng chương lực hợp từ đại kim cương thủ và miêu chương để ứng phó với Tiễn Nhất Sơn. Nhưng đáng tiếc, nói đến võ công của Tiễn gia thì làm sao lão ta hơn được Tiễn Nhất Sơn.

Còn Tiễn Nhất Sơn tuy thương thế không nặng nhưng đã sức cùng lực kiệt, do vậy khi lão xoay người đi về phía sư huynh của lão thì thân hình đã loạn choạng. Ngay lúc đó quần hùng bỗng nhiên cảm thấy trước mắt lóe sáng, thì ra là một mũi Xà Diện Tiễn vừa được bắn lên không trung. Thông thường Xà Diện Tiễn được dùng để phá tín hiệu, do vậy tiễn vừa được bắn đi thì một làn khói xanh mang theo đóm lửa bay thẳng lên không trung.

Những nhân vật có kinh nghiệm giang hồ vừa thấy Xà Diện Tiễn thì biết tất sẽ có đại sự phát sinh. Quả nhiên, sóng trước chưa bình thì sóng sau đã nổi lên.

Dường như đã có dự ước từ trước, tứ phương bát hướng có rất nhiều người đồng thanh hô lớn:

- Phi Thiên Thân Long là tai họa của võ lâm, hắc tạo ác đã nhiều, chúng ta quyết không tha tên đại ma đầu này.

Tiếp theo có kẻ hô muốn “báo thù sát phụ”, có kẻ mắng là muốn “báo nhục đoạt thể”, có kẻ muốn vì bằng hữu bạt đao tương trợ và cũng có kẻ muốn lấy lại thể diện cho sư môn.

Theo cách nói của bọn người này thì sư trưởng và bằng hữu của bọn họ đều bị Vệ Thiên Nguyên xúc phạm hoặc làm nhục. Thanh âm những tiếng reo hò chưa dứt thì mấy chục bóng người từ tứ phương bát hướng đột nhập vào Bí Ma Nhai rồi vây lấy Vệ Thiên Nguyên.

Trông tình thế thì dường như bọn người này từ tam sơn ngũ nhạc kéo đến nhưng thực ra bọn chúng là người một phái. Đối với Vệ Thiên Nguyên, bọn chúng chẳng có thù hận gì, chẳng qua là phụng mệnh hành sự mà thôi. Kẻ chủ mưu đứng sau lưng bọn chúng không ai khác ngoài Tiêu Chí Dao, chủ nhân của Tiêu thế gia. Và đương nhiên là Tiêu Chí Dao không thể xuất đầu lộ diện tại đương trường.

Tiến Nhất Sơn đang đi về phía sư huynh của lão thì chợt nghe Tiễn đại tiên sinh cố gắng nói:

- Cứu bằng hữu là quan trọng!

Chuyện này vốn đã nằm trong sở liệu của Tiễn đại tiên sinh. Nhưng lão không ngờ là chẳng lão bị thọ thương mà Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng cũng đều thọ thương. Nếu Ảo kiếm của Phi Phụng không xuất được thì liệu Ảo Kiếm Linh Kỳ của nàng có hiệu lực gì không? Do vậy, hiện tại lão chỉ còn kỳ vọng vào sư đệ của mình mà thôi.

Nhưng lão lại không biết là sư đệ của lão cũng đã bị thọ thương. Nói thì chậm nhưng diễn biến rất nhanh, trong chớp mắt đã có ba người tiến đến gần Vệ Thiên Nguyên. Ba kẻ này là thuộc hạ thân tín của Tiêu Chí Dao, nhưng nếu so sánh võ công với hàng cao thủ đệ nhất trong võ lâm thì vẫn còn kém xa. Lần này Tiêu Chí Dao mời đến đối phó Vệ Thiên Nguyên còn có những cao thủ hàng đệ nhất, nhưng chính vì là cao thủ hàng đệ nhất nên bọn họ phải nghĩ đến thân phận, do đó bọn họ không thể tranh công với bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao bằng việc công kích một kẻ đã thọ thương. Vệ Thiên Nguyên đang ngồi vận công trị thương, thần thái dường như không nghe thấy gì cả. Ba tên thuộc hạ kia miệng vừa quá muốn báo thù, còn tay thì vung đao múa kiếm đâm về phía Vệ Thiên Nguyên. Đột nhiên Vệ Thiên Nguyên quát lớn một tiếng như sấm vang, song thủ chàng vung ra cùng một lúc, theo đó hai thanh trường đao của đối phương bị hất văng lên không trung:

- Các người mau đi gặp quỷ đi!

Trong tiếng quát, Vệ Thiên Nguyên vung tay ra chụp hai tên đại hán nhấc lên như hai hình nộm rồi quăng ra xa. Tên thứ nhất đập đầu vào đá vọt máu tươi nên không thể nào bò dậy nổi. Tên thứ hai càng thảm hơn, khi hất bị Vệ Thiên Nguyên quăng ra thì trúng phải tên thứ ba, hai chiếc đầu va vào nhau, theo đó là hai tiếng kêu thảm vang lên và hai thân hình ngã xuống bất động. Mấy tên thuộc hạ nữa đang chạy đến thấy cảnh tượng như vậy thì kinh tâm động phách và bất giác dừng bước.

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Các người có bao nhiêu phụ thân, được, cứ xem như là ta đã giết cả. Ta cũng không ngại giết thêm mấy tên nữa, muốn báo thù thì mau lại đây! Mấy tên này đều là thuộc hạ của Tiêu Chí Dao, bọn chúng có suy nghĩ giống nhau là cho rằng Vệ Thiên Nguyên đã thọ thương nên mới dám chạy đến tranh công. Bây giờ thấy chàng còn có thể phát chiêu giết người thì bọn chúng nào dám xông đến? Thế là những tên còn lại vội vàng lui bước rồi nép sang một bên.

Bỗng nhiên lại có hai tên xông lên trông dáng vẻ không phải là hạng tầm thường. Vệ Thiên Nguyên nhìn kỹ nhận ra một tên là đệ tử hoàn tục của phái Thiếu Lâm, Ân Tân Ma, tên kia chính là một trong tứ đại đệ tử của phái Không Động, Tư Mã Đô.

Tư Mã Đô cười nhạt nói:

- Ta trông không thuận mắt trước sự cuồng vọng của người. Hì hì, nghe nói võ công của người là do Tề gia truyền thụ nhưng ta không tin tã ngôn. Ta muốn xem võ công Tề gia mà người tự xưng là thiên hạ đệ nhất có bao nhiêu lợi hại?

Kỳ thực, hắn cũng được Tiêu Chí Dao mua chuộc, nói rằng muốn thử xem

võ công của Tề gia, chẳng qua là muốn hấn bảo vệ thể diện một cao thủ mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Võ công của người thế nào, ta không biết. Nhưng quả thật là ta bái phục về sự dày dạn của người đấy. Tuy nhiên vì nể sự dày dạn của người nên ta cũng không để người thất vọng, sẽ cho người biết một trong mười phần về võ công của Tề gia.

Mọi người nghe đều hiểu chàng muốn nói võ công chàng sắp thi triển chỉ là một phần mười sở học mà thôi.

Vương Điện Anh xen vào:

- Không biết xấu mặt, lợi dụng người khác thọ thương mới dám thọ giáo, thể diện của phái Không Động sẽ bị người làm mất sạch thôi.

Tư Mã Đô đỏ mặt tía tai, hấn giả vờ không nghe thấy gì và lập tức xuất Thông Tí Quyền đánh vào giữa ngực Vệ Thiên Nguyên. Thông Tí Quyền là trường quyền, quyền nặng lực trầm, uy thế cương mãnh.

Vệ Thiên Nguyên không cần tránh né, chàng chờ quyền của đối phương đánh gần tới thì bất ngờ xuất trảo chụp vào mạch môn. Tư Mã Đô kinh hãi, vội vàng thu chiêu lại ngay tức khắc. Chiêu vừa rồi tuy Vệ Thiên Nguyên chiếm thế thượng phong nhưng Ấn Tân Ma đã nhìn thấy chàng thọ thương không nhẹ. Nếu không thì trong chiêu vừa rồi chàng có thể mượn lực đả lực khiến cho toàn thân Tư Mã Đô bị hất tung xuống dưới Bí Ma Nhai rồi.

Ấn Tân Ma thấy đồng bọn không địch lại đối phương thì vội huy động thiên trượng nhập vào vòng chiến và quát:

- Ta và Từ đại hiệp là hảo bằng hữu, không cần nói lý do ta cũng có thể giết người.

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi nói:

- Vậy thì tốt nhất người hãy tự niệm chú đọc kinh cho mình trước đi!

Bí Ma Nhai địa thế như con sư tử há miệng, nơi Vệ Thiên Nguyên đứng chính là yết hầu, lưng dựa vào vách đá nên địa hình khá có lợi đối với chàng. Những kẻ muốn công kích chàng tuy nhiều nhưng không thể nào xông vào cùng một lúc được. Tuy nhiên, cái lợi kia cũng chỉ là thời gian mà thôi. Dù chàng đánh bại Ấn Tân Ma và Tư Mã Đô thì nhất định cũng sẽ có kẻ khác xông vào. Cao thủ của đối phương cứ ừ ừ kéo đến thay nhau luân xa chiến, cuối cùng chàng cũng vong mạng.

Người duy nhất có thể giải vây cho chàng là Thượng Quan Phi Phụng, nhưng hiện tại nàng cũng bị người của Tiêu Chí Dao ngăn cản lại. Những kẻ này sớm biết sự lợi hại của nàng nên bọn chúng phát tín hiệu Xà Diễm Tiền để gọi cao thủ đến đối phó nàng.

Thượng Quan Phi Phụng bị Mộ Dung Thùy thi triển “cách vật truyền công” đả thương, hàn khí thâm nhập cơ thể không nhiều, thương thế không trầm

trọng nhưng uy lực trên Áo kiếm của nàng đã suy giảm rất nhiều. Hiện tại nàng đã đả thương hai cao thủ và bị vây vào giữa nhưng vẫn chưa lấy kỳ hiệu của phụ thân nàng ta. Tiễn Nhất Sơn thấy tình thế như vậy thì lập tức đi về phía Phi Phụng. Lão đi rất chậm, rõ ràng là thương thế không nhẹ. Bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao thấy bộ dạng chẳng còn khí lực của lão thì chẳng xem lão ra gì.

Có một tên từng có chút giao tình với Tiễn Nhất Sơn liền cất giọng lạnh lùng nói:

- Tiễn nhị tiên sinh, người đã báo thù cho lệnh huynh rồi, chuyện này người không nên xen vào.

Tiến Nhất Sơn hắng giọng rồi nói:

- Không sai, lẽ ra chuyện này ta không nên xen vào, nhưng...

Lời chưa dứt thì đột nhiên lão tung người phóng đến trước và quát lớn như sấm sét:

- Mâu lão lục, Giả lão tam, hai người cũng được xem là nhân vật đã thành danh trên giang hồ, tại sao lại vô sỉ bức hiếp một nữ tử bị thọ thương như vậy?

Trong tiếng quát thì song chưởng của lão cùng xuất ra, chưởng phong cuộn cuộn như mãnh long xuất hải, khiến hai lão Mâu - Giả kia lặn lông lốc dưới đất và chớp mắt đã biến thành hai đồng thít vụn. Tiễn Nhất Sơn quay lại nói với quần hùng:

- Lẽ ra tại hạ không nên xen vào chuyện người khác, nhưng Thượng Quan cô nương có ân cứu mạng tại hạ nên tại hạ không thể tọa thủ bàng quan.

Lời vừa dứt thì song chưởng lại xuất ra, lần này tuy không đả thương kẻ nào nhưng chưởng lực đủ uy thế đẩy bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao lui ra xa ba trượng. Trong tích tắc đó Tiễn Nhất Sơn cũng đã đến bên cạnh Phi Phụng để liên thủ cùng nàng.

Phi Phụng liền nói:

- Tiễn nhị tiên sinh, tiểu nữ không muốn liên lụy đến tiên sinh, cứ để tiểu nữ một mình ứng phó cũng được.

Tiến Nhất Sơn nói:

- Được, tùy cô nương vậy, tại hạ cũng không muốn xen vào chuyện của cô nương.

Nói đoạn lão xoay người như bỏ đi nhưng đột nhiên lại vung chưởng đánh vào giữa lưng Thượng Quan Phi Phụng. Sự biến đột ngột khiến quần hùng cả kinh không thôi. Tại sao Tiễn nhị tiên sinh biến bằng hữu thành địch nhân mà đánh Phi Phụng như vậy?

Nhưng chuyện sau đó mới càng kỳ quái. Thượng Quan Phi Phụng bị trúng một chưởng, nàng không những không bị ngã nhào mà ngược lại hình như tinh thần phấn chấn hơn trước.

Vốn dĩ nàng chỉ còn sức chống đỡ thể công của đối phương nhưng sau khi bị đánh một chưởng thì kiếm quang đột nhiên khởi sắc, nhất thời có hai tên bị trúng kiếm ngã xuống. Tên cao thủ thứ ba bị nàng đánh toạt hỏ khẩu, binh khí rời khỏi tay văng ra ngoài.

Phi Phụng đắc thủ một đường kiếm nên vội quay lại nói:

- Đa tạ!

Bọn người vây kích nàng chỉ còn lại mấy tên, lúc này bọn chuyện đã kinh hồn khiếp vía vội vàng tháo chạy.

Tiền Nhất Sơn nói:

- Chớ khách khí, lão phu cũng chưa hết chuyện, chúng ta ai làm việc nấy thôi.

Nói đoạn lão cất bước đi về phía sư huynh của mình, dáng vẻ trông uể oải hơn trước, khoe miệng vẫn còn xuất hiện vài vết máu tươi. Lần này thì những tên thuộc hạ của Tiêu Chí Dao đã khiếp sợ thần uy, bọn chúng biết Tiền Nhất Sơn cố ý giả vờ như vậy nên không tên nào dám xông tới nữa. Đáng tiếc cho bọn chúng, bởi lẽ lần này Tiền Nhất Sơn không phải giả vờ nữa. Khi lão đánh Phi Phụng một chưởng là lão dùng công phu “Cách vật truyền công”. Chỉ có điều “cách vật truyền công” của lão khác “cách vật truyền công” của Mộ Dung Thùy, lão thi triển là để cứu người chứ không phải đả thương người. Trong lúc xuất chưởng đánh vào lưng Phi Phụng lão đã ngầm truyền công lực và chân khí vào người nàng. Nhờ đó, không những hóa giải được âm kinh của Hàn băng chưởng, khiến cho kỳ kinh bát mạch tương thông mà còn giúp cho công lực của nàng hồi phục như ban đầu. Nhưng Tiền Nhất Sơn vốn đã thọ thương, việc “cách không truyền công” cơ hồ hao tổn thêm phân nửa công lực nữa nên công lực còn lại của lão chỉ còn ba thành mà thôi. Lúc này nếu có một cao thủ công kích thì e rằng lão không chết cũng phải trọng thương.

Phía bên kia Tư Mã Đô và Ân Tân Ma song chiến với Vệ Thiên Nguyên, bọn họ đã chiếm được ưu thế tuyệt đối. Tuy địa hình không cho phép nhiều người cùng xông vào nhưng các cao thủ phía sau Tư Mã Đô và Ân Tân Ma liên tục luân xa chiến nên Vệ Thiên Nguyên đành dựa vào bờ đá tự thủ. May thay, Thượng Quan Phi Phụng lại đến kịp thời. Chỉ nghe nàng quát một tiếng, theo đó là muôn ngàn hoa kiếm lóe lên, trong chớp mắt đã có sáu bảy tên bị trọng thương. Những tên này đều bị toạt hỏ khẩu, binh khí rời khỏi tay văng ra ngoài.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó rất nhanh, thiên trượng của Ân Tân Ma vừa nhằm Vệ Thiên Nguyên bổ xuống thì đầu xương vai của lão đã bị trường kiếm xuyên qua. Thiên trượng rời tay bay thẳng về phía Tư Mã Đô. Biến cố bất ngờ khiến Tư Mã Đô không kịp chống đỡ, vì vậy lão lãnh một thiên trượng ngay đầu và ngã xuống chết tốt.

Vệ Thiên Nguyên lập tức phi thân lên, song cước ra liên hoàn đá vào ngực và đầu của Ân Tân Ma. Cùng lúc đó Phi Phụng xuất kiếm nhanh như chớp điểm vào huyết đạo của bảy tám hán tử vây xung quanh. Tất cả đều tự động buông binh khí, những tên ở vòng ngoài thì kinh tâm khiếp đảm bỏ chạy.

Phi Phụng hữu thủ múa kiếm, tả thủ lấy linh kỳ phát lên rồi hô lớn:

- Côn Luân sơn thượng, Áo Kiếm Linh Kỳ. Bất phục linh kỳ, ảo kiếm trừ chi!

Bọn người phụng mệnh Tiêu Chí Dao đến vây đánh Vệ Thiên Nguyên vốn có sáu bảy cao thủ hàng đệ nhất. Trong số đó chỉ có hai nhân vật tử vong, kỳ dư bốn năm cao thủ còn lại nếu đồng tâm hợp lực thì chưa chắc Thượng Quan Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên ứng phó nổi. Nhưng ba trong số những cao thủ còn lại biết được sự lợi hại của Áo Kiếm Linh Kỳ nên linh kỳ vừa xuất thì cả ba đều biến sắc và đồng thanh kêu lên:

- Thượng Quan cô nương! Xin lượng thứ cho bọn tại hạ vì không biết nên mạo phạm.

Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Kẻ không biết không có tội, các vị đi đi!

Ba cao thủ này vừa đi thì hai cao thủ còn lại tuy không biết lai lịch của Áo Kiếm Linh Kỳ nhưng lại biết tùy cơ hành sự nên vội vàng chạy theo. Chạy đến chân núi thì đuổi kịp ba người kia, lúc này bọn chúng mới nghỉ ngơi và tra hỏi căn do.

Ngoài ra cũng có năm sáu môn khách của Tiêu Chí Dao, tuy không phải là cao thủ nhưng bọn chúng biết lai lịch Áo Kiếm Linh Kỳ, nên cũng thoái lui. Trong chớp mắt đã có phân nửa nhân thủ bỏ đi. Số còn lại chỉ đứng ngoài xa phát cờ và hô hào, vì những cao thủ chân chính đã bỏ đi thì bọn này làm sao dám tiến lên?

Một lúc sau uy thế cũng giảm dần, bọn chúng vừa hô hoán vừa rút lui khỏi Bí Ma Nhai.

Tiền Nhất Sơn dường như không nghe thấy những diễn biến xảy ra tại đương trường.

Lão thần nhiên ngồi vận khí điều dưỡng một lúc lâu rồi đứng lên đi về phía Tiền đại tiên sinh. Lão quý xuống bên cạnh sư huynh của mình và nói:

- Đại ca, quả thật tiểu đệ không còn mặt mũi nào để nhìn đại ca nữa!

Vương Điện Anh thấy thần sắc của lão quái dị thì động lòng nên vội nói:

- Tiền nhị tiên sinh, các hạ đã diệt trừ được yêu nhân thì chẳng việc gì phải hổ thẹn với Tiền gia nữa? Các hạ không nên để tâm những lời nói đã nói với Mộ Dung Thùy!

Nên biết Tiền Nhất Sơn đã từng thọ ân cứu trợ chứng bán thân bất toại của Mộ Dung Thùy và lão cũng từng nói lại đại trượng phu phải ân oán phân minh. Vì thế Vương Điện Anh lo sợ là sau khi Mộ Dung Thùy chết thì Tiền Nhất

Sơn sẽ giữ lời mà tự tàn để tương báo.

Tiền Nhất Sơn không tỏ thái độ gì, bỗng nghe lão nói:

- Để ta xem thử!

Nguyên Vương Điện Anh và Mai Thanh Phong đang cứu trị cho Tiền đại tiên sinh nhưng trình độ nội lực của bọn họ không bằng Tiền đại tiên sinh nên dù bọn họ không ngừng đẩy chân khí vào cơ thể Tiền đại tiên sinh, song cũng chỉ khiến cho Tiền đại tiên sinh giảm bớt đau đớn thôi.

Lúc này Mai Thanh Phong nghe vậy thì vui mừng nói:

- Các hạ có thể trị được Hàn băng chương chăng?

Tiền Nhất Sơn thản nhiên nói:

- Mộ Dung Thùy cho rằng hai loại công phu tà môn của hần là thiên hạ không ai có thể trị, nhưng hần sai rồi. Đáng tiếc là ta không thể cho hần tận mắt chứng kiến! Hần có thể trị được thì ta cũng có thể trị được.

Vương - Mai hai lão nghe Tiền Nhất Sơn nói cả quyết như vậy thì nghĩ có lẽ Tiền Nhất Sơn và Mộ Dung Thùy đã trao đổi võ công với nhau nên tin tưởng để cho Tiền Nhất Sơn lại thử. Qua một lúc thì thấy trên đỉnh đầu Tiền đại tiên sinh có khí trắng bốc lên, sắc diện cũng dần dần hồi phục.

Bỗng nghe Tiền đại tiên sinh vui mừng nói:

- Chân khí của ta đã có thể vận chuyển tùy ý rồi, đệ đệ, ngươi có thể ngừng tay rồi đây.

Tiền Nhất Sơn lập tức buông tay và Tiền đại tiên sinh đã có thể tự đứng lên. Nhưng chuyện bất ngờ lại xảy ra. Tiền đại tiên sinh vừa đứng lên thì sư đệ của lão lập tức ngã xuống! Chỉ nghe Tiền Nhất Sơn “hự” một tiếng, một búng máu tươi từ miệng thổ ra. Lão gương cười và nói bằng giọng yếu ớt:

- Ta đã nói là sẽ tự phế võ công nhưng không chỉ vì Mộ Dung Thùy, ta dùng công lực còn lại trị lành thương thế cho đại ca của ta thì ngày sau có thành phế nhân cũng đáng giá lắm!

Nói đoạn lão nhắm nghiền hai mắt và hôn mê bất tỉnh.

Tiền đại tiên sinh kêu lên:

- Sư đệ, tại sao lại phải khổ như thế?

Vệ Thiên Nguyên nghe tiếng kêu của Tiền đại tiên sinh thì cả kinh, vội vàng chạy đến.

Đương trường chỉ còn lại Thượng Quan Phi Phụng, canh phòng bọn thuộc hạ tàn dư của Tiêu Chí Dao đánh lén. Nào ngờ lại có thêm một chuyện nữa phát sinh khiến Vệ Thiên Nguyên càng kinh hãi. Thì ra sau khi nghe tiếng kêu của Tiền đại tiên sinh thì chàng nghe tiếng kêu thất thanh của Khương Tuyết Quân.

Nguyên Khương Tuyết Quân và Từ Trung Nhạc đã động thủ với nhau trước đó không lâu. Quân hùng đều trong thấy nàng đấu bình thủ với đối phương nên rất yên tâm, không ngờ lúc này chẳng hiểu tại sao nàng lại bị Từ Trung

Nhạc khổng chế.

Vệ Thiên Nguyên vừa nghe tiếng kêu của nàng thì chẳng biết khí lực từ đâu chột đến, chàng quát lớn một tiếng rồi tung người phóng như bay về phía Từ Trung Nhạc.

Nguyên Khương Tuyết Quân không hề rời mắt khỏi Từ Trung Nhạc, do vậy khi Từ Trung Nhạc trà trộn vào đám loạn quân bỏ chạy thì lập tức bị nàng phát hiện. Nàng tuốt kiếm đuổi theo và quát lớn:

- Từ Trung Nhạc, tội ác của ngươi tày trời, ngươi còn muốn chạy sao?

Từ Trung Nhạc cước bộ loạng choạng chẳng hiểu vì tâm hoang mang hay vì lẽ gì mà bỗng nhiên lão vấp vào đá rồi ngã nhào tới trước, Khương Tuyết Quân đắc ý xuất một chiêu Bạch Hồng Quán Nhật đâm thẳng vào lưng Từ Trung Nhạc. Thế nhưng chỉ nghe “choang”.

một tiếng, hình như mũi kiếm của nàng không phải đâm vào da thịt. Ngay lúc đó bỗng nhiên Từ Trung Nhạc phản thủ chụp vào hồ khẩu tay của Khương Tuyết Quân, khiến trường kiếm của nàng rời tay văng ra đất và nàng cũng lọt vào tay đối phương.

Thì ra Từ Trung Nhạc có mặc nhuyễn giáp trong người, lão tự biết kiếm thuật của lão không phải là đối thủ của Khương Tuyết Quân nên cố ý giả té ngã và chịu một chút thương thế để dụ địch. Và trong lúc xuất kỳ bất ý thì xuất thủ khổng chế đối phương. Ba mươi sáu đường cầm nã thủ cận chiến vốn là sở trường của Từ Trung Nhạc nên quả nhiên lão vừa xuất thủ đã thành công ngay.

Nhuyễn giáp tuy bị trường kiếm đâm thủng một lỗ nhưng thương thế không nặng lắm.

Từ Trung Nhạc nén đau, lão cười ha hả rồi nói:

- Tuyết Quân, nàng cũng thật là lang độc, muốn sát hại cả phu quân của mình. Hi hi, chỉ cần nàng đồng ý cùng ta về Lạc Dương bán đường thành thân thì ta có thể tha thứ tất cả.

Khương Tuyết Quân phần hận đến độ hai mắt trắng bạch, cơ hồ như muốn ngất xỉu.

May thay, tròng cười của Từ Trung Nhạc vừa dứt thì Vệ Thiên Nguyên cũng phóng tới nơi.

Hai tên thuộc hạ của Tiêu Chí Dao xông lên trước ngăn chặn nhưng bị chàng cho một chưởng văng ra xa ba trượng.

Vệ Thiên Nguyên lạnh lùng quát:

- Ta đã thọ thương nhưng không phải vì thế mà không thể giết người. Kẻ nào không tin thì cứ thử xem.

Lúc này, trước uy lực Áo Kiếm Linh Kỳ của Thượng Quan Phi Phụng thì người của Tiêu Chí Dao đã chạy hết bảy tám phần mười. Bọn còn lại thấy Vệ Thiên Nguyên dũng mãnh như vậy thì không dám xả thân vì Từ Trung

Nhạc, Vệ Thiên Nguyên trừng mắt nhìn Từ Trung Nhạc rồi quát lớn:

- Thả Tuyết Quân ra!

Từ Trung Nhạc không một chút khăn trương, lão thông thả nói:

- Nếu ngươi muốn Khương Tuyết Quân sống thì lập tức lui bước, bằng không dù ngươi có giết chết ta thì ngươi cũng chỉ đoạt được thi thể của nàng mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên tức đến ói máu nhưng nhất thời chẳng biết phải làm thế nào. Bởi lẽ đánh chuột thì chàng sợ vỡ đồ nhà. Nào ngờ trong lúc bí thế thì bỗng nhiên lại có một chuyện không ngờ phát sinh. Từ Trung Nhạc đang dương dương đắc ý cười ha ha thì chẳng biết thế nào tiếng cười của lão chợt im bặt. Cơ nhục trên mặt lão bắt đầu biến hình đổi dạng trông rất khủng khiếp:

- Ngươi.. ngươi khá lắm...

Lão nói chưa hết câu thì song thủ buông ra và lập tức ngã người ra đất, tứ chi chổng gọng lên trời. Song mục vẫn mở trừng trừng, thần thái đầy vẻ kinh hãi, hình như lão không dám tin chuyện vừa phát sinh trên thân thể của lão.

Khương Tuyết Quân nhìn lên trời xá lay và nói:

- Phụ thân, anh linh của người có thể yên nghỉ rồi, tiểu nữ đã báo được thù cho người.

Sự tình biến hóa ly kỳ như vậy khiến ai nấy không ngờ kẻ phải chết là Từ Trung Nhạc.

Bỗng nhiên nghe Đường Hy Vũ kêu lên:

- Cao minh! Cao minh! Đây là độc châm của Tiêu gia phải không?

Hắn không chỉ danh nhưng quần hùng đều biết hắn muốn hỏi Khương Tuyết Quân. Và đương nhiên Khương Tuyết Quân có quyền không trả lời. Thì ra nàng có tàng trữ độc châm trong móng tay, thừa cơ hội Từ Trung Nhạc đắc ý, nàng bất ngờ đâm vào Kiên Tĩnh huyết của lão.

Lúc này thần trí của Vệ Thiên Nguyên mới an định, sau mấy phen kinh hãi thì giờ đây song cước của chàng dường như không muốn nghe theo sự điều khiển nữa. Nhất thời chàng vui mừng kêu lên hai tiếng “Tuyết Quân” rồi không biết phải nói gì nữa.

Khương Tuyết Quân không trả lời chàng, nàng chỉ tay vào thi thể của Từ Trung Nhạc tựa như muốn nói:

- Chàng không muốn xem thử sao?

Vệ Thiên Nguyên chợt tỉnh ngộ, chàng vội bước lên trước cởi áo của Từ Trung Nhạc ra xem thì thấy đầu vai của lão ta có dấu răng hình mặt nguyệt. Mười ba năm trước, phụ thân của Vệ Thiên Nguyên bị một toán người lai lịch bất minh vây kích (sau này mới biết là cao thủ môn hạ của Tiêu thế gia), khi đó Vệ Thiên Nguyên mới chỉ là một hài tử mười tuổi.

Chàng muốn giúp phụ thân mình nhưng bị một người bịt mặt chặn lại, trong

lúc giãy thoát chàng đã cắn vào đầu vai người này.

Sau khi học võ ở Tề gia xong, chàng bỏ ra mấy năm để tìm hiểu điều tra mới có được một số manh mối, tổng hợp những manh mối đó lại và phán đoán thì người bịt mặt kia có khả năng là Từ Trung Nhạc. Sở dĩ lão ta bịt mặt là vì lão vốn là bằng hữu với phụ thân Vệ Thiên Nguyên, những cao thủ kia là do lão dẫn đến.

Hiện tại những dấu răng lại xuất hiện trước mặt Vệ Thiên Nguyên, nghĩa là sự phán đoán của chàng đã được minh chứng. Chàng vừa vui mừng vừa bi phẫn, hai giọt lệ bất giác tuôn rơi.

Chàng nói:

- Không sai, quả nhiên là cừu nhân bán đứng phụ thân ta. Tuyết Quân, nàng đã báo được thù cho lệnh tôn và ta cũng báo được thù cho gia phụ rồi.

Bỗng nghe Tuyết Quân kêu lên:

- Nguyên ca, muội thành thật xin lỗi nhé!

Vệ Thiên Nguyên không hiểu gì cả, nói:

- Tuyết Quân, nàng nói gì vậy? Ta cảm ơn nàng không kịp nữa là! Chúng ta đi nhé?

Khương Tuyết Quân nói:

- Thượng Quan cô nương đang đợi chàng đây. Cô ta là người vừa đồng cam cộng khổ sinh tử với chàng, chàng nên qua với cô ta đi.

Nhất thời Vệ Thiên Nguyên chưa thể hiểu được ý nên chàng nói:

- Ta biết Thượng Quan cô nương cũng từng giúp nàng, cô ta là hảo bằng hữu của chúng ta, chúng ta cùng đi thôi.

Nói đoạn chàng quét mục quang nhìn ra thì thấy Thượng Quan Phi Phụng đang từ vị trí “miệng sư tử” bên dưới Bí Ma Nhai đi qua chỗ bọn chàng.

Khương Tuyết Quân vẫn đứng yên bất động.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên kêu lên:

- Này, nàng làm sao thế? Nàng... nàng thọ thương rồi chăng?

Chàng là một đại hành gia về võ học, nên vội nắm tay bắt mạch cho Tuyết Quân, tuy kinh mạch có phần hư nhược nhưng chàng không thấy nàng có hiện tượng gì là thọ thương cả.

Bỗng nghe Khương Tuyết Quân nói với giọng buồn bã:

- Nguyên ca, chàng nghe muội nói đây. Chàng có chỗ đi của chàng, muội cũng có chỗ đến của muội.

Vệ Thiên Nguyên ngăn người, chàng nói:

- Nàng nói thế là ý gì? Nàng và ta trải qua bao nhiêu gian khổ, khó khăn lắm mới báo được thù để có sự đoàn viên ngày hôm nay. Từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không phải xa nhau nữa.

Cảm tình bị dồn nén nhiều năm đột nhiên tuôn ra như thác lũ phá bờ rào cản, bất giác chàng không nén được xúc động nên ôm Tuyết Quân vào lòng trước

sự chứng kiến của quần hùng.

Khương Tuyết Quân đỏ bừng hai má, vội nói:

- Nguyên ca, đa tạ chàng. Nghe chàng nói như thế, muội.. muội rất hoan hỉ, rất... rất sung sướng! Thượng Quan tỷ tỷ, muội giao lại chàng cho tỷ tỷ đây. Lúc này trời đã sáng rõ và Phi Phụng cũng đã bước đến bên cạnh họ. Đột nhiên sắc diện của Tuyết Quân trở nên tái nhợt, Vệ Thiên Nguyên nắm chặt tay nàng nhưng cảm thấy lạnh như băng. Phi Phụng vội chạy lại xem kỹ thì thấy nơi ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của nàng ẩn hiện một lớp hắc khí.

Vệ Thiên Nguyên cả kinh thốt không nên lời.

Phi Phụng vội lớn tiếng gọi:

- Đường nhị công tử, mau lại đây! Mau lại đây!

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới tỉnh ngộ, chàng hiểu rằng Đường gia ở Tú Xuyên là Thiên hạ đệ nhất dụng độc, bọn họ thiên về việc dụng độc thì cũng tất thiện việc giải độc.

Mà Đường nhị công tử lại là bằng hữu tâm giao của chàng.

Đường Hy Vũ vừa bước đến thì Vệ Thiên Nguyên vội nói:

- Đường huynh, cô ta bị trúng độc phải không? Xin Đường huynh cứu giúp cô ta với!

Đường Hy Vũ chỉ liếc nhìn qua rồi lắc đầu nói:

- Muộn rồi!

Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Cái gì muộn?

Đường Hy Vũ nói:

- Đây là độc dược hợp luyện từ gan khổng tước (chim công) và Hắc Tâm Lan, nếu vừa vào miệng mà được phát hiện ngay thì may ra còn có hy vọng vãn hồi. Nhưng cô ta đã uống quá lâu rồi, xin lỗi tại hạ vô năng.

Vệ Thiên Nguyên thộn người như pho tượng, hồn phách dường như đã lìa thân.

Phi Phụng lắc mạnh chàng và kêu:

- Vệ đại ca, chàng tỉnh lại đi! Người chết cũng đã chết, chàng phải bảo trọng mình chứ?

Đối với mọi việc xung quanh, Vệ Thiên Nguyên dường như không nghe thấy nữa. Tuy thân thể còn sống nhưng tâm hồn như theo Khương Tuyết Quân rồi. Do vậy sự lay tỉnh của Phi Phụng làm sao có tác dụng với chàng? Phi Phụng vội chạy lại ôm lấy chàng thì thấy thân thể cứng đơ, tứ chi cũng dần dần lạnh buốt. Nàng vốn là một người rất có chủ ý nhưng lúc này đã mất đi sự bình tĩnh.

Thang Hoài Nghĩa bước đến và nói:

- Đáng tiếc là võ công của Tiễn nhị tiên sinh đã bị phế!

Tuy trong lúc hoang mang nhưng Phi Phụng vẫn hiểu được hàm ý câu này. Vệ Thiên Nguyên bị thương bởi Hàn Băng chưởng mà Tiễn nhị tiên sinh lại kiêm thông cả nội công hai phái chính tà, đối với thương thế của Hàn băng chưởng, ngoài Mộ Dung Thùy ra thì Tiễn nhị tiên sinh cũng trị được. Nhưng đáng tiếc là lão đã dùng nội công còn lại của mình để trị thương cho sư huynh của lão rồi. Do đó, câu nói của Thang Hoài Nghĩa cũng bằng không. Đường Hy Vũ nói:

- Hấn trúng Hàn băng chưởng không phải là nặng, nhưng cũng không nhẹ. Chỉ có điều...
có điều...

Thượng Quan Phi Phụng như nắm được tia hy vọng, kêu lên:

- Đường nhị công tử, công tử nghĩ giúp biện pháp đi!

Đường Hy Vũ thở dài rồi nói:

- Bản thân hấn không muốn sống thì tại hạ làm sao nghĩ ra phương pháp?

Thì ra với trình độ nội công của Vệ Thiên Nguyên, nếu có người kiêm thông nội công tâm pháp thượng thừa của hai phái chánh tà cứu chữa cho chàng thì còn có hy vọng. Nhưng trước tiên bản thân chàng cần phải có ý chí cầu sinh mới có thể phối hợp được.

Giữa lúc Đường Hy Vũ thở dài thì bỗng nhiên nghe Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Tuyệt Quân!

Rồi lão đảo ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, Vệ Thiên Nguyên bắt đầu có tri giác trở lại.

Chàng cảm nhận hình như mình đang nằm trên mặt đất nhưng không biết ở nơi nào. Tuy nói là có một chút cảm giác nhưng người vẫn đang trong cảnh mộng. Mộng cảnh mê ly và trong cảnh mê ly đó có cả Khương Tuyết Quân.

Nàng đang nhìn chàng mỉm cười tươi như hoa nhưng bỗng nhiên lại biến thành một thi thể toàn thân đầy huyết tươi. Chàng giật mình kêu to một tiếng rồi mở bừng mắt ra. Trước mắt chàng có một người, người này đang dùng khăn bông thấm nước lau mặt cho chàng.

- Nguyên ca, chàng tỉnh rồi à?

Thiếu nữ vui mừng kêu lên.

Vệ Thiên Nguyên gọi:

- Tuyết Quân, Tuyết Quân! Nàng không phải rời ta nữa, không phải rời ta nữa!

Thiếu nữ bất giác thở dài, ôi, nàng không phải là Khương Tuyết Quân mà là Thượng Quan Phi Phụng.

Thật là:

“Hảo mộng há kỳ thành ác mộng.

Cự nhân hoán liên biến tâm nhân.”.

Tạm dịch:

*“Mộng đẹp bỗng nhiên thành ác mộng.
Người cũ nay đổi người mới rồi.”.*

Hồi 7

Cảnh Hoán Tình Di, Hoài Mong Bạn Cũ

Thượng Quan Phi Phụng thở dài rồi nói:

- Người chết không thể hồi sinh, Vệ ca, chàng không hiểu sao?

Vệ Thiên Nguyên tròn xoe song mục, thần thái hoang mang, hỏi:

- Nàng nói cái gì, ai chết?

Phi Phụng nói:

- Khương tử tử đã chết ba ngày rồi!

Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Ta không tin, ta không tin! Nàng lừa ta, nàng lừa ta! Vừa rồi ta còn trông thấy nàng mỉm cười với ta!

Phi Phụng buồn bã nói:

- Vệ ca, mộng của chàng cũng nên tỉnh lại thôi! Tuyệt Quân tử tử chẳng phải đã chết trong vòng tay chàng đó sao?

Vệ Thiên Nguyên dần dần nhớ trở lại và cảm thấy lòng đau như cắt.

Phi Phụng nói tiếp:

- Đừng nghĩ mộng lung nữa Vệ ca, chàng nghe muội nói nè, chàng cần phải phấn chấn lên để đối diện... đối diện với..

Vệ Thiên Nguyên lại kêu lên:

- Không, không, trước tiên ta cần hỏi nàng... hỏi nàng...

Phi Phụng nói:

- Chàng nghỉ ngơi một lát rồi hãy nói. Điều gì chàng muốn biết, muội sẽ nói cho chàng biết.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta muốn biết ngay bây giờ! Nàng nói là Khương Tuyệt Quân đã chết trong vòng tay của ta, thế tại sao nàng lại phân ly chúng ta? Hiện giờ cô ta ở đâu? Cô ta ở đâu?

Phi Phụng bình thản nói:

- Cô ta đã chết rồi, bọn muội làm sao để người chết ở lâu bên cạnh chàng được? Tuyệt Quân tử tử đã sớm nằm trong quan tài rồi!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không, không! Cô ta chết rồi ta cũng ở chung với cô ta!

Đến đây thì hai hàm răng chàng lại gõ càm cập vào nhau.

Phi Phụng cảm thấy lòng đau như cắt, xúc động nói:

- Ôi, hàn độc trong người chàng lại phát tác rồi, nếu chàng cứ như thế này

thì chàng sẽ chết mất!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta chết thì càng tốt...

Chàng chưa nói hết câu thì âm giọng đã tắc nghẽn.

Phi Phụng lấy một viên dược hoàn cạy miệng chàng bỏ vào, rồi đưa song chưởng áp vào ngực chàng. Một cảm giác lạnh buốt như chạm vào băng nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng.

Nàng chậm rãi vận nội công tâm pháp bản môn truyền chân khí vào thân thể Vệ Thiên Nguyên.

Hồi lâu sau Phi Phụng buông song chưởng xuống và nói:

- Vệ ca, trình độ nội công của chàng vốn thâm hậu hơn muội nhiều, muội biết là chàng đã luyện Đại Châu Thiên Thổ Nạp Pháp của Mặc Vận Huyền Công, chàng thử kết tập chân khí vào đan điền xem.

Vệ Thiên Nguyên không có phản ứng, dường như chàng không còn nghe thấy gì.

Phi Phụng vừa giúp chàng đẩy chân khí qua kỳ kinh bát mạch vừa nói:

- Hôm đó chàng hôn mê bất tỉnh nên muội đành cõng chàng hạ sơn. Vương Điện Anh tiên bối đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa dưới chân núi, ngựa chạy không nghỉ vài ngày mới thoát khỏi truy binh. Muội cần tìm một nơi cho chàng dưỡng thương nhưng truy binh vẫn ở phía sau, khoảng cách tuy đã xa nhưng dừng lại thì không được.

Cũng may Vương tiên bối đưa ra chủ ý, lão ta biết ngọn núi này có ngôi cổ miếu hoang phế ít người qua lại nên bảo muội đưa chàng đến đây dưỡng thương. Còn lão tự đánh xe đi qua một ngã đường khác để đánh lừa bọn truy binh.

Nơi này cách kinh sư khoảng ba trăm dặm và chàng hôn mê ba ngày ba đêm mới tỉnh lại.

Trước mắt tuy tạm thời thoát khỏi truy binh nhưng vẫn chưa hết nguy hiểm. Thuộc hạ có năng lực của Tiêu Chí Dao rất nhiều, vạn nhất bọn chúng lòng đến nơi này thì một mình muội quyết không thể đối phó nổi. Vệ ca, chàng phải mau mau lành lại thì mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Sở dĩ nàng phí lời nói nhiều như vậy là muốn Vệ Thiên Nguyên phấn chấn trở lại, chí ít là cũng khơi cho chàng ý chí cầu sinh. Nào ngờ Vệ Thiên Nguyên thân đã như tượng gỗ còn tâm thì đã lạnh như tro tàn. Đối với những lời tâm huyết của Phi Phụng, chàng chẳng hề có chút phản ứng gì. Khi rời kinh sư, Phi Phụng đã chuẩn bị lương thực đủ cho hai người dùng mười ngày, nàng dụng hạt kê nấu cháo rồi đút cho Thiên Nguyên như chăm sóc cho người đại bệnh vậy.

Nhưng đáng tiếc, lương thực chỉ giúp cho chàng kéo dài hơi thở tàn chứ không thể khiến chàng hồi phục một hai phần sinh khí. Thậm chí chàng cũng

không muốn nói. Ngày thứ hai, ngày thứ ba tình hình vẫn như vậy.

Sáng ngày thứ tư, Phi Phụng nói với chàng:

- Vệ ca, chàng cứ một mực cố chấp như vậy là thế nào? Muội hỏi một câu, rốt cuộc là chàng muốn chết hay muốn sống.

Lần này Vệ Thiên Nguyên mới khai khẩu:

- Thân thể ta sống nhưng lòng đã chết rồi. Phi Phụng, ta không muốn liên lụy đến nàng, nàng muốn đi thì cứ đi đi!

Phi Phụng cắn chặt môi rồi nói:

- Được, Vệ Thiên Nguyên, người đã cam tâm thoái khí như vậy thì xin thứ lỗi, ta cũng không thể quan tâm đến người được nữa.

Quả nhiên nàng nói đi là đi, đến khi trời tối cũng không thấy quay về. Đêm xuống với bóng trăng vàng vạc rất đẹp, trên bàn thờ ngai miếu vẫn còn ngọn Trường Minh Đăng do Phi Phụng thắp đang tỏa sáng. Suốt cả ngày Vệ Thiên Nguyên không được ăn uống gì, thân thể tuy hư nhược nhưng kỳ quái là tinh thần thanh tĩnh hơn trước. Chàng không muốn cầu sinh nhưng trên phương diện sinh lý vẫn cảm thấy đói khát. Và khi đói khát quá độ thì đầu óc con người đặc biệt sáng suốt. Nhưng đương nhiên là Vệ Thiên Nguyên không phân tích kỹ nguyên nhân tại sao lại tỉnh táo hơn trước. Chàng chỉ trầm nghĩ:

- “Nghe người già nói khi gần chết trí con người rất tỉnh táo, không lẽ hiện tại ta đang ở giai đoạn đó như mọi người từng nói?”.

Nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng tìm thấy có một chút khí lực nên mò tay vào túi áo lấy ra một viên đá nhỏ. Viên đá này chẳng phải là bảo thạch gì nhưng lại rất có phân lượng trong lòng chàng, nó còn quý hơn tất cả bảo thạch. Vì chính viên đá này giúp cho chàng nhớ lại những kỷ niệm thời niên thiếu.

Trước đây phụ thân của chàng và phụ thân của Khương Tuyết Quân là bằng hữu tâm giao nên hai người cùng dựng nhà gần nhau dưới chân một ngọn núi. Trên núi này có một tảng đá gọi là Nhũ Thanh Thạch giống như Đại Lý Thạch ở Vân Nam. Trên tảng đá thường có những hoa văn tuyệt đẹp do thiên nhiên tạo ra, có bức hoa văn như tranh thủy mặc, có chỗ giống như hình người hoặc vật. Tảng đá này là nơi mà tiểu hài tử thường thích đến vui đùa. Có một hôm chàng và Khương Tuyết Quân tìm được hai viên đá có hình thù giống nhau ở trên núi, rất khéo là hai viên đá đều có hoa văn mà hoa văn đều giống một con chim.

Trong đó con chim lớn hơn thì ngẩng đầu tung cánh, con nhỏ thì có dáng vẻ như ôn nhu hơn.

Vệ Thiên Nguyên gọi đùa hai viên đá đó là Uyên Ương Thạch, tất nhiên viên của chàng là Uyên Thạch, còn viên của Khương Tuyết Quân là Ương Thạch. Khi đó Khương Tuyết Quân chỉ là một tiểu cô nương bảy tám tuổi,

nàng còn chưa hiểu ý nghĩa của hai chữ Uyên Ương.

Sau khi nghe chàng giải thích thì nàng bèn nói:

- Được, Nguyên ca, muội cũng thích chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau. Uyên Ương đã là một đôi chim ân ái đến chết cũng không rời nhau thì chúng ta làm một đôi uyên ương vậy.

Bây giờ người chết vật còn, thâm tình của chàng đối với Khương Tuyết Quân chỉ có thể nói với hai viên đá này thôi. Chàng thở dài rồi bắt giắc đọc hai câu thơ trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị:

“Du du sinh tử biệt kinh niên.

Hồn phách bất tăng lai nhập mộng.”.

Tạm dịch:

“Năm dài sống chết cách đôi nơi.

Hồn phách chưa từng về nhập mộng.”.

Đọc xong chàng thâm cầu khẩn:

- “Tuyết Quân, nàng đợi ta nhé, không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp nhau thôi. Nhưng nếu có thể tương hội trước khi xuống hoàng tuyền thì tối nay nàng hãy nhập vào mộng của ta, để ta gặp mặt nàng một lần nữa nhé!”.

Ngọn Trường Minh Đăng vẫn hắt hiu tỏa sáng nhưng Vệ Thiên Nguyên đã nhập mộng lúc nào chẳng hay. Quả nhiên trong mộng chàng gặp Khương Tuyết Quân, lần này nàng không cầm kỳ hoa đã thảo trên tay mà thay vào đó là viên đá Ương Thạch.

Không những thấy Khương Tuyết Quân mà chàng còn nghe được giọng nói của nàng:

- Nguyên ca! Nguyên ca!

Âm thanh dao động lúc xa lúc gần nhưng rất có thực cảm chứ không giống như nằm mộng.

Vệ Thiên Nguyên bị thanh âm này làm cho tỉnh lại từ trong mộng, chàng mở mắt ngồi dậy nhìn thì quả nhiên thấy Khương Tuyết Quân đang ở trước mặt.

Chàng kêu lên:

- Tuyết Quân!

Lời chàng vừa phát ra thì Khương Tuyết Quân lập tức quay người chạy đi.

- Tuyết Quân, đừng đi! Muốn đi thì nàng cũng nên đưa ta đi chứ!

Cũng chẳng biết khí lực từ đâu đến, Vệ Thiên Nguyên bật người đứng lên thật nhanh.

Nhưng đáng tiếc khí lực vẫn chưa đủ, chàng muốn đuổi theo Khương Tuyết Quân, song mới được hai bước thì đã ngã rồi. Chàng ngồi dậy và cắn vào đầu ngón tay thì cảm thấy đau. Thì ra là thực, chứ không phải là mộng.

Chàng nhìn lên ngọn đèn trên bàn thờ thì bỗng nhiên song mục sáng rõ. Kỳ sự đã xuất hiện ở nơi này. Một bát cháo nóng đang bốc khói nghi ngút, bên cạnh là một bầu rượu cùng một chung rượu đã được rót đầy.

Hương tửu vừa nhập vào mũi thì chàng biết ngay đó là Tùng Tử Tửu của quê hương chàng. Trước đây phụ thân của chàng và phụ thân Khương Tuyết Quân cũng rất thích uống loại Tùng Tử Tửu tự cất này. Phụ thân của chàng lại không cảm hài tửu uống rượu nên thiếu thời chàng cũng từng bồi tiếp phụ thân uống loại Tùng Tử Tửu này.

Vừa rồi chàng từng hoài nghi là mình hoa mắt nhìn lầm người. Nhưng khi ngửi được mùi rượu thì hoài nghi của chàng đã mất đi phân nửa. Chàng nghĩ:

- “Thượng Quan cô nương không thể biết ta thích uống loại Tùng Tử Tửu này, vả lại tiếng gọi Nguyên cá rõ ràng là giọng của Tuyết Quân, dứt khoát ta không thể nghe nhầm!”.

Nhưng người đã chết thì làm sao có thể mang rượu cho chàng? Vì thế, Vệ Thiên Nguyên lại nghĩ:

- “A, thì ra nàng đã được ai đó cứu sống lại, phải chăng đó là chuyện sau khi Phi Phụng đưa ta đi?”.

Chàng không dám hoài nghi là Phi Phụng lừa mình nhưng lòng rất hy vọng Khương Tuyết Quân thật sự đã hồi sinh, vì vậy chàng mới nghĩ đến sự thật hiện tại của mình. Trong lòng chàng đã có hy vọng thì đương nhiên cũng có ý chí cầu sinh. Chàng nghĩ tiếp:

- “Đáng tiếc là vừa rồi ta không giữ được nàng. Duy chỉ có hy vọng là lần sau nàng sẽ đến thôi.”.

Muốn có khí lực trước tiên phải ăn no. Vì vậy chàng bò tới cạnh bàn thờ lấy bát cháo ăn sạch và uống cạn nửa bầu rượu. Bỗng nhiên chàng tự hỏi:

- “Nàng đã muốn chăm sóc cho ta thì tại sao lại bỏ đi?”.

Tự hỏi rồi chàng tự trả lời bằng cách phán đoán dụng tâm của Khương Tuyết Quân:

- “A! Ta hiểu rồi, nàng muốn ta mau chóng bình phục, muốn ta phải tự đuổi kịp nàng, lúc đó nàng mới đồng ý nói chuyện với ta.”.

Nói ra cũng kỳ quái, loại Tùng Tử Tửu mà Vệ Thiên Nguyên uống giống như là linh dược đối chứng (có thể hiểu như thuốc đặc trị) vậy. Sau khi chàng uống xong thì thân thể ấm áp lạ thường. Hàn độc trong người chàng vốn thường phát tác vào lúc hoàng hôn, nhưng hôm nay mãi đến sáng mới phát tác và mức độ lợi hại cũng kém ngày hôm qua.

Suốt ngày hôm đó chàng liên tục tọa thiền vận công, đói thì ăn lương khô do Thượng Quan Phi Phụng để lại. Đến tối, chàng khêu cao ngọn Trường Minh Đăng lên rồi tập trung tinh thần chờ Khương Tuyết Quân đến. Thời gian lặng lẽ trôi, cảnh đêm u huyền tịch mịch.

Bóng trăng đã dịch về tây, thời gian vào khoảng canh ba rồi mà vẫn không thấy người nào đến cả. Vệ Thiên Nguyên đã cảm thấy thần trí mỏi mệt, nhưng chàng vẫn không dám chợp mắt.

Bỗng nhiên có một luồng gió thổi qua và thật là kỳ quái, ngọn Trường Minh Đăng vốn có tán che không dễ gì bị gió thổi tắt, nhưng lần này thì bị thổi tắt ngay. Vệ Thiên Nguyên nghe thấy hình như có vật gì đó đặt xuống bàn thờ, chàng vội chạy đến vung tay ra chụp.

“Soạt” một tiếng như lụa bị xé, thì ra y phục của người kia bị chàng nắm giữ một mảnh nhưng người vẫn thoát đi được. Vệ Thiên Nguyên đuổi theo ra ngoài nhưng chỉ thấy tinh hà lấp lánh, minh nguyệt tại thiên, nào có thấy bóng dáng Khương Tuyết Quân?

Chàng biết khinh công của Khương Tuyết Quân, nếu bình thường thì chàng có thể đuổi kịp nhưng hiện tại khinh công của chàng mới hồi phục một hai phần, bất luận thế nào cũng không đuổi kịp rồi. Chàng trở lại vào ngôi miếu hoang thấp ngọn Trường Minh Đăng lên.

Vừa nhìn những vật người kia để lại thì bất giác chàng ngẩn người. Nhưng vật khiến chàng kinh tâm động phách đó là mảnh lụa bị xé đang ở trên tay chàng.

Dù có đốt thành tro chàng cũng nhận ra, đích thực đây là y phục của Khương Tuyết Quân. Trên lãnh y màu hồ thủy lục có mấy chấm máu khô, đây là máu của chàng nhuộm lên y phục của Khương Tuyết Quân trong đêm tối chàng đưa nàng trốn khỏi Từ gia. Có lẽ Khương Tuyết Quân muốn lưu lại làm kỷ niệm nên nàng không tẩy mấy vết máu đó đi.

Như vậy thì Vệ Thiên Nguyên còn có thể hoài nghi gì nữa? Y phục đã là của Khương Tuyết Quân thì người há không phải là nàng sao? Chàng mở một bầu rượu mới thì quả nhiên lại là Tùng Tử Tửu. Chàng uống cạn nửa bình thì đánh một giấc cho tới sáng hôm sau.

Không biết vì chàng ngủ say hay vì công lực của Tùng Tử Tửu mà suốt đêm chàng không cảm nhận được sự phát tác của hàn độc.

Suốt ngày hôm đó chàng lại vận công trị thương, tình hình biến chuyển khá hơn ngày hôm trước rất nhiều. Và liên tiếp hai ngày như thế nhưng vẫn không thấy Khương Tuyết Quân đến. Tới ngày thứ ba, trước khi đi ngủ chàng đặt viên đá Uyên Thạch lên bàn thờ rồi khấn cầu:

- Tuyết Quân, nếu nàng vẫn còn tại thế thì xin lưu lại tín vật cho ta để ta yên tâm.

Nghĩ ra thật buồn cười, nếu Khương Tuyết Quân vẫn chưa chết thì có nghĩa là không phải quỷ thần, vậy làm sao nàng thông linh? Nhưng Vệ Thiên Nguyên là kẻ tỉnh si nên không cảm nhận được mâu thuẫn, chàng vẫn cứ thành tâm cầu khẩn.

Đêm đó chàng ngủ rất say, qua ngày sau tỉnh lại thì thấy trên bàn thờ có hai vật. Đó là một bầu rượu và một viên đá. Viên đá này đặt bên cạnh Uyên Thạch của chàng, hình dạng giống hệt nhau. Chàng bước lại nhặt lên xem thì đúng là Ương thạch của Khương Tuyết Quân.

Chàng vui mừng reo lên:

- Tuyết Quân, ta biết nỗi khổ tâm của nàng rồi. Ta hứa với nàng là nhất định ta sẽ cố gắng hơn nữa. Trong vòng mười ngày nhất định ta sẽ tự chữa trị lành thương thể của mình.

Đến lúc đó nàng chớ trốn ta nữa đấy nhé.

Chàng hy vọng là Khương Tuyết Quân nghe được những lời chàng nói nhưng không nghe cũng chẳng sao. Vì khi công lực của chàng hồi phục thì nàng muốn trốn cũng trốn không thoát. Trong thâm tâm đã có hy vọng thì thân thể hồi phục rất nhanh, ngoài cả sự dự đoán của chàng. Qua bảy ngày thì hàn độc đã bị chàng vận nội công thượng thừa hóa giải sạch, võ công của chàng cũng hồi phục như trước. Thế nhưng vẫn không thấy Khương Tuyết Quân xuất hiện.

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ rồi tự hỏi:

- “Tại sao Tuyết Quân phải trốn tránh ta? Lẽ nào là vì duyên có Tề sư muội?”.

Chàng nhớ lại Khương Tuyết Quân từng khuyên chàng, bảo chàng vì báo đáp ân nghĩa sư môn mà kết phu thê với Tề Tấu Ngọc. Bất giác chàng lại nghĩ:

- “Ôi, Tuyết Quân! Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao gian nan nguy hiểm, tại sao nàng vẫn không hiểu lòng ta? Trong lòng ta chỉ có một người duy nhất, đó là nàng mà thôi!”.

Khương Tuyết Quân không xuất hiện nên cuối cùng chàng đành phải tìm nàng. Qua ngày thứ chín thì công lực của chàng đã hồi phục gần hoàn toàn như trước, tối hôm đó lại là một đêm trăng thanh gió mát, chàng đợi hoài đợi mãi vẫn không thấy Khương Tuyết Quân xuất hiện nên không nhẫn nại được nữa, chàng chạy vào rừng tìm nàng. Nhưng kết quả vẫn giống như hai ngày trước, ngay cả một bóng quỷ chàng cũng không phát hiện được.

Bất giác chàng lo lắng tự hỏi:

- “Lẽ nào nàng đã rời khỏi nơi này?”.

Mãi đến gần sáng vẫn không tìm thấy Khương Tuyết Quân, chàng đành quay về ngôi miếu hoang với trạng thái mệnh mang bất định. Không ngờ tìm cả đêm trong rừng không gặp nhưng vừa về đến nơi thì chàng thấy một bóng người ngồi trong miếu. Tuy chỉ thấy sau lưng nhưng y phục nàng mặc là y phục của Khương Tuyết Quân, do đó Vệ Thiên Nguyên đoán định chắc chắn là nàng rồi. Chàng cười thầm và nghĩ:

- “Thật là đi mòn gót giày không gặp vậy mà khi gặp lại chẳng tốn chút công phu nào.

Thì ra nàng cũng không yên lòng nên lén đến đây thăm ta. Đến thăm lén như vậy tất là muốn biết ta hồi phục hay chưa, nhưng không gặp ta thì nhất định nàng sẽ rất lo lắng. Được, ta lặng lẽ đến chụp lấy nàng để thử xem nàng còn

chạy được không?”.

Nghĩ đoạn, chàng hạ bước nhẹ nhàng đi vào ngôi miếu nhưng lòng vô cùng khẩn trương, hô hấp cũng tăng nhanh hơn bình thường. Khi còn cách ba bước chàng nhào tới ôm chầm lấy thiếu nữ và kêu lên:

- Tuyết Quân, lần này thì nàng chạy không thoát đâu nhé!

Nào ngờ, chàng vừa chạy vừa chụp nhào tới thì bóng người phía trước đã biến mất, đang lúc thất thế chàng không ghìm lại được nên ngã nhào ra đất. Thiếu nữ không biến mất mà nàng thi triển khinh công vọt ra ngoài xa hơn trượng, khi nghe tiếng Vệ Thiên Nguyên té nhào thì nàng bất giác giật mình và vội vàng chạy lại đỡ lấy chàng. Vệ Thiên Nguyên không những không đau đớn gì mà còn vội vàng chồm dậy chụp lấy tay thiếu nữ. Lúc này trời đã sáng tỏ, hai người đối mặt chỉ trong gang tấc nên nhìn nhau rất rõ ràng.

Vệ Thiên Nguyên chột ngẩn người và kêu thất thanh:

- Là nàng à?

Thiếu nữ trầm giọng nói:

- Xin lỗi, chính là muội!

Thì ra thiếu nữ chính là Thượng Quan Phi Phụng, nhưng y phục nàng mặc là y phục của Khương Tuyết Quân.

Vệ Thiên Nguyên cũng không biết nên cảm kích hay trách nàng, chàng trầm mặc hồi lâu rồi nói:

- Thì ra tất cả là do nàng bày mưu định kế, Tùng Tử Tửu cũng là...

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Không sai, muội đã bỏ Bích Linh Đan bào chế từ Thiên Sơn Tuyết Liên vào Tùng Tử Tửu. Nhưng nếu không làm cho chàng có ý chí cầu sinh trước thì dù có linh đan diệu dược gì cũng vô tác dụng.

Vệ Thiên Nguyên thở dài một hơi rồi nói:

- Nàng lãng phí linh đan quý báu vì ta làm gì vậy, ta đã nói với nàng là dù ta có sống thì cũng chẳng có linh hồn. Chi bằng để ta chết còn hay hơn.

Phi Phụng nói:

- Chàng cho rằng chết là xứng đáng với Khương tử tử sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nhưng ta muốn cầu cho tâm được an.

Phi Phụng lạnh lùng nói:

- Vệ Thiên Nguyên, trong lòng chàng chỉ có mỗi Khương Tuyết Quân chứ không có phụ thân của chàng sao?

Vệ Thiên Nguyên rùng mình, hỏi lại:

- Nàng nói thế là có ý gì?

Phi Phụng trầm giọng nói:

- Chàng chỉ biết vì Khương Tuyết Quân mà chối bỏ mình, như thế có xứng đáng với phụ thân đã khuất thế của chàng chăng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tuyết Quân đã báo thù sát phụ cho ta rồi.
- Hừ, chàng cho rằng giết được Từ Trung Nhạc là xem như đã báo được phụ thù à?
- Thế nàng còn muốn sao nữa?
- Từ Trung Nhạc đã bán đứng phụ thân chàng, nhưng xét kỹ thì lão ta chỉ là kẻ giúp sức cho hung thủ mà thôi. Lão ta không phải là kẻ chủ mưu!
- Vậy nàng nói kẻ chủ mưu là ai?
- Theo muội biết thì mọi chuyện đều do Tiêu Chí Dao hoạch định, việc vây kích lệnh tôn lão ta cũng có phần.

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nhưng theo ta biết thì tối hôm đó gia phụ đã giết chết tám cao thủ vây kích người.

Phi Phụng nói:

- Không, có một kẻ đương thời chỉ thọ trọng thương mà không chết. Kẻ đó chính là Tiêu Chí Dao. Lệnh tôn vì thọ thương mà chết nhưng nguyên nhân chủ yếu là trúng một đao của Tiêu Chí Dao, trên mũi đao của lão này có tẩm chất kịch độc.

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại tối hôm đó, khi chàng nghe tiếng binh khí giao nhau và chạy ra xem thì phân nửa số cao thủ vây kích phụ thân chàng đã ngã xuống. Sau khi trường ác chiến kết thúc, phụ thân chàng bị trọng thương và chàng phải vội vàng diu phụ thân trốn đi, do vậy không thể nào kiểm tra từng thi thể đối phương. Vì lẽ đó mà chàng cũng không nhận ra kẻ nào là Tiêu Chí Dao. Hiện tại nghe Phi Phụng nói vậy thì chàng không thể không tin lời nàng. Chàng ngăn người trong giây lát rồi hỏi:

- Làm thế nào nàng biết rõ như vậy?

Phi Phụng nói:

- Tổng tiêu đầu Thang Hoài Nghĩa của Chấn Viễn tiêu cục nói cho muội biết.

Vệ Thiên Nguyên biết Thang Hoài Nghĩa và Tiêu Chí Dao từng là bằng hữu với nhau nên những lời Thang Hoài Nghĩa nói không thể không tin. Chàng trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói:

- Thế lực của Tiêu Chí Dao hiện nay rất mạnh, muốn báo thù này e rằng không dễ.

Phi Phụng nói:

- Tuy khó nhưng không phải là không thể.

Vệ Thiên Nguyên nghe nàng nói có lý nên lặng lẽ cúi đầu không dám trả lời.

Phi Phụng chậm rãi nói tiếp:

- Làm con bất hiếu há có thể làm người? Muội nghĩ trước lúc lâm chung có lẽ phụ thân của chàng cũng từng bảo chàng phục thù cho người?

Vệ Thiên Nguyên toàn thân toát mồ hôi lạnh, chàng lẩm bẩm tự nói:

- Làm con bất hiếu há có thể làm người? Thượng Quan cô nương, đa tạ cô nương thức tỉnh ta. Nhưng đại thù là Tiêu Chí Dao của Tiêu thế gia thì bảo ta làm sao có thể...

Phi Phụng nói:

- Không việc gì là không thể, chỉ cần có chí là được.

Vệ Thiên Nguyên lại trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ta thật là hồ đồ, suýt chút nữa quên cả di chí của gia phụ. Thượng Quan cô nương, đa tạ nàng đã cứu mạng.

Phi Phụng nói tiếp:

- Nếu chàng tự cho rằng chết là chuyện có thể thì không những không xứng đáng với phụ thân chàng mà cũng chẳng xứng đáng với Khương tử tỷ.

Vệ Thiên Nguyên giật thót người, hỏi lại:

- Tại sao lại nói thế? Thù của Tuyết Quân, chẳng phải cô ta đã tận tay báo được rồi sao?

Phi Phụng nói:

- Phụ thân của cô ta bị Từ Trung Nhạc dùng độc dược giết chết, thế Từ Trung Nhạc lấy đâu ra độc dược lợi hại như vậy?

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại và nói:

- Hình như Đường Hy Vũ nói đó là độc dược của Tiêu gia?

- Không sai, Tiêu gia Kim Hồ là thê tử của Bạch Đà Sơn chủ, độc dược mà Từ Trung Nhạc dùng để giết Khương Chí Kỳ là do Bạch Đà Sơn chủ lấy từ thê tử của lão mang đến cho Từ Trung Nhạc. Còn nữa, độc dược tẩm trên đao của Tiêu Chí Dao đã thương phụ thân chàng cũng là do Bạch Đà Sơn chủ cung cấp.

- Nói vậy có nghĩa Bạch Đà Sơn chủ cũng là kẻ thù bất cộng đái thiên của ta và Tuyết Quân?

- Đúng vậy, chàng nên biết kẻ thù của chàng không chỉ là một mình Từ Trung Nhạc.

- Ta hiểu rồi, một Tiêu Chí Dao và thêm một Bạch Đà Sơn chủ đã quá đủ để ta đối phó rồi! Ta làm sao có thể chết được chứ!

Con người không tránh khỏi có lúc thất chí, hướng hồ Vệ Thiên Nguyên lại mất tình nhân trong lúc thương thế giày vò thân thể. Hiện tại hàn độc trong người chàng đã tiêu tán nên âm quang trong lòng cũng mất đi. Chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trong sáng rồi cùng Phi Phụng bước vào cánh rừng. Vừa đi chàng vừa hỏi:

- Phi Phụng, ta có một chuyện không rõ, làm sao nàng có được viên đá đó? Hình như nàng biết lai lịch của nó thì phải?

Phi Phụng đáp:

- Trước khi xảy ra cuộc chiến ở Bí Ma Nhai, muội đã từng gặp Tuyết Quân

tỷ tỷ!

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Cô ta trao cho nàng à?

Phi Phụng gật đầu nói:

- Cô ta sợ không gặp được chàng nên bảo muội tìm cách giao viên đá này cho chàng.

Nhưng lai lịch của viên đá thì cô ta chưa nói cho muội biết. Ôi, nếu muội biết sớm thì muội đã hiểu tâm ý của cô ta và không thể thay cô ta làm chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Cô ta trao Ương Thạch này cho ta là đã có ý ly biệt với ta rồi.

Phi Phụng nói tiếp:

- Muội vốn không biết nó có ý nghĩa gì, sau này chàng lấy ra viên đá giống như vậy và đặt lên bàn thờ rồi lẩm nhẩm khấn cầu thì muội phán đoán đây là vật định tình giữa hai người.

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Khi đó cô ta chỉ là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, ta đặt tên cho hai viên đá này là Uyên Ương Thạch, đương thời lòng chỉ mong có thể được như đôi uyên ương vĩnh viễn không lìa nhau. Ôi, sợ rằng cũng chỉ có thể nói là nguyện vọng của hai đứa trẻ ngây thơ mà thôi.

Nói đến hai chữ định tình thì chỉ mong đến kiếp sau thôi.

Thượng Quan Phi Phụng trầm mặc không nói gì, thăm tự hỏi:

- “Chuyện này ta làm như vậy là đúng hay sai?”.

Hai người đi được một đoạn nữa thì Vệ Thiên Nguyên lại hỏi:

- Tuyết Quân cũng nói với nàng là ta thích uống Tùng Tử Tửu phải không?

Phi Phụng đáp:

- Tối hôm đó cô ta và muội đàm luận suốt đêm về những chuyện có quan hệ đến chàng.

Lúc thiếu thời chàng đưa cô ta lên núi hái hoa thể nào, bắt chim nhặt đá và những sự vật mà chàng thích, nàng đều nói cho muội biết.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng mua được Tùng Tử Tửu ở chốn hoang sơn dã lĩnh này thật là chuyện khiến ta khâm phục.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Không phải như vậy, muội đi mời một vị sư phụ cất rượu có tiếng ở Tam Hà trấn cách đây năm mươi dặm đến một nông gia dưới chân núi để gia công điều chế. Cũng may là lão ta biết loại Tùng Tử Tửu này nên dù không có men ủ trước nhưng có thể thay thế bằng rượu trắng rồi phối chế hương liệu vào. Chàng cảm thấy thế nào, uống có ngon miệng không?

Vệ Thiên Nguyên như bị dẫn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chàng

buột miệng nói:

- Cực kỳ cao minh, nếu không phải trong rượu có chút dược vị thì ta không sao phân biệt được. Phi Phụng, ta biết nàng thần thông quảng đại, làm một việc nhỏ này cũng đủ thấy là ghê gớm rồi.

Phi Phụng nói:

- Tất cả cũng chỉ vì mong chàng hồi phục, chàng còn oán trách muội nữa sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đâu phải thế. Nàng vì ta mà lãng phí Bích Linh Đan bảo chế từ Thiên Sơn Tuyết Liên, ta cảm kích nàng còn không hết nữa là.

Phi Phụng nói:

- Không cho phép chàng dùng hai chữ lãng phí đây. Sinh mạng của chàng còn quý hơn ngàn vạn viên linh đan. Đừng nói là hai viên linh đan, chỉ cần là vật muội có thể lấy được là muội nguyện dùng nó để đổi lấy chàng.

Vệ Thiên Nguyên khẽ thở dài rồi nói:

- Ôi, ân tình của nàng đối với ta, e rằng kiếp này khó có thể báo đáp.

Nói xong câu này thì chàng lại trầm mặc không lên tiếng nữa.

Hai người đã đến rừng cây, Phi Phụng nói:

- Bây giờ chàng định đi đâu?

Vệ Thiên Nguyên không trả lời mà hỏi lại:

- Phi Phụng, xin nàng hãy cho ta biết, Tuyết Quân được mai táng ở nơi nào vậy?

Phi Phụng nói:

- Muội nghĩ hiện tại có lẽ cô ta vẫn còn trên đường đi, chưa được mai táng.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại đang trên đường đi?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Sở Thiên Thư tiếp nhận linh cữu cô ta rồi đưa về Dương Châu.

- Tại sao phải đưa về Dương Châu?

- Chàng quên là quê hương của Sở Thiên Thư ở Dương Châu sao? Hẳn là sư huynh của Tuyết Quân tỷ tỷ mà phụ mẫu của Tuyết Quân tỷ tỷ đều đã quy tiên nên chẳng còn người thân nào khác. Sở Thiên Thư lo việc tang sự cho cô ta là chuyện đương nhiên rồi.

Vệ Thiên Nguyên chau mày không nói gì, Phi Phụng liền hỏi:

- Thế nào, chàng không thích để Sở Thiên Thư lo tang sự cho cô ta chăng?

Vệ Thiên Nguyên vẫn trầm mặc không nói, dường như chàng đang nghĩ đến tâm sự gì đó.

Thượng Quan Phi Phụng nói tiếp:

- Theo lý mà nói chàng và cô ta là lân cận cùng lớn lên từ nhỏ, còn Sở Thiên Thư và cô ta tuy có quan hệ đồng môn nhưng chỉ mới biết nhau từ năm

ngoái. Tục ngữ nói viễn thân không bằng cận lân. Luận về quan hệ thì chàng và cô ta thâm sâu hơn, nhưng đáng tiếc là hai người chưa định danh phận phu thê.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không phải muốn tranh dành phận với người khác. Sở Thiên Thư tự nguyện lo liệu tang sự cho cô ta cũng là chuyện tốt, ta không muốn tranh với hân. Chỉ có điều phụ thân của cô ta an táng tại cố hương Lai Vu, do vậy ta cảm thấy cô ta và di cốt mẫu thân cô ta nên đưa về nguyên quán Lai Vu, để cô ta và phụ mẫu của mình được yên nghỉ một nơi.

Phi Phụng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu chàng không nhắc chuyện này thì suýt chút nữa muội quên nói với chàng một chuyện rồi.

- Là chuyện gì?

- Khương bá mẫu chết tại Lạc Dương, khi Tuyết Quân rời Lạc Dương thì đưa linh cữu của mẫu thân cô ta ký gửi tại nhà của Bào Sùng Nghĩa.

- Chuyện này ta đã biết.

- Bào Sùng Nghĩa là hảo bằng hữu của Khương bá bá và cũng là hảo bằng hữu của phụ thân Sở Thiên Thư, Dương Châu đại hiệp hay Sở Kinh Tùng.

- Thế thì sao nào?

- Ba ngày trước khi chết Tuyết Quân tỷ tỷ có ghé qua Chấn Viễn tiêu cục và gặp Sở Kinh Tùng đang dưỡng thương ở đó. Cô ta nhờ Sở Kinh Tùng nói cho Bào Sùng Nghĩa biết là cô ta hy vọng bọn họ có thể hợp táng phụ mẫu của cô ta.

Nói đến đây thì Phi Phụng dừng lại một lát, nàng thở dài rồi tiếp:

- Hợp táng cho phụ mẫu vốn là chuyện do bản thân Tuyết Quân tự lo liệu nhưng cô ta lại nhờ cậy người khác, xem ra cô ta đã có ý tự vẫn từ trước.

Vệ Thiên Nguyên không ngăn được hai giọt lệ bất giác chảy ra, chàng nói:

- Ta không hiểu là tại sao tận tay báo được thù thì cô ta lại uống độc được tự tận? Thật là không hợp tình hợp lý chút nào cả.

Phi Phụng nói:

- Muội cũng không rõ nhưng tối hôm đó khi nói chuyện với muội thì cô ta để lộ một chút tâm sự không biết có phải là vì nguyên nhân đó không?

Vệ Thiên Nguyên vội hỏi:

- Cô ta để lộ tâm sự gì?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Cô ta đã ngồi kiệu hoa của Từ gia, tuy chưa từng Từ Trung Nhạc chính thức bái đường thành thân nhưng cô ta vẫn cho đó là nổi nhục. Có khả năng cô ta sợ rằng nếu cô ta là thê tử của chàng thì sẽ làm liên lụy đến chàng khiến thiên hạ chê cười.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đó là chuyện của ta và cô ta. Có can hệ gì đến người khác? Nếu cô ta có suy nghĩ như vậy thì quả thật là quá ngốc rồi!

Phi Phụng nói:

- Người chết không thể sống lại, chàng cũng không cần truy cứu nguyên nhân cô ta muốn chết làm gì. Chúng ta nên trở lại vấn đề ban đầu thôi.

Vệ Thiên Nguyên ngược nhìn nơi chân trời xa, thần thái của chàng rất mơ màng, rất lâu sau chàng mới nói:

- Cô ta nhờ Bào Sùng Nghĩa hợp táng phụ mẫu của cô ta nên chúng ta càng không nên để cô ta cô đơn lạnh lẽo ở một nơi khác. Từ khi sinh ra đến giờ cô ta luôn luôn sống bên cạnh phụ mẫu của cô ta.

Phi Phụng nói:

- Phụ tử Sở Kinh Tùng cũng từng nghĩ được vấn đề này. Nhưng sau trường đại chiến ở Bí Ma Nhai thì Tiêu Chí Dao đang truy tìm ráo riết đồng đảng của chàng.

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười ha ha rồi nói:

- Xưa nay ta độc lai độc vãng thì làm gì có đồng đảng?

Phi Phụng cũng bật cười và nói:

- Thật không có à? Hiện tại chẳng phải muội đang ở bên cạnh chàng đây sao?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Nàng là bằng hữu của ta, không phải là đồng đảng của ta.

- Bằng hữu của chàng cũng không chỉ là một mình muội phải không?

- Đúng vậy, những người từng giúp ta đều là bằng hữu của ta. Tiễn đại tiên sinh, Tiễn nhị tiên sinh, huynh đệ Thang Hoài Nghĩa, Đường nhị công tử đều có thể xem là bằng hữu của ta.

- Sở Kinh Tùng tuy không xuất hiện ở Bí Ma Nhai và cũng chưa từng giúp đỡ chàng, nhưng lão ta cũng giống như Thang Hoài Nghĩa. Tuy không công khai đứng về phía chàng nhưng cũng không giúp Tiêu Chí Dao. Vì vậy bọn họ đều bị xem là những nhân vật có nghi vấn.

- Ta hiểu rồi.

- Hiện nay Tiêu Chí Dao đang truy tìm đồng đảng của chàng, Sở đại hiệp lại bị nghi ngờ thì làm sao có thể đưa linh cữu của Tuyệt Quân tử tử về cố hương Lai Vu của cô ta để cô ta được mai táng bên cạnh phụ mẫu? Do vậy chỉ có thể đưa về Dương Châu chờ tình hình lắng dịu xuống rồi mới tính. Sở đại hiệp là nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm, Tiêu Chí Dao chưa tìm được chứng cứ rõ ràng thì trước mắt có lẽ hắn vẫn chưa dám động đến Sở đại hiệp.

- Thương thế của Sở đại hiệp đã bình phục chưa?

- Đã bình phục rồi, hiện lão đang cùng thê nhi hồi gia. Thê tử của lão cũng là tiền thê (vợ trước) của sư thúc Tề Cẩm Minh của chàng, tức là mẫu thân của

Từ Trung Nhạc. Nghe nói Từ Trung Nhạc cũng dự định đi Dương Châu để gặp mẫu thân cô ta nhưng muội không gặp cô ta nên không biết có thực hay không? Nếu là thật thì phen này cả nhà bọn họ có thể đoàn viên rồi.

Vệ Thiên Nguyên nghĩ đến sự muội thì bất giác lại cảm thấy xót xa trong lòng, chàng nghĩ:

- “Chuyện lần này có lẽ làm cho cô ta thương tâm rồi. Ta có lỗi với cô ta nhưng cũng mong cho cô ta có thể tìm thấy hạnh phúc ở Sở gia.”.

Thượng Quan Phi Phụng thấy chàng trầm tư liền nói:

- Còn một người nữa cùng đi Dương Châu với Sở Kinh Tùng, chàng phán đoán xem là ai?

Vệ Thiên Nguyên chẳng buồn phán đoán, dường như chàng không quan tâm đến chuyện đó. Vì vậy Phi Phụng đành tự trả lời:

- Người đó là Thang tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục. Lão mượng có đi thị sát phân cuộc ở Dương Châu, mục đích thật sự cũng chỉ để tránh một trường phong ba mà thôi.

Dường như Vệ Thiên Nguyên không cảm thấy hứng thú đối với chuyện người khác, chàng chỉ lặng lẽ bước đi. Lúc này bọn họ đã vượt qua cánh rừng rậm và đang đi xuống chân núi.

Phi Phụng không nhịn được nên hỏi:

- Chàng định đi về đâu?

Vệ Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn trời và nói:

- Phi Phụng, đa tạ nàng đã đưa ta trở về từ quỷ môn quan, ân nghĩa của nàng ta vĩnh viễn không thể nào quên. Bây giờ ta định đi Dương Châu một chuyến. Tuyết Quân đã vì ta mà chết thì bất luận cô ta được mai táng hay chưa ta cũng nên đi bái tế nàng mới phải.

Chúng ta đành...

Chàng muốn nói chúng ta đành chia tay tại đây.

Nhưng Phi Phụng đã cướp lời, nói:

- Thế thì tốt, muội cũng đang muốn đi Dương Châu một chuyến.

Vệ Thiên Nguyên sững người, hỏi lại:

- Nàng cũng muốn đi Dương Châu?

- Đúng vậy, từ trước đến giờ muội chưa từng qua Giang Nam. Dương Châu là một thành có tiếng ở Giang Nam nên muội muốn nhân cơ hội này đến Dương Châu du ngoạn. Vả lại muội và Tuyết Quân tỷ tỷ tuy quen biết nhau chưa nhiều nhưng giao tình không thể xem là ít được. Thế nào, chàng không thích có muội đồng hành chăng?

- Không phải như vậy, chỉ có điều Dương Châu rất xa. Chúng ta nam nữ vạn lý đồng hành, sợ rằng... sợ rằng có chỗ không tiện.

- Tính tình của chàng xưa nay tự nhiên thoải mái, tại sao hôm nay bỗng nhiên câu nệ như vậy? Nếu chàng sợ bất tiện thì chúng ta có thể hóa trang...

hóa trang thành...

- Được, nàng đã nhất định phải đi thì chúng ta hãy cải trang thành huynh muội.

- Cải trang thành huynh đệ cũng được vậy.

- Không, cải trang thành huynh muội tốt hơn.

Chàng nghĩ đến việc nếu cải trang thành huynh đệ thì trên đường đi tất nhiên phải vào khách điểm ngủ trọ mà huynh đệ thuê hai phòng tất sẽ bị người khác dòm ngó dị nghị. Như thế lại càng bất tiện hơn nữa.

Phi Phụng nói:

- Tùy ý chàng vậy. Nhưng muội cần phải tốn chút thời gian.

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Tốn thời gian để làm gì?

Nói đến đây thì hai người đã xuống đến chân núi. Bên đường sơn đạo có một cỗ xe mã chờ sẵn.

Phi Phụng nói:

- Đây là cỗ xe mà muội đã chuẩn bị từ trước. Nhưng tướng mạo chúng ta không giống nhau, muốn cải trang thành huynh muội thì trước tiên muội phải dịch dung một lát. Chàng ở đây chờ nhé.

Nói đoạn nàng bước lên thùng xe cải trang, một lát sau nàng trở ra thì đã biến thành một người khác. Vệ Thiên Nguyên nhìn kỹ thì thấy không những y phục được thay đổi mà cả dung mạo cũng biến hình, ngoài song mục còn giữ nguyên thần thái như cũ, nhìn chung tướng mạo của nàng đã biến thành một thôn nữ thật sự.

Vệ Thiên Nguyên tán thưởng:

- Thuật cải dung dịch mạo của nàng thật kỳ diệu, nếu gặp trên đường thì nhất định ta không thể nào nhận ra.

Phi Phụng nói:

- Muội có dịch dung đan do gia phụ tinh tâm chế luyện, muốn thay đổi dung mạo rất dễ dàng. Chàng đi thay y phục rồi muội sẽ hóa trang cho.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Nàng cũng chuẩn bị dụng phẩm cần thiết để hóa trang cho ta rồi à?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Không chuẩn bị tốt mọi thứ thì làm sao có thể lên đường? Đối với muội thì không sao, nhưng đối với chàng nếu để đối phương nhận ra thì phiền phức lắm.

Vệ Thiên Nguyên bật cười rồi nói:

- Nàng đoán xem, trong mắt ta nàng giống gì nào?

- Giống Xú Bát Quái đúng không?

- Không, giống một tiên nữ pháp thuật vô biên, thần thông quảng đại. Không những vậy tiên nữ này còn có một tâm tư bí mật, chuyện người khác không

nghĩ đến thì nàng lại nghĩ đến.

- Thôi đừng có tăng bốc người ta, mau đi thay y phục đi.

Vệ Thiên Nguyên thay y phục và được Phi Phụng dùng dịch dung đàn hóa trang xong, nàng đưa cho chàng một chiếc gương đồng. Vệ Thiên Nguyên nhìn mình trong gương thì thấy giống như một thiếu niên thôn dã. Điều kỳ diệu là diện mạo của chàng trở nên giống như diện mạo đã cải trang của Phi Phụng, xem ra hai người đích thực là huynh muội một nhà.

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Chàng phải nhớ là huynh muội chúng ta nam hạ thăm thân nhân. Chàng kêu bằng Trương Long, muội là Trương Phụng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, Phụng muội muội, xin mời lên xe. Vì huynh sẽ làm phu xa vậy.

Dưới ánh sáng của vầng thái dương, Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười tươi như hoa.

Trong lòng Vệ Thiên Nguyên cũng tràn đầy sinh khí, chàng đã quên đi nỗi bi thương trước đó.

Thật là:

“Hữu chí lệnh tâm vong bi cảm.

Tiền tình nhất khắc cánh khai hoa.”.

Tạm dịch:

“Chí khí khiến lòng quên bi cảm.

Tiền đồ mỗi khắc mỗi thêm hoa.”.

Hồi 8

Nhân Vong Vật Tại, Khó Nói Nên Lời

Ngày thứ ba thì hai người đến thành Bảo Định. Đây là nơi xưa kia gia đình Vệ Thiên Nguyên từng cư trú, chỉ có điều chàng ở là ngoài thành chứ không phải trong thành. Khương Tuyết Quân vốn ở Lai Vu nhưng phụ thân của nàng cũng đến Bảo Định cư trú và trở thành lân cư của Vệ gia. Vì thế, vừa đến Bảo Định thì Vệ Thiên Nguyên cảm thấy tâm sự dào dạt như sóng cuộn. Nơi này chàng rất quen thuộc nên cũng dễ dàng tìm ra một tiểu khách điểm trong ngõ hẻm để phù hợp với thân phận hiện tại của bọn họ. Vệ Thiên Nguyên thuê hai phòng và nói rằng bọn họ là huynh muội muốn nam lai thăm người thân, quả nhiên chương quỹ của khách điểm không chút hoài nghi.

Tối hôm đó, đến nửa đêm thì Vệ Thiên Nguyên bật dậy, chàng mở cửa sổ nhìn ra thì màn đêm không trăng không sao, đây là bối cảnh tốt nhất để dạ hành nhân hành động.

Chàng thay bộ dạ hành y rồi lặng lẽ rời khách điểm.

Thành Bảo Định tuy rộng lớn nhưng với kinh nghiệm của Vệ Thiên Nguyên thì việc xuất hành trong đêm không phải là chuyện khó. Sau khi rời thành chừng nửa canh giờ thì chàng đã tìm đến nơi ở cũ trước đây. Xưa kia hai nhà Vệ - Khương ở gần nhau dưới chân một ngọn tiểu sơn, gần đó còn có mấy lân gia nữa, nhưng sau khi xảy ra chuyện hai nhà Vệ - Khương bị thiêu rụi thành bình địa thì những lân gia kia cũng sớm dời nhà từ lâu.

Vệ Thiên Nguyên đã luyện qua võ công thượng thừa nên mục lực cũng khác thường nhân. Tuy đêm không trăng sao nhưng chàng vẫn có thể nhìn thấy và phân biệt được cảnh vật ngoài xa ba trượng. Thế nhưng chàng làm sao có thể tìm ra cảnh vật quen thuộc lúc thiếu thời? Sau hơn mười năm ly biệt trở lại thì cảnh vật đã biến đổi. Hai nhà Vệ - Khương giờ đây chỉ còn một đồng gạch ngói vỡ nát, trên đồng hoang tàn đó mọc đầy cỏ dại. Hồ sen phía sau hai nhà đã biến thành một vũng nước hôi thối.

Vệ Thiên Nguyên xót xa đứng tưởng tượng cảnh năm xưa trong đồng gạch ngói hoang tàn. Ngày xưa chàng thường cùng Khương Tuyết Quân đi bắt dế, bây giờ nghe tiếng dế kêu, chàng bất giác trầm nghĩ:

- “Hiện tại cỏ dại mọc đầy, nhất định là có nhiều dế hơn trước. Ôi, đáng tiếc là không còn Tuyết muội nữa.”.

Trong lòng chàng trầm kêu “Tuyết muội” nhưng không ngờ chàng lại nghe

được hai tiếng “Nguyên ca” rất thật.

Thanh âm tuy phiêu hốt như có như không nhưng từ tiếng kêu thê lương đó chàng nghe và nhận ra âm giọng của Khương Tuyết Quân. Chàng vội phi thân đến trước và thấy có bóng người lấp loáng trốn vào đống gạch ngói.

Vệ Thiên Nguyên bị khơi dậy lòng tình nên bất giác gọi lớn:

- Tuyết Quân, Quyết Quân, bất luận nàng là quý hay là người, ta cũng xin nàng cho ta gặp một lần.

Chàng vừa lên tiếng thì quả nhiên có bóng người xuất hiện. Không phải là quý mà là người! Và có đến hai chứ không phải một người. Nhưng đáng tiếc, không phải Khương Tuyết Quân mà là hai đại hán to lớn.

Hai đại hán đồng thanh quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi thật to gan, còn dám trở lại nơi này sao? Hừ, dù ngươi là Phi Thiên Thần Long thì đêm nay ngươi có mọc cánh cũng khó bay thoát!

Vệ Thiên Nguyên vùng hữu thủ đánh phủ đầu một chưởng nhưng đại hán đứng trước không tránh né mà gặp người xuống rồi vùng tả chưởng đánh thẳng vào yết hầu Vệ Thiên Nguyên. Đồng thời hữu thủ quét ngang ra phong bế chưởng lực của đối phương. Vệ Thiên Nguyên thét lớn:

- Khá lắm!

Rồi phát tả chưởng hóa giải thế công của gã đại hán, cùng lúc chàng biến hữu chưởng thành trảo chụp vào vai phải của đối phương. Thủ pháp mà song phương thi triển đều cực kỳ lợi hại.

Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, trong chớp mắt đại hán thứ hai đã tấn công vào bên trái của Vệ Thiên Nguyên. Bình khí của gã này là một đôi phán quan bút, nhằm Dã khí huyết dưới khuỷu tay Vệ Thiên Nguyên điểm tới. Trong bóng đêm dày đặc nhưng gã này nhận huyết cực kỳ chuẩn xác.

Vệ Thiên Nguyên không dám khinh địch, chàng vội nhào người qua một bên tránh né đồng thời thi triển công phu Long Trảo Thủ chụp vào Kiên Tĩnh huyết của gã này. Cùng lúc đó chàng cũng đã tiếp gã đại hán thứ nhất một chưởng. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, y phục Vệ Thiên Nguyên bị xé rách một mảnh, hai đại hán kia bị chưởng lực của chàng đẩy lui ra sau hai bước.

Nhưng hai gã này vừa lui lại tiến lên ngay, rõ ràng là không bị thọ thương gì. Vệ Thiên Nguyên thi triển Long Trảo Thủ tuyệt kỹ của Tề gia nhưng vẫn chưa thể chụp trúng xương vai của đại hán sử dụng phán quan bút.

Chàng giật mình trầm nghĩ:

- “Thuộc hạ của Tiêu Chí Dao có những nhân vật cao minh như thế sao?”.

Nghĩ đoạn chàng vận toàn lực thi triển quyền chưởng cùng phát ra một lúc, uy thế như khai sơn phá thạch. Trước đầu pháp cương mãnh của chàng hai đại hán có vẻ khiếp sợ, chưa bại nhưng chúng đã quay người bỏ chạy.

Vệ Thiên Nguyên đang ưu phiền không có chỗ phát tiết nên hai gã đại hán

trở thành đối tượng bắt đắc dĩ.

Chàng quát lớn:

- Các người tự đến tìm cái chết mà còn muốn chạy hả?

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã phóng lên đuổi theo.

Một gã đại hán vung tay ra sau và quát:

- Cút con bà người đi!

Tiếng quát chưa dứt thì đã nghe “ầm” một tiếng, ám khí nổ tung ngay trên đầu Vệ Thiên Nguyên.

Trong chớp mắt thân hình Vệ Thiên Nguyên đã bị một màn khói dày đặc vây phủ.

Chàng vội thi triển chiêu Hoành Tảo Lục Hợp quét sạch đám khói mù tản ra.

Bỗng nhiên chàng ngửi thấy mùi dị hương rất nhạt nên vội phong bế hô hấp.

Tuy chỉ ngửi phải một chút hương khí nhưng chàng đã cảm thấy đầu quáng mắt hoa, thân hình chao đảo muốn ngã.

Ngay lúc đó, chàng nghe một giọng lạnh lạnh quát lớn:

- Tặc tử, các người dám dùng loại ám khí tàn độc như thế à, xem kiếm này!

Vệ Thiên Nguyên vừa mừng vừa kinh, vì người đến không phải ai khác mà chính là Thượng Quan Phi Phụng.

Trong bóng đêm dày đặc chỉ nghe mấy tiếng binh khí giao nhau, tiếp theo đó là tiếng bước chân chạy vội vàng, hình như hai đại hán đó thọ thương và bỏ chạy.

Chớp mắt Phi Phụng đã đến bên cạnh Vệ Thiên Nguyên, nàng nói:

- Chàng có sao không? Thử vận một vòng chân khí xem có trúng độc hay không?

Vệ Thiên Nguyên lập tức tọa thiền vận chân khí qua ba vòng thì tinh thần bình phục hơn nửa rồi.

Chàng nói:

- Thứ mê hương này thật lợi hại, hiện tại ta cảm thấy như uống cạn bầu rượu vậy.

Nhưng chân khí vẫn có thể vận hành như cũ, huynh tin rằng không đến nỗi bị trúng độc!

Phi Phụng thở phào một hơi rồi nói:

- Vậy thì muội yên tâm rồi. Chàng biết đó là loại ám khí gì không? Là Hương Vụ Đạn của Thiên Ma Giáo ở Tây Vực đấy. Có hai loại vô độc và hữu độc, nhưng dù là loại vô độc thì cũng khiến người ta ngủ mê ba ngày! Vệ ca, không ngờ công lực của chàng không những hồi phục mà còn tăng tiến hơn trước, thật là đại hạnh đáng chúc mừng.

Vệ Thiên Nguyên cũng từng nghe nói về sự lợi hại của Hương Vụ Đạn, chàng suy nghĩ một lúc thì chợt hiểu ra nên mỉm cười nói:

- Đây không phải do công lực của ta tăng tiến mà là do Tùng Tử Tửu nàng

tặng cho ta.

Nàng hòa Bích Linh Đan vào Tùng Tử Tửu cho ta uống nên bây giờ bách độc khó xâm phạm cơ thể. Nhưng ta còn có một chuyện vẫn chưa hiểu được.

Phi Phụng liền hỏi:

- Chuyện gì?

Vệ Thiên Nguyên định nói chuyện gặp Khương Tuyết Quân nhưng lòng chàng do dự bất định, bởi lẽ chàng không biết vừa rồi mình gặp hồn quỷ hay là Thượng Quan Phi Phụng cố ý giả làm Khương Tuyết Quân? Do vậy chàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi lảng sang chuyện khác:

- Tại sao nàng cũng chạy đến đây?

Phi Phụng đã sớm liệu đoán câu hỏi này của chàng nên mỉm cười đáp:

- Khi chàng lặng lẽ rời khỏi khách điểm thì muội cũng đuổi theo. Có lẽ vì chàng luôn mong gặp Tuyết Quân tỷ tỷ nên không phát hiện có người theo sau mình.

Vệ Thiên Nguyên giật thót người, hỏi lại:

- Vậy có nghĩa là nàng đến đây sau ta phải không?

- Đúng vậy, tại sao chàng lại hỏi muội như thế?

- Nàng có thấy Khương Tuyết Quân không?

- Chàng thấy cô ta à?

- Ta đã thấy cô ta! Nhưng không biết đó là hồn phách của cô ta hay là... hay là...

- Người ta nói ban ngày có suy nghĩ ban đêm có mộng. Chàng lại đang đi trong mộng đẹp, chỉ vì không thời khắc nào không nhớ đến Tuyết Quân tỷ tỷ nên chẳng trách không phải trong mộng cảnh chàng cũng có thể gặp cô ta.

- Đích thực là ta thấy cô ta, tuyệt không phải là mộng.

Phi Phụng bật cười rồi nói:

- Chàng biết là mình đã gặp ai không?

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Không lẽ lại là nàng?

Phi Phụng nói:

- Không sai, là muội. Muội thấy chàng đứng như si như dại bên đồng gạch ngói đỏ nát than thở nên muội đoán chắc là chàng đang tưởng niệm đến Tuyết Quân tỷ tỷ. Vì vậy muội mới lướt qua trước rồi nấp vào đồng gạch ngói giả làm Tuyết Quân tỷ tỷ để trêu đùa chàng đấy thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nhưng y phục nàng mặc là hắc y còn y phục của thiếu nữ ta thấy đúng là bạch y mà?

- Đêm tối thế này mà chàng nhìn rõ như vậy à?

- Ta chỉ nhìn thấy hình bóng cô ta lấp loáng rồi lập tức biến mất, nếu cô ta mặc hắc y thì hà cớ gì phải trốn mau như vậy. Vì trong đêm tối nhất định ta

không thể trông thấy người mặc hắc y.

- Chàng chỉ nhìn thấy một bóng người thì làm sao có thể đoán định là cô ta?

- Cô ta có bị thiêu thành tro thì ta cũng nhận ra. Vả lại bình nhật cô ta thích mặc bạch y, khi ta thấy bóng người đó thì cảm thấy trước mắt chợt lóe sáng nên có thể biết là bóng trắng chứ không phải bóng đen.

- Trong ngôi cổ miếu hôm trước, chàng đã từng hai lần tưởng muội là Tuyết Quân tử tử.

Nhưng muội là người có đủ huyết nhục chứ chưa bị thiêu cháy thành tro.

Vệ Thiên Nguyên không thể tranh biện lại nên đành nói:

- Nhưng nàng mặc hắc phục, tại sao lại có thể xuất hiện bằng bạch y?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng coi xem đây là cái gì vậy?

Nàng lắc lắc chiếc vòng trên tay và nói tiếp:

- Vòng ngọc này là Hán Bạch Ngọc, bóng trắng mà chàng vừa nhìn thấy là từ vật này phát ra.

Vệ Thiên Nguyên không nói nhưng thầm nghĩ:

- “Bóng do vòng ngọc phát ra và bóng người hoàn toàn khác nhau, tại sao ta không thể phân biệt được?”.

Chàng lại nghĩ đến một điều mà chưa từng nghĩ đến:

- “Mấy ngày trước trong lúc ta thọ thương thần trí không sáng suốt nên mới nhận lầm Phi Phụng là Tuyết Quân. Nhưng vừa rồi ta hoàn toàn sáng suốt mà.”.

Tuy nghĩ thế nhưng vì Phi Phụng một mực khẳng định bóng người chàng vừa nhìn thấy vừa rồi chính là nàng nên Vệ Thiên Nguyên đành nghi thần nghi quỷ chứ không thể cùng nàng tranh biện được nữa.

Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta mau trở về khách điếm thôi.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhiên nói:

- Phi Phụng, ta thỉnh cầu nàng một chuyện. Nàng đồng ý thì ta mới đi.

Phi Phụng bĩu môi và nói:

- Con người chàng thật là khó ưa, còn chuyện gì nữa?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện này chẳng phí một chút sức lực. Xin nàng hãy gọi ta một tiếng Nguyên ca.

Phi Phụng nói:

- Đang không tự nhiên tại sao bảo muội gọi là Nguyên ca?

Nàng ngừng lại phì cười rồi nói tiếp:

- Thì ra chàng nghe Tuyết Quân gọi chàng phải không? Chàng muốn muội bắt chước giọng Tuyết Quân gọi chàng một tiếng nữa không?

Nói đến đây thì nàng thở dài rồi tiếp:

- Nguyên ca, chàng cứ tiếp tục nghĩ mông lung như thế thì sẽ trở thành người bị bệnh thần kinh mất. Vì thế muội không thể giả giọng Tuyết Quân gọi chàng nữa. Ôi, chàng si tưởng thành cuồng như thế, không chừng nghe tiếng dế kêu cũng cho đó là cô ta gọi chàng.

Vệ Thiên Nguyên thầm nghĩ:

- “Không đúng, tiếng ta nghe được quyết không phải là tiếng dế kêu!”.

Âm giọng của Khương Tuyết Quân dường như vẫn văng vẳng bên tai chàng:

- Nguyên ca, Nguyên ca!

Tiếng kêu thê lương nghe đến não lòng.

Thượng Quan Phi Phụng có tuyệt kỹ Phúc Ngũ nên có thể giả giọng người khác nhưng nàng tuyệt đối không thể giả được tiếng kêu thê lương não ruột của Khương Tuyết Quân.

Bởi lẽ cảm tình thì không thể nào giả được. Cũng chính vì lý do này mà Vệ Thiên Nguyên muốn thử nàng.

Nhưng Phi Phụng đã nhất quyết không muốn thì chàng làm sao miễn cưỡng nàng? Và lại bản thân chàng cũng cảm thấy Thượng Quan Phi Phụng đã quá thiệt thòi vì chàng rồi.

Đang lúc chàng bấn loạn thì nghe Phi Phụng buồn bã thở dài một hơi rồi nói:

- Mỗi người đều có lý do để cầu cho tâm được yên, nếu chàng cho rằng người chết vẫn chiếm một vị trí quan trọng hơn người sống trong tim chàng thì chàng hãy ở lại đây bầu bạn với hồn phách của Tuyết Quyên tử tử. Muội cũng không miễn cưỡng chàng cùng đi với muội nữa.

Vệ Thiên Nguyên bất giác nói:

- Nàng là người tốt nhất đối với ta, làm sao ta có thể xem nàng là người không có quan hệ trọng yếu? Xin nàng đừng nói như thế, ta cảm thấy khó chịu còn hơn bị nàng mắng.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng thật sự cho rằng muội là người tốt nhất đối với chàng sao? Không hẳn như thế đâu.

- Gia gia cũng là người rất tốt đối với ta. Lão đã giáo dưỡng ta thành người và xem ta như tôn nhi (cháu nội) nên lẽ đương nhiên là rất tốt đối với ta.

- Thế muội tốt với chàng là lẽ không đương nhiên à? Hay chàng cảm thấy chúng ta vốn là người xa lạ nên muội đối tốt với chàng là có dụng ý?

- Không, không phải như thế. Nàng... nàng chớ đa nghị..

- Vậy thì nên thế nào?

- Ôi, ta không biết phải nói thế nào. Nói chung là ta cảm kích nàng. Hơn nữa chính vì ta và nàng vốn không quen biết nên ta càng phải cảm kích nàng hơn.

Phi Phụng thở dài rồi nói:

- Không phải đối với người vốn không quen biết nào muội cũng tốt như thế.

Ôi, muội cũng chẳng biết tại sao muội lại phải tốt đối với chàng như vậy? Vệ Thiên Nguyên cảm thấy động lòng nhưng chàng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Phi Phụng nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Ngoài gia gia của chàng ra thì sợ rằng muội cũng chưa phải là người tốt nhất đối với chàng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không sai, Tẩu Ngọc sư muội đối với ta cũng rất tốt. Nhưng thủy chung ta vẫn xem cô ta như là một tiểu sư muội.

Ý câu này chàng muốn nói sự tốt của Tề Tẩu Ngọc đối với chàng và sự tốt của Thượng Quan Phi Phụng đối với chàng dường như không thể đánh đồng với nhau.

Phi Phụng gượng cười, nói:

- Chàng coi cô ta như một tiểu sư muội, thế chàng coi muội là gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không trách ta nói những lời chân thật tự đáy lòng đấy chứ?

Phi Phụng nở một nụ cười tươi như hoa, nói:

- Muội đang muốn nghe chàng nói những lời chân thật tự đáy lòng đây.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, thế thì ta nói thẳng vậy. Niên kỷ của nàng tuy nhỏ hơn ta nhưng cách xử sự làm người thì lão luyện hơn ta nhiều. Trong lòng ta nàng xứng đáng làm một tỷ tỷ.

Sắc diện tươi cười của Phi Phụng đột nhiên biến mất nhưng nàng vẫn gượng cười nói:

- Được, vậy thì chàng hãy làm một đệ đệ ngoan ngoãn nghe theo lời tỷ tỷ nhé.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười nói:

- Được, đệ đệ xin nghe theo tỷ tỷ. Chúng ta cùng đi Dương Châu.

Hai người đi được một đoạn thì Vệ Thiên Nguyên chợt nhớ đến một chuyện nên hỏi:

- Phụng tỷ tỷ, những ngày ở kinh sư tỷ tỷ có gặp Tề sư muội không?

Phi Phụng đáp:

- Không.

- Vậy làm sao tỷ tỷ biết cô ta định đi Dương Châu?

- Thang Hoài Viễn nói cho ta biết. Hơn nữa theo tình lý mà phán đoán, phụ thân của cô ta đã đi với Ngân Hồ thì lẽ nào cô ta không muốn đi Dương Châu để gặp mẫu thân cô ta?

- Phán đoán này rất hợp lý, đệ cũng hy vọng là có thể gặp cô ta ở Dương Châu.

- Hiền đệ chưa từng gặp mẫu thân của cô ta phải không? Nếu các vị có thể

tương hội ở Dương Châu thì quả thật là một cuộc đoàn viên ngoài mong đợi. Vệ Thiên Nguyên trầm mặc không nói gì. Nhưng chàng không phải là người đầu gỗ, tuy Phi Phụng không nói rõ nhưng chàng đã cảm nhận được tâm ý của nàng đối với chàng.

Chàng trầm nghĩ:

- “Đáng tiếc là lòng ta đã trao cho Tuyết Quân rồi. Bình sinh ta trọng nhất việc ân oán phân minh, nhưng đối với ân tình của hai thiếu nữ này không thể nào đền đáp được rồi.”.

Thiếu nữ khác mà lòng chàng nghĩ đến không cần nói cũng biết đó là sư muội Tề Tẩu Ngọc của chàng. Chàng thừa biết tuy chàng xem Tề Tẩu Ngọc như một tiểu sư muội, nhưng thực lòng vẫn có chút lo sợ, lo sợ việc chàng cùng Phi Phụng đi Dương Châu sẽ gây ra thêm chuyện phiền phức.

Dường như Phi Phụng cũng có tâm sự gì đó, nhưng hai người đều giống nhau là không ai chịu nói ra tâm sự của mình cho người kia biết.

* * * Đương nhiên Vệ Thiên Nguyên không thể biết Thượng Quan Phi Phụng không những đã gặp Tề Tẩu Ngọc mà còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Đồng thời Phi Phụng cũng là ân nhân cứu mạng của Sở Thiên Thư. Thế nhưng cả hai người thọ ân này đều không biết, bởi lẽ sau khi bọn họ trúng độc dược của Vũ Văn Hạo thì hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại cả hai đã nằm trong một ngôi miếu hoang, cả hai đều không biết chuyện này là kiệt tác của Thượng Quan Phi Phụng.

Lúc này Phi Phụng đang đi bên cạnh Vệ Thiên Nguyên, trầm ngâm không nói là vì đang nhớ lại chuyện trên. Hôm đó nàng trở về nhà thì phát hiện Sở Thiên Thư và Tề Tẩu Ngọc đã hôn mê bất tỉnh nhân sự. Nàng vốn có thể lưu bọn họ ở lại nhà của mình để cứu chữa nhưng nàng chợt nảy ra ý nghĩ cổ quái và ý nghĩ cổ quái này cũng có mục đích của nàng.

Nàng muốn dùng kế Dịch Hoa Tiếp Mộc đặt Sở Thiên Thư và Tề Tẩu Ngọc vào cảnh có họa cùng chia có phúc cùng hưởng để huynh muội bọn họ tiến thêm một bước...

(thiếu trang , cuốn) ... Ngọc. Với công lực của Sở Thiên Thư sau khi phục hồi được phân nửa thì đã có thể đả thông kỳ kinh bát mạch cho Tề Tẩu Ngọc rồi.

Nghĩ đến chuyện này Phi Phụng bất giác cảm thấy trong lòng có chút bất an. Nàng trầm nghĩ:

- “Chuyện này không được quang minh lắm, nếu để cho Vệ Thiên Nguyên biết được chân tướng thì sợ rằng chàng sẽ xem thường ta!”.

Nàng lại xoay chuyển ý nghĩ:

- “Nhưng ta làm như thế cũng không thể gọi là hại người lợi ta. Thiên Nguyên không yêu sư muội của chàng thì Tề Tẩu Ngọc có si tình luyến ái đến cũng vô ích. Dù Khương Tuyết Quân vẫn còn tại thế thì chắc chắn cô ta

cũng không đồng ý lấy Sở Thiên Thư. Như vậy Sở Thiên Thư, Tề Tấu Ngọc càng có lý do để đồng bệnh tương lân. Nếu ta có thể tác hợp cho bọn họ thì cũng là một việc tốt nên làm thôi!”.

Hai người trầm lặng đi được một đoạn nữa thì bỗng nhiên Vệ Thiên Nguyên quay lại, nói:

- Phi Phụng, sao nàng không nói gì cả vậy?

Phi Phụng nói:

- Chẳng phải hiền đệ của ta cũng không nói đó sao?

Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Tâm tình của ta đang bấn loạn nên chẳng muốn nói gì cả. Nhưng ta có thể nghe nàng nói đây.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tỷ tỷ chứ sao lại nàng!

Vệ Thiên Nguyên lắc đầu, nói:

- Chúng ta cứ xưng hô như trước đi, ta quen miệng rồi.

Phi Phụng lại mỉm cười, gật đầu nói:

- Cũng được, vậy chàng muốn nghe điều gì có thể giúp chàng thư thái?

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Còn có chuyện gì có thể khiến ta thư thái được nữa?

- Chàng không nhớ đến tiểu sư muội của chàng sao? Tin rằng đến Dương Châu nhất định chàng sẽ gặp cô ta. Không chừng lúc đó cô ta có tin vui báo với chàng cũng nên.

- Tin vui gì?

- Thiên cơ bất khả lậu, đến lúc đó chàng sẽ tự biết.

- Nàng nói là hành sự đều khiến cho người ta cảm thấy thần bí khó lường.

Được, vậy thì chúng ta gia tăng cước lực một chút để được sớm đến Dương Châu.

Lúc này vẻ ưu phiền của chàng dường như giảm đi mấy phần nhưng thần thái vẫn lạnh lùng nên chẳng hứng thú hỏi tiếp tin tức liên quan đến sư muội của chàng.

Phi Phụng cười thâm và nghĩ:

- “Chàng nào biết ngôi cổ miếu kia cũng chính là nơi sư muội chàng từng dưỡng thương.

Nhưng đến Dương Châu, nếu sư huynh muội bọn họ gặp gỡ nói chuyện thì sợ rằng Tề Tấu Ngọc sẽ phán đoán được những việc ta đã làm. Ta phải dự liệu cách nói để đối phó mới được.”.

Thì ra Vệ Thiên Nguyên và hai người bạn Sở Thiên Thư cùng dưỡng thương tại một ngôi cổ miếu. Nhưng đáng tiếc là khi Thượng Quan Phi Phụng đưa Vệ Thiên Nguyên đến đó thì Tề Tấu Ngọc và Sở Thiên Thư đã rời ngôi cổ miếu được hai ngày rồi.

* * * Lại nói đến Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc, hiện hai nhân vật này đang trên đường nam quy.

Sở Thiên Thư thấy Tề Tấu Ngọc có vẻ buồn bã không vui nên vẽ chuyện ra nói:

- Từ trước đến giờ nàng chưa từng đến Giang Nam phải không? Cảnh sắc ở Giang Nam phải nói là thiên hạ đệ nhất mà đặc biệt Dương Châu là danh thắng của Giang Nam, cùng nổi danh như Tô Châu, Hàng Châu. Thi nhân Đường triều là Đỗ Mục có một thi phẩm nói về Dương Châu thế này:

“Thanh Sơn ẩn ẩn thủy thiêu thiêu.

Theo tận Giang Nam thảo mộc điên.

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu?”.

Thi phẩm này có tựa đề là Ký Dương Châu Hàn Xước phán quan. (Gửi phán quan Hàn Xước ở Dương Châu).

Tạm dịch:

“Non xanh thấp thoáng nước phiêu diêu Thu muộn Giang Nam cảnh tiêu điều
Hai bốn nhịp cầu soi bóng nguyệt Phương nào người ngọc dạy thổi tiêu?”.

Sở Thiên Thư ngâm xong thi phẩm thì nói tiếp:

- Ta biết nàng biết thổi tiêu, khi đến Dương Châu ta sẽ đưa nàng du ngoạn Nhị Thập Tứ Kiều và nàng sẽ dạy ta thổi tiêu nhé.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Ta không phải là ngọc nhân và cũng không thể dạy huynh thổi tiêu. Hiện giờ ta đang nghĩ đến hai câu thơ khác.

Sở Thiên Thư liền hỏi:

- Là hai câu nào?

Tề Tấu Ngọc chậm rãi đọc:

“Yêu triều thập vạn quan.

Ký lạc hướng Dương Châu.”.

(Lung đeo mười vạn quan Cỡi hạc thẳng Dương Châu.) Đọc xong nàng mỉm cười nói tiếp:

- Hiện giờ trên người ta không có lấy một trinh, đến Dương Châu có lẽ Sở huynh sẽ phá sản mất.

Sở Thiên Thư vội nói:

- Hình như nàng đã quên một chuyện rồi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Quên chuyện gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng quên nàng là muội muội của ta. Của ta tức là của nàng, làm sao nàng có thể nói với ta như vậy?

Tề Tấu Ngọc gượng cười nói:

- Nói thật nhé, ta thật không ngờ chúng ta lại có thể trở thành huynh muội. Thương thế của phụ thân huynh khá chưa? Phải chăng lão đã sớm hồi gia rồi?

Sở Thiên Thư biết người nàng muốn hỏi là ai. Khi bọn họ quay về kinh thành thì phụ thân của Sở Thiên Thư và kẻ mẫu của chàng đã sớm rời khỏi Chấn Viễn tiêu cục rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Khi chúng ta về đến kinh sư thì gia phụ và kẻ mẫu đã rời Chấn Viễn tiêu cục ba ngày rồi. Tổng tiêu đầu Thanh Hoài Viễn cũng cùng đi đến Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc trầm nghĩ:

- “Quả nhiên là mẫu thân trở về Sở gia, có lẽ bà cũng biết phụ thân đã đi với Ngân Hồ.

Ồi, mỗi nhân duyên giữa mẫu thân và phụ thân vốn không phải do tự nguyện nên dù không có Ngân Hồ xen vào thì sợ rằng hai người cũng không thể bạc đầu giai lão. Chỉ mong cho mẫu thân có thể yên tâm sống những năm tháng cuối đời, chuyện của lớp trưởng bồi làm phận tiểu bồi như ta cũng không nên can thiệp sâu vào.”.

Nghĩ đoạn nàng hỏi:

- Tại sao Thang tổng tiêu đầu phải hộ tống lệnh tôn hồi gia, lẽ nào thương thế của lệnh tôn vẫn chưa bình phục?

Sở Thiên Thư tiếp lời:

- Nghe nói thương thế chưa hoàn toàn bình phục nhưng đã khá hơn nửa rồi. Tuy nhiên bệnh tình thực của gia phụ chỉ có Thang tổng tiêu đầu biết rõ thôi. Thang tổng tiêu đầu nói với võ lâm rằng thương thế của gia phụ vẫn còn khá nghiêm trọng.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Nếu Thang tổng tiêu đầu không nói vậy thì lão ta làm sao có lý do rời kinh sư?

- Chẳng phải lão ta muốn đến thị sát phân cuộc Dương Châu sao? Ta nghe một tiêu sư trong Chấn Viễn tiêu cục nói như thế mà.

- Không sai, đối với người trong tiêu cục thì lão nói như thế.

- Vậy tại sao lão ta phải dùng lý do đó? Nhằm đối phó với kẻ nào?

- Đối phó với chủ nhân Tiêu thế gia - Tiêu Chí Dao.

Tề Tấu Ngọc ngộ ra, nàng đưa ngón tay ra tính rồi nói:

- Khi chúng ta về đến kinh sư thì bọn họ đã đi ba ngày, như vậy có nghĩa là bọn họ đã rời kinh sư hai ngày trước khi cuộc chiến ở Bí Ma Nhai diễn ra?

Sở Thiên Thư gật đầu nói:

- Đúng thế.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta hiểu rồi bọn họ muốn tránh cuộc chiến ở Bí Ma Nhai phải không?
- Không sai, Thang tổng tiêu đầu cũng giống như gia phụ không muốn động thủ với Vệ sư huynh của nàng. Thang tổng tiêu đầu và gia phụ là hảo bằng hữu. Điều này Tiêu Chí Dao thừa biết. Vì vậy lão ta đưa bằng hữu hồi hương dưỡng thương là chuyện đương nhiên.

Tiêu Chí Dao không có lý do để ngăn cản.

- Ta muốn hỏi Sở huynh một chuyện, huynh thành thật trả lời nhé.
- Chuyện gì vậy?
- Khương tử tử chết rồi phải không?
- Sao nàng biết?
- Nói vậy là thật rồi, thảo nào tôi hôm kia ta thấy mắt huynh đỏ hoe, có lẽ huynh đã khóc nhiều lắm.

Sở Thiên Thư lặng lẽ cúi đầu một lát rồi nói:

- Thương thế của nàng mới hồi phục, ta sợ nàng thương tâm nên mới giấu nàng.

Tề Tấu Ngọc thở dài rồi nói:

- Sở huynh thật là ngốc, huynh đau thương một mình há chẳng khó chịu lắm sao?

Nói đoạn nàng trầm nghĩ:

- “Hắn sợ ta thương tâm, e rằng không chỉ vì cái chết của Khương tử tử.”. Nên biết Tề Tấu Ngọc đã từng có thời xem Khương Tuyết Quân là tình địch, về sau vì thông cảm với những tai biến Khương Tuyết Quân gặp phải nên không những nàng không hận cô ta mà còn xem cô ta là bằng hữu. Nhưng bất luận thế nào thì sự giao tình giữa bọn họ cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, chẳng thể nào so sánh với sự giao tình thâm sâu giữa Sở Thiên Thư và Khương Tuyết Quân.”.

Tề Tấu Ngọc nghĩ tiếp:

- “Nghe tin bất hạnh của Khương tử tử thì đương nhiên khó tránh được nỗi thương tâm rồi. Nhưng hắn làm sao biết lòng ta cũng đang vô cùng bi thương?”.

Dường như Sở Thiên Thư biết được tâm tư của Tấu Ngọc nên chàng nói:

- Muội muội, ta và nàng đều là người nên trước sau gì cũng phải một lần chết, vì vậy phạm việc gì cũng phải nhìn rộng ra mới được.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Huynh yên tâm, ta cũng trải qua nhiều chuyện thương tâm rồi, bất hạnh gì ta cũng có thể chịu đựng được.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Vì vậy huynh hãy nói thật cho ta biết đi.

Sở Thiên Thư hỏi lại:

- Nàng muốn biết điều gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta muốn biết tình hình ở Bí Ma Nhai hôm đó, Khương tử tử chết như thế nào?

Sở Thiên Thư nói:

- Chẳng phải là nàng đã biết rồi sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta chỉ nghe người ta nói tiếng được tiếng mất chứ chưa biết tường tận.

Sở Thiên Thư nói:

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói lại thôi, sợ rằng cũng không tường tận như sự thực.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Bất luận thế nào thì huynh cũng biết rõ hơn ta.

Còn một câu nàng định nói nhưng không nói ra, đó là:

- Vì người khác đối với người không giữ kẽ như đối với ta.

Sở Thiên Thư chẳng biết làm thế nào nên đành nói tình hình ác chiến ở Bí Ma Nhai cho Tề Tấu Ngọc nghe, cuối cùng chàng nói:

- Nghe nói sau khi giết được cừu nhân thì Tuyết Quân uống độc được tự vận.

Tề Tấu Ngọc cả kinh, nói:

- Vì sao cô ta phải uống độc được tự tận?

Sở Thiên Thư thở dài, nói:

- Nàng hỏi ta nhưng ta biết hỏi ai đây? Ôi, trừ phi Tuyết Quân sư muội có thể hồi sinh từ cõi chết, thì sợ rằng thế gian này không còn ai biết được nguyên nhân bên trong.

Ngoài miệng chàng nói như vậy nhưng trong lòng chàng không nghĩ như thế. Chàng nghĩ là:

- “Nếu trên thế gian còn có một người biết thì người đó nhất định là Vệ Thiên Nguyên rồi. Nhưng dù Vệ Thiên Nguyên biết thì sợ rằng hắn cũng giấu kín như bưng chứ làm sao cho ta biết?”.

Bỗng nhiên Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Khi cô ta chết, Vệ sư huynh có ở bên cạnh cô ta không?

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nghe nói Tuyết Quân chết trong vòng tay của Vệ Thiên Nguyên.

Tề Tấu Ngọc bất giác thăm nghĩ:

- “Khương tử tử được chết trong vòng tay của người yêu thì cũng yên tâm nhắm mắt rồi.”.

Trong lúc bi thương nàng cảm thấy lòng nổi lên mấy phần đố kỵ. Nàng hỏi:

- Thế ai lo liệu hậu sự cho cô ta?

Sở Thiên Thư nói:

- Nghe nói kỳ nữ Thượng Quan Phi Phụng xuất diện lo việc hậu sự cho cô ta.

Tề Tấu Ngọc buột miệng nói:

- Lại là Thượng Quan Phi Phụng không rõ lai lịch này! Nhưng Khương tử tử và cô ta chẳng qua chỉ quen biết nhau một lần, vậy tại sao để cho cô ta lo hậu sự của Khương tử tử?

Sở Thiên Thư nói:

- Nếu ta có mặt tại hiện trường thì nhất định ta phải đưa di thể cô ta về Dương Châu an táng chung với phụ mẫu cô ta. Nhưng khi đó, ôi..

Tề Tấu Ngọc tiếp lời:

- Tình hình khi đó thế nào?

Sở Thiên Thư buồn bã nói:

- Không những Vệ sư huynh của nàng thọ thương mà Tiễn đại tiên sinh, Tiễn nhị tiên sinh cũng đều bị thọ thương. Biết gia phụ là sư thúc của Tuyết Quân chỉ có mỗi sư đệ của Thang tổng tiêu đầu là Thang Hoài Nghĩa tại dương trường. Theo Thang Hoài Nghĩa nói thì lúc đó còn có nhiều kẻ muốn gây khó dễ với Vệ Thiên Nguyên, bọn này do Tiêu Chí Dao mời đến. May là có Thượng Quan Phi Phụng xuất diện dùng Áo Kiếm Linh Kỳ trấn áp bọn yêu nhân do Tiêu Chí Dao mời đến, nhờ vậy mới kết thúc trường phong ba.

Tề Tấu Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Thượng Quan Phi Phụng thần thông quảng đại như thế à? Có biết lai lịch của cô ta như thế nào không?

Sở Thiên Thư nói:

- Đã biết sơ lược về cô ta, đợi lát nữa sẽ nói nhé.

Tề Tấu Ngọc gật đầu, nói:

- Được, bây giờ huynh hãy nói tình hình lúc đó trước đi.

Sở Thiên Thư chậm rãi nói:

- Tuyết Quân chết trong vòng tay Vệ Thiên Nguyên nhưng Vệ Thiên Nguyên không cầm cự được lâu nên cũng ngã xuống. Tình thế lúc đó cực kỳ hỗn loạn. Thượng Quan Phi Phụng bảo người đưa bọn họ xuống núi, vì cô ta cứu Vệ Thiên Nguyên nên Thang Hoài Nghĩa cũng không ngăn cản. Vả lại Thang Hoài Nghĩa phải lo liệu cho Tiễn đại tiên sinh nên không theo xuống núi được. Theo một tiêu sư xuống núi trước nói lại thì dưới chân núi có một cỗ xe mã chờ sẵn và di thể Khương Tuyết Quân được đưa lên xe chở đi.

Tề Tấu Ngọc vội hỏi:

- Thế thì Vệ sư huynh của ta đâu? Thương thế chàng ra sao, lúc hạ sơn có tỉnh không?

Sở Thiên Thư nói:

- Tiêu sư kia đang bỏ chạy nên không dám bước tới xem. Cũng chẳng biết Vệ Thiên Nguyên có tỉnh hay không nhưng tiêu sư kia nhìn thấy Vệ Thiên

Nguyên được Thượng Quan Phi Phụng dìu xuống núi rồi cùng lên một cỗ xe khác.

Tề Tấu Ngọc lo lắng hỏi:

- Vậy thì hiện tại Vệ sư huynh ca ta đang ở đâu? Sở huynh không biết sao?

Sở Thiên Thư thở dài rồi nói:

- Có một câu ta muốn nói cho nàng nghe nhưng nàng chớ trách ta đa nghi đấy nhé.

Theo Thang Hoài Nghĩa nói thì hình như giao tình của bọn họ rất không bình thường.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên rồi nếu không thì làm sao cô ta toàn tâm toàn ý giúp Nguyên ca.

Sở Thiên Thư nói:

- Lần này cô ta dùng Ảo Kiếm Linh Kỳ giúp Vệ Thiên Nguyên, sợ rằng còn có hàm ý khác.

Tề Tấu Ngọc không hiểu gì cả, nàng ngẩn người giây lát rồi nói:

- Cái gì là hàm ý khác?

Sở Thiên Thư nói:

- Tiễn đại tiên sinh biết lai lịch của cô ta và lão đã nói cho Thang Hoài Nghĩa biết.

Cuối cùng Thang Hoài Nghĩa cũng nói cho ta biết tất cả. Trước tiên ta hỏi nàng, nàng có biết Ảo Kiếm Linh Kỳ là vật gì không?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Ta đang muốn hỏi huynh đây?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta nghĩ rằng gia gia của nàng đã từng nói cho nàng biết, nhưng nếu nàng chưa biết thì ta phải nói từ đầu. Trên đỉnh núi Côn Luân có một nhà họ Thương Quan ẩn cư, đây là một thế gia võ học trứ danh ở Tây Vực. Kiếm pháp của bọn họ kỳ ảo vô cùng, do vậy mới xưng là “Ảo kiếm”. Thượng Quan Phi Phụng là nữ nhi của Thượng Quan thế gia. Phụ thân cô ta là Thượng Quan Vân Long, nghe nói kiếm pháp của lão ta linh diệu đến độ hình như là thiên hạ vô địch.

Tề Tấu Ngọc nghe hai chữ “hình như” thì buột miệng hỏi:

- Phải chăng còn có nhân vật có thể hóa giải ảo kiếm của Thượng Quan thế gia?

Sở Thiên Thư nói:

- Không sai, người đó chính là gia gia của nàng?

Tề Tấu Ngọc vô cùng hứng thú, nàng nói:

- Từ trước đến giờ gia gia chưa từng nói về chuyện tỷ kiếm này, huynh có thể nói cho ta biết rõ hơn một chút không?

Sở Thiên Thư nói:

- Theo Tiền đại tiên sinh thì cuộc tỷ thí kiếm pháp đó xảy ra từ hai mươi năm trước. Khi đó Thượng Quan Vân Long vừa luyện thành ảo kiếm nên gia gia của nàng tìm lên núi Côn Luân tỷ kiếm với lão ta. Sau khi tiếp được mười ba chiêu chín một thức kiếm pháp kỳ ảo thì Thượng Quan Vân Long xuất chiêu thứ mười bốn. Đây là chiêu cuối cùng trong kiếm pháp gia truyền của Thượng Quan Vân Long. Gia gia của nàng vốn không thể nào chống đỡ nổi, tình thế không thể không thọ thương. Cũng may là nội công của gia gia nàng cao cường hơn Thượng Quan Vân Long nên dùng nội lực phong bế kiếm thế của đối phương. Mũi kiếm của Thượng Quan Vân Long chỉ còn cách ngực gia gia nàng ba tấc nhưng không thể đâm vào thêm một phân nào nữa. Cả hai phá lên cười một tràng và chấp nhận bất phân thắng bại. Tuy nhiên niên kỷ của gia gia nàng cao hơn Thượng Quan Vân Long nhiều, công lực cũng hơn hai mươi năm nên mới có thể đấu bình thủ. Còn trên phương diện kiếm pháp thì e rằng phải thừa nhận kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long là thiên hạ vô địch.

Tề Tấu Ngọc thăm nghĩ:

- “Thảo nào gia gia bế môn phong kiếm từ hai mươi năm trước, xem ra chuyện tỷ kiếm thua Thượng Quan Vân Long cũng là một nguyên nhân. Sợ rằng cuộc tỷ kiếm đó cũng là chuyện lần đầu tiên lão mất thể diện nên chẳng trách lão không muốn nói cho ta nghe.”.

Nghĩ đoạn nàng hỏi:

- Thế linh kỳ là vật gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Linh kỳ là kỳ hiệu của Thượng Quan thế gia, giống như mỗi đại tiêu cục nổi tiếng đều có tiêu kỳ của riêng mình vậy.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Thượng Quan Vân Long ẩn cư tại núi Côn Luân, tuy rất ít khi hạ sơn nhưng được mười ba môn phái ở Tây Vực tôn làm tông chủ. Người trong võ lâm Tây Vực đều thuộc lòng bốn câu thế này:

“Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm diệt chi.”.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Nói vậy có nghĩa Thượng Quan Vân Long là nhân vật đệ nhất trong võ lâm Tây Vực à?

Sở Thiên Thư nói:

- Lão ta không chỉ uy trấn Tây Vực làm tông chủ mười ba môn phái vùng này suốt hai mươi năm qua mà còn rất nhiều nhân vật đầu não trong võ lâm hắc bạch lưỡng đạo ở Trung Nguyên cũng biết đến bốn câu nói kia. Có thể cao thủ danh môn chính phái không sợ gì Ảo Kiếm Linh Kỳ của lão ta,

nhưng người trong tà phái mà nghe danh Áo Kiếm Linh Kỳ thì lập tức hồn tiêu phách tán.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thảo nào Thượng Quan Phi Phụng vừa xuất Áo Kiếm Linh Kỳ thì những cao thủ được Tiêu Chí Dao mời đến từ tam sơn ngũ nhạc không dám làm khó dễ Vệ sư huynh nữa. Nhưng Sở huynh nói cô ta xuất Áo Kiếm Linh Kỳ cứu Vệ sư huynh là còn có hàm ý khác, vậy đó là hàm ý gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta đã nói linh kỳ là kỳ hiệu của Thượng Quan thế gia và Thượng Quan Vân Long rất ít khi sử dụng vì lão ta không cần xuất kỳ hiệu mà vẫn có thể hiệu lệnh võ lâm Tây Vực.

Nhưng ngoài việc hiệu lệnh võ lâm ra, thì linh kỳ còn có một công dụng nữa. Tề Tấu Ngọc thấy chàng dường như muốn nói nhưng không nói ra, bất giác nghi ngờ nên hỏi:

- Đừng có vòng vo tam quốc nữa, mau nói ra xem. Còn có công dụng gì nữa?

Sở Thiên Thư nói:

- Giống như tiêu kỳ của tiêu cục, tiêu cục kỳ là dùng để bảo vệ tiêu ngân của bản tiêu cục, còn linh kỳ của Thượng Quan thế gia nếu không do đích thân Thượng Quan Vân Long dùng để hiệu lệnh võ lâm mà do người nhà của lão sử dụng thì chỉ có một ý nghĩ là báo cho người khác biết mình là người của Thượng Quan thế gia.

Tề Tấu Ngọc chau mày nói:

- Huynh nói dài dòng như vậy khiến ta không thể nào hiểu rõ được. Thượng Quan Vân Long chỉ có một nữ nhi, thế... thế...

Sở Thiên Thư lắc đầu, nói:

- Xin lỗi, ta chỉ có thể nói đến chừng đó, nàng không hiểu được thì cũng đành vậy.

Tề Tấu Ngọc trầm ngâm một lát rồi reo lên:

- Ta hiểu rồi, vị Thượng Quan cô nương này đã xem Vệ sư ca là một thành viên của Thượng Quan thế gia, cô ta làm như vậy tức là... tức là nói..

Lòng nàng bất giác tái tê nên lời nói cũng tắt theo.

Hồi lâu sau nàng vừa như tự nói vừa như hỏi Sở Thiên Thư:

- Không biết Vệ sư huynh đã biết dụng ý xuất linh kỳ của cô ta hay chưa?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không phải là Vệ sư huynh của nàng nên câu này phải hỏi chính hần mới biết được.

Tề Tấu Ngọc thấy ánh mắt của Sở Thiên Thư hình như có vẻ lạnh lùng với mình nên vội nói:

- Sở huynh, huynh đừng giấu ta nữa, ta biết ý huynh muốn nói là gì rồi!

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng chớ có đoán già đoán non.

Tề Tẩu Ngọc nói:

- Cái gì là đoán già đoán non, huynh cho rằng không nói ra là ta không biết sao?

Sở Thiên Thư liền bảo:

- Nàng biết được gì nào?

Tẩu Ngọc mỉm cười, nói:

- Nếu huynh xem ta là muội muội thì huynh nên cho muội biết chân tướng, muội chịu đựng được mà! Vệ sư huynh và vị Thượng Quan cô nương kia đã có tư tình rồi phải không?

Thì ra, nàng đã biết nhưng trước khi được chứng thực thì nàng vẫn chưa dám tin mà thôi.

Cái “biết” của nàng chỉ là tai nghe chứ chưa được mắt thấy. Tối hôm nàng và Sở Thiên Thư về đến Bắc Kinh thì hai người cùng trú ở Chấn Viễn tiêu cục và trong lúc vô tình nàng nghe hai tiêu sư nói chuyện này.

Một người nói:

- Nói như vậy có nghĩa Tiễn đại tiên sinh tuy bảo vệ được tiểu tử kia, nhưng tiểu tử đó là chính hay là tà vẫn chưa biết được.

Người kia nói:

- Đúng thế, dù chuyện báo thù của hắn không phải là vô nghĩa nhưng hắn cũng là một hán tử bạc tình. Ôi, tình nhân cũ của hắn là một mỹ nhân tuyệt sắc trong võ lâm, thế mà hắn ruồng bỏ như vậy, thật là đáng thương.

Tiêu sư thứ nhất mỉm cười, nói:

- Tiểu tử này thật là có diễm phúc, vừa mất người tình cũ thì lại có ngay tình nhân mới.

Hai tiêu sư nói đến đây thì Tề Tẩu Ngọc xuất hiện thế là bọn họ lập tức ngừng câu chuyện nhưng nét cười cổ quái vẫn tồn tại trên hai khuôn mặt. Tề Tẩu Ngọc dù có hồ đồ cũng phán đoán được “tiểu tử” mà bọn họ nói là ai. Bây giờ phán đoán của nàng càng được ngữ khí và thần sắc của Sở Thiên Thư chứng thực.

Nàng cắn chặt môi khiến khóe miệng rướm máu, trái tim thơ ngây cũng đang nhỏ từng giọt máu bi thương. Nàng không những thương tâm cho chính mình mà còn thương cảm cho Khương Tuyết Quân. Nàng thầm nghĩ:

- “Tại sao chàng lại có thể là người như thế? Một kẻ bạc tình như thế?”.

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng không muốn tin, ngàn vạn lần không muốn tin!

Cho dù nàng đã cảm nhận được sự không ổn từ sắc diện của Sở Thiên Thư nhưng nàng vẫn ôm chặt hy vọng mong manh, hy vọng Sở Thiên Thư nói ra không phải như thế. Thậm chí là một lời nói dối để lừa nàng cũng không được.

Sở Thiên Thư nhìn nàng bằng ánh mắt thông cảm và nói:

- Không sai, ta cũng nghe người ta nói như vậy. Nhưng lời người khác nói vì tất đủ để tin, nàng cứ xem như là chưa nghe thấy gì. Cũng may là nàng chưa nhận sự thương hại của hắn.

Tề Tấu Ngọc không muốn tin Nguyên ca của nàng là người như thế nhưng nàng không thể không tin. Do vậy nàng thờ dài rồi nói:

- Đủ tin cũng tốt, không đủ tin cũng tốt. Sở huynh, huynh nói tiếp đi.

Sở Thiên Thư nói:

- Chuyện nàng muốn biết, ta đã nói hết rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không, ta biết huynh còn người chuyện chưa nói. Thoạt tiên, huynh đã bảo ta đừng trách huynh đa nghi. Vậy chuyện gì khiến huynh đa nghi? Chuyện đó huynh chưa nói ra phải không?

Sở Thiên Thư bị nàng đưa vào thế chẳng đặng đừng nên đành nghĩ:

- “Một ngày nào đó rồi nàng cũng biết chân tướng sự việc thôi. Nói cho nàng biết ngay bây giờ để nàng dứt bỏ si tình đối với Vệ Thiên Nguyên cũng tốt vậy. Dù khó tránh khỏi một lần thương tâm nhưng như thế không chừng còn tốt hơn là cứ để nàng tiếp tục theo đuổi một mối tình mà vĩnh viễn không có kết quả!”.

Nghĩ đoạn, chàng nói:

- Đó chỉ là sự phán đoán của người khác, thậm chí còn có thể xem là những lời đơm đặt.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Là đơm đặt hay là sự thật ta sẽ tự phán đoán. Huynh cứ nói ra đi.

Sở Thiên Thư nói:

- Trong tiêu cục có người bàn luận rằng sở dĩ Khương Tuyết Quân uống độc được tự vận là vì cô ta đã biết Vệ Thiên Nguyên yêu thương người khác rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Phải chăng người nói đó là Thang Hoài Nghĩa?

Sở Thiên Thư gật đầu, nói:

- Không sai, lão ta có mặt tại trường ác chiến ở Bí Ma Nhai hôm đó. Lão nói hôm đó Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng sánh vai quyết chiến, thái độ có phần thân thiện. Vì thế, lão cho rằng nếu hôm đó Vệ Thiên Nguyên không thọ thương thì hắn cũng sẽ đi tới Thượng Quan Phi Phụng thôi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Nhưng Khương tử tử đã chết trong vòng tay Vệ sư huynh.

Sở Thiên Thư nói:

- Dù sao thì bọn họ cũng từng có tình cảm với nhau nhiều năm, trong lúc Khương Tuyết Quân lâm chung thì Vệ Thiên Nguyên cũng không khỏi có

chút hối hận? Và lại việc Tuyết Quân chết trong vòng tay hắn cũng chính là một cách trừng phạt đối với hắn!

Tề Tấu Ngọc rùng mình, hỏi lại:

- Trừng phạt?

Sở Thiên Thư nói tiếp:

- Cô ta muốn hắn vĩnh viễn mang nợ tình, đó chẳng phải là sự trừng phạt nặng nhất sao?

Tề Tấu Ngọc lại rùng mình lần nữa, nói:

- Không, ta biết tính cách của Tuyết Quân tử tử, cô ta không thể rắp tâm bắt Nguyên ca phải chịu trừng phạt như vậy. Cô ta chết và muốn chết trong vòng tay của Nguyên ca, điều đó chỉ có thể biểu hiện cho thâm tình của cô ta với Nguyên ca sống chết không rời nhau.

Sở Thiên Thư nói:

- Những điều ta nói chỉ là lời bàn luận của người khác, ta cũng tin là Tuyết Quân không thể rắp tâm như vậy. Nhưng cô ta có ý này hay không là một chuyện khác.

Chàng vốn có điều muốn nói tiếp nhưng thấy song mục Tề Tấu Ngọc rung rung ngán lệ nên chàng không nhẫn lòng nói ra.

Nhưng cố nhiên Tề Tấu Ngọc biết chàng muốn nói gì, và nàng cũng đang nghĩ như thế:

- “Không sai, dù Tuyết Quân tử tử không có ý đó nhưng nếu Nguyên ca còn có lương tâm thì làm sao chàng có thể bắt chung tình như vậy?”.

Nàng lại nghĩ tiếp:

- “Ôi, nếu như Nguyên ca yêu Thượng Quan cô nương thật thì quả là đắc lỗi với Tuyết Quân tử tử. Người chịu thương tâm nhất có lẽ là cô ta. Ôi, chết trong vòng tay tình nhân tuy là một thứ hạnh phúc, nhưng nếu tình nhân đã sớm thay lòng thì không thể nói như vậy được.

Nếu là ta, thì nhất định ta không thể làm chuyện ngốc nghếch như thế.

Nhưng cũng không thể là ta, vì xưa nay Nguyên ca chưa hề đối xử với ta như Tuyết Quân tử tử.”.

Tuy nhiên nàng hiểu rất rõ ý nghĩ câu:

“cũng may là nàng chưa nhận sự thương hại của hắn” mà Sở Thiên Thư vừa nói. Đúng vậy, không yêu thì lấy đâu ra thương hại? Từ ngày đầu tiên Vệ Thiên Nguyên đến Tề gia của nàng thì chàng đã xem nàng là một tiểu muội muội rồi!

Bất giác Sở Thiên Thư có chút lo lắng, chàng nói:

- Muội muội, việc đã qua rồi nàng không nên nghĩ tới nó nữa.

Chẳng biết Tề Tấu Ngọc có nghe câu này của chàng hay không, nàng bỗng nhiên nói:

- Sở huynh, huynh thật là tốt!

Sở Thiên Thư giật mình, hỏi lại:

- Ta có gì tốt?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tuyết Quân tử tử chết rồi ta biết huynh cũng rất thương tâm nhưng huynh không những kiềm chế được thương tâm của mình mà còn chiếu cố và sợ ta đau lòng!

Sở Thiên Thư lòng rất bi thống nhưng miễn cưỡng mỉm cười, nói:

- Nàng là muội muội của ta, đương nhiên ta không nhẫn tâm thấy nàng bi thương.

Bỗng nhiên Tề Tấu Ngọc có một cảm giác “hoạt kê”, nàng nghĩ:

- “Nguyên ca mới giống ca ca của ta thật sự, còn ca cá này xem ra có vẻ khó hiểu.

Nhưng hình như hẳn đối với ta còn tốt hơn Nguyên ca.”.

Tuy nghĩ thế nhưng do “ca ca” này đến quá đột ngột nên hiện tại nàng vẫn chưa quen gọi Sở Thiên Thư là ca ca.

Sở Thiên Thư thấy nàng im lặng thì buột miệng hỏi:

- Nàng đang nghĩ đến Vệ sư huynh của nàng phải không?

Tề Tấu Ngọc mím chặt môi rồi bật nói:

- Tà.. ta không biết nữa.

Sở Thiên Thư nói:

- Nếu nàng xem ta như một ca ca thì ta có một chuyện muốn thỉnh cầu nàng.

- Huynh nói xem.

- Nếu nàng muốn khóc thì hiện tại có thể khóc nức nở một hồi, ta đã thử rồi, sau khi khóc thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Tề Tấu Ngọc không khóc mà nàng ngược nhìn chân trời xa như đang nghĩ đến tâm sự gì đó.

Sở Thiên Thư nhỏ nhẹ nói:

- Muội muội chớ si tưởng như thế nữa, cứ tiếp tục thế này sẽ làm hại bản thân thôi.

Nghe lời ca ca, mau khóc một trận đi.

Lúc nà Tề Tấu Ngọc mới quay lại, chậm rãi nói:

- Huynh thỉnh cầu ta một chuyện chỉ là muốn ta khóc một trận phải không?

Sở Thiên Thư nói:

- Nhưng ta muốn sau khi khóc xong thì nàng sẽ bình tâm trở lại như ban đầu.

- Như ban đầu là như thế nào?

- Là một tiểu cô nương hoạt bát hồn nhiên.

- Chẳng phải huynh từng nói là muốn ta quên đi quá khứ đó sao?

- Quên quá khứ là quên đi những chuyện không vui, còn hiện tại ta rất mong thấy nàng vui vẻ hồn nhiên.

- Sao huynh không nói đơn giản rõ ràng một chút, huynh muốn ta quên đi

một người phải không?

- Muốn quên đi một người là chuyện không dễ, nhưng...

- Nhưng huynh hy vọng là ta có thể từ từ quên người đó, đúng không?

Sở Thiên Thư không đáp mà chỉ khẽ gật đầu.

Tề Tấu Ngọc liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Sở Thiên Thư nghĩ:

- “Nàng vẫn chỉ mơ mơ hồ hồ như thế, nếu không cảnh tỉnh nàng e rằng không xong.”.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Dù nàng có tưởng nhớ hần thì sợ rằng từ nay về sau cũng khó gặp được hần. Trừ phi nàng đi Côn Luân, nhưng Côn Luân sơn và Dương Châu cách nhau cả vạn dặm. Lộ trình xa vời vợi cũng không sao, chỉ có điều trên núi Côn Luân còn có Thượng Quan cô nương.

Từ Trung Nhạc chợt hỏi:

- Huynh quên Khương tỷ tỷ rồi sao?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta và nàng không giống nhau.

Tề Tấu Ngọc hỏi lại:

- Có gì không giống? Không phải là huynh cũng vĩnh viễn không gặp được cô ta sao?

Sở Thiên Thư ngó người, nói:

- Nàng nói cũng phải, ta với cô ta là tử biệt, còn nàng với hần là sinh ly. Đây là điểm tương đồng. Nhưng...

Tề Tấu Ngọc hỏi tiếp:

- Nhưng gì nữa? Huynh không yêu Khương tỷ tỷ chẳng?

Sở Thiên Thư thở dài rồi nói:

- Ta không phủ nhận ta từng ái mộ cô ta, nhưng chỉ là ái mộ mà thôi. Sau khi ta biết lòng cô ta chỉ có Vệ sư huynh của nàng thì ta không còn ý tưởng đó nữa. Ta và cô ta chẳng qua là nghĩa đồng môn, còn cô ta đối với Vệ sư huynh của nàng thủy chung như một, xưa nay chưa hề thay lòng.

Ý Sở Thiên Thư muốn nói Vệ Thiên Nguyên là một hán tử bạc tình nên không đáng để Tề Tấu Ngọc hoài niệm.

Tề Tấu Ngọc cũng ngậm thở dài trong lòng, nàng nghĩ:

- “Nguyên ca có phụ tình Khương tỷ tỷ hay không ta không biết. Nhưng từ trước đến giờ lòng chàng chỉ có mỗi một Khương tỷ tỷ mà thôi. Ôi, ta và Sở ca quả thật là đồng bệnh tương lân rồi.”.

Bất chợt nàng ngẩng đầu lên nói với Sở Thiên Thư:

- Huynh sai rồi! Nguyên ca trở về cũng tốt, không trở về cũng tốt, ta không hận chàng!

Nếu có hận thì cũng hận chính ta thôi! Hận ta là không khóc được một trận để phát tiết.

Dường như Sở Thiên Thư cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói của nàng, chàng nói:

- Nàng... nàng hận chính mình à?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không sai, hận chính bản thân ta. Quá khứ của ta đúng như huynh nói là hồn nhiên vui vẻ nhưng kỳ thực đó là ấu trĩ. Nguyên ca luôn xem ta như một tiểu sư muội, nhưng ta lại cam lòng lưu luyến chàng. Năm ngoái, khi chàng đến Lạc Dương ngăn cản không cho Khương tử tử lấy Từ Trung Nhạc thì ta đã khóc trước mặt chàng mong chàng không nên đi làm chuyện đó, nhưng chàng lại không nghe lời khuyên của ta. Bây giờ chàng lại đi với Thượng Quan cô nương, ta biết là cũng không thể nào khuyên được chàng. Nhưng lần này ta không thể khóc được nữa.

Nói ra được tâm sự tích tồn trong lòng nên dù không khóc nhưng sắc diện của nàng đã bớt thâm trầm hơn trước rất nhiều.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Nàng không hận người khác sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thật lòng mà nói thì ta cũng có chút hận Thượng Quan cô nương. Hận cô ta đã cướp Nguyên ca trong tay Khương tử tử.

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không thể nói chữ hận đối với cô ta nhưng ta cũng có ít nhiều hoài nghi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Hoài nghi?

- Đúng vậy! Hôm đó chúng ta không tìm thấy cô ta nhưng lại gặp tiểu yêu nhân Vũ Văn Hạo của Bạch Đà Sơn tại chỗ ở của cô ta. Tại sao lại có sự ngẫu nhiên như thế?

- Phải chăng huynh hoài nghi cô ta và tiểu yêu nhân kia có sự cấu kết?

- Thượng Quan thế gia của cô ta vốn đứng giữa chính - tà. Bạch Đà Sơn chủ cũng là nhân vật ở Tây Vực nên việc tiểu yêu nhân kia hành sự theo chỉ thị của cô ta cũng không có gì lạ.

- Vậy kẻ nào cho chúng ta Bích Linh Đan?

- Cũng có khả năng là Thượng Quan cô nương. Cô ta chỉ thị tiểu yêu nhân đả thương chúng ta rồi ngấm cứu chúng ta. Như vậy, thứ nhất là có thể đưa chúng ta ra khỏi kinh sư để tránh việc nàng chọc tay vào chuyện giữa cô ta và Vệ Thiên Nguyên. Thứ hai, nếu âm mưu của cô ta bại lộ thì chúng ta cũng phải cảm kích ơn cứu mạng của cô ta.

Tề Tấu Ngọc cả kinh, nói:

- Nếu thật như lời huynh nói thì lòng dạ và mưu kế của cô ta thật là đáng sợ!

Kỳ thực Thượng Quan Phi Phụng không xấu như bọn họ tưởng tượng, nhưng phán đoán của bọn họ cũng có thể nói là đúng một phần nhỏ.

Tề Tấu Ngọc thở dài rồi nói tiếp:

- Xem ra để đoạt được người mình yêu thương thì Thượng Quan cô nương phí tâm không ít. Nhưng còn có một chuyện ta nghĩ không ra.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Chuyện gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tại sao cô ta phải đưa linh cữu Khương tử tử về Tây Vực? Lẽ nào cô ta không sợ Vệ sư huynh nhìn vật mà nghĩ đến người? Ta không tin là Vệ sư huynh đã quên Khương tử tử, đặc biệt là Khương tử tử đã chết trong vòng tay chàng.

Sở Thiên Thư nói:

- Di thể của Tuyết Quân là do cô ta thu liệm, nhưng chưa chắc linh cữu được đưa về Tây Vực.

Từ Trung Nhạc hỏi:

- Thế huynh nói cô ta sẽ chôn cất Khương tử tử ở một nơi nào đó à? Nhưng trước sau gì Vệ sư huynh cũng sẽ hỏi đến chuyện đó. Bởi lẽ, nếu chàng không thể đích thân lo hậu sự cho Khương tử tử thì làm sao chàng yên tâm được?

Sở Thiên Thư nói:

- Đó là chuyện của bọn họ. Thượng Quan cô nương rất có khả năng ứng biến nên chắc chắn là cô ta sẽ có cách đối phó với Vệ sư huynh của nàng. Chúng ta bắt tất phải vì cô ta mà lo chuyện không đâu.

Chàng dự đoán Thượng Quan Phi Phụng tất sẽ có cách ứng phó với Vệ Thiên Nguyên là rất chính xác. Nhưng chàng không thể nào ngờ rằng Thượng Quan Phi Phụng nói dối với Vệ Thiên Nguyên là linh cữu của Khương Tuyết Quân do chàng vận chuyển về Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc khẽ gật đầu rồi nói:

- Huynh nói cũng phải, nhưng chỉ cần Thượng Quan cô nương yêu thương Vệ sư huynh và đem hạnh phúc cho chàng thì ta cũng không thể hận cô ta. Qua sự khuyên giải của Sở Thiên Thư thì quả nhiên Tề Tấu Ngọc bớt đi ưu tư. Chưa đến Dương Châu nhưng sắc diện của nàng đã tươi cười rạng rỡ hẳn lên.

Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng cải dung dịch mạo và mỗi người ôm lấy tâm sự của mình mà đồng hành đến Dương Châu. Tuy mỗi người đều có tâm sự nhưng cùng đồng hành nên cảm tình giữa hai người cũng tăng tiến từng ngày.

Vệ Thiên Nguyên rất thông thuộc chuyện trên giang hồ còn Thượng Quan Phi Phụng có kiến văn quảng bác hơn chàng nên hai người hết nói chuyện ân

oán trên giang hồ thì nói sang chuyện kỳ nhân dị sĩ trong võ lâm. Nhờ vậy trên lộ trình không đến nỗi tẻ nhạt. Bình sinh Vệ Thiên Nguyên chưa từng kết giao một bằng hữu chân chính, chàng và Khương Tuyết Quân chỉ là Thanh Mai Trúc Mã lúc thiếu thời, sau khi xa nhau thì gặp ít xa nhiều. Lần này được cùng Phi Phụng vạn lý đồng hành tuy chưa thể nói là chàng đã yêu Phi Phụng nhưng cũng dần dần cảm thấy tình cảm thật đáng quý. Thậm chí có thể kết làm tri kỷ.

Chẳng mấy lúc bọn họ đã từ phương bắc đầy băng tuyết đến Giang Nam đầy ánh xuân quang ấm áp rồi. Lúc này chính là mùa trăm hoa đua nở, chim ca bướm lượn. Mùa này phương bắc đã tan băng nên những làn gió ấm áp của Giang Nam càng làm cho khách nhân như say như đắm. Cõi lòng băng giá của Vệ Thiên Nguyên cũng vô tình ấm áp trở lại theo cảnh sắc tuyệt đẹp của thiên nhiên.

Thật là:

“Xuân phong xuy đắc tình hoài nhiệt.

Cửu mộng như yêu mạc tái tâm.”.

Tạm dịch:

“Gió xuân thổi ấm lòng băng giá.

Mộng xưa như khói chó nên tìm.”.

Hồi 9

Thị Phi Nhiều Loạn, Hối Ai Phân Giải

Hai người đã đặt chân đến Kim Lăng. Kim Lăng từng là kinh đô của sáu triều đại, long bàn hồ cứ (rồng cuộn hồ ngồi), khí tượng bất phàm. Phố thị phồn hoa thì khỏi cần phải nói cũng biết. Vệ Thiên Nguyên nhìn sắc trời thấy còn sớm, bèn nói:

- Chúng ta không cần tìm khách điểm ở khu thị tứ, ta đưa nàng đến một nơi bảo đảm nàng sẽ thích.

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Muội biết Kim Lăng là nơi chàng từng du ngoạn nên đương nhiên muội phải nghe theo sự chỉ dẫn của chàng. Chỉ đáng tiếc là chàng nóng lòng đến Dương Châu nếu không muội sẽ nhờ chàng đưa đi dạo chơi Kim Lăng vài ngày.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Danh lam thắng cảnh ở Kim Lăng rất nhiều, đáng để dạo chơi một chuyến. Đợi lúc từ Dương Châu quay về ta sẽ đưa nàng dạo chơi vài ngày. Nhưng nơi chúng ta sắp đi đến cũng là một danh lam của Kim Lăng.

Nói đoạn chàng dẫn Phi Phụng theo hướng Thủy Vân Môn vào thành, trong lúc hai người đang đi trên một đường phố phồn hoa thì phát hiện hai hán tử đang vội vàng băng ngang qua đường để đến một thư quán. Hai hán tử này rất quen, dường như bọn họ từng gặp nhau ở đâu đó.

Vệ Thiên Nguyên khẽ nói:

- Hình như hai hán tử này là hai gã đã theo dõi ta khi ta về thăm nhà cũ ở thành Bảo Định?

Phi Phụng nói:

- Không sai, muội cũng nhận ra bọn chúng. Chàng muốn nhân cơ hội này báo thù không?

Vệ Thiên Nguyên lắc đầu:

- Không cần, dù sao chúng ta cũng đã cải dung dịch mạo, bọn chúng không thể nhận ra được. Ta không muốn gây thêm sự, để bọn chúng đi thôi.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hai gã đại hán thô thiển này đến thư quán làm gì? Thật là kỳ quái!

Ngay lúc đó hai người bước qua thư quán, nàng liếc mắt nhìn vào thì thấy hai gã đại hán mua thiệp chúc mừng và nhờ chủ nhân thư quán viết giúp.

Vừa qua khỏi thư quán thì nàng nói ngay:

- Bọn chúng là thuộc hạ của Tiêu thế gia, như vậy không thể vô duyên vô cớ mà đến giang hồ. Không biết bọn chúng đến hội kiến với nhân vật nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chúng ta không muốn gây sự với bọn chúng thì quan tâm chỉ đến việc bọn chúng hội kiến với nhân vật nào?

Vừa đi vừa nói hai người đã ra khỏi Thủy Vân Môn rồi, trước mắt là một hồ nước trong xanh, sen trong hồ tuy không nở rộ nhưng những tán lá xòe trên mặt nước càng làm tăng thêm vẻ đẹp của cảnh sắc. Hai bên hồ có lối đi với hai hàng liễu xanh rủ bóng, chính giữa có một khách điểm.

Thượng Quan Phi Phụng tán thưởng:

- Nơi này quả nhiên tuyệt đẹp! Tên gọi của hồ là gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nói ra tên hồ này nhất định nàng sẽ rất hứng thú.

- Tại sao?

- Vì tên hồ xuất phát từ tên một thiếu nữ xinh đẹp như nàng vậy.

- Khéo vẽ, nếu tướng mạo của cô ta chỉ bình thường như muối thì hậu nhân làm gì có thể nhớ đến cô ta. Nếu muốn so sánh thì chàng nên so sánh với sư muối của chàng mới đúng.

- Tề sư muối cũng rất đẹp nhưng vẫn chưa đủ để gọi là mỹ nhân. Tuy nhiên ta biết nàng muốn nói ai rồi.

Quả thực là Phi Phụng muốn nói đến Khương Tuyết Quân, nhưng lời vừa tới miệng thì nàng thay đổi. Nàng hồi hận là không nên gợi cho chàng nhớ đến Khương Tuyết Quân nên vội mỉm cười, nói:

- Không cần đàm luận đến người thời này, hãy nói đến vị đại mỹ nhân thời xưa đi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thiếu nữ đó tên gọi Mạc Sầu, nghe nói là tuyệt đại giai nhân thời Nam Tề, cô ta sống bên hồ này, phương danh bay xa hấp dẫn không ít vương tôn công tử đến chiêm ngưỡng mỹ sắc của cô ta, do vậy mới có tên Mạc Sầu hồ.

Phi Phụng nói:

- Trời vẫn chưa tối, chúng ta dạo quanh hồ một vòng nhé?

Vệ Thiên Nguyên không tiện từ chối nên đành đưa nàng đi một vòng. Phi Phụng luôn miệng tán thưởng cảnh sắc tuyệt mỹ. Lòng tình rộn rã, lại hòa mình vào cảnh xuân phơi phới nên bất giác dung nhan của nàng cũng lộng lẫy hẳn lên mặc dù nàng đang hóa trang một thôn nữ.

Vệ Thiên Nguyên ngắm nhìn vẻ đẹp như hoa của nàng rồi buột miệng nói:

- Cảnh đã đẹp nhưng trông nàng càng đẹp hơn.

Phi Phụng khiêm tốn nói:

- Đâu có thể!

Rồi cười tươi như hoa và nói tiếp:

- Chàng đừng nghĩ quá tốt về muội, nếu có một ngày chàng phát hiện muội là một người xấu thì chàng sẽ thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Làm sao nàng có thể là người xấu?

Phi Phụng nói:

- Đa tạ chàng đã tin tưởng muội, nhưng chàng cũng biết là muội hành sự tùy hứng, không chừng ngày đó muội sẽ phạm sai lầm thật khiến chàng phải cho rằng đó là chuyện xấu không thể tha thứ được.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Giữa ta và nàng không thể dùng hai chữ tha thứ! Sinh mạng của ta là do nàng cứu nên dù nàng phạm đại tội phải bị đày xuống địa ngục thì ta cũng cùng đi với nàng xuống địa ngục!

Giữa lúc nói cười thì hai người đã đi đến khách điểm. Đây là một tòa lầu xá theo hình thức viên lâm, trong hoa viên có giả sơn trì đường, đình đài lầu các. Phòng cho khách nhân trú ngụ cũng không giống như những khách điểm bình thường mà là những tiểu lâu phòng độc lập tọa lạc ở các nơi trong hoa viên.

Vệ Thiên Nguyên thuê một tiểu lâu phòng bên trong chuẩn bị đầy đủ vật phẩm thường dùng, ngoài việc dùng cơm ra thì không cần tiểu nhị kêu gọi gì cả để có thể bế môn như một tiểu gia đình vậy.

Phi Phụng buột miệng nói:

- Lữ xá như thế này thật là tuyệt, thảo nào chàng dám bảo đảm là muội sẽ thích. Muội không chỉ thích mà dù ở đây cả đời cũng tình nguyện.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Giang Nam còn có nhiều nơi tuyệt hơn thế này, nàng đi khắp Giang Nam rồi nói cũng không muộn.

Phi Phụng nhìn Vệ Thiên Nguyên một lúc rồi nói:

- Nay, hình như chàng có vẻ buồn bã không vui vậy, đang có tâm sự gì phải không?

- Đâu có!

- Chàng đừng giấu muội, muội nhìn thấy mà, vì gặp hai gã đại hán lúc nãy phải không?

- Hai gã đại hán đó có gì đáng để ta phải lo?

- Thế thì tại sao?

- Ta cũng không biết, ta có chút cảm giác càng gần quê hương thì lòng càng lo lắng.

Cách trả lời thế này thật chẳng ăn nhập vào đâu bởi lẽ gia hương của Vệ Thiên Nguyên không phải là Giang Nam, vậy thì cảm giác “càng gần quê hương” của chàng là xuất phát từ đâu?

Phi Phụng vừa nghe thì hiểu ngay. Lòng lo lắng khi về gần đến cố hương là

cảm giác chung mà người tha phương đều có, nhưng sự lo lắng của Vệ Thiên Nguyên là sợ nhân sự thay đổi chứ không phải sợ trùng quy cổ hương. Từ Kim Lăng đến Dương Châu, lộ trình không quá hai ngày. Tuy Dương Châu không phải là gia hương của Vệ Thiên Nguyên nhưng tại Dương Châu có “người thân” của chàng. Một chết, một sống, người chết là Khương Tuyết Quân, người sống là Tề Tẩu Ngọc.

Phi Phụng thầm nghĩ:

- “Dù chàng tin Khương Tuyết Quân đã chết thật nhưng Tuyết Quân tử tử vẫn sống trong lòng chàng. Bọn họ đã từng thề non hẹn biển, tình nghĩa sâu nặng nên sợ rằng còn trên cả sự “thân tình” thông thường. Huống hồ còn có một người thân mà tình như huynh muội của chàng - đó là Tề Tẩu Ngọc. Người chết thì không nói, nhưng người sống vẫn còn đó, đến Dương Châu rồi thì dù lòng chàng quên được Khương Tuyết Quân song e rằng khó có thể đứng vững trước tình cảm của tiểu sư muội chàng. Hiện tại chàng chưa biết sự an bài của ta nên cũng khó tránh có cảm giác càng gần gia hương lòng càng lo lắng.

Sau khi ăn tối xong Phi Phụng thấy thần thái của Vệ Thiên Nguyên vẫn tư lự nên nói:

- Trăng đêm nay tuyệt quá, chỉ đáng tiếc là sáng mai phải rời khỏi nơi này rồi, chỉ bằng chúng ta dạo hồ để thưởng thức phong cảnh cho trọn vẹn.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười nói:

- “Mạc Sầu” của ta đang ở bên cạnh thì không cần gọi cũng có mỹ nhân xuất hiện rồi.

Chàng không muốn làm mất hứng thú của Phi Phụng nên đưa nàng đi. Hai người thuê một chiếc thuyền hoa, thuyền hoa, thuyền vừa rời khỏi bờ thì thấy có đôi thiếu niên nam nữ cũng đến bên bờ hồ thuê thuyền.

Nam thiếu niên nói với chủ thuyền rằng:

- Ta biết chèo thuyền, người chỉ cần cho ta thuê thuyền là được, không cần người đi theo.

Hắn trả tiền thuê gấp mấy lần bình thường nên chủ thuyền vui mừng đồng ý ngay.

Thiếu niên đỡ thiếu nữ lên thuyền rồi chèo đi ngay khiến chiếc thuyền nhất thời chao đảo không ít.

Thiếu nữ vội kêu lên:

- Ấy, cẩn thận một chút, muội vẫn chưa tin bản lĩnh chèo thuyền của chàng đấy.

Thiếu niên mỉm cười nói:

- Nàng sợ té xuống nước rồi biến thành vương bát (tên thường gọi của rùa hoặc ba ba) chăng?

Thiếu nữ nói:

- Hừ, muội biến thành vương bát rồi thì chàng vinh dự lắm chẳng?
 Thượng Quan Phi Phụng nhìn thân pháp của thiếu niên và nghe tiếng chân hần bước xuống thuyền thì biết hần đã luyện qua khinh công.

Nàng thầm nghĩ:

- “Xem ra bọn chuyện là một đôi nam nữ đang yêu nhau, nhưng bọn chúng không cần chủ thuyền phải chăng vì có chuyện riêng không muốn cho người thứ ba nghe?”.

Nàng nghĩ đến đây thì chợt nghe Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta biết hai người này.

Phi Phụng hỏi ngay:

- Là bằng hữu hay là kẻ thù?

- Không thể gọi là bằng hữu nhưng cũng không thể xem là kẻ thù.

- Nói vậy có nghĩa chàng và bọn họ đã từng gặp nhau rồi?

- Không sai, thiếu niên tên gọi là Mãnh Trọng Cường, là đệ tử của phái Côn Luân.

- Mãnh Trọng Cường? Cái tên này nghe có vẻ quen quen. A, đúng rồi hần là nhân vật trong Côn Luân Tứ Tú.

Côn Luân Tứ Tú là bốn nhân vật kiệt xuất nhất trong hàng đệ tử đời thứ hai của phái Côn Luân.

Vệ Thiên Nguyên hỏi lại:

- Nàng cũng biết hần à?

Phi Phụng nói:

- Chỉ nghe nói qua tên tuổi của hần thôi. Núi Côn Luân trải dài mấy ngàn dặm, phía Tây khởi từ Vu Điền (giáp giới Tân Cương), đông tiếp Tản Lãnh (giáp giới Thiểm Tây), bọn muội ở Tinh Túc Hải trên tuyết đỉnh tây Côn Luân, còn bọn chúng ở chỗ tương tiếp của đông Côn Luân và Tản Lãnh. Bình thường không qua lại nhưng có lẽ hần cũng biết Tây Côn Luân có Thượng Quan thế gia của bọn muội.

Vệ Thiên Nguyên tiếp lời:

- Thiếu nữ kia là Lăng Ngọc Yến, một nữ môn đồ của phái Thanh Thành. Tháng tám năm kia, ta gặp bọn họ trên đường đến Lạc Dương và có kết chút ân oán không lớn không nhỏ.

Phi Phụng liền nói:

- Thế à, tháng tám năm kia, trên đường đến Lạc Dương?

Dường như muốn nói điều gì, nhưng nàng không nói ra.

Tháng tám năm kia chính là tháng mà Trung Châu đại hiệp Từ Trung Nhạc nghênh đón đệ nhất mỹ nhân ở Lạc Dương là Khương Tuyết Quân. Lần đó Mãnh - Lăng cùng với Túc Du Dương, một đệ tử của phái Không Động đi uống hỷ tửu của Từ gia, mà Vệ Thiên Nguyên lại vì muốn ngăn cản hôn sự của Từ - Khương nên mới đến Lạc Dương.

Thượng Quan Phi Phụng không hỏi tiếp nhưng Vệ Thiên Nguyên nhớ lại chuyện ngày đó thì lòng không khỏi bị xúc động bị thương. Hôm đó chàng đi ngăn cản hôn sự của Từ Trung Nhạc và Khương Tuyết Quân nhưng Tề Tấu Ngọc lại đi khuyên ngăn chàng. Cuộc tương phùng giữa đường lần đó, Tề Tấu Ngọc đã cướp ngựa của Lăng Ngọc Yên.

Vệ Thiên Nguyên thì đánh rơi bảo kiếm của Lăng Ngọc Yên và đánh ngã Mạnh Trọng Cường khỏi yên ngựa.

Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi thâm nghĩ:

- “Hôm đó lòng ta bất an và hỏa khí cũng quá thịnh. Nhưng bây giờ Từ Trung Nhạc và Khương Tuyết Quân đều đã chết rồi, chút việc con con lần đó, dù bọn chúng còn để tâm thì ta cũng chẳng còn lòng dạ nào để nhắc lại mà đi xin lỗi bọn chúng. Nếu có ghi hận thì cứ để bọn chúng ghi hận thôi.”. Lúc này thuyền của đôi thiếu niên nam nữ kia đã vượt qua trước, quả nhiên bản lãnh chèo thuyền của Mạnh Trọng Cường không tầm thường. Bỗng nhiên thoáng nghe tiếng thở dài của Mạnh Trọng Cường, tiếp đó là giọng nói của Lăng Ngọc Yên:

- Mạnh sư huynh, hình như lòng chàng có phiền muộn gì chăng?

Mạnh Trọng Cường nói:

- Ta không nên tin cách nói như vậy mới đúng.

Lăng Ngọc Yên nói:

- A, thì ra chàng vẫn không tin Vệ Thiên Nguyên là một gã đại tội?

Bên này thuyền Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nói đến chàng rồi đấy. Rốt cuộc thì khí lượng của nữ nhân cũng hẹp hòi, xem ra Lăng cô nương này vẫn chưa tiêu hận cũ đối với chàng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nghe thử Mạnh Trọng Cường trả lời thế nào.

Hai người vận thính lực lắng nghe nhưng chẳng nghe Mạnh Trọng Cường trả lời gì cả.

Phi Phụng lại mỉm cười, nói:

- Chàng có là gã đại tội hay không, có lẽ nhất thời hấn chưa thể đoán định được.

Vệ Thiên Nguyên bước ra mũi thuyền nói với người chèo thuyền:

- Người hãy bám theo chiếc thuyền phía trước nhưng cũng không cần cập quá gần. Đây là chút ngân lượng cho người, xem như là tiền trà nước.

Người chèo thuyền mỉm cười, nói:

- Khách quan và bọn họ là bằng hữu rất quen phải không?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Không sai, ta muốn xem bọn họ tình tứ thế nào nhưng không muốn làm kinh động bọn họ.

Người chèo thuyền trầm nghĩ:

- “Bọn chúng xuống thuyền buông rèm thì người làm sao nhìn thấy được?”. Tuy nghĩ thế nhưng hắn đã được tiền trà nước thì khách nhân bảo sao cứ y như thế mà làm theo.

Không nhanh, không chậm, thuyền của bọn Vệ Thiên Nguyên cứ giữ khoảng cách vừa phải mà bám theo chiếc thuyền phía trước. Người chèo thuyền trưởng thành từ vùng sông nước Giang Nam nên bản lĩnh chèo thuyền đương nhiên là cao minh hơn Mãnh Trọng Cường rồi. Thuyền nhẹ lướt đi không nghe một tiếng động. Và lại trên hồ không chỉ có hai chiếc thuyền do vậy Mãnh - Lăng không để ý đến chiếc thuyền theo sau bọn chúng.

Vệ Thiên Nguyên vừa quay vào trong khoang thì nghe Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta không biết. Nhưng ta biết Thân Công Đật là nhân vật nổi danh trên giang hồ với nghề nghe lén. Có người cố ý đọc trái tên của hắn thành Thân Công Báo. Vì Thân Công Báo là nhân vật chuyên môn thích nói xấu người khác trong truyện Phong Thần, nhân vật này còn thích thêu dệt thị phi, tựa như sợ thiên hạ bất loạn vậy.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Thì ra Thuận Phong Nhĩ Thân Công Đật nói xấu về ta. Hừ, tên này cũng quá thích nói chuyện của người khác rồi, ta và hắn vô thù vô oán thì tại sao hắn muốn gây khó dễ với ta?”.

Nghĩ đến đây thì đã nghe Lăng Ngọc Yến nói:

- Nói hắn là Thân Công Báo thì không tránh khỏi “Ngân quá kỳ thực” (nói quá sự thực) rồi đấy. Kể ra thì hắn không đến nỗi xấu xa như vậy.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Nàng nói vậy nghĩa là thế nào?

Lăng Ngọc Yến nói:

- Không thể tin hoàn toàn những lời Thân Công Đật nói nhưng Mai Thanh Phong nói thì không thể không tin. Lão ta là trưởng môn một phái và lại là chứng nhân tại trường ác chiến Bí Ma Nhai. Những chuyện Thân Công Đật nói vẫn chưa đầy đủ vì thực ra hắn cũng chẳng biết bao nhiêu. Hắn chỉ sợ phụ tử Sở đại hiệp (Sở Kinh Tùng và Sở Thiên Thư) gặp Vệ Thiên Nguyên nên mới bảo muội đến Dương Châu nói với bọn họ.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Như vậy là vì Mai Thanh Phong tin Thân Công Đật nên nàng mới tin?

Lăng Ngọc Yến nói:

- Người tại đương trường hôm đó còn có Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn và đệ tử các phái Tung Sơn, bọn họ đều tin cả.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Nàng có biết Mai Thanh Phong là lão bằng hữu của Từ Trung Nhạc

không?

Lăng Ngọc Yến nói:

- Muội biết. Nhưng Mai Thanh Phong cũng là người chính trực. Lão ta không thể thiên vị Từ Trung Nhạc mà vu hại Vệ Thiên Nguyên.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Điều này thật khó nói. Trước đây chẳng phải đã có nhiều người cho rằng Từ Trung Nhạc là một chính nhân quân tử đó sao? Nếu không thì lão ta lấy đâu ra danh hiệu Trung Châu đại hiệp? Nhưng hiện tại, nàng và ta đều biết lão ta là ngụy quân tử, là chân tiểu nhân.

Lăng Ngọc Yến nói:

- Từ Trung Nhạc làm sao có thể so sánh với Mai Thanh Phong? Vả lại sở dĩ Mai Thanh Phong muốn đối phó với Vệ Thiên Nguyên là vì lý do khác chứ hoàn toàn không quan hệ đến chuyện Từ Trung Nhạc bị giết.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Cuộc hội ở Mai gia hôm đó ta không có mặt tại trường, rốt cuộc bọn họ nói gì về Vệ Thiên Nguyên, ta chỉ nghe sơ lược, biết mà không tường tận. Nàng có thể nói lại cho ta nghe không?

Lăng Ngọc Yến im lặng một lúc lâu mới nói:

- Muội cũng muốn hỏi chàng một chuyện. Trong trận ác chiến ở Bí Ma Nhai hôm đó, Vệ Thiên Nguyên may mắn được một nữ tử trợ thủ, nhờ vậy hắn mới thoát hiểm. Chuyện này chàng đã biết chưa?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta đã nghe nói.

- Chàng biết nữ tử đó là ai không?

- Không biết.

- Nữ tử đó họ kép là Thượng Quan, song danh là Phi Phụng.

Nghe đến đây thì Vệ Thiên Nguyên mỉm cười nói với Phi Phụng:

- Nói đến nàng rồi đấy.

Lại nghe Mãnh Trọng Cường nói:

- Thượng Quan Phi Phụng, ta chưa từng nghe tên này.

Lăng Ngọc Yến nói:

- “Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi.” Chàng là đệ tử của phái Côn Luân, có lẽ chàng đã nghe qua bốn câu này rồi chứ?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Bốn câu này là của Thượng Quan Vân Long, không lẽ Thượng Quan Phi Phụng là nữ nhi của Thượng Quan Vân Long?

- Không sai, chính là nữ nhi của Thượng Quan Vân Long.

- Thế thì sao nào?

- Còn sao với trăng nữa? Xin hỏi Thượng Quan Vân Long là hạng nhân vật

như thế nào?

- Có lẽ là nhân vật đứng giữa chính và tà?
- Chính khí nhiều hay tà khí nhiều?
- Điều này rất khó nói. Lão ta ở tuyết đỉnh tây Côn Luân, còn ta ở đông Côn Luân.

Khoảng cách ngoài ngàn dặm. Vả lại ta cũng không biết nhiều về tính cách của lão ta.

- Thế sao chàng không nói thẳng ra là “không biết”? Ba chữ “rất khó nói” giải thích thế nào đây?
- Những điều ta biết về lão ta là nghe các vị trưởng lão trong bản môn nói lại nhưng bọn họ nói không giống nhau. Có người nói lão ta trong tà có chính, có người nói lão ta chính tà bằng nhau. Lại có người nói lão ta là một ma đầu có dã tâm kinh khủng.

Lăng Ngọc Yên nói:

- Vì thế chàng mới chọn cách nói dung hòa ba cách nói kia chứ gì?

Mãnh Trọng Cường im lặng không nói gì.

Lăng Ngọc Yên nói tiếp:

- Có ai nói lão ta là chính nhân quân tử không?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Điều này thì không.

Lăng Ngọc Yên nói:

- Hình như muội từng nghe chàng nói đệ tử phái Côn Luân từng có mấy vị nếm mùi đau khổ của Thượng Quan Vân Long nên phái Côn Luân của chàng xưa nay không dám buông lỏng giới bị đối với lão ta, phải không?
- Không sai, bởi lẽ bất luận thế nào thì lão ta cũng không thể gọi là nhân vật trong chính phái, do đó bọn ta đối với Thượng Quan Vân Long tất phải tuân hành theo câu cách ngôn “hữu bị vô loạn” (có phòng bị thì tránh được tai họa). Nhưng mấy vị đồng môn của ta lại bị thuộc hạ trong tà phái của lão ta đả thương. Tây Vực có mười ba môn phái tôn lão ta làm tông chủ, nhưng lão ta cũng chỉ ra oai từ xa mà thôi. Thuộc hạ của lão gồm long xà hỗn tạp, do vậy bọn chúng gây ra chuyện xấu là điều khó tránh khỏi. Còn chuyện đả thương đệ tử phái Côn Luân sợ rằng lão ta vị tất đã biết.
- Xem ra chàng quá trung hậu đấy. Nhưng dung túng cho thuộc hạ hành ác cũng phải chịu trách nhiệm chứ?
- Nàng nói cũng phải. Vậy thì lão ta nhiều tà khí hơn chính khí rồi.
- Đâu chỉ nhiều tà khí mà thôi. Chàng muốn biết cách nói thứ tư không?
- Là cách nói của Thân Công Đạt chăng?
- Mai Thanh Phong và một trong ngũ lão của phái Hoa Sơn và Thiên Cơ đạo nhân đều nói như nhau.
- Bọn họ nói thế nào?

- Bọn họ nói Thượng Quan Vân Long là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu!
Mãnh Trọng Cường hỏi lại với giọng ngạc nhiên:
- Lão ta là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu, thế còn Bạch Đà Sơn chủ thì sao?
Lăng Ngọc Yên nói:
- Chẳng cho rằng chỉ có Bạch Đà Sơn chủ mới có thể xứng là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu sao?
Mãnh Trọng Cường nói:
- Võ công của Bạch Đà Sơn chủ có thể không cao cường bằng Thượng Quan Vân Long, nhưng luận về trình độ tác ác, như nàng thấy đấy, sợ rằng Thượng Quan Vân Long còn kém xa. Chỉ đơn cử Thần Tiêu Đan do Bạch Đà Sơn chủ chế luyện mà nói thì không biết đã hại bao nhiêu người rồi.
Lăng Ngọc Yên nói:
- Chẳng cũng chỉ biết một mà không biết hai.
- Cái gì là hai?
- Bạch Đà Sơn chủ chỉ là một thuộc hạ bé nhỏ của Thượng Quan Vân Long. Bạch Đà Sơn chủ xuất hiện chủ trì những việc làm tàn độc nhưng kẻ chủ mưu nấp phía sau chính là Thượng Quan Vân Long.
- Ai nói thế?
- Là Thiên Cơ đạo trưởng nói. Thiên Cơ đạo trưởng là một trưởng lão của phái Hoa Sơn nên lời của lão ta có thể tin quá đi chứ.
Mãnh Trọng Cường im lặng không nói gì.
Thượng Quan Phi Phụng nghe đến đây thì nắm tay Vệ Thiên Nguyên và nói:
- Vệ ca, chẳng tin muội không?
Vệ Thiên Nguyên gật đầu nói:
- Ta biết đó là những lời bịa đặt do những kẻ có ân oán với Thượng Quan thế gia của nàng bịa ra để hại lệnh tôn.
Phi Phụng khẽ thở dài rồi nói:
- Gia phụ hành sự có lúc tuy không theo tình lý nhưng tuyệt đối không làm những chuyện tàn độc. Theo muội biết thì Thiên Cơ đạo trưởng và gia phụ xưa nay vô thù vô oán nên không thể gọi là cừu gia. Không biết vì lý do gì mà lão xú đạo sĩ này lại vu oan gia phụ một cách độc ác như thế?
Vệ Thiên Nguyên nói:
- Nàng chớ phần nộ, tương lai rồi cũng điều tra ra ngọn nguồn thôi. Bây giờ để ý nghe bọn chúng nói tiếp đã.
Hai người yên lặng một lúc thì nghe Mãnh Trọng Cường nói:
- Được rồi, cứ xem như nàng đã nói, Thượng Quan Vân Long là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu, nhưng điều đó cũng chẳng can hệ gì đến nữ nhi của lão cả. Vệ Thiên Nguyên và nữ nhi của lão ta có giao tình với nhau, song làm sao có thể dựa vào đó mà nói Vệ Thiên Nguyên là người xấu?
Lăng Ngọc Yên nói:

- Chàng có biết Khương Tuyết Quân chết là do tự sát không?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta đã nghe nói. Sau khi báo được phụ mẫu chi thù thì cô ta tự sát mà chết.

- Đúng vậy. Và đã chết trong vòng tay Vệ Thiên Nguyên. Cô ta báo được thù thì tại sao phải tự sát? Chàng là người thông minh lẽ nào không nghĩ đến nguyên nhân bên trong?

- Đa tạ nàng quá khen, nhưng ta tự biết trí lực của mình có hạn. Nếu ta được là người thông minh thì nàng phải là Gia Cát võ hầu trong hàng nữ giới mới đúng. Thôi nàng cứ nói ra đi, ta lười phán đoán lắm.

- Thực ra cũng không khó phán đoán nguyên nhân bên trong, Khương Tuyết Quân tự sát đương nhiên là vì ý trung nhân thay lòng đổi dạ yêu thương người khác đó thôi.

- Nàng muốn nói là Vệ Thiên Nguyên yêu Thượng Quan Phi Phụng?

- Bọn họ vừa đến kinh thành là đã đi chung với nhau. Ra vào có đôi có cặp trông rất thân thiết. Việc này có nhiều người tận mắt mục kiến thì làm thế nào giả được?

- Ta cũng từng nghe nói bọn họ sánh vai quyết chiến ở Bí Ma Nhai, nhưng... Lăng Ngọc Yên cười nhạt, nói:

- Còn nhưng gì nữa? Muội còn nghe được một tin tức rất đáng tin nói rằng sau khi rời Bí Ma Nhai thì bọn họ cùng vào khách điểm ăn chung ở chung với nhau!

Thượng Quan Phi Phụng tức đến độ phải cắn chặt môi mới không bật kêu thành tiếng, Vệ Thiên Nguyên nhỏ nhẹ nói:

- Thiên Cơ Tử và Thân Công Đạt đều là một duộc như nhau, trong miệng chó không mọc răng voi, chúng ta hà tất phải quan tâm đến những lời bịa đặt của bọn chúng.

Phi Phụng nói:

- Trong suy nghĩ của một đệ tử danh môn chính phái, chàng cũng tin như thế à?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Nha đầu Lăng Ngọc Yên từng ném mùi đau khổ của ta, lần đó bị ta đánh rơi bảo kiếm, chẳng trách ả căm hận ta. Nhưng đáng tiếc ả vì hận ta mà bịa ra chuyện này liên lụy đến nàng. Tuy nhiên chỉ cần chúng ta quang minh lỗi lạc thì hà tất phải quan tâm đến việc có bao nhiêu người tin lời bịa đặt đó.

Phi Phụng đã bình tĩnh trở lại, nàng nói:

- Được rồi, nể việc chàng có nợ cũ với người ta nên muội cũng bỏ qua cho ả nha đầu này.

Hai người vừa dứt lời thì chợt nghe Mãnh Trọng Cường thở dài rồi nói:

- Nếu như nàng nói thì ta cảm thấy đáng tiếc cho Khương Tuyết Quân. Nàng còn nhớ không, lần đó chúng ta và Vệ Thiên Nguyên gặp nhau giữa đường

là hấn đang đến Lạc Dương để ngăn cản Khương Tuyết Quân thành thân đấy.

Lăng Ngọc Yến nói:

- Có thể hấn bị yêu nữ kia mê hoặc nên mới thay lòng đổi dạ cũng không chừng. Nhưng một nam tử dễ dàng thay lòng thì bất luận thế nào cũng không thể xem là người tốt.

- Nàng nói cũng phải. Nhưng không phải là người tốt cũng chưa chắc là hạng đại tồi.

Nghe cách nói của nàng thì hình như Thiên Cơ đạo trưởng và Mai Thanh Phong muốn thông báo cho võ lâm đồng đạo công kích bọn họ thì phải?

- Không sai, bọn Thiên Cơ đạo trưởng muốn đối phó với đôi nam nữ vô sỉ này nhưng không phải vì hành vi tư tình vô sỉ của bọn chúng.

- Vậy thì vì điều gì?

- Vì bọn chúng đã trở thành trợ thủ đắc lực nhất của thiên hạ đệ nhất đại ma đầu.

- Có người tại tây Côn Luân - Tinh Túc Hải tận tai nghe Thượng Quan Vân Long tuyên bố như thế chẳng? Nếu không, với sự an bài nhân thủ của lão ta thì ngoại nhân làm thế nào biết được?

- Câu này của chàng tuy dí dỏm nhưng không được cao minh lắm.

- Vậy à, thế thì xin thỉnh giáo sự cao minh của nàng.

Lăng Ngọc Yến im lặng một lúc rồi nói:

- Muội đương nhiên không tự xưng là cao minh, nhưng loại chuyện rõ ràng dễ thấy này không cần phải chỉ giáo cao minh. Thượng Quan Vân Long chỉ có một nữ nhi, nếu Vệ Thiên Nguyên lấy nữ nhi của lão ta rồi thì sẽ trở thành một nửa nhi tử của lão. Người lão ta trọng dụng nhất, nếu không phải là nữ tể (con rể) thì không lẽ là ai khác sao? Nghe nói Thượng Quan Phi Phụng đã dùng kỳ hiệu của phụ thân cô ta cứu Vệ Thiên Nguyên thoát hiểm, ảo kiếm linh kỳ của nhà cô ta sợ rằng trong tương lai sẽ chuyển giao cho Vệ Thiên Nguyên thôi.

Mãnh Trọng Cường cũng chẳng có hảo ý gì với Vệ Thiên Nguyên chỉ có điều hấn nửa tin nửa nghi cách nói của người khác mà thôi.

Bây giờ nghe Lăng Ngọc Yến nói như vậy thì hấn không lên tiếng nữa.

Bởi lẽ hấn đã sớm biết chuyện linh kỳ của Thượng Quan thế gia xuất hiện tại Bí Ma Nhai rồi.

Lăng Ngọc Yến tiếp tục nói:

- Vệ Thiên Nguyên là truyền nhân y bát của võ lâm đệ nhất cao thủ Tề Yến Nhiên, Thượng Quan Vân Long được hấn thì chẳng khác gì hổ thêm cánh. Đương nhiên là lão ta rất mong được một nữ tể như vậy. Hừ, không chừng chuyện này là do hai cha con lão ta có dự mưu từ trước.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Chuyện này..

Lăng Ngọc Yến tiếp lời:

- Đương nhiên là chỉ chuyện yêu nữ mê hoặc Vệ Thiên Nguyên rồi. Yêu nữ đó biết tâm ý của phụ thân ả nên mới tìm cách làm cho Khương Tuyết Quân tự vẫn rồi cướp lấy Vệ Thiên Nguyên.

Thượng Quan Phi Phụng nghe đến đây thì hoa dung thất sắc, nàng khẽ nói vào tai Vệ Thiên Nguyên:

- Lần này muội làm liên lụy đến chàng rồi, xem ra chúng ta chia tay nhau thì tốt hơn.

Vệ Thiên Nguyên nắm chặt tay nàng và nói:

- Phi Phụng, ta thỉnh cầu nàng hứa với ta một chuyện.

Phi Phụng nói:

- Chàng nói đi!

Vệ Thiên Nguyên nửa muốn nói nửa muốn thôi, hồi lâu sau chàng mới lên tiếng:

- Hay là đợi sau khi quay về rồi hãy nói vậy.

Phi Phụng không biết chàng định nói gì nên mỉm cười nói:

- Việc gì mà thần bí thế. Nếu là chuyện cơ mật thì đợi lúc lên bờ rồi nói cũng được, để tránh bị người khác nghe lén.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không sợ bị nghe lén. Dù Mạnh Trọng Cường và Lăng Ngọc Yến có nội công thâm hậu đến đâu cũng không nghe được chúng ta nói chuyện.

Thì ra bọn họ thi triển nội công thượng thừa tiết giảm âm lượng rồi đẩy vào tai người nghe.

So với âm lượng bình thường thì nhỏ hơn nhiều, ngay cả người chèo thuyền không nghe thấy gì.

Phi Phụng nói:

- Đã không sợ thì tại sao không nói?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Hãy nghe bọn chúng nói trước đã.

Lúc này nghe Mạnh Trọng Cường thở dài rồi nói:

- Vệ Thiên Nguyên là người tốt hay người xấu, điều đó không bàn luận, nhưng việc hãm cặp với nữ nhi của Thượng Quan Vân Long thì sợ rằng đó là một chuyện đại sai lầm trong đời hắn. Hừ, truyền nhân y bát của Tề gia kết thân với thiên hạ đệ nhất đại ma đầu chẳng trách võ lâm hiệp nghĩa phải đề phòng hắn. Theo ta biết, tuy Dương Châu - Sở đại hiệp từng động thủ với hắn nhưng nghe nói lão ta cũng có phần thiện cảm với Vệ Thiên Nguyên.

Lăng Ngọc Yến nói:

- Chính vì lý do này nên Thiên Cơ đạo trưởng và Mai Thanh Phong mới bảo muội đi Dương Châu để phụ tử Sở đại hiệp khỏi gặp hắn.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Chẳng phải yêu nữ cùng Vệ Thiên Nguyên hỏi gia sao? Việc gì phải vội vàng báo nàng đến Dương Châu báo tin?

Lăng Ngọc Yên nói:

- Bọn họ đã được tin tức chính xác, Vệ Thiên Nguyên và yêu nữ đã thay đổi lộ trình, bọn chúng đến Giang Nam rồi.

Phi Phụng nghe vậy thì kinh ngạc, gượng cười nói:

- Tin tức của bọn chúng quả thật rất nhạy bén.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Ta và Phi Phụng đều đã cải trang dung mạo thì làm sao người khác biết được?”.

Lại nghe Mãnh Trọng Cường ngạc nhiên hỏi lại:

- Bọn chúng đã đến Giang Nam rồi à?

Lăng Ngọc Yên nói:

- Nghe nói yêu nữ kia có sở trường về thuật dịch dung, do vậy Thiên Cơ đạo trưởng phán đoán nhất định bọn chúng không dám để diện mục thật đến Giang Nam. Không chừng bọn chúng cùng chúng ta ở chung một khách điểm cũng nên.

Mãnh Trọng Cường phá lên cười rồi nói:

- Thảo nào nàng không cho ta nói lớn tiếng, thì ra nàng sợ tai vách mạch rừng. Nhưng dù bọn chúng có đến Kim Lăng thì e rằng bọn chúng cũng không biết khách điểm này đâu.

Lăng Ngọc Yên nói:

- Cũng khó nói là không thể xảy ra chuyện ngẫu nhiên. Bị người ta nghe lén cũng chẳng sao, nhưng ngộ phải độc thủ thì không đáng.

Vệ Thiên Nguyên nghe đến đây thì bất giác phì cười, chàng nói:

- Mạc Sầu hồ chỉ có một khách điểm, xem ra bọn chúng cũng là quý khách của khách điểm này rồi. Nhưng nha đầu kia có nằm mộng cũng không ngờ ả muốn tránh chúng ta thì lại cho chúng ta nghe.

Phi Phụng nói:

- Người ta nghĩ chàng xấu như thế mà chàng còn cười được sao?

- Chàng cho rằng Vệ Thiên Nguyên không xấu như thế sao?

Bên kia thuyền Lăng Ngọc Yên cũng hỏi Mãnh Trọng Cường như vậy.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta nghĩ hẳn không đến nỗi vì chuyện chúng ta đến Dương Châu báo tin mà giết chúng ta. Nhưng dù sao thì chuyện này cũng không có lợi đối với hẳn.

Lăng Ngọc Yên nói:

- Khương Tuyết Quân bị bọn chúng hại chết mà chàng chưa tin Vệ Thiên Nguyên là kẻ đại tội sao?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta cũng không nói hẳn là người tốt. Nhưng tốt hay xấu có lúc rất khó phân biệt. Có người đêm nay làm chuyện xấu nhưng ngày mai cũng người đó lại làm chuyện tốt thì sao?

- Là tốt nhiều hay xấu nhiều chung quy có thể so sánh được chứ?

- Không sai, nhưng đại thị đại phi dễ so sánh, còn tiểu thị tiểu phi thì rất khó.

- Muội không muốn nghe đạo lý cao siêu, muội chỉ muốn biết cách nghĩ của chàng về Vệ Thiên Nguyên thôi?

- Ta biết về hắn không nhiều nên không dám võ đoán. Ta chỉ có thể nói rằng có một cách nói khác về Vệ Thiên Nguyên. Nàng có thể biết Túc Du Dương của phái Không Động chứ?

Túc Du Dương là nhân vật cùng bọn chúng đến Lạc Dương uống hỷ tửu của Từ Trung Nhạc trước đây.

Lăng Ngọc Yến nói:

- Dương nhiên là muội tin Túc thúc thúc. Lão ta nói Vệ Thiên Nguyên là người tốt chẳng?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Lão ta nói cho ta nghe một chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Mười năm trước phụ thân Vệ Thừa Cương của Vệ Thiên Nguyên bị Từ Trung Nhạc hại chết. Vệ Thiên Nguyên vì phụ thân mà báo thù chứ không phải như thiên hạ nói là hắn muốn cướp thê tử của Từ Trung Nhạc.

- Nhưng Vệ Thiên Nguyên là kẻ phụ tình, bất luận thế nào thì hắn cũng là người phi nghĩa.

- Túc Du Dương không phải muốn giúp Vệ Thiên Nguyên nhưng lão ta không thể không giúp Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng.

- A, thì ra lão ta cũng sợ Sở đại hiệp bị Vệ Thiên Nguyên làm liên lụy.

- Không sai! Nhưng xuất phát điểm của lão ta khác với bọn Thiên Cơ đạo trưởng.

Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi:

- Khác nhau thế nào?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Việc Sở Kinh Tùng tránh né cuộc ác chiến ở Bí Ma Nhai đã khiến cho Tiêu Chí Dao nghi ngờ. Nghe nói Tiêu Chí Dao đã ngầm phái cao thủ xuống Giang Nam để theo dõi Sở Kinh Tùng xem thử lão ta có lai vãng với Vệ Thiên Nguyên hay không.

Ngọc Yến nói:

- Như vậy nếu Vệ Thiên Nguyên đi tìm Sở Kinh Tùng thì há chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

- Đúng vậy. Vì thế Túc lão tiên bối mới bảo ta đến Dương Châu báo tin để Sở đại hiệp có sự chuẩn bị. Cách làm này cũng bao hàm dụng ý ngầm bảo vệ

Vệ Thiên Nguyên.

- Chuyện này muội không hiểu, nếu Sở đại hiệp không đích thân xuất diện thì làm sao có thể ngầm bảo vệ Vệ Thiên Nguyên?

- Do vậy mới bảo lão ta đích thân xuất hiện.

- Như thế chẳng phải khiến lão ta chịu liên lụy sao? Điều đó lại trái ngược với ý ban đầu của Túc lão tiên bối?

- Không phải Túc lão tiên bối bảo Sở đại hiệp trực tiếp giúp Vệ Thiên Nguyên, nhưng có thể tương kế tựu kế.

- Thế nào là tương kế tựu kế?

Mãnh Trọng Cường im lặng một lúc rồi nói:

- Chẳng phải bọn Thiên Cơ đạo trưởng đang thông báo cho võ lâm đồng đạo đối phó Vệ Thiên Nguyên đó sao? Sở đại hiệp có thể tương kế tựu kế là xuất diện chủ trì chuyện này tại Dương Châu, tin tức một khi được truyền ra ngoài là tự nhiên Vệ Thiên Nguyên sẽ không dám tìm đến Sở gia.

Lăng Ngọc Yên nói:

- Nhưng nếu Vệ Thiên Nguyên đã thực sự trở thành trợ thủ cho thiên hạ đệ nhất đại ma đầu Thượng Quan Vân Long thì việc để cho hắn đi chẳng phải là đại họa của võ lâm sao?

Chàng có biết là kế hoạch của Thiên Cơ đạo trưởng và Mai Thanh Phong hoàn toàn trái ngược với kế hoạch chàng vừa nói không, bọn họ muốn Sở đại hiệp tìm cách vây bắt Vệ Thiên Nguyên đây.

Mãnh Trọng Cường nói:

- Sở đại hiệp bình sinh hành sự quang minh lỗi lạc, sợ rằng lão sẽ không làm như vậy đâu.

- Nhưng vì võ lâm trừ hại Sở đại hiệp sẽ phải ngộ biến tông quyền thôi. Tục ngữ cũng có nói, đối với Nghiêu - Vũ thì nói lễ nghĩa nhưng đối với Kiệt - Trụ phải dùng binh đao. Vệ Thiên Nguyên thật sự là một kẻ bại hoại thì cần phải quang minh lỗi lạc đối với hắn?

- Ý của nàng thế nào?

- Điều này cần phải xem ý của chàng đã. Nếu chủ trương của chàng giống như muội thì Sở đại hiệp sẽ không thể bỏ qua Vệ Thiên Nguyên.

- Thế thì ta ăn nói với Túc lão tiên bối ra sao đây. Túc lão tiên bối muốn ta bảo vệ Vệ Thiên Nguyên.

- Cuộc hội ở Mai gia không có Túc lão tiên bối tại đó. Nếu lão ta biết được quan hệ của Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Vân Long thì chủ ý của lão cũng thay đổi thôi!

Mãnh Trọng Cường im lặng không nói gì.

Lăng Ngọc Yên nói tiếp:

- Thế nào, chàng chưa định được chủ ý à?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Ta không muốn gây khó khăn cho Sở đại hiệp, tại kinh sư lão ta đã tránh cuộc ác chiến ở Bí Ma Nhai là rõ ràng muốn không dính dáng vào chuyện này. Như vậy, chúng ta hà tất phải lôi kéo lão ta vào cuộc?

Lăng Ngọc Yên nói:

- Chỉ đáng tiếc là việc đã đến nước này không thể để lão ta ở ngoài cuộc. Chàng thử nghĩ xem, Vệ Thiên Nguyên và yêu nữ kia đã cải dung dịch mạo thì bọn chúng đến Dương Châu rồi cũng không có ai nhận ra bọn chúng. Trừ phi chờ bọn chúng tự chui đầu vào lưới, ngoài ra còn có biện pháp nào tốt hơn?

- Làm sao nàng biết được bọn chúng nhất định sẽ đến Sở gia?

- Chẳng phải muội đã nói với chàng là Thiên Cơ đạo trưởng đã nghe được tin tức bọn chúng đến Giang Nam, tin tức này có phần tin cậy.

- Thế cũng chưa chắc Vệ Thiên Nguyên sẽ đến bái kiến Sở đại hiệp.

- Có một chuyện có thể chàng chưa biết, sư muội Tề Tẩu Ngọc của Vệ Thiên Nguyên hiện nay đang ở tại Sở gia. Vì thế, hấn không tìm Sở đại hiệp thì cũng phải đi tìm sư muội của hấn thôi. Và lại, phạm việc gì có sự chuẩn bị thì tránh được hậu họa, bất kỳ cơ hội nào cũng không thể bỏ qua. Câu này là do chính Thiên Cơ đạo trưởng nói đấy.

- Được, vậy thì chúng ta cứ chuyển hai ý của Thiên Cơ đạo trưởng và Túc lão tiên bối đến Sở đại hiệp. Còn hành động thế nào thì cứ để lão ta tự quyết định.

- Nhưng nếu lão ta không xuất thủ đối phó Vệ Thiên Nguyên thì sợ rằng Tiêu Chí Dao sẽ đối phó với lão ta.

Mãnh Trọng Cường thở dài rồi nói:

- Ta cũng biết là có nguy hiểm này. Nhưng hai mặt của sự việc theo ta nghĩ là không nên dấn Sở đại hiệp. Nếu không thì há chẳng phải là đẩy Sở đại hiệp vào chỗ bất nghĩa sao?

Lăng Ngọc Yên nói:

- Vệ Thiên Nguyên say đắm yêu nữ kia, nương nhờ vào ma đầu là đã thuộc hạng yêu tà rồi. Sở đại hiệp đối phó hấn thì sao có thể gọi là bất nghĩa?

Mãnh Trọng Cường nói:

- Đó là cách nghĩ của nàng, còn Sở đại hiệp nghĩ thế nào, chúng ta không biết được, vậy thì tốt nhất là để lão ta tự quyết định.

Lăng Ngọc Yên biết tính khí của Mãnh Trọng Cường, tuy trăm chuyện có chín mươi chín chuyện hấn làm theo ý ả nhưng chuyện gì hấn đã cố chấp thì rất khó mà thuyết phục.

Vì thế ả đành đồng ý và nói:

- Được rồi, chúng ta cứ truyền đạt hết ý, còn sau đó là chuyện của Sở đại hiệp. Theo muội nghĩ, lão ta sẽ tán đồng chủ trương của bọn Thiên Cơ đạo trưởng. Việc chính đã nói xong, chúng ta có thể thoải mái du hồ rồi đấy.

Mãnh Trọng Cường cười gượng rồi nói:

- Ta chẳng còn lòng dạ nào để du hồ nữa.

Ngọc Yến nói:

- Con người của chàng thật là làm mất hết hứng thú, được, chàng muốn quay về thì quay về vậy.

Vệ Thiên Nguyên nghe đến đây thì hỏi Phi Phụng:

- Chúng ta thế nào?

Phi Phụng nói:

- Để bọn chúng về trước đi, muội còn muốn du hồ một lát nữa.

Thật là:

“Du hồ thính đắc thị phi sự.

Thả vấn hà nhân năng giải phân?”.

Hồi 10

Đường Đời Gian Hiểm, Đâu Thế Vô Sầu

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Phi Phụng nghĩ khác. Nàng nghĩ:
- Không biết Thiên Nguyên muốn ta hứa chuyện gì, nhất định phải lên bờ rồi chàng mới nói?

Chiếc thuyền nhỏ lúc này vòng quanh giữa hồ một vòng, Vệ Thiên Nguyên đoán Mãnh - Lãng hai người đã lên bờ và về khách điểm rồi, chàng lại thấy Phi Phụng thần sắc không được ổn nên nói:

- Trăng đã qua đỉnh đầu rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi.

Sau khi lên bờ, Vệ Thiên Nguyên lặng lẽ bước đi mà không giải khai nghi đoán cho Phi Phụng. Nàng cũng không tiện hỏi thúc chàng nên đành sóng bước lặng lẽ đi. Lúc này tất cả thuyền đều đã cập bờ và du nhân cũng đã tứ tán. Chỉ còn hai người sóng đôi bước đi dưới ánh trăng vàng.

Bỗng nhiên Phi Phụng buột miệng hỏi:

- Thiên Nguyên, chàng đang nghĩ gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng hãy nói cho ta biết trước là nàng đang nghĩ gì vậy?

- Muội nghĩ... muội nghĩ... chúng ta nên chia tay thì tốt hơn!

- Nàng sợ những lời bịa đặt ác độc kia à?

- Không phải muội sợ, muội không muốn chàng bị liên lụy thôi. Những nhân vật hiệp nghĩa đạo một tiếng gọi muội là yêu nữ, hai tiếng gọi yêu nữ, chàng đi chung với muội mà không sợ thân bại danh liệt sao?

- Thiên Cơ đạo nhân, Thân Công Đạt, Mai Thanh Phong, những người này chưa thể gọi là nhân vật nghĩa hiệp.

- Nhưng lời họ nói có rất nhiều người tin. Dư luận đáng sợ....

Vệ Thiên Nguyên chợt phá lên cười ha ha một tràng.

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Chàng cười cái gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta tưởng nàng là nữ kiệt độc lai độc vãng thì chẳng sợ gì. Không ngờ nàng lại sợ dư luận, ha ha, đây không phải là chuyện tức cười sao?

Phi Phụng nói:

- Muội không cảm thấy tức cười. Vì đây không phải là chuyện riêng của muội mà là liên quan đến chàng!

- Nàng biết ta nghĩ thế nào không?

- Đây chính là điều muội muốn hiểu chàng đây!

- Thực ra ta đã nói với nàng rồi, mệnh vận của chúng ta nên do bản thân chúng ta tự quyết định.

- Muội vẫn chưa hiểu ý của chàng.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lúc rồi chợt nói với giọng nhỏ nhẹ:

- Phi Phụng, nàng bằng lòng làm thê tử của ta không?

Phi Phụng vừa mừng vừa kinh, nàng hỏi lại:

- Chàng cầu hôn muội?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Lẽ ra chuyện này ta phải nói với phụ thân nàng, nhưng ta không thể đợi đến lúc gặp phụ thân của nàng. Nàng hứa với ta thì ta mới có thể yên tâm.

Thượng Quan Phi Phụng lặng lẽ lắc đầu.

Vệ Thiên Nguyên vội nói:

- Ta xin nàng hãy hứa với ta một lời. Nàng không hứa thì ta không chết cũng biến thành kẻ điên cuồng thôi.

Phi Phụng nói:

- Muội bị người ta nguyên rửa là yêu nữ mà chàng cũng muốn lấy làm thê tử sao?

- Chính vì bọn họ nguyên rửa nàng nên ta không thể không lấy nàng làm thê tử!

- Chàng lấy muội rồi thì há chẳng phải là ứng với những lời bịa đặt ác độc kia sao? Khi đó, những người vốn không tin cũng sẽ tin là sự thật!

- Ta không sợ những lời bịa đặt ác độc đó, ta chỉ sợ những lời bịa đặt làm tổn hại sự thanh bạch nhi nữ của nàng thôi. Ta cho rằng, chỉ có việc chúng ta kết thành phu thê mới là biện pháp tốt nhất để đối phó với những lời bịa đặt.

- Muội hiểu rồi, vì người ta bịa đặt vu cáo muội mê hoặc chàng và chàng muốn giữ thể diện cho muội nên mới cầu hôn muội, phải không?

Đích thực là Vệ Thiên Nguyên có nghĩ như thế, nhưng trong tình cảnh này chàng làm sao có thể nhận, nên vội nói:

- Phi Phụng, xin nàng chớ nghĩ như thế. Đương kim thế gian, nàng là người tốt nhất đối với ta, dù không có những lời bịa đặt ác độc kia thì ta cũng mong được một thê tử tốt như nàng.

Nguyên nhân chủ yếu để chàng cầu hôn Phi Phụng tuy không phải vì nàng tốt, nhưng mấy câu vừa rồi của chàng là nói ra từ đáy lòng.

Phi Phụng hỏi lại:

- Chàng quên Khương tử tử rồi sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không thể nói dối với nàng, đương nhiên là ta không thể quên Tuyệt Quân. Nhưng đúng như câu nàng khuyên ta, người chết không thể hồi sinh, người sống lại không thể vì người chết mà việc gì cũng chẳng làm. Có một

chuyện, có thể nàng chưa biết...

Phi Phụng liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tuyết Quân chết trong vòng tay của ta, lúc lâm chung cô ta cũng hy vọng là nàng có thể thay thế cô ta.

- Như vậy là vì câu này của cô ta nên chàng mới..

- Ôi, nàng muốn ta phải nói thế nào mới được đây?

- Muội chỉ muốn chàng nói thật lòng?

- Được, ta sẽ trải lòng ra nói với nàng vậy! Trước đây lòng ta chỉ có Tuyết Quân, không có ai khác, ta cam nguyện thân bại danh liệt vì cô ta. Còn hiện tại lòng ta chỉ có nàng, không có ai khác, và ta cũng cam nguyện thân bại danh liệt vì nàng. Ta yêu nàng giống như yêu Tuyết Quân trước đây vậy! Tình của người đàn ông dễ thay đổi vậy sao?

Phi Phụng cười tươi như hoa, nàng đưa ngọc chỉ ấn vào trán Thiên Nguyên và nói:

- Chàng thật là ngốc tử!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng có đồng ý với lời cầu hôn của ngốc tử ta không?

Phi Phụng thở ra rồi nói:

- Ôi, ai bảo muội cũng là một ngốc tử!

Vệ Thiên Nguyên vui mừng nói:

- Đa tạ nàng cùng ta làm một đôi phu thê ngốc tử, ta cũng không cầu bách niên giai lão, chỉ mong được cùng nàng sinh tử có nhau là được rồi.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng cũng có khả năng tự biết đấy, chàng là tiểu ma đầu, muội là tiểu yêu nữ, ma đầu và yêu nữ hợp với nhau thì kiếp này chúng ta khó có hy vọng được yên ổn.

Nói đoạn nàng thở dài một hơi như tự thán.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sao lại than thở thế. Tục ngữ có câu:

“Kim triệu hữu tửu kim triệu úy, minh nhật sầu lai minh nhật đương.” (Sáng nay có rượu thì sáng nay cứ say, ngày mai sầu muộn đến thì cứ để ngày mai hãy lo)...

Phi Phụng nói:

- Không phải muội lo chuyện chưa đến. Muội chỉ than thở cho chàng thôi.

- Than thở cho ta điều gì?

- Chàng là truyền nhân y bát của Tề gia mà hình như chàng không coi vết xe đổ của Tề gia là gì cả. Ôi, hiện tại chàng không coi ra gì nhưng sợ rằng tương lai chàng sẽ hối hận.

- Vết xe đổ? A, nàng định nói đến sự thúc Tề Cẩn Minh của ta chăng?
- Chàng có biết Tề Cẩn Minh là nhân vật được gia phụ xem trọng nhất không? Gia phụ thường nói Tề Yên Nhiên sớm xưng là thiên hạ võ công đệ nhất nhưng vị tất đã đạt được danh xưng. Còn Tề Cẩn Minh thanh xuất ư lam (chỉ việc trò giỏi hơn thầy) nên rất có hy vọng là thiên hạ đệ nhất cao thủ đúng danh nghĩa. Đáng tiếc, mối nghiệt duyên giữa lão và Ngân Hồ đã hủy hoại lão.

- Nàng có biết sự thúc của ta ở đâu không?

- Nghe nói lão ta tự phế võ công và đi với Ngân Hồ rồi.

Nói đến đây thì nàng hỏi lại:

- Chàng không sợ giẫm vào vết xe đổ của sự thúc chàng sao?

Vệ Thiên Nguyên không trả lời mà hỏi:

- Nàng có biết người ta khâm phục nhất là ai không?

Phi Phụng cố ý nói:

- Là gia gia của chàng?

- Gia gia yêu thương ta như tôn nhi, ta kính yêu lão nhưng lão không phải là người ta khâm phục nhất.

- Vậy là Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng, phải không?

- Sở đại hiệp đích thực là hiệp nghĩa khả phong nhưng tính cách chỉ là người ôn hòa mà thôi. Ta đang tự hỏi, người không làm việc hiệp nghĩa, không phải là người ta khâm phục nhất hay sao?

- Thế thì muội đoán không ra rồi, là ai vậy?

- Là sự thúc của ta. Ta khâm phục lão dám độc lai độc vãng mà chẳng cần quan tâm đến sự khen chê của thiên hạ. Trong mắt người khác, có thể lão có nhiều khuyết điểm, nhưng trong mắt ta, những khuyết điểm này đều thật đáng yêu.

Phi Phụng khẽ nói:

- Chàng dám làm một Tề Cẩn Minh thì muội cũng không ngại làm một Tiêu Quyên Quyên.

Hai người bắt giắc ôm lấy nhau, hai quả tim dường như đang cùng nhịp đập.

Hồi lâu sau Phi Phụng đẩy chàng ra và nói:

- Trăng đã về tây rồi, không mau trở về thì người của khách điểm sẽ nghi đây.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Quy định của khách điểm này là nghe theo sự tùy tiện của quý khách, khách nhân của bọn họ là quý khách đúng nghĩa của nó. Chỉ cần nàng trả tiền phòng rồi thì khi nào quay về cũng được, bọn họ tuyệt đối không quan tâm.

Tuy nói như vậy nhưng chàng vẫn đưa Phi Phụng quay về. Hai người nắm tay sánh bước mà dường như nghe thấy từng nhịp đập trong tim của nhau.

Chẳng mấy chốc cả hai đã về đến lữ xá. Vệ Thiên Nguyên trần trở mãi đến canh ba mà vẫn chưa thể ngủ được. Bỗng nhiên chàng nghe Phi Phụng từ phòng bên nói sang:

- Vệ ca, chàng vẫn chưa ngủ à? Sáng sớm mai chúng ta còn phải lên đường đấy, mau chợp mắt một chút, chớ nghĩ đến tâm sự nữa.

Nói ra cũng kỳ quái, Vệ Thiên Nguyên nghe nàng nói mấy câu mà dường như bị thôi miên, hai mắt trĩu nặng rồi chìm vào giấc điệp say nồng...

Khi tỉnh lại thì phương trời đông đã sáng tỏ, Thượng Quan Phi Phụng cũng đã ngồi bên cạnh chàng. Vệ Thiên Nguyên bật dậy rửa mặt mũi rồi nói:

- Tối qua nàng dùng mê hương thôi miên ta nhập mộng phải không?

Phi Phụng chịu cáo tội, mỉm cười nói:

- Mê hương của muối chỉ giúp chàng ngủ ngon chứ không hại đến thân thể.

Nói ra còn phải đa tạ chàng mới đúng.

- Đa tạ ta việc gì?

- Đa tạ chàng yên tâm về muối. Với trình độ nội công của chàng, nếu chàng có chút phòng bị về muối thì mê hương của muối cũng chẳng có tác dụng gì.

- Ta không yên tâm về nàng thì còn yên tâm đối với ai, lẽ nào ta còn lo sợ nàng hại ta?

- Điều đó cũng không chừng!

- Được, đừng nói đùa nữa, trở lại vấn đề chính thôi. Nàng thôi miên ta nhập mộng, phải chăng là để làm việc gì khác?

- Chàng không nghĩ là muối đi ăn trộm đó chứ? Đúng vậy, tôi qua muối có ra ngoài một lúc, nhưng làm việc gì thì đợi lát nữa chàng sẽ tự hiểu.

Do tiền phòng đã được tính từ tối qua cho nên hai người thu thập hành lý rồi lập tức xuất môn, bỗng gặp Mạnh Trọng Cường đang nói chuyện với một quản sự của khách điếm, thần thái của hắn tỏ ra rất khẩn trương.

Viên quản sự nói:

- Vị Diệp đại phu này có ngoại hiệu là Tái Hoa Đà, loại bệnh xoàng thế này, bảo đảm uống thuốc của lão sẽ hồi xuân ngay. Nhưng tính khí của lão ta có chút cổ quái nên chẳng biết là có mời được hay không. Tại hạ sẽ phái người đi mời lão ta ngay, nếu mời không được thì còn có...

Viên quản sự cố ý đề cao thân phận Diệp đại phu kia là có ý kiếm thêm khoản tiền thưởng. Vạn nhất Diệp đại phu đã đi ra ngoài chẩn bệnh mà mời không được thì lão cũng có cách ăn nói là mời một đại phu khác ít danh tiếng hơn.

Mạnh Trọng Cường không chờ đối phương nói xong, hắn cướp lời, nói:

- Không cần lão phái người đi, ta tự đi cũng được. Xin lão nói cho ta biết địa chỉ của Diệp đại phu. Chút tiền này, lão hãy cầm lấy uống chung rượu.

Nói là chút tiền nhưng kỳ thực là một đỉnh nặng mười ngàn lượng. Viên quản sự cười híp mắt, lão nhận rồi lập tức viết địa chỉ của Diệp đại phu đưa

Mãnh Trọng Cường.

Vệ Thiên Nguyên ngậm phán đoán được mấy phần, chàng định hỏi thì Phi Phụng đã lên tiếng:

- Thì ra nơi này còn có một vị lão bằng hữu của chàng mà muội lại chưa biết.

Vệ Thiên Nguyên nhìn theo ánh mắt của nàng thì thấy phía bên kia có ba người tựa như nhất chủ nhị bộc, hai bộc nhân đang chuẩn bị xa mã cho chủ nhân. Chủ nhân có dáng vẻ một quý công tử, song mã kéo xe cũng là loại lương câu, chiếc ngân yên (yên bạc) sợ rằng phải nặng đến hai ngân lượng. Và quý công tử này không phải ai khác mà chính là đại công tử của Tiêu thế gia, tức đại nhi tử của Tiêu Chí Dao, Tiêu Lương Câu.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Tên tiểu khốn kiếp này có lẽ biết tin ta đến Giang Nam nên đuổi theo đến đây?”.

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Xem ra tên tuổi của ta cũng không nhỏ, đại thiếu gia của Tiêu thế gia cũng đến tống hành.

Phi Phụng nói:

- Nghe nói hần từng bị chàng đánh một trận tại Tây Sơn - Bắc Kinh?

- Đúng là có chuyện này. Nhưng hần vẫn chưa đủ tư cách đối đầu với ta.

- Chàng có hối hận là đã đánh hần quá nhẹ?

- Ta không muốn đánh hần nữa, chỉ căm ghét âm hồn bất tán của hần theo chúng ta đến Dương Châu thôi.

- Vậy thì dễ, muội sẽ đuổi âm hồn này đi cho chàng.

- Nơi này không thể gây náo nhiệt. Một khi gây náo nhiệt thì thân phận chúng ta sẽ bại lộ.

- Chàng yên tâm, muội tự có cách.

Nói đoạn nàng bước về phía đại công tử của Tiêu thế gia và lớn tiếng tán thưởng:

- Hai con bạch mã tuyệt hảo, yên cương làm bằng kim ngân phải không?

Nàng đã cải dung dịch mạo nhưng bản tướng vẫn là nữ nhi, tuy không xinh đẹp như dung mạo nguyên lai nhưng cũng có mấy phần hấp dẫn.

Tiêu Lương Câu mỉm cười, nói:

- Tiểu cô nương cũng biết xem tướng ngựa nữa à?

Phi Phụng nói:

- Tướng ngựa thì ta không biết, nhưng thần khí của bạch mã thể này thì xưa nay ta chưa từng thấy, lại còn chiếc ngân yên...

Nàng làm ra vẻ cực kỳ ngưỡng mộ, miệng nói nói cười cười còn tay thì sờ vào hai con bạch mã.

Tiêu Lương Câu mỉm cười, nói:

- Cô nương muốn mặc vàng mang bạc cũng dễ thôi, theo tạ.. cẩn thận, ngựa sẽ đá cô nương đấy!

Lời chưa dứt thì một con bạch mã đã tung vó đá hậu. Phi Phụng vội vàng chạy tránh ra ngoài rồi lè lưỡi lắc đầu, nói:

- Ngựa của công tử dữ quá, ta không dám chọc nó nữa.

Tiêu Lương Câu vốn muốn trêu đùa với nàng, nhưng hấn nghĩ một nữ tử nhan sắc bình thường thế này, nếu muốn theo hấn mặc vàng mang bạc thật thì chẳng phải là tự tìm phiền phức sao? Do vậy, hấn không dám bỡn cợt nữa mà để cho Phi Phụng đi.

Ra khỏi lữ xá thì Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Vừa rồi nàng giở trò quỷ gì vậy?

Phi Phụng nói:

- Cũng chẳng có gì, chẳng qua là giở chút tiểu xảo trên thân hai con ngựa thôi. Khoảng một canh giờ sau thì hai con bạch mã kia sẽ ngã ra và biến thành bạch mã bán tử bất hoạt.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Thủ đoạn của nàng thật là tuyệt, sau một canh giờ thì vị Tiêu đại thiếu gia kia đang ngồi xa mã, mã ngã người nhào, đại thiếu gia phải biến thành hồ lô lăn lộn dưới đất. Nhưng hấn biến thành hồ lô lăn lộn dưới đất rồi cũng không hiểu là tại sao.

Phi Phụng nói:

- Không phải chàng căm ghét hấn như oan hồn bám theo chúng ta sao? Như thế này, dù oan hồn của hấn bắt tán thì trong hai ngày chúng ta cũng có thể thoát khỏi sự đeo bám của hấn.

- Nhưng chỉ đáng tiếc cho hai con tuần mã kia.

- Hai con tuần mã đó không thể chết, tuy nhiên phải qua ba ngày sau chúng mới dần dần hồi phục. Đây, sao chàng lại buồn rồi, đang nghĩ đến tâm sự gì phải không?

- Ta hỏi nàng, Mạnh Trọng Cường khản trương đi mời đại phu, bình nhân không cần hỏi cũng biết là Lăng Ngọc Yến rồi, phải chăng nàng đã giở thủ đoạn gì trên người Lăng Ngọc Yến?

- Chàng liệu đoán một chút cũng không sai, muối đối với ả cũng như đối với hai con bạch mã vừa rồi vậy.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc kêu lên:

- Nàng... nàng làm sao có thể làm như vậy?

Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng yên tâm, muối còn không nỡ giết chết hai con bạch mã kia thì làm sao có thể hạ độc thủ Lăng Ngọc Yến. Chẳng qua là cho ả ném chút đau khổ của sự trừng phạt mà thôi, so với hai con bạch mã thì ả còn nhẹ hơn nhiều.

Vệ Thiên Nguyên truy vấn:

- Nhưng rốt cuộc nàng trừng phạt như thế nào?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội làm cho ả ngu say rồi cho ả uống một viên tả dược. Loại tả dược này là bí phương chế luyện gia truyền của muội, dù có danh y chữa trị thì ả cũng phải đại tả trong ba ngày.

Vệ Thiên Nguyên bất giác phì cười, nói:

- Nàng thật là thất đức. Vị Lăng cô nương kia phải chịu khổ thì không nói, nhưng Mạnh Trọng Cường cũng bị nàng cho khổ lây. Lăng Ngọc Yến mà đại tả trong ba ngày thì đương nhiên hẳn phải phục vụ cho nàng rồi. Ha ha.. chuyện khổ sai này..

Phi Phụng cũng bật cười, nói:

- Muội nói chàng là ngốc tử, chàng quả thật là ngốc tử rồi!

- Ta có nói sai điều gì chẳng?

- Muội khiến Mạnh Trọng Cường làm ưu sai chứ sao gọi là khổ sai? Chàng thử nghĩ xem, nếu muội không cho Lăng Ngọc Yến uống tả dược thì làm sao hẳn có cơ hội tốt như thế để gần gũi ý trung nhân? Và lại hẳn không ngại phục vụ cho Lăng Ngọc Yến thì Lăng Ngọc Yến càng cảm kích hẳn hơn thôi.

Vệ Thiên Nguyên nhìn nàng với thần thái tựa như cười mà không phải cười, nhất thời chàng không nói gì.

Phi Phụng liền hỏi:

- Đây, chàng cười một cách cổ quái như vậy là đang nghĩ gì thế?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không có gì, ta chỉ đang nghĩ đến chuyện ta trúng độc dược hôn mê bất tỉnh lần đó.

Phi Phụng sửng người, nàng nói:

- Tự nhiên sao lại nghĩ đến chuyện đó?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Ta hôn mê nằm trong ngôi cổ miếu mấy ngày, có lẽ nàng cũng từng không ngần ngại phục vụ ta phải không?

Phi Phụng đỏ mặt tía tai, nàng bĩu môi rồi nói:

- Đem chuyện đó ra nói đùa mà không sợ người ta bịt tai sao?

Hai người vừa đi vừa nói cười vui vẻ, trưa ngày thứ ba thì đã đến Dương Châu rồi.

Dương Châu còn có danh xưng là “Lạc Dương Thành Khoách” nên đường đi rợp bóng dương liễu, thành chạy dài theo bờ sông, có nước cuộn cuộn chảy về đông. Tùy Dạng Đế dời nhà Tùy cho thương thuyền qua lại không chút trở ngại. Thương thuyền theo sông ngang qua thành nên không khí nhộn nhịp sầm uất. Thành tây là Diệp Thúc Cương, thành bắc là Quan Âm Sơn và Sáu Tây Hồ. Gò đồi nhấp nhô, nhìn ra xa là một bức tranh xanh rì

cây cỏ.

Thượng Quan Phi Phụng tán tụng:

- Thật là tuyệt, chẳng trách từ cổ chí kim không biết bao nhiêu người mơ tưởng có được “yếu triền thập vạn quan, ký hạc thưởng Dương Châu” (lưng đeo mười vạn quan, cỡi hạc bay thẳng đến Dương Châu) Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Xuất khẩu thành chương. Thì ra nàng không những là một vị nữ hiệp mà còn là một vị tài nữ nữa.

Phi Phụng bật cười, nói:

- Hai chiếc mũ của chàng cao quá, muội đội không tới đâu. Cái gì là tài nữ, chẳng qua là muội thích đọc thi từ mà thôi. Bọn muội tuy ở trên tuyệt đỉnh Côn Luân nhưng gia phụ rất thích tàng thư tích họa. Lão thường phái người xuống Giang Nam sưu tầm những bản thư tịch quý giá và những bức tự họa của các danh gia. Chỉ có điều người khác không biết gia phụ là người mua thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia của ta cũng là người văn võ song toàn, nhưng ta học võ thì còn có thể miễn cưỡng, còn đọc sách thì chẳng có dụng tâm. Lúc thiếu thời tuy có đọc qua thi từ nhưng chỉ nhớ được một vài câu, chẳng có bài nào hoàn chỉnh để lặn lug.

Phi Phụng nói:

- Tiền nhân viết về Dương Châu rất nhiều, chàng muốn nghe một bài không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu được thì còn gì bằng!

Phi Phụng lấy giọng rồi ngâm:

“Lạc phách giang hồ tái tửu hành Sở yêu tiêm tế chưởng trung khinh Thập niên nhất giác Dương Châu mộng Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh.”.

Thi khúc này có đề tựa là “Khiển hoài” (Diễn điều nghĩ trong lòng) Tạm dịch:

“Phiêu bạt giang hồ mãi đắm say Cái lug nhỏ xíu múa trên tay (#1) Mười năm giấc mộng Dương Châu tỉnh Lời được lâu xanh tiếng mặt mày.”.

Vệ Thiên Nguyên nghe xong thì vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt lắm! Nhưng chúng ta không cần ở Dương Châu mười năm mà cũng chịu quá nhiều lời thị phi rồi!

Phi Phụng thở dài, nói:

- Đúng vậy. Nếu như lần này chàng bị người của Tiêu Chí Dao phát hiện ở Sở gia thì nhất định Sở đại hiệp sẽ bị làm khó dễ ngay.

Vệ Thiên Nguyên trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

- Nhưng ta không thể không đến đó, tiểu sư muội của ta và di thể Khương Tuyết Quân đều tại Sở gia. Đa tạ nàng đã cải dung dịch mạo cho ta, có lẽ ta

sẽ qua mắt được ngoại nhân khi đến bãi kiến Sở đại hiệp.

Phi Phụng hỏi:

- Chàng định khi nào đi?

Vệ Thiên Nguyên nhìn sắc trời còn sớm nên nói:

- Tìm một lữ điểm an thân rồi chiều xuống sẽ đi. Phi Phụng, nàng muốn đi cùng ta không?

Phi Phụng nói:

- Muội là yêu nữ, lão ta là đại hiệp. Lăng Ngọc Yển tuy chưa đến Dương Châu nhưng có lẽ Sở Kinh Tùng đã biết Thiên Cơ đạo nhân, Mai Thanh Phong muốn nhờ võ lâm đồng đạo bắt giữ muội. Như vậy thì làm sao muội có thể gặp lão ta?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không đi cũng được...

- Muội không muốn gặp Sở đại hiệp và Sở gia có một người e rằng cũng không muốn gặp chàng.

- Nàng nói Sở Thiên Thư phải không? Ta và hắn từng có chút hiềm khích.

- Muội biết hắn từng thích Tuyết Quân tử tử, bây giờ người đã chết rồi, muội nghĩ hắn không thể hẹp hòi như vậy đâu.

- Thế nàng định nói ai?

- Nữ nhi của Từ Trung Nhạc, Từ Miêu Dao.

Vệ Thiên Nguyên bưng tỉnh, chàng nói:

- Đúng rồi, vị đại tiểu thư của Từ gia này đã cùng muội muội Sở Thiên Hồng của Sở Thiên Thư sớm trở về Dương Châu.

Phi Phụng nói:

- Còn vị Tiêu đại thiếu gia kia đến Giang Nam, sợ rằng không chỉ đuổi theo tung tích của chàng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng nói không sai. Đuổi theo tung tích ta hà tất phải phiền Tiêu đại thiếu gia tự xuất chinh? Nhất định là hắn vì Từ Miêu Dao mà đến đây. Từ Trung Nhạc bức nữ nhi gả cho vị thiếu gia kia, Từ Miêu Dao vì trốn cuộc hôn nhân này nên mới theo Sở Thiên Hồng đến Sở gia tá túc.

Phi Phụng nói:

- Từ Miêu Dao tuy không thuận với việc làm của phụ thân cô ta, nhưng cốt nhục tình thân, chàng đã giết phụ thân cô ta, thì thử nghĩ cô ta còn có thể ghen ghét chàng nữa chăng?

Vệ Thiên Nguyên gượng cười nói:

- Cô ta không giết ta để báo phụ thù đã là tốt rồi!

- Giết chàng? Cô ta không có bản lĩnh đó nhưng khó bảo đảm là cô ta không kêu gào lên. Vì báo thù sát phụ, cô ta thậm chí không tiếc thân mình mà đi thỉnh cầu Tiêu đại thiếu gia cũng nên.

- Đúng vậy, chỉ cần cô ta nói tin tức của ta cho Tiêu đại thiếu gia thì đã liên lụy đến cả nhà Sở đại hiệp rồi. Xem ra ta chỉ còn cách chờ canh ba đêm nay lặng lẽ đến gặp Sở đại hiệp thôi. Trong đêm tối, ta nghĩ có thể tránh được cô ta, bây giờ chúng ta đi tìm một nơi yên thân trước đã.

- Dương Châu có nơi nào giống như Mạc Sầu Hồ không?

- Dương Châu - Sáu Tây Hồ phong cảnh tuyệt mỹ không kém Mạc Sầu Hồ. Chỉ đáng tiếc là không có một lữ xá bên hồ.

- Nói đến Sáu Tây Hồ khiến muội nhớ đến một nơi chúng ta có thể tá túc được.

- Nàng cũng có người quen ở Dương Châu sao?

- Muội và người này không quen nhưng nếu biết là muội thì nhất định người này sẽ nghênh đón chúng ta.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai, nhà ở nơi nào?

Phi Phụng không trả lời mà hỏi:

- Phía bắc Sáu Tây Hồ có một tòa Quan Âm Sơn phải không?

- Không sai?

- Trên Quan Âm Sơn có một ngôi Đại Minh Tự phải không?

- Không sai. Nhưng Đại Minh Tự là tên gọi trước đây, bây giờ là Bình Sơn Đường.

Danh xưng tuy khác nhau nhưng cổ tự vẫn là cổ tự. Người nàng muốn tìm không phải là hòa thượng đấy chứ?

- Đại khái là không phải.

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao nói đại khái là không phải?

- Vì hiện tại muội cũng chưa biết người đó như thế nào, đến gần Bình Sơn Đường mới có thể biết được. Tạm thời chàng không cần phải hỏi muội, vì có hỏi muội cũng không thể nào trả lời.

- Ta biết nàng thần thông quảng đại mà, thôi được, dù sao thì bí mật cũng chẳng bao lâu sẽ được giải khai, ta đi cùng nàng là được rồi.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội chưa từng đến Dương Châu, nên phiền chàng dẫn đường vậy.

Vệ Thiên Nguyên bật cười, nói:

- Dẫn đường là ta nhưng bẻ lái lại là nàng. Ta nói câu này chẳng sai chút nào.

Chàng tạm nén mối hoài nghi để đưa Phi Phụng đi dọc theo bờ hồ. Sáu Tây Hồ cảnh thực kỳ danh, mặt nước trong xanh, ven hồ liễu rủ, trông rất u nhã gợi tình. Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu nàng ngồi thuyền du hồ thì mới chiêm ngưỡng được toàn bộ vẻ đẹp.

Tuy nhiên bên bờ hồ lại có nhiều danh lam thắng cảnh, đi bộ du lãm cũng có chỗ thú vị của nó.

Qua Ngũ Đình Kiều đi về phía bắc là Quan Âm Sơn. Đến tận cùng sơn lộ thì Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nơi này có tên gọi là Thục Cương, bên giới là thiên hạ đệ ngũ tuyến (suối), bên trên gọi là một ngôi chùa, nàng nhìn thấy không, đó là Bình Sơn Đường.

Phi Phụng nói:

- Được, bây giờ thì có thể đi chậm một chút.

Vệ Thiên Nguyên vừa đi vừa giảng giải:

- Nghe nói ngôi cổ tự này có từ đời nhà Đường. Đường thời có một vị hòa thượng rất nổi tiếng trụ trì ngôi chùa này.

Phi Phụng liền hỏi:

- Lão hòa thượng đó có pháp hiệu là Giám Chân phải không? Lão từng đóng độ phù tang để giúp hoàng đế lập pháp?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thì ra nàng đã sớm biết lai lịch ngôi chùa này.

Phi Phụng nói:

- Gia phụ tuy không phải là đệ tử Phật môn, nhưng Giám Chân hòa thượng là một cổ nhân mà gia phụ khâm phục, vì thế muội mới biết cổ sự của Giám Chân hòa thượng. Nhưng tại sao lại đổi Đại Minh Tự thành Bình Sơn Đường thì muội không biết.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Bình Sơn Đường là vì gò cao mà Giang Nam giả sơn tương bình mà có tên. Nghe nói đại văn hào Âu Dương Tu đời Tống và Tô Đông Pha từng trước sau tá túc trong chùa này đọc sách, tên Bình Sơn Đường là do Tô Đông Pha thay đổi. Ta có biết một hòa thượng trong chùa này, ta muốn tá túc cũng không khó nhưng chùa chiền của hòa thượng không thể cho nữ khách lưu túc.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng yên tâm, người mà muội muốn tìm không phải là hòa thượng đâu.

Nói đến đây thì hai người đã đến trước cổng chùa, phía sau Bình Sơn Đường có mấy tòa kiến trúc, dường như là biệt viện của các phú gia. Phi Phụng nói:

- Muội biết người đó ở gần Bình Sơn Đường, nhưng không biết cụ thể là nhà nào.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dù sao cũng chỉ có mấy nhà, chúng ta cứ hỏi là ra ngay.

Phi Phụng nói:

- Không cần phải tốn công như thế.

Nói đoạn nàng lấy trong người ra một ống sáo rồi khẽ đưa lên miệng thổi.

Một lúc sau thì nghe có tiếng đàn từ một nhà truyền ra, Phi Phụng bèn theo tiếng đàn đi đến ngôi nhà đó.

Đại môn mở rộng, một hán tử trung niên có dáng vẻ văn nhân, râu dài phơ

phất bước ra nghênh tiếp. Thượng Quan Phi Phụng, Vệ Thiên Nguyên bước vào trong, văn nhân đóng cổng lại rồi mới hỏi:

- Xin lượng thứ cho văn sinh kém trí nhớ, hình như chưa từng gặp nhị vị. Không biết...

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Không cần dùng những lời nho nhã như vậy, tiên sinh không biết tiểu nữ nhưng có lẽ biết lá linh kỳ này chứ?

Hán tử trung niên thấy nàng lấy ra lá linh kỳ thì kinh ngạc không ít, lão vội vàng hành lễ bái kiến và nói:

- Thì ra là đại tiểu thư giá lâm, thuộc hạ Công Dã Hoảng xin tham kiến. Vị bằng hữu này là...

Phi Phụng tiếp lời:

- Vị này họ Vệ, tên Thiên Nguyên, là bằng hữu của ta, ngoại hiệu là Phi Thiên Thần Long, có lẽ tiên sinh đã nghe danh của chàng rồi chứ?

Công Dã Hoảng trầm nghĩ:

- “Thì ra những lời đồn đại trên giang hồ quả nhiên là thật. Hắn là nữ tể tương lai của chủ nhân, ta không thể lãnh đạm được.”.

Nghĩ đoạn hắn vội nói:

- Vệ đại hiệp danh chấn giang hồ, tại hạ tuy kiến văn nông cạn nhưng cũng ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Mời Vệ đại hiệp ngồi lên trên, thuộc hạ xin tham bái.

Vệ Thiên Nguyên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tại hạ đâu phải là đại hiệp gì, chẳng qua tại hạ theo Thượng Quan cô nương đến đây thôi, các hạ tự xưng là thuộc hạ thì tại hạ không dám nhận rồi.

Nói đoạn chàng khẽ đưa tay ngăn lại. Tuy chỉ là khẽ đưa tay ra nhưng kỳ thực chàng đã vận sáu bảy thành công lực khiến Công Dã Hoảng không thể nào quì xuống. Tuy nhiên lão ta vẫn khụy xuống nửa chân. Vệ Thiên Nguyên thấy công lực của đối phương thâm hậu thì bất giác kinh ngạc, trầm nghĩ:

- “Lão ta chẳng qua là bộc nhân của Thượng Quan Vân Long, ngay cả tên tuổi của lão ta Phi Phụng cũng không nhớ, vậy mà chẳng ngờ cũng là nhân vật văn võ toàn tài. Bộc nhân thế này thì chủ nhân có thể đoán mà biết là thế nào rồi.”.

Công Dã Hoảng nói:

- Đại tiểu thư vất vả quang lâm, chẳng hay có điều gì dặn dò?

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Vệ ca đến Dương Châu thăm bằng hữu, ta chẳng có việc gì nên theo chàng du ngoạn một chuyến. Đến Dương Châu ta mới chợt nhớ gia phụ từng nói có một người giúp việc ở Dương Châu, trú gần Đại Minh Tự nên ta mới tìm

đến. Không ngờ là tiên sinh.

Công Dã Hoằng nói:

- Gần đây thuộc hạ có sưu tầm cho chủ nhân mấy bức tự họa cổ ngoạn, đại tiểu thư có muốn xem qua không?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tự họa cổ ngoạn không phải là sở thích của ta nên hứng thú không nhiều. Đợi khi nào ta rảnh rỗi rồi thông thả xem cũng không muộn.

Công Dã Hoằng nói tiếp:

- Đúng, đúng. Thuộc hạ thật hồ đồ, đại tiểu thư và Vệ công tử từ xa đến đây nên đương nhiên là cần nghỉ ngơi trước.

Phi Phụng nói:

- Không chừng lát nữa bọn ta phải ra ngoài, tiên sinh không cần phí công lo liệu cho bọn ta.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Hai ngày trước bọn ta trú tại một khách điếm cạnh Mạc Sâu Hồ ở Kim Lăng, quy định của khách điếm đó rất hợp với tâm ý của bọn ta.

Công Dã Hoằng liền hỏi:

- Chẳng hay là quy định thế nào?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Cũng chẳng có gì lạ, chẳng qua là bốn chữ “quý khách tự tiện” mà thôi.

Công Dã Hoằng hiểu ý nên vội an bày phòng ốc cho hai người và nói lời cáo lui:

- Tiểu thư có việc gì cứ gọi là thuộc hạ đến ngay. Xin tiểu thư cứ tự nhiên như ở nhà, không cần khách khí.

Vệ Thiên Nguyên tâm sự như sóng cuộn, chàng ngồi tĩnh tọa trong phòng mà không nói gì. Đến canh hai thì Phi Phụng tìm đến gõ cửa phòng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không cần lo cho ta, ngủ sớm đi. Ta chuẩn bị đến canh ba mới đi.

Phi Phụng nói:

- Muội đưa chàng một đoạn nhé. Đêm tối nhìn Sáu Tây Hồ chắc cũng có vẻ đẹp khác.

Vệ Thiên Nguyên thấy còn phải đợi một canh giờ nữa nên nói:

- Nếu nàng có nhã hứng thì đương nhiên ta bồi tiếp.

Hai người lại lặng lẽ dạo bước bên hồ, ánh trăng bàn bạc, đêm lạnh như nước. Phi Phụng trầm mặc không nói, nàng nép sát vào người Vệ Thiên Nguyên tựa như không chịu nổi khí lạnh. Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng chỉ mặc một chiếc áo đơn thôi sao?

Phi Phụng nói:

- Muội lạnh là lạnh trong lòng.

Vệ Thiên Nguyên hỏi tiếp:

- Nàng đang nghĩ gì?

Phi Phụng không trả lời ngay, hồi lâu sau nàng mới nói:

- Muội thấy giữa hồ có một tòa núi, trên núi có đỉnh đài lầu các, có người ở trên đó không?

Vệ Thiên Nguyên chậm rãi nói:

- Tòa núi này gọi là Tiểu Kim sơn, vì nó giống như Kim Sơn trấn giang nên có tên như thế. Đỉnh đài lầu các trên núi là dành cho du khách nghỉ ngơi.

Thời gian còn sớm, ta và nàng lên Thanh Phong Đỉnh trên núi ngồi một lát, được không?

Từ trong bờ có một con dê vươn dài ra giữa hồ nên có thể theo đường dê mà lên ngọn Tiểu Kim Sơn. Phi Phụng ngắm nhìn phong cảnh rồi hỏi Thiên Nguyên:

- Đến nơi này chàng có cảm giác thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nói ra cũng kỳ quái, trước khi đến đây lòng ta rất bồn chồn. Nhưng đến đây rồi thì tâm tình bình tĩnh trở lại. Nàng hỏi ta có cảm giác thế nào nhưng ta thật không biết nói từ đâu.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội còn nhớ chàng từng nói câu này “càng gần quê hương lòng càng lo lắng”.

- Nhưng hiện tại có nàng bên cạnh thì trong lòng ta chỉ có niềm vui thôi.

- Lát nữa chàng sẽ xa muội rồi.

- Ta đâu phải không quay về, nàng sợ gì chứ?

- Chàng đến Sở gia rồi, bất luận xảy ra chuyện gì, chàng cũng quay về gặp muội phải không?

- Tin rằng Sở gia không có phục binh gì, trừ phi ta chết, nếu không thì làm sao không thể quay về?

- Thế sự có lúc khó lường, ví như trước đây, chàng cũng không ngờ là đêm nay đến viếng Sở gia.

Vệ Thiên Nguyên khẽ gật đầu rồi mặc nhiên nói:

- Ta cũng không ngờ linh cữu của Tuyết Quân lại ở Sở gia.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi:

- Nếu không phải vì lo hậu sự cho Tuyết Quân tử tử thì chàng có phải mạo hiểm đến Sở gia không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tiểu sư muội của ta cũng ở tại Sở gia, có lẽ ta cũng phải đi một chuyến.

Phi Phụng nói:

- Nhưng chàng sẽ không phải vội vàng như thế, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên nghĩ một lát rồi nói:

- Có thể nói như vậy. Tiểu sư muội đến Dương Châu là để đoàn tụ với mẫu

thân cô ta, nếu cô ta tìm được niềm vui và hạnh phúc thì ta cũng mừng cho cô ta và không cần phải lo lắng nữa. Vì thế, đi thăm cô ta sớm hay muộn cũng không là vấn đề quan trọng.

- Do vậy mới nói thế sự biến đổi ngoài tiên đoán của con người, có lẽ chuyện này chàng cũng không ngờ?

- Quả thực là không ngờ. Ta và tiểu sư muội đều nghĩ rằng mẫu thân của cô ta đã chết từ lâu, nào ngờ phân ly rồi tái hợp.

- Muội không chỉ nói chuyện mẫu thân cô ta phân ly rồi tái hợp, khi mẫu thân và phụ thân cô ta thành thân với nhau thì ai chẳng ngưỡng mộ bọn họ là một đôi võ lâm gia ngẫu?

Vậy mà không ngờ bọn họ lại gây ra cuộc hôn biến. Tề phu nhân trở thành Sở phu nhân.

- Tề sư thúc từng vì chuyện này mà tầm thù Sở đại hiệp, đây cũng là chuyện ta không ngờ tới. Cũng may là hiện tại bọn họ đã ai yên phận nấy, oán thù có lẽ đã được hóa giải rồi.

- Đúng vậy. Nhưng một đôi phu thê đẹp như thần tiên như thế mà còn thay lòng đổi dạ, thì làm sao chàng lại có thể khẳng định là chàng sẽ trở về bên muội?

- Sao lại so sánh như thế? Tề sư thúc có Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên, còn sư thẩm (thê tử của sư thúc) trước khi thành thân đã có tình ý với Sở đại hiệp. Hiện nay trong lòng ta chỉ có nàng, trong lòng nàng cũng không thể có người khác, đúng không?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nếu chàng mau chóng quên Tuyết Quân tử tử như thế thì sợ rằng muội cũng không dám thích chàng nữa. Được, bây giờ nói lại vấn đề chính, lần này chàng đến Sở gia thăm tiểu sư muội là vấn đề thứ yếu, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Không sai, khi Tuyết Quân còn sống, ta đã phụ cô ta nên ta cảm thấy có chút trách nhiệm lo hậu sự cho cô ta.

Phi Phụng nói:

- Nếu linh cữu của Tuyết Quân không tại Sở gia thì không cần đi ngay đêm nay, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên sống người một lúc, rồi nói:

- Chuyện này là do nàng nói ra, tại sao lại có thể giả như?

Phi Phụng nói:

- Không sai, Thang Hoài Nghĩa thay Sở đại hiệp xuất diện lo liệu hậu sự cho Tuyết Quân tử tử, sau đó lại cùng Sở đại hiệp đưa linh xa về Dương Châu, điều này là do người đáng tin nói với muội. Nhưng trên đường có xảy ra bất trắc hay không thì muội không biết.

Muội cũng chỉ đưa ra một giả dụ mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Xưa nay ta không vì giả dụ mà thương tổn.

Ý câu này là chàng đã xác định linh cữu của Khương Tuyết Quân có tại Sở gia chứ không nghi ngờ gì nữa.

Phi Phụng nói:

- Muội lại không giống như chàng, dù chàng có cười muội suy nghĩ lung tung cũng được, nhưng quả thật là muội thường nghĩ đến những chuyện mà người khác cho là ly kỳ quái dị.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu Sở đại hiệp gặp bất trắc trên đường đi thật sự thì ta càng phải đến Sở gia để biết rõ mọi chuyện. Nhưng ta nghĩ, chuyện này quyết không thể có được. Với thanh danh của Sở đại hiệp, nếu giữa đường lão gặp bất trắc gì thì tại sao không nghe giang hồ đồn đại gì?

Phi Phụng không nói tiếp mà thâm nghĩ:

- “Chàng chưa biết muội muốn nói bất trắc là gì mà. Ôi, nhưng làm sao ta có thể nói rõ mọi chuyện cho chàng biết?”.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phi Phụng, ta cảm thấy nàng đến Dương Châu rồi thì hình như trong lòng có tâm sự thì phải?

Phi Phụng trầm giọng nói:

- Không, muội chỉ sợ thế sự như cuộc cờ, đợi khi nhận ra nước cờ thì mộng đã tỉnh rồi.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Đang không sao lại bị quan thế?

Phi Phụng lại thâm nghĩ:

- “Chuyện này không nói với chàng thì tốt hơn. Thế sự khó lường, cũng không chừng cuộc cờ này sẽ vĩnh viễn giải không được.”.

Thời gian qua, bóng trăng đã dần dần dịch đến gần giữa trời. Vệ Thiên Nguyên sực tỉnh, nói:

- Sắp đến canh ba rồi, ta phải đến Sở gia thôi. Nàng quay về ngủ sớm đi, sáng mai ta sẽ trở lại!

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Chàng đi đi, chàng trở về hay không trở về, muội cũng sẽ đợi chàng!

Thật là:

*“Thùy tương phúc vũ phản vân thu
Bổ hạ chùng tâm nhất cuộc kỳ?”.*

Tạm dịch:

*“Ai mang mây mưa thất thường đến
Gieo giữa lòng đau một cuộc cờ?”.*

Chu thi ch:

(1-) Sở yêu (lưng gái nước Sở) là do điển vua Linh Vương nước Sở thích con gái lưng eo nên nhiều cung tần nhịn đói cho bụng nhỏ để được vua yêu. Trong “Phi Yến ngoại truyện” chép rằng: nàng Phi Yến nhẹ đến nỗi có thể múa trên tay lược sẽ được.

Ảo Kiếm Linh Kỳ

Hồi 11

Hảo Hỷ Liên Trường, Linh Đường Hồn Chiến

Khi Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng đến Sáu Tây Hồ thì Sở Thiên Thư cũng đang đưa Tề Tấu Ngọc đi du lãm tại một danh lam thắng cảnh khác ở Dương Châu.

Địa vị của Tề Tấu Ngọc tại Sở gia rất tể nhị, vừa giống như nữ nhi của Sở gia lại vừa giống như khách nhân của Sở gia. Thuở ấu thời nàng mất tình thương của mẫu thân nhưng bây giờ đã được bù đắp gấp bội.

Nàng không những có được tình thương của mẫu thân đã mất mà còn bắt đầu thưởng thức vị ngọt của tình bằng hữu dị tính.

Những ngày qua nàng thường đem Sở Thiên Thư và Vệ Thiên Nguyên ra so sánh, nói ra cũng kỳ quái, Vệ Thiên Nguyên không có danh phận huynh muội nhưng nàng cảm thấy chàng giống như một ca ca của nàng hơn.

Còn Sở Thiên Thư tuy có danh phận huynh muội với nàng nhưng nàng xem như một bằng hữu tri âm.

Sáng hôm đó Sở Thiên Thư thấy nàng có vẻ không vui bèn nói:

- Ngọc muội, hình như nàng không được vui, phải chăng đang nghĩ đến sự huynh của nàng?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Không, chàng không còn là người mà ta lúc nào cũng nhớ. Những lúc nghĩ đến chàng ta cũng chỉ mong biết được tung tích của chàng mà thôi.

Sở Thiên Thư truy vấn:

- Thế nàng đang nhớ đến gia gia ca nàng phải không?

- Không sai, ta có chút nhớ nhà.

- Nhớ nhà? Nơi này chẳng phải là nhà của nàng sao?

- Huynh không nên bắt bẻ chữ nghĩa, muội nói nhớ nhà là nhớ cố hương.

Mẫu thân ở đây với Sở gia của huynh đã yên ổn rồi nhưng gia gia lại là một lão nhân cô độc.

- Nàng đến đây chưa được nửa tháng, muốn hồi cố hương cũng phải qua một năm mới được đi. Dương Châu rất nhiều danh lam thắng cảnh, đúng rồi, có

một nơi nàng vẫn chưa đi, ta đưa nàng đi du ngoạn nhé.

- Nói đó đẹp bằng Sáu Tây Hồ không?

- Nơi đó không nổi danh về phong cảnh, nhưng du khách đến Dương Châu nếu không lựa chọn thì e rằng nhiều người sẽ không đi du hồ mà phải đến nơi đó du lãm.

Tề Tấu Ngọc bị hấp dẫn lòng hiếu kỳ nên nói:

- Thế à, là nơi nào vậy?

Sở Thiên Thư đáp:

- Đó là Sử Công từ.

Tề Tấu Ngọc hỏi tiếp:

- Sử Công là ai?

Sở Thiên Thư nói:

- Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ, nàng biết rồi chứ?

- A, thì ra huynh nói đến vị Sử Công này, có phải là đại trung thần thời Minh mạt Sử Khả Pháp tuần nạn tại Dương Châu không?

- Không phải vị đại trung thần này thì người Dương Châu lập từ cho lão làm gì?

- Từ nhỏ ta nghe gia gia kể chuyện Sử Khả Pháp tử thủ Dương Châu kháng Thanh, không ngờ Dương Châu có từ đường của lão, vậy thì không thể không đi rồi. Nhưng ta có chút cảm giác kỳ quái, lão ta là trung thần của đại Minh mà sao triều Thanh cho phép Dương Châu lập từ?

- Đó chính là chỗ thông minh của Thanh triều, bọn họ đại sát mười ngày ở Dương Châu, nhưng vẫn không giết hết lão bá tính. Giết người càng nhiều thì lão bá tính càng hận bọn họ.

Nhưng kiến lập ngôi từ đường này rồi thì có rất nhiều người cam nguyện làm thuận dân của bọn họ.

Sử Công từ cách Sử gia không xa lắm, nên sau nửa canh giờ bọn họ đã đến nơi rồi. Phía trước là một ngôi từ đường uy nghi đồ sộ, đại môn sơn son thếp vàng, bên trong tỏa khói hương nghi ngút, du khách liên tục ra vào thường lãm.

Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc định cất bước vào trong thì bỗng nhiên nghe một tràng cười khanh khách từ phía sau, tiếp theo là giọng lạnh lạnh của một thiếu nữ:

- Khá khen cho hai người lén lút đi du lãm nhé!

Sở Thiên Thư quay lại thì thấy người vừa nói là muội muội của chàng Sở Thiên Hồng.

Chàng vội trừng mắt nói:

- Ai bảo ngươi là bọn ta lén lút, vừa bảnh mắt là ngươi đã đặt điều nói xấu người khác rồi.

Sở Thiên Hồng cười hì hì, nói:

- Không lén lút, sao hai người không rủ muội cùng đi với?

Tề Tấu Ngọc lên tiếng:

- Không phải thế, sáng nay khi bọn ta đến thì cô nương còn chưa rời khỏi giường thì rủ rê thế nào được? Tuy nhiên ta biết thế nào cô nương cũng tự tìm đến được.

Sở Thiên Hồng bĩu môi, nói:

- Ngọc tỷ tỷ tưởng muội ham du hí nên mới tìm đến đây chẳng? Phụ thân bảo gọi hai người trở về đây.

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Sở Thiên Hồng nói:

- Có một khách nhân vừa đến.

Sở Thiên Thư hỏi tiếp:

- Khách nhân là ai?

Thiên Hồng nói:

- Là một vị khách nhân mà hai người sẽ không ngờ. Tin rằng Ngọc tỷ tỷ sẽ rất cao hứng khi gặp vị khách đó.

Tề Tấu Ngọc giật thót người, nghĩ thầm:

- “Lẽ nào là Vệ sư huynh?”.

Nghĩ đoạn nàng nói:

- Đừng bảo ta đoán mò đây nhé, mau mở bầu hồ lô ra thôi.

Sở Thiên Hồng cười hì hì, nói:

- Bầu hồ lô này còn có nắp, dù sao thì về đến nhà mới có thể mở được. Ngọc tỷ tỷ vội vàng gì thế? Hãy đoán trước thử xem.

Tề Tấu Ngọc thầm đoán là Vệ Thiên Nguyên nhưng nàng không muốn nói phán đoán của mình ra.

Nàng và huynh muội Sở Thiên Thư vội vàng quay về, vừa vào nhà thì mới biết phán đoán của nàng là sai. Khách nhân không phải Vệ Thiên Nguyên mà là Đinh Bột.

Đinh Bột là lão bộc của Tề gia nhưng xưa nay gia gia của nàng không xem lão là bộc nhân. Lúc Tề Tấu Ngọc chưa sinh ra thì lão đã đến ở tại Tề gia rồi. Về sau, nàng luôn xem lão như một phần tử trong gia đình. Mặc khác, Đinh Bột là nhân vật sớm thành danh trên giang hồ, lão và Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng lại là bằng hữu cũ của nhau.

Tề Tấu Ngọc vừa mừng vừa kinh hãi, nói:

- Đinh đại thúc, làm thế nào người biết ta ở đây, phải chăng gia gia bảo người đến đón ta quay về?

Đinh Bột nói:

- Gia gia của tiểu thư bảo ta ra ngoài tìm tiểu thư, nhưng phụ thân của tiểu thư mới là người cho ta biết tiểu thư ở nơi này. Phụ thân của tiểu thư muốn

biết tình hình gần đây của tiểu thư nên bảo ta đến thăm tiểu thư.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thì ra đại thúc đã gặp gia phụ rồi, hiện người thế nào?

Đinh Bột nói:

- Phụ thân của tiểu thư đang ở cùng Tiêu Quyên Quyên, rất tốt, rất tốt.

Võ công của Tề Cẩm Minh đã bị phế, Đinh Bột không muốn Tề Tấu Ngọc lo lắng cho phụ thân nàng nên không nói ra. Nhưng lão nói Tề Cẩm Minh đang rất tốt cũng không phải là nói dối. Có Tiêu Quyên Quyên bầu bạn cùng ẩn cư nơi danh sơn thì đích thực Tề Cẩm Minh có được những ngày tiêu dao tự tại hơn những lúc bôn tẩu giang hồ.

Đinh Bột nói tiếp:

- Gia gia của tiểu thư mong tiểu thư quay về nhưng không cần trong nhất thời, ta biết tiểu thư mới đến Dương Châu chưa đầy nửa tháng nên qua một năm rồi hãy về cũng được.

Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Đinh đại thúc, khi nào thì đại thúc đi?

Đinh Bột suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không chừng ta còn lưu lại đây vài ngày nữa.

Sở Thiên Thư vội chen vào:

- Đinh đại thúc đã nói sang năm nàng quay về cũng được, vậy thì nàng bắt tất phải khẩn trương theo lão ta.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đại thúc ở lại mấy ngày mới đi, phải chăng là còn có chuyện khác?

Đinh Bột nói:

- Đúng là có chút việc và cũng gián tiếp quan hệ đến tiểu thư.

- Chuyện gì?

- Tiểu thư biết tung tích của Vệ thiếu gia ở đâu không?

- Ta cũng định hỏi đại thúc đây. Tuy ta có đi kinh sư một chuyến nhưng không gặp Vệ sư huynh. Chỉ biết chàng từng gây một đại sự ở Bí Ma Nhai làm chấn động cả kinh sư, sau đó không biết hành tung của chàng ở đâu.

- Ta biết một chút tin tức về Vệ thiếu gia. Nghe nói hiện tại thiếu gia đang đi cùng nữ nhi của Thượng Quan Vân Long.

- Nữ nhi của Thượng Quan Vân Long, có phải là... là...

Sở Thiên Thư xen vào:

- Không sai, đó chính là Thượng Quan Phi Phụng.

Tề Tấu Ngọc chợt thấy lòng tê tái, thầm nghĩ:

- “Nói như vậy, không lẽ những lời đồn đại trên giang hồ là thật?”.

Đinh Bột tiếp tục nói:

- Nghe nói Vệ thiếu gia và Thượng Quan cô nương đã đến Giang Nam rồi.

Rất có khả năng một vài ngày nữa bọn họ sẽ đến Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đinh đại thúc, người nói còn có chuyện khác là chỉ việc này của sư huynh phải không?

Đinh Bột nói:

- Không sai, ta đến Dương Châu lần này là hết một nửa nguyên nhân vì Vệ thiếu gia đấy.

Tề Tấu Ngọc trầm tư một lát rồi nói:

- Nhiều người nói Thượng Quan Vân Long là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu, như vậy nữ nhi của lão ta cũng là yêu nữ, lòng dạ thâm hiểm, thủ đoạn cay độc. Thượng Quan Phi Phụng đối nhân xử thế ra sao, ta chưa biết được.

Nhưng xưa nay hình như không nghe gia gia nói phụ thân của cô ta là người xấu nên ta cũng không biết rốt cuộc lão ta có phải là ma đầu hay không.

Đinh đại thúc, người đã vì Vệ sư huynh mà đến, vậy người định thế nào?

Vừa nói đến đây thì có người khiêng một cỗ quan tài tiến vào. Tề Tấu Ngọc cả kinh, vội nói:

- Kế phụ, người cần cỗ quan tài này làm gì vậy?

Sở Kinh Tùng lệnh cho gia nhân khiêng cỗ quan tài đi rồi mới nói:

- Đây là chủ ý của Đinh đại thúc người.

Đinh Bột tiếp lời:

- Ta định bày một vở kịch.

Tề Tấu Ngọc ngơ ngác, hỏi lại:

- Bày một vở kịch?

Sở Kinh Tùng mỉm cười, nói:

- Vở kịch này phải cần người giúp sức thì mới thành. Đinh đại thúc đã thương lượng với ta, chỉ không biết Ngọc nhi người có đồng ý sắm vai trong vở kịch hay không thôi?

Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Vai chính là ai?

Đinh Bột nói:

- Là Vệ sư huynh của tiểu thư, có khả năng sẽ có thêm Thượng Quan cô nương...

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đinh đại thúc, rốt cuộc... rốt cuộc trong hồ lô của các vị chứa được vật gì vậy?

Nàng vốn muốn nói “rốt cuộc các vị định giờ trò quỷ gì” nhưng vì nể mặt kế phụ nên mới cải lời.

Sở Kinh Tùng nói:

- Ngọc nhi, người đi theo ta.

Tề Tấu Ngọc theo kế phục bước vào một gian nhà thất, vừa bước qua cửa thì nàng bất giác ngẩn người. Nơi này vốn là một gian thư phòng nhưng hiện tại

được bày bố như một linh đường. Cổ quan tài vừa được khiêng vào đặt ngay giữa phòng.

Sở Kinh Tùng nói:

- Lão Đinh, người xem bố trí như vậy thế nào?

Đinh Bột nói:

- Gần giống rồi, theo tục lệ ở Bảo Định thì đầu quan tài còn cần hai ngọn trường minh đăng.

Sở Kinh Tùng nói:

- Trên bài vị vẫn chưa viết chữ, người xem viết thế nào thì tốt?

Đinh Bột chậm rãi nói:

- Cô ta là hàng tiểu bối nên không thể do Sở huynh phúng điệu. Đợi lát nữa sẽ điều phối sau cũng được. À, còn nữa, tốt nhất nên treo một bức tranh đề điệu khách chiêm ngưỡng di dung (dung nhan người đã khuất) Sở Kinh

Tùng quay sang nói với Sở Thiên Thư:

- Thư nhi, bức họa của con còn tốt đấy chứ?

Sở Thiên Thư vội đáp:

- Còn rất tốt, thừa phụ thân.

Tề Tấu Ngọc định thần rồi nói:

- Kế phụ, Đinh đại thúc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sở Kinh Tùng thở phào một hơi rồi nói:

- Bảo ta nói thế nào mới phải đây? Lão Đinh, hay là người nói cho Ngọc nhi nghe đi.

Đinh Bột chậm rãi nói:

- Đòi người như một vở kịch, tại sao tiểu thư không xem linh đường này là hí đài?

Lúc này Sở Kinh Tùng mới nói tiếp:

- Rất có khả năng tối nay hí đài sẽ khai diễn, nhưng người không cần nói năng gì, chỉ xem người khác diễn là được.

Đinh Bột mỉm cười, nói tiếp:

- Thậm chí cũng chẳng cần xem, chỉ cần nghe là đủ rồi.

Nói đoạn lão kê tai Tề Tấu Ngọc giải thích một hồi. Tề Tấu Ngọc nghe xong thì tự biết mình phải đóng vai gì, tuy nàng cảm thấy có chút thiệt thòi nhưng vẫn đồng ý.

* * * Vệ Thiên Nguyên đến Sở gia thì đêm vừa chuyển sang canh ba. Chàng không muốn làm kinh động người khác nên biện pháp tốt nhất là tìm gặp Sở Kinh Tùng trước. Sau đó Sở Kinh Tùng sẽ an bày giúp chàng ước hẹn với riêng với tiểu sư muội Tề Tấu Ngọc.

Sở dĩ như vậy là chàng sợ có thể Tề Tấu Ngọc ở chung phòng với Từ Miên Dao, nữ nhi của Từ Trung Nhạc.

Nhưng làm thế nào mới có thể gặp Sở Kinh Tùng trước? Cùng có khả năng

phu thê Sở Kinh Tùng ở chung một phòng mà chàng thì không thể đi nhìn lên từng phòng.

Chỉ có một biện pháp duy nhất để lộ một chút thanh âm tiếng bước chân, võ công của Sở Kinh Tùng cao cường nhất trong Sở gia nên lão sẽ là người phát giác đầu tiên, như vậy có thể dẫn dụ lão ra ngoài.

Nhưng còn một vấn đề nữa, để lộ một chút thanh âm tiếng bước chân phải hợp nơi hợp chỗ mới được. Nếu không thì khó bảo đảm là sẽ không làm kinh động những người khác trong Sở gia. Chàng đang rón rén đi thì bỗng nhiên phát hiện tại góc một hoa viên có gian phòng bên trong ẩn hiện ánh đèn. Là ai ở phòng này? Đêm đã khuya mà vẫn chưa ngủ sao?

Chàng đang tự hỏi thì có một luồng gió từ phía đó thổi qua, trong gió nghe thoang thoang khí vị đàn hương.

Vệ Thiên Nguyên sững người, nghĩ:

- “Lẽ nào gian phòng đó là Phật đường? Nhưng Sở đại hiệp đâu phải là cư sĩ tín Phật?”.

Lúc này chàng lại phát hiện trước cửa phòng có treo hai chiếc đèn lồng màu lam.

Chàng càng cảm thấy kỳ quái nên nghĩ tiếp:

- “Ngoài cửa treo đèn lồng màu lam là biểu hiện nhà có tang sự, nhưng lẽ ra phải treo ngoài đại môn chứ không thể treo ngoài cửa một gian phòng.

Không lẽ Sở gia có ai đó chết?

Bỗng nhiên chàng nghe loáng thoáng hình như trong phòng có người khóc thút thít. Vệ Thiên Nguyên bất giác rung mình nhưng trong lòng vừa mừng vừa thất kinh. Chàng nhớ lại lần đó đứng nơi đồng gạch ngói đồ nát tại cô hương Bảo Định, chàng cũng từng nghe âm thanh than thở dường như là của Khương Tuyết Quân.

Lần này âm thanh rõ hơn lần trước, nhưng chàng chỉ kịp nhận ra là âm thanh của nữ tử, vậy nữ tử này có phải là Khương Tuyết Quân không?

Chàng không tin là Tuyết Quân vẫn còn ở nhân gian nhưng lại không kèm chế được loạn tưởng.

- “Không lẽ oan hồn của Tuyết Quân không tiêu, nàng biết ta đến nên mới hiển linh?”.

Lần trước chàng vội đuổi theo nhưng không thấy quỷ ảnh, lần này chàng không dám xông bừa vào mà ẩn thân sau giả sơn thạch và thầm nghĩ:

- “Người và quỷ hai đường khác nhau, có thể nàng không muốn ta gặp nàng, ta cũng không nên làm cho nàng sợ mà biến đi.”.

Chàng vừa ẩn thân xong thì có một nữ quỷ xoa tóc từ trong gian phòng bước ra. Kỳ thực đây không phải là nữ quỷ mà là nữ nhi của Từ Trung Nhạc, Từ Miên Dao!

Vệ Thiên Nguyên không muốn gặp cô ta nên thầm nghĩ:

- “Phụ thân của cô ta thừa tội để chết nhưng cô ta là người vô tội, ta không cần làm kinh động cô ta, chờ cô ta đi rồi ta sẽ vào trong xem thử.”.

Từ Miên Dao đang đi về phía Vệ Thiên Nguyên ẩn thân, khi đến gần còn hơn trượng thì nàng chợt dừng bước và quát hỏi:

- Là ai?

Vệ Thiên Nguyên vừa cả kinh thì nghe có người nói:

- Sư muội, là ta!

Từ Miên Dao nói:

- Tê ca, người làm ta giật cả mình.

Vệ Thiên Nguyên liếc nhìn qua phía trái thì thấy người vừa đến là sư huynh Quách Hoàn Tế của Từ Miên Dao. Hắn hộ tống Từ Miên Dao và Sở Thiên Hồng từ kinh sư đến Dương Châu nên lúc này vẫn trú tại Sở gia. Trong số đệ tử của Từ Trung Nhạc, Quách Hoàn Tế là người có phẩm hạnh đoan chính nhất và cũng là người mà Vệ Thiên Nguyên biết từ trước.

Quách Hoàn Tế nói:

- Sư muội, nàng lại đi nguyên rửa Khương Tuyết Quân đấy à?

Vệ Thiên Nguyên vừa nghe thì cả kinh, câu này dường như cố ý trách Từ Miên Dao thường đi nguyên rửa Tuyết Quân, sao lại có thể như thế?

Lại nghe Từ Miên Dao nói:

- Cô ta hại chết phụ thân của ta, ta chẳng nên khóc cô ta phải không?

Quách Hoàn Tế nói:

- Không sai, sư phụ vì cô ta mà chết. Nhưng sợ rằng chuyện này sư phụ cũng có... cũng có...

Từ Miên Dao nói:

- Ta biết phụ thân cũng có chỗ không phải, nhưng bất luận thế nào thì một khi Tuyết Quân đã có tình nhân khác thì lúc đầu không nên lấy gia phụ.

Vệ Thiên Nguyên thầm nghĩ:

- “Lúc đầu nàng tưởng ta đã chết rồi và ở trong thế bị ép buộc nên nàng mới lấy Từ Trung Nhạc. Nhưng đừng nói là Quách Hoàn Tế không biết nội tình, dù hắn biết nội tình thì cũng không tiện nói xấu phụ thân Từ Miên Dao ở trước mặt cô ta.”.

Quách Hoàn Tế nói tiếp:

- Sư phụ và Khương Tuyết Quân đã lưỡng bại câu thương, tục ngữ nói chết là hết, kẻ hậu bối chúng ta hà tất phải đi so tính thị phi. Vả lại, Khương Tuyết Quân là sư muội của Sở đại ca, linh bài của cô ta cũng lập tại Sở gia, nàng chửi mắng và trút phần uất lên linh bài cô ta là việc chẳng hay đối với chủ nhân.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới hiểu ý nghĩa câu “đi nguyên rửa Khương Tuyết Quân”.

là như thế nào. Chàng cảm thấy bất mãn và thầm nghĩ:

- “Người nguyên rửa ta thì không sao, nhưng không nên nguyên rửa Khương Tuyết Quân!”.

Chợt nghe Từ Miên Dao nói:

- Người đoán sai rồi. Không phải ta đi nguyên rửa Tuyết Quân.

Quách Hoàn Tế liền hỏi:

- Hay là nguyên rửa Vệ Thiên Nguyên?

Từ Miên Dao không trả lời mà nói:

- Nói thực nhé, ta cũng biết ta nói Khương Tuyết Quân hại chết gia phụ là hơi nặng lời, nhưng theo cách nói của người thì người cũng thừa nhận gia phụ vì cô ta mà chết. Vì nguyên cớ này nên ta có hận cô ta, nhưng hiện tại ta không hận cô ta nữa mà cảm thấy cô ta thật đáng thương.

Từ Miên Dao hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Người cho rằng ta đáng thương cho mệnh bạc của Khương Tuyết Quân chăng? Cô ta mệnh bạc là do tự làm rồi tự chịu, chỉ có điều báo ứng đến quá sớm khiến ta không ngờ. Sợ rằng cô ta cũng biết trước là sẽ có một ngày như thế nhưng không ngờ là tại đêm ác chiến ở Bí Ma Nhai. Đến lúc biết được thì quá muộn nên ta cảm thấy cô ta vừa đáng thương vừa đáng cười.

Quách Hoàn Tế hơi ngạc nhiên, nói:

- Báo ứng? Thứ lỗi cho ta kiến văn nông cạn, ta vẫn chưa hiểu ý của muội.

Từ Miên Dao chậm rãi nói:

- Chuyện này ta cũng chỉ mới biết. Nghe nói Vệ Thiên Nguyên đã đến Giang Nam rồi, không chừng một hai ngày nữa hắn sẽ đến đây. Nhưng hắn không chỉ đi một mình!

Quách Hoàn Tế liền hỏi:

- Hắn đi với ai!

Từ Miên Dao nói:

- Đi với nữ nhi của đại ma đầu Thượng Quan Vân Long.

Quách Hoàn Tế trầm tư một lát rồi nói:

- Nói vậy, những lời đồn đại trên giang hồ là thật rồi.

Từ Miên Dao nói:

- Bọn chúng đồng hành đồng cư, có người tận mắt mục kiến thì làm sao giả được?

Vệ Thiên Nguyên từng trú chung với Phi Phụng tại lữ xá bên Mạc Sâu Hồ, chàng thâm nghĩ:

- “Những lời đồn này có lẽ vì việc đó mà ra. Trên giang hồ có nhiều kẻ thích thêu dệt chuyện người khác giống như Thân Công Đạt, chẳng đáng để ta tức khí. Chỉ không biết “tận mắt mục kiến” ta và Phi Phụng là kẻ nào? Mãnh Trọng Cường và Lăng Ngọc Yến tuy ở cùng lữ xá nhưng bọn chúng đâu có nhận ra ta, dù bọn chúng nhận ra thì sợ rằng hiện tại Lăng Ngọc Yến vẫn còn dưỡng bệnh tại lữ xá đó.”.

Chàng không vì những lời đồn đại mà tức giận, phán đoán không ra là người nào thì chàng cũng chẳng bận tâm nghĩ đến nữa. Nhưng người khác nói chàng bạc tình thì chàng cảm thấy rất bị kích động.

Lại nghe Quách Hoàn Tế thở dài, rồi nói:

- Thi thể Khương Tuyết Quân chưa lạnh thì Vệ Thiên Nguyên đã thay lòng đổi dạ rồi, ta cũng cảm thấy tiếc cho Khương Tuyết Quân!

Từ Miên Dao cười nhạt, nói:

- Bọn chúng đã sớm phải lòng nhau khi Khương Tuyết Quân còn sinh tiền, nghe nói tại Bí Ma Nhai, Khương Tuyết Quân vì quá phần uất mà tự sát. Ha ha, cái này gọi là gieo nhân nào hái quả đó, báo ứng đến thật là nhanh. Khương Tuyết Quân bội phụ theo tình nhân, hại chết phụ thân ta, không ngờ tình nhân của cô ta bị yêu nữ kia mê hoặc!

Quách Hoàn Tế nói:

- Ta cũng không ngờ Vệ Thiên Nguyên lại là một kẻ bạc tình như thế. Nhưng dù sao Khương Tuyết Quân cũng đã chết, chúng ta không cần nói nữa.

Hắn vốn định trách Từ Miên Dao vui mừng trước tai họa của người khác, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của cô ta cũng đáng thương nên hắn không nhẫn tâm nặng lời. Quách Hoàn Tế và Từ Miên Dao lặng lẽ bỏ đi, Vệ Thiên Nguyên thì triển khinh công nhẹ bước tiến vào gian phòng có đèn sáng. Quả nhiên là một gian linh đường. Đầu quan tài có hai ngọn trường minh đăng, Vệ Thiên Nguyên nhìn thấy phía trên là di hình của Khương Tuyết Quân, bên dưới là bài vị cũng của nàng. Nhất thời, hoài niệm, bi thống, phần hận, cảm thương như kết lại trong tim, chàng quỳ trước linh tiền và ôm lấy quan tài. Hồi lâu sau chàng lầm rầm cầu khẩn:

- “Tuyết Quân, người khác nguyên rửa ta thế nào ta cũng mặc. Ta chỉ đến để cầu xin nàng tha thứ. Tuyết Quân, ta nghĩ nàng sẽ không nguyên rửa ta bạc tình, đúng không? Nàng thừa biết lúc nàng còn sống, trong tim ta chỉ có một hình bóng nàng. Nàng còn nhớ không, có lần nàng muốn thành toàn cho ta và sư muội, có lẽ chuyện này cũng từng ám ảnh trong lòng nàng? Nhưng cuối cùng nàng đã hiểu rõ, phải thế không?

Tề sư muội từ nhỏ đã thích ta, cô ta không sợ biểu lộ tình ý với ta trước mặt nàng, tâm ý của cô ta, ta cũng biết. Nhưng trước sau ta vẫn xem cô ta là một tiểu sư muội và chưa từng yêu thương cô ta như yêu thương nàng. Nếu ta là kẻ bạc tình như thiên hạ nói, thấy lạ là thay lòng thì ta đã sớm yêu sư muội rồi. Như thế, đã vừa có thể báo đáp ân giáo dưỡng của gia gia (Tề Yên Nhiên) lại vừa có thể tìm được hạnh phúc gia đình. Ta lấy cô ta rồi thì không thể chịu sự chê trách nguyên rửa của thiên hạ như hiện tại và cũng tránh được phong ba hiểm ác khôn lường trên giang hồ!

Sư muội là một thiếu nữ tốt, là một viên ngọc khiết bạch vô giá, luận về tài

mạo cũng không thua kém Thượng Quan Phi Phụng. Nếu ta không thật lòng với nàng thì tại sao ta không yêu tiểu sư muội trước mà phải đợi đến bây giờ mới yêu Thượng Quan Phi Phụng?”.

Chàng không ngớt lăm bắm trước linh đường, lấy chuyện từ chối tình yêu của sư muội để biện minh cho tấm lòng chân thật của chàng đối với Tuyết Quân. Nhưng chàng nào biết người nằm trong quan tài không phải là Khương Tuyết Quân mà chính là Tề Tấu Ngọc.

Trước sau chàng vẫn xem Tề Tấu Ngọc như một tiểu sư muội và Tề Tấu Ngọc cũng thừa biết điều đó. Nhưng lần này được chứng thực từ miệng Vệ Thiên Nguyên nên nàng cảm thấy tê tái. Tuy Vệ Thiên Nguyên cũng tán dương nàng nhưng sự tán dương đó không đủ để hóa giải phần uất trong lòng nàng. Nàng trầm nghĩ:

- “Hừ, người đã nói là ta không thua kém gì yêu nữ đó, thế tại sao lại bị yêu nữ đó mê hoặc? Lúc Khương tử tử còn sống người không yêu ta, ta cũng chẳng trách. Hiện tại, tuy Khương tử tử đã chết, thi thể còn chưa lạnh thì người đã mau chóng thay lòng đổi dạ. Dù Khương tử tử có tha thứ cho người thì ta cũng không thể tha thứ người. Ta không phải chỉ có mình người để yêu, từ lúc ta biết người và yêu nữ kia chung chạ với nhau thì ta đã không còn là một tiểu cô nương ngây thơ chẳng biết việc gì như trước để chỉ mong người bố thí cho một chút ái tình!”.

Dường như nàng muốn kêu gào lên:

- Vệ Thiên Nguyên, ta nói cho người biết, hiện tại ta đã không yêu người nữa rồi!

Tuy nhiên nàng vẫn cố gấn kèm chế nhưng nỗi uất ức phần hận khiến thân thể nàng hơi run lên! Vệ Thiên Nguyên tay ôm quan tài nên chợt cảm thấy cổ quan tài dường như khẽ động, chàng kinh hãi trầm nghĩ:

- “Tuyết Quân hiển linh chẳng? Hay là ta bị ảo giác?”.

Tâm tình bị kích động, chàng tiếp tục nói:

- Tuyết Quân, nàng nghe những lời tự đáy lòng của ta không? Ta nghĩ, nhất định nàng sẽ tha thứ cho ta, đúng không? Ôi, nhớ lúc nàng ngã trong vòng tay ta và nói câu cuối cùng là:

“Muội biết chàng yêu muội, muội rất sung sướng và hạnh phúc. Muội đi rồi thì sẽ có người khác chiều cố chàng.” Tuy nàng không nói ra tên người đó, nhưng ta biết người nàng nói là Thượng Quan Phi Phụng. Tuyết Quân, ta và nàng cùng qua hoạn nạn, hai nhà chúng ta cùng chịu mệnh vận như nhau.

Cảm tình của chúng ta được phát sinh và nuôi dưỡng trong hoạn nạn. Hiện giờ ta và Phi Phụng cũng vậy, nếu không có cô ta thì ta đã chết từ lâu rồi.

Sinh mạng của ta là do cô ta cứu, rồi lại động viên ta tiếp tục sống. Ta không thể nói dối với nàng, hiện tại ta yêu cô ta như yêu nàng trước đây vậy.

Chiều theo lời di ngôn của nàng, hiện tại ta và cô ta đã đính ước kết thân rồi.

Tối nay, lẽ ra cô ta cũng tới đây bái tế nàng, nhưng vì ta sợ gây ra trường phong ba nên khuyên ngăn cô ta. Tuy nhiên ta vẫn mang theo tâm ý của cô ta đối với nàng đến trước linh đường của nàng. Nàng có biết không? Cô ta tôn kính nàng như là tỷ tỷ vậy. Nàng có biết ý của hai chữ “tỷ tỷ” này không? Ta và nàng tuy chưa có danh phận phu thê nhưng trong lòng cô ta đã xem nàng như là tiền thê của ta.

Tuyệt Quân, xưa nay ta chưa từng nói dối với nàng. Những lời này của ta, nếu để người khác nghe được thì có thể càng gia trọng tội danh bạc tình của ta. Nhưng ta biết, nhất định nàng sẽ không nói ta là kẻ bạc tình. Chỉ cần nàng tha thứ cho ta là được rồi, thiên hạ nghĩ thế nào ta cũng mặc!

Chàng nào biết, cái gọi thiên hạ cũng bao gồm sư muội Tề Tẩu Ngọc của chàng bên trong. Dù sao thì thiếu nữ cũng có sự tự tôn của thiếu nữ, Tề Tẩu Ngọc tuy đã biết ái tình không thể miễn cưỡng, nàng cũng thừa hiểu cảm tình của Vệ Thiên Nguyên đối với nàng là loại tình cảm nào, nhưng nàng vẫn tin, nếu Khương Tuyệt Quân thật sự có nói câu “sẽ có người chiều cô chàng” thì người đó lẽ ra là chỉ nàng chứ không phải Thượng Quan Phi Phụng.

- “Không biết xấu mặt!”.

Nàng thâm lắng trong lòng:

- “Thì thế Tuyệt Quân tỷ tỷ chưa lạnh thì người đã thay lòng đổi dạ rồi. Rõ ràng là người sợ thiên hạ nguyên rửa người bạc tình nên mới giải thích sai tâm ý của Tuyệt Quân tỷ tỷ. Người thay lòng đổi dạ thì mặc người, hà tất phải đến đây nói chân tình với Tuyệt Quân tỷ tỷ? Người là hạng người như mèo khóc chuột hay là đến đây để chọc tức cô ta?”.

Khương Tuyệt Quân đã chết nên không thể tức giận nhưng Tề Tẩu Ngọc thì tức khí thật sự. Và một khi nàng tức khí thì tự nhiên hô hấp mạnh hơn bình thường. Tuy cách một lớp ván quan tài nhưng Vệ Thiên Nguyên cũng bắt đầu có chút cảm giác.

- “Lẽ nào có người nấp trong bóng tối?”.

Chàng tự hỏi rồi lấy một chiếc trường minh đăng trên đầu quan tài rọi ra tứ phía nhưng ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy.

Cổ quan tài lại khẽ động lần nữa, Vệ Thiên Nguyên vội nói khẽ:

- Tuyệt Quân, nàng hiện linh phải không? Ta không ngại gặp nàng, nếu linh thiêng xin nàng hiện hình cho ta gặp một lần nhé!

Đương nhiên bóng ma của Khương Tuyệt Quân mà chàng kỳ vọng không thể xuất hiện rồi. Nhưng cổ quan tài lại khẽ động lần thứ ba!

Tục ngữ có câu “sự bất quá tam” nên bất giác chàng nghi ngờ. Chàng áp tai vào cổ quan tài và ngưng thần lắng nghe.

Lúc này Tề Tẩu Ngọc ở bên trong không dám động dậy nữa, hô hấp của nàng cũng đã trở lại bình thường.

Nhưng Vệ Thiên Nguyên đã luyện qua công phu “thính thanh biến khí” (nghe tiếng động phân biệt được vật) nên thính giác cực kỳ mẫn nhuệ, do vậy chàng vẫn nghe thoảng thoảng có chút thanh âm bên trong quan tài.

Nhưng chàng định thần rồi nghĩ:

- “Không đúng, người chết rồi thì làm sao có thể hô hấp? Nhưng dù kẻ này là quỷ hay là người, ta cũng phải làm rõ mới được!”.

Nghĩ đoạn chàng trấn định tinh thần rồi đột nhiên xuất thủ định đẩy nắp quan tài văng ra.

* * * Sở Kinh Tùng và thê tử ngồi đối diện trong phòng ngủ và nói chuyện trong bóng tối.

Trang Anh Nam nói:

- Vai chính đã đến rồi. Chỉ lo là vở kịch này có kết thúc như chúng ta dự liệu hay không?

Sở Kinh Tùng gượng cười, nói:

- Ta không phải là người một bước cũng theo quy củ, những chuyện mà thiên hạ cho là quái dị ta cũng từng làm rồi, nhưng chuyện hí lộng hoang đường thế này, ta mới gặp lần đầu.

Nếu không phải lão Đinh khuyên ta nghe theo sự an bài của lão thì tạ..

Trang Anh Nam mỉm cười, nói:

- Thực ra lão Đinh cũng vì chàng thôi. Thiếp hỏi chàng nhé, chàng có muốn nữ nhi của thiếp làm con dâu nhà chàng không? Bọn chúng không cùng phụ mẫu, huynh muội chỉ là danh phận nên theo lẽ thường là có thể thành thân.

Sở Kinh Tùng nói:

- Bọn chúng thành phu thê thì ta và Tề Cẩn Minh cũng có thể biến oan gia thành thân gia. Vì vậy, đương nhiên là ta muốn kết thân sự này. Nhưng theo ta thấy, từ lúc Ngọc nhi đến Sở gia, cảm tình giữa nó và Sở Thiên Thư dường như cũng rất tốt. Nếu không diễn vở kịch này thì có thể... có thể bọn chúng cũng dần dần yêu nhau.

Trang Anh Nam nói:

- Suy đoán có thể là như vậy, nhưng chung quy thiếp vẫn không thể yên tâm. Chàng nên biết, Ngọc nhi và Thiên Nguyên cùng lớn lên ở một nhà nên Ngọc nhi nhất tâm nhất ý muốn lấy Thiên Nguyên, nghe lão Đinh nói nó từng vì Thiên Nguyên mà ôm tương tư nữa đấy. Tuy nói là việc đã qua, nhưng nếu không cho Ngọc nhi biết Vệ Thiên Nguyên đã kết ước thệ mình với người khác thì sợ rằng Ngọc nhi sẽ không cam lòng. Trong tương lai, dù Ngọc nhi thành thân với ai đi nữa, nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng một người khác thì hôn nhân không thể đạt được hạnh phúc!

Sở Kinh Tùng nói:

- Nhưng dù đại sự việc được thực hiện theo cách an bài của lão Đinh thì chẳng qua cũng chỉ là nửa xuất diễn mà thôi. Kết thúc vở kịch có đại đoàn

viên hay không thì vẫn chưa biết được.

Trang Anh Nam nói:

- Muốn thực hiện thành công một chuyện thì không thể không có chút mạo hiểm. Bất luận kết cục thế nào cũng cần phải thử qua mới biết.

- Nếu kết cục là một chuyện hoang đường cho thiên hạ chê cười thì sao?

- Vở kịch này là do lão Đinh nghĩ ra, Đinh Bột là bằng hữu của chàng, vậy thì chàng nên biết lão ta không phải là người hoang đường chứ?

- Phu nhân, đã lâu chúng ta chưa đánh cờ, ta còn nhớ nàng bày thế “Linh Long” (tàn cuộc của cờ vây gọi là Linh Long) lần trước, đến bây giờ ta vẫn chưa thể giải được.

- Đây, tại sao bỗng nhiên chàng nghĩ đến chuyện chơi cờ vậy? Thực ra, thế Linh Long đó không khó giải. Tuy biến hóa đường như rất phức tạp nhưng mấu chốt cũng không quá ba nước cờ. Nhìn thông được ba nước cờ đó thì tự nhiên có thể giải được thế Linh Long.

- Cách an bày của lão Đinh cũng có thể sánh như một cuộc cờ. Ta chỉ sợ nhìn không thông một nước cờ thì sẽ đi sai toàn cuộc.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe bên ngoài có người lên tiếng:

- Người nhìn không thông nước cờ nào?

Lời vừa dứt thì Đinh Bột cũng đẩy cửa bước vào.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chủ ý này chẳng phải do người đề xuất sao?

Đinh Bột mỉm cười, nói:

- Rốt cuộc cũng là lão bằng hữu người biết ta không có loại quỹ tài này mà. Thực không dám dấu, chủ ý này là của Tiêu Quyên Quyên đưa ra đây.

Trang Anh Nam ngạc nhiên kêu lên:

- Thế à, chủ ý của bà ta đưa ra?

Đinh Bột nói:

- Đại tẩu hoài nghi bà ta không hảo tâm chăng?

Trang Anh Nam nói:

- Không, ta chỉ cảm thấy kỳ quái là tại sao bà ta lại xen vào chuyện này?

Lòng bà ta thế nào, kỳ thực cũng khó hiểu nổi.

Đinh Bột nói:

- Tiêu Quyên Quyên cảm thấy có quá nhiều lỗi với đại tẩu nên muốn hóa giải cho hai nhà. Theo bà ta nói, thiếu gia đối với Sở huynh tuy không còn ác cảm như trước nhưng trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Thiếu gia chỉ có Tẩu Ngọc là nữ nhi nên tình cha con vô cùng thâm thiết. Nếu tiểu thư được gả cho công tử của Sở huynh thì những oán thù trước đây đều có thể giải hết.

Đinh Bột là lão bộc nhân của Tề gia nên quen gọi Tề Cẩm Minh là thiếu gia.

Trang Anh Nam nói:

- Cẩm Minh có biết Tiêu Quyên Quyên đưa ra chủ ý này không?

Đinh Bột nói:

- Ta nghĩ là thiếu gia có biết.

Trang Anh Nam hỏi tiếp:

- Làm sao lão biết là Cẩn Minh biết?

Đinh Bột chậm rãi nói:

- Thiếu gia và ta có nói qua chuyện của Vệ thiếu gia và Thượng Quan Phi Phụng. Thiếu gia nói hai người bọn họ rất hợp đôi, trước đây thiếu gia cũng từng muốn Vệ thiếu gia làm nữ tể nhưng bây giờ đã thay đổi chủ ý. Ta có hỏi thiếu gia thích gả tiểu thư cho ai thì thiếu gia nói chuyện Ngọc nhi có mẫu thân của cô ta chủ trương, thiếu gia không quản nữa.

Trang Anh Nam nói:

- Điều đó cũng chưa chứng minh được.

Đinh Bột nói tiếp:

- Cuối cùng thiếu gia còn nói một câu ý vị thâm thúy, thiếu gia nói rằng trên vấn đề chọn nữ tể thì thiếu gia tin cách nhìn của Quyên Quyên và đại tẩu giống như nhau. Chỉ cần nhị vị đồng ý người nào và hôn sự của Ngọc nhi an bày như thế nào, thiếu gia cũng đồng ý.

Nếu Tiêu Quyên Quyên không nói trước với thiếu gia chuyện này thì làm sao thiếu gia có thể nói như vậy?

Trang Anh Nam quay sang hỏi Sở Kinh Tùng:

- Kinh Tùng, chàng còn có nước cờ nào nhìn không thông?

Sở Kinh Tùng nói:

- Là nước cờ tối quan trọng. Vệ Thiên Nguyên có thật sự yêu Thượng Quan Phi Phụng không?

Đinh Bột nói:

- Đương nhiên ta không thay hắn trả lời chuyện này. Nhưng thiếu gia từng thấy hai người bọn họ đi chung với nhau và cảm thấy tính tình bọn họ rất ý hợp tâm đầu. Những ngày qua bọn họ lại nhất lộ đồng hành, sợ rằng những lời đồn đại trong giang hồ cũng chưa chắc là bịa đặt hoàn toàn.

Sở Kinh Tùng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nghe khẩu khí của Tề Cẩn Minh thì dường như hắn không cho rằng

Thượng Quan cô nương là một yêu nữ?

Đinh Bột nói:

- Đâu chỉ không cho rằng cô ta là yêu nữ, phụ thân của cô ta, Thượng Quan Vân Long bị thiên hạ xem là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu nhưng thiếu gia ta lại rất tôn trọng lão ta.

Trang Anh Nam nói:

- Trước đây Tề Cẩn Minh hành sự tuy không bình thường nhưng ta tin cách nhìn của Cẩn Minh đối với cha con Thượng Quan Vân Long.

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta cũng hy vọng Vệ Thiên Nguyên có thể lấy được một hảo thê tử, nhưng nếu quan hệ của hắn và Thượng Quan Phi Phụng không như chúng ta tưởng thì sợ rằng vở kịch này có diễn trọn vẹn cũng vô ích thôi.

Đinh Bột nói:

- Nếu Vệ thiếu gia không thật lòng thích Thượng Quan cô nương thì Thượng Quan cô nương có muốn được hắn cũng vô ích. Chúng ta cứ thử lòng hắn xem, điều này cũng vô hại đối với Thượng Quan cô nương.

Sở Kinh Tùng và Trang Anh Nam trầm mặc không nói gì.

Đinh Bột mỉm cười, nói tiếp:

- Vở kịch đã diễn được nửa hồi rồi, bây giờ đến lượt hai vai già chúng ta lên hí đài đây, đi thôi, đi thôi!

Sở Kinh Tùng nói:

- Quả thực, đối với chuyện hí lộng hàng tiểu bối thế này, bất luận thế nào ta cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Đinh Bột nói:

- Sở huynh, ngươi không hỏi hặn đây chứ?

Sở Kinh Tùng miễn cưỡng nói:

- Chẳng còn cách nào khác, ta đành liên thủ cùng ngươi làm chuyện hoang đường một lần vậy.

Đinh Bột hơi áy náy, lão do dự một lúc như muốn nói điều gì nhưng lại không nói ra.

Cũng may là lão đi trước nên Sở Kinh Tùng không thấy được thần sắc biểu lộ của lão.

Thì ra lão còn dấu bằng hữu cũ một chuyện. Lão không những gặp qua Tề Cẩm Minh và Tiêu Quyên Quyên mà còn gặp một người khác nữa. Chính nhờ người này chỉ điểm mà lão mới gặp được thiếu chủ nhân ngày trước của mình. Sự an bày đêm nay cũng không hoàn toàn là do chủ ý của Tiêu Quyên Quyên. Thậm chí có thể nói thế này:

kịch bản của vở kịch này là do người kia chế tác, Tiêu Quyên Quyên chẳng qua là tham gia một chút ý kiến trong việc an bày chi tiết mà thôi. Nhưng người kia là ai thì Đinh Bột không tiện nói ra cho Sở Kinh Tùng biết.

* * * Sở Kinh Tùng và Đinh Bột thi triển khinh công tuyệt đỉnh tiếp cận “Linh Đường” đúng lúc Vệ Thiên Nguyên đang lẩm bẩm tự nói. Hai người đưa mắt hội ý rồi mỉm cười, tựa như muốn nói:

chúng ta đến thật đúng lúc.

Không sai, đến thật đúng lúc, Vệ Thiên Nguyên đột nhiên xuất thủ định đẩy nắp quan tài ra thì bỗng nhiên nghe có người kêu lên:

- Vệ thiếu hiệp!

- Vệ thiếu gia!

Hai người cùng kêu lên một lúc. Một giọng nghe rất quen thuộc, còn giọng

kia cũng không phải là lạ. Vệ Thiên Nguyên cả kinh, lập tức quay đầu lại thì thấy Sở Kinh Tùng và Đinh Bột đã đứng trước mặt chàng rồi.

- Sở đại hiệp, Đinh đại thúc, nhị vị....

- Ta đến đây chờ thiếu gia đây.

Đinh Bột nói:

Vệ Thiên Nguyên trấn định tinh thần rồi nói:

- Sở đại hiệp, xin lượng thứ cho tại hạ không mời mà đến. Tại hạ vốn định tham kiến đại hiệp...

Sở Kinh Tùng tiếp lời:

- Ta không cảm thấy kỳ quái. Ta biết ngươi sẽ vì Khương Tuyết Quân mà đến. Ngươi đã bái tế chưa?

Vệ Thiên Nguyên khẽ gật đầu.

Đinh Bột nói:

- Vệ thiếu gia, tâm sự của thiếu gia đã giải bày rồi, vậy thì mời thiếu gia cùng ta lập tức hồi gia thôi.

Vệ Thiên Nguyên ngăn người giầy lát rồi hỏi lại:

- Lập tức?

- Không sai, thiếu gia có biết lão gia gia trông mong thiếu gia quay về như thế nào không?

- A, thì ra gia gia bảo đại thúc đến đây tìm ta và sư muội trở về.

- Đúng vậy. Vì thiếu gia và tiểu thư đã lâu không hồi gia nên lão gia gia vô cùng nhớ mong, thật khó khăn lắm mới biết tin tiểu thư đến nơi này, lão gia gia nghĩ có thể thiếu gia cũng đến đây nên bảo ta cấp tốc đi Dương Châu tìm hai vị. Lão gia gia còn nói, nếu nhị vị không thể cùng về một lúc thì người nào về trước cũng được. Thiếu gia nên biết, lão gia gia tuy thân thể còn tráng kiện nhưng dù sao cũng là một lão nhân cao niên. Một lão nhân cô độc đương nhiên rất mong có văn bối bầu bạn bên cạnh.

- Thế thì để sư muội về trước bầu bạn với gia gia.

Sở Kinh Tùng hỏi xen vào:

- Vệ thiếu hiệp còn có chuyện gì chưa giải quyết xong?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại hạ muốn đưa linh cữu Khương Tuyết Quân về cố hương của cô ta để mai táng cùng một nơi với phụ mẫu cô ta.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chuyện này ta có thể làm thay thiếu hiệp. Có thể thiếu hiệp chưa biết, hiện nay trên giang hồ có nhiều lời đồn đại bất lợi cho thiếu hiệp. Vì thế, chuyện này để thiếu hiệp thực hiện không bằng ta thực hiện. Phụ thân Tuyết Quân là sư huynh đồng môn của ta, ta lo việc tang sự cho cả nhà cô ta cũng là chuyện danh chính ngôn thuận thôi.

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại những chuyện gặp phải trên đường đi, nên biết nếu

đích thân chàng đưa linh cữu Tuyết Quân hồi hương thì có thể xảy ra nhiều chuyện phiền phức không ngờ. Linh cữu của Tuyết Quân cũng chưa chắc có thể đưa về cố hương một cách thuận lợi.

Do đó chàng nói:

- Sở đại hiệp, ngài đã xuất diện lo tang sự với danh nghĩa là sư thúc của Tuyết Quân thì vẫn bồi cũng không tiện tranh chấp cùng ngài.

Sở Kinh Tùng nói:

- Được, thiếu hiệp đã không tranh chấp với ta thì nên theo Đinh Bộc lập tức hồi gia thôi.

Vệ Thiên Nguyên hơi ngạc nhiên trước thái độ của Sở Kinh Tùng, chàng nói:

- Sở đại hiệp, tại hạ còn chưa gặp sư muội mà đại hiệp đã hạ lệnh trục khách rồi sao?

Sở Kinh Tùng nói:

- Không phải ta hạ lệnh trục khách, nhưng ta cho rằng thiếu hiệp bắt tất phải chờ gặp Tề Tấu Ngọc.

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Cô ta không có nhà sao?

- Cô ta có ở nhà nhưng thiếu hiệp không cần phải gặp cô ta, Đinh Bộc đang chờ thiếu hiệp khởi hành đấy!

- Tại sao các vị thôi thúc khẩn trương như vậy?

- Ngọc nhi đến Sở gia chưa đầy nửa tháng, mẫu thân cô ta đã nói với cô ta là qua một năm mới để cho cô ta hồi gia.

- Qua một năm sư muội mới hồi gia cũng chẳng sao, nhưng đại hiệp để tại hạ lưu lại một lát không được sao?

- Thiếu hiệp phải lập tức lên đường cùng Đinh Bộc là tốt cho thiếu hiệp đấy.

- Thế à, vậy thì tại hạ phải lưu lại nửa hoặc một canh giờ, đợi gặp sư muội rồi mới đi, xem thử có việc gì không tốt.

Sở Kinh Tùng chau mày, dường như muốn nói điều gì nhưng lão không nói.

Đinh Bộc lên tiếng:

- Vệ thiếu gia, thiếu gia cùng đến Dương Châu với yêu nữ phải không?

- Yêu nữ nào?

Vệ Thiên Nguyên nghiêm giọng hỏi.

Đinh Bộc nói:

- Là nhi nữ của Thượng Quan Vân Long?

Vệ Thiên Nguyên trầm sắc diện, nói:

- Nhi nữ của Thượng Quan Vân Long không phải là yêu nữ! Hừ, nếu lời này do người khác nói thì...

Đinh Bộc tiếp lời:

- Thì thiếu gia sẽ liều mạng với ta, phải không?

Vệ Thiên Nguyên mặc nhận. Đinh Bột thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Vệ thiếu gia, những lời thiếu gia nói trước linh tiên Khương Tuyết Quân vừa rồi ta đã nghe cả. Ôi, thì ra thiếu gia đã yêu.. đã yêu nữ nhi của Thượng Quan Vân Long.

Vệ Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Ta thích ai là chuyện của ta. Nếu người khác nguyên rủa Thượng Quan cô nương là yêu nữ thì ta cũng không trách, nhưng Đinh đại thúc thì không nên xem cô ta là yêu nữ.

- Tại sao?

- Vì thiên hạ gọi phụ thân cô ta là đại ma đầu nên đại thúc mới xem cô ta là yêu nữ phải không?

- Không sai, thiên hạ đều nói như thế!

- Nhưng gia gia không nói như thế! Đinh đại thúc và gia gia đã gần nhau mấy mươi năm, lẽ nào đại thúc không nghe gia gia nói về Thượng Quan Vân Long, đối với lão ta, gia gia cũng khá tôn trọng đấy!

- Nhưng thiên hạ đều nói như thế này..

- Thế này là thế nào?

Sở Kinh Tùng xen vào:

- Vệ thiếu hiệp, ngươi là người thông minh, lẽ nào còn chưa rõ? Thiên hạ đều nói thế này, bất luận Thượng Quan cô nương là người thế nào thì ngươi đi chung với cô ta cũng chỉ chuốc họa chứ không có phúc.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Là họa cũng được, là phúc cũng được, tại hạ nguyện gánh chịu một mình. Nói đến đây thì chàng chợt ngộ ra nên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:

- Sở đại hiệp, tại hạ hiểu rồi, đại hiệp sợ tại hạ làm liên lụy đến mình chứ gì? Sở đại hiệp cũng phá lên cười một tràng, âm lượng còn lớn hơn Vệ Thiên Nguyên. Lão nói:

- Vệ thiếu hiệp, trong suy nghĩ của ngươi, thì ra Sở mỗ là người như thế sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng vốn không phải là người sợ người khác làm liên lụy. Nhưng tại sao đại hiệp lại muốn tại hạ mau chóng lên đường?

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta chỉ muốn ngươi mau chóng rời khỏi chỗ thị phi này, càng quan trọng là rời xa kẻ thích gây ra chuyện thị phi!

Ý câu này lão muốn nói là mau chóng rời xa Thượng Quan Phi Phụng.

Vệ Thiên Nguyên nghiêm sắc diện và nói:

- Sở đại hiệp, ngài là bậc trưởng bối mà tại hạ tôn kính, nhưng thích đi với ai là chuyện của bản thân tại hạ, xin lượng thứ cho tại hạ không thể tòng mệnh.

Cáo biệt!

Đinh Bột vội kêu lên:

- Vệ thiếu gia, người..

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đinh đại thúc, xin thứ lỗi, hiện giờ ta không thể cùng đại thúc hồi gia được.

Đinh Bột và Sở Kinh Tùng cản ngay cửa, cả hai không hện mà cùng nói:

- Người muốn đi đâu?

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Tại hạ từ đâu đến thì tại hạ đương nhiên trở về nơi đó.

Đinh Bột nói:

- Vệ thiếu gia, sao người bất ngộ như vậy, người muốn quay về bên cạnh Thượng Quan cô nương chăng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đinh đại thúc, tính khí của ta thế nào, đại thúc biết rồi đây. Ta đã nói là không thể thay đổi. Gia gia muốn ta hồi gia thăm lão, nhưng không phải là hiện tại!

Bỗng nhiên Sở Kinh Tùng nói:

- Vệ thiếu hiệp, mời người ở lại!

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Đây, chẳng phải đại hiệp muốn tại hạ đi ngay sao?

- Hiện tại ta đã thay đổi chủ ý.

- Thế à, đại hiệp đồng ý cho tại hạ và sư muội gặp nhau chứ? Được, vậy thì nhờ đại hiệp gọi giúp cô ta một tiếng.

- Cô ta đã ngủ rồi, ngày mai người gặp cô ta cũng không muộn.

- Không, tại hạ và Phi Phụng đã hẹn rồi, sáng sớm mai bọn tại hạ phải lên đường. Tại hạ nghĩ Tề sư muội sẽ không trách tại hạ đánh thức cô ta dậy đâu. Tại hạ chỉ cần gặp cô ta nói mấy câu rồi đi ngay.

- Không được, bất luận thế nào thì người cũng ở đây qua đêm nay rồi mới đi!

- Vừa rồi đại hiệp muốn tại hạ lập tức rời khỏi nơi này, bây giờ lại muốn lưu giữ tại hạ, chuyện này..

Sở Kinh Tùng trầm giọng, nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì mâu thuẫn.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Nếu tại hạ theo Đinh đại thúc hồi gia thì đại hiệp muốn tống khứ tại hạ đi càng nhanh càng tốt. Nhưng đại hiệp lại không muốn tại hạ trở về với Phi Phụng, đúng không?

Sở Kinh Tùng chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn lưu người đêm nay, sau đó thế nào ta không cần biết.

Vệ Thiên Nguyên chợt hoài nghi, hỏi:

- Tại sao các vị nhất định phải ngăn cản không cho tại hạ quay về gặp cô ta trong đêm nay? Tại hạ đã hứa với cô ta rồi!

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta khuyên ngươi không cần tuân thủ lời hứa này.

Vệ Thiên Nguyên liền nói:

- Sở đại hiệp, tại hạ biết người rất tôn trọng lời hứa, thế tại sao lại khuyên người khác không giữ lời?

Dường như Sở Kinh Tùng có vẻ khó nói, lão do dự một lát rồi thở dài, nói:

- Ta cũng không biết nói thế nào mới phải, nhưng dù sao thì đến sáng mai ngươi sẽ rõ thôi.

Vệ Thiên Nguyên lại càng hoài nghi, nói:

- Nhất định nhị vị có chuyện gì giấu tại hạ rồi, nếu nhị vị không chịu nói rõ thì tại hạ tự tìm hiểu vậy!

Sở Kinh Tùng nói:

- Ngươi còn chưa rõ sao? Không phải ta sợ ngươi làm liên lụy, ta chỉ sợ người khác làm cho ngươi liên lụy thôi.

Đình Bột xen vào:

- Thượng Quan Vân Long có một thuộc hạ đặc lực tên gọi là Công Dã Hoảng, hắn đã sớm đến Dương Châu và trú ngụ tại trang viện gần Quan Âm Đại Minh Tự, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc không ít, nói:

- Tin tức của Đình đại thúc quả nhiên nhạy bén, xem ra có lẽ đại thúc đã biết bọn ta trú tại nhà người này rồi.

Đình Bột gật đầu, nói:

- Không phải tin tức của ta nhạy bén mà là tin tức của người khác đấy.

- Người khác là ai vậy?

- Nhiều người, có kẻ là cừu gia của Thượng Quan Vân Long, có kẻ là hiệp nghĩa đạo ở Trung Nguyên. Tuy thân phận của những người này khác nhau, chính ta hỗn tạp, nhưng có một điểm tương đồng là bọn họ thề bất lương lập với Thượng Quan Vân Long.

- Thế thì sao nào?

- Bọn họ không dám lên Côn Luân Sơn tìm Thượng Quan Vân Long khiêu chiến nhưng đối phó với nhi nữ của Thượng Quan Vân Long thì bọn họ nắm chắc trong tay. Không dấu gì thiếu gia, đã có người kêu gọi ta tham gia hành động của bọn họ nhưng vì có thiếu gia liên quan nên ta không đồng ý.

- Đại thúc mau nói thử, hành động gì vậy?

- Bắt sống nữ nhi của Thượng Quan Vân Long, nếu không bắt sống được thì giết chết cũng tốt.

- Kế hoạch vậy kích khi nào khởi sự?

- Đúng canh ba đêm nay!

Vệ Thiên Nguyên cả kinh, bởi lẽ chàng đến Sở gia là đúng canh ba, lúc này đã qua nửa canh giờ rồi.

Sở Kinh Tùng nói:

- Vệ thiếu hiệp, ngươi hiểu rồi chứ, nếu lúc này ngươi trở về thì...

Vệ Thiên Nguyên đột nhiên thét lên:

- Tránh ra!

Lời vừa phát thì song chương cũng xuất ra tức thì. Sở Kinh Tùng vội tránh sang một bên nhưng lão phản thủ hướng luồng chương lực của Vệ Thiên Nguyên ra ngoài cửa. Cùng lúc đó Đinh Bội cũng xuất ra một chiêu “Toàn Chuyển Càn Khôn”, song chương tề xuất đẩy thân hình Vệ Thiên Nguyên qua một bên. Chung quy là không cho chàng thoát ra khỏi cửa linh đường. Hai mắt Vệ Thiên Nguyên ửng đỏ lên, trầm giọng nói:

- Sở đại hiệp, Đinh đại thúc, hai vị không cho ta đi thì ta thà chịu chết dưới chương của hai vị!

Đinh Bội thu chương lại và nói:

- Vệ thiếu gia, ta là thân phận nô tài, nào dám làm hại chủ nhân. Nhưng đây là chủ ý của lão gia gia, gia gia của thiếu gia mong rằng tốt nhất thiếu gia hãy tránh xa yêu nữ đó!

Vệ Thiên Nguyên phản nộ, nói:

- Được rồi, đã phụng mệnh gia gia đến đây ngăn cản ta thì lão cứ giết ta cũng không sao.

Lão xuất thủ đi! Lão không xuất thủ thì ta ra tay đây!

Đinh Bội nói:

- Lời của lão gia, thiếu gia cũng không nghe sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện khác thì ta có thể nghe, còn chuyện này sau khi ta chết rồi thì lão hãy nói với gia gia rằng, xin người tha lỗi ta không thể tuân mệnh!

Lời chàng vừa dứt thì bỗng nghe một tiếng soạt như xé lụa, tay áo của Đinh Bội bị Long Trảo Thủ của Vệ Thiên Nguyên xé toạt một mảnh rồi bay như cánh hồ điệp trong luồng chương phong.. Tuy chàng xuất sát thủ nhưng dưới sự hợp lực ngăn cản của Đinh - Sở thì chàng vẫn chưa thể thoát ra.

Đinh Bội thấy chàng như muốn liều mạng nên hơi kinh hãi, thầm nghĩ:

- “Vở kịch này có lẽ đã đến hồi kết thúc rồi. Chi bằng đổi mấy vai để diễn nốt phần còn lại.”.

Chợt nghe Vệ Thiên Nguyên quát lớn:

- Đinh đại thúc, ta không muốn đả thương lão, ta biết lão cũng không muốn ta tổn thương, nhưng chuyện đêm nay quả thực là lão ép ta rồi.

Đinh Bội bước lui hai bước rồi nói:

- Ôi, Vệ thiếu gia, dù ta để thiếu gia đi thì bọn họ cũng không cho thiếu gia đi!

Vệ Thiên Nguyên quát hỏi:

- Bọn họ là ai?

Ngay lúc đó, sau giả sơn và các khóm cây trong sân viện có bảy tám bóng người nhảy ra và xông thẳng về phía linh đường.

Thật là:

“Hư thực khôn lường, giả chân nan biện.

Tiền hiểm vị tiêu, hậu nguy lai đáo.”.

Tạm dịch:

“Hư thực khôn lường, giả chân khó biết.

Hiểm trước chưa qua, nguy sau đã đến.”.

Hồi 12

Mê Ly Bộc Cục, Diệu Thủ Giải Ngụy

Bọn ta là cừu gia của Thượng Quan Vân Long.

Bọn người vừa tới đồng thanh hô lên.

Vệ Thiên Nguyên nhận ra hai tên đi đầu chính là hai gã đại hán mà chàng từng gặp ở cổ hương Bảo Định. Hai gã này nói với Sở Kinh Tùng:

- Tây Môn Bá, Đông Phương Hùng bái kiến Sở đại hiệp, xin đại hiệp lượng thứ cho việc quấy nhiễu quý phủ của bọn tại hạ.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chỉ cần các vị không vượt quá giới hạn thì tại hạ có thể đứng ngoài cuộc.

Các vị nên biết...

Tây Môn Bá cười lạt, nói:

- Tại hạ biết Vệ Thiên Nguyên là thiếu chủ nhân của Đình Bội mà Đình Bội là lão bằng hữu của đại hiệp.

Sở Kinh Tùng nói:

- Các vị biết thế thì tốt.

Tây Môn Bá bỗng phá lên cười ha ha một tràng dài.

Sở Kinh Tùng ngán người, nói:

- Tại hạ và Đình Bội là lão bằng hữu, chuyện này có gì đáng cười?

Tây Môn Bá ngưng cười và nói:

- Sở đại hiệp, có lẽ Đình Bội chưa nói với đại hiệp, lão ta là lão bằng hữu của đại hiệp nhưng cũng là lão bằng hữu của bọn tại hạ. Ba mươi năm trước, bọn ta và Đình Bội từng liên thủ thực hiện một vụ mua bán trong giới hắc đạo.

Nói đoạn lão quay sang hành lễ với Đình Bội và nói tiếp:

- Đình đại ca, bọn ta biết Vệ Thiên Nguyên xem như thiếu chủ nhân của đại ca, nể tình giao hảo trước đây của chúng ta, bọn ta đương nhiên là không muốn đả thương hắn. Nhưng cũng xin đại ca giúp cho một việc, phiền đại ca khuyên thiếu chủ nhân của đại ca một tiếng.

Vệ Thiên Nguyên đã sớm tức khí, không nhịn được nên quát lớn:

- Đình đại thúc, lão có muốn liên thủ với bọn chúng thực hiện một cuộc mua bán nữa không?

Đình Bội ngớ người, nói:

- Vệ thiếu gia, người nói gì thế, lẽ nào ta có thể bán đứng người? Nhưng...

Vệ Thiên Nguyên cắt lời, nói:

- Nếu lão không muốn chống lại ta thì bắt tất phải nói những gì nữa. Vì bảo toàn giao tình giữa lão và bọn chúng, lão đã không giúp bọn chúng thì cũng không cần phải giúp ta.

Dường như Đinh Bộc đồng ý với đề nghị này, lão nói:

- Vệ thiếu gia, ta hy vọng thiếu gia tốt hơn hết hãy nghe hai vị bằng hữu này nói lý do đến đây. Nếu có thể không động thủ thì tốt hơn.

Nói đoạn lão lui bước sang một bên.

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Đinh đại thúc, hai vị bằng hữu của lão và ta không phải là gặp nhau lần đầu đâu. Lý do đến đây của bọn chúng ta đã sớm biết rồi. Còn một món nợ cũ, ta đang đợi bọn chúng đến thanh toán đây!

Tây Môn Bá cười ha ha rồi nói:

- Vệ thiếu hiệp, người sai rồi, bọn ta đến đây không phải tìm người thanh toán nợ cũ.

Bọn ta là cừu gia của Thượng Quan Vân Long nên đối với người chẳng có thâm thù đại hận gì cả. Không sai, tối hôm đó bọn ta từng động thủ với người ở Bảo Định và cũng từng ném chút lợi hại của yêu nữ kia. Nhưng lần này bọn ta chỉ đến để đối phó với yêu nữ kia thôi, chỉ cần người không nhúng tay vào thì bọn ta quyết không làm khó dễ người.

Đinh Bộc tiếp lời:

- Đúng đấy, Vệ thiếu gia, người hãy yên tĩnh qua một đêm ở nơi này, hà tất...

Lời chưa dứt thì đã nghe Vệ Thiên Nguyên quát lớn:

- Kẻ nào muốn đối phó với Thượng Quan Phi Phụng thì trước tiên hãy đối phó với ta!

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã như một cơn lốc xông ra ngoài. Chỉ nghe một loạt binh khí giao nhau đinh tai nhức óc, Tây Môn Bá sử dụng đôi Hồ đầu câu, Đông Phương Hùng sử dụng Chước sơn đao chống đỡ trường kiếm của Vệ Thiên Nguyên. Bọn người còn lại lập tức bày bố thế trận vây Vệ Thiên Nguyên vào giữa. Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng liên thủ cũng đủ cầm chân Vệ Thiên Nguyên rồi, hướng hồ thêm bọn người do chúng đưa đến đều không phải là hạng tầm thường.

Vệ Thiên Nguyên vừa khẩn trương vừa phẫn nộ, hét lớn:

- Ta sẽ liều mạng với các người!

Lời chưa dứt thì mũi chân khẽ điểm xuống đất, thân hình bay vọt lên không, trường kiếm lẳng không đâm xuống với chiêu Ứng kích trường không. Đông Phương Hùng hoành ngang đao chống đỡ với chiêu số Thiết môn môn, đao kiếm vừa tương tiếp thì hỏa quang xẹt ra tứ phía. Chước sơn đao sáng dày của Đông Phương Hùng bị mẻ một miếng, nếu vừa rồi gã không đỡ được thì nhất định là bị tổn thương dưới kiếm của Vệ Thiên Nguyên rồi. Thế nhưng

Vệ Thiên Nguyên công kích rất gấp, trong chớp mắt chàng đã thi triển hai chiêu Không môn tây lộ và Lương chi hoa thương đâm vào hai khuỷu tay của Đông Phương Hùng.

Cùng lúc đó thì Hồ đầu câu của Tây Môn Bá cũng đã khóa thể công thanh cương kiếm của chàng. Nguyên Tây Môn Bá phối hợp tác chiến với Đông Phương Hùng nên Hồ đầu câu của gã đến nhanh hơn chiêu Lương chi hoa thương một chút. Nhờ vậy mới hóa hiểm thành an cho đồng bọn. Trong tích tắc đó, Vệ Thiên Nguyên cũng bất giác cả kinh, biết là khó thoát khỏi cái chết. Nào ngờ Hồ đầu câu của Tây Môn Bá vừa kẹt lại, gã mượn lực xoay chuyển kéo thân hình Vệ Thiên Nguyên qua một bên, khi song cước của chàng vừa chạm đất thì Hồ đầu câu cũng lập tức bung ra, vị trí của chàng hạ xuống vừa đủ để tránh thể phản kích của Đông Phương Hùng.

Đông Phương Hùng tỏ vẻ phẫn nộ, nói:

- Hảo tiểu tử, bọn ta không muốn đả thương ngươi nhưng ngươi muốn liều mạng thật phải không?

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Không sai, ta tự tìm cái chết đây! Các ngươi không cho ta đi thì chỉ có một cách là cùng ta đồng qui tận diệt thôi!

Nói đoạn chàng lại xông lên trước.

Lời vừa rồi không phải là chàng hù dọa, chàng đã không quan tâm đến sống chết thì có thể cùng Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng đồng qui tận diệt như chơi.

Đinh Bội thấy vậy thì vội vàng phát tay áo thay Đông Phương Hùng đẩy mũi kiếm Vệ Thiên Nguyên sang một bên, nhưng nơi kiếm quang của chàng lướt qua đã khiến một ống tay áo khác của Đinh Bội biến thành một cánh hồ điệp bay đi. Vệ Thiên Nguyên thừa biết, nếu có Đinh Bội nhúng tay vào thì chàng không thể nào đi được, thậm chí cũng không thể cùng đối phương đồng qui tận diệt.

Đinh Bội thu chiêu lại và nói:

- Ta nói là không giúp cho bên nào, nhưng người ta không muốn đả thương thiếu gia thì hà cớ gì thiếu gia phải liều mạng đả thương người?

Sở Kinh Tùng lặng yên suy nghĩ:

- “Vỡ kịch đến đây cũng nên kết thúc thật sự rồi.”

Nghĩ đoạn lão đưa tay ra hiệu cho song phương ngừng tay và chậm rãi nói:

- Vệ thiếu hiệp, người quả nhiên là nhân vật đa tình, ngươi muốn đi thì cứ việc đi.

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân vang lên ngoài sân viện, theo đó là một toán người ào ào kéo đến. Chợt nghe giọng của Sở Thiên Thư từ bên kia sân viện quát hỏi:

- Là bằng hữu nào không mời mà đến? Thật ra xem thường Sở gia thái quá!

Sở Kinh Tùng vội lướt tới trước, lão vận mục lực nhìn ra thì thấy toán người trên mười nhân vật, đi đầu là hai đại hán uy phong dũng mãnh. Tuy trong bóng đêm nhưng lão vẫn nhận ra được bọn người này là nhân thủ của Tiêu Chí Dao. Hai đại hán đi đầu, một người là Lỗ Đình Phương, người kia là Hàn Trụ Quốc.

Lỗ Đình Phương vừa đến nơi thì đã cười hì hì rồi nói:

- Sở đại hiệp, đa tạ diệu kế của đại hiệp đã giúp bọn ta lưu giữ cừu nhân! Hẳn thừa biết Sở Kinh Tùng đang muốn đề cho Vệ Thiên Nguyên đi nhưng lại cố ý nói như Sở Kinh Tùng là đồng mưu với bọn chúng nhằm khiến Sở Kinh Tùng bị thiên hạ chê cười.

Hàn Trụ Quốc càng lợi hại hơn, hẳn không động khẩu mà động thủ trước. Hắn vung hữu thủ phóng ba mũi Thấu cốt đinh có tẩm độc vào vách tường rồi mới nói:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi muốn tìm cái chết thì ta thành toàn cho ngươi! Nói đoạn hắn vung thủ phóng ra tiếp ba mũi nữa, lần này thì nhằm thẳng vào giữa ngực Vệ Thiên Nguyên. Vệ Thiên Nguyên vội lách người tránh né. Tây Môn Bá đánh rơi một mũi còn một mũi lướt qua đầu vai chàng.

Sở Kinh Tùng vội nói:

- Nhị vị bằng hữu, các vị làm sai rồi!

Lỗ Đình Phương thản nhiên nói:

- Tiểu tử này chính là Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên mà Tiêu chủ nhân đang muốn bắt! Đây, nghe nói đại hiệp từng động thủ với hắn ở kinh sư thế đại hiệp không biết hắn là Phi Thiên Thần Long à?

Sở Kinh Tùng nói:

- Tại hạ biết, nhưng nơi này không phải là kinh sư mà là nhà của Sở mỗ!

Lỗ Đình Phương cười ha ha rồi nói:

- Đúng, đại hiệp đã giúp bọn ta quá nhiều rồi, từ lúc này trở đi, việc thu thập Vệ Thiên Nguyên cứ đề bọn ta lo liệu là được. Bọn ta đến quý phủ thu thập cừu gia thì đương nhiên không dám phiền gia nhân của đại hiệp trợ thủ.

Sở Kinh Tùng đang phân vân khó xử thì đột nhiên Tây Môn Bá làm thay đổi tình thế, chỉ thấy song cửa của gã lóe lên, tiếp theo đó là một tiếng choang đánh gọn thì phản quan bút của Hàn Trụ Quốc đã bị đánh văng khỏi tay rồi.

Hàn Trụ Quốc cả kinh kêu lên:

- Chẳng phải các ngươi là cừu gia của Thượng Quan Vân Long sao?

Tây Môn Bá thản nhiên đáp:

- Không sai!

Hàn Trụ Quốc hỏi tiếp:

- Thế tại sao các ngươi quay sang giúp Vệ Thiên Nguyên? Lẽ nào các ngươi không biết... không biết...

Tây Môn Bá tiếp lời:

- Bọn ta biết hấn sắp là nữ tể của Thượng Quan Vân Long.
Miệng nói nhưng đôi Hồ đầu câu không ngừng tấn công Hàn Trụ Quốc.
Phía bên kia, Lỗ Đình Phương định tấn công Vệ Thiên Nguyên nhưng Đông Phương Hùng đã hoành đao ngăn cản trước mặt hấn và nói:

- Không cho phép các người động đến một sợi tóc của Vệ Thiên Nguyên.
Lỗ Đình Phương phát đại nộ, quát:

- Các người đã đến đây đối phó Vệ Thiên Nguyên, thế tại sao ngay cả địch hay bạn cũng không phân biệt được?

Đông Phương Hùng cười nhạt, nói:

- Quy luật giang hồ là thù ai nấy báo, bọn ta đến tầm thù là chuyện của bọn ta, bọn ta không mời các người đến giúp!

Tây Môn Bá từ phía bên kia nói tiếp:

- Nếu cừu gia của một nhân vật không chỉ là một thì còn có quy luật thứ hai, kẻ nào đến trước thì được trước, bắt hấn hay giết hấn là do bọn ta quyết định, các người vô can.

Lúc này người của song phương đã hỗn chiến với nhau bên ngoài “linh đường”. Biến cố này làm cho Vệ Thiên Nguyên thật sự bất ngờ, bất giác chàng hoài nghi không thôi. Chàng thầm nghĩ:

- “Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng là hai kẻ đã ngầm ám toán ta ở Bảo Định, thế tại sao bọn chúng lại đánh nhau với người của Tiêu Chí Dao? Rốt cuộc bọn chúng là ai?”.

Tuy bọn Tây Môn Bá tự xưng là cừu gia của Thượng Quan Vân Long nhưng ngay cả điểm này Vệ Thiên Nguyên cũng không thể không hoài nghi. Chàng ngầm cảm thấy có điều gì đó “không đúng”, nhưng “không đúng” ở điểm nào thì lại không thể nói ra được.

Nhưng chàng đâu ngờ rằng “cuộc cờ” này là do cao thủ bày bố.
Chàng nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không lý giải được nên đứng ngăn người nơi cửa “linh đường”.

Sở Kinh Tùng bước đến cạnh chàng và khẽ nói:

- Vệ thiếu hiệp, người còn chưa đi sao?

Vệ Thiên Nguyên sực tỉnh, nói:

- Đúng vậy, ta vốn muốn đi nhưng tại sao lại vẫn ở đây?

Nói đoạn chàng quét mục quang theo dõi tình hình hỗn chiến giữa bọn Lỗ Đình Phương và Tây Môn Bá. Tình thế lúc này đã đến độ khó phân giải, luận về võ công thì bọn Tây Môn Bá mạnh hơn nhưng về nhân số thì phía Lỗ Đình Phương nhiều hơn, bọn Tây Môn Bá dần dần bị đẩy vào thế bị động.

Vệ Thiên Nguyên thu mục quang lại và hỏi:

- Tại sao bọn người này..

Sở Kinh Tùng cắt lời, nói:

- Chuyện nơi này, sau khi người đi rồi ta tự biết lo liệu.
 Đang lúc Vệ Thiên Nguyên chưa kịp bước đi thì đã nghe Đinh Bộ quát hỏi:
 - Là bằng hữu nào?
 Tiếng quát chưa dứt thì lại có một toán người tiến vào. Toán người này đến như cuồng phong bão vũ, người đi đầu phi thân qua tường như thương ung đảo cách, người vừa đến thì lời cũng đến:
 - Sở đại hiệp, phiên đại hiệp đợi quá lâu, hình như bọn ta đến rất đúng lúc phải không?
 Sở Kinh Tùng cả kinh kêu lên:
 - Thiên Cơ đạo trưởng!
 Thiên Cơ đạo nhân cười ha ha rồi nói:
 - Không sai, bản đạo soái lãnh bản phái đồng môn và bằng hữu trong giới hiệp nghĩa đạo đến đây.
 Sở Kinh Tùng nói:
 - Hình như tại hạ không ước hẹn các vị đêm nay đến đây!
 Thiên Cơ đạo nhân cười lớn rồi nói:
 - Điều đó có quan hệ gì, chỉ cần đến đúng lúc là được. Nay, yêu nữ kia vẫn chưa đến à?
 Lão không chờ Sở Kinh Tùng đáp mà nói tiếp:
 - Yêu nữ chưa đến thì thu thập tiêu ma đầu này trước!
 Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra cực nhanh. Sở Kinh Tùng chưa kịp có chủ ý thì Thiên Cơ đạo nhân đã xông vào “linh đường” và xuất ba đường kiếm liên tiếp đẩy Vệ Thiên Nguyên vốn đứng ngay cửa phải lui vào trong “linh đường”. Theo sau Thiên Cơ còn có ba vị trưởng lão của phái Hoa Sơn là Thiên Sách, Thiên Khu hai lão đạo sĩ và một nữ đạo sĩ Dương Châu. Toán người này lấy đệ tử của Hoa Sơn làm chủ lực, tuy nhiên “hiệp nghĩa đạo” từ các môn phái trên giang hồ cũng không ít. Tuy thành phần hỗn tạp nhưng trận thế cũng khả quan.
 Những nhân vật đứng đầu là chương môn Mai Hoa Quyền - Mai Thanh Phong, chương môn Bát Quái Chương - Vương Điện Anh, tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm - Ấn Tân Ma và hai võ sư thành danh ở Lạc Dương là Tạ Quốc Đường, Thiết Lực Phụ.. v.v...
 Sở Kinh Tùng thấy Thiên Cơ đạo nhân xông vào “linh đường” thì vội vàng kêu lên:
 - Thiên Cơ đạo trưởng, có việc gì hãy từ từ nói đã.
 Lão chưa dứt lời thì Thiên Cơ đạo nhân lại xuất tam kiếm liên hoàn bức Vệ Thiên Nguyên lui sâu vào bên trong “linh đường”. Trong tích tắc đó thì bọn Mai Thanh Phong cũng đã kéo tới.
 Mai Thanh Phong nói:
 - Ngày trước bọn tại hạ có phái người đưa Anh Hùng Thiếp và một phong

thư cho Sở đại hiệp, phong thư đó do đích thân tại hạ thủ bút, chẳng hay Sở đại hiệp đã xem qua chưa?

Sở Kinh Tùng gật đầu, nói:

- Tại hạ đã xem qua.

Mai Thanh Phong nói tiếp:

- Thân phận của yêu nữ kia và quan hệ của ả với Vệ Thiên Nguyên, tại hạ đã nói rõ ràng trong thư.

Ý lão muốn nói Sở Kinh Tùng không nên hoài nghi gì nữa.

Sở Kinh Tùng nói:

- Nhưng...

Chữ “nhưng” vừa rời khỏi miệng thì Ân Tân Ma đã cướp lời nói:

- Sở đại hiệp, ngài là nhân vật lãnh đạo giới hiệp nghĩa đạo ở Giang Nam, lẽ ra ngài không nên nói tình nói lý thay tiểu ma đầu họ Vệ kia mới phải chứ?

Sở Kinh Tùng không biết lựa lời thế nào mới phải nên đành nói:

- Sự tình sợ rằng không đơn giản như các vị nghĩ!

Vương Điện Anh và Thiết Lực Phu cùng nói:

- Đơn giản cũng tốt, phức tạp cũng tốt, trước tiên hãy thu thập tiểu ma đầu kia rồi nói gì thì nói!

Bọn họ vốn là hảo bằng hữu của Từ Trung Nhạc lúc sinh tiền, ngày Từ Trung Nhạc và Khương Tuyết Quân cử hành hôn lễ, bọn họ đã ném chút ít đau khổ từ Vệ Thiên Nguyên.

Tạ Quốc Đường cũng lên tiếng:

- Trước mắt đã diễn ra cuộc hỗn chiến nên khó tránh khỏi chuyện đêm dài lắm mộng, chi bằng cứ hạ khoái đao trăm loạn ma là xong!

Lão ta nói “hạ khoái đao trăm loạn ma” là tán đồng chủ trương thu nhập Vệ Thiên Nguyên trước.

Thiên Cơ đạo nhân từ trong linh đường nói vọng ra:

- Sở đại hiệp, ngài không biết đây thôi, vụ án chương môn tiền nhiệm bị ám toán cũng liên quan đến tiểu ma đầu họ Vệ. Chuyện đêm nay, bất luận thế nào bọn bần đạo cũng không thể bỏ qua tiểu ma đầu này!

Bên trong nghe hàng loạt tiếng binh khí giao nhau, rõ ràng Vệ Thiên Nguyên và Thiên Cơ đạo nhân đã bắt đầu kịch đấu! Thiên Sách và Thiên Khu đạo nhân bật kiếm đứng thủ ngay cửa linh đường. Hai lão này chẳng nói một lời, nhưng thái độ thì chẳng khác gì cảnh cáo Sở Kinh Tùng rằng:

- “Nếu ngài muốn tiến vào trợ giúp Vệ Thiên Nguyên thì trước tiên hãy qua cửa ải bọn ta đây!”.

Sở Kinh Tùng vô cùng khẩn trương, trầm nghĩ:

- “Nếu ta xông vào thì vị tất hai lão đại sĩ mũi châm kia đã ngăn cản được.

Nhưng phái Hoa Sơn tốt xấu thế nào, chung quy vẫn là võ lâm đồng đạo nên không thể nói trở mặt là trở mặt.”.

Trong lúc lão đang do dự thì đã có hai bóng người xông vào linh đường tiếp ứng cho Thiên Cơ đạo nhân. Đó là Hàm Cốc và Hàm Hư đạo nhân, hai đệ tử hàng văn bồi của phái Hoa Sơn. Thiên Sách, Thiên Khu hai đạo sĩ quả nhiên chỉ ngăn chặn ngoại nhân chứ không chặn đệ tử bản phái của bọn họ.

Tề Tấu Ngọc nằm trong quan tài không biết tình hình bên ngoài thế nào, nhưng nghe tiếng binh khí giao nhau thì bất giác kinh hãi, nghĩ thầm:

- “Hình như kịch giả trở thành kịch thật thì phải? Tại sao lại như thế?”.

Thiên Cơ đạo nhân là cao thủ kiếm thuật của phái Hoa Sơn, lão sử kiếm như gió, chiêu chiêu thức thức đều nhằm vào yếu huyệt của Vệ Thiên Nguyên mà tấn công. Vệ Thiên Nguyên vô cùng phần nộ, quát lớn:

- Thiên Cơ đạo trưởng, lão cứ ép người thế này thì đừng trách ta không khách khí nhé!

Thiên Cơ đạo nhân cười nhạt, nói:

- Không khách khí thì sao nào?

Lời chưa dứt thì lão đã cảm thấy một đạo kiếm lóe lên trước mắt, Vệ Thiên Nguyên xuất kiếm nhanh như chớp và đâm vào phương vị mà đối phương không ngờ đến. Thiên Cơ đạo nhân vội thu kiếm về chống đỡ, tuy thân thể không tổn thương nhưng tay áo đạo bào của lão bị kiếm khí tiện đứt một mảnh.

Thiên Cơ đạo nhân phát nộ, nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi muốn liều mạng thật phải không? Cho ngươi biết thế nào là lợi hại của bản đạo!

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lợi hại của lão, ta đã biết rồi. Nhưng lợi hại của ta, sợ rằng lão chưa biết đấy.

Kiểm pháp của chàng là do đích thân Tề Yến Nhiên truyền thụ, mà kiếm pháp của Tề gia thì kỳ ảo vô cùng. Nếu song phương đều luyện đến cảnh giới thượng thừa thì chưa chắc kiếm pháp Tề gia thắng được kiếm pháp Hoa Sơn. Nhưng hiện tại, Thiên Cơ đạo nhân biết về kiếm pháp Tề gia không nhiều bằng Vệ Thiên Nguyên biết về kiếm pháp phái Hoa Sơn.

Vì thế, Vệ Thiên Nguyên xuất toàn bộ chiêu số ra thi triển thì Thiên Cơ đạo nhân bị đẩy vào thế bị động và chỉ biết chống đỡ mà thôi.

Hàm Cốc và Hàm Hư thấy sư thúc không địch lại đối phương thì lập tức song kiếm tề xuất. Hã gã đồng quát lớn:

- Khá khen cho tiểu tử ngươi, hôm nay bọn ta không thể không giết ngươi để báo thù cho tiên sư.

Nguyên hai gã là đệ tử đặc ý của chương môn tiên nhiệm phái Hoa Sơn - Thiên Quyền đạo nhân, chúng nghe sư thúc nói Vệ Thiên Nguyên có liên quan đến vụ án sư phụ chúng bị ám sát thì chẳng cần hỏi kỹ căn do mà đã xem Vệ Thiên Nguyên là đại cừu nhân rồi.

Hai đạo sĩ này kiếm thuật còn kém Thiên Cơ một bậc, nhưng sức lực cường tráng nên xuất thủ còn nguy hiểm hơn cả Thiên Cơ. Vệ Thiên Nguyên đã đánh với bọn Tây Môn Bá một trận, trận đó tuy là diễn kịch (nhưng Vệ Thiên Nguyên lại không biết là đối phương diễn kịch) nhưng chàng cũng hao tổn không ít khí lực. Chàng và Thiên Cơ đơn đả độc đấu vốn đã cảm thấy không đủ khí lực rồi. Bây giờ một địch tam thì càng khó lòng cầm cự, qua mười chiêu chàng đã bị đẩy vào thế bị động. Trong thế kịch chiến đó, bỗng nhiên chàng tung người tới trước, trường kiếm như đâm Hàm Cốc, nhưng thế kiếm đi được nửa đường thì đột nhiên hướng sang yết hầu của Hàm Hư.

Trường kiếm của Hàm Cốc đã đâm lệch sang một bên nên không thể thu về giải cứu cho đồng bọn kịp, gã vội vàng phi cước đá vào giữa lưng Vệ Thiên Nguyên. Thiên Nguyên lách người tránh né, nhờ vậy Hàm Hư cũng tránh được thế kiếm của chàng. Nhưng Hàm Cốc vì phi cước đá quá nhanh, Vệ Thiên Nguyên đã né tránh nhưng gã không thể thu cước lại kịp, vì thế hữu cước của gã đá trúng ngay vào nắp chiếc quan tài.

“Ầm” một tiếng, nắp quan tài đột nhiên văng ra.

Bọn Thiên Cơ đạo nhân dù gan to võ giỏi mà đột nhiên thấy trong quan tài có một nữ quỷ đứng lên thì cũng bất giác giật thót mình và quên cả chuyện hợp kích Vệ Thiên Nguyên.

Tề Tấu Ngọc nhảy ra khỏi quan tài và lớn tiếng hô:

- Thiên Thư, ngươi và thúc thúc bày ra vở kịch này đã vượt quá giới hạn rồi, lẽ nào các vị thật sự muốn xử Vệ đại ca tại nơi này?

Nguyên Sở Kinh Tùng bảo nàng giúp sức diễn vở kịch này nhưng vì không tiện trách kẻ phụ nên nàng đành gọi Sở Thiên Thư ra trách mắng.

Ngay lúc đó Vệ Thiên Nguyên cũng kêu thất thanh:

- Sư muội, là ngươi à! Tuyệt Quân đâu?

Hàm Cốc, Hàm Hư sau một lúc ngần người thì lại xuất kiếm đâm tới khiến Tề Tấu Ngọc chẳng còn thời gian để trả lời. Vệ Thiên Nguyên cũng không sao hỏi được.

Cũng lúc đó, bên ngoài Sở Thiên Thư đang xông vào linh đường, lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Thiên Sách, Thiên Khu hoành ngang song kiếm ngăn chặn ngay cửa nhưng Sở Thiên Thư chẳng coi ra gì, xông bừa vào. Thiên Sách đạo nhân liền vung trường kiếm định điểm khế vào huyệt đạo của Sở Thiên Thư, nhưng kiếm quang vừa lóe lên thì bỗng nhiên nghe rắc một tiếng, trường kiếm của Thiên Sách đạo nhân lập tức thoát thủ. Thì ra Đinh Bội đi sau nhưng tới trước, lão chen vào giữa hai người và ngăn chặn Thiên Sách đạo nhân thay cho Sở Thiên Thư. Trường kiếm của Thiên Sách đạo nhân là do lão vận công phu

Đàn chỉ thần công bắn văng ra khỏi tay.

Ngay lúc đó Sở Kinh Tùng cũng quát lên:

- Thử nhi, không được vô lễ với tiên bối.

Tuy miệng nói thế nhưng thân hình lão đã dịch động qua ngăn chặn trước mặt Thiên Khu đạo nhân. Rõ ràng là trách nhi tử nhưng kỳ thực là che chắn cho nhi tử. Địa vị của Sở Kinh Tùng trong võ lâm cao hơn Đinh Bột, võ công cũng cao cường hơn Đinh Bột nên Thiên Khu đạo nhân không dám vô lễ với lão.

Sở Thiên Thư vừa lọt được vào trong linh đường thì Thiên Cơ đạo nhân liền quát lớn:

- Sở thiếu hiệp, chuyện không liên can đến thiếu hiệp, xin mời ra ngoài mau!

Sở Thiên Thư đại nộ chột phát, chàng lớn tiếng nói:

- Đây là nhà của ta, ta muốn bọn người mau rút xéo đi!

Thiên Cơ đạo nhân cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lệnh tôn đã tiếp nhận Anh Hùng Thiếp của bọn ta, dù là lệnh tôn cũng không thể bảo bọn ta rút xéo đi được.

Lúc này Hàm Cốc đang động thủ với Tề Tẩu Ngọc, Hàm Hư trợ thủ cho Thiên Cơ công kích Vệ Thiên Nguyên. Năm người phân thành hai trận ác chiến, khó có thể phân giải được.

Tề Tẩu Ngọc nóng lòng muốn qua phối hợp với Vệ Thiên Nguyên nên xuất một chiêu Ngọc nữ đầu thoa, kiếm quang như ánh chớp nhằm giữa ngực đối phương đâm tới. Chiêu này công quá gấp nên hợp với tâm ý của Hàm Cốc. Gã thi triển chiêu Hoàn vân đoạn phong, trường kiếm hoành ngang chống đỡ. Choang một tiếng, hai trường kiếm va vào nhau, kiếm pháp của Tề Tẩu Ngọc không kém Hàm Cốc nhưng đáng tiếc là nội lực không bằng đối phương nên song kiếm vừa giao nhau thì bên nào cường bên nào nhược đã có thể phán đoán. Thân hình Tề Tẩu Ngọc liên tục lay động tựa như ngọn đuốc trong gió lắc lư muốn tắt.

Hàm Cốc cười nhạt, nói:

- Đom đóm mà cũng muốn phát quang à? Người đứng cho vững rồi hãy đánh tiếp.

Nào ngờ Tề Tẩu Ngọc không đứng vững nhưng vẫn đánh tiếp. Nàng đi theo bộ pháp Túy bát tiên, thân hình ngã qua một bên và trường kiếm lập tức biến chiêu đâm tới. Thế công này quả thật Hàm Cốc không thể ngờ, tuy không để đối phương đâm trúng nhưng nhất thời gã cũng bị nàng làm cho loạn chân loạn tay. Gã kinh thâm nghĩ:

- “Yêu nữ này quả nhiên không hổ là nữ nhi của Tề Cẩm Minh, ta đã quá xem thường ả rồi.”.

Chỉ đáng tiếc là Tề Tẩu Ngọc cuối cùng không đủ nội lực nên lại để cho Hàm Cốc chiếm lại tiên cơ.

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên mắt nhìn tứ phương, tai nghe bát hướng, chàng thấy tình thế bất ổn của Tề Tấu Ngọc thì sợ nằng không thể tiếp tục cầm cự được mà bị thọ thương, nên chàng lập tức thi triển một hiểm chiêu Tinh hán phù trà, mũi kiếm lay động hóa thành muôn ngàn hoa kiếm như ánh sao trong bầu trời đêm. Hàm Hư không nhận biết được chiêu này nên vội vàng múa kiếm phòng thân không dám công địch. Thiên Cơ đạo nhân thì thi triển chiêu Đại hán hồ yên đánh vào giữa vòng kiếm quang của đối phương. Ứng đối tuy đặc cách nhưng có chống đỡ được hay không thì ngay cả bản thân lão cũng không nắm chắc.

Nên biết đơn đả độc đấu thì lão chỉ miễn cưỡng cầm cự với Vệ Thiên Nguyên, hiện tại tuy có Hàm Hư trợ chiến nhưng gã này chỉ lo phòng thủ hộ thân, vì thế lão lại cùng Vệ Thiên Nguyên đơn đả độc đấu.

Nhờ lão ứng phó đặc cách nên chỉ có mấy điểm kiếm quang rơi vào thân mà thôi.

Nhưng kỳ quái là lão không cảm thấy đau đớn gì, đao bào bị thủng vài chỗ bên ngoài, còn da thịt bên trong không bị tổn thương. Lúc này thể công của Vệ Thiên Nguyên bỗng nhiên chậm trở lại, trường kiếm xuôi dọc theo thân người tựa hồ như không còn dương lên nổi.

Thiên Cơ đạo nhân mừng thầm:

- “Thì ra tiểu tặc này đã sức cùng lực kiệt rồi, chỉ cần Sở Kinh Tùng không nhúng tay vào thì nhất định ta sẽ thu thập được hắn.”

Lão nào biết Vệ Thiên Nguyên không chỉ khí lực suy vi mà còn trúng ám khí tầm độc.

Đó là Thấu cốt đỉnh của Hàn Trụ Quốc đánh xệt qua vai chàng vừa rồi. Lúc đầu chàng chỉ cảm thấy xát thương ngoài da, độc tố không phát tác ngay.

Với trình độ nội công của chàng thì chút tổn thương đó vốn không đủ gây hại. Nhưng sau khi kịch đấu với Thiên Cơ đạo nhân thì năng lực kháng độc suy giảm, vì thế độc tố mới phát tác. Chiêu vừa rồi chàng sử xuất quá khẩn trương nên bỗng nhiên cảm thấy đầu quang mắt hoa, khí lực hư nhược.

Chàng phải đứng tựa vào cổ quan tài mới không té ngã, miệng há lớn thở dốc từng hơi. Thiên Cơ đạo nhân tả chưởng hữu kiếm như có ý bắt sống Vệ Thiên Nguyên, nhưng chàng vẫn còn chút khí lực để chậm rãi xuất kiếm, mũi kiếm lắc lay bất định. Là một đại hành gia về kiếm pháp, Thiên Cơ đạo nhân vừa thấy thì biết kiếm pháp của đối phương muốn đâm vào thất huyết. Nếu không có Tề Tấu Ngọc trong vòng chiến thì lão có thể xem thường nội lực không đủ của Vệ Thiên Nguyên mà để cho chàng đâm trúng huyết đạo cũng chẳng sao. Nhiều lắm là chịu đau nhất thời nhưng lập tức sẽ phục nguyên, còn Vệ Thiên Nguyên tất phải thọ thương dưới kiếm của lão.

Nhưng hiện tại Thiên Cơ đạo nhân không dám mạo hiểm, lão vội biến đổi thế chiêu, kiếm thế của lão vừa biến thì Vệ Thiên Nguyên cũng biến theo,

trường kiếm lay động, trước sau vẫn nhắm vào huyết đạo của đối phương.

Thiên Cơ đạo nhân cười nhạt rồi nghĩ thầm:

- “Để xem tiểu tặc người cầm cự được bao lâu?”.

Nghĩ đoạn, vì giữ thể diện nên lão không liều mạng mà chỉ đánh cầm chừng.

Phía bên kia Sở Thiên Thư đã tham chiến, nhưng phán quan bút của chàng vừa xuất thì đã bị Hàm Cốc và Hàm Hư liên thủ ngăn chặn, nhất thời không những không thi triển được mà còn bị đẩy vào góc phòng. Tề Tấu Ngọc vừa thoát khỏi sự truy cản của Hàm Cốc thì lập tức lướt qua bên cạnh Vệ Thiên Nguyên để hợp thủ với chàng.

Cùng lúc đó lại có tiếng bước chân tiến vào linh đường, đương trường lại có thêm một bóng người nữa. Người này không ai xa lạ mà chính là Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng.

Sở Kinh Tùng hắng giọng rồi nói:

- Thưa nhi, ta vừa giáo huấn người là không được vô lễ với bậc trưởng bối, tại sao người lại..

Sở Thiên Thư nói:

- Phụ thân không nhìn thấy sao, lão đạo sĩ mũi trâu kia đang bắt nạt sư muội đây!

Thì ra Thiên Cơ đạo nhân vì thấy kiếm pháp Vệ Thiên Nguyên tinh diệu, nhất thời khó lòng đắc thủ, khi Sở Kinh Tùng vừa tiến vào thì lão lập tức cải biến chiến lược là thu thập Tề Tấu Ngọc trước. Do vậy lão sử xuất một chiêu cầm nã thủ định chụp vào vai Tề Tấu Ngọc.

Sở Kinh Tùng trầm giọng nói:

- Thiên Cơ đạo huynh, xin chớ hơn thua với hàng tiểu bối.

Thiên Cơ nghe vậy thì không dám hạ sát thủ, thu thế lại và nói:

- Sở đại hiệp, hãy yên tâm, ta đã dặn dò đệ tử quyết không làm tổn thương đến quý công tử.

Sở Kinh Tùng lạnh lùng nói:

- Đa tạ! Nhưng cũng xin đạo huynh chớ đa thương tiểu nữ này.

Thiên Cơ đạo nhân phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Sở đại hiệp nói vậy hóa ra bản đạo là kẻ hồ đồ sao? Xưa nay bản đạo chỉ biết quý phủ có một vị công tử, lấy đâu ra một vị nữ nhi nữa vậy?

Sở Kinh Tùng nói:

- Vị cô nương này là...

Thiên Cơ làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Cô ta chẳng phải là nữ nhi của Tề Cẩm Minh sao? Thế tại sao lại biến thành nữ nhi của đại hiệp?

Hàm Cốc, Hàm Hư đã ép Sở Thiên Thư vào góc nên thế công cũng chậm lại, bọn chúng như chờ có sự biến hóa mới. Lúc này nghe sư thúc hí lộng Sở Kinh Tùng như thế thì không nhịn được nên phá lên cười ha ha.

Sở Kinh Tùng dù thâm trầm cỡ nào cũng không nén được lửa giận bốc lên trong lòng, trầm giọng nói:

- Tại hạ là kẻ phụ của cô ta, thế thì có gì đáng cười?

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Thế à, bản đạo hiểu rồi, thì ra đại hiệp lấy mẫu thân cô ta. Loạn thế nam nữ ly hợp vốn là chuyện thường, không sai, chẳng có gì đáng cười. Nhưng dù sao thì kẻ phụ cũng còn cách thân sinh và nhi tử một bậc phải không? Xin lượng thứ cho bản đạo nói thật một câu.

Tề Cẩm Minh là một đại ma đầu mà thiên hạ đều biết, nữ nhi của hắn trong mắt bọn ta cũng chỉ là một yêu nữ mà thôi. Những chuyện khác không nói, chỉ đề cập đến chuyện tối này, hành vi của ả thật là quá sức hoang đường. Sở đại hiệp, ngài nể mặt tôn phu nhân nên không tiện quản giáo nữ nhi này, vậy bản đạo thay ngài quản giáo chẳng phải là tốt hơn sao?

Nói đoạn lão lại ra thế định chụp lấy Tề Tẩu Ngọc. Sở Kinh Tùng không nhẫn nại được nữa, lão dịch bước chắn trước mặt Tề Tẩu Ngọc rồi trừng mắt nhìn Thiên Cơ đạo nhân và nói:

- Đạo huynh có cho tại hạ nói mấy câu được không?

Bọn Thiên Cơ đạo nhân tuy đã có sự chuẩn bị rồi mới đến nhưng lúc này thấy Sở Kinh Tùng vì phần nộ mà hiện xuất uy phong nên lão cũng có phần khiếp ý. Lão không dám xuất thủ ngay mà nói:

- Sở đại hiệp, ngài là chủ nhân, bản đạo đâu dám bất kính, có điều gì xin cứ nói!

Sở Kinh Tùng nói:

- Tại hạ không cần các vị tôn trọng gì cả, tại hạ chỉ muốn nói đạo huynh biết là tại hạ rất tôn kính tiền nhiệm chủ môn Thiên Quyền đạo trưởng của quý phái. Chủ môn hiện nhiệm của quý phái - Thiên Ngô đạo trưởng cũng là bằng hữu mà tại hạ rất khâm phục.

Còn đạo huynh...

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Một tiểu nhân vật như bản đạo đương nhiên không đáng để Sở đại hiệp tôn trọng chứ gì?

Sở Kinh Tùng nói:

- Đạo huynh là trưởng lão của phái Hoa Sơn, nên được người khác kính trọng, nhưng hiện tại, tại hạ chỉ muốn nói ba chữ với đạo huynh thôi.

Thiên Cơ liền hỏi:

- Ba chữ gì?

Sở Kinh Tùng trầm giọng nói:

- Cút xéo đi!

Sắc diện của Thiên Cơ đạo nhân lúc xanh lúc đỏ, quát lên:

- Sở Kinh Tùng, ngươi..

Lời chưa dứt thì lão vung kiếm đâm ngay.

Sở Kinh Tùng phát ra một cùng khiến trường kiếm của đối phương đâm vào hư không.

Thiên Cơ lách người sang một bên tựa như không muốn ra chiêu nhưng kỳ thực lão ta không làm chủ được thân thể nên lui thẳng ra sau. Lão lui đến bên cửa thì thân hình mới bình ổn lại, nhưng đột nhiên như bị ai đó dùng lực đẩy nên song cước lại lui tiếp ba bước ra khỏi cửa linh đường.

Thì ra Sở Kinh Tùng thi triển một chiêu có tên là Long môn tam điệp lãng, bên trong bao gồm ba luồng nội lực như sóng dồn, lớp sau cao hơn lớp trước. Bình thời có thể Thiên Cơ đạo nhân không đến nỗi bại tướng như thế, nhưng hiện tại lão đã đấu với Vệ Thiên Nguyên một trận nên nội lực hao tổn khá nhiều, nên không sao chống đỡ nổi.

Hàm Hư, Hàm Cốc thấy sư thúc bị bức phải “cút xéo đi” thì kinh hãi không thôi, cả hai cũng vội vàng phóng ra ngoài. Thiên Cơ bị Sở Kinh Tùng đẩy ra khỏi “linh đường” nhưng luồng nội lực cuối cùng vẫn chưa hóa giải, vì vậy thân hình lão bất giác bị đẩy lăn cuồn cuộn dưới đất. Đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy thì cả kinh và đồng loạt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Thiên Cơ trưởng lão thọ thương rồi chăng?

Hàm Cốc phần nộ lớn tiếng nói:

- Sở Kinh Tùng quay sang giúp tiểu ma đầu kia, sư thúc bị.... bị....

- Há có lý này, dù Sở Kinh Tùng là võ lâm minh chủ ở Giang Nam cũng không thể làm nhục chúng ta như thế.

- Hừ, ta thấy hấn vì thế tử của Tề Cẩm Minh, mà Vệ Thiên Nguyên là sư diệt của Tề Cẩm Minh nên hấn và tiểu ma đầu kia là đồng bọn với nhau rồi!

Trong lúc đệ tử phái Hoa Sơn mồm năm miệng mười đòi hung binh vắn tội thì Sở Kinh Tùng bước ra ngoài. Lão nói:

- Xin các vị đạo huynh của phái Hoa Sơn chớ nghe lời khiêu khích của bọn tiểu nhân, tại hạ chỉ muốn Thiên Cơ đạo huynh...

Một đệ tử phái Hoa Sơn đã cướp lời, mắng:

- Người dám làm nhục trưởng lão của bọn ta như thế mà còn có thể nói bọn ta nghe lời khiêu khích sao?

Tiếp theo là cả bọn đồng thanh quát lên:

- Làm nhục trưởng lão phái Hoa Sơn là làm nhục bọn ta, Sở Kinh Tùng, ngươi không nói ra đạo lý thì hôm nay bọn ta quyết không bỏ qua cho ngươi đâu!

Sở Kinh Tùng chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nói đạo lý với các vị nhưng không phải là lúc này, bây giờ mời các vị hãy đi trước, ngày sau tại hạ đích thân lên Hoa Sơn nói rõ mọi chuyện với Thiên Ngộ đạo trưởng. Khi đó sẽ chịu tội trước các vị!

Chẳng tha không nói còn tốt hơn, Sở Kinh Tùng nói như vậy chẳng khác gì

đổ thêm dầu vào lửa. Dương Quang Tán Nhân là nữ trưởng lão duy nhất của phái Hoa Sơn, tuy là phận nữ lưu nhưng tính tình bà ta vô cùng nóng nảy, vừa nghe thì đại nộ chột phát. Bà lạnh lùng nói:

- Sở đại hiệp, chữ “mời” của người bọn ta không dám nhận rồi! Thiên Cơ là sư huynh của ta nên ta cũng không dám tiếp nhận ưu đãi “phá cách” của người. Hừ, chỉ cần người thắng được thanh kiếm trong tay ta, ta cam nguyện tự cắt xẻo đi!

Nên biết Thiên Cơ đạo nhân là nhân vật đứng hàng thứ hai trong sáu trưởng lão của phái Hoa Sơn. Thiên Ngộ đạo nhân không đến thì đương nhiên lão là bậc trưởng bối cao nhất trong đồng môn. Sở Kinh Tùng bảo Thiên Cơ đạo nhân cắt xẻo đi mà lại mời bọn Dương Quang Tán Nhân hồi sơn, do đó Dương Quang Tán Nhân nói không dám tiếp nhận ưu đãi “phá cách” là ý vậy.

Sở Kinh Tùng gượng cười, nói:

- Đạo cô nghe tại hạ giải thích đã...

Thiên Khu đạo nhân trước đó vừa thua một chiêu nên khí hận chưa tan, lão cướp lời nói:

- Còn giải thích gì nữa, cắt xẻo đi và mời đi chẳng khác nhau sao? Được, có bản lĩnh thì người cứ bảo bọn ta cắt xẻo đi!

Nói thì chậm nhưng diễn biến rất nhanh. Thiên Khu đạo nhân chưa nói hết lời thì Dương Quang Tán Nhân đã bật kiếm đâm Sở Kinh Tùng rồi. Vì thế, Thiên Khu cũng không chậm trễ, lão vội xuất kiếm xông đến cùng bà ta song chiến Sở Kinh Tùng. Kiếm pháp của Dương Quang Tán Nhân càng uy mãnh hơn Thiên Cơ, Thiên Khu tuy hơi yếu nhưng cũng không tầm thường. Sở Kinh Tùng muốn thắng hai nhân vật này đã không dễ, huống hồ Dương Quang Tán Nhân là nữ tử nên lúc động thủ không thể không có chút kiêng kỵ. Ví dụ như công phu cầm - nắm là không thể thi triển trên người bà ta, còn nếu dùng nội lực đả thương bà ta thì lại kết oán càng sâu với phái Hoa Sơn, điều đó Sở Kinh Tùng cũng không muốn. Vì lẽ đó, trước kiếm pháp công kích lợi hại của Dương Quang Tán Nhân thì Sở Kinh Tùng chỉ còn biết chống đỡ.

Bọn người không thuộc phái Hoa Sơn lúc này cũng tràn lên đứng thành hàng với đệ tử Hoa Sơn và luôn miệng trách mắng Sở Kinh Tùng hành động không hợp đạo, có kẻ còn muốn động thủ.

Mai Thanh Phong cười nhạt, nói:

- Lẽ ra Sở đại hiệp phải nói năng cẩn thận một chút, bây giờ chúng ta định thế nào đây?

Vương Điện Anh nói:

- Tuy Sở Kinh Tùng vô lễ nhưng chúng ta cũng không thể cạy đông hiệp cô, món nợ này ngày sau hãy tính.

Thiết Lực Phu tiếp lời:

- Ngày sau mới tính? Thế hiện tại chúng ta làm gì?

Vương Điện Anh nói:

- Sở Kinh Tùng muốn che chở cho tiểu ma đầu họ Vệ thì người nói xem, chúng ta có nên nghe lão ta nói?

Thiết Lực Phu tỉnh ngộ, nói:

- Đúng, chúng ta chẳng cần nghe lão ta biện minh, cứ thu thập tiểu ma đầu và tiểu yêu nữ kia là được.

Ngay lúc đó thì Vệ Thiên Nguyên, Tề Tấu Ngọc và Sở Thiên Thư vừa bước ra khỏi linh đường. Tại Từ gia ở Lạc Dương, Thiết Lực Phu từng động thủ với Vệ Thiên Nguyên một lần, và đã ném chút lợi hại của chàng, lúc này lão thấy Vệ Thiên Nguyên đã thọ thương, cơ hội báo thù đã đến nên lão là nhân vật xông lên đầu tiên.

Đình Bột đứng bên cửa linh đường lên tiếng nói:

- Vệ thiếu gia, giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, để lão giải quyết cho!

Vừa nói lão vừa xông lên trước, song chưởng vạch thành hình tròn rồi khẽ đẩy ra, chỉ bằng mấy động tác nhẹ nhàng mà song cước của Thiết Lực Phu đã bất ổn, lão ta bất giác bị đẩy lùi ra một bên. Đột nhiên nghe âm một tiếng, vách tường linh đường bị sạt một mảng.

Nhất thời bụi đá bay tứ tung.

Thiết Lực Phu đã luyện ngoại công cực kỳ cường mãnh, lực trên song thủ có đến ngàn cân, nhưng lực đạo của lão ta bị Đình Bột thi triển thủ pháp tứ lạng bạt thiên cân đẩy sang một bên và đánh trúng vào vách tường.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường cực kỳ nhanh, trong tiếng âm âm đó thì Đình Bột đã vung trảo thủ chụp vào tấm lưng phì nộn của Thiết Lực Phu rồi nhắc hẳn lão ta lên khỏi mặt đất. Đình Bột quát lớn:

- Cút xéo đi!

Toàn thân hình thiết tháp của Thiết Lực Phu ứng theo tiếng quát mà bay ra ngoài mây trượng.

Bọn người theo sau Thiết Lực Phu thấy Đình Bột lợi hại như vậy thì bất giác ngăn người, không hện mà tất cả đều dừng bước.

Thiên Sách đạo nhân nộ khí, nói:

- Đình Bột, thì ra ngươi vẫn cam tâm làm nô tài cho Tề gia, vậy thì đừng trách lão đạo ta không khách khí với ngươi.

Đình Bột mỉm cười, nói:

- Vậy sao, thì ra vừa rồi các vị khách khí với tại hạ đấy chẳng? Được, thế thì mời đạo huynh không cần khách khí, cứ đến thi thố với nhau cho vui!

Thiên Sách bất giác đỏ bừng mặt mũi, lão dùng dùng nộ khí quát:

- Vừa rồi ta không lưu tâm nên bị ngươi đánh lén, ngươi tưởng rằng như thế là ta thua ngươi đấy chắc?

Tề Tẩu Ngọc cười hì hì rồi nói xen vào:

- Hà tất phải đấu khẩu, là chân hay giả, cứ đánh ắt biết!

Ấn Tân Ma quát lớn:

- Yêu nữ, thân ngươi còn khó tự bảo mà dám nói cười người khác à?

Tề Tẩu Ngọc vẫn cười hì hì, nói:

- Đại hòa thượng của Thiếu Lâm tự có uy phong quá há! Tiểu nữ tử ta dám cười người khác nhưng cũng không dám cười đại hòa thượng của Thiếu Lâm tự.

Năm xưa, Ấn Tân Ma không bị trục xuất khỏi sư môn nhưng vì không giữ được thanh qui giới luật của Thiếu Lâm tự nên mới bị yêu cầu hoàn tục. Bây giờ nghe Tề Tẩu Ngọc nói xỏ thì máu nóng càng sôi lên, lão nói:

- Ta không còn ở Thiếu Lâm tự nhưng công phu Phục ma giảng yêu do Thiếu Lâm tự sở truyền ta vẫn chưa quên, hôm nay ta sẽ thi triển để thu thập yêu nữ ngươi.

Sở Thiên Thư vung song bút lên và lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng bắt nạt tiểu cô nương, không biết xấu mặt!

Nói đoạn chàng bước lên trước ngăn chặn Ấn Tân Ma cho Tề Tẩu Ngọc.

Phía bên kia Thiên Sách đạo nhân đã tái động thủ với Đinh Bột. Hàm Cốc, Hàm Hư sợ sư thúc yếu thế nên song kiếm tề xuất và gia nhập vòng chiến.

Ba đạo sĩ liên thủ hợp đấu một mình Đinh Bột. Võ công của Đinh Bột cao cường hơn Thiên Sách nhưng cũng không cao hơn bao nhiêu. Vừa rồi sở dĩ lão thi triển đạn chỉ thần công đánh rơi kiếm trong tay Thiên Sách là do lúc đó thần trí của Thiên Sách lo chú ý đến Vệ Thiên Nguyên. Tuy không thể nói là đánh lén nhưng quả thực là Thiên Sách không phòng bị đầy đủ. Lúc này, Thiên Sách vì muốn báo nhục rơi kiếm vừa rồi nên Đinh Bột không dễ đắc thủ ngay. Thêm vào đó có sự trợ chiến của Hàm Cốc, Hàm Hư - hai đệ tử hàng thứ hai có võ công cao cường nhất của phái Hoa Sơn. Đinh Bột một phải địch ba nên tốn khá nhiều sức lực. Nếu không phải là nhân vật có nhiều kinh nghiệm lâm trận phong phú thì lão đã sớm lộ bại tướng rồi.

Lần trước tại Từ gia ở Lạc Dương, chưởng môn nhân Bát Quái Chưởng -

Vương Điện Anh cũng từng bị Vệ Thiên Nguyên cho ném chút đau khô, bây giờ Ấn Tân Ma bị Sở Thiên Thư cầm chân nên lão buộc phải đối đầu với Vệ Thiên Nguyên. Vệ Thiên Nguyên lặng lẽ ứng chiến, chàng vừa vận khí kháng độc vừa ngưng thần theo dõi chưởng ảnh của đối phương, kiên chiêu giải chiêu, kiến thức giải thức. Vương Điện Anh vũ lộng song chưởng và không ngừng di chuyển xoay quanh Vệ Thiên Nguyên, nhưng trước sau vẫn không công trúng đích.

Lạc Dương võ sư Tạ Quốc Đường cũng tiến lên trợ chiến với lão, hai đối một mới từ từ chiếm được thế thượng phong.

Phía bên kia Thiên Cơ đạo nhân đã điều tức vận khí xong, tinh thần hoàn

toàn hồi phục như trước. Lão lạnh lùng nói:

- Sở Kinh Tùng, bây giờ ngươi bản thân đã khó bảo toàn mà còn bảo vệ cho yêu nữ kia sao?

Sở Kinh Tùng bị Dương Quang Tán Nhân và Thiên Khu quần chiến không sao thoát ra được, đại nộ nói:

- Không biết xấu mặt, nếu ngươi không sợ anh hùng thiên hạ cười chê thì cứ đi bức hiếp nữ nhi của ta đi!

Thiên Cơ muốn thu thập Tề Tẩu Ngọc nhưng bị Sở Kinh Tùng điểm trúng tâm đên nên không tiện động thủ. Lão đành nói gượng:

- Ngươi mới không biết xấu mặt, ai chẳng biết yêu nữ kia là nhi nữ của Tề Cần Minh, mẫu thân của ả cái giá thì ả vẫn là người họ Tề. Vậy mà... vậy mà...

Dương Quang Tán Nhân nghe không thuận tai nên vội nói:

- Sư huynh, hà tất phải đa ngôn, bảo đồ nhi của muội đi thu thập ả.

Trong bốn người đến cùng với Thiên Cơ đạo nhân, đã có bốn năm nhân vật đồng thanh nói:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, để tại hạ thu thập yêu nữ đó!

Nói đoạn năm người cùng tiến lên vây lấy Tề Tẩu Ngọc, đồ đệ của Dương Quang Tán Nhân là Thanh Loan là kẻ đi đầu. Đạo cô này múa tít trường kiếm xông tới, kiếm quang vây xung quanh Tề Tẩu Ngọc đồng thời cũng ngăn cản bốn nhân vật phía sau.

Đạo cô Thanh Loan lớn tiếng nói:

- Hảo nam tử không đấu với nữ nhân, các vị sư bá hãy nhường cho tiểu nữ đối phó với yêu nữ này!

“Hảo nam tử không đấu với nữ nhân”, câu này nghe khá nhột tai. Ý tứ rõ ràng, nam tử hán đại trượng phu đâu thể bức hiếp hàng nữ lưu. Những người này tuy chưa hẳn là nhân vật hiệp nghĩa đạo chân chính nhưng cũng là nhân vật có chút danh khí, vừa nghe lời này thì chẳng ai dám mặt dày mày dạn vây kích một thiếu nữ nữa. Quả nhiên, không ai bảo ai nhưng tất cả đều thối lui.

Thanh Loan là đệ tử đắc ý của Dương Quang Tán Nhân nên kiếm phong cũng không thua kém Tề Tẩu Ngọc. Đạo cô này miệng mắng Tề Tẩu Ngọc là yêu nữ và biểu hiện bên ngoài cũng như muốn sử xuất chiêu số toàn thân nhưng mỗi khi đến chỗ quan trọng thì lại thi triển thủ pháp ảo diệu để tránh sát thủ hoặc tránh thế lưỡng bại câu thương.

Tề Tẩu Ngọc là nhân vật cực kỳ thông minh, qua hai ba lần như vậy thì nàng đã nhìn thấy tâm ý của đối phương. Song phương giao đấu kịch liệt khó có thể phân giải, chiêu thức không có ý giả vờ nhưng trong giả có thật, trong thật có giả, khiến người ngoài quan chiến bị hoa mắt, không nhận thấy được điều gì. Kiếm pháp của song phương đều nhanh như chớp, thủ pháp cực kỳ

ảo diệu, người ngoài nếu không lưu tâm quan sát kỹ thì làm sao nhìn thấy bọn họ hạ thủ lưu tình?

Lúc này trước linh đường đã phân ra mấy trường kịch chiến, trường ác chiến được chú ý nhất vẫn là Dương Quang Tán Nhân và Thiên Khu đạo nhân song đấu Sở Kinh Tùng. Sở Kinh Tùng kiếm chưởng kiêm toàn, lão xuất một chiêu Thiết tọa hoành giang, hoành ngang trường kiếm đỡ thế công của Dương Quang Tán Nhân, đồng thời chưởng lực đẩy thẳng qua trái buộc Thiên Khu đạo nhân phải thối lui hai bước. Lão lớn tiếng nói:

- Các vị hãy nghe tại hạ nói một lời, thuộc hạ Tiêu Chí Dao cũng đến đây vây bắt Vệ Thiên Nguyên, hiện đang hỗn chiến với cừu nhân của Thượng Quan Vân Long, nếu các vị cứ tiếp tục thế này, há chẳng phải là liên thủ với bọn chúng sao?

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi nói:

- Đây là hai việc khác nhau, có lý nào ghép chung lại nói? Họ Sở kia, nếu người sợ hắc bạch lưỡng đạo náo nhiệt trong nhà ngươi thì bọn ta sẽ đuổi bọn chúng đi thay ngươi!

Nói đoạn lão vung trường kiếm ra hiệu cho đệ tử phái Hoa Sơn gia nhập vòng chiến.

Bản ý của Thiên Cơ đạo nhân là muốn đánh đuổi hai toán người kia đi, nhưng những bằng hữu mà lão mới đến chỉ thiên vị một bên. Đó là bọn Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc. Do đó khi gia nhập vòng chiến thì bọn người này tuy đều công kích cả hai bên nhưng chỉ cần quan sát kỹ là có thể nhận ra ngay, bọn họ công kích phía Lỗ Đình Phương là hư chiêu, còn công kích phía Tây Môn Bá là hạ sát thủ.

Bọn Tây Môn Bá vốn đã ít nhân số, khi đối phó với người của Lỗ Đình Phương đã bị đẩy vào thế hạ phong, hiện tại lại thêm địch nên không thể nào đối phó nổi. Không đầy một khắc thì đã có ba, bốn nhân vật thọ thương rồi. Tình thế biến đổi như vậy nhưng Mai Thanh Phong lại chau mày. Nên biết, giới hiệp nghĩa đạo đến Sở gia lần này, ngoài đệ tử của phái Hoa Sơn ra thì số còn lại là do Mai Thanh Phong dẫn đầu. Nhưng những nhân vật có quan hệ với Mai Thanh Phong chỉ là thiểu số, phần lớn là do Thiên Cơ đạo nhân mời đến, vì thế có những nhân vật mà ngay cả Mai Thanh Phong cũng không biết lai lịch của bọn họ. Tuy nhiên, Thiên Cơ đạo nhân là một trong sáu đại trưởng lão của phái Hoa Sơn nên Mai Thanh Phong cũng đánh tin những người do lão mời đến là bằng hữu hiệp nghĩa đạo.

Bản thân Mai Thanh Phong tuy hành sự có chút hồ đồ nhưng bất luận thế nào cũng còn chút chính nghĩa. Hiện tại thấy hành vi của đồng bọn chỉ thiên vị một bên thì lão tự hỏi:

- “Làm sao có thể gọi là hiệp nghĩa đạo?”.

Đang lúc lão do dự không biết có nên kháng nghị với Thiên Cơ đạo nhân

hay không thì bỗng nhiên có người lớn tiếng hô:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ.

Một người khác hô tiếp:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi!

Mai Thanh Phong cả kinh, thầm nghĩ:

- “Lẽ nào đích thân Thượng Quan Vân Long tới?”.

Lão thừa biết Thiên Cơ đạo nhân cũng biết “Ảo Kiếm Linh Kỳ” là hiệu lệnh võ lâm Tây Vực của Thượng Quan Vân Long.

Tất cả mọi người tại đương trường đều kinh ngạc nhưng Vệ Thiên Nguyên lại vui mừng khôn tả, bất giác chàng kêu thất thanh:

- Phi Phụng, nàng đến phải không?

Chàng đoán không sai, quả nhiên là Thượng Quan Phi Phụng đến. Nói thì chậm nhưng tình hình thế biến động cực kỳ nhanh, chớp mắt toán người này đã tiến vào Sở gia. Tổng cộng chỉ có bốn người. Đi đầu là hai đại hán uy phong dũng mãnh, không một ai biết lai lịch bọn họ. Đi giữa chính là Thượng Quan Phi Phụng. Nhưng quần hùng kinh ngạc nhất chính là nhân vật đi sau cùng. Người này không phải ai xa lạ mà chính là một trong ngũ lão của Võ Đang - Ngọc Hư Tử.

Hai đại hán đi đầu, một cầm đại thiết chùy, tất cả đao, thương, kiếm đều bị hấn đánh văng lên không trung. Những kẻ công lực hơi yếu thì không những binh khí rời tay mà hồ khẩu tay cũng toạc máu, người cũng bị chấn văng ra xa. Đại hán thứ hai còn lợi hại hơn, song thủ không có binh khí nhưng xông vào đám quần hùng đang loạn sát như xông vào chỗ không người. Hấn thuận tay túm từng tên như túm gà rồi nhấc lên quăng đi. Dường như hai đại hán này đã biết được thân phận của từng người, nên thiết chùy, thiết chương chỉ đối phó với bọn Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc mà thôi.

Nhưng đả thương người nhiều nhất chính là Thượng Quan Phi Phụng, ảo kiếm của nàng thi triển nhanh như chớp, thoát đông, thoát tây, trong chớp mắt đã có sáu, bảy tên thuộc hạ của Tiêu Chí Dao và mười mấy nhân vật hiệp nghĩa do Thiên Cơ đạo nhân mời đến bị thọ thương dưới kiếm của nàng.

Trường hỗn chiến lập tức ngừng lại, với sự dẫn đầu của Lỗ Đình Phương và Hàn Trụ Quốc thì bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao và những nhân vật gọi là hiệp nghĩa đạo trợ giúp bọn chúng đều tháo chạy tứ tán. Bọn người Tây Môn Bá và Đông Phương Hùng thì vội vàng cứu tử phù thương. Bản thân Tây Môn Bá cũng thọ thương nhưng vẫn cố gắng thay huynh đệ thuộc hạ bước lên trước hành lễ tham kiến Thượng Quan Phi Phụng.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ, thì ra bọn Tây Môn Bá là thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long. Cuộc hỗn chiến ngoài sân viện đã dừng nhưng trận ác chiến trước linh đường vẫn còn tiếp diễn. Thượng Quan Phi Phụng chậm

rãi bước qua phía linh đường, Ngọc Hư Tử trước sau vẫn chưa xuất thủ, lúc này lão theo sát phía sau nàng.

Mai Thanh Phong thấy Phi Phụng bước về phía mình thì biến sắc, vội nói:

- Bọn ta không thuộc mười ba môn phái ở Tây Vực. Xưa nay cùng lệnh tôn nước sông không phạm nước giếng. Áo Kiếm Linh Kỳ của cô nương không thể chi phối bọn tại hạ!

Khẩu khí tuy không cam chịu nhược, nhưng rõ ràng tâm đã hoang mang.

Phi Phụng thần nhiên nói:

- Lão chó vọng động, ta không có ý chi phối lão!

Nói đoạn nàng cao giọng nói:

- Tất cả ngừng tay!

Ấn Tân Ma và Vương Điện Anh đang hợp kích Vệ Thiên Nguyên, còn Tạ Quốc Đường thì đã ngừng tay. Đại hán sử dụng thiết chùy quát:

- Để ta thử Cuồng ma trượng của phái Thiếu Lâm xem sao?

Nói đoạn hán vung thiết chùy kích tới ngay. Ấn Tân Ma cũng lập tức hoành thiên trượng chống đỡ. Chỉ nghe ba tiếng “Choang! Choang! Choang!” đình tai nhức óc và tiếng thứ ba vừa dứt thì thiên trượng của Ấn Tân Ma cũng biến thành hình cánh cung. Lão buột miệng kêu thất thanh một tiếng, miệng thổ huyết tươi rồi ngã lăn xuống đất. Phía bên kia, Vương Điện Anh cũng bị Vệ Thiên Nguyên chụp trúng đầu vai rồi quăng ra xa.

Ba trưởng lão của phái Hoa Sơn vì giữ thể diện nên vẫn chưa cam tâm bãi thủ.

Ngọc Hư Tử cao giọng nói:

- Các vị đại hữu của phái Hoa Sơn, nếu các vị tin bản đạo thì xin dừng tay ngay thôi.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngươi dùng thân phận gì để phát ngôn?

Ngọc Hư Tử nói:

- Đương nhiên là lấy thân phận bằng hữu của phái Hoa Sơn.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Không đúng rồi! Trước đây ngươi là bằng hữu của phái Hoa Sơn ta thật, nhưng hiện tại, hì hì, ngươi là bằng hữu của ai thì có lẽ mọi người đã mục kiến rõ ràng rồi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Ta là bằng hữu của phái Hoa Sơn và cũng là bằng hữu của Thượng Quan cô nương. Ta không thiên vị bên nào cả. Theo ta biết, Thượng Quan cô nương cũng không phải đến để chống đối các vị, nhưng nếu các vị không bãi thủ thì tình thế tất sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Kỳ thực nếu Thượng Quan Phi Phụng tham chiến thì phái Hoa Sơn chắc chắn sẽ đại bại.

Nhưng Ngọc Hư Tử nói lưỡng bại câu thương là đã giữ thể diện cho phái Hoa Sơn rồi.

Lúc này Hàm Hư, Hàm Cốc lần lượt ngừng tay, kẻ đó là Thiên Sách đạo nhân cũng án kiếm bất động. Lão nói:

- Sư huynh, niệm tình giao hảo của phái Võ Đang và phái Hoa Sơn chúng ta, có lẽ chúng ta nên thử xem Ngọc Hư Tử nói thế nào.

Ngọc Hư Tử tiếp lời:

- Không phải ta nói mà là Thượng Quan cô nương có lời muốn nói với các vị.

Thiên Cơ vẫn tức anh ách, buột miệng nói:

- Tại sao bọn ta phải nghe ả nói? Dù Thượng Quan Vân Long đích thân đến đây thì Áo Kiếm Linh Kỳ của hần cũng không chi phối được phái Hoa Sơn bọn ta!

Dương Quang Tán Nhân thi triển chiêu số đã chậm lại, thần thái của bà ta có vẻ bất định. Bà liếc nhìn Ngọc Hư Tử rồi nói:

- Nói tới nói lui, thì ra cũng chỉ là thân phận thuyết khách.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đạo cô sai rồi!

Dương Quang Tán Nhân nói:

- Chẳng phải cô nương mời lão ta đến sao?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Không sai. Ngọc Hư Tử đạo trưởng là do ta mời đến, nhưng không phải mời đến thuyết khách và cũng không phải mời đến để trợ giúp mà chỉ mời đến để làm chứng thôi.

Dương Quang Tán Nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm chứng? Chứng kiến điều gì?

Phi Phụng không trả lời ngay mà hướng sang nói với Thiên Cơ:

- Ta không thể chi phối lão nhưng có người có thể chi phối lão đấy!

Thiên Cơ quát hỏi:

- Là ai?

Phi Phụng nói:

- Là chương môn hiện nhiệm của phái Hoa Sơn - Thiên Ngộ đạo trưởng. Lão ra lệnh cho các vị lập tức hồi sơn, không được sinh sự ở nơi này!

Thiên Cơ dùng dùng lộ khí, nói:

- Hồ thuyết bát đạo, mệnh lệnh của chương môn bản phái mà để người truyền đạt sao?

Phi Phụng nói:

- Ta biết các vị không tin nên mới mời Ngọc Hư Tử đạo trưởng đến làm chứng.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Người và... và bọn chúng là đồng bọn với nhau thì làm chúng để làm gì?
Phi Phụng thần nhiên nói:
- Vì nể Thiên Ngộ đạo trưởng nên ta không muốn mắng lão đấy, nhưng món nợ này sẽ có ngày thanh toán với lão.
Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:
- Thượng Quan cô nương, thực ra cô nương cũng chẳng cần tìm bản đạo đến làm chứng.
Phi Phụng nói:
- Nhân chứng vật chứng đầy đủ vẫn tốt hơn chứ.
Thiên Cơ sửng người, hỏi ngay:
- Vật chứng gì?
Phi Phụng đáp:
- Là thủ dụ của chương môn quý phái?
Lời này vừa xuất thì không một đệ tử nào của phái Hoa Sơn lại không kinh ngạc. Thiên Cơ, Dương Quang Tán Nhân cùng nói:
- Lấy ra xem!
Phi Phụng mỉm cười, nói:
- Các vị tranh nhau xem thì nên đưa cho ai đây?
Nói đoạn nàng vung tay phất nhẹ về phía Thiên Cơ đạo nhân.
Thiên Cơ vốn úy kỵ Phi Phụng nên sợ nàng phất ám khí, theo bản năng lão lách người tránh né, nhưng vật trong tay Phi Phụng bay ra không phải là ám khí mà là một trang giấy.
Dương Quang Tán Nhân đứng gần đó nên vung tay tiếp lấy ngay. Bà ta mở ra xem và kêu lên:
- Đây, hình như là bút tích của chương môn sư huynh thật rồi!
Thiên Sách, Thiên Khu, Hàm Hư, Hàm Cốc và một số đệ tử khác của phái Hoa Sơn cũng vây lại xem, trên trang giấy viết rằng:
“Tự dụ đệ tử bản phái!
Vụ án tiền chương môn sư huynh bị hại đã thấy được manh mối, những phán đoán trước đây không phải là sự thật. Nghi hung thủ là một kẻ khác, không lâu sau sẽ điều tra rõ ràng.
Chuyện này không can hệ đến Tề gia nên chuyển đi Dương Châu có thể hủy bỏ. Nhận được tự dụ này lập tức hồi sơn, không được vọng động gây hiềm khích.
Thiên Ngộ thủ dụ.”.
Thiên Cơ đạo nhân xem xong trang thủ dụ thì chợt hoài nghi, nói:
- Trang thủ dụ này làm sao người lấy được?
Thật là:
“Thủ dụ truyền lại như lời thanh.
Danh môn chính phái hữu gian đồ.”.

Tạm dịch:

*“Thủ dụ truyền đến như tiếng sét.
Danh môn chính phái có gian đồ.”*

Hồi 13

Cờ Tàn Hồn Loạn, Biến Thế Khó Lường

Thượng Quan Phi Phụng chậm rãi nói:

- Thân Hồng, người hãy nói cho bọn họ nghe.

Đại hán sử dụng thiết chùy bước lên trước, nói:

- Bọn tại hạ hai người phụng mệnh chủ nhân đưa một phong thư đến Thiên Ngô đạo trưởng. Thiên Ngô đạo trưởng biết bọn tại hạ muốn đi Dương Châu nên lão xem xong thư của tề chủ nhân thì quay vào thư phòng viết bức thư này nhờ bọn tại hạ mang đến Dương Châu giao cho các vị.

Phi Phụng tiếp lời:

- Cũng may là ta biết các vị muốn đến Sở gia tìm ta thanh toán nên nhân tiện ta mang phong thư này đến cho các vị. Hiện tại các vị còn muốn thanh toán với ta nữa không?

Nếu những lời Thân Hồng nói là thật, chương môn phái Hoa Sơn đã nhờ thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long chuyển giao thủ dụ cho đệ tử bản phái thì người của phái Hoa Sơn làm sao có thể gây khó dễ đối với nữ nhi của Thượng Quan Vân Long?

Thần sắc của Thiên Cơ đạo nhân lúc nàu rất khó coi, lão không để ý gì đến Phi Phụng mà chú mục nhìn Thân Hồng rồi hỏi:

- Chương môn sư huynh của bọn ta có thư hồi âm cho chủ nhân của các người không?

Thân Hồng nói:

- Không có thư tín mà chỉ có khẩu tín, Thiên Ngô đạo trưởng bảo bọn tại hạ bẩm báo với tề chủ nhân là lão đã biết sự tình. Lão đa tạ hảo ý của tề chủ nhân.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Thứ lỗi cho ta nói mấy câu vô lễ, đại danh của người ta chỉ mới nghe lần đầu. Như vậy ở chỗ Thượng Quan tiên sinh, e rằng người không phải là nhân vật có vai vế.

Thân Hồng thản nhiên nói:

- Không sai, bọn tại hạ chỉ là vô danh tiểu tốt, chạy việc cho tề chủ nhân mà thôi.

Thiên Cơ nói:

- Nói như vậy thì ta không thể không có chút hoài nghi về việc tề chương môn sư huynh phó thác việc này cho các người.

Lão giờ cao phong thư lên rồi nói tiếp:

- Các vị đồng môn đã xem qua rồi nhé, cách thức phong thư này dường như cũng có chỗ không đúng.

Nên biết Thiên Ngô đạo nhân xưa nay nhu nhược, bất đoán, mọi việc lớn nhỏ của phái Hoa Sơn phần lớn là lấy quyết định của Thiên Cơ đạo nhân. Lần này Thiên Cơ đạo nhân soái lãnh đệ tử hạ sơn nên càng là trưởng bối của đồng môn. Án theo lẽ đó nên Thiên Ngô không thể không khách khí với Thiên Cơ mà hạ dụ cho lão. Dù phải hạ dụ cho đệ tử đi nữa, thì lẽ ra cũng phải do Thiên Cơ thay mặt truyền dụ. Nhưng phong thư này chỉ viết:

“Tự dụ đệ tử bản phái”, căn bản không đề cập đến tên tuổi Thiên Cơ, như vậy chẳng khác gì xem lão cũng như mọi đệ tử khác.

Ngọc Hư Tử lên tiếng:

- Khi Thiên Ngô đạo trưởng giao phong thư này cho Thân Hồng thì bản đạo có mặt tại hiện trường.

Thiên Cơ nói:

- Lúc đó người không xem qua phong thư này à?

Ngọc Hư Tử tỏ vẻ không vui, lão nói:

- Các hạ cho rằng ta có thể xem lén thư tín của người khác sao?

Thiên Cơ nói:

- Ta không có ý đó, nhưng người đã không xem qua thì làm sao biết phong thư này là nguyên bản?

Thân Hồng phát lộ, lớn tiếng nói:

- Lão nói vậy là có ý gì?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ta không biết phong thư mà tệ chương môn sư huynh nhờ người chuyển là viết cho ai, nhưng ta biết Công Dã Hoảng tiên sinh của quý phái rất sở trường về việc sao chép tự họa.

Công Dã Hoảng thừa sức giả mạo bút tích của tệ sư huynh để viết một phong thư khác.

Ngọc Hư Tử không nhịn được nên buột miệng nói:

- Thiên Cơ đạo huynh, ta không dám nói đạo huynh đem lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, nhưng hôm đó ta là người tại trường, ta cũng từng nghe Thiên Ngô đạo trưởng muốn các vị hồi sơn.

Thiên Cơ cười nhạt rồi nói:

- Ngọc Hư Tử, ta tin người là quân tử, nhưng hai vị nhân huynh này bình sinh ta không quen biết, còn vị Thượng Quan cô nương kia ta cũng chỉ biết là bằng hữu của Vệ Thiên Nguyên.

Ý câu này lão muốn nói là dối với bọn họ, lão không thể tin được.

Nhìn thấy tình thế giằng co nên Dao Quang Tán Nhân lên tiếng:

- Ta thấy đây là bút tích của chương môn sư huynh, chứ không nghi ngờ gì

nữa.

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi nói:

- Làm sao biết được?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Chương môn sư huynh thường dùng bút pháp chữ thảo để viết thư dụ nên có thói quen là viết thiếu một nét sau chữ “nhân”. Thói quen này của chương môn sư huynh, người ngoài không thể biết được.

Thiên Cơ đạo nhân á khẩu, hồi lâu sau lão mới nói:

- Dù là thật đi nữa thì chuyện lần này là do ta phát thiệp mời bằng hữu, khi đến đây các người cũng từng đồng ý là do ta cầm lái. Bây giờ há có thể bỏ ngang giữa đường lấy đầu hổ làm đuôi xà?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Thế à, thì ra lão là người lãnh đạo bọn họ để đối phó với ta và Vệ Thiên Nguyên.

Được, lão đã muốn làm đầu hổ thì làm đến cùng vậy. Ta muốn xem lão là đầu hổ hay đầu chuột đây.

Ý tứ rất rõ ràng, tức là nàng muốn đơn đả độc đấu với đối phương.

Bình thời Thiên Cơ đạo nhân cũng đã úy kỵ ảo kiếm của Phi Phụng rồi, hiện tại đã qua một trường hỗn chiến, công lực của lão chưa kịp hồi phục nên càng không nắm chắc phần thắng. Tuy nhiên lão vẫn cứng đầu, nói:

- Đánh thì đánh, lẽ nào ta lại sợ người?

Ngoài miệng nói không sợ nhưng thực ra trong lòng lão rất hoang mang.

Dao Quang Tán Nhân vội lên tiếng:

- Sư huynh, đây không phải là lúc tức khí, xin hãy nghe muội nói một lời.

Thiên Cơ có cơ hội hoãn nên hỏi ngay:

- Được, sư muội muốn nói gì?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Muội cho rằng không chuyện gì quan trọng hơn chuyện báo thù cho tiền chương môn sư huynh. Thiên Ngộ sư huynh đã nói phán đoán trước đây phi sự thực, tức là không liên quan gì đến Tề Căn Minh, Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Vân Long. Chương môn sư huynh đã muốn chúng ta lập tức hồi sơn, chúng ta há có thể làm trái mệnh lệnh của chương môn hiện nhiệm sao?

Thiên Sách, Thiên Khu đều sợ tái chiến nên vừa nghe thì đồng thanh cho là đúng.

Thiên Cơ tuy ngoài miệng nói cứng nhưng thực ra trong lòng đã hoang mang vì vậy đây là cơ hội để lão thực hiện hoãn binh chi kế. Lão nói:

- Mọi người đã chủ trương như vậy thì đành hồi sơn rồi hãy nói tiếp. Họ Vệ kia, món nợ này ta ghi nhớ đấy, ngày sau sẽ tìm người thanh toán.

Tề Tấu Ngọc bị lão bức hiếp nên khí hận chưa tiêu, cướp lời nói:

- Lão mũi trâu, đạo sĩ thúì, món nợ này Vệ sư huynh không thanh toán với lão thì ta cũng tìm lão thanh toán thôi.

Sở Kinh Tùng không muốn phát sinh thêm hiềm khích nên vội nói:

- Ngọc nhi, không cần đa ngôn nữa. Người đi thăm... a, mẫu thân của người cũng đã ra rồi kia.

Lời vừa dứt thì quả nhiên có Sở phu nhân Trang Anh Nam từ ngoài sân viện đang bước đến. Tề Tẩu Ngọc vừa chạy đến trước vừa nói:

- Mẫu thân, tiểu nữ ở đây, tiểu nữ không sao cả.

Hai mẹ con chưa kịp tương hội thì chợt nghe có người kêu lên:

- Sư muội, nàng mau quay lại!

Thì ra người này là Quách Hoàn Tế, hắn đang gọi sư muội của hắn là Từ Miên Dao. Từ Miên Dao đầu bù tóc rối vừa chạy vừa kêu:

- Không cần lo cho ta, ta phải đi hỏi Sở bá bá là tại sao lão đi giúp tiểu ma đầu họ Vệ kia?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ sau hòn giả sơn phóng ra chụp nàng lại và nói:

- Đúng rồi, người muốn báo phụ thù thì phải dựa vào Tiêu thế gia. Tiêu đại công tử đang mong nhớ người, hãy theo ta quay về đi.

Nhân vật này không phải ai xa lạ mà chính là thuộc hạ do Tiêu Chí Dao phái đến, hắn là Hàn Trụ Quốc. Nguyên hắn đã cùng tàn binh bỏ chạy nhưng lợi dụng sân viện rộng lớn có nhiều giả sơn cây cảnh và mọi người chú ý vào cuộc đấu khẩu giữa Phi Phụng và Thiên Cơ nên hắn ẩn thân nán lại chờ đợi biến cố. Không ngờ sự chờ đợi của hắn đã có kết quả ngoài mong đợi.

Trang Anh Nam đang đi tới và thấy vậy thì kinh ngạc không thôi, bà vội tung người tới trước, và phát tay áo xuất chiêu ngay. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, da mặt Hàn Trụ Quốc lập tức nổi ngấn, da rách máu tươm, cũng may là hắn chưa bị đánh trúng mắt. Nói thì chậm nhưng tình thế diễn ra rất nhanh. Hàn Trụ Quốc lập tức nhấc Từ Miên Dao lên làm lá chắn để ngăn Sở phu nhân.

Hắn đưa chủy thủ kề vào cổ Từ Miên Dao và cười nhạt, nói:

- Ta không biết nên xưng hô với người là Tề phu nhân hay là Sở phu nhân, nhưng bất luận là ai thì cũng không được động đến vị Từ cô nương này. Cô ta là người mà Tiêu công tử của bọn ta cần. Tiêu công tử có dặn dò, nếu bắt sống không xong thì giết chết cũng được.

Bây giờ người muốn cướp cô ta đi thì ta sẽ giết cô ta trước. Ta nói cho người biết, thanh chủy thủ của ta đã tẩm chất kịch độc rồi đây.

Sở phu nhân sợ đánh chuột vỡ đồ nhà nên dù có bản lĩnh cao cường cũng đành thúc thủ vô kế.

Thượng Quan Phi Phụng bỗng nhiên bước tới trước và cười hì hì rồi nói:

- Các người chẳng qua là cần người mà thôi, ta đến để trao đổi cho Từ cô

nương thế nào?

Các người áp giải ta về kinh sư giao cho Tiêu Chí Dao thì nhất định công lao sẽ to lớn hơn nhiều.

Hàn Trữ Quốc tuy động lòng nhưng thầm nghĩ:

- “Ta làm sao dám dây vào ả yêu nữ này?”.

Nghĩ đoạn hần lớn tiếng nói:

- Người chớ qua đây, bọn ta chỉ cần Từ cô nương thôi.

Phi Phụng nói:

- Thế thì khiến cho ta thật đau lòng, ta muốn dâng tặng cho người ta mà người ta chẳng xem ta ra gì cả.

Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên thấy ánh hàn quang lóe lên, thân hình Hàn Trữ Quốc lắc lư rồi ngã ra đất, không kịp kêu lên một tiếng. Thủ pháp xuất thủ của Phi Phụng vừa nhanh vừa hiểm lại vừa chuẩn xác khiến Sở phu nhân không thể không kinh tâm động phách.

Thượng Quan Phi Phụng tra kiếm vào vỏ rồi mới mỉm cười nói:

- Người coi ta chẳng ra gì nên ta đành phải giết người thôi.

Từ Miên Dao vừa thoát khỏi tay Hàn Trữ Quốc, tâm thần còn hoang mang cùng cực nên đứng ngẩn người như trời trồng. Quách Hoàn Tế chạy tới đỡ nàng và nói:

- Sư muội, nàng còn không mau tạ ân cứu mạng của Thượng Quan cô nương?

Từ Miên Dao vẫn chưa bình phục thần trí, nàng nhìn Phi Phụng rồi ấp úng nói không ra lời.

Phi Phụng cười ha ha một tràng rồi nói:

- Không có gì phải tạ. Ta biết nàng và Thiên Nguyên có chút hiềm khích và chuyện đó ta cũng từng giúp Thiên Nguyên. Ân ân oán oán có thể hóa giải là được rồi.

Từ Miên Dao còn có thể nói được gì nữa?

Nàng thầm nghĩ:

- “Kỳ thực phụ thân của ta cũng có tội, lẽ nào ta còn có thể trông nhờ Tiêu Chí Dao báo thù cho ta?”.

Nghĩ đoạn nàng không lên tiếng mà mặc nhiên công nhận điều kiện của đối phương rồi theo Quách Hoàn Tế mà đi.

Vệ Thiên Nguyên quay sang nói với Sở Kinh Tùng:

- Sở đại hiệp, lần này đều do tại hạ mà làm liên lụy đến đại hiệp.

Lúc này người của phái Hoa Sơn đều đã bỏ đi, bọn người hiệp nghĩa đạo chân giả hỗn tạp do Thiên Cơ đạo nhân mời đến cũng lạng lẽ rút lui, thuộc hạ của Tiêu Chí Dao do Lỗ Đình Phương thống lĩnh cũng cao chạy xa bay. Tuy nhiên, trên mặt đất còn đến mười mấy thi thể, quá bán là người của Tiêu Chí Dao.

Sở Kinh Tùng gương cười nói:

- Vệ thiếu hiệp, đừng nên nói những lời như vậy. Tiêu Chí Dao đã sớm hoài nghi ta, dù không có chuyện này của thiếu hiệp thì ta cũng không thể an cư tại gia. Xin thứ lỗi, ta không thể tiền thiếu hiệp.

Sở phu nhân bước lên trước, nói:

- Vệ hiền đệ, nếu ngươi có cơ hội gặp phụ thân Ngọc nhi..

Vệ Thiên Nguyên đỡ lời:

- Xin sư thẩm cứ dặn dò.

Nói đoạn chàng chợt cảm thấy xung hô “sư thẩm” (thê tử của sư thúc) không ổn nên vội tránh ánh mắt của Trang Anh Nam.

Dường như Trang Anh Nam không biết nói thế nào cho phải nên ngập ngừng một lúc lâu mới nói:

- Nếu ngươi có cơ hội gặp phụ thân của Ngọc nhi thì chuyển giúp ta một câu khẩu tín.

Nói rằng Ngọc nhi đang ở chỗ ta nên không có gì phải lo lắng.

Vệ Thiên Nguyên nhận lời xong thì quay sang nói với Tề Tẩu Ngọc:

- Sư muội, may mà đêm nay có nàng giúp đỡ.

Chàng cũng không biết nói thế nào cho phải, bởi lẽ trước đây thì giữa bọn họ quyết không thể có những lời khách khí như vậy.

Tề Tẩu Ngọc thần trí càng mơ hồ, nói:

- Chúc mừng sư huynh tìm được một vị sư tẩu tài mạo song toàn!

Vệ Thiên Nguyên biết nàng đã nghe những lời khẩu cầu của chàng trước linh đường Khương Tuyết Quân nên đành cười gương mà thôi.

Phi Phụng thần nhiên mỉm cười với Tẩu Ngọc rồi nói:

- Đa tạ lời khen tặng, ta và chàng chỉ mới định thân, chưa chắc sẽ là sư tẩu của nàng.

Vệ Thiên Nguyên tự trấn an rồi nói:

- Sư muội, xin nàng nói cho ta biết, di thể của Tuyết Quân hiện ở đâu? An táng chưa?

Linh đường tối qua là chuyện thế nào vậy?

Tề Tẩu Ngọc không trả lời vấn đề chàng hỏi, mà lạnh lùng nói:

- Huynh còn nhớ đến Tuyết Quân tỷ tỷ à? Vậy thì muội phải thay cô ta cảm ơn sư huynh thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta đến đây cốt yếu là muội lo liệu hậu sự cho cô ta.

Sở Thiên Thư lên tiếng:

- Nghe nói di thể của cô ta do ai đó chuyển đi sau cuộc chiến Bí Ma Nhai, là ai thì bọn ta không biết nhưng trong tương lai nhất định người sẽ biết. Tuyết Quân là sư muội của ta, linh đường này là do huynh muội ta lập cho cô ta để tỏ chút lòng hoài niệm mà thôi.

Khi chàng nói đến câu “trong tương lai nhất định người sẽ biết” thì mục quang của chàng liếc nhìn qua Phi Phụng.

Tề Tẩu Ngọc lạnh lùng nói:

- Vệ sư huynh, muội thay Tuyết Quân tỷ tỷ đa tạ sư huynh đã phúng tế cô ta, nhưng muội không muốn thấy sư huynh nữa, sư huynh hãy đi đi!

Vệ Thiên Nguyên chợt cảm thấy cõi lòng xót xa, trước mắt hoa lên, thân hình tựa như ngọn đuốc trước gió, lắc lư muốn khụy xuống. Chàng trúng độc đã nhiều canh giờ, hiện tại bị cảm xúc chế ngự nên không chịu được nữa.

Trang Anh Nam liền nói:

- Ôi, Ngọc nhi, làm sao người có thể giận sư huynh của người như thế?

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ sẽ giải độc cho chàng, không việc gì đâu.

Nói đoạn nàng điểm huyết ngũ của Vệ Thiên Nguyên rồi bảo thuộc hạ chuẩn bị xa mã đưa chàng đi.

Người của Sở gia đều lảng tránh, chỉ có Đinh Bột đi theo tiễn đưa. Vừa đi lão vừa nói:

- Thượng Quan cô nương, lão phu phải thỉnh tội cô nương rồi. Vở kịch này, ôi, thật không ngờ...

Phi Phụng nói:

- Vở kịch này lão đã diễn rất hay, việc gì phải thỉnh tội?

Thì ra vở kịch này là do nàng và Đinh Bột an bày.

Đinh Bột nói:

- Lão phu tuy không hoang tưởng nhưng chẳng ngờ vở kịch này tựa hồ như lộng giả thành chân. Nếu cô nương không đến kịp thời thì sợ rằng lão phu không thể rời được hí đài.

Phi Phụng nói:

- Nửa vở đầu là diễn kịch nhưng nửa vở sau không phải là kịch nữa.

Đinh Bột nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa rõ...

- Lão kỳ quái là tại sao ta đến kịp thời phải không? Án chiếu theo kịch bản ban đầu thì ta vốn không cần đến Sở gia tham gia vở kịch này.

- Cô nương đã nghe được gì chăng?

- Không sai, vì ta biết có kẻ muốn hát chung hí đài với chúng ta nên ta phải đến tổng cổ bọn chúng xuống hí đài. Sau đêm chia tay với lão ở Bảo Định thì ta đã biết Tiêu Chí Dao phái người nam hạ, sau đó lại gặp vị đại thiếu gia bảo bối của Tiêu Chí Dao ở Kim Lăng.

- Bọn thuộc hạ của Tiêu Chí Dao còn dễ đối phó, nhưng bọn người phái Hoa Sơn hành sự có chỗ khiến lão phu thật không ngờ. Thứ nhất, lão phu không hiểu tại sao bọn chúng lại có thâm thù đại hận với Tề gia. Trước đây bọn

chúng vu oan cho đại thiếu gia của lão phu, bây giờ lại đổ tội cho Vệ thiếu gia. Thứ hai, trong lúc thuộc hạ của cô nương động thủ với thuộc hạ của Tiêu Chí Dao thì bọn chúng chỉ giúp cho người của Tiêu Chí Dao.

- Kỳ thực ta cũng không ngờ bọn Thiên Cơ lại đến nhanh như thế. Nhưng nhất định lão phải đến đối phó với ta và Vệ Thiên Nguyên, điều đó ta đã lường trước.

Đinh Bột ngạc nhiên nói:

- Cô nương đã sớm liệu đoán chuyện này?

Phi Phụng nói:

- Đúng vậy, chẳng bao lâu nữa lão sẽ rõ. Nay, lão yên tâm để ta đưa Vệ thiếu gia của lão đi chứ?

Đinh Bột nói:

- Giao phó Vệ thiếu gia cho cô nương chính là tâm nguyện của lão phu và Tề thiếu gia.

Tiểu thư nhà lão không hiểu chuyện nên có điều gì đặc tội mong cô nương chớ trách nhé.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Ta làm sao trách cô ta được. Vở kịch này thực ra cũng chỉ vì tiểu thư nhà lão mà diễn thôi. Cô ta và công tử Sở gia theo tình hình tối qua mà đoán thì chắc sẽ biến huynh muội thành phu phụ thôi. Đó mới là tâm nguyện lớn nhất của chủ nhân nhà lão phải không?

Đinh Bột nói:

- Đa tạ cô nương đã thành toàn cho bọn họ!

Phi Phụng nói:

- Được, vậy thì lão có thể yên tâm quay về rồi đây.

Nói đoạn nàng bước lại bên cỗ xe, sờ thử mạch của chàng đã gần bình phục nên vui mừng thầm nghĩ:

- “Xem ra nội công của chàng tăng tiến hơn trước nhiều rồi. Tuy chàng đã uống một viên Bích Linh Đan và trúng độc cũng không lợi hại lắm nhưng nếu nội công chưa đạt đến một trình độ hỏa hầu nhất định thì tuyệt đối không thể có chuyển biến tốt nhanh thế này.”.

Thân Hồng tiến lại gần mỉm cười, nói:

- Việc lần này tuy gặp chút phiền phức ngoài ý muốn nhưng chung quy vẫn có thể nói là thuận lợi. Xin chúc mừng cô nương!

Phi Phụng nói:

- Mau đánh xe đi, nhớ là phải nhẹ nhàng chớ làm kinh động chàng.

Nàng đâu biết trình độ nội công của Vệ Thiên Nguyên còn cao hơn nàng phán đoán, lúc này tuy vẫn trong trạng thái mê ngủ nhưng chàng đã có chút trí giác mơ hồ.

* * * Khi Vệ Thiên Nguyên tỉnh dậy thì đã thấy đến trang viện của Công Dã

Hoàng rồi.

Chàng mở mắt ra và thấy Phi Phụng đang ở bên cạnh. Nàng nói:

- Tốt rồi, đã tỉnh lại thì chàng nên ăn một chút trước nhé!

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Không ngờ chuyện lần trước nơi cổ miếu lại tái diễn. Đây là lần thứ hai nàng chăm sóc cho ta.

Phi Phụng nói:

- Lần này khác trước, lần trước chàng trúng độc chưởng của Mộ Dung Thùy, độc chưởng của lão quái vật đó lợi hại hơn độc dược trên ám khí của Hàn Trữ Quốc nhiều. Lần này muội đảm bảo nội trong hai ngày là chàng có thể bình phục lại như thường.

Sau khi ăn bát cháo nóng do chính tay Phi Phụng nấu thì thần trí của Vệ Thiên Nguyên tỉnh táo rất nhiều, chàng hỏi:

- Đình đại thúc đâu?

Chàng nói nhớ mang máng là hình như Đình Bột có đưa tiễn nên mới hỏi như vậy.

Phi Phụng đáp:

- Lão đã trở về rồi.

- Hình như nàng và lão ta có đàm thoại, phải không? Lão có trách ta không theo lão quay về không?

- Chàng có nghe muội nói chuyện với lão ta à?

- Ta cũng chẳng biết có phải nằm mộng hay không, chỉ nghe loáng thoáng là lão có gọi đến tên ta. Nhưng ta nghĩ lão đã đưa tiễn thì tất phải có nói với nàng vài câu.

- Lão có nói với muội một chuyện, nhưng thực ra muội đã sớm liệu đoán chuyện này.

- Chuyện gì vậy?

Phi Phụng không trả lời mà hỏi lại:

- Chàng thử đoán xem tại sao Đình Bột đến Sở gia?

Vệ Thiên Nguyên nói ngay:

- Chẳng phải lão đến để tìm ta hỏi gia sao?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đó chỉ là một nửa nguyên nhân.

- Nửa kia thì sao?

- Chàng đoán thử xem.

- Đương nhiên là vì sự muội của ta rồi. Gia gia niên kỷ đã cao nên ta hoặc sự muội phải có một người trở về bầu bạn với lão. Tin tức của Đình đại thúc quả thật rất nhạy bén, lão nghe tin sự muội đã đến Sở gia nên mới đến đó.

- Nửa nguyên nhân còn lại chàng chỉ biết một mà không biết hai.

- Thế à, vậy hai là điều gì?

- Đinh Bột quả thật có vì sự muội của chàng mà đến nhưng quan trọng nhất là không phải tìm cô ta hồi gia mà vì đại sự cả đời của cô ta.

Vệ Thiên Nguyên sững người, hỏi:

- Nàng muốn nói cô ta và Sở Thiên Thư?

Phi Phụng nói:

- Không được sao? Bọn họ đã không cùng phụ lại không cùng mẫu, chẳng qua chỉ là huynh muội trên danh phận mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không có ý phản đối chuyện thành thân của bọn họ, ngược lại, nếu bọn họ có thể kết thành phu phụ thì ân oán giữa hai nhà Tề, Sở cũng được hóa giải.

Phi Phụng nói:

- Chủ ý này là do Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên đề xuất, sự thúc Tề Cẩm Minh của chàng cũng đồng ý chuyện hôn sự của bọn họ. Đinh Bột chỉ là người chịu ký thác đến tác thành chuyện này mà thôi.

Nàng ngừng lại mỉm cười rồi nói tiếp:

- Kỳ thực cũng không cần Đinh Bột đến hợp tác, từ chuyện tối qua ở Sở gia cũng có thể nhìn thấy bọn họ là một đôi tâm đầu ý hợp rồi.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Không sai, ta thấy cảm tình của bọn họ không giống như huynh muội trên danh phận.

Bọn họ đúng là một đôi tâm đầu ý hợp. Bây giờ thì ta hiểu rồi, thì ra trước đây nàng nói có khả năng có một tin vui đang chờ ta ở Dương Châu, hóa ra là chuyện này.

Phi Phụng hỏi:

- Thế chàng đã yên tâm cho tiểu sư muội của chàng chưa?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta và nàng giống như nhau, đó là hiện tại đã trút bỏ được tảng đá trong lòng.

Trước khi đến Dương Châu, chàng vẫn còn lo lắng là tình cảm của Tề Tẩu Ngọc đối với chàng vẫn chưa nguôi.

Sắc diện của Phi Phụng chợt ửng đỏ, nàng nói:

- Chàng nói bản thân chàng là được rồi, bắt tất phải lôi kéo cả muội. Chàng cho rằng muội nhất định phải lấy chàng sao?

Bỗng nhiên Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Trở lại vấn đề chính thôi, chuyện của tiểu sư muội thì ta có thể yên tâm, nhưng còn một chuyện khác...

Phi Phụng liền hỏi:

- Chàng muốn nói đến tung tích của di thể của Tuyết Quân tử tử?

- Không sai, di thể của cô ta không biết là do ai đưa đi, điều này khiến ta lo

lắng quá.

- Thực ra chàng cũng không cần lo lắng, có người đưa di thể của Tuyết Quân tử tử đi không có ác ý với cô ta đâu.

Điều này rất dễ hiểu, người đó muốn hại di thể của Khương Tuyết Quân thì hại ngay tại dương trường, hà tất phải phí công đưa thi thể cô ta ra đi? Lúc này Vệ Thiên Nguyên đã bình tĩnh trở lại, chàng suy nghĩ kỹ rồi gật đầu.

Thượng Quan Phi Phụng nói tiếp:

- Chàng yên tâm, qua vài ngày nữa muội sẽ thay chàng điều tra ra manh mối thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Vậy thì ta cũng thay cô ta cảm ơn nàng trước.

- Chúng ta đã định danh phận phu thê thì chàng không cần phải khách khí như người ngoài. Khương tử tử mà biết chàng quan tâm đến cô ta như thế thì cô ta chết cũng có thể nhắm mắt rồi.

- Ta cũng quan tâm đến nàng như vậy nhưng nàng không biết đấy thôi.

- Ấy, chàng chớ có hiểu lầm, không...

(thiếu trang , cuốn) ... này không có chuyện gì chứ?

Phi Phụng nói:

- Sau khi chàng đi rồi thì muội phát hiện bên Bình Sơn Đường có mấy người đi qua đi lại rất khả nghi, nhưng toán người mà Đinh Bội nói đều đã đến Sở gia. Đúng rồi, có lẽ vì bọn chúng điều tra được kết quả là chàng đã đến Sở gia trước nên tưởng rằng muội cũng ở đó.

Còn muội thì phát hiện mấy bóng người và thấy chàng lâu trở về nên mới xuất hành đến Sở gia.

Nàng thay Đinh Bội nói dối nhưng hợp tình hợp lý nên Vệ Thiên Nguyên tin tưởng ngay.

Phi Phụng nói tiếp:

- Hy vọng là ngày mai chàng có thể ngồi ngựa được, nếu không thể ngồi ngựa thì cũng có thể ngồi xe. Vì sáng mai chúng ta phải lên đường rời nơi này rồi.

Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Tất cả cũng vì ta mà liên quan đến nàng và những người ở đây.

- Chuyện này không liên quan đến chàng. Bọn Tiêu Chí Dao đã biết nơi này nên Công Dã Hoảng và chúng ta không thể không đi. Nhưng qua cuộc chiến ở Sở gia tối qua, bọn người do Tiêu Chí Dao phái đến đã thương vong quá nửa, trước khi bọn chúng điều động trợ thủ đắc lực đến thì chỉ ít nơi này cũng có thể bình an được vài ngày.

- Thế tại sao chúng ta phải đi gấp như vậy?

- Phụ thân của muội bảo Thân Hồng, Đồ Tráng đến hỏi thúc muội quay về.

- Thượng Quan thế gia của nàng có chuyện gì chăng?

- Không phải chuyện đại sự gì, chẳng qua là Bạch Đà Sơn chủ muốn ngồi vào vị trí của phụ thân muội thôi.

- Lệnh tôn được mười ba môn phái ở Tây Vực suy tôn làm tông chủ phải không?

- Không sai, Bạch Đà Sơn chủ muốn mười ba môn phái kia từ nay về sau không tuân theo linh kỳ của gia phụ mà nghe theo hiệu lệnh của lão.

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi nói:

- Không ngờ lão ta lại có dã tâm đó, thật là không biết tự lượng sức mình.

Phi Phụng nói:

- Chàng cũng chớ quá xem thường lão ta, có thể võ công lão ta không bằng gia phụ nhưng lão ta đã luyện Hàn Băng Chương và Hỏa Diễm Lục, hai môn công phu này còn lợi hại hơn Mộ Dung Thùy, do đó chưa chắc gia phụ có thể chế ngự được lão ta. Vả lại lão ta còn có Kim Hồ chuyên dụng độc trợ giúp và thuộc hạ của lão cũng không kém gia phụ.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người trong mười ba môn phái có cam tâm theo lão ta không?

- Điều đó cũng không chừng, muội nghĩ tối thiểu cũng có phân nửa người sẽ theo lão ta.

- Tại sao? Bọn chúng không sợ “bắt phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi” sao?

- Vì điều tốt mà lão ta mang đến cho bọn họ nhất định phải hơn điều tốt mà gia phụ mang đến. Chàng có biết Bạch Đà Sơn chủ đã dùng cây gai đầu chế luyện ra Thần Tiên Dược không? Những năm qua, bằng cách mua bán món dược vật này mà lão ta đã đại phát tài đấy! Vả lại người trong mười ba môn phái cũng có không ít kẻ lữ uông Thần Tiên Dược.

Vệ Thiên Nguyên chau mày trầm nghĩ:

- “Đối với chuyện tranh danh đoạt lợi ta không cảm thấy hứng thú, nhưng đối với Bạch Đà Sơn chủ thì ta không thể để cho lão tác ác.”.

Phi Phụng nói tiếp:

- Bên phụ thân còn thiếu trợ thủ đắc lực. Xảy ra chuyện thế này thì đương nhiên muội phải quay về trợ giúp gia phụ muội.

Nói đoạn nàng chú mục nhìn Vệ Thiên Nguyên như chờ đợi điều gì.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Tục ngữ có câu:

“Con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp mẹ chồng”, bây giờ nói ngược lại:

“Con rể xấu cuối cùng cũng phải gặp cha vợ thôi.”.

Phi Phụng mừng rỡ nói:

- Nghe chàng nói câu thứ nhất, muội tưởng rằng chàng cười muội dung mạo xấu xí. Thì ra là chàng đồng ý cùng muội hồi gia.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Luận về dung mạo thì nàng đi với ta có thể gọi là phụng theo kê, người xấu

xỉ chỉ có thể là ta thôi. Nhưng chữ “xấu” không đơn thuần là chỉ dung mạo, không có bản lĩnh cũng thuộc loại của chữ “xấu” đây.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nếu dựa vào bản lĩnh để tuyển đẹp - xấu, thì chàng nên xếp vào hàng mỹ nam tử.

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười rồi nói:

- Ta chưa nhờ nàng “khoe nữ tể” mà.

Phi Phụng nghiêm túc, nói:

- Nói chuyện chính đề thôi, gia phụ đang cần một trợ thủ đắc lực như chàng, chàng đã đồng ý cùng muội về giúp gia phụ thì muội yên tâm cho gia phụ rồi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sao nàng lại nói như thế? Phụ thân của nàng chẳng phải sẽ là phụ thân của ta sao?

- Đúng, muội nói sai rồi. Nhà của muội cũng là nhà của chàng, tại sao lại có thể nói chàng theo muội hỏi gia?

- Đáng tiếc là ta đã sớm mất phụ mẫu và cũng sớm trở thành người vô gia khả quy.

- Đừng nhắc đến chuyện thương tâm đó nữa.

- Nói đến Bạch Đà Sơn chủ thì ta không thể không nhắc đến những chuyện đó. Nàng nên biết, hiện tại lão ta chỉ có kế hoạch đối phó với phụ thân nàng mà thôi, nhưng lão ta đã sớm là cừu nhân của ta. Phụ thân của ta tuy không phải là do lão ta sát hại nhưng ám khí mà bọn cao thủ do Từ Trung Nhạc dẫn đến đã thương phụ thân ta là ám khí tẩm độc của Bạch Đà Sơn chủ. Còn nữa, độc dược mà Từ Trung Nhạc đầu độc phụ thân Khương Tuyết Quân cũng do Bạch Đà Sơn chủ lấy từ trong tay thê tử Kim Hồ của lão.

Phi Phụng trầm giọng nói:

- Chàng và phụ thân của muội liên thủ thì nhất định sẽ trả được thù này.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta cũng tin là nhất định có thể. Do vậy ta mới đảo lại câu nàng vừa nói, đó là không phải ta đi giúp phụ thân nàng mà ta muốn được phụ thân nàng giúp đỡ.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chàng vừa trách muội là xem chàng như ngoại nhân, bây giờ lại đến lượt chàng rồi đây.

Tuy nói thế nhưng lòng nàng rất vui, vì nàng biết Vệ Thiên Nguyên sẽ không thể rời xa nàng.

* * * Qua ngày thứ hai, khi Phi Phụng thức dậy thì thấy Vệ Thiên Nguyên đang thi triển quyền cước ngoài sân viện. Nàng vừa mừng vừa kinh ngạc nói:

- Quyền của chàng đánh rất có lực, xem ra có thể ngồi ngựa rồi đấy.

Vệ Thiên Nguyên thu quyền rồi mỉm cười, nói:

- Không ngờ lần này lại hồi phục nhanh như thế, đừng nói là ngồi ngựa, chạy bộ cũng được nữa đấy.

Phi Phụng nói:

- Tốt, vậy thì lên đường thôi.

Thân Hồng, Đồ Tráng đã chuẩn bị sẵn ngựa chờ đợi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại sao không thấy Công Dã tiên sinh đâu cả?

Nên biết Công Dã Hoảng tuy là thuộc hạ của phụ thân Phi Phụng, nhưng dù sao lão cũng là chủ nhân một trang viện, theo lễ nghĩa mà nói thì Vệ Thiên Nguyên phải cáo biệt chủ nhân mới đúng.

Phi Phụng nói:

- Lão có chuyện nên đi trước một bước rồi, những bức tự họa tàng trữ ở nơi này cũng đã dọn đi sạch từ tối qua.

Vệ Thiên Nguyên lập tức lên ngựa cùng Phi Phụng đi về hướng Tây. Trên đường đi không có chuyện gì bất trắc, hôm đó đoàn người vượt sông Hồng Hà và đến giờ Ngọ thì ngang qua chân núi Hoa Sơn.

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại chuyện ân oán với phái Hoa Sơn nên nói:

- Có lẽ Thiên Cơ đạo nhân đã về đến Hoa Sơn rồi, tối hôm đó lão ta bị ép phải rời Sở gia, không biết lão ta có theo kịp chuyện thị phi gì nữa hay không?

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Theo kịp thị phi, sợ rằng khó tránh khỏi đấy.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Có một chuyện mà ta nghĩ tới nghĩa lui vẫn không thông.

- Chuyện gì vậy?

- Ta và Thiên Cơ đạo nhân xưa nay không can hệ gì với nhau, chẳng hiểu vì có gì mà hình như lão ta rất hận ta?

- Đó là vì duyên có sư thúc Tề Cẩm Minh của chàng. Lão ta không biết chuyện của chúng ta nên sợ rằng lão ta vẫn xem là nữ tể của Tề Cẩm Minh.

- Thực ra Tề sư thúc và phái Hoa Sơn bọn họ cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, lão ta vu oan cho Tề sư thúc là hung thủ sát hại chương môn tiên nhiệm - Thiên Quyền đạo nhân của bọn họ, nhưng chuyện này đã được Thiên Ngộ đạo nhân hóa giải rồi.

- Nếu chàng muốn biết duyên cớ bên trong thì hãy cùng muội lên Hoa Sơn một chuyến.

- Đừng nói đùa, ta còn sợ phải gặp bọn họ ở nơi này gây thêm phiền phức, chúng ta đi nhanh một chút thôi.

Phi Phụng chợt nghiêm dung diện, nói:

- Không phải muội nói chuyện đùa, chàng quên là muội từng hứa với Sở đại hiệp là sẽ hóa giải hiềm khích giữa lão và phái Hoa Sơn sao?

Vệ Thiên Nguyên rung mình, nói:

- Không sai, đây là một chuyện đại sự. Ta đắc tội tiểu nhân cũng không sao, nhưng Sở đại hiệp vì ta mà đắc tội với phái Hoa Sơn, chuyện này phải do ta đi nói rõ với Thiên Ngộ đạo trưởng mới đúng. Nhưng...

Phi Phụng tiếp lời:

- Nhưng chưa đến thời điểm thích hợp phải không?

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Đúng vậy, hóa giải hiềm khích là một đại sự, nếu chưa nhờ người thông báo trước mà đường đột lên núi thì sợ rằng quá lỗ mãng đấy. Thiên Ngộ đạo trưởng tuy tính tình trung hậu, nhưng chuyện bọn Thiên Cơ bị trục ra khỏi Sở gia e rằng đã tổn hại thể diện phái Hoa Sơn.

Vì thế dù Thiên Ngộ đạo trưởng không làm khó dễ chúng ta nhưng sợ rằng đệ tử của lão..

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Sao chàng biết là không có người thông báo trước? Chàng hãy yên tâm, bình nhật Thiên Ngộ đạo trưởng tuy nhu nhược bất quyết nhưng hôm nay chúng ta lên núi thì nhất định lão sẽ không để cho bất kỳ đệ tử nào gây khó dễ cho chúng ta đâu.

Vệ Thiên Nguyên thấy nàng nói chắc chắn như vậy thì bán tín bán nghi, hỏi:

- Thực ra nàng đang giấu ta điều gì vậy?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đến Hoa Sơn rồi chàng sẽ tự biết thôi.

Vệ Thiên Nguyên chột nổi tâm hiếu kỳ, mỉm cười nói:

- Nàng luôn là nhân vật thần thông quảng đại, được rồi, để xem lần này nàng thi triển phép thần thông gì?

Đường lên Hoa Sơn rất hiểm trở nên không tiện đi ngựa, vì vậy Phi Phụng để Đồ Tráng ở lại giữ ngựa, nàng và Thiên Nguyên chỉ mang theo Thân Hồng cùng lên núi. Ba người thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà đi, đến Thiên Xích Trảng thì vừa quá Ngọ một canh giờ.

Thiên Xích Trảng là một khe đá nằm sâu dưới khe vách núi cheo leo, nơi này ngoài ánh sáng bên trên rọi xuống thì xung quanh chẳng thấy được ngoại cảnh gì. Có thể hình dung như một địa đạo, nhưng địa đạo còn bằng phẳng, Thiên Xích Trảng thì dốc đứng chênh vênh chỉ một người đi qua được mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng nói:

- Hoa Sơn thiên hiểm, quả nhiên danh bất hư truyền. Vừa rồi đi qua Thương Long Lãnh, ta cho rằng đã qua một tuyệt hiểm, nào ngờ Thiên Xích Trảng còn nguy hiểm hơn Thương Long Lãnh nhiều.

Giữa lúc bọn họ định thi triển khinh công vượt Thiên Xích Trảng thì đột nhiên có hai đạo sĩ xuất hiện. Hai đạo sĩ này đã từng đến Sở gia và cùng từng động thủ với Vệ Thiên Nguyên, đó là Hàm Cốc và Hàm Hư. Hai đạo sĩ này là đệ tử của chương môn tiền nhiệm - Thiên Quyền đạo nhân nên vẫn tin lời sư thúc Thiên Cơ đạo nhân của bọn chúng nói, cho rằng chuyện sư phụ bọn chúng bị hại có liên quan đến Vệ Thiên Nguyên.

Vừa thấy Vệ Thiên Nguyên đến thì cả hai lập tức nhìn chàng bằng ánh mắt căm hận và lớn tiếng quát:

- Họ Vệ kia, ngươi còn đến đây làm gì?

Vệ Thiên Nguyên bình thản nói:

- Tại hạ xin cầu kiến quý chương môn - Thiên Ngô đạo trưởng.

Hàm Cốc cười nhạt, nói:

- Ngươi mau quên chuyện ở Dương Châu như thế sao? Ngươi còn có gan cầu kiến chương môn của phái Hoa Sơn bọn ta à? Mau rút khỏi nơi này đi.

Vệ Thiên Nguyên kiềm chế nộ khí, nói:

- Tại hạ vì chuyện đó mà đến xin cầu kiến Thiên Ngô đạo trưởng để giải thích.

Hàm Hư quát lớn:

- Không cần đa ngôn. Lễ thường có qua lại, hôm trước người xúi Sở Kinh Tùng đuổi bọn ta đi thì bây giờ bọn ta cũng chỉ có thể tổng cổ người đi thôi! Thiên Xích Trảng chỉ có thể qua từng người một mà Hàm Cốc, Hàm Hư lại thủ ngay hiểm địa, nếu động thủ thì tất phải có một người rơi xuống vách núi. Bọn chúng nhờ vào lợi thế mà mới dám lên mặt ngăn cản Vệ Thiên Nguyên.

Đương nhiên Vệ Thiên Nguyên không muốn liều mạng với chúng, đang lúc vô kế khả thi thì bỗng nhiên nghe có người gọi:

- Nhị vị sư đệ, không được vô lễ với khách nhân.

Vệ Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hai bóng người xuất hiện trên Thiên Xích Trảng. Một vị là nhân vật đứng hàng thứ ba trong Hoa Sơn Ngũ Lão tức Thiên Sách đạo nhân, vị kia chính là văn sĩ trung niên, Công Dã Hoảng.

Hàm Cốc thấy vậy thì ngăn người một lúc rồi nói:

- Sư thúc, tiểu tử họ Vệ này cũng được gọi là khách nhân của chúng ta sao?

Nói đoạn hần thềm nghĩ:

- “Dù chương môn và Thượng Quan Vân Long có giao tình thì cũng chỉ miễn cưỡng xem Thượng Quan cô nương là khách nhân mà thôi.”.

Thiên Sách nói:

- Vị Vệ thiếu hiệp này cũng như Thượng Quan cô nương chính là quý khách mà chương môn bảo các người nghênh đón đấy.

Hàm Hư, Hàm Cốc đích thực là phụng mệnh chương môn nghênh tiếp khách

nhân lên núi, nhưng bọn chúng chưa biết khách nhân là ai. Bây giờ nghe Thiên Sách đạo nhân nói thì cả hai ngẩn người như pho tượng. Bởi lẽ bọn chúng thừa biết vị sư thúc này xưa nay không hề nói dối nên không thể không tin.

Thiên Sách hành lễ và nói:

- Bọn chúng không biết nội tình nên xin Vệ thiếu hiệp chớ trách.

Vệ Thiên Nguyên cũng chẳng biết “nội tình” rốt cuộc là điều gì nên chàng gượng cười, nói:

- Tôi hôm đó tại Sở gia, tại hạ....

Chàng muốn nói mấy lời tạ lỗi nhưng chưa nói ra thì Thiên Sách đạo nhân đã cướp lời, nói:

- Chuyện tối hôm đó thật là một trường hiểu lầm, xin đừng nhắc lại làm gì. Tệ chương môn đang chờ đợi, mời ba vị khách quý theo bản đạo thượng sơn.

Càng nói lời càng khách khí, ngay cả Thân Hồng cũng được liệt vào hàng khách quý.

Có Thiên Sách đạo nhân dẫn đường nên tự nhiên Hàm Hư, Hàm Cốc không dám ngăn chặn. Khi ba người vừa vượt qua Thiên Xích Trảng thì Công Dã Hoảng vội bước lên trước hành lễ tham kiến.

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Ta đến hơi muộn chẳng?

Công Dã Hoảng lắc đầu, nói:

- Tiểu thư đến rất đúng lúc, mọi chuyện đã được Thiên Ngộ đạo trưởng an bày xong, chỉ chờ tiểu thư đến mà thôi.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới rõ, thì ra Công Dã Hoảng rời Dương Châu trước một ngày là phụng mệnh Phi Phụng đến liên lạc với chương môn phái Hoa Sơn. Chỉ có điều chàng không biết lão nói:

“Mọi chuyện đã được an bày xong” là những chuyện gì.

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nghe tiếng chuông “boong... boong” từ trên đỉnh núi truyền xuống, thanh âm chấn động người nghe.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc, nói:

- Chuông được đánh từ trên đỉnh núi phải không? Tại sao tiếng chuông truyền đến nơi này mà còn vang lớn như thế?

Rõ ràng đây không phải là tiếng chuông thường đánh sớm tối của một đạo quán, vì không những Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái mà ngay cả Hàm Cốc, Hàm Hư cũng hiện xuất thần sắc kỳ dị trên mặt.

Thiên Sách đạo nhân giải thích:

- Đây là tiếng chuông triệu tập môn nhân của tệ phái. Chuông này đặt tại Lăng Hư Các trên đỉnh núi, trọng lượng nặng đến năm ngàn bốn trăm cân nên một khi đánh lên thì âm thanh vang đến mười dặm. Nếu không có đại sự

phát sinh thì không được đánh chuông.

Hàm Cốc đáp ứng hỏi:

- Chúng... chúng ta vừa trở về tối qua.. tại.. tại sao lại có đại sự gì phát sinh?

Thiên Sách bình thản nói:

- Khách quý thượng sơn chẳng phải là một đại sự sao?

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng nói đùa rồi, bọn tiểu nữ phận thuộc hàng văn bối, được mời lên núi đã là vinh dự, có đâu là đại sự gì.

Vệ Thiên Nguyên cũng không tin tiếng chuông vừa rồi là vì chàng mà đánh, nhưng chàng lại biết thêm một chuyện, thì ra việc lên Hoa Sơn hôm nay là Phi Phụng đã được Thiên Ngộ đạo trưởng mời từ trước.

Thiên Sách mỉm cười, nói:

- Không giấu gì các vị, hôm nay tề phái có chuyện vui lớn, nhưng nếu các vị không đến thì chuyện lớn này có muốn vui cũng chẳng được. Vì thế, nghênh đón khách quý và chuyện vui lớn tuy là hai nhưng có thể hợp làm một.

Hàm Hư, Hàm Cốc là những nhân vật đứng đầu trong đệ tử đời thứ hai mà chẳng biết được chuyện gì nên trong lòng bất giác không vui. Cả hai cùng nghĩ:

- “Là đại sự gì? Thiên Sách sư thúc còn biết mà tại sao chương môn không nói với bọn ta?”.

Thiên Sách đạo nhân lại tiếp tục dẫn đường, một hàng bảy người thi triển khinh công vượt qua Hồi Tâm Thạch, Bách Xích Hiệp. Ứng Sầu Giản là mấy thế núi hiểm yếu rồi mới đến được Hoa Sơn đỉnh. Trước mắt hiện ra lầu các uy nghi và vị thế như cuộc cờ. Tuy chưa từng qua nơi này nhưng Vệ Thiên Nguyên đã biết đó là Quần Tiên Quán, nơi đệ tử phái Hoa Sơn trú ngụ. Trước Quần Tiên Quán là một thảm cỏ bằng phẳng và rộng lớn, nơi đó có đông đảo đệ tử phái Hoa Sơn tụ tập.

Thiên Sách đạo nhân cao giọng bẩm báo:

- Khách quý đã đến!

Đệ tử phái Hoa Sơn lập tức xếp thành hai hàng chỉnh tề. Thiên Ngộ đạo trưởng đích thân bước ra nghênh đón.

Thiên Ngộ đạo trưởng lấy lễ tiếp đãi tuy nằm trong tiên liệu của Vệ Thiên Nguyên nhưng chàng không ngờ lại long trọng đến thế. Không những chàng cảm thấy ngạc nhiên mà rất nhiều đệ tử phái Hoa Sơn cũng cảm thấy lễ nghênh khách dường như hơi có phần thái quá.

Thiên Cơ đạo nhân hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Chương môn sư huynh, vị khách nhân họ Vệ này là đệ tử của Tề Căn Minh đấy.

Thiên Ngộ thản nhiên:

- Ta biết rồi. Nhưng ta đã sớm nói với sư đệ là Tề Căn Minh không liên can

gì đến chuyện chương môn tiền nhiệm của chúng ta bị hại.

Lão nói thế là có ý trách Thiên Cơ không nên vô lễ với khách nhân.

Xưa nay Thiên Cơ ngang ngược đã quen thói, còn Thiên Ngộ thì nhân hậu nhu nhược, tuy mang danh là chương môn nhưng phần lớn mọi chuyện là do Thiên Cơ quyết định. Bây giờ nghe sư huynh có ý trách mình thì sắc diện của Thiên Cơ chợt ửng đỏ, lão nói:

- Đệ cũng không đoán định Tề Căn Minh là hung thủ, nhưng đương kim vô địch võ lâm, nhân vật có thể sát hại Thiên Quyền sư huynh chỉ đếm trên đầu ngón tay nên việc Tề Căn Minh bị hiềm nghi là không tránh khỏi.

Thiên Ngộ nghiêm sắc diện, nói:

- Ta nói hầy không liên can là đương nhiên bao gồm ý bị hiềm nghi trong đó.

Thiên Cơ vẫn chưa chịu thôi, hỏi tiếp:

- Căn cứ vào đâu mà sư huynh cho rằng như vậy?

Thiên Ngộ chậm rãi nói:

- Đợi một lát nữa ta sẽ nói cho tất cả đệ tử bản phái cùng nghe!

Thiên Cơ tỏ vẻ nghi ngờ, thầm nghĩ:

- “Xưa nay lão ta đều nghe theo lời và làm theo kế của ta, tại sao hôm nay đột nhiên thay đổi? Lẽ nào..”.

Lão nghi thần nghi quỷ trong bụng nhưng không dám nói ra nên đành lặng lẽ thối lui.

Thiên Ngộ đưa Phi Phụng và Thiên Nguyên vào ngồi ở vị trí khách quý rồi sau đó mới tuyên bố khai hội với đệ tử phái Hoa Sơn:

- Vụ án chương môn tiền nhiệm - Thiên Quyền chân nhân của bản phái bị sát hại đến nay vẫn chưa được phá giải, trên dưới trong bản môn không ai là không đau lòng. Thiên Ngộ ta kế nhiệm chương môn, là người có chức trách nên càng cảm thấy hổ thẹn. Cũng may là hôm nay đã tìm được manh mối nên hy vọng sẽ sớm điều tra được hung thủ.

Lão vừa dứt lời thì lập tức có mấy đệ tử tranh nhau hỏi:

- Kẻ nào là nghi hung, xin chương môn nói ra!

Thiên Ngộ khoát tay ra hiệu cho chúng đệ tử bình tĩnh lại rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Mọi người không cần nôn nóng, muốn nêu ra nghi hung thì phải có chứng cứ, trước tiên chúng ta nên tra cứu lại nguyên nhân cái chết của tiền chương môn.

Thiên Cơ không tiện mở miệng nên đưa mắt ra hiệu cho Hàm Hư. Hàm Hư liền hỏi:

- Tiên sư bị người ta ám toán mà chết, vậy thì còn tra cứu nguyên nhân cái chết gì nữa?

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, tiền chương môn bị ám toán mà dẫn đến thân vong. Nhưng người còn nhớ chuyện hôm đó không?

Hàm Hư nói:

- Hôm đó sư phụ tiếp được một phong thư do Tiễn đại tiên sinh nhờ Cái Bang dùng bồ câu đưa thư chuyển đến. Hì hì, nói đến phong thư này là có liên quan đến một vị khách quý đấy, đệ tử có thể nói ra không?

Trong lúc nói, song mục của hắn nhìn Vệ Thiên Nguyên trừng trừng.

Thiên Ngộ nói:

- Ta nghĩ vị khách quý này sẽ không quan tâm đâu, người cứ nói đi.

Hàm Hư hắng giọng rồi nói:

- Xin lượng thứ cho tại hạ nêu đích danh, vị khách quý đó chính là Vệ Thiên Nguyên.

Nói ra có chút bất kính, nhưng khi đó rất nhiều bằng hữu trên giang hồ coi Vệ tiên sinh là...

là...

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Tại hạ biết, thậm chí đến hôm nay cũng còn rất nhiều người coi tại hạ là ma đầu.

Người không phải kiêng kỵ gì, có sao cứ nói vậy là được.

Hàm Hư nói tiếp:

- Vệ tiên sinh tự biết mình là tốt rồi. Còn nhớ năm đó trong võ lâm phát sinh một đại sự, đó là chuyện Vệ tiên sinh đã thương Từ Trung Nhạc ở Lạc Dương khiến lão này phải chuyển về kinh sư lánh nạn. Lão này biết Vệ tiên sinh sẽ tầm thù nên mời hai vị bằng hữu của lão ta cùng phát Anh Hùng Thiếp mời võ lâm đồng đạo lai kinh giúp lão ta đối phó với Vệ tiên sinh. Một trong hai vị bằng hữu của Từ Trung Nhạc là Tiễn đại tiên sinh.

Thiên Ngộ nói:

- Nhưng trong phong thư mà Tiễn đại tiên sinh nhờ Cái Bang dùng bồ câu chuyển đến lại giải thích theo một cách khác.

Hàm Hư nói:

- Không sai, trong phong thư đó Tiễn đại tiên sinh nói rằng lão không muốn bị cuốn vào vòng thị phi nên bảo chúng ta cũng không nên tham gia vào chuyện này. Chính vì cảm thấy phong thư và Anh Hùng Thiếp mâu thuẫn với nhau nên tiên sư hoài nghi tất phải có một bên là giả, do đó mới triệu tập trưởng lão bản môn để thương lượng xem thử có nên đứng ngoài cuộc hay không. Lần thương lượng đó, đệ tử và Hàm Cốc sư huynh cũng may mắn được tham dự. Thương lượng chưa có quyết định thì sư phụ bảo giải tán, ngày mai nói tiếp, nào ngờ giải tán chưa được nửa canh giờ thì sư phụ đã bị trúng độc thủ...

Thiên Ngộ nói:

- Bây giờ xem lại thì phong thư đó chẳng có gì kỳ quái. Bởi lẽ Tiễn đại tiên sinh cùng phát Anh Hùng Thiếp với Từ Trung Nhạc là giả mạo. Chuyện lai kinh lánh nạn của Từ Trung Nhạc, thực ra chỉ là đến nhờ cậy Tiêu thế gia. Bọn người do Từ Trung Nhạc mời đến đối phó với Vệ thiếu hiệp, tuy cũng có kẻ trong giới hiệp nghĩa đạo nhưng đại đa số là thuộc hạ của Tiêu Chí Dao.

Hàm Hư nói tiếp:

- Nhưng tiên sư chưa hề biết những chuyện đó. Thậm chí tiên sư còn chưa có chủ ý đi kinh sư hay không?

Vệ Thiên Nguyên lên tiếng:

- Người hoài nghi tại hạ vì sợ lệnh sư lai kinh đối phó mình nên tiên hạ thủ vi cường chăng?

Hàm Hư nói:

- Dù có ý định đó thì người cũng không đủ bản lĩnh. Nhưng tại hạ chỉ có thể nói, người không phải là kẻ hành tung mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nói vậy có nghĩa người hoài nghi hung thủ là do tại hạ sai khiến?

Hàm Hư lạnh lùng nói:

- Tại hạ không nói như thế. Vì chương môn đã nói chuyện không liên quan đến Tề gia nên ta đành phải tin lời chương môn thôi.

Ý hẳn muốn nói, hẳn vẫn hoài nghi hung thủ là Tề Cẩm Minh, mà Tề Cẩm Minh là sư thúc Vệ Thiên Nguyên nên hẳn hoài nghi Vệ Thiên Nguyên có liên quan đến chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Chỉ cần các hạ tin tại hạ không đủ bản lĩnh là được rồi. Tất cả những lời khác, tại hạ không cần phải nói nữa.

Thiên Ngộ đạo trưởng hắng giọng rồi nói:

- Chuyện ngoài đề không cần phải nói thêm. Trở lại vấn đề chính, Hàm Hư sư đệ đã nói rõ tình hình đương thời rồi. Chúng ta vừa nghe tiếng hô hoán của chương môn và chạy đến xem thì chương môn đã trúng độc thủ, hung thủ thì biến mất tung tích. Đương kim võ lâm, người thắng được tiền chương môn sư huynh không nhiều, đừng nói là Vệ Thiên Nguyên không có bản lĩnh đó, dù là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu, chương môn phái Thiên Sơn Đường Gia Nguyên, Tề Yên Nhiên, Tề Cẩm Minh, Thiếu Lâm phương trượng Thống Thiên thượng nhân, nếu đánh lén chương môn sư huynh thì trong một chiêu cũng không thể khiến Thiên Quyền sư huynh vong mạng được. Nhưng kết quả là chương môn sư huynh bị chương lực chấn tác mà chết, các vị không cảm thấy kỳ quái hay sao?

Đệ tử phái Hoa Sơn vừa thì quả nhiên đều cảm thấy kỳ quái. Hàm Hư tiếp tục hỏi:

- Vậy theo cao kiến của chương môn sư thúc thì tiên sư chết vì lý do gì?

Thiên Ngộ nói:

- Ta không muốn suy đoán lung tung, nhưng ta lại muốn nói đến một chuyện kỳ quái khác. Trong nửa năm trước khi Thiên Quyền sư huynh bị sát hại thì tinh thần của người hình như kém hơn trước đó, người thường cảm thấy mệt mỏi. Hôm thương nghị cũng vì tinh thần bất an nên chưa có quyết nghị mà người vẫn không thể tuyên cáo bảo lưu.

Thiên Cơ đạo nhân lên tiếng:

- Trong nửa năm đó chính là thời gian tiền chương môn tu luyện nội công tâm pháp thượng thừa. Tiền chương môn vì công việc bản phái bận rộn nên không thể bế môn tu luyện nên đành tranh thủ luyện công vào những lúc rảnh rỗi. Có thể vì nóng lòng cầu thành trong việc luyện công nên mới có bệnh thái như vậy. Nhớ lại Thiên Quyền sư huynh cũng từng nói, người sợ rằng đó là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma!

Thiên Ngộ nói:

- Tuyệt đối không phải là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma, cũng không phải là duyên cớ cầu tiến trong việc luyện công!

Thiên Cơ liền hỏi:

- Vậy chương môn nói là tại vì sao?

Ngũ khí câu này không được tự nhiên lắm.

Thiên Ngộ nói:

- Chuyện này tốt nhất là nhường cho Thiên Toàn sư đệ nói ra.

Thiên Cơ sững người, kêu thất thanh:

- Thiên Toàn, hử...chẳng phải là hử đã..... Lời của Thiên Cơ chưa dứt thì đương trường có hai người bước ra. Một là Thiên Toàn đạo nhân, từng là trưởng lão của Hoa Sơn phái. Người kia càng gây sự chú ý hơn, đó là nhị công tử của Đường gia Tứ Xuyên - Đường Hy Vũ.

Sắc diện của Thiên Cơ đạo nhân biến thành xanh lét, lời của lão cũng dường như bị đóng băng một cách đột ngột:

- Đường nhị công tử, đa tạ công tử đã giúp đỡ tề phái.

Thiên Ngộ với địa vị là chương môn nhân phái Hoa Sơn bước ra trước hành lễ tiếp đãi và mời Đường Hy Vũ ngồi. Sau đó, lão mới trở lại chủ vị rồi tạ tội với Thiên Toàn đạo nhân trước mặt chúng nhân:

- Thiên Toàn sư đệ, hoan nghênh ngài quay về bản môn. Chuyện ngày trước đều do ta hành sự không đúng nên mới hiểu lầm nỗi khổ tâm bảo vệ bản môn của sư đệ.

Thiên Toàn vội hành lễ và nói:

- Đây là một trường hiểu lầm, sư huynh không cần tự trách. Hôm đó tính khí của đệ cũng không được tốt lắm, đã không tìm cách làm rõ sự hiểu lầm, mà còn lạng lẽ rũ áo ra đi.

Chương môn sư huynh không chấp trách còn cho phép đệ trùng quy bản môn thì đệ đã vô cùng cảm kích rồi. Xin sư huynh chớ tự trách nữa.

Theo quy luật võ lâm, kẻ bị trục xuất khỏi môn phái mà muốn về thì tất phải được đại hội đồng môn thông qua. Nhưng nếu tự ý rời bản môn thì khi xin quay về chỉ cần chương môn cho phép là được.

Lúc này Thiên Cơ đạo nhân không dám bước ra phản đối nữa. Hàm Cốc, Hàm Hư vì đã nghe chương môn nói là chuyện sư phụ bọn chúng bị hại không liên quan đến Tề gia, mà hiện tại chính là lúc điều tra nguyên nhân cái chết. Bọn chúng tuy còn nhiều hoài nghi nhưng cũng đành chờ đợi xem kết quả điều tra nguyên nhân cái chết như thế nào rồi mới lên tiếng.

Thiên Toàn đạo nhân tính tình cương trực nên quan hệ với đồng môn không được tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Hàm Cốc, Hàm Hư đều không phản đối thì đương nhiên số đệ tử còn lại của Hoa Sơn phái càng không phản đối.

Thiên Ngộ thấy chúng nhân không ai lên tiếng bèn nói:

- Thiên Toàn sư đệ, xin người hãy nói ra nguyên nhân cái chết của tiền chương môn.

Thiên Toàn háng giọng rồi nói:

- Bệnh thái của Thiên Quyển sư huynh trước khi bị hại thật là kỳ quặc, đệ tử cũng từng hoài nghi là do việc nóng lòng cầu tiến trong luyện công mà dẫn đến như vậy. Đệ tử cũng từng vì chuyện này mà thỉnh giáo Tề Yến Nhiên lão tiên bối. Tất nhiên là được sư môn sư huynh đồng ý rồi đệ tử mới đi.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người và Tề gia giao tình rất thân, chuyện này mọi người đều biết. Người thích khi nào đi báo kiến Tề Yến Nhiên là chuyện riêng của người, cần gì phải giả vờ mượn danh nghĩa của tiền chương môn.

Ý lão muốn nói ra Thiên Toàn bịa đặt ra di ngôn của tiền chương môn bởi lẽ “tử vô đối chứng”.

Không ngờ Hàm Hư lại lên tiếng nói:

- Đệ tử cũng từng nghe tiên sư nói qua chuyện này. Tiên sư nói, muốn phán đoán có phải vì luyện công thất thường mà sinh bệnh hay không thì cần phải có kiến thức quảng bác về võ học. Đương thế võ lâm chỉ có hai nhân vật đạt đến tiêu chuẩn này, đó là Thượng Quan Vân Long và Tề Yến Nhiên. Tiên sư nói, người vốn muốn đi thỉnh giáo Tề Yến Nhiên nhưng vì công việc bận rộn nên đành tạm gác lại. Đương thời có Thiên Toàn sư thúc tại trường. Thiên Toàn sư thúc nói:

“Sư huynh thân phận là chương môn một phái, dù có thể đi được thì cũng không tiện thỉnh giáo người khác, chi bằng hãy để tiểu đệ đi.”

Đã có Hàm Hư chứng thực chuyện này thì Thiên Cơ tự nhiên không thể biện bác được nữa.

Thiên Ngộ hỏi:

- Tề Yến Nhiên đã nói thế nào?

Thiên Toàn chậm rãi đáp:

- Lão hỏi về bệnh thái của Thiên Quyền sư huynh rồi lại thử nội công của đệ tử, cuối cùng lão phán đoán đây không phải là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma và hoài nghi có một nguyên nhân khác.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Lời của Tề Yến Nhiên có thể tin tưởng hoàn toàn sao?

Thiên Toàn nói:

- Không sai, đệ tử tuy rất khâm phục võ học của Tề Yến Nhiên, nhưng cũng sợ phán đoán của lão có sai lầm. Do đó, đệ tử quyết định lấy bản thân mình để thử, đệ tử bế quan bốn mươi chín ngày luyện nội công tâm pháp thượng thừa của bản môn mà Thiên Quyền sư huynh dày công nghiên cứu. Kết quả thế nào mọi người đều đã biết, tuy đệ tử chưa đến kỳ hạn mà đã khai quan nên nguyên khí ít nhiều bị hao tổn, song đến hiện giờ vẫn chưa thấy có bệnh trạng như Thiên Quyền sư huynh.

Nên biết, Thiên Toàn dùng bốn mươi chín ngày để luyện nội công tâm pháp thượng thừa là có thể nói đã “nôn nóng cầu tiến” hơn Thiên Quyền đạo nhân nhiều.

Thiên Ngộ gật đầu rồi nói:

- Không sai, đó là một phản chứng rất hay để chứng minh tinh thần bất thường của tiên chương môn trong thời gian nửa năm đó không phải vì nóng lòng cầu tiến trong việc luyện công mà gây ra.

Hàm Hư chợt nhớ lại một chuyện, nên hỏi:

- Thiên Toàn sư thúc, Tề Yến Nhiên hoài nghi bệnh của tiên sư là do một nguyên nhân khác, nhưng hình như sư thúc chưa nói ra nguyên nhân đó. Thế lão ta phán đoán nguyên nhân bệnh là gì vậy?

Thiên Toàn nói:

- Đó chỉ là một cách phán đoán của Tề Yến Nhiên, đương thời vẫn chưa thể đưa ra kết luận nên ta không dám tự tiện nói ra.

Thiên Ngộ nói:

- Được, vậy thì bây giờ sư đệ có thể nói rồi đấy.

Lời này vừa phát ra thì thần sắc của đệ tử phái Hoa Sơn lộ đầy nghi ngờ. Bởi lẽ ý của câu này khá rõ, tức là phán đoán của Tề Yến Nhiên khi đó đã có thể làm kết luận ở hiện tại rồi.

Thật là:

“Lãnh hữu bệnh nhân án trung án.

Hà tâm tích ác tự nhiên kinh.”

Hồi 14

Truy Tầm Mầm Họa, Biến Cố Phát Sinh

Thiên Toàn đạo nhân chậm rãi nói:

- Theo phán đoán của Tề lão tiên bối thì có khả năng Thiên Quyên sư huynh bị trúng độc mà không biết.

Thiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, dường như lão muốn nói điều gì nhưng lại không nói ra.

Hàm Hư không im lặng được nên buột miệng nói:

- Nội công của tiên sư thâm hậu, trừ phi là các loại kịch độc như gan không tước, trúng kim tằm, nước dãi rắn lao, hắc tâm lan v.v... Nếu không thì sợ rằng cũng khó khiến cho tiên sư trúng độc. Vả lại đâu có chuyện trúng độc lâu cả nửa năm mà bản thân không biết?

Thiên Toàn nói:

- Tề lão tiên bối nói, sợ rằng đây là một phương pháp hạ độc cực kỳ cao minh, độc tinh xâm nhập từ từ khiến người trúng độc khó lòng phát giác. Trong một thời gian dài mới có cảm giác tựa như bệnh mà không phải bệnh. Dù là đại phu có y thuật cao minh mà chỉ dựa vào việc bắt mạch thì cũng không thể phát hiện được hiện tượng bị trúng độc.

Hàm Hư nói:

- Có độc được mạn tính lợi hại như thế sao?

Vừa nói hần vừa đưa mắt nhìn về phía Đường Hy Vũ.

Đường Hy Vũ liền nói:

- Theo tại hạ biết thì có loại độc được này. Độc được của Đường gia tại hạ chế luyện có thể khiến cho người trúng độc sau một năm mới tử vong mà bình thường không có dị trạng.

Nhưng về phương diện này thì độc được Đường gia không phải là tối lợi hại, nếu dùng để đối phó với nhân vật có nội công thâm hậu thì sợ rằng khó qua mặt. Ngoài ra, còn có độc được của hai nhà mà có thể giết người trong lúc bất giác bất tri, cao thủ võ học hàng nhất đẳng cũng không thể phòng được.

Hàm Hư vẫn còn hoài nghi, hần truy vấn:

- Loại độc được này cần phải hạ độc liên tục chứ không phải một lần, đúng không?

Đường Hy Vũ nói:

- Không sai, đối phó với nhân vật có nội công thâm hậu như lệnh sư thì phân lượng hạ độc mỗi lần phải thích hợp, nhiều một chút là bị phát giác ngay. Vì

thể cần phải hạ độc liên tục mới được.

Hàm Hư nói:

- Nói vậy có nghĩa kẻ hạ độc tất phải tiếp cận tiên sư thường ngày?

Đường Hy Vũ nói:

- Vấn đề này, xin lượng thứ cho tại hạ miễn trả lời. Nhưng theo bệnh thái của lệnh sư mà phán đoán thì loại độc được đó không phải là độc được khiến người bị hại chết ngay, mà là loại độc được làm mất dần công lực của người bị hại. Như vậy, rõ ràng là người hạ độc rất hiểu về trình độ nội công của lệnh sư và nếu dùng độc được có thể trí mạng thì nhất định sẽ bị lệnh sư phát giác ngay.

Hàm Hư kinh ngạc không thôi, hần nói:

- Nói vậy có nghĩa kẻ bị hiềm nghi chỉ có giới hạn mà thôi. Tại hạ sợ rằng kẻ đáng bị hoài nghi nhất chỉ có một người.

Thiên Ngộ nói:

- Hàm Hư sư diệt, người chớ đa nghi, đương nhiên chúng ta không thể hoài nghi bản thân người rồi.

Đường Hy Vũ nói:

- Tại hạ cũng chỉ dựa vào hiện tượng trúng độc mà phán đoán thôi, trước khi có chứng cứ thực tế, tại hạ tuyệt đối không dám nói chắc. Theo phán đoán của tại hạ thì người này tâm kế phải thâm và chuyên nắm các cơ hội của người khác.

Hàm Hư nói:

- Chuyên nắm các cơ hội là có ý gì?

Đường Hy Vũ nói:

- Đó là chọn thời cơ hạ độc rất thích hợp.

Hàm Hư truy vấn:

- Đường nhị công tử muốn nói kẻ hạ độc đã chọn thời điểm tiên sư luyện nội công tâm pháp thượng thừa để ra tay?

Đường Hy Vũ khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, vì vậy nên khi xuất hiện trạng thái mệt mỏi, tinh thần bất thường thì lệnh sư cho rằng đó là do việc luyện công nôn nóng mà sinh bệnh, thậm chí còn hoài nghi là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Nhưng lệnh sư lại không biết rằng công lực của lão đang dần dần tiêu giảm một cách vô tình.

Thiên Ngộ nói:

- Đa tạ Đường nhị công tử đã giảng giải về tính năng của độc được này. Ta thấy phán đoán đó rất hợp lý.

Thiên Toàn tiếp lời:

- Thời cơ chọn hạ độc cũng rất thích hợp Thiên Quyền sư huynh xem xong phong thư của Tiễn đại tiên sinh thì tự nhiên tâm thần bất an mà người cũng không ngờ là kẻ đó có thể ám toán mình, vì vậy kẻ đó mới có thể xuất một

chiêu là thành công ngay.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Người tận mắt thấy như thế chẳng?

Thiên Toàn nghiêm sắc diện nói:

- Đương nhiên đệ không thấy tình hình hung thủ hành hung nhưng chúng ta đều thấy dáng vẻ của tiền chủ môn sau khi vừa bị hại. Thần thái trên mặt người tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nếu không phải là người quen thì tại sao tiền chủ môn lại có biểu hiện như thế?

Thiên Khu đạo nhân thận trọng nói:

- Đệ tử không dám nói phán đoán này là không hợp lý nhưng dẫu sao thì cũng chỉ là phán đoán mà thôi. Nếu tìm không ra chứng cứ thật sự mà quá tin vào phán đoán vừa rồi thì sợ rằng sẽ gây cho đồng môn nghi kỵ lẫn nhau.

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, không có bằng chứng thì không thể phá vụ án này. Nhưng cũng may là ta còn giữ một di vật của tiền chủ môn, thoát tiên không ai ngờ có thể dùng di vật này làm tội chứng của hung thủ, còn bây giờ thì có thể mang ra dùng rồi. Xin mời Đường nhị công tử giám định giúp.

Hàm Cốc, Hàm Hư không hẹn mà cùng hỏi:

- Là di vật gì?

Thiên Ngộ nói:

- Đó là nửa bầu Tùng Tử Tửu mà Thiên Quyền sư huynh uống còn thừa. Thiên Quyền sư huynh không phải là tửu đồ, nhưng có thói quen uống hai chung tiểu tửu trước bữa ăn. Ta bảo quản nửa bầu rượu còn thừa là nguyện sau khi tìm ra hung thủ và báo được thù cho tiền chủ môn thì phân ra cho mọi người cùng uống mừng.

Lão nói đến đây thì đã có đệ tử môn hạ đưa nửa bầu rượu ra.

Thiên Khu lên tiếng:

- Bầu rượu này đệ tử nhớ là cũng từng uống qua.

Thiên Cơ lập tức tiếp lời:

- Không sai, ta cũng từng uống qua. Có lúc Thiên Quyền sư huynh gọi chúng ta đến cùng ăn cơm với người, nên ít nhiều chúng ta cũng uống qua vài chung.

Đường Hy Vũ lặng lẽ lấy một giọt rượu cho vào miệng thử, hồi lâu sau mới gật gật đầu.

Hàm Hư vội hỏi:

- Là độc tửu chẳng?

Đường Hy Vũ nói:

- Không sai, trong rượu có loại độc dược đó.

Lời này vừa dứt thì đệ tử phái Hoa Sơn đều biến sắc.

Đường Hy Vũ chậm rãi nói tiếp:

- Loại độc tử này nếu ngẫu nhiên uống một hai chung thì tuyệt đối không có việc gì.

Nhưng nếu hai ba ngày uống một lần, thời gian kéo dài hai ba tháng thì nhất định sẽ khác.

Người thường thì có lẽ không sao, nhưng với người luyện công thì công lực sẽ bị độc tử hóa giải dần dần mà không hay biết.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Có loại độc tử thần kỳ như thế sao?

Đường Hy Vũ nói tiếp:

- Loại độc tử này còn có một đặc điểm nữa là tiềm tàng càng lâu ngày thì độc tính càng lợi hại. Với nửa bầu rượu hiện tại mà nói, uống một chung tuy không sao nhưng sẽ cảm thấy tâm mạch tăng nhịp ngay.

Thiên Ngộ nhận lấy bầu rượu và rót một chung uống cạn rồi nói:

- Không sai, quả nhiên là như vậy!

Lão nhìn qua Thiên Cơ và nói tiếp:

- Người có muốn thử không?

Thiên Cơ đã cảm thấy mục quang kỳ lạ của Thiên Ngộ nên lớn tiếng nói:

- Tại sao chỉ kêu một mình ta thử?

Thiên Ngộ nói:

- Không có gì, ta thấy hình như sư đệ không tin là độc tử.

Thiên Cơ không dám phát tác nên đành nói:

- Sư huynh đã thử rồi bất tất phải thử nữa. Nhưng đệ vẫn còn một nghi vấn.

Thiên Ngộ nói:

- Mời nói tự nhiên.

Thiên Cơ nói:

- Độc tử đã được chứng thực, vậy án chiếu theo phán đoán hợp tình hợp lý kia thì hình như hung thủ là đệ tử của bản môn?

Tính cách của Thiên Ngộ xưa nay nhu nhược bất quyết cho nên Thiên Cơ cho rằng Thiên Ngộ sẽ trả lời hàng hai, nào ngờ Thiên Ngộ nói như chém đinh chặt sắt:

- Không sai, ngoại nhân làm sao có thể hạ độc trường kỳ trong bữa ăn của tiền chủ môn.

Thiên Cơ liền nói:

- Như vậy có lẽ hung thủ và người hạ độc là một?

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, ta cũng cho rằng phán đoán của sư đệ rất hợp lý. Vì chuyện khi sư diệt tổ đại nghịch bất đạo này thường không dám cho người thứ hai biết nên chỉ có thể tự mình làm thôi.

Thiên Cơ trấn định tâm thần không thể run giọng, nói:

- Nghi vấn của tiểu đệ là ở chỗ này, tiền chủ môn bị chương lực đánh

chết, và trên người không có dấu vết thương thế, chúng ta từng nghiên cứu qua võ công của các môn phái và kết luận đó là chương lực hợp từ Đại Suất Bì Thủ và Miêu Cương. Đây là loại võ công độc môn của Tiễn gia, nhưng Tiễn đại tiên sinh cũng chưa luyện thành. Vì thế chúng ta đều cảm thấy khó hiểu. Đừng nói là võ công của Tiễn gia thông truyền cho ngoại nhân, dù có muốn luyện loại võ công này cũng không phải là chuyện dễ. Đệ tử bản môn e rằng không thể luyện thành môn võ công đó!

Thiên Ngô liền nói:

- Người sai rồi!

Thiên Cơ kinh ngạc kêu thất thanh:

- Vậy đệ tử bản môn đó là ai?

Lúc này lão ta đã không được bình tĩnh nữa nên giọng nói bắt đầu run lên.

Thiên Ngô làm ra vẻ ngăn người và hỏi lại:

- Cái gì là ai?

Thiên Cơ nói:

- Đệ muốn hỏi đệ tử bản phái luyện thành võ công độc môn của Tiễn gia là ai?

Thiên Ngô mỉm cười, nói:

- Đừng khẩn trương, đệ tử bản môn có ai luyện thành võ công của Tiễn gia hay không thì ta không biết, ta chỉ muốn nói môn võ công hợp nhất cương nhu chương đó đã không còn là võ công độc môn của Tiễn gia nữa rồi.

Thiên Cơ làm ra vẻ khiêm tốn, nói:

- Lượng thứ cho tiểu đệ kiến văn hủ lậu, không biết còn có môn phái nào có loại võ công đó?

Thiên Ngô nói:

- Theo ta biết, tối thiểu cũng có một người luyện thành môn võ công đó.

Thiên Cơ trì nghi một lúc rồi hỏi:

- Là ai vậy?

Tuy lão thừa biết Thiên Ngô nói không phải là đệ tử bản môn nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an, tim đập thình thịch.

Thiên Ngô chậm rãi nói:

- Chuyện này tốt nhất là mời Vệ thiếu hiệp nói ra vì Vệ thiếu hiệp đã từng động thủ với kẻ đó.

Vệ Thiên Nguyên đứng lên, nói:

- Trước khi nói ra kẻ đó là ai, tại hạ muốn nói đến một chuyện. Tại hạ có một vị thể bá, tên gọi là Khương Chí Kỳ, người này cũng bị hạ độc mà chết.

Thiên Cơ không nhịn được nên nói:

- Lão ta bị hạ độc mà chết thì có liên quan gì đến chuyện của bọn ta?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Xin chớ nóng vội, người mà tại hạ muốn nói không phải vị thể bá này mà

là thê tử của người. Đạo trưởng có nhẫn nại nghe được không?

Thiên Cơ đành nói:

- Người nói ra xem.

Vệ Thiên Nguyên tiếp tục nói:

- Sau khi phu quân bị hại không bao lâu thì vị phu nhân này cũng bị ám toán, lúc chết không thấy huyết, cũng không thấy thương thế, chỉ thấy trán hơi lõm xuống, chẳng hay tình hình bị hại của chương môn quý phái có giống như vậy không?

Thiên Ngộ nói:

- Hoàn toàn giống như vậy.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đương thời tại hạ cũng cảm thấy khó hiểu và hoài nghi có phải là hành vi của người ở Tiễn gia gây ra không. Nhưng tại hạ biết Tiễn đại tiên sinh chưa luyện thành môn võ công đó, như vậy nếu là do người của Tiễn gia ra tay thì chỉ có thể là Tiễn nhị tiên sinh mà thôi.

Nhưng Tiễn nhị tiên sinh đã bị bán thân bắt toại, lão ta làm sao có thể chạy nhanh như thế?

Mỗi hoài nghi này mãi đến khi gặp một người ở Bí Ma Nhai thì tại hạ mới phá giải được.

Thì ra Tiễn nhị tiên sinh vì luyện công không cẩn thận nên bị tẩu hỏa nhập ma và được người kia giúp đỡ nên mới thoát nạn. Thế nhưng Tiễn nhị tiên sinh lại bị người kia dụ trao đổi võ công và sau đó thì mạo danh Tiễn nhị tiên sinh.

Chàng nói đến đây thì có mấy người đồng thanh kêu lên:

- Mộ Dung Thùy!

Nên biết, tuy phái Hoa Sơn không tham gia trận chiến ở Bí Ma Nhai nhưng chuyện Mộ Dung Thùy mạo danh Tiễn nhị tiên sinh đã sớm truyền ra khắp giang hồ.

Vệ Thiên Nguyên nói tiếp:

- Không sai, chính là Mộ Dung Thùy.

Thiên Ngộ nói:

- Khoan đã, thiếu hiệp có biết rằng lần đó Mộ Dung Thùy thi triển võ công gì đã thương Tiễn nhị tiên sinh không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Hàn Băng Chương!

Thiên Ngộ nói:

- Hàn Băng Chương và Hỏa Diễm Lực là võ công của Bạch Đà Sơn chủ phải không?

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Không sai, Mộ Dung Thùy là sư huynh của Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi.

Bọn ta cùng Tiễn nhị tiên sinh quyết chiến, lão đương nhiên là không dám thi triển võ công của Tiễn gia, chỉ đành sử dụng võ công bản môn thôi.

Thiên Ngộ nói:

- Hừ, nói vậy thì sự việc có thể đã rõ một nửa rồi.

Thiên Cơ trấn định tinh thần, nói:

- Bản đạo chưa hiểu. Chuyện Vệ Thiên Nguyên nói chỉ chứng minh là Mộ Dung Thùy cũng biết thi triển võ công của Tiễn gia mà thôi. Việc đó thì có quan hệ gì đến đệ tử bản môn?

Dao Quang Tán Nhân không im lặng được nữa, bà lên tiếng:

- Tại sao lại không có quan hệ, có khả năng võ công của hung thủ là do Mộ Dung Thùy truyền thụ.

Thì ra từ chỗ ngầm quan sát thần sắc của Thiên Cơ đạo nhân, thì bà đã phán đoán ra mấy phần.

Thiên Cơ biết rõ là sẽ bị hoài nghi, nhưng lão không thể không tranh biện:

- Phán đoán này hình như không được hợp lý lắm. Võ công độc môn của Tiễn gia lại dễ dàng luyện thành như thế sao? Tối thiểu thì e rằng cũng phải mất mười năm? Đệ tử bản phái trừ phi rời khỏi Hoa Sơn, nếu không thì làm sao có thể luyện võ học của phái khác trong thời gian dài mà không bị phát hiện?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Nếu là trưởng lão của bản phái, đang đem lên luyện võ công của phái khác thì có đệ tử nào dám nhìn lên? Vả lại, tuy có danh phận là trưởng lão thì đương nhiên là luyện dễ thành công hơn các đệ tử khác. Võ công chi đạo là nhất lý thông tất bách lý thông, đã có nội công thượng thừa của bản môn làm nền tảng, lại được “danh sư” chỉ giáo thì dù là luyện võ công thần ảo của phái khác cũng không cần đến mười năm.

- Lục sư muội, người nói rõ một chút, rốt cuộc là người hoài nghi ai?

Thiên Cơ lạnh lùng hỏi.

Dao Quang Tán Nhân cũng lạnh giọng nói:

- Muội không hoài nghi một người nào, kẻ nào đáng nghi thì muội hoài nghi thôi.

Thiên Ngộ vỗ tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh rồi nói:

- Hiện tại là lúc cần phải bình tĩnh điều tra ra hung thủ, xin mọi người chớ tranh cãi với nhau.

Thiên Cơ đỏ mặt tía tai, nói:

- Rõ ràng là Lục sư muội chỉ gà động chớ?

Thiên Ngộ nói:

- Lục sư muội không chỉ rõ một người nào, nhưng ta cho rằng phán đoán của Lục sư muội là có đạo lý.

Thiên Cơ liền hỏi:

- Đạo lý gì?

Thiên Ngô chậm rãi nói:

- Mọi người còn nhớ ngày tiên chương môn bị hại có một nhân vật rất khả nghi xuất hiện trên núi không? Đó là một phụ nhân trung niên mà xưa nay chúng ta chưa hề gặp, cũng may là lúc đó Ngọc Hư Tử của phái Võ Đang đến bản sơn làm khách nên Ngọc Hư Tử nhận biết được phụ nhân này.

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Nhưng Ngọc Hư Tử cũng nhận lầm người. Thoạt tiên lão ta cho rằng đó là Ngân Hồ trong Tiêu Thị Song Hồ, về sau mới biết đó chính là Kim Hồ.

Chuyện này đệ tử phái Hoa Sơn đã biết nên Thiên Ngô không cần giải thích thêm tại sao lại biết là Kim Hồ chứ không phải là Ngân Hồ.

Thế nhưng vẫn có người lên tiếng hỏi:

- Là Kim Hồ thì sao nào?

Thiên Ngô nói:

- Kim Hồ chính là thê tử của Bạch Đà Sơn chủ!

Chuyện này thì có rất nhiều người chưa biết nên vừa nghe thấy bất giác kêu thất thanh.

Thiên Ngô nói tiếp:

- Tổ tiên của Tiêu gia học độc công từ Đường gia ở Tứ Xuyên. Kim Hồ là nhân vật có thể nói là cao thủ dụng độc trong đương kim võ lâm, tin rằng tên tuổi không đứng dưới hàng thứ năm. Đường nhị công tử, bản đạo nói có đúng không?

Đường Hy Vũ nói:

- Không sai, bản lĩnh sử dụng độc của bà ta tuy có nguồn gốc từ Đường gia nhưng có vài cách phối chế độc dược và sự âm độc thì đã vượt qua Đường gia của tại hạ. Tỷ như loại độc dược này tại hạ hoài nghi quý chương môn trúng phải là một trong số đó.

Thiên Ngô nói:

- Hiện tại không phải là hoài nghi mà đã chứng thực rồi. Cái chết của tiên chương môn có hai nguyên nhân, trúng độc trước rồi sau đó bị hung thủ thi triển chương lực cương nhu của Tiễn gia hạ thủ. Kẻ chuyên dụng độc là Kim Hồ, thê tử của Bạch Đà Sơn chủ, kẻ biết về sử dụng dược võ công của Tiễn gia là Mộ Dung Thùy - sư huynh của Bạch Đà Sơn chủ.

Nhưng nếu không phải là người thân quen với tiên chương môn thì hung thủ không thể xuất kỳ bất ý hạ thủ. Các vị thử nói xem, hung thủ có liên quan đến Bạch Đà Sơn chủ không?

Chúng nhân hoài nghi bất định nên không ai dám lên tiếng, chỉ có Thiên Cơ nói:

- Căn cứ vào sự thực đã biết hiện tại mà nói thì nhất định việc này có quen hệ với Bạch Đà Sơn chủ chứ không hoài nghi gì nữa. Nhưng nếu nói là do

đệ tử bản môn thực hiện thì chuyện này.. chuyện này..

Thiên Ngộ nói:

- Người cho rằng vẫn chưa có bằng chứng xác thực chẳng?

Thiên Cơ không lên tiếng nữa, mà không lên tiếng tức là mặc nhận.

Thiên Ngộ nói tiếp:

- Thượng Quan cô nương, chẳng hay cô nương có mang đến bằng chứng mà bọn bản đạo cần hay không?

Thượng Quan Phi Phụng đứng lên nói:

- Tiểu nữ đã mang đến.

Nói đoán nàng lấy trong tay áo ra hai phong thư và đưa cho một đạo sĩ mang tới cho Thiên Ngộ.

Lúc này đương trường im lặng như tờ, ngay cả tiếng động một cây kim rơi cũng có thể nghe được.

Thiên Ngộ xem qua hai phong thư rồi đưa phong thư thứ nhất lên và nói:

- Thiên Cơ sư đệ, hình như phong thư này là do Bạch Đà Sơn chủ viết cho sư đệ, xin lỗi là ta đã xem qua.

Nhất thời hàng loạt người mồm năm miệng mười tranh nhau hỏi:

- Trong thư viết gì?

Thiên Cơ không đến lấy thư mà nói:

- Đệ và Bạch Đà Sơn chủ xưa nay không qua lại, tại sao hắn lại viết thư cho đệ, xin chưong môn sư huynh, xin cứ đọc phong thư đó cho mọi người cùng nghe.

Thiên Ngộ nói:

- Không cần phải đọc toàn bộ, ta chỉ cần giản lược ý trong thư thôi. Thiên Cơ sư đệ hình như Bạch Đà Sơn chủ rất coi trọng đệ. Hắn muốn sư đệ sớm tìm cách tiếp nhận chức vị chưong môn phái Hoa Sơn. Còn ta vô đức vô năng, lúc đầu cũng đã nói tạm thời giữ chức chưong môn thôi..

Thiên Cơ làm ra vẻ như người bị oan, cất lời Thiên Ngộ và kêu lên:

- Chưong môn sư huynh, xin chớ nghe lời thêu dệt của kẻ gian.

Lão quay lại và quát hỏi:

- Thượng Quan cô nương, làm sao cô nương có được phong thư này?

Phi Phụng bình thân nói:

- Đó là do gia phụ thu được. Bạch Đà Sơn chủ và gia phụ hiện đang đối lập nhau, lão ta ngầm theo dõi người của bọn tiểu nữ và bọn tiểu nữ cũng ngầm theo dõi người của lão. Lão ta phái người đưa phong thư này nhưng chẳng may gặp phải vị Thân đại ca đây.

Thân Hồng lên tiếng:

- Tại hạ thu được phong thư này và sau khi trình cho chủ nhân thì chủ nhân bảo lập tức đưa đến cho Thượng Quan tiểu thư.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Thế này thì chẳng rõ ràng rồi sao, thì ra là có người giả mạo thư tín của Bạch Đà Sơn chủ để hãm hại ta!

Lợi tự tiện của lão khiến cho một bộ phận đệ tử Hoa Sơn phái chột hoài nghi, những người này đều nghĩ:

- “Không sai, Thượng Quan Phi Phụng là hôn thê của Vệ Thiên Nguyên, cô ta giúp Vệ Thiên Nguyên hãm hại Thiên Cơ trưởng lão là chuyện chẳng có gì lạ.”

Hàm Cốc đứng lên nói:

- Chúng ta chưa từng xem qua bút tích của Bạch Đà Sơn chủ nên cũng chẳng biết là chân hay giả. Việc này trọng đại, xin chưong môn sư thúc xử lý cẩn thận.

Thiên Ngộ nói:

- Đương nhiên là ta phải xử lý cẩn thận rồi. Nơi nào có một phong thư mà người nhận là Bạch Đà Sơn chủ. Tuy người gửi không ký tên nhưng bút tích hình như là của người quen với chúng ta, mời các vị sư đệ, sư muội hãy xem qua.

Án theo thứ bậc, Thiên Cơ chỉ xếp dưới Thiên Ngộ nên lão đáng được xem trước, nhưng lão không dám tiếp nhận.

Dao Quang Tán Nhân nóng lòng muốn biết thực hư nên vội nhận lấy xem trước.

Trong lúc bà ta xem thì đã có một số người vây lại xem. Chữ viết trong thư nhỏ như kiến và chỉ có vài dòng nhưng nét chữ rất rõ ràng. Nội dung thế này:

“Chuyện nhờ vả đã án theo kế hoạch mà tiến hành, tất cả đều như dự liệu. Nhưng hiện tại thời cơ chưa đến, để phòng bất trắc nên có người tiếp ứng thì càng tốt.”

Thiên Khu xem xong thì buột miệng nói:

- Đây, bút tích này hình như là... như là...

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Hình như gì nữa, rõ ràng là bút tích của lão ta rồi!

Nói đoạn bà lạnh lùng hừ một tiếng, quay qua hỏi Thiên Cơ:

- Thiên Cơ, mưu đồ của ngươi và Bạch Đà Sơn chủ là đại sự gì vậy?

Thiên Cơ nộ khí quát lại:

- Ngươi nói năng hồ đồ gì thế?

Nói đoạn lão trầm nghĩ:

- “Chỉ cần người đó không cho bọn họ biết thì ta vẫn còn có cơ hội biện giải.”

Dao Quang Tán Nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi cầm lấy và tự xem đi, ngươi dám nói đây chẳng phải là bút tích của ngươi không?

Thiên Cơ nhận lấy phong thư xem qua rồi trợn trừng mắt làm ra vẻ tức giận cùng cực, lão kêu lên:

- Thật là bỉ ổi!

Dao Quang Tán Nhân hỏi lại:

- Ai bỉ ổi!

Thiên Cơ nói:

- Đương nhiên là gian nhân giả mạo bút tích này. Hừ, hừ, giả mạo bút tích của ta rất giống nhưng đáng tiếc là câu cú chẳng ra gì.

Dao Quang Tán Nhân cười nhạt, nói:

- Khi tiền chương môn sư huynh bị hại, lúc bọn ta chạy vào thì người đã có mặt tại hiện trường rồi..

Thiên Cơ cắt lời, nói:

- Ta nghe Thiên Quyền sư huynh hô hoán nên vội vàng chạy vào. Chung quy cũng phải có một người đến nơi trước, chuyện này có gì là kỳ lạ?

Dao Quang Tán Nhân lạnh lùng nói:

- Đối với người chẳng có gì là kỳ lạ, nhưng chuyện đó mà có thêm phong thư này nữa thì quả thật là rất kỳ quặc đấy!

Hàm Hư chợt lên tiếng:

- Bút tích trên phong thư này có phải của Thiên Cơ sư thúc hay không thì đệ tử cũng không dám khẳng định. Nhưng sau khi bãi hội hôm đó thì Thiên Cơ sư thúc ở cùng một chỗ với bọn đệ tử.

Thiên Ngộ nói:

- Người nói “bọn đệ tử” tức là không chỉ có hai người, vậy còn ai nữa?

Hàm Hư đáp:

- Là Hàm Cốc sư huynh ở chung với bọn đệ tử.

Hàm Cốc không thích khai khẩu nên chỉ gật đầu biểu thị lời của sư đệ hẳn là thật.

Thiên Ngộ nói:

- Được, người nói tiếp đi.

Hàm Hư nói tiếp:

- Bọn đệ tử nghe sư phụ hô hoán thì vội vàng chạy đi và bọn đệ tử không chạy nhanh bằng Thiên Cơ sư thúc nên đương nhiên là đến chậm hơn.

Nói như vậy chẳng khác gì đề xuất cho Thiên Cơ một phản chứng hữu lực.

Nên mấu chốt của vấn đề không nằm ở chỗ sớm muộn, mà quan trọng Thiên Cơ cũng nghe tiếng hô hoán của chương môn rồi mới chạy đến, như vậy kẻ ám toán Thiên Quyền là một người khác.

Thiên Ngộ vốn có đủ chứng cứ để chứng minh Thiên Cơ là hung thủ, nhưng nghe sư đệ nói vậy thì bất giác lão cũng có chút hoài nghi.

Hàm Hư, Hàm Cốc là hai đệ tử của Thiên Quyền chân nhân, lòng trung thành đối với sư phụ bọn chúng là không thể nghi ngờ, nếu không phải sự

thực thì bọn chúng đâu có lý nào lại biện hộ cho Thiên Cơ.

Thiên Ngộ do dự một lúc rồi quay sang hỏi Thiên Cơ:

- Vậy người giải thích thế nào về phong thư đó?

Thiên Cơ cảm thấy có hy vọng nên đường hoàng bước lên trước và chỉ tay về phía Phi Phụng nói:

- Chuyện liên quan đến phong thư này, ta đang muốn mời Thượng Quan cô nương giải thích đây.

Phi Phụng nói:

- Thế à, lão muốn tiểu nữ giải thích điều gì?

Thiên Cơ nói:

- Phong thư này không có ký tên nhưng có ngày phát thư phải không?

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ chỉ phụng mệnh gia phụ chuyển giao phong thư này cho quý phái nên không dám tự tiện mở xem.

Thiên Khu xem lại phong thư rồi nói:

- Không sai, ngày phát tín là ngày mồng ba tháng bảy năm ngoái. Ngày này trước ngày Thiên Quyền bị hại chừng một tháng.

Dao Quang Tán Nhân lạnh lùng nói:

- Phong thư này là cầu Bạch Đà Sơn chủ phái người đến tiếp ứng, một đi một lại là đúng một tháng. Người được phái đến cũng đã được chứng thực, đó là Kim Hồ, thê tử của Bạch Đà Sơn chủ.

Thiên Cơ thản nhiên nói:

- Kim Hồ có phải là người do Bạch Đà Sơn phái đến giúp đỡ hung thủ hay không, chuyện này chúng ta cần phải điều tra rõ ràng. Nhưng không phải là hiện tại, việc quan trọng lúc này là điều tra sự thật của phong thư. Được, cứ xem như ta đã viết phong thư đó, nhưng mật thư ta viết một năm trước cho Bạch Đà Sơn tại sao lại rơi vào tay Thượng Quan Vân Long? Bạch Đà Sơn không thể tận tay giao cho lão ta, phải không? Vả lại, nếu phong thư này đã sớm lọt vào tay Thượng Quan Vân Long thì Bạch Đà Sơn chủ làm sao biết được nội dung thư mà phái người đến?

Thiên Ngộ nghe nói cũng có lý nên bất giác đưa mắt nhìn Phi Phụng.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ đã hỏi Thân Hồng. Phong thư này không phải là do người của bọn tiểu nữ thu được giữa đường.

Thiên Cơ lập tức hỏi:

- Nói vậy là chỉ còn một khả năng thôi. Phong thư này là do lệnh tôn đoạt từ tay Bạch Đà Sơn chủ?

Ai cũng thừa biết điều đó là không hợp tình lý nhưng dụng ý hỏi như vậy của Thiên Cơ là muốn đẩy Phi Phụng vào thế á khẩu vô ngôn mà thôi. Nào ngờ Phi Phụng nghiêm túc trả lời:

- Đừng nói là võ công của gia phụ vị tất đã thắng được Bạch Đà Sơn chủ, đó có thắng được lão ta thì gia phụ cũng không lấy trong tay lão ta phong thư này. Nhưng nếu muốn người ta không biết thì đừng làm, lão cho rằng chỉ có hai khả năng bí mật bị tiết lộ mà thôi sao? Thực ra không chỉ như vậy.

Thiên Cơ cười nhạt nói:

- Dựa vào điều gì mà cô nương khẳng định đó là bút tích của bản đạo, tạm thời bản đạo không truy vấn. Bản đạo chỉ hỏi cô nương, theo cách nói của cô nương thì hình như cô nương biết lệnh tôn làm thế nào để có được phong thư này, phải không?

Phi Phụng trả lời ngay:

- Không sai, tiểu nữ đã biết!

Thiên Cơ lớn tiếng nói:

- Được, vậy mau nói ra xem! Không lẽ Bạch Đà Sơn chủ tự động giao cho lệnh tôn?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Lão nói đúng một nửa thôi!

Thiên Cơ bỗng sững người, hỏi lại:

- Đúng một nửa, thế là có ý gì?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Thực không giấu gì lão, đúng là có người mang phong thư này giao cho gia phụ, nhưng không phải là Bạch Đà Sơn chủ.

Thiên Cơ trầm nghĩ:

- “Chỉ cần không phải là Bạch Đà Sơn chủ thì ta tự có biện pháp rồi.”

Nghĩ đoạn lão nói lớn:

- Người đó là ai?

Phi Phụng không trả lời ngay mà dịch mục quang nhìn ra tứ phía.

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Người đó là “kẻ tưởng tượng” nên cô nương không thể nói ra, phải không?

Phi Phụng chợt mỉm cười rồi nói:

- Người này đã đến rồi, chỉ bằng hãy nhượng cho bà ta nói ra thì hay hơn.

Lời vừa dứt thì bỗng có một người bước ra giữa đường, đó là một phụ nhân trung niên, nhan sắc diễm lệ.

Hàm Cốc, Hàm Hư kinh ngạc, cả hai không hẹn mà cùng kêu thất thanh:

- Kim Hồ!

Thiên Cơ càng hồn xiêu phách tán hơn bọn chúng, nhất thời lão không thể nói nên lời.

- Phong thư này là do ta đưa ra!

Kim Hồ vừa lên tiếng.

Thiên Cơ giật thót mình và kêu lên:

- Vũ Văn phu nhân, người.. người làm sao có thể như thế...

Lúc này lão mới hiểu ý Phi Phụng nói “một nửa” là gì.

Kim Hồ là người trực tiếp tham dự chuyện nên biết nhiều hơn phu quân của bà ta.

Kim Hồ nói:

- Người nào làm thì người đó nhận, người tự nguyện nói ra hay là chờ ta nói ra?

Thiên Cơ biết Kim Hồ đã rơi vào tay phái Hoa Sơn, vì muốn tự bảo vệ nên trút tội qua cho mình.

Bất giác lão tức khí xung thiên và quát lớn:

- Kim Hồ, nếu không phải rơi vào cạm bẫy của các người thì ta cũng không đến nỗi giúp các người mưu hại sư huynh. Bây giờ nếu không giết người trước, thì ta chết không thể nhắm mắt.

Lão vừa nói vừa dùng đũa xông về phía Kim Hồ nhưng vừa cất bước thì đã bị Thiên Ngộ ngăn lại.

Thiên Ngộ quát lớn:

- Người có thể đối chất với bà ta nhưng không được giết người diệt khẩu!

Ngay lúc đó, đột nhiên có một lão đại sĩ từ trong đám đông chạy ra, thân pháp nhanh đến độ khó hình dung, chớp mắt lão đã chạy đến trước Kim Hồ và quát lớn:

- Xú hồ ly, thì ra người phản phụ theo địch, ta phải giết người!

Trong tiếng quát thì đơn chương đã phát ra.

Dường như cùng lúc đó cũng có bóng kiếm quang lóe lên, Phi Phụng nhanh như chớp ngăn chặn phía trước Kim Hồ, trường kiếm đâm thẳng vào tâm chương của đối phương.

Lão đạo sĩ lập tức hóa chương thành chỉ, “choang” một tiếng, kiếm của Phi Phụng bị búng bật ra.

Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, Vệ Thiên Nguyên cũng phi thân lướt tới, hữu thủ xuất Long Trảo Thủ chụp vào vai đạo sĩ.

Chiêu này công vào chỗ đối phương tất phải tự cứu nên lão đạo sĩ vội lách người sang một bên, đồng thời biến chương lực thành đao chém vào tay phải Vệ Thiên Nguyên.

Vệ Thiên Nguyên vội trảm vai xuống, song chương hoa lên một vòng hóa giải chương lực của đối phương.

Động tác của ba người đều nhanh như chớp, Phi Phụng bám theo đối phương như hình với bóng, qua vài thế đao người thì mũi kiếm của nàng đã chỉ vào lưng đạo sĩ. Trong bóng chương phong và kiếm ảnh đó, lão đạo sĩ phát ra một tiếng kêu thê thảm, thân hình lão như đại bàng gãy cánh, chớp mắt bị đẩy văng ra ngoài xa hai trượng.

Phi Phụng không đuổi theo địch mà lướt về phía Thiên Nguyên và hỏi:

- Không sao chứ?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không sao!

Lời của chàng vừa dứt thì trước mắt đã xuất hiện biến hóa mới.

Lão đạo sĩ không lo gì đến việc mình bị thọ thương, mà vội vàng xông về phía Thiên Cơ đạo nhân. Vai trái của lão đã bị trúng một kiếm của Phi Phụng nhưng cước bộ vẫn nhanh như gió.

Lúc này đệ tử của phái Hoa Sơn đã nhìn rõ lão đạo sĩ kia là ai, nhiều kẻ kêu thất thanh:

- Này! Tại sao là lão ta?

Thiên Ngộ quát lớn:

- Thủ Chuyết, ngươi làm gì thế?

Thì ra lão đạo sĩ này không phải là đệ tử phái Hoa Sơn mà chỉ là một đạo sĩ lang bạt kỳ hồ, khi lão đến Hoa Sơn thì thân mang trọng bệnh.

Sau khi bình phục thì lão nói là rất cảm kích lòng tốt của mọi người đối với lão nên không muốn đi nữa.

Lão không có bản lĩnh gì, động tác lại chậm chạp tựa như người ngớ ngẩn nên tiền chương môn phái Hoa Sơn là Thiên Quyền đạo nhân ban cho một đạo hiệu kêu bằng Thủ Chuyết.

Hoa Sơn Quần Tiên Quán là một đạo quán nổi tiếng có quy mô rộng lớn, chuyện thu lưu đạo sĩ bên ngoài vân du đến là thường có, vả lại lão này chậm chạp ngớ ngẩn và bệnh hoạn nên không ai truy cứu lai lịch thật của lão. Tiền chương môn Thiên Quyền chân nhân thấy lão ngớ ngẩn, không bản lĩnh gì nên cho phép lão ở bên mình làm những việc vặt vãnh như quét dọn, pha trà. Lão phục vụ Thiên Quyền ba năm và được Thiên Quyền rất ưu ái. Vì Thiên Quyền ban cho lão đạo hiệu Thủ Chuyết nên đệ tử môn hạ đều gọi lão là Chuyết đạo nhân.

Nào ngờ hiện tại Chuyết đạo nhân không ngớ ngẩn, chậm chạp một chút nào. Về già nua ngày thường không còn thấy, và bộ dạng lưng gù cũng đã biến đổi. Lão lao người phóng như bay, Long Trảo Thủ của Vệ Thiên Nguyên và ảo kiếm của Phi Phụng mà cũng ngăn không kịp, võ công cao cường đến độ khiến mọi người không tin được.

Thiên Ngộ vừa quát:

- Thủ Chuyết, ngươi làm gì vậy?

Thì lão đạo sĩ quát lại:

- Ngươi rút đi cho ta!

Lời vừa phát thì song chương đã tung, một chương đánh vào Thiên Ngộ, một chương đánh vào Thiên Cơ. Cũng may là có Thiên Toàn đứng sau Thiên Ngộ nên lão vội tiến lên trước tiếp chương đối phương. Tuy Thiên Ngộ là nhân vật có nội công thâm hậu nhất trong Hoa Sơn phái, nhưng Thiên Toàn từng bế môn luyện công nên công lực cũng xấp xỉ Thiên Ngộ,

vậy mà cả hai hợp lực cũng vẫn không chống đỡ nổi chưởng lực đối phương. Thiên Ngộ lui bước rồi kêu thất thanh:

- Hỏa Diệm Lực!

Thiên Toàn cũng kêu lên:

- Hàn Băng Chưởng!

Hỏa Diệm Lực và Hàn Băng Chưởng là võ công độc môn của Bạch Đà Sơn. Thiên Sách, Thiên Khu, Dao Quang Tán Nhân cùng nỗ lực quát lớn:

- Khá lắm, thì ra người là Bạch Đà Sơn yêu nhân.

Lão đạo sĩ xuất chưởng như chớp, bọn Thiên Sách chưa đến kịp thì chưởng thứ ba của lão đã đánh về phía Thiên Cơ rồi.

Thiên Cơ quát lớn:

- Người muốn giết người diệt khẩu chăng?

Vừa nói lão vừa tuốt kiếm ra khỏi vỏ, thì triển chiêu Tm Chuyển Pháp Luân đâm về phía lão đạo sĩ. Tam Chuyển Pháp Luân là chiêu kiếm pháp tối lợi hại của phái Hoa Sơn, một chiêu có ba thức, mỗi thức lại có ba đường kiếm. Tức là trong một chiêu có thể tấn công vào chín huyệt đạo của đối phương. Thiên Cơ lại là cao thủ kiếm thuật đệ nhất của Hoa Sơn phái, giữa lúc đối đầu với cái chết thì chiêu kiếm của lão lợi hại như thế nào, có thể suy nghĩ mà biết ngay.

Trong tiếng chưởng phong và kiếm ảnh đỏ, hai bóng người hợp rồi phân. Thiên Cơ tựa như pho tượng gỗ lắc lư mấy cái rồi ngã “phịch” ra đất. Lão đạo sĩ thì đầy mặt máu me và vội vã quay người bỏ chạy. Song mục của lão đã bị trường kiếm của Thiên Cơ đâm mù rồi.

Thiên Ngộ vội kêu lên:

- Sư đệ, sư muội, không được liều mạng với hân.

Thiên Sách, Thiên Khu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt phong lướt qua mặt và lão đạo sĩ kia đã tung người phóng đi bên cạnh bọn họ.

Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Không thể bỏ qua yêu nhân này, Phụng muội, chúng ta đuổi theo!

Chàng và Phi Phụng định đuổi theo thì chợt nghe Kim Hồ nói:

- Không cần các người động thủ, hân chạy không nổi nữa đâu.

Lời chưa dứt thì thấy lão đạo sĩ đã mù mắt và phải một gốc cây, giữa lúc đó hung tính đại phát, lão quát lên:

- Kẻ nào dám ngăn cản ta!

“Vù! Vù!” hai chưởng liên tiếp phát ra, cây đại thụ phía trước như bị một trận cuồng phong quét qua, cành và lá rơi rụng như mưa.

Nhưng vì va phải thân cây nên trán lão đạo sĩ đã vọt máu tươi tuôn ra như suối, cuối cùng lão cũng bị hôn mê rồi ngã xuống, thất khiếu (hai mắt, hai mũi, hai tai, và miệng) xuất huyết, nhưng là huyết màu đen.

Đường Hy Vũ buột miệng nói:

- Thất Sát Châm của Tiêu gia quả nhiên rất lợi hại. Ôi, nhưng đây là loại ám khí tàn độc...

Kim Hồ cung thủ xá Đường Hy Vũ và nói:

- Đa tạ Đường nhị công tử khen tặng và khuyên bảo. Nhưng đối phó với loại yêu nhân này cũng đành phải thi triển loại ám khí tàn độc đó thôi. Lần sau ta sẽ không tái sử dụng nữa.

Lúc này mọi người mới biết, tuy lão đạo sĩ kia sau khi đối chưởng với bọn Vệ Thiên Nguyên, Thiên Toàn, Thiên Ngộ rồi lại liên tiếp trúng thương bởi trường kiếm của Phi Phụng, Thiên Cơ nhưng điều khiến lão ta bỏ mạng lại là độc châm của Kim Hồ. Võ công cao cường của lão đạo sĩ và sự lợi hại của độc châm của Kim Hồ khiến cho mọi người kinh hãi không thôi.

Đệ tử phái Hoa Sơn vội vàng trấn an Thiên Ngộ. Thiên Ngộ gượng cười nói:

- Cũng may là có Thiên Toàn sư đệ hợp lực nên hiện tại không việc gì.

Mọi người trông thấy thủ chương của lão tựa như một thanh sắt bị nung đỏ, còn thủ chương của Thiên Toàn thì giống như một tảng băng.

Đệ tử phái Hoa Sơn thấy chương môn không việc gì nên bắt đầu chú ý đến Thiên Cơ đang nằm trên đất.

Thiên Khu nói:

- Hình như tên khốn kiếp này vẫn chưa chết!

Thiên Cơ khẽ động dậy, cuối cùng cũng mở miệng, ấp úng nói:

- Chương môn sư huynh, tội của đệ không thể dung tha, sư huynh cho phép đệ nói không?

Không nói ra được thì đệ chết cũng không thể nhắm mắt.

Thiên Ngộ đang muốn nghe lão ta nói nên vội ấn thủ chương vào giữa lưng Thiên Cơ rồi vận chân khí đẩy vào và nói:

- Người nói đi, trước tiên hãy cho ta biết, yêu nhân kia là ai?

Thiên Cơ nói:

- Hẳn là đại sư huynh của Bạch Đà Sơn chủ, tên gọi là Tư Không Chiêu, còn Mộ Dung Thùy là nhị sư huynh của Bạch Đà Sơn chủ. Mộ Dung Thùy biết võ công độc môn của Tiễn gia nên Tư Không Chiêu cũng biết! Đệ có phần trong việc mưu hại Thiên Quyền sư huynh, nhưng kẻ hạ thủ không phải là đệ mà chính là Tư Không Chiêu.

Nghe ra lai lịch của lão đạo sĩ thì mọi người mới vỡ lẽ và thầm nghĩ:

- “Chẳng trách khi chương môn bị hại thì trên sắc diện vẫn còn vẻ kinh ngạc lạ kỳ, sợ rằng lão chết rồi cũng vẫn không thể tin là lão đạo ngớ ngẩn chậm chạp này lại đột nhiên xuất sát thủ!”.

Dao Quang Tán Nhân nhớ lại thảm trạng của tiên chương môn thì buột miệng mắng:

- Tuy người không phải là hung thủ trực tiếp hành hung nhưng người cấu kết với ác nhân mưu hại chương môn, có thể nói là lòng dạ của người đã quá

điên cuồng rồi đấy!

Thiên Ngộ nhỏ nhẹ nói:

- Hiện giờ hần đã biết hồi hận, sư muội chớ mắng hần nữa!

Cơ nhục trên mặt Thiên Cơ đã biến hình, cố gắng nói:

- Đệ.... đệ đáng bị nguyên rửa, đáng bị giết ngàn vạn lần. Chưởng môn sư huynh, dù sư huynh có muốn tha thứ cho đệ hay không thì đệ cũng không thể tự tha thứ cho mình, chỉ trách là ý chí của đệ không kiên định, bây giờ hồi hận thì đã muộn rồi.

Thiên Toàn nói:

- Bọn chúng dùng thứ gì để dẫn dụ ngươi?

Thiên Cơ nói:

- Bạch Đà Sơn chủ chế luyện một loại độc phẩm tên gọi là Thần Tiên Đan, ai bị dụ uống phải độc phẩm này, thân không còn tự tại mà đã bị bọn chúng khống chế. Đến khi Tư Không Chiêu đến Hoa Sơn ngầm phục thì ta chỉ có thể nghe theo sự bày trí của hần thôi.

Thiên Toàn nói:

- Nếu ngươi không ôm ấp dã tâm thì không đến nỗi phải nghe theo sự chỉ dẫn của kẻ khác.

Thiên Cơ nói:

- Không sai, ta vì lợi mà đen tâm, vì chúng đồng ý là sẽ giúp ta làm chưởng môn. Theo ta biết, bọn chúng đã dùng thủ đoạn này khống chế nhiều bang phái khác trên giang hồ.

Mọi người vừa nghe xong thì sồn da rồn tóc gáy.

Thiên Ngộ nói:

- Trong các đại môn phái có người của bọn chúng không?

Thiên Cơ nói:

- Chuyện... chuyện này đệ không biết.

Thiên Toàn hỏi tiếp:

- Kim Hồ là người mà ngươi xin Bạch Đà Sơn chủ phái đến?

Thiên Cơ nói:

- Không sai, yêu nữ đó là người dụ ta uống độc dược, rất nhiều chủ ý bại hoại của Bạch Đà Sơn chủ là do ả đề xuất. Nếu các huynh đệ mà tha cho ả thì quả thật ta chết cũng không thể nào nhắm mắt.

Lời này khiến Thiên Ngộ khó xử.

Lão không biết tại sao Kim Hồ lại đến đây, nhưng bà ta đã làm một chứng nhân chủ yếu và đã thay phái Hoa Sơn giết Tư Không Chiêu, là hung thủ hại tiền chưởng môn của bọn họ.

Án theo đạo lý mà nói thì bà ta nên được đoái công chuộc tội.

Lúc này Hàm Hư, Hàm Cốc đã dẫn nhiều đệ tử phái Hoa Sơn vây lấy Kim Hồ, bọn chúng chỉ còn chờ mệnh lệnh của chưởng môn.

Thiên Ngô đưa mắt nhìn qua Phi Phụng và nói:

- Thượng Quan cô nương, Kim Hồ là do cô nương mời đến, bản đạo muốn nghe ý kiến của cô nương.

Mọi người đều cho rằng Phi Phụng sẽ cầu xin cho Kim Hồ, nào ngờ nàng nói:

- Hàm Hư, Hàm Cốc, nhị vị đạo trưởng xin các vị xem cho rõ ràng. Kim Hồ mà ngày trước các vị gặp có giống người này không?

Hàm Hư, Hàm Cốc lòng đầy hoài nghi, cả hai cùng nói:

- Không sai, bà ta không phải là Kim Hồ thì là ai?

Lời vừa dứt thì “Kim Hồ” đứng trước mặt bọn chúng bỗng nhiên có sự biến đổi. Sự biến đổi không phải là diện mạo mà là “nghị thái”.

Vẻ diễm tuyệt là nơi của Kim Hồ không còn nữa, tuy vẫn chưa thể nói là đoan chính gì nhưng trông người này đã “thuận mắt” hơn trước.

Phụ nhân trung niên gỡ nốt ruồi trên mặt đi và mỉm cười, nói:

- Lúc thiếu thời gia phụ và gia mẫu còn có khi nhận lầm hai tỷ muội bọn ta, diện mạo của ta và tỷ tỷ chỉ khác nhau có một nốt ruồi mà thôi.

Đến lúc này không những dung mạo có chút thay đổi mà âm giọng cũng khác nữa.

Những trưởng lão và một số đệ tử của phái Hoa Sơn nhận ra đây là Ngân Hồ mà bọn họ từng gặp trước đây với Tề Cẩm Minh.

Hàm Hư vẫn còn hoài nghi hỏi:

- Tề phu nhân, Kim Hồ là tỷ tỷ của phu nhân, vậy tại sao phu nhân lại giúp cho bọn bản đạo?

Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên hắng giọng rồi nói:

- Là vì ta nể tình Thượng Quan cô nương, nếu các người thỉnh cầu thì dù có rập đầu cũng không được!

Nói ra cũng kỳ quái, Hàm Hư bị bà ta khinh miệt nhưng không tức khí mà lại hành lễ và nói:

- Tề phu nhân, lần trước tương ngộ ở kinh sư vì không biết nội tình của vụ án nên có đắc tội với phu nhân. Hôm nay phu nhân giúp bọn bản đạo tìm ra hung thủ thật sự, dù chỉ là nể tình vị Thượng Quan cô nương kia nhưng bọn bản đạo cũng phải tạ phu nhân.

Thiên Cơ còn thoi thóp thở nhưng vẫn cố nói:

- Thì ra người là Ngân Hồ, ta cũng bị người lừa rồi.

Tiêu Quyên Quyên mỉm cười, nói:

- Nếu ta không mạo danh tỷ tỷ làm sao người chịu nói ra sự thật?

Thiên Cơ thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Tuy ta mắc lừa nhưng ta cũng phải tạ người. Chuyện đại nghịch bất đạo ta làm nếu vĩnh viễn chôn vùi thì sợ rằng lòng ta cũng bị nổi thống khổ dày vò, sống mà bất an. Bây giờ ta đã nói ra, dù có chết cũng khả dĩ yên lòng.

Thiên Ngô chậm rãi nói:

- Người sắp chết thường nói việc thiện. Tuy người hồi hận thì cũng đã muộn, nhưng còn hơn là chết mà không hồi hận. Ta có thể giảm khinh tội trạng cho người, chỉ giải trừ vị trưởng lão và cho phép chôn người tại bản sơn với thân phận và đệ tử của bản phái.

Thiên Cơ vui mừng nói:

- Đa tạ chương môn sư huynh!

Nói đoạn lão thở mạnh một hơi rồi từ từ nhắm mắt, hồn lìa khỏi xác.

Thiên Ngô thở dài rồi nói:

- Phúc họa vô môn, duy nhân tự chuốc (phúc họa không tìm đến cửa, chỉ có con người tự chuốc lấy).

Phái Hoa Sơn đã báo được đại thù cho tiền chương môn và rất cảm kích đối với Tiêu Quyên Quyên, Thượng Quan Phi Phụng, Vệ Thiên Nguyên.

Đương nhiên những ân oán trước đây đều được hóa giải.

Qua ngày hôm sau, ba người tham dự đại lễ siêu độ cho tiền chương môn xong thì lập tức cáo biệt. Thiên Ngô đưa tiễn một đoạn, Dao Quang Tán Nhân và đệ tử Thanh Loan của bà ta không theo chương môn quay về mà tiễn thêm một đoạn nữa.

Xưa nay Dao Quang Tán Nhân tính tình lạnh lùng, sự giao tình với bọn Vệ Thiên Nguyên chẳng hơn bất kỳ đệ tử bình thường nào của phái Hoa Sơn. Chính vì vậy mà sự “thân tình quá mức” của bà ta khiến cho bọn Vệ Thiên Nguyên không khỏi ngạc nhiên.

Đi đêm một đoạn đường nữa thì Dao Quang Tán Nhân nói:

- Vệ thiếu hiệp, Thượng Quan cô nương, hôm ở Sở gia vì mắc lừa kẻ xấu nên sư đồ bọn ta đã làm khó dễ các vị, nghĩ lại thật là xấu hổ. Cảm ơn các vị không nhớ hiềm khích cũ mà đến đây giúp bọn ta.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện hiềm làm nên bỏ qua, đạo cô còn nhắc lại làm gì?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Nhưng nghe nói Sở gia gặp rất nhiều khó khăn, chuyện này cũng vì bọn ta mà liên lụy đến.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dù không có chuyện các vị thì Sở đại hiệp đã sớm bị Tiêu Chí Dao đề ý rồi. Lần này bọn họ chẳng qua là lánh nạn trước mà thôi, vậy hà tất phải để tâm.

Dao Quang Tán Nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Thiếu hiệp có biết phụ tử bọn họ dời đi đâu không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đương thời mọi người đều khấn trương bỏ đi, bọn tại hạ lại là những người đi trước nhất. Khi bọn tại hạ đi, Sở đại hiệp hình như chưa có chủ ý gì, chỉ

nghe lão nói rằng dù đi đến đâu thì bọn họ cũng sẽ tìm cách liên lạc.

Dao Quang Tán Nhân tỏ ra thất vọng, nói:

- Như vậy là không biết đến khi nào chúng ta mới có cơ hội tạ tội với phụ tử Sở đại hiệp.

Đồ đệ Thanh Loan của bà ta thì mặt mày ủ dột, trông nỗi thất vọng càng nhiều hơn sư phụ.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Sợ rằng Sở đại hiệp cũng ái ngại về việc thất lễ của lão ta với các vị hôm đó, vì thế tại hạ thấy chuyện tạ tội có thể miễn cho hai bên. Vả lại tối hôm đó lệnh đồ đã hạ thủ lưu tình với sư muội của tại hạ, điều đó tại hạ biết. Nếu phải nói đa tạ thì tại hạ cũng nên đa tạ lệnh đồ mới đúng.

Thanh Loan ửng hồng hai má, nói:

- Tề cô nương không trách tiểu nữ là tốt rồi, đúng đấy, tại sao lần này lệnh sư muội lại đi chung với bọn họ?

Vệ Thiên Nguyên chưa kịp trả lời thì Tiêu Quyên Quyên đã xen vào:

- Thanh Loan cô nương, có một chuyện mà ta cũng nên cảm ơn cô nương đấy.

Thanh Loan ngạc nhiên hỏi:

- Cảm ơn tiểu nữ vì chuyện gì?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Theo ta biết thì năm ngoái Sở Thiên Thư từng qua Hoa Sơn và hấn bị sư tỷ của ta dùng mê dược ám toán ở Thiên Xích Tràng, nhưng may mắn là có cô nương cứu giúp. Không lẽ chuyện này là giả?

Dao Quang Tán Nhân bỗng nhiên lên tiếng trả lời thay đồ đệ:

- Không sai, nhưng chuyện này tại sao Tề phu nhân phải đa tạ thay Sở Thiên Thư?

Tiêu Quyên Quyên mỉm cười, nói:

- Thiên Thư đã là nữ tỳ của ta, đạo cô không biết sao?

Dao Quang Tán Nhân kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì, Thiên Thư đã là nữ tỳ của phu nhân? Chuyện... chuyện đó làm sao có thể...

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Bọn chúng không phải là huynh muội, phụ mẫu lại bất tương đồng thì có gì là không thể? Tề Tấu Ngọc không phải do ta sinh ra, nhưng ta là kẻ mẫu của cô ta, cô ta lấy Sở Thiên Thư thì Thiên Thư cũng là nữ tỳ của ta vậy. Hi hi, bây giờ ta lấy thân phận là nhạc kế mẫu thay nữ tỳ cảm ơn lệnh đồ. Đạo cô nói xem không hợp tình hợp lý sao?

Dao Quang Tán Nhân ấp úng nói:

- Người thật là... thật là...

Thanh Loan đưa tay áo lau trán vừa chợt lặn ra rồi khẽ nói:

- Sư phụ, chúng ta nên quay về thôi!

Tiêu Quyên Quyên chú mục nhìn Dao Quang Tán Nhân và hỏi lại:

- Này, ta thật là thế nào?

Dao Quang Tán Nhân vốn muốn nói bà ta thật là kẻ không biết nhục, nhưng nghĩ lại bà ta dù tốt xấu thế nào cũng có ân đối với bản phái, vì thế mới cải lời, nói:

- Phu nhân thật là tốt mệnh!

Tiêu Quyên Quyên gượng cười, nói:

- Đa tạ!

Vệ Thiên Nguyên cung thủ nói:

- Không dám phiền tiền xa, xin nhị vị quay về cho.

Dao Quang Tán Nhân hoàn lễ, nói:

- Vệ thiếu hiệp, Thượng Quan cô nương, các vị đều là người tốt cả. Ngày sau tiểu đồ hành tẩu giang hồ, mong các vị chiếu cố cho.

Sau khi Dao Quang Tán Nhân và đồ đệ bà ta đi rồi thì Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại hạ biết tại sao bà ta lại tỏ ra thân thiện với chúng ta rồi, thì ra bà ta muốn hỏi thăm tung tích ý trung nhân cho đồ đệ. Kỳ quái, lẽ nào nữ đạo sĩ của phái Hoa Sơn cũng được xuất giá?

Thượng Quan Phi Phụng lên tiếng:

- Nữ đạo sĩ không thể hoàn tục sao? Chàng thật là người bảo thủ!

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười ha ha rồi nói:

- Đúng, vậy mà ta nghĩ không ra, chẳng phải bà ta đã nói rõ là đồ đệ của bà ta phải hành tẩu giang hồ đó sao? Nếu không hoàn tục thì cô ta phải bị giữ lại đạo quán tu hành rồi.

Nói đoạn chàng quay sang hỏi Tiêu Quyên Quyên:

- Có một chuyện tại hạ nghĩ không ra, làm thế nào Tiêu tiền bối có được phong thư do Thiên Cơ viết cho Bạch Đà Sơn chủ?

Tiêu Quyên Quyên mỉm cười, nói:

- Rất đơn giản, ta dùng thuốc giải để đổi phong thư đó.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Thuốc giải? Đổi thuốc giải cho ai?

- Cho sanh nhi (cháu con trai của chị hoặc em gái) của ta.

- Sanh nhi của Tiêu tiền bối?

- Đúng vậy, ta chỉ có một sanh nhi, đó là độc tử Vũ Văn Hạo của Bạch Đà Sơn chủ.

- Phu phụ bọn họ đều là cao thủ dụng độc thì ai dám hạ độc đối với nhi tử bọn họ?

- Không ai dám nhưng ta dám!

Phi Phụng xen vào:

- Chàng có biết không, bà ta làm chuyện này cũng vì cứu sư muội của chàng

đấy. Khi sư muội của chàng ở kinh sư đã từng lọt vào tay Bạch Đà Sơn chủ. Nếu không phải bà ta hạ độc ngay cả tử tử của bà ta cũng không thể giải thì e rằng hiện tại sư muội của chàng đã bị giam cầm ở Bạch Đà Sơn rồi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện này ta biết, nhưng ta cho rằng sư muội là do phụ thân của cô ta cứu ra, không ngờ lại có thêm tình tiết này. Tề phu nhân, người không ngại hạ độc ngoại thích để cứu sư muội của tại hạ, thật là cảm ơn phu nhân.

Tiêu Quyên Quyên phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Tại sao người lại cảm ơn ta, sư muội của người chẳng phải là nữ nhi của ta sao? Ngoại thích tuy thân nhưng làm sao sánh với nữ nhi.

Khi bà ta làm chuyện này thì giữa bà ta và Tề Cần Minh chưa thành danh phận phu thê, vì thế Vệ Thiên Nguyên không thể nói đến vấn đề danh phận với bà ta. Chàng nói tiếp:

- Nhưng tại hạ còn có một chuyện không rõ, phu nhân dùng sinh mạng Vũ Văn Hạo đổi sư muội, lẽ nào lúc đó không giao thuốc giải cho hắn?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Có giao, nhưng ta cố ý không giao đủ phân lượng cho hắn. Người có thể nói là ta có tâm bất chính hoặc nói chính xác là người khinh ta gian trá cũng được. Nhưng ta đã sớm liệu đoán là bọn chúng còn có thủ đoạn âm độc ở phía sau. Quả nhiên, không ngoài sở liệu của ta, bọn chúng phái Mộ Dung Thủy cầu kết với Thiên Cơ đạo nhân hại chương môn phái Hoa Sơn. Sau đó lại bày bố nghi binh khiến đệ tử phái Hoa Sơn cho rằng sư thúc của người là nghi hung. Thậm chí cả người cũng bị liên lụy. Vì thế, ta muốn bọn chúng giao ta mật thư đó rồi mới giao nửa phần thuốc giải còn lại.

Vệ Thiên Nguyên thở dài, nói:

- Ngộ Văn Vương hưng lễ nhạc:

Ngộ - Kiệt - Trụ, động đao binh. Sư thẩm, người làm như thế là đúng rồi.

Gần đây sư thúc có khỏe không?

Đây là lần đầu tiên chàng gọi Tiêu Quyên Quyên là sư thẩm.

Tiêu Quyên Quyên nghe thế thì rất cao hứng, nói:

- Tốt, võ công của sư thúc người cũng mau chóng hồi phục rồi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đây thật là chuyện đại hỷ! Tại hạ.... tiêu diệt cho rằng...

Nói đến đây thì chàng chợt nhớ kẻ làm cho võ công của sư thúc chàng mất đi chính là Tiêu Quyên Quyên nên đành dừng lại.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Người không cần tránh né, nội công của sư thúc người là do ta dùng Hóa Cốt Tán phế bỏ. Loại dược tán này ta chỉ biết phối chế mà không thể giải, đừng nói là người cho rằng sư thúc người vĩnh viễn không thể hồi phục, ngay cả ta cũng cho rằng như vậy.

Nói đến đây thì bà thở dài một hơi rồi mới nói tiếp:

- Ta làm chuyện này thật là hối hận không kịp. Nhắc lại thì nên trách ta quá đa nghi, ta cho rằng sư thúc ngươi không thể quên được hiền thể, nếu không phế nội công của lão thì trước sau lão sẽ rời bỏ ta. Ta định là nếu không được lòng của lão thì cũng phải được con người của lão.

Phi Phụng mỉm cười xen vào:

- Sau đó phu nhân mới phát hiện là lòng của lão vốn đã hướng về phu nhân. Phu nhân không những được người mà được cả lòng nữa, phải không?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Nhưng chuyện ta làm lại tổn thương quá lớn đối với lão. Tề Cẩm Minh là người mê võ công như mạng mình, một khi mất võ công thì dù lão không trách oán ta nhưng ta biết trong lòng lão rất khó chịu.

Phi Phụng nói:

- Nhưng hiện tại các vị không cần phải khó chịu trong lòng nữa rồi.

Vệ Thiên Nguyên biết bà ta đã nghiên cứu ra thuốc giải nên mỉm cười nói:

- Chuyện này ứng với câu tục ngữ:

Ai buộc chuông thì người đó cởi chuông! Chẳng qua sư thúc chỉ mất một năm để luyện công trở lại, nhưng nỗi khổ tâm của sư thẩm đối với sư thúc, tin rằng suốt đời sư thúc sẽ không thể quên.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Ngươi tưởng là ta đã giải cho lão chăng? Không, đến bây giờ ta cũng không hiểu loại thuốc giải đó nên phối chế như thế nào..

Vệ Thiên Nguyên đang đợi bà ta nói tiếp thì bỗng nhiên Tiêu Quyên Quyên dừng lại một lúc rồi mới nói:

- Ta không muốn gặp người này. Ta đi trước một bước đây. Nghi vấn của ngươi sẽ do Thượng Quan cô nương thay ta giải thích.

Khinh công của bà ta không kém Phi Phụng, nên vừa dứt lời thì thân hình đã mất hút vào trong cánh rừng.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Thì ra là người này, thảo nào Ngân Hồ lại tránh né hẩn.

Vệ Thiên Nguyên quét mục quang nhìn ra thấy người kia đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đó chẳng phải là nhân vật võ công cao cường gì nhưng bản lĩnh khoáng đạt là thiên hạ đệ nhất.

Người này nguyên tính danh là Thân Công Đạt, nhưng vì hẩn thích tạo nhiều sinh, thù dật thị phi sự giống như Thân Công Báo trong Phong Thần Bảng nên người trong võ lâm cải danh cho hẩn và cũng gọi là Thân Công Báo.

Thân Công Báo từng tham dự cuộc tập hội ở phái Ma Hoa Quyền của Mai Thanh Phong, trong lần tập hội đó hẩn từng bày mưu vạch kế cho bọn Thiên Cơ làm thế nào để đối phó Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng.

Nhưng hắn không biết là Thiên Cơ đã sớm có kế hoạch của mình nên không cần hắn đưa ra chủ ý.

Trong lòng hắn ít nhiều cũng hồ thẹn, bây giờ đột nhiên lại gặp Thiên Nguyên và Phi Phụng nên kinh hãi không thôi.

Nhưng hắn cũng biết, bằng vào bản lĩnh của hắn thì tuyệt đối không thể thoát được nên đành cười xả lả, nói:

- Nhị vị vừa từ Hoa Sơn trở xuống đây à? Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!

Nói đoạn hắn cười hì hì một cách trơ trẽn.

Vệ Thiên Nguyên cũng đáp lễ:

- Hạnh ngộ! Nhưng các hạ có vẻ thất vọng khi thấy bọn tại hạ còn sống phải không?

Thân Công Đạt nói:

- Vệ thiếu hiệp nói đùa rồi. Tại hạ biết nhị vị phải chịu một trường kiếp nạn ở Dương Châu nhưng đã bình an vượt qua. Tại hạ còn chưa kịp chúc mừng nhị vị, há có thể vui mừng trước tai họa của người khác?

Phi Phụng nói:

- Đa tạ hảo tâm của các hạ. Xin hỏi các hạ đến đây làm gì vậy?

Thân Công Đạt cười hì hì, nói:

- Tại hạ muốn lên Hoa Sơn thăm hỏi Thiên Ngộ đạo trưởng.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Thăm hỏi Thiên Ngộ là giả, muốn kể công với Thiên Cơ là thật. Đáng tiếc là các hạ đã chậm một bước, nếu không thì đã có thể uống một chung rượu mừng công của lão ta rồi.

Thân Công Đạt bị nói trúng tim đen nên dù mặt dày mày dạn hắn cũng bất giác ngại ngùng.

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy tức cười nên nói:

- Bây giờ vẫn chưa muộn lắm, theo tại hạ biết thì lão ta còn lưu lại nửa bầu rượu chờ các hạ lên uống đây.

Thân Công Đạt thấy đối phương không có ý giết mình nên yên tâm, hắn mỉm cười nói:

- Nhị vị thật là biết nói đùa. Tại hạ đã sớm biết sự hiềm khích giữa nhị vị và phái Hoa Sơn chỉ là một trường hiểu lầm. Không dám giấu các vị, tại hạ muốn lên núi là để giải thích cho các vị. Nhưng hiện tại cũng chẳng cần tại hạ giải thích nữa, Thiên Ngộ chứng môn, Thiên Cơ đạo trưởng đều là người hiểu chuyện, có lẽ bọn họ đã sớm phát hiện đây là một trường hiểu lầm.

Hắn là Thiên Nguyên và Phi Phụng bình an hạ sơn bạo gan phán đoán như thế. Nói xong, lòng hắn phập phồng bất an và lưu thần nhìn sắc thái của đối phương.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Xem ra tình hình như chuyện gì các hạ cũng đã biết, người săn tin quả nhiên là danh bất hư truyền.

Thân Công Đạt nói:

- Đa tạ cô nương quá khen. Xin hỏi cô nương và Vệ thiếu hiệp định đi về đâu?

Phi Phụng hỏi lại:

- Các hạ hỏi thăm hành tung của bọn ta để làm gì vậy?

Thân Công Đạt nói:

- Cô nương chớ đa nghi. Nếu các vị muốn về Tề gia thì tại hạ có một tin tức để nói cho các vị đấy.

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Tin tức gì?

Thân Công Đạt mỉm cười, nói:

- Lệnh sư tổ đã rời Vương Thất Sơn rồi, tại hạ từng đi báo phỏng lão, ngay cả Đinh Bột cũng không có ở nhà. Đã hai mươi năm qua lệnh sư tổ chưa từng hạ sơn, lần này không biết vì cớ gì mà hạ sơn. Các vị nên hỏi thăm cho rõ ràng rồi hãy quay về thì có lẽ tốt hơn đấy.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thế à, thì ra các hạ cũng có chuyện không biết sao? Đa tạ các hạ nhắc nhở nhưng không cần phải lo lắng cho bọn tại hạ.

Thân Công Đạt nói tiếp:

- Vệ thiếu hiệp tinh minh mẫn cán, vốn không cần tại hạ phải nói nhiều. Nếu Vệ thiếu hiệp không có gì dặn dò thì tại hạ xin cáo biệt.

Vệ Thiên Nguyên hừ một tiếng rồi cười nhạt, nói:

- Muốn người không nói nhiều không bịa chuyện sinh sự thì chẳng khác gì muốn những điều không tưởng, dặn dò người cũng bằng thừa thôi. Người mau cút xéo đi!

Lời tuy cực kỳ khó nghe, nhưng đối với Thân Công Đạt như là được nghe ân sủng, hần vội nói:

- Phải, phải, tại hạ nhất định ghi nhớ lời chỉ giáo của Vệ thiếu hiệp, tính thích nói nhiều tuy nhất thời không thể thay đổi nhưng bịa chuyện sinh sự thì quyết không thể có rồi.

Hần vốn cho rằng Vệ Thiên Nguyên sẽ không tha cho mình.

Nào ngờ nghe chàng bảo “cút đi”, tuy hơi khó nghe nhưng cũng là đại hỷ ngoài mong đợi của hần.

Hần lặng lẽ chuồn đi như con chó cụp đuôi.

Vệ Thiên Nguyên lặng lẽ bước đi rất lâu mà không nói gì.

Phi Phụng không nhịn được nên mở miệng:

- Này, chàng lại nghĩ gì vậy? Vẫn còn tức Thân Công Đạt chẳng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Loại người này làm sao đáng kể ta tức? Ta chỉ nghĩ không biết tin tức hần nói liên quan đến gia gia là thật hay giả?

Nguyên Vương Thất Sơn chỉ cách Hoa Sơn không quá ba ngày đường nên Vệ Thiên Nguyên chợt có ý niệm không biết có nên hỏi gia một chuyện thăm gia gia hay không.

Phi Phụng nói:

- Thân Công Đạt thích khoác lác nhưng tin tức của hần cũng không nhất định là giả hoàn toàn.

Vệ Thiên Nguyên tiếp lời:

- Vậy nàng cho rằng tin tức đó là thật chăng?

Phi Phụng gật đầu, nói:

- Muội tin hần mấy phần, vì hần muốn bịa đặt chuyện gì tất phải có mục đích, tức là phải có ít nhiều điểm có lợi cho hần thì hần mới bịa đặt. Chàng không hỏi gia thì muội chẳng nghĩ ra điều gì có lợi cho hần? Nhưng nếu chàng không yên tâm mà nhất định phải hỏi gia xem thử thì muội cũng không phản đối. Tuy nhiên, sợ rằng chúng ta lại phải bị cản trở mấy ngày hành trình đây.

Vệ Thiên Nguyên nghe nàng nói miễn cưỡng như vậy thì biết trong lòng nàng thực không muốn mình hỏi gia.

Chàng trầm nghĩ:

- “Gia gia và phụ thân của nàng từng có chút hiềm khích, có khả năng là nàng sợ gia gia ngăn cản hôn sự giữa ta và nàng. Vả lại, trước mắt chính là thời điểm Bạch Đà Sơn chủ khiêu khích phụ thân nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát giao tranh. Đương nhiên là nàng mong ta sớm cùng nàng trở về Côn Luân sơn rồi.”

Tâm ý đã quyết, Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Chúng ta đã sớm nói là từ nay về sau vĩnh viễn không rời nhau. Nàng đang nóng lòng hỏi gia nên đương nhiên ta sẽ theo nàng về tham kiến nhạc phụ trước. Nhưng nàng phải hứa với ta một điều là trong tương lai nàng phải theo ta đi tham kiến gia gia nhé.

Phi Phụng cười tươi như hoa, nàng dí ngón tay vào trán Thiên Nguyên và nói.

Vệ Thiên Nguyên nghiêm túc, nói:

- Ta bảo đảm là phụ thân của nàng sẽ tán tụng ta là hảo nam tử thể thượng vô song, chỉ có ta mới xứng đáng để phối cùng ái nữ độc sinh của lão.

Phi Phụng bĩu môi, nói:

- Hừ, bong bóng càng thổi càng to, thật là Vương bà mua dưa rồi tự khen dưa ngọt.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta nói nghiêm túc đấy, người mà phụ thân nàng thích nhất là nàng, không

sai chứ?

- Thế thì sao nào?

- Phụ thân nàng thích nàng nhất, nàng lại thích ta nhất, thế nàng nói xem lão làm sao có thể không thích ta là nữ tể? Dù ta không ra gì thì sợ rằng lão cũng khuyếch trương ta thành thiên hạ đệ nhất đấy.

- Chàng mới gặp Tiêu Chí Dao mà đã học tài nói khoác của hắn. Nhưng chỉ cần chàng tốt đối với muội là muội yên tâm rồi.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta nghĩ là gia gia cũng sẽ thích nàng, vì lần này nàng đã giúp cho Tề gia một đại sự, giúp Tề sư thúc rửa sạch hiềm nghi trong vụ án Thiên Quyền chân nhân.

Phi Phụng nói:

- Đó là công lao của Ngân Hồ, muội không dám mạo nhận.

Vệ Thiên Nguyên chột nhór lại và nói:

- Đúng rồi, bà ta nói võ công của sư thúc ta đang hồi phục nhưng đáng tiếc là chưa nói xong đã đi. Rốt cuộc là chuyện thế nào?

Phi Phụng nói:

- Rất đơn giản, đó là dùng nội công tâm pháp của nhà muội hợp với nội công tâm pháp của Tề gia mà luyện. Trong vòng ba tháng thì công lực đã mất của Tề Cẩm Minh có thể hồi phục. Đương nhiên, việc hợp luyện công như thế nào cũng phải có người chỉ điểm mới được.

Vệ Thiên Nguyên chột ngộ ra, hỏi:

- Ta hiểu rồi. Ngân Hồ không ngại đắc tội với tỷ tỷ bà ta để lấy mật thư đó là vốn dùng để đổi nội công tâm pháp của lệnh tôn.

Phi Phụng nói:

- Đối với Ngân Hồ mà nói thì đây là việc nhất cử lưỡng tiện. Dù phụ thân của muội không dùng nội công tâm pháp trao đổi thì bà ta cũng nên làm chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Đúng vậy, không ngờ kết quả lại mỹ mãn ngoài sự kỳ vọng của ta. Sư muội đã có nơi chốn, chân tướng vụ án chương môn phái Hoa Sơn đã được làm rõ, võ công của sư thúc sẽ được hồi phục. Ngân Hồ có thể danh chính ngôn thuận làm Tề phu nhân. Trang Anh Nam cũng có thể yên lòng làm Sở phu nhân. Mọi kết quả chẳng phải là rất lý tưởng sao?

Thật là:

“Án phá oan tiêu, gian nhân lộ diện.

Phu thê danh chánh, tình ý cánh thâm.”.

Tạm dịch:

“Phá án giải oan, gian nhân lộ mặt.

Vợ chồng danh chính, tình ý càng nồng.”.

Hồi 15

Khó Lòng Khó Mở, Lệ Đắm Lam y

Thượng Quan Phi Phụng trầm mặc không nói gì, sắc diện của Vệ Thiên Nguyên cũng chợt dịu xuống, chàng nói:

- Duy có một điều đáng tiếc, đó là Tuyết Quân, cô tạ.. cô ta không đáng phải chết...

Thượng Quan Phi Phụng vẫn không lên tiếng, chỉ đứng lặng một bên nghe Vệ Thiên Nguyên nói tiếp.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nhưng người chết thì không thể sống lại, chúng ta cũng đành xem đó là quá khứ thôi.

Phi Phụng, nàng nói có phải không?

Phi Phụng thản nhiên nói:

- Không sai, muội cũng nghĩ như thế. Đa tạ chàng đã tin tưởng muội.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Ta nhờ sự cố vũ và chăm sóc của nàng mới có thể sống tiếp. Ta không tin tưởng nàng thì còn tin tưởng ai?

Phi Phụng vẫn lạnh lùng nói:

- Chơi cờ thì ai cũng biết, nhưng cờ tàn biến hóa rất phức tạp và cũng ảo diệu khôn lường. Chàng tưởng rằng mọi chuyện đã được giải khai nhưng kỳ thực về sau còn có biến hóa mà chàng chưa từng nghĩ đến.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Phi Phụng, nàng thật là một quái nhân. Khi ta tuyệt vọng thì nàng cố vũ động viên ta phấn chấn tinh thần lên, lúc ta đang cao hứng thì nàng lại lạnh lùng đối với ta.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Cho đầu óc của chàng trầm tĩnh lại một chút, thế không tốt hơn sao?

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu mỉm cười, nói:

- Nàng nói cũng có lý, nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu. Vậy theo nàng, cuộc cờ tàn này còn có điều gì mà chúng ta chưa thể giải khai?

Phi Phụng nói:

- Muội đã nói, muội không phải là kỳ thủ cao minh. Cuộc cờ này biến hóa khôn lường, muội làm sao biết được sự ảo diệu bên trong?

- Ý nàng muội nói là nàng chưa nhìn ra nước cờ nào?

- Không sai, nếu muội sớm nhìn ra thì muội không cần phải lo lắng rồi.

Muội chỉ ngầm cảm nhận được rằng, có khả năng về sau sẽ có biến hóa mà chúng ta khó lòng dự liệu được.

- Từ hôm gặp nàng đến nay, bất luận ta gặp chuyện khó hiểu nào thì cũng phải nhờ nàng chỉ dẫn mới giải khai được. Nếu nàng vẫn chưa phải là kỳ thủ cao minh thì ta căn bản chẳng hiểu chơi cờ là gì.

- Đa tạ chàng quá khen, nhưng cũng mong rằng đó là do muội quá lo lắng. Tuy nhiên, người không biết chơi cờ cũng thường có nước cờ hay. Không chừng nước cờ này trong tương lai phải nhờ chàng giải tiếp.

- Nàng càng nói càng giống thiên cơ diệu pháp. Nhưng danh sư tất xuất cao đồ, nếu thật như nàng nói là ta có thể nghĩ ra nước cờ hay, thì đó là nhờ công của danh sư chỉ điểm vậy.

Chàng chỉ thuận theo Phi Phụng mà nói chơi nhưng chàng nào biết trong cuộc cờ mà Phi Phụng bày bố đích thực còn có một nước mà nàng chưa thể giải được.

Mấu chốt của nước cờ này là bí mật sinh tử của Khương Tuyết Quân. Nếu bí mật này được giải khai thì Vệ Thiên Nguyên sẽ đối xử với nàng như thế nào?

Biến hóa của cờ tàn vô cùng phức tạp, Thượng Quan Phi Phụng cũng không nắm chắc là sẽ biết được biến hóa này.

Trước mắt nàng đành làm theo một kỳ thủ bình thường là “thấy nước nào đi nước đó”.

* * * Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc cũng đang sánh vai đồng hành, chàng theo nàng hồi gia ở Vương Thất Sơn.

Nguyên sau trận đại chiến ở Sở gia thì Sở Kinh Tùng quyết định tạm thời dời nhà lánh nạn.

Để bảo đảm an toàn nên lão phân gia nhân thành hai lộ, phu thê Sở Kinh Tùng và nữ nhi Sở Thiên Hồng đi một đường, bọn họ đến chỗ của Tiễn đại tiên sinh tạm lánh một thời gian.

Còn Tề Tấu Ngọc muốn hồi gia thăm gia gia của nàng nên Sở Thiên Thư cùng đi với nàng.

Gia gia của Tề Tấu Ngọc là thiên hạ đệ nhất cao thủ và lại ẩn cư ở Vương Thất Sơn, rất ít khi lai vãng với bên ngoài.

Đối với Tề Tấu Ngọc mà nói, thiên hạ còn có nơi nào an toàn hơn nhà của nàng. Không những nàng nghĩ như vậy mà Sở Kinh Tùng cũng yên tâm để cho nhi tử của lão theo nàng hồi gia lánh nạn.

Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc đã có mấy năm bôn tẩu giang hồ, trải qua phong ba không ít, vì thế chuyện không ở được tại Dương Châu cũng chẳng quan trọng, mất nhà này còn có nhà khác.

Đối với bọn họ, sự tiến triển về tình cảm của cả hai là quan trọng hơn cả.

Vừa đi Tề Tấu Ngọc vừa mỉm cười nói:

- Theo muội nghĩ, ngày sau chàng phải xem nhà của muội là nhà của chàng như thế mới công bằng.
- (Lúc này nàng đã gọi Sở Thiên Thư là chàng) Sở Thiên Thư làm ra vẻ không hiểu, hỏi lại:
- Sao nói như thế là công bằng?
- Tề Tấu Ngọc nói:
- Chàng không hiểu sao? Phụ thân của chàng đã có mẫu thân của muội và Thiên Hồng bầu bạn, nếu muội cũng ở đó thì lấy ai bầu bạn với gia gia muội?
- Sở Thiên Thư nói:
- Được rồi, ta sẽ theo ý nàng. Nhưng không biết gia gia của nàng có thích ta chăng?
- Gia gia đối với chàng thế nào, lẽ ra chàng phải biết chứ?
- Năm xưa ta bị trúng kim châm của Kim Hồ, nếu không có gia gia của nàng hy sinh ba năm công lực cứu mạng ta thì ta đâu còn có phúc làm tôn nữ tể (cháu rể) của lão. Chuyện này ta còn chưa tạ lão đấy.
- Chàng tốt với muội là đã tạ ơn lão rồi. Chàng nói đến chuyện này khiến muội nhớ lại, đương thời ngay cả gia gia cũng hoài nghi độc châm chàng trúng là do Ngân Hồ phát ra.
- Không ngờ bây giờ Ngân Hồ lại biến thành kẻ mẫu của muội. Không nói dẫu gì chàng, từ khi biết chuyện giữa bà ta và gia phụ, muội luôn coi bà ta là nữ nhân bại hoại. Chẳng ngờ...
- Chẳng ngờ bà ta lại tốt với nàng như thế phải không? Như vậy có thể thấy việc phán đoán tốt xấu đối với một người không thể chỉ tin vào lời kẻ khác.
- Đúng thế! Hiện nay cũng còn không ít kẻ xem gia phụ là đại ma đầu. Muội nghĩ nếu gia phụ và Tiêu Quyên Quyên hỏi gia thì chắc chắn gia gia cũng tha thứ cho bọn họ và công nhận Tiêu Quyên Quyên là con dâu thôi.
- Càng nói lòng nàng càng thư thái, nhưng trong sự cao hứng vẫn còn chút tiếc nuối.
- Nàng nói tiếp:
- Đáng tiếc là lần này mẫu thân không thể cùng muội hỏi gia.
- Sở Thiên Thư mỉm cười, nói:
- Nếu như vậy chẳng phải là bất công bằng sao?
- Chàng nói thế là nghĩa gì?
- Nhà nàng được đoán tụ, còn muội muội của ta tương lai cũng sẽ gả cho người khác, như vậy lấy ai bầu bạn với phụ thân ta?
- Chàng không biết đấy thôi, Tề gia của muội còn có một Vương bà bà, vốn là vú nuôi của mẫu thân muội, mấy năm qua bà ta luôn nhớ đến mẫu thân muội. Nếu mẫu thân có thể hỏi gia thì quả thật là đại hỷ sự đối với bà ta.
- Vương bà bà còn khỏe không?

- Bà ta vẫn còn rất khỏe mạnh.
- Vậy thì nàng có thể yên tâm, nhất định rồi bà ta sẽ gặp mẫu thân của nàng.
- Sao chàng lại nói chắc chắn như thế?
- Vì ta biết tính cách của gia gia nàng, lão là người không câu nệ lễ tục nên nhất định sẽ không để cho lễ tục ràng buộc.

Tề Tẩu Ngọc hiểu ý Sở Thiên Thư nên thầm nghĩ:

- “Mẫu thân cải giá về Sở gia đã được mặc nhận của gia gia, hiện tại có thể mẫu thân còn ngại không tiện hỏi gia, nhưng trong tương lai khi ta và Thiên Thư thành hôn rồi, thì bà ta không về gia gia cũng mời bà ta về.”.

Sở Thiên Thư mỉm cười, nói tiếp:

- Xưa nay thế gian thường có lắm chuyện không ngờ, ví như oán thù của hai nhà Tề - Sở chúng ta đã được hóa giải, chúng ta lại từ danh phận huynh muội trở thành phu thê. Ta nghĩ trong tương lai người trong hai nhà chúng ta cũng có thể trở thành người một nhà.

Tề Tẩu Ngọc hai má ửng hồng, nàng nói:

- Chỉ được cái nói bừa, chẳng được một câu nghiêm túc nào, không nói với chàng nữa đâu.

Tuy nói thế nhưng trong lòng nàng nghĩ:

- “Cũng mong là được như vậy.”.

Hai người mãi mê trò chuyện nên đã đến gia môn lúc nào mà chẳng hay.

Tề Tẩu Ngọc chợt động tính trẻ con, nói:

- Chúng ta không cần gõ cửa, cứ lặng lẽ trèo tường vào.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Tại sao?
- Muội đã hứa với Đình đại thúc là cuối năm mới hỏi gia, vì vậy nhất định gia gia sẽ không ngờ muội về sớm như vậy, muội muốn cho lão một niềm vui bất ngờ.
- Với bản lĩnh của gia gia nàng và Đình đại thúc, thì sợ rằng chúng ta chưa vượt qua tường đã bị hai lão cho là tiểu tặc và đánh đuổi ra rồi.
- Đánh gãy hai chân của chàng thì cũng tốt.
- Nàng nhẫn tâm thế sao?
- Đánh gãy hai chân rồi thì chàng chỉ biết kêu đau chứ không thể nói lung tung nữa.

Vừa nói vừa cười nhưng Tề Tẩu Ngọc đã trèo qua tường rồi. Sở Thiên Thư cũng đành phải theo nàng.

Những bỗng nhiên bọn họ cảm thấy tình hình có vẻ khác thường.

Bọn họ dự định lúc nhảy vào trong thì thế nào cũng sẽ nghe Đình Bật quát hỏi:

- Là ai?

Nhưng nào ngờ chẳng nghe âm thanh gì cả.

Tề Tấu Ngọc không dám im lặng nữa, buột miệng kêu lên:

- Gia gia, người xem là ai về đây?

Vẫn không có tiếng hồi đáp.

Tề Tấu Ngọc cả kinh kêu lên:

- Đinh đại thúc! Đinh đại thúc!

Sở Thiên Thư nói:

- Nếu có Đinh đại thúc ở trong thì lão đã sớm nghe thấy rồi. Chúng ta vào trong xem thử đi.

Tề Tấu Ngọc lẩm bẩm:

- Xưa nay gia gia không hạ sơn. Đinh đại thúc từ Dương Châu đã khởi hành trước chúng ta, cước trình của lão nhanh hơn chúng ta nhiều nên không thể đến muộn được. Vậy tại sao không có ai ở nhà?

Sở Thiên Thư trấn an:

- Đừng vội, thế nào thì Vương bà bà cũng có ở nhà.

Tề gia là “thiên hạ võ học đệ nhất gia”, Sở Thiên Thư cũng giống như Tề Tấu Ngọc, đều không nghĩ Tề Yến Nhiên cũng có khả năng gặp chuyện bất trắc.

Bọn họ đến phòng của Tề Yến Nhiên và Đinh Bột nhưng không thấy một ai.

Tề Tấu Ngọc đầy bụng hoài nghi, nghĩ:

- “Đinh đại thúc có thể vì gặp chuyện giữa đường nên bị cản trở, nhưng gia gia lại vì chuyện gì mà phải hạ sơn?”.

Nàng ôm nỗi nghi ngờ và vội vàng chạy đến phòng Vương bà bà gọi lớn:

- Vương bà bà! Vương bà bà!

Vừa bước vào phòng Vương bà bà thì Tề Tấu Ngọc bất giác sững người, miệng lưỡi bỗng nhiên cứng đờ lại. Thì ra Vương bà bà đang nằm dài trên giường, sắc diện vàng như nghệ, song mục nhắm nghiền.

Nhất thời nàng cho rằng bà ta đã chết, nhưng vẫn buột miệng kêu:

- Vương bà bà, người làm sao thế? Xin bà hãy mở mắt ra nhìn tiểu nữ trở về này!

Bỗng nhiên Vương bà bà khẽ động, hai mắt từ từ mở ra.

Tề Tấu Ngọc vội kêu lên:

- Bà có nhận ra tiểu nữ không? Tiểu nữ là A Ngọc đây!

- Tiểu thư, là tiểu thư và Vệ thiếu gia trở về phải không?

Giọng nói tuy yếu ớt nhưng vẫn có thể nghe được. Và tuy nhận làm người nhưng đầu sao vẫn nhìn thấy là hai người.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Vương bà bà, sao người lại bệnh nặng như thế này?

Wương bà bà nói:

- Tiểu thư có gặp mẫu thân không? Tà.. ta rất nhớ...

Tề Tấu Ngọc nói:

- Bà bà cứ yên tâm, sớm muộn gì gia mẫu cũng về thăm bà bà thôi. Gia gia đâu rồi?

Vương bà bà nói:

- Đình... Đình đại thúc, hấn... hấn...

Tề Tấu Ngọc cảm thấy kỳ quái là tại sao bà ta không nói tung tích của gia gia mà lại nói chuyện Đình đại thúc, nhưng nàng vẫn không ngăn cản.

Vương bà bà tiếp tục nói bằng giọng yếu ớt:

- Đình đại thúc, hấn... hấn đã chết rồi.

Tề Tấu Ngọc kinh hãi không thôi, nàng ngăn người hồi lâu rồi mới kêu lên:

- Tại sao lão ta chết?

Chỉ thấy Vương bà bà khẽ máy môi nhưng không nghe được gì nữa.

Sở Thiên Thư vội bước tới án thủ chuông vào giữa lưng bà ta rồi vận lực đẩy vào.

Tề Tấu Ngọc áp sát tai vào miệng bà ta mới nghe được, nhưng bà ta không trả lời vấn đề nàng vừa hỏi, mà nói:

- Vệ thiếu gia, lão gia.. lão gia bảo thiếu hiệp...

Bà ta vẫn lầm Sở Thiên Thư là Vệ Thiên Nguyên.

Tề Tấu Ngọc biết bà ta không thể nói nguyên nhân cái chết của Đình Bội nên vội hỏi:

- Gia gia thế nào?

Vương bà bà chợt nói lớn hơn một chút:

- Lão gia không việc gì. Lão bảo Vệ thiếu hiệp đi.. đi Bạch Đà Sơn!

Tề Tấu Ngọc biết Sở Thiên Thư hiểu chút ít y thuật và nghe tổ phụ không việc gì nên thở phào một hơi rồi nói:

- Kỳ quái, tại sao Vương bà bà lại bệnh nặng như thế này? Đại ca, chàng xem bà ta bị bệnh gì vậy?

Chợt nghe Sở Thiên Thư kêu lên:

- Không xong rồi!

Tề Tấu Ngọc kinh ngạc, hỏi:

- Không xong cái gì?

Thiên Thư nói:

- Hình như bà ta trúng độc!

Tề Tấu Ngọc lay Vương bà bà và hỏi:

- Vương bà bà, bà bà nói mau, kẻ nào hạ độc?

Vương bà bà đã nhắm nghiền hai mắt và bất động rồi.

Đột nhiên có tiếng người nói:

- Là ta!

Tiếp theo chỉ nghe ầm một tiếng, hình như có vật gì phát nổ, nhất thời toàn gian phòng đầy khói mù.

Sở Thiên Thư ngửi thấy hương vị giống như mê hương mà trước đây Kim

Hồ ám toán chàng ở Thiên Xích Trảng của Hoa Sơn. Trong đám khói mờ mịt nhưng vẫn thấy hai bóng người nhảy bổ vào phòng, tuy không nhận ra bộ dạng rõ ràng nhưng đó không phải là Kim Hồ.

Sở Thiên Thư lập tức vung song chưởng đánh ra vù vù.

Tề Tấu Ngọc cũng xuất kiếm đâm tới, nhưng đáng tiếc là trong khói mù nhìn chẳng rõ nên xuất chiêu không chuẩn xác.

Mũi kiếm của nàng vừa đâm sượt qua tay áo của đối phương thì đã bị chưởng phong quét qua một bên rồi.

Cước bộ của nàng loạng choạng suýt muốn ngã. Sở Thiên Thư tả chưởng hộ thân, hữu chưởng đỡ lấy nàng rồi xông thẳng ra ngoài phòng.

Hai người kia cũng đuổi theo như hình với bóng, ngoài sân viện lúc này cũng tràn ngập khói mù.

Thì ra hai hung thủ này đã sớm mai phục ở trong nhà. Bọn chúng cố ý không giết Vương bà bà là muốn dùng hơi thở tàn của bà ta để ám toán người của Tề gia từ bên ngoài trở về.

Hai kẻ này vừa phóng ra ngoài thì cười ha ha, nói:

- Sai thì đã sai rồi, tiểu tử này là nữ tể của Tề Cẩm Minh, thân phận cũng không kém gì Vệ Thiên Nguyên.

Sở Thiên Thư cắn chặt môi, chàng vừa bảo vệ Tề Tấu Ngọc vừa khò đầu với đối phương.

Võ công của chàng vốn cao cường hơn hai gã kia nhưng lúc này vừa vận công kháng độc nên chỉ có chống đỡ chứ không thể công.

Cũng may là chàng đã qua một lần trúng độc nên năng lực kháng độc đã mạnh hơn trước, tuy chỉ chống đỡ nhưng nhất thời vẫn miễn cưỡng cầm cự được.

Tề Tấu Ngọc thì kém hơn chàng nhiều, nàng chỉ thấy bóng người lơ mờ trước mắt đang nhe nanh vung trảo chụp về phía mình nên chỉ có thể vung kiếm phòng thân thôi.

Trong khi kịch đấu thì hô hấp của Sở Thiên Thư càng tăng nhanh vì vậy mà chàng hít phải độc khí càng nhiều. Chẳng bao lâu thì chàng đã thấy đầu quáng mắt hoa rồi.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng nghe bên ngoài cổng hình như có tiếng người nói:

- Kỳ quái, không có ai mở cửa, bên trong hình như có tiếng binh khí giao nhau!

Dường như người này không dám tin vào tai mình nên thăm nghĩ:

- “Quái lạ, Tề gia là thiên hạ võ học đệ nhất gia, kẻ nào to gan dám đến đây sinh sự?”.

Nghĩ đoạn hần kêu lên:

- Sư phụ, người có nghe thấy không?

Sư phụ của hắn nói:

- Ta nghe rồi. Tề lão tiên bối không muốn người ngoài giúp đỡ, chúng ta không được thất lễ. Đợi lão ta phát lạc...

Lão biết tính khí của Tề Yến Nhiên, nếu chưa được mời mà tự tiện xông vào thì e rằng Tề Yến Nhiên sẽ trách cứ.

Nhưng lão nói chưa hết câu thì chợt cảm thấy không đúng.

Bởi vì trong lúc sư đồ lão nói chuyện thì lão đoán bên trong đã quá mười chiêu rồi, nếu Tề Yến Nhiên thì đâu có lý nào lão để cho đối phương xuất đến mười chiêu?

Lão buột miệng kêu lên:

- Tề lão tiên bối! Tề lão tiên bối!

Đồ đệ của lão cũng kêu lên:

- Có ai ở bên trong không? Có ai ở bên trong không?

Sở Thiên Thư tuy bị trúng độc nhưng thần trí còn minh mẫn, chàng lắng tai nghe thì nhận ra giọng người này.

Chàng tự hỏi:

- “Kỳ quái, chẳng phải là Bào Linh Huy sao? Tại sao hắn lại đến nơi này?

Nguyên Bào Linh Huy là nhi tử của Bào Sùng Nghĩa, một võ sư nổi danh ở Lạc Dương.

Bào gia và Sở gia vốn là chỗ thâm giao, khi Sở Thiên Thư đi Lạc Dương tham dự hôn yến của Từ Trung Nhạc thì chàng trú lại ở Bào gia.

Hiện tại chàng chẳng cần suy nghĩ kỹ mà vội kêu lên:

- Bào huynh, là đệ đây!

Chàng vừa mở miệng kêu lên thì độc khí công tâm, thân hình lão đảo muốn ngã xuống đất.

Cũng may, ngay lúc đó thì Bào Linh Huy đã xông vào rồi. Cùng đi với Bào Linh Huy còn có một cao thủ hàng đệ nhất trong đương kim võ lâm, đó là Ngọc Hư Tử - một trong Võ Đang ngũ lão. Lão là sư phụ mới bá kiến của Bào Linh Huy.

Hiện tại khói mù ngoài sân viện đã bị gió thổi đi tứ tán nhưng độc khí tàn dư vẫn khiến Bào Linh Huy cảm thấy đầu quáng mắt hoa.

Hắn xông đến bên cạnh Sở Thiên Thư thì lập tức xuất chưởng quét ra trước.

Hai gã kia thấy võ công của Bào Linh Huy không cao cường bằng Sở Thiên Thư nên cười nhạt, nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi cũng đến tìm cái chết đấy chăng?

Giữa lúc hai gã định xuất chưởng vung quyền thì Ngọc Hư Tử đã quét phát trần đánh gãy xương tay một gã. Gã kia nhanh trí hơn đồng bọn, vừa thấy có người tiến vào thì lập tức chụp Tề Tấu Ngọc rồi kéo nàng chạy ra ngoài.

Tề Tấu Ngọc mất sự bảo vệ của Sở Thiên Thư và bản thân cũng đã mất năng lực kháng cự nên dễ mặc cho đối phương mang đi.

- Người không muốn sinh mạng của tiểu cô nương này thì cứ đuổi theo!
Gã cho rằng đã có bùa hộ thân thì dù võ công của Ngọc Hư Tử có cao cường đến đâu cũng không làm gì được vì vậy gã nhắc Tề Tẩu Ngọc lên làm lá chắn rồi cướp đường xông ra.

Nào ngờ Ngọc Hư Tử không những đuổi theo mà còn xuất chiêu đánh thẳng vào người Tề Tẩu Ngọc. Lão thi triển công phu “cách vật truyền công” nên Tề Tẩu Ngọc vô hại, còn ngựa gã kia thì giống như bị thiết chùy đánh vào, nhất thời gã buông hai tay ra. Tề Tẩu Ngọc tự động rơi xuống đất. Cứu người là quan trọng nên Ngọc Hư Tử không truy kích mà đành để cho chúng đi.

Tề Tẩu Ngọc vẫn còn chút khí lực, trở người dưới đất rồi kêu lên:

- Thưa ca, chàng sao rồi?

Sở Thiên Thư cố gắng nói:

- Ta không sao.

Tề Tẩu Ngọc nói:

- Ôi, giọng của chàng có vẻ khác thường rồi. Ngọc Hư đạo trưởng, nhất định lão phải cứu lấy chàng nhé!

Ngọc Hư Tử xuất phách không chiêu quét sạch tàn dư độc khí rồi nói:

- Người yên tâm, ta sẽ cứu hẩn.

Tề Tẩu Ngọc nghe đến đây thì nằm yên bất động, Sở Thiên Thư cũng cảm thấy thiên địa xoay chuyển, nhất thời bất tỉnh nhân sự. Ngọc Hư Tử tuy võ công cao cường nhưng không mấy am tường về giải độc nên bất giác phải cau mày.

Bào Linh Huy vội nói:

- Hai yêu nhân kia có lẽ chạy chưa xa, chúng ta mau đuổi theo buộc bọn chúng giao thuốc giải.

Ngọc Hư Tử lắc đầu nói:

- Không được, hai tiểu tử này trúng độc rất nặng, ta sợ rằng lấy được thuốc giải trở lại thì chẳng còn tác dụng gì.

Nói đoạn lão xốc Sở Thiên Thư đặt nằm cạnh Tề Tẩu Ngọc, cả hai đều nằm sấp, hướng lưng lên trời.

Kế đó, Ngọc Hư Tử dùng tả chiêu ấn vào giữa lưng Tẩu Ngọc, hữu chiêu ấn vào lưng Thiên Thư rồi vận chân khí đẩy vào, giúp cho bọn họ kết tập chân khí, như thế có thể gia tăng năng lực kháng độc.

Nhưng biện pháp này chỉ là tạm thời chứ không thể kéo dài.

Đang lúc vô kế khả thì thi Ngọc Hư Tử chợt nghe có giọng nữ nhân từ xa truyền đến:

- Các người là ai, đứng lại cho ta xem!

Giọng nói chợt vút cao thành tiếng hét:

- Yêu nhân to gan, há có lý này sao?

Ngọc Hư Tử nghe giọng của nữ nhân này thì lộ vẻ vui mừng, lão vội thi triển công phu truyền âm nhập mật, nói:

- Dao Quang đạo hữu, xin chừa lại một gã!

Thì ra người vừa đến là Dao Quang Tán Nhân - nữ trưởng lão duy nhất của phái Hoa Sơn. Ngọc Hư Tử biết bà ta xuất thủ lạnh lùng nên vội lên tiếng nhắc nhở. Nhưng đáng tiếc là đã quá muộn.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp đó là một giọng nói:

- Ta chết rồi thì các người cũng không lấy được thuốc giải đâu!

Lại nghe một giọng thiếu nữ kêu lên:

- Ôi, sư phụ, không xong rồi!

Thiếu nữ này là đồ đệ Thanh Loan của Dao Quang Tán Nhân.

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Nói bậy, sư phụ có gì không xong?

Thanh Loan nói:

- Đồ tử nói là thuốc giải, yêu nhân kia đã quăng bình thuốc giải rồi, bên trong nhất định là Ngọc Hư đạo trưởng đang cần thuốc giải.

Dao Quang Tán Nhân vừa đi vừa nói:

- Hai gã yêu nhân này to gan dám vô lễ với đồ nhi của ta nên ta đã giết chúng rồi. Vì sao người muốn chừa lại một gã, là muốn bức cung hay muốn thuốc giải?

Nguyên Dao Quang Tán Nhân phát hiện hai gã này trong Tề gia chạy ra thì cảm thấy kỳ quái.

Đang lúc định chặn lại hỏi thì hai gã kia nhận ra bà ta là hảo bằng hữu của Ngọc Hư Tử, đang lúc khẩn trương bọn chúng muốn thi triển trò cũ là bắt cóc Thanh Loan làm tin, vì vậy Dao Quang Tán Nhân mới phát đại nộ, xuất thủ bất lưu tình.

Thuốc giải có trên người một gã nhưng trước khi chết gã này lấy thuốc giải quăng ra, bên dưới là ao bùn nên đương nhiên không thể tìm.

Ngọc Hư Tử tỏ vẻ thất vọng, thở dài rồi nói:

- Ta vốn cần cả hai.

Dao Quang Tán Nhân không nghe giọng của Tề Yên Nhiên và Đinh Bội thì ngạc nhiên nói:

- Tề gia xảy ra chuyện gì chẳng? Ai cần thuốc giải?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nhi tử của Sở đại hiệp và tôn nữ của Tề lão tiên bối.

Lão chợt nhớ ra điều gì nên nói tiếp:

- Đúng rồi, hình như Quỳnh Hoa Đan Lộ Ngọc của đạo cô cũng có thể giải bách độc, phải không?

Dao Quang Tán Nhân lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Một kẻ là tiểu súc sinh vong ân bội nghĩa, một kẻ là tiện nhân lẳng lơ, dù

có thuốc giải ta cũng không cho bọn chúng.

Thanh Loan nghe nói Sở Thiên Thư trúng độc thì đã vội vàng vượt tường vào Tề gia.

Dao Quang Tán Nhân cũng vào theo và nói:

- Người đã cứu hần một lần, hần đối với người thế nào chứ? Loại hán tử bạc tình như thế mà người còn muốn cứu hần sao?

Thanh Loan nói:

- Sư phụ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng phủ đồ. Đồ nhi cứu Sở công tử nhưng không nghĩ đến điều gì khác. Lần thứ nhất cứu chàng ở Thiên Xích Trảng là như vậy và hiện tại cũng như vậy thôi.

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Tâm ý của người làm sao giấu được ta. Hừ, dù người không nói ra thì thần cũng nên biết tri ân báo đức chứ.

Thanh Loan rung rung ngấn lệ, kêu lên:

- Sư phụ, người..

Dao Quang Tán Nhân lạnh lùng nói:

- Được, người không sợ ngày sau càng phải chịu thương tâm thì tùy ý người vậy.

Nói đoạn bà ta quay mặt sang một bên nhìn Bào Linh Huy.

Ngọc Hư Tử liền giới thiệu:

- Đây là đồ đệ mới thu của bản đạo, tên gọi là Bào Linh Huy, phụ thân của hần là Bào Sùng Nghĩa ở Lạc Dương.

Bào Linh Huy bước tới hành lễ tham kiến.

Dao Quang Tán Nhân thản nhiên nói:

- Khá lắm, khá lắm. Bào lão đầu là người thực thà, nhi tử của lão ta chắc cũng không tệ.

Ngọc Hư Tử nói:

- Bản đạo đến đây là để bái phỏng Tề lão tiên bối. Dám hỏi đạo cô hà có gì đến đây?

Là qua đường hay là...

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Ta không với tới Tề Yến Nhiên, ta đến để tìm bọc nhân Đinh Bột của lão thôi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Sợ rằng trên giang hồ có nhiều người biết Đinh Bột hơn Tề Yến Nhiên đấy. Đạo cô tìm lão ta về chuyện gì?

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Thanh Loan hoàn tục nên muốn biết ở cổ hương còn có người thân nào không?

Nguyên mẫu thân của Thanh Loan là tỷ muội kết nghĩa kim lan với Dao

Quang Tán Nhân, còn phụ thân của nàng là đồng hương với Đinh Bột.
Hai mươi năm trước, phụ mẫu của Thanh Loan song sinh. Đinh Bột nhận ký thác của phụ thân nàng là đưa nàng lên Hoa Sơn cho Dao Quang Tán Nhân dưỡng dục.

Ngọc Hư Tử thở dài rồi nói:

- Đáng tiếc là Đinh Bột đã chết rồi.

Dao Quang kinh ngạc hỏi:

- Tại sao chết?

- Bị yêu nhân ở Bạch Đà Sơn hại chết.

- Tề Yên Nhiên đâu?

- Đi Bạch Đà Sơn báo thù cho Đinh Bột rồi.

- Đạo trưởng có tận mắt nhìn thấy không?

- Bần đạo chỉ vừa mới đến.

- Vậy làm sao lại biết rõ như thế?

- Tề Yên Nhiên lưu lại cho Vệ Thiên Nguyên một phong thư, bên ngoài không đề tên nên bần đạo mở ra xem.

Lúc này Thanh Loan đã cho Sở Thiên Thư uống một viên Quỳnh Hoa Đan Lộ Ngọc và giúp chàng vận chân khí qua kinh mạch.

Hồi lâu sau Sở Thiên Thư nửa mê nửa tỉnh, mắt nhắm miệng nói:

- Ngọc muội, Ngọc muội, nếu phải chết thì chúng ta cùng chết!

Dao Quang lạnh lùng nói:

- Người nghe thấy không, cả lúc mê mà hắn vẫn không quên Ngọc muội của hắn.

Thanh Loan không nói gì, nàng đỡ Thiên Thư nằm ngay ngắn rồi quay sang cứu trị cho Tề Tấu Ngọc. Có thể vì Tề Tấu Ngọc trúng độc nặng hơn và được cứu trị chậm hơn một chút nên tay chân nàng đã lạnh như băng. Thanh Loan phải cạy miệng mới có thể cho nàng uống được hoàn.

Dao Quang thở dài, nói:

- Thanh Loan, sao người lại khổ thế?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nếu bần đạo có một đồ đệ như đạo cô thì cũng cảm thấy kêu ngạo được rồi đấy.

Dao Quang nói:

- Không sai, tâm địa của ả nha đầu này tốt hơn ta gấp trăm lần, còn ta thì không thể tha thứ cho lỗi lầm của người khác, đạo trưởng không biết sao?

Ngọc Hư Tử trầm nghĩ:

- “Ta biết là trước mặt ta người có ý làm vậy thôi, kỳ thực người là người mặt lạnh lòng ấm.”.

Chợt nghe Thanh Loan kêu lên:

- Sư phụ, xin người phát chút từ bi.

Dao Quang hỏi lại:

- Người muốn ta làm gì?

Thanh Loan nói:

- Tính mạng của Sở công tử thì hình như không cần phải lo, nhưng Tề cô nương này.. cô tạ.. cô tạ.. Xin sư phụ lại xem thử.

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Ta không cần xem cũng biết, công lực của cô ta kém hơn Sở Thiên Thư nhiều mà Quỳnh Hoa Đan Lộ Ngọc không phải là giải được đối chứng nên tôi đa thì chỉ có thể bảo vệ sinh mạng trong ba ngày thôi.

Thanh Loan nói:

- Sư phụ không thể cứu cô ta sao? Đệ tử biết sư phụ có phép giải độc bằng kim châm thích huyết mà?

Dao Quang nói:

- Trúng độc nặng như cô ta thì mỗi ngày phải châm cứu ba lần, tối thiểu cũng ba lần bảy hai một ngày, rồi còn phải chăm sóc cô ta cẩn thận... Nhưng ta không phải là người thân của cô ta..

Thanh Loan bật khóc thành tiếng, nàng vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ, người.. người hãy nỗ tình đệ tử mà cứu cô ta đi.

Dao Quang thần nhiên nói:

- Người vội vàng gì thế, cô ta vẫn còn sống trong ba ngày mà. Việc gì phải hối thúc ta châm cứu cho cô ta ngay bây giờ?

Thanh Loan lại reo lên:

- A, sư phụ hứa với đồ nhi rồi đấy nhé. Sư phụ thật là...

Nàng chưa kịp nói hai chữ “người tốt” thì Dao Quang đã cướp lời, nói:

- Ta không như người nói đâu!

Ngọc Hư Tử chợt đứng lên và nói:

- Dao Quang đạo hữu, bản đạo muốn nói với đạo cô mấy câu, chúng ta đi ra ngoài được chăng?

Dao Quang nói:

- Có việc gì không nói tại đây được sao?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nơi này có hai bệnh nhân, vả lại thầy thuốc và bệnh nhân cũng cần yên tĩnh đúng không?

Dao Quang nói:

- Đạo trưởng không định tranh cãi với ta đấy chứ?

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Điều đó cũng không chừng, nếu đạo cô sợ cãi không lại bản đạo thì nên nghe theo bản đạo thôi.

Dao Quang nói:

- Đánh nhau ta cũng không sợ nữa là!

Ngọc Hư Tử nói:

- Tốt, không sợ thì đi thôi!

Hai người đi về phía rừng tùng ở hậu thất, Dao Quang nói:

- Nơi này không có ai nghe rồi, cãi nhau hay đánh nhau là tùy đạo trưởng.

Ngọc Hư Tử nói:

- Bần đạo không muốn cả hai!

Dao Quang hừ một tiếng rồi nói:

- Thế đạo trưởng muốn gì?

- Bần đạo muốn hỏi đạo cô một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nghe nói gần đây đạo cô có đi Dương Châu một chuyến, vậy xin hỏi có du ngoạn nhị thập tứ kiều không?

Dao Quang không ngờ “chuyện” mà Ngọc Hư Tử muốn hỏi là như vậy, bà nói:

- Ta làm gì có thời gian để du sơn ngoạn thủy?

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Không có thời gian hay là không có tâm tình?

Dao Quang trầm mặc không trả lời.

Ngọc Hư Tử thở dài khẽ ngâm:

- “Nhị thập kiều nãi tại, lãng tâm mang, lãnh nguyệt vô thanh. Niệm kiều biên thanh liễu, niên niên trị vị thủy sinh? (Nhị thập tứ kiều vẫn còn đó, sóng lòng mênh mang, trăng lạnh không lời. Nhớ làng liễu xanh bên cầu mà năm tháng luôn tự hỏi sống vì ai đây?).”

Sắc diện của Dao Quang Tán Nhân chợt ửng hồng, tuy nhiên song mục vẫn lạnh lùng hàm chứa vẻ oán hận.

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Còn nhớ chăng lần đầu tiên chúng ta hò hẹn tại nhị thập tứ kiều ở Dương Châu. Khi đó đạo cô vì ta mà ngâm khúc từ của Khương Bạch Thạch, còn ta thì thối sáo phụ họa.

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Những chuyện xa xưa, ta đã sớm quên rồi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Lần hẹn cuối cùng cũng là nhị thập tứ kiều. Lần đầu tiên, có thể đạo cô quên, nhưng lần cuối cùng thì không thể nào quên được!

Dao Quang kêu lên:

- Đừng nói nữa. Nếu người muốn đánh nhau thì cứ nói ra cho sảng miệng đi!

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Quả nhiên là đạo cô không quên. Đúng vậy, lần hẹn cuối cùng đó chúng ta vì cãi nhau mà chia tay. Nhưng muốn chia tay với ta là đạo cô, còn ta vẫn

chưa nghĩ...

- Bây giờ người nói những điều đó thì đã quá muộn rồi, ta không cần nghe!

- Đương thời, ta cũng đã từng nói..

- Đương thời, ta không cần nghe thì bây giờ cũng không cần nghe!

- Đạo cô không muốn nhắc lại chuyện xưa thì nghe ta nói một cố sự được chăng?

- Ta không hứng thú nghe những chuyện không quan hệ đến ta hiện tại.

- Được rồi, nghe hay không là tùy đạo cô. Ta nói cho chính ta nghe vậy.

Nói đoạn lão bắt đầu kể cố sự, Dao Quang Tán Nhân quay mặt sang một bên nhưng vẫn không bỏ đi.

- Trước kia có một nam tử, chàng xuất thân từ danh môn chính phái, văn võ kiêm toàn nên được người thân khen ngợi và còn gọi chàng là mỹ nam tử. Vì thế, chàng không tránh được bệnh kiêu ngạo, xem thường thế sự.

Dao Quang tuy miệng nói là “không cần nghe” nhưng khi Ngọc Hư Tử nói đến đây thì buột miệng cười nhạt.

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Không sai, chàng đã phạm vào bệnh thông thường của đệ tử thế gia, tự cho rằng mình văn hay võ nghệ cao cường nên không tránh khỏi việc tự mệnh tự thường là phong lưu.

Chàng xem thường thế tục, nên có lúc cũng theo bằng hữu trải qua trường phong nguyệt, nhưng đó chỉ là ngẫu hứng nhất thời mà thôi, chứ không phải là ý đồ vui hoa dập liễu.

Dao Quang chợt nói:

- Xem ra người biện giải cho chàng mỹ nam tử tự mệnh là phong lưu kia quá nhiều đấy.

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Sao đó chàng nam tử kia hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ và quen biết một nữ tử, lúc này chàng mới hối hận vì biết mình quá sai lầm.

Dao Quang cười nhạt:

- Người kiêu ngạo như thế mà cũng tự biết sai lầm chăng?

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Núi cao thì có núi cao hơn, chính vì chàng ngông cuồng tự tôn tự đại nên một khi phát hiện bản thân chàng vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng thì chàng mới biết sai lầm. Nhưng trong mắt chàng vẫn coi thường thế tục, chàng chỉ biết mọi nữ tử trong thiên hạ đều như vậy và cho rằng không nữ tử nào có thể sánh với chàng. Đợi đến lúc chàng quen biết nữ tử kia thì, than ôi..

Dao Quang hỏi:

- Thế nào?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nữ tử đó tài mạo hơn cả chàng, võ công cũng hơn chàng. Ôi, không phải là

chàng xem thường người ta nữa mà bắt đầu sợ người ta xem thường nàng.

Dao Quang nói:

- Người cũng khá biết tâng bốc người khác đấy. Ha ha, ta hỏi người một câu nhé:

nữ tử kia đã như vậy, thế tại sao sau đó bọn họ lại trở mặt với nhau?

Ngọc Hư Tử nói:

- Vì nữ tử kia kiêu ngạo hơn chàng, nàng không thể bỏ qua quá khứ của chàng.

- Chỉ đơn giản là không thể bỏ qua quá khứ thôi sao?

- Thêm vào đó là một chút hiểm lằm nho nhỏ nữa.

- Một chút hiểm lằm nho nhỏ? Người thử hỏi xem, đó là sự hiểm lằm gì?

- Phụ mẫu của chàng có đính ước hôn sự cho chàng với một người khác, nhưng quả thực là chàng không hay biết gì. Bởi lẽ, khi song thân đính hôn cho chàng thì chàng đang phiêu bạt trên giang hồ.

- Ta cũng từng nghe cổ sự của người nhưng không giống như người nói. Vị hôn thê của chàng vốn là người thân trong biểu tộc và thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã được người nhà xem như một đôi tiểu phu thê. Nhưng chàng không hề nói cho nữ tử kia biết về chuyện giữa chàng và biểu muội của chàng.

- Hiểm lằm là ở chỗ đó, chàng không phải là người câu nệ, dù chuyện chàng và biểu muội của chàng cùng lớn lên bị người khác trêu đùa, nhưng chàng tự vấn lòng mình là không có ý gì khác. Mỗi lúc hồi gia, chàng vẫn đưa biểu muội đi du ngoạn một cách vô tư. Chàng cũng không cho rằng sự việc lại nghiêm trọng như thế cho nên không nghĩ đến chuyện là phải nói trước với nữ tử mà chàng ngưỡng mộ.

Dao Quang hỏi lại:

- Người nói “phải nói trước” là ý gì vậy?

Ngọc Hư Tử nói:

- Chàng ngưỡng mộ nữ tử đó, nhưng không biết nữ tử đó có đồng ý tiếp nhận tình yêu của chàng hay không. Vì vậy, chàng định tiến một bước trong giao tình rồi mới nói lời cầu hôn với nữ tử đó. Sau khi nữ tử đó đã đồng ý hôn sự với chàng thì đương nhiên có điều gì mà chàng không nói cho cô ta biết. Không ngờ nữ tử kia lại biết trước chuyện người nhà lo chuyện đính hôn cho chàng. Vì vậy, chàng giải thích thế nào thì nữ tử kia cũng không chịu tha thứ.

Dao Quang hỏi tiếp:

- au khi bọn họ cãi nhau tới thứ hai chàng làm gì?

Ngọc Hư Tử thần nhiên nói:

- Cùng một vị bằng hữu uống tửu hoa tại Liên Hoa Các. Liên Hoa Các là một kỹ viện nổi tiếng nhất ở Dương Châu.

Dao Quang Tán Nhân luôn miệng cười nhạt và không nói gì.

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Chàng không được người mình yêu tha thứ nên lòng vô cùng sầu muộn, trong lúc chẳng biết làm thế nào mới cùng bằng hữu đi uống hoa tửu, chẳng qua là mượn rượu tiêu sầu mà thôi.

Dao Quang cười nhạt, nói:

- Nói vậy có nghĩa là nữ tử kia quá sai lầm chẳng?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không phải là quá sai lầm, chỉ vì cách nhìn của mỗi bên đối với sự việc khác nhau mà thôi. Chàng đến trường phong nguyệt để uống rượu tiêu sầu, đích thực là quá phóng túng, nhưng nếu đạo cô biết đương thời chàng đau khổ như thế nào, thì ta tin rằng đạo cô không đến nổi cho đó là một lỗi lầm không thể tha thứ.

Dao Quang lại cười nhạt, nói:

- Ta không những tha thứ cho chàng mà còn phải giúp chàng mắng nữ nhân kia quá cố chấp, không hiểu việc danh sĩ phong lưu thưởng thức tửu hoa, phải không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nếu chàng biết nữ tử kia vẫn còn ở lại Dương Châu thì nhất định tối hôm đó chàng đã không đến Liên Hoa Các. Nhưng chàng tuy ở trong kỹ viện, trong mắt có kỹ nữ, song trong lòng không có tà niệm.

- Thế à, trong lòng không có tà niệm? Ta nghe nói tối hôm đó chàng tranh giành với người khác một danh kỹ ở Dương Châu đấy.

- Đánh nhau là có thực nhưng tranh giành là giả. Liên Hoa Các có một Thanh Thủy quán nhân mãi nghệ bất mãi thân, cô ta bồi tiếp bằng hữu của chàng uống rượu thì có một tên cường hào muốn cướp cô ta. Chàng đang chứa đầy bụng uất khí, muốn tìm nơi phát tác nên trút giận lên đầu tên cường hào đó. Về sau chàng mới biết, chính vì nghe chuyện này mà nữ tử kia tức giận bỏ đi. Ôi, những người thích xen vào chuyện người khác, đương nhiên là thích thêm mắm dặm muối..

- Nữ tử kia không phải vì một kỳ nữ mà bỏ đi đâu!

- Thế tại sao cô ta không chịu tha thứ cho chàng?

- Ngày thứ ba chàng đến nơi nào?

- Sáng ngày thứ ba chàng hồi gia.

Nói đến đây thì Ngọc Hư Tử liếc nhìn sắc diện Dao Quang rồi nói tiếp:

- Đạo cô rõ rồi đấy, nữ tử kia nhất định là hiểu lầm nguyên nhân hồi gia của chàng, cho rằng sở dĩ chàng trở mặt với cô ta là muốn trở về với vị hôn thê.

Dao Quang nói:

- Lẽ nào không phải như thế?

Ngọc Hư Tử nói:

- Nếu chàng muốn hồi gia thành thân thì sau đó không đến nỗi phải xuất gia

làm đạo sĩ.

Dao Quang nói:

- Đó là vì vị hôn thê của chàng cũng không muốn tha thứ cho chàng.

Ngọc Hư Tử không kiềm chế được xúc động, nói:

- Chúng ta không cần phải nói vòng vo nữa, ta sẽ cho đạo cô thấy trên giấy trắng mực đen.

Nói đoạn lão rung rung ngón lệ và lấy ra một phong thư vàng ó đưa cho Dao Quang Tán Nhân.

Dao Quang ấp úng nói:

- Đây.. đây là...

Ngọc Hư Tử nói:

- Đây là phong thư ta để lại cho gia phụ.

Dao Quang mở ra xem thì thấy mấy hàng chữ nguệch ngoạc:

“Hôn nhân là chuyện đại sự, đã có mệnh phụ mẫu mà kháng mệnh kháng hôn là bất hiếu. Vì thế mà hài nhi dứt bỏ hồng trần để tiên viển nơi không môn thôi!”.

Ngọc Hư Tử nói:

- Đạo cô đã rõ rồi đấy, ta hỏi gia là để bàn chuyện từ hôn, nhưng gia phụ không đồng ý, người còn đem quan hệ phụ tử ra uy hiếp, buộc ta phải tòng mệnh phụ mẫu. Ta không muốn khuất phục nên đành đến Võ Đang làm đạo sĩ.

Dao Quang nói:

- Người nói phong thư này viết cho lệnh tôn, thế tại sao người vẫn còn giữ?

Ngọc Hư Tử nói:

- Đó là chuyện hai năm sau, ta cho rằng qua một thời gian dài thì gia phụ sẽ nguôi giận nên tìm về. Nào ngờ vừa đến gia môn thì người lệnh cho gia nhân ngăn lại và trả phong thư này cho ta.

Dao Quang trầm mặc một hồi rồi nói:

- Tất cả là vì ta, vì ta liên lụy đến phụ tử các người..

- Ta không trách đạo cô. Không được phụ thân tha thứ, đương nhiên là khó chịu, nhưng nếu không được đạo cô tha thứ thì càng khó chịu hơn.

- Hiện giờ biểu muội của người ở đâu?

- Sau khi gia phụ khừ thế và cô ta cũng biết ta không thể thay đổi chủ ý nên đã lập gia thất với người khác. Hiện nay cô ta đã là mẫu thân của ba hài tử.

- Ta còn một chuyện chưa rõ...

- Xin cứ nói.

Dao Quang ngập ngừng một lát rồi mới nói:

- Ta chờ người năm năm rồi mới lên Hoa Sơn xuất gia. Người không biết đấy thôi, tôi hôm bên nhị thập tứ kiều, tuy ta quyết liệt với người nhưng trong lòng... trong lòng...

Sắc diện của bà ta càng lúc càng đỏ, bất giác hiện xuất vẻ e thẹn của một thiếu nữ.

Ngọc Hư Tử tiếp lời:

- Trong lòng vẫn mong ta xin tha thứ phải không?

Dao Quang nói:

- Ta không dám mong điều đó, nhưng đợi năm năm mà không thấy người thì làm sao ta không lòng lạnh tro tàn? Không sai, ta biết người đã làm đạo sĩ trước ta, nhưng đệ tử đạo gia của phái Võ Đang khác với đạo sĩ xuất gia của các đạo quán khác là không phải tuân thủ nhiều thanh quy giới luật. Người không cần hoàn tục nhưng vẫn có thể đến thăm ta mà. Nào ngờ, đợi đến hai mươi năm sau, chương môn của bọn ta chết, người đến điều tang thì chúng ta mới gặp lại. Ôi, người cũng quá kiêu ngạo đấy!

Ngọc Hư Tử thở dài, nói:

- Đáng tiếc là ta không hiểu tâm sự của đạo cô. Ôi, sợ rằng chúng ta đều hiểu lầm sự kiêu ngạo của đối phương. Nhưng không phải ta không muốn xin nàng tha tội, sợ dĩ vãng sau trừ trừ không đi cũng chẳng phải vì kiêu ngạo.

- Thế tại vì sao?

- Bắt đầu là vì gia phụ, ta vẫn hy vọng được người tha thứ để cùng đạo cô danh chính ngôn thuận thành hôn. Về sau ta đã tuyệt vọng việc này nhưng muốn đợi thêm một thời gian cho mọi việc lắng dịu rồi mới nói.

- Người chờ thêm một thời gian đến năm năm sao?

- Không phải vậy, sau ba năm mãn tang gia phụ, ta định tìm đạo cô xin tha lỗi nhưng không ngờ năm đó lại xảy ra chuyện tử kiếm giữa Võ Đang ngũ tử chúng ta và Tề Cận Minh.

- Thế à, hai chuyện này thì có quan hệ gì với nhau?

- Đạo cô muốn biết duyên cớ bên trong không?

Dao Quang khẽ gật đầu, hỏi:

- Người có điều gì ẩn chứa khó nói chăng?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không phải là khó nói mà là khó xem.

Lão ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

- Sau khi tử kiếm với Tề Cận Minh thì ta tránh không muốn để cho đạo cô thấy mặt. Dù đến bây giờ tuy chúng ta đã gặp mặt rồi nhưng...

Dao Quang nói:

- Không sai, dù hiện tại tuy chúng ta đã gặp mặt rồi nhưng cũng không thể nói là đã kiến diện.

Lâu nay Ngọc Hư Tử luôn đeo một chiếc mặt nạ da người tuy rất mỏng nhưng vẫn che kín diện mạo thật của lão.

Dao Quang nói tiếp:

- Tại sao người không để cho ta thấy diện mạo thật của người? Xin hãy tin

ta, dù người trở thành thế nào thì trong mắt ta người vẫn là người trước đây!
Ngọc Hư Tử suy nghĩ một lát rồi nói:

- Được, đạo cô muốn biết duyên có thì hãy xem đi!

Nói đoạn lão vung tay lột chiếc mặt nạ ra. Hai mươi năm trước, Ngọc Hư Tử có danh là mỹ nam tử, nhưng hiện tại dung mạo của lão đầy vết ngang lần dọc với mười mấy vết sẹo.

Ngọc Hư Tử tỷ kiếm với Tề Cảnh Minh lần đó bị thọ thương, nhưng Dao Quang Tán Nhân không ngờ thương thế lại nặng đến mức độ này.

Nhất thời bà ta cũng bất giác ngẩn người.

Ngọc Hư Tử lạnh lùng nói:

- Phải chăng là rất đáng sợ?

Dao Quang Tán Nhân không tự chủ được nữa, bà ngã vào vòng tay Ngọc Hư Tử và kêu lên:

- Phan lang!

Ngọc Hư Tử gượng cười, nói:

- Nàng không ngờ Phan lang của nàng lại biến thành một xú quái nhân thế này phải không?

Dao Quang vô cùng cảm động, nói:

- Không, không, chàng vẫn là Phan lang của thiếp! Chàng vẫn đẹp như xưa và thiếp rất thích.

Ngọc Hư Tử nói:

- Nàng chớ an ủi ta, xấu là xấu, đẹp là đẹp, xấu thì không thể gọi là đẹp.

Phan lang trước đây của nàng đã “nhất khứ bất phục hoàn”. Ta biến thành xú quái nhân thế này mà nàng còn thích điều gì?

Dao Quang nói:

- Dung mạo đẹp làm sao sánh với tấm lòng đẹp? Bây giờ thiếp mới rõ, lúc đầu không phải là chàng muốn bỏ rơi thiếp, vậy thì tại sao thiếp không tha thứ?

Lần này đến lượt Ngọc Hư Tử ngẩn người.

Hồi lâu sau lão mới hỏi lại:

- Nàng nghĩ thế thật sao?

Dao Quang nói:

- Cũng may chàng là người học đạo, lẽ nào chàng không hiểu thể xác chỉ là một chiếc túi da chứa xú uế?

Ngọc Hư Tử vui mừng, nói:

- Nói vậy, bây giờ ta xin nàng tha lỗi cũng không muộn?

Dao Quang đỏ mặt, khẽ gỡ tay Ngọc Hư Tử ra và nói:

- Không cần phải xin tha lỗi, thiếp đã tha thứ cho chàng rồi. Chúng ta có thể làm bằng hữu như trước rồi đây.

Ngọc Hư Tử hỏi lại:

- Chỉ là bằng hữu thôi sao?

Dao Quang nói:

- Thiếp và chàng đều đã trải qua cuộc bể dâu nhưng cũng cầu mong hai lòng như một nên hà tất phải xem trọng hình thức hôn nhân. Vả lại những khúc mắc trong lòng chúng ta đã được giải khai, nên có thể nói là đã đạt đến một cảnh giới cao hơn trước. Thiếp nghĩ, không phải chàng không hiểu đạo lý này mà là không muốn tiếp thu thôi.

Ngọc Hư Tử mặc nhiên không nói, lão thâm nghĩ:

- “Thực ra nàng và ta đều giống nhau, đều chưa thể vong tình. Nhưng cảnh giới cao hơn tình cảm mà nàng nói cũng không hẳn là không có lý.”.

Dao Quang nói tiếp:

- Chuyện quá khứ không cần truy hỏi, nhưng đã là quá khứ thì e rằng cũng chỉ có thể cho nó thành quá khứ thôi. Hiện tại chàng là trưởng lão của Võ Đang, thiếp cũng là trưởng lão của phái Hoa Sơn.

Ngọc Hư Tử nói:

- Ta hiểu ý của nàng, nàng sợ chúng ta chừng này niên kỷ và với thân phận trưởng lão mà còn hoàn tục thành hôn thì sẽ làm trò cười cho thiên hạ phải không?

Dao Quang nói:

- Ta không sợ thiên hạ chê cười, nhưng hà tất phải câu chấp bất ngộ như vậy?

- Nàng định nói phạt pháp với ta chăng?

- Nho - Phật - Đạo là tam giáo đồng nguyên, thực ra đạo lý đều như nhau.

Nho gia nói tương tri của con người là quý ở chỗ tương tri tâm. Phật gia nói sắc tức là không, không tức là sắc, phá được sắc không mới thành chánh quả. Đạo gia nói thần du tượng ngoại (cảm giác ngoài hình tượng), bỏ hiện tại tìm về nguyên thủy mới đắc đạo. Cái gọi là “chánh quả” và “đắc đạo” dường như là để giải thích một cảnh giới thượng thừa vĩnh sinh bất diệt. Đạo lý nhân sinh như vậy nên tình nam nữ cũng không ngoại lệ.

Ngọc Hư Tử gượng cười, nói:

- Xin lượng thứ, ngộ căn của ta thấp nên khó hiểu những lời diệu pháp.

Dao Quang nói:

- Chuyện chúng ta nói đến đây cũng nên kết thúc rồi. Hay là nói đến chuyện của lớp tiểu bối đi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Lớp tiểu bối không giống chúng ta, bọn chúng đã không muốn làm hòa thượng lại không muốn làm đạo sĩ.

Nói đến đây thì lão bất giác bật cười và nói tiếp:

- Thực ra lúc đầu chúng ta cũng không muốn làm đạo sĩ, chỉ vì tạo hóa khéo trêu ngươi mà thôi.

Dao Quang nói:

- Chẳng lại đề cập đến chuyện này nữa rồi, thiếp đã nói là không nói chuyện chúng ta nữa mà. Xin chàng nói trở lại vấn đề chính ở đây đi.

Ngọc Hư Tử nói:

- Được! Ta hẹn nàng ra đây là muốn nàng không những giải khai khúc mắc thứ nhất mà giải khai luôn khúc mắc thứ hai.

Dao Quang ngạc nhiên hỏi lại:

- Khúc mắc thứ nhất là chuyện hiểu lầm giữa chúng ta, chuyện này thì ta hiểu. Nhưng khúc mắc thứ hai là gì?

Ngọc Hư Tử nói:

- Khúc mắc thứ hai là thành kiến của nàng với Sở Thiên Thư và Tề Tẩu Ngọc.

- Làm sao biết thiếp có thành kiến với chúng?

- Chẳng phải nàng cho rằng bọn chúng không chung tình nên có nhiều thành kiến sao?

- Đó không phải là “cho rằng” mà rất nhiều người biết là sự thật.

- Thử nói ra xem?

- Trước tiên là Tề Tẩu Ngọc. Ai cũng biết cô ta thích sư huynh Vệ Thiên Nguyên của cô ta, năm ngoái cô ta còn đến Từ gia ở Lạc Dương ngăn cản Vệ Thiên Nguyên nói lại tình cũ với Khương Tuyết Quân. Thế mà chẳng bao lâu sau cô ta lại trở thành hôn thê của ca ca đệ phụ đệ mẫu của cô ta.

- Không sai, bọn chúng là thanh mai trúc nhã, nhưng tình thế chẳng khác gì ta và biểu muội của ta.

- Dường như là có khác nhau đấy.

- Có khả năng, cảm tình của bọn chúng sâu nặng hơn ta và biểu muội của ta, nhưng thực chất là giống như nhau. Giữa bọn chúng không phát sinh ái tình chân chính, chỉ vì gần nhau từ nhỏ nên Tề Tẩu Ngọc cho rằng mình yêu sư huynh thôi. Đến khi gặp Sở Thiên Thư thì cô ta mới dần dần hiểu rõ đây mới là người mình yêu thật sự, cũng giống như năm xưa ta gặp nàng. Chỉ khác nhau ở chỗ, không phải ta dần dần hiểu rõ mà vừa gặp đã biết...

Dao Quang khoát tay ngăn lại và nói:

- Không nói chuyện chúng ta. Bây giờ nói đến Sở Thiên Thư, nhiều người đều biết rằng người mà hần yêu vốn là Khương Tuyết Quân.

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Xem ra nàng càng không thể tha thứ cho Sở Thiên Thư thì phải?

Dao Quang nói:

- Không sai, thiếp thấy hần phong lưu có thành tích, tựa như..

Bỗng nhiên bà ta dừng lại, bà vốn định nói “giống như chàng”.

Ngọc Hư Tử lại mỉm cười, nói:

- Đích thực là Sở Thiên Thư giống ta lúc thiếu thời, nhưng không thể dựa

vào đó mà nói hắn không chung tình. Chẳng qua là hắn ái mộ Khương Tuyết Quân mà thôi. Không thể nói đó là ái tình chân chính. Đối với một người không thể hạn chế trong việc chỉ thích một nữ tử, chỉ cần người đó tìm được người yêu chân chính và không thay lòng đổi dạ là được rồi.

- Sao chàng biết là hắn yêu Tề Tấu Ngọc thật sự?

- Nhưng chúng ta cũng không tìm được chứng cứ là hắn lừa ái tình đối với Tề Tấu Ngọc.

- Thế còn đồ đệ của thiếp thì sao?

- Tình yêu nam nữ không thể miễn cưỡng, đây cũng là chuyện phải đành chịu vậy.

- Thanh Loan theo thiếp từ nhỏ nên giống như nữ nhi của thiếp vậy. Vì thế thiếp chỉ mong nó được một trượng phu tốt. Ôi, phái Hoa Sơn cũng không phải là không có tục gia đệ tử tài mạo xuất chúng, nhiều sư huynh đệ như thế mà nó chẳng chọn được ai, lại đi yêu người ngoài.

- Cô ta cứu Sở Thiên Thư cũng chưa hẵn là yêu hắn.

- Thiếp là sư phụ của nó, lẽ nào thiếp không biết tâm sự của nó? Hừ, bất luận thế nào thì Sở Thiên Thư cũng không nên xem thường ân cứu mạng của nó! Ngọc Hư Tử phá lên cười rồi nói:

- Nói đến ân tình thì sâu nặng nhất là phụ mẫu chi ân, đúng thế không?

Dao Quang nói:

- Đương nhiên, mỗi người tất phải báo phụ mẫu chi ân. Nhưng vô cớ chàng nhắc đến vấn đề này làm gì?

Ngọc Hư Tử chậm rãi nói:

- Ta đang nghĩ đến bản thân ta. Phụ thân của ta không cho phép ta yêu người khác mà ép ta lấy biểu muội, ta thà xuất gia chứ không tòng mệnh. Như thế không phải ta quên phụ mẫu chi ân mà là ta không thể báo ân bằng cách miễn cưỡng lấy người mình không thương yêu. Đối với chuyện này, ta luôn cho rằng mình không sai.

Nhất thời Dao Quang Tán Nhân không thể nói được gì.

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Đối với Sở Thiên Thư thì hắn nên báo đáp ân cứu mạng của lệnh đồ, nếu như lệnh đồ có chuyện gì cần hắn trợ giúp.

Dao Quang nói:

- Thế chàng cho rằng câu tục ngữ “Lâu ngày sinh tình” là không đáng tin à?

- Không thể nói như vậy, nếu các bên không tương hợp nhau thì sợ rằng lâu ngày chỉ sinh ghét chứ không thể sinh tình.

- Thế gian rất khó tìm ra hai người hoàn toàn tương hợp, nếu có hai nữ tử mà phương diện nào cũng tương hợp với một nam tử thì làm sao?

- Nếu vậy thì bên nào gần gũi với nam tử kia nhiều hơn thì mới có thể dùng câu “lâu ngày sinh tình” được.

- Vậy thì thiếp phải thử mới được.

- Thử cái gì?

- Thử xem ái tình của Sở Thiên Thư và Tề Tẩu Ngọc là chân hay giả và cũng thử xem Thanh Loan có “lâu ngày sinh tình” với Sở Thiên Thư không?

Ngọc Hư Tử sững người giây lát rồi nói:

- Này, nàng muốn làm gì vậy?

Dao Quang nói:

- Đợi lát nữa chàng sẽ biết. Chúng ta ra đây e rằng đã hơn nửa canh giờ rồi, mau trở lại thôi.

Hai người trở lại Tề gia thì Tề Tẩu Ngọc vẫn hôn mê chưa tỉnh, Sở Thiên Thư trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chốc chốc lại kêu lên ư hử.

Khi bọn họ bước vào thì đúng vào lúc chàng kêu lên hai tiếng:

- Muội muội!

Ngọc Hư Tử nhìn Dao Quang Tán Nhân rồi mỉm cười.

Bỗng nghe Sở Thiên Thư kêu hai tiếng “muội muội” nữa, Dao Quang nghe thấy chỉ cười nhạt rồi quay sang nói với Ngọc Hư Tử:

- Sư muội của hần hình như là Khương Tuyết Quân?

Ngọc Hư Tử nói:

- Hai người này đều đáng để hần nhớ nên chẳng trách hần được.

Dao Quang nói:

- Thương thế của hần tuy nhẹ nhưng lẽ ra cũng nên để tâm thần thanh tịnh chứ.

Nói đoạn bà xuất thủ nhanh như chớp điểm vào huyệt ngũ của Sở Thiên Thư.

Thanh Loan thấy thái độ của sư phụ đã thay đổi thì vui mừng nói:

- Sư phụ, người đồng ý thỉnh cầu của đồ nhi rồi phải không?

Dao Quang lạnh lùng nói:

- Người thỉnh cầu điều gì, ta quên rồi?

Thanh Loan nói:

- Sư phụ, người chớ làm đồ nhi lo lắng, đồ nhi thỉnh cầu sư phụ cứu vị Tề cô nương này mà. Cô ta trúng độc nặng hơn Sở công tử nhiều, sợ rằng chỉ có phương pháp kim châm thích huyệt của sư phụ mới có thể cứu được thôi.

Dao Quang nói:

- Người nôn nóng gì thế, chuyện đó từ từ hãy nói. Trước tiên ta hỏi ngươi, có phải là người định đi tìm người thân của ngươi không?

Thanh Loan nói:

- Người duy nhất biết về gia đình đồ nhi là Đình đại thúc, nhưng lão đã chết rồi thì dù đồ nhi có ý này cũng không biết tìm ai để hỏi.

Dao Quang nói:

- Được, Ngọc Hư đạo hữu thì sao? Ngài định thế nào?

Ngọc Hư Tử ngầm phán đoán được mấy phần tâm ý của bà ta nên nói:

- Ta và tiểu đồ vốn định đến để bái kiến Tề lão tiên bối, bây giờ Tề lão tiên bối đã đi Bạch Đà Sơn, tuy ta không thể giúp gì cho lão nhưng cũng muốn đi Bạch Đà Sơn một chuyến.

Dao Quang nói:

- Được, thế thì phiên đạo hữu đưa đồ nhi của ta cùng đi với nhé.

Thanh Loan ngờ ngàng kêu lên:

- Sư phụ, người muốn đồ nhi đi Bạch Đà Sơn thật sao?

- Không sai, theo ta biết Đinh Bột và Tề Yến Nhiên tuy danh phận là chủ bộc nhưng thật ra là người một nhà. Tề Yến Nhiên biết tất cả bằng hữu của Đinh Bột. Vì thế, dù Đinh Bột đã chết nhưng người vẫn có thể tìm Tề Yến Nhiên để hỏi thăm tin tức về người thân của người.

- Nhưng còn Sở chúng ta và Tề cô nương...

- Tề Yến Nhiên để lại thư là muốn Vệ Thiên Nguyên lập tức đi Bạch Đà Sơn. Sở Thiên Thư là hảo bằng hữu của Vệ Thiên Nguyên và từng chịu ân cứu mạng của Tề Yến Nhiên, xét về lý về tình thì hẳn cũng nên đi Bạch Đà Sơn một chuyến. Hẳn trúng độc không nặng lắm, có người dọc đường chiếu cố thì ta tin rằng hẳn sẽ bình phục trước khi đến Bạch Đà Sơn.

- Đường xa như thế, đệ tử sợ rằng không đảm đương nổi việc chiếu cố.

- Có Ngọc Hư đạo trưởng đi cùng thì người còn sợ gì? Người không chiếu cố hẳn, lẽ nào muốn ta đưa một đại nam tử thế này về Hoa Sơn - Quần Tiêu Quán?

- Thế còn Tề cô nương thì sao?

- Cô ta trúng độc rất nặng, sợ rằng phải bảy bảy bốn chín ngày mới có thể trị lành nên cô ta không thể nào đi Bạch Đà Sơn được. Cũng may là Hoa Sơn cách đây không xa, chẳng còn cách nào khác, ta đành đưa cô ta về Hoa Sơn chữa trị thôi.

Thanh Loan ấp úng nói:

- Đồ... đồ nhi..

Dao Quang nói tiếp:

- Người thế nào?

Thanh Loan vốn lo sợ chuyện chiếu cố Sở Thiên Thư sẽ khiến cho thiên hạ hiềm nghi, nhưng nàng không tiện nói ra, và lại đã có sư đồ Ngọc Hư Tử cùng đi nên nàng cũng yên tâm.

Nàng nói:

- Không, không có gì, đồ nhi chỉ không nỡ xa rời sư phụ thôi.

Dao Quan mỉm cười, nói:

- Ngọc hài tử, sư phụ không thể theo người cả đời, sớm muộn gì cũng phải xa nhau thôi.

Người đã hoàn tục, lần này ta đưa người đi tìm Đinh Bột vốn cũng muốn để

người cùng Đinh Bột hồi hương tìm người thân.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Tề Yên Nhiên có chuyện mới đi Bạch Đà Sơn, việc không thể chậm trễ, các người mau lên đường thôi. Ta lưu lại Tề gia một đêm, ngày mai sẽ tự đưa Tề cô nương về Hoa Sơn.

Thanh Loan tuy có chút miễn cưỡng nhưng chẳng còn biện pháp nào tốt hơn nên đành tòng mệnh sư phụ.

Thật là:

“Tình giả tình chân hà đãi thử.

Nhân duyên há dị xảo an bày?”.

Tạm dịch:

“Tình giả tình chân đâu chờ thử.

Nhân duyên đâu dễ khéo an bày?”.

Hồi 16

Ngộ Hội Trùng Trùng, Song Hùng Quyết Đấu

Côn Luân sơn là một dãy núi vô cùng hiểm trở, quanh năm băng tuyết phủ trắng xóa, tự cổ lai kim rất ít du nhân tìm đến thưởng ngoạn vì ngại đường xa vạn hiểm. Thế nhưng hiện tại có một đôi thiếu niên nam nữ dường như lấy hành trình gian nan nguy hiểm này làm chuyện vui.

Bọn họ sánh vai bước đi trên thiên nhiên băng tuyết của Côn Luân sơn, mặt đối diện với hàn phong nhưng lòng vẫn ấm áp vô cùng. Đôi thiếu niên nam nữ này chính là Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng tán thưởng:

- Thật là kỳ cảnh!

Phi Phụng dõi mắt nhìn theo Vệ Thiên Nguyên thì thấy băng tuyết trên núi kết thành hình dáng như ngân long phi vũ, nhiều tháp băng ảo hóa thành bảy sắc lấp lánh dưới ánh dương quang.

Nàng nói:

- Chàng đã du lãm khắp Giang Nam, không ngờ cũng thích phong cảnh nơi này.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Hạnh hoa xuân vũ Giang Nam cố nhiên là rất đẹp, nhưng tuần mã tây phong tái bắc đâu phải là không đẹp?

Phi Phụng nói:

- Tuần mã tây phong Tái Bắc còn có người khen tặng nhưng nơi này có rất ít người khen đẹp.

- Ít người khen đẹp là vì ít người lai vãng đến nơi này. Theo ta thì nên thêm một câu nữa mới phải.

- Thêm một câu thế nào?

- Phải nói thế này:

Tuần mã tây phong Tái Bắc là dương cương chi mỹ, hạnh hoa xuân vũ Giang Nam là âm nhu chi mỹ, còn băng xuyên ngọc thụ Côn Luân là cao khiết chi mỹ!

- Chàng chưa từng đến nơi này, và mới đến nên có thể là cảm thấy cảnh vật tân kỳ, về sau sợ rằng cũng quen mắt thôi.

- Nếu cho ta chọn thì ta đồng ý sống cả đời ở Côn Luân.

- Tại sao?

- Giang Nam tuy rất đẹp nhưng Giang Nam quá phồn hoa, nhiều mỹ cảnh

thiên nhiên bị tục nhân làm hoen ố, không như cảnh đào nguyên thế ngoại ở đây. Vả lại Giang Nam nước mềm, núi ẩm, dễ làm tiêu tan ý chí, còn trong thế giới lưu ly này con người sẽ giữ được tâm não trong sáng. Đương nhiên mỗi người có sở thích của riêng mình. Nhưng đối với ta thì ta thích nơi này hơn.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Thế thì muội yên lòng rồi.

Vệ Thiên Nguyên hỏi lại:

- Vậy nàng vốn lo lắng điều gì?

Phi Phụng nói:

- Muội sinh ra và lớn lên ở nơi này, tương lai cũng phải chung thân ở đây, nếu chàng không thích nơi này thì...

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười rồi nói:

- Nàng thật là ngốc, ta đã thích nàng thì đương nhiên cũng sẽ thích cảnh vật mà nàng thích. Huống hồ ta lại thích phong cảnh nơi này thật sự.

Hai người vừa đi vừa nói, tình ý tâm ran. Hàn phong cũng thổi càng lúc càng mạnh.

Có nhiều thanh âm kỳ quái theo gió thổi lại, như tiếng vượn, tiếng hổ gầm, tiếng vạn mã phi nước đại. Có thanh âm như thiên quân nghênh địch, như cuồng sĩ cao ngâm...

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đây, thanh âm nơi này cũng khác biệt với những nơi khác, ở đâu ra nhiều thanh âm lẫn lộn như thế?

Phi Phụng nói:

- Chàng nhìn lên vách núi xem.

Vệ Thiên Nguyên nhìn lên vách núi thì thấy vô số lỗ hổng nhỏ tựa như một tổ ong vĩ đại.

Phi Phụng nói tiếp:

- Những thanh âm kỳ quái là do gió thổi qua các lỗ hổng có hình dạng khác nhau mà tạo thành.

Vệ Thiên Nguyên lắng nghe một lúc nữa rồi nói:

- Đây, hình như là có tiếng người?

Phi Phụng ngưng thân lắng nghe rồi nói:

- Không phải hình như mà thật là có người nói trên vách núi.

Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng đã luyện qua thuật thính phong biện khí nên có thể phân biệt được tiếng người trong các loại tiếng gió.

Chợt nghe một người nói:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi.

Hì hì, thật là bá đạo quá!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Này, nàng nghe xem, chẳng phải bọn chúng đang nói về phụ thân của nàng sao?

Phi Phụng nói:

- Muội nghe rồi. Tạm thời không ngăn cản, cứ để bọn chúng nói tiếp.

Một người khác nói:

- Bá đạo của Thượng Quan Vân Long không thể trường tồn. Ta dám đánh đổ là hấn nằm mộng cũng không ngờ...

Người thứ ba nói:

- Lão nhị, ngươi quên cấm lệnh rồi sao? Không được nói ra tên người!

Người được gọi là “lão nhị” cười hì hì nói:

- Ở nơi này mà còn sợ có người nghe sao? Hơn nữa gió thổi mạnh thế này thì dù có người ở gần cũng nghe không được.

Người thứ nhất nói:

- Lão tam nói đúng đấy. Dù có người nghe hay không thì chúng ta không thể phạm vào cấm lệnh đã đồng ý với người ta.

“Lão tam” nói:

- Thế thì ta nói Vũ Văn phu nhân có được không?

“Lão đại” nói:

- Bà ta cũng xem như một nửa chủ nhân của bọn ta, nhưng bà ta và Thượng Quan Vân Long chống đối với nhau và điều đó đã công khai nên cũng bớt phần kiêng kỵ chẳng hay người muốn nói gì về bà ta?

“Lão tam” nói:

- Ta khuyên các người đề phòng bà ta một chút, thủ đoạn của yêu nữ này vô cùng thâm hiểm.

“Lão đại” nói:

- Đức hạnh của bà ta thế nào, ta hiểu rõ hơn người mà, nhưng đây chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi.

“Lão tam” nói:

- Người còn nhớ chuyện lần trước bà ta muốn chúng ta giúp mẫu tử bà ta đóng kịch không? Chúng ta đã giúp bà ta khiến nữ nhi của Tề Cần Minh bị mất lừa, nhưng kết quả thế nào? Chúng ta chẳng được gì cả, lại còn bị nhi tử của bà ta nện cho một trận.

“Lão đại” nói:

- Đó là vì bà ta chỉ có thể khiến tiểu nha đầu Tề Tấu Ngọc mắc lừa nhất thời, nhưng tiểu nha đầu rốt cuộc vẫn không làm con dâu nhà Vũ Văn bọn họ.

“Lão nhị” nói:

- Đó là chuyện của bà ta, chúng ta chỉ đồng ý giúp bà ta đóng kịch chứ đâu có viết giấy bảo đảm là sẽ biến nha đầu kia thành con dâu của bà ta.

“Lão đại” nói:

- Không phải ta nói bà ta có lý, nhưng trước mắt bà ta đang mưu đồ đại sự,

chúng ta cũng không thể ép bà ta quá. Bà ta đã nói, chờ chuyện này thành công thì sẽ tăng thêm phần thưởng đấy.

“Lão tam” nói:

- Vũ Văn phu nhân có danh là hồ ly, đại ca, người cũng không nên cả tin vào lời bà ta, cần phải đề phòng dầm vào vết xe đổ lần trước mới được.

“Lão đại” nói:

- Lần này khác lần trước, chuyện lần này cũng do người kia làm chủ.

“Lão tam” nói:

- Người kia thì chúng ta thừa sức tin tưởng, nhưng chúng ta bán khí lực mà chỉ được đền bù phân nửa thì không xứng đáng.

“Lão đại” nói:

- Tin rằng lần này không thể bị lừa, bởi lẽ nếu thành sự thì chỗ được của bà ta rất lớn.

Ngừng một lát hần nói tiếp:

- Nhưng các người cũng không thể đòi hỏi quá nhiều, nên biết lần này chúng ta chỉ giúp bọn họ phát cờ hô hào mà thôi.

“Lão nhị” nói:

- Đại ca, chúng ta cũng không thể tự xem thường mình. So với những nhân vật tuyệt đỉnh như Thượng Quan Vân Long và Vũ Văn sơn chủ thì chúng ta chẳng là gì. Nhưng nếu so với mười ba đầu mục thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long thì chúng ta cũng chẳng kém cỏi gì.

“Lão tam” nói:

- Nếu sự bất thành thì sao?

“Lão đại” nói:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi. Nếu sự bất thành thì sợ rằng sinh mạng của bọn ta khó lòng bảo toàn.

“Lão nhị” nói:

- Đúng vậy, tuy chúng ta chẳng qua là phát cờ hô hào nhưng chẳng khác gì bán mạng cầu kết!

“Lão đại” cười hì hì, nói:

- Người yên tâm, đúng như người vừa nói, sợ rằng Thượng Quan Vân Long nằm mộng cũng không ngờ có chuyện thế này xảy ra, nhất định là sẽ thành công.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng đã chuyển đến gần chân núi, thế gió cũng nhỏ dần.

Phi Phụng nói:

- Bọn chúng là Tàn Lãnh Tam Hùng. Lão đại là Tàn Triệu Dương, lão nhị là Lạc Hồng, lão tam là Lư Chí Cao.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta biết ba nhân vật này. Tam hùng là ba tên súc sinh bỉ ổi thì có!

Phi Phụng nói:

- Bọn chúng giúp Kim Hồ lừa sư muối của chàng nên đương nhiên là phải trừng phạt bọn chúng, nhưng xin chàng hãy để cho muối ra tay.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Nàng muốn chữa lại một tên để bức khẩu cung chăng?

Phi Phụng nói:

- Không sai. Bọn chúng không thuộc thập tam phái ở Tây Vực nhưng trước đây vẫn tuân tòng hiệu lệnh của gia phụ. Bây giờ nghe khẩu khí của bọn chúng thì hình như không những đã cấu kết với Kim Hồ mà còn đang tiến hành một âm mưu với một nhân vật quan trọng bên phía chúng ta. Bọn chúng trục lợi từ ba phía chứ không nhất thời là chỉ đối phó với gia phụ. Muối không thể không làm rõ chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Được, nàng đi đi!

Lúc đó gió đã ngừng, Tần Lãnh Tam Hùng chợt nghe phía sau có người đến, bọn chúng quay lại thấy Thượng Quan Phi Phụng thì bất giác hồn xiêu phách tán.

“Lão đại” Tần Triệu Dương trấn định tinh thần rồi bước lên trước hành lễ và nói:

- Đại tiểu thư, người về rồi à?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Không dám. Ngay cả phụ thân của ta, các người cũng chẳng xem ra gì thì làm sao ta dám nhận lễ của các người?

Tần Triệu Dương ngậm kinh hãi, nói:

- Đại tiểu thư, những lời đó ở đâu ra vậy. Xin tiểu thư chớ tin sự đồn đại huyền hoặc.

Phi Phụng nói:

- Người muốn biết ở đâu ra à? Được, người nghe đây.

Nàng giả khẩu khí vừa rồi của hấn, nói:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi. Hi hi, thật là bá đạo quá!

Lời này vừa phát thì cả ba sững cả người.

“Lão nhị” Lạc Hồng biết đã bại lộ nên lập tức vung thủ phóng ra ba mũi phi đao và quát lớn:

- Yêu nữ, ta liều mạng với ngươi!

“Lão đại” Tần Triệu Dương không lên tiếng nhưng đột nhiên xuất binh khí độc môn là một chiếc quạt sắt tấn công Phi Phụng bằng chiêu thức sát thủ.

“Lão tam” Lư Chí Cao tuy nhất gan nhưng thừa giáo hoạt, hấn luyện địa đường đao nên chuyên nghề lăn lộn, hấn lập tức ngã người rồi lăn tròn xuống chân núi.

Chỉ nghe một loạt thanh âm đoạn kim phá ngọc, ba mũi phi đao đã bị trường kiếm của Phi Phụng tiện thành sáu khúc bay ra xa. Kiếm quang vừa phát thì lập tức thu lại, chiếc quạt sắt của Tần Triệu Dương chỉ còn lại tay cầm, những cánh quạt đúc bằng đồng cũng bị băm vụn thành từng mảnh.

Bỗng nhiên nghe Vệ Thiên Nguyên quát:

- Quay lại!

Thì ra chàng không lên cùng Phi Phụng nhưng đứng cách đương trường chỉ hai trượng, khi Lư Chí Cao vừa lặn xuống thì chàng lập tức vung thủ thảo túm lấy hắn, rồi quăng ngược lên như quăng một vật.

Tiên hạ thủ vi cường nhưng bất thành nên cả ba tên không dám vọng động nữa.

Phi Phụng lạnh lùng nói:

- Nếu các người muốn tránh bị ảo kiếm trừ chi thì hãy mau nói ra sự thật.

Người đó là ai?

Tần Lãnh Tam Hùng đều rất úy kỵ người đó, tất cả đều muốn hai kẻ kia nói trước.

Phi Phụng nói tiếp:

- Kẻ nào nói trước ta thả ngay lập tức!

Vẫn không tên nào dám mở miệng.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Người thứ hai nói ta sẽ đâm mù mắt...

Lần này thì có phản ứng, nàng chưa dứt lời thì Lư Chí Cao đã vội kêu lên:

- Tại hạ....

Hắn định nói ra tên người đó thì đột nhiên cảm thấy một vật ngang lóe qua trước mắt, nơi yết hầu dường như có một bàn tay vô hình chặn lại.

Song mục lập tức tối sầm, không còn tri giác gì nữa.

Ngay lúc đó mọi người đều cảm thấy một màu vàng bay qua trước mắt và đột nhiên có một luồng gió mát thổi đến.

Thì ra là có người mai phục gần đó dùng ống đồng thổi ra những luồng gió cát.

Phi Phụng ứng biến cực kỳ nhanh lẹ, nàng tung người lên không rồi lộn ra sau bằng một thế rất tuyệt diệu. Không những chẳng trúng chút phong sa nào mà thân hình còn an toàn hạ xuống đất ngoài hai trượng.

Trong đám gió cát mờ mịt ấy, chợt có bóng người ẩn hiện rồi biến mất ở chân núi phía bên kia.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng kêu lên:

- Là Kim Hô!

Phi Phụng không nói gì, nàng trở lại nguyên vị quan sát thì thấy Tần Lãnh Tam Hùng đã nằm dài bất động dưới đất. Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi lầm bầm tự nói:

- Kỳ quái, quả nhiên là một trong những ám khí độc môn của Tiêu gia - Đoạt Mệnh Thần Sa.

Vệ Thiên Nguyên lại cảm thấy hai tiếng “kỳ quái” của Phi Phụng mới là kỳ quái.

Chàng nói:

- Kim Hồ vừa bỏ chạy, nàng không nhìn thấy sao?

Phi Phụng nói:

- E rằng không phải là Kim Hồ!

- Lẽ nào là Ngân Hồ? Nhưng quyết không thể là Ngân Hồ được!

- Đương nhiên càng không phải là Ngân Hồ.

- Vậy ngoài Kim Hồ ra thì còn có thể là ai? Tuy ta không thấy diện mạo của bà ta nhưng thân hình bà ta thì tuyệt đối ta không nhìn sai. Hừ, rõ ràng là bà ta sợ ba tên cầu tặc này làm bại lộ âm mưu nên giết người diệt khẩu thôi!

- Không sai, thân hình nữ nhân này rất giống tỷ muội Tiêu gia nhưng lẽ nào chàng không phát hiện ra võ công của người này cao cường hơn Ngân Hồ nhiều!

Võ công của Ngân Hồ cao cường hơn Kim Hồ nên Phi Phụng không cần phải nói đến Kim Hồ.

Vệ Thiên Nguyên ngắt người một lúc rồi nói:

- Không sai, võ công của người này đích thực là cao cường hơn Ngân Hồ.

Nên biết, người này dùng ống đồng thổi ra độc sa (cát độc) nhưng muốn đả thương người ngoài trăm bước thì phải có phách không chừng lực trợ giúp mới được.

Phi Phụng nói:

- Còn một điểm nữa, niên kỷ của người này cao hơn Kim Hồ.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên nói:

- Trong đám khói bụi mù mịt thế mà sao nàng nhìn thấy được?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Từ thân pháp khinh công của bà ta mà có thể nhận ra điều đó. Muội hỏi chàng, người trẻ tuổi thi triển khinh công thì điểm mũi chân xuống đất mà đi phải không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Mọi người thi triển khinh công đều như vậy, đâu chỉ là người trẻ tuổi?

Phi Phụng hỏi tiếp:

- Nhưng chàng có để ý là người này điểm gót chân xuống đất trước không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Điểm này thì ta không chú ý.

Phi Phụng nói tiếp:

- Người lớn tuổi sức bật của cơ nhục yếu đi, nhưng dùng gót chân đạp xuống đất thì lực đạo mà mặt đất phải chịu sẽ lớn hơn. Tuy nhiên thời gian bật đi

bật lại lâu hơn là dùng mũi chân. Người này sử dụng lẫn lộn trọng thân pháp và khinh thân pháp để phóng đi.

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Sức bật tự nhiên của bà ta không đủ nhưng công lực lại thâm hậu nên mới dùng gót chân đạp xuống đất mượn phản lực của mặt đất để bật đi cao và xa hơn. Những kẻ không có công lực như bà ta thì tuyệt đối không thực hiện được cách này.

- Đúng vậy, cho nên từ bên ngoài mà nhìn thì khinh công của bà ta cao cường hơn Ngân Hồ nhưng thực ra chỉ có công lực thâm hậu hơn Ngân Hồ mà thôi.

- Khinh công là sở trường của nàng, đối với môn này thì ta cam chịu hạ phong thôi. Ta càng khâm phục khả năng quan sát tinh tế của nàng đấy.

- Đa tạ chàng quá khen. Nhưng có một điểm chàng nói rất đúng.

- Điểm nào vậy?

- Giết người diệt khẩu.

- Động cơ giết người của bà ta thì ai cũng có thể phán đoán ra, nàng không cần giữ thể diện cho ta. Âm khí bà ta dùng để giết người là độc môn Đoạt Mệnh Thần Sa của Tiêu gia, mà truyền nhân âm khí của Tiêu gia chỉ có tỷ muội Kim Hồ, Ngân Hồ. Nếu có người thứ ba thì lẽ ra giang hồ phải biết từ lâu rồi. Điểm này nàng giải thích thế nào?

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vì giải thích không được nên muội cảm thấy kỳ quái.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phán đoán không ra thì đành mau chóng về bẩm báo với phụ thân của nàng thôi. Có người bên phía Bạch Đà Sơn ngầm cấu kết với thuộc hạ đắc lực của phụ thân nàng âm mưu phản biến, có thể xác định được rồi. Còn nữ nhân kia có phải Kim Hồ hay không, vấn đề đã thuộc thứ yếu.

Phi Phụng nói:

- Chàng nói chí phải, chúng ta mau đi thôi.

Hai người lập tức gia tăng cước lực xuyên qua những tháp băng mà đi. Sơn đạo càng lên cao thì thể núi càng hiểm trở. Nhưng chẳng bao lâu thì Vệ Thiên Nguyên thấy trước mắt mở rộng. Một tòa kiến trúc trên núi lấp lánh như cung điện hiện ra. Chàng buột miệng kêu lên:

- Thật là tiên cảnh nhân gian, ta không ngờ lại có nơi như thế này!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Thế chàng có muốn sống với muội cả đời ở đó không?

- Có nơi đẹp như thế thì dù nàng đuổi ta đi, ta cũng không muốn đi nữa là.

Ta chỉ sợ....

- Chỉ sợ cái gì?

- Chỉ sợ ở nơi cao quá nên không chịu nổi hàn khí!

Trên tuyết đỉnh băng sơn tuy lạnh thấu xương nhưng với trình độ nội lực của Vệ Thiên Nguyên thì chẳng có gì là chịu không nổi.

Phi Phụng cảm nhận trong lời nói của chàng dường như có thâm ý khác nên bất giác ngần người.

Nàng nói:

- Chàng nói ở nơi cao quá không chịu nổi khí hàn, phải chăng là ám chỉ địa vị của Thượng Quan thế gia trong võ lâm?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nhưng không trả lời, ý như mặc nhận.

Phi Phụng thở dài rồi nói:

- Thượng Quan thế gia của muội lấy Áo Kiếm Linh Kỳ uy chấn Tây Vực và làm tông chủ thập tam môn phái ở vùng này. Hiệu lệnh ban đến thì không một ai dám bất tòng, nhưng cũng kết nhiều thù oán. Thật lòng mà nói thì muội cũng cảm thấy ở cao quá nên không chịu nổi khí hàn. Ôi, cảnh gia phụ hiện tại là đã đạt chỗ vị cao thế nguy rồi. Nhưng chàng cũng bắt tất phải lo lắng, nếu Áo Kiếm Linh Kỳ truyền đến tay muội thì muội chỉ cần ảo kiếm chứ không cần linh kỳ.

Ý nàng muốn nói là chỉ cần võ công gia truyền chứ không cần địa vị mình chủ võ lâm Tây Vực.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng muốn như thế thật sao?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội chỉ muốn cùng chàng vĩnh kết phu phụ sống trọn đời này.

Vệ Thiên Nguyên bật cười và nói:

- Điều đó còn phải chờ xem phụ thân nàng có chọn một tên tiểu tốt vô danh như ta làm nữ tể hay không.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có người nói:

- Tốt rồi, tốt rồi, đại tiểu thư đã trở về.

Người phát hiện Phi Phụng trở về là một lão nhân. Còn Phi Phụng thì giật mình vì nàng không hiểu người này nói “tốt rồi, tốt rồi” là có ý gì.

Nàng liền hỏi:

- Phụ thân ta đâu?

Trường bào lão nhân nói:

- Đã có mười hai vị đầu lĩnh của Tây Vực thập tam phái đến tụ tập, đại tiểu thư mau vào đi!

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì chẳng?

Trường bào lão nhân lắc đầu, nói:

- Thuộc hạ cũng không rõ, xin đại tiểu thư hỏi nhị sơn chủ.

Phi Phụng chẳng cần nói nhiều với trường bào lão nhân, nàng đưa Vệ Thiên Nguyên vào thẳng băng cung. Nàng quyết mục quang nhìn vào thì quả nhiên

Tây Vực thập tam thái đã tề tựu, trừ trang chủ Hắc Thạch Trang.

Một hồng diện lão nhân đứng lên nói:

- Hiền đệ nữ, người đã trở về rồi à? Vị này là...

Hồng diện lão nhân này là Cái Phúc Thiên, huynh đệ kết nghĩa với phụ thân Phi Phụng và cũng là nhị sơn chủ.

Nghe Vệ Thiên Nguyên báo danh tánh xong thì Cái Phúc Thiên nói:

- Thì ra lão đệ là đỉnh đỉnh đại danh trong hàng hậu bối - Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên, ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Phi Phụng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một trong thập tam đầu lĩnh là trưởng chủ Hô Nhi Cái Mục Trường - Ngao Thác lên tiếng:

- Không, không có gì...

Phi Phụng liền hỏi:

- Không có gì, tại sao các vị lại tề tựu ở đây?

Ngao Thác nói tiếp:

- Bọn tại hạ nghe phong thanh là người của Bạch Đà Sơn sẽ hưng binh đại kích nên đến đây để nghênh địch.

Phi Phụng truy vấn:

- Thế tại sao không thấy gia phụ?

Cái Phúc Thiên nói:

- Nào ngờ Bạch Đà Sơn chủ chưa đến mà lại có một người khác đến trước.

Phi Phụng vội hỏi:

- Là nhân vật nào?

Cái Phúc Thiên trả lời gọn lỏn:

- Tề Yến Nhiên!

Phi Phụng vừa mừng, vừa kinh, nói tiếp:

- Thế à, Tề lão tiên bối đến thật sao?

Bất giác nàng cảm thấy có vẻ kỳ quái, bởi lẽ bối phận của Tề Yến Nhiên cao hơn phụ thân nàng một bậc, theo lý thì Cái Phúc Thiên không được gọi đích danh như vậy.

Dường như Cái Phúc Thiên cũng biết tâm tư của nàng nên nói tiếp:

- Không sai, người mà ta nói chính là võ công thiên hạ đệ nhất Tề Yến Nhiên. Lẽ ra ta phải tôn kính lão ta, nhưng...

Phi Phụng chau mày suy nghĩ và cắt lời, nói:

- Cái thúc thúc, tiểu nữ chỉ muốn biết Tề lão tiên bối đến thì có quan hệ gì với gia phụ?

Nếu không thì tại sao không thấy hai người bọn họ?

Cái Phúc Thiên chậm rãi nói:

- Hiền đệ nữ, người phán đoán đúng rồi. Người không thấy bọn họ là vì lúc

này bọn họ đang tỷ thí võ công!

Phi Phụng kinh ngạc không ít, hỏi lại:

- Gia phụ và Tề lão tiên bối tỷ thí võ công?

Cái Phúc Thiên nói:

- Không phải phụ thân ngươi muốn tỷ thí với lão ta mà là lão ta muốn tỷ thí với phụ thân ngươi!

Phi Phụng truy vấn:

- Tại sao hai người phải tỷ võ? Không lẽ chẳng có lý do gì?

Lẽ ra Cái Phúc Thiên phải trả lời vấn đề này nhưng lão trầm mặc im lặng.

Vệ Thiên Nguyên thấy Phi Phụng nóng lòng thì an ủi nàng:

- Võ công cũng như kỳ nghệ, luyện càng cao thì càng khó tìm đối thủ. Có thể vì quá hứng thú trong việc luyện kiếm nên hai vị lão nhân không nhìn được một lần ấn chứng võ công. Chẳng phải là hai mươi năm trước bọn họ đã từng tỷ thí với nhau một lần đó sao?

Phi Phụng nghe cũng có lý nên hơi yên tâm, nghĩ:

- “Ấn chứng võ công là chuyện bình thường, nhưng nghe khẩu khí của bọn Cái Phúc Thiên thì hình như là Tề lão tiên bối ép buộc phụ thân ta tỷ thí hay là bên trong còn có nguyên nhân gì khác?”.

Cái Phúc Thiên cao giọng nói:

- Sợ rằng lần tỷ thí này không giống như lần trước, cuộc tỷ võ lần trước đúng nghĩa là ấn chứng, tức điểm tới là dừng ngay, còn cuộc tỷ võ lần này sợ rằng... sợ rằng không như thế...

Phi Phụng hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Cái Phúc Thiên chậm rãi nói tiếp:

- Khi bọn họ rời khỏi đây thì trông thấy Tề Yến Nhiên đầy vẻ oán hận, ta nghe lão ta nói mấy câu mà phát lạnh cả người.

Phi Phụng truy vấn:

- Lão nói như thế nào?

Cái Phúc Thiên nói:

- Lão nói rằng, mấy khúc xương già của lão sẽ vùi trên Côn Luân sơn và nhất quyết phải phân thắng bại với phụ thân ngươi.

Phi Phụng cả kinh, nói:

- Đó chẳng phải là quyết đấu không chết không thôi sao? Tại sao các vị không ngăn cản?

Cái Phúc Thiên nói:

- Nhị vị lão nhân đó muốn tỷ võ thì bọn ta ngăn cản thế nào được?

Phi Phụng vội hỏi tiếp:

- Tỷ võ ở nơi nào?

Cái Phúc Thiên thân nhiên đáp:

- Tinh Túc Hải!

Tinh Túc Hải là tuyệt đỉnh của Côn Luân sơn, là một di chỉ băng xuyên có từ thời thượng cổ, người có võ công hơi kém thì khó lòng lên được, nếu lên được thì cũng không chịu nổi hàn khí trên cao.

Chọn nơi này tỷ thí là khiến người nghe kinh tâm động phách rồi.

Phi Phụng nói:

- Cái thúc thúc, người mau cùng tiểu nữ đi ngăn cản bọn họ nhé!

Cái Phúc Thiên lắc đầu, nói:

- Không được, lệnh tôn đã có lệnh, không những không cho phép bọn ta nhúng tay vào mà còn cấm tuyệt bọn ta lên Tinh Túc Hải! Lệnh tôn sợ Tề Yên Nhiên nói lão cậy đông mà thắng.

Phi Phụng nói:

- Được, lão không đi thì ta đi vậy!

Vệ Thiên Nguyên cũng đi theo nàng, nhưng Cái Phúc Thiên vội ngăn lại và nói:

- Tề Yên Nhiên là sư tổ của các hạ, bọn ta không thể cho các hạ đi!

Phi Phụng lên tiếng:

- Chàng cũng là hôn phu của ta, ta không sợ chàng trợ thủ cho gia gia chàng thì hà cớ gì các vị ngăn cản chàng?

Cái Phúc Thiên thấy nàng tức khí thì vội lui qua một bên và nói:

- Hiền diệt nữ, bọn ta đề phòng là cũng vì phụ thân của ngươi, ngươi đã tin tưởng hẳn thì các ngươi đi đi!

Phi Phụng nói:

- Đa tạ hảo ý của Cái thúc thúc!

Nói đoạn nàng nắm tay Vệ Thiên Nguyên đi ra khỏi băng cung.

Tinh Túc Hải nằm trên tuyệt đỉnh Côn Luân sơn, từ băng cung mà xuất phát với khinh công thượng thừa thì cũng phải mất một canh giờ mới đến nơi.

Bọn họ đi hơn nửa đường thì thấy băng tảng trên núi ào ào lăn xuống, có tảng lớn như chiếc bàn, nhỏ thì cũng bằng đầu quyền.

Như vậy có thể suy đoán mà biết là bên trên tỷ đấu kịch liệt như thế nào.

Phi Phụng lo lắng nói:

- Mong rằng bọn họ không bị lưỡng bại câu thương.

Lời vừa dứt thì nàng gia tăng cước lực thì triển khinh công “đạp tuyết vô ngân” lướt đi như gió.

Bỗng nhiên nàng nghe giọng của phụ thân nàng theo gió truyền lại. Thanh âm từ trên truyền xuống nên người bên dưới dễ dàng nghe được rõ ràng.

Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng ngưng thần lắng nghe thì nghe được

Thượng Quan Vân Long nói rằng:

- Tề lão tiên bối quả nhiên không hổ danh là võ công thiên hạ đệ nhất, tại hạ thua rồi!

Phi Phụng hơi nhẹ người, nghĩ:

- “Khoảng cách xa thế này mà còn nghe giọng của phụ thân rõ ràng thì có lẽ là chưa thọ thương gì nhưng chấp nhận thua.”.

Nào ngờ lại nghe giọng Tề Yến Nhiên nói:

- Chiêu này là các hạ có ý nhường ta, các hạ tưởng ta không biết sao?

Thượng Quan Vân Long, người đừng tưởng rằng nhận thua là được, ta quyết không thể dừng tay ở đây.

Xuất kiếm đi, ta còn phải lãnh giáo cao chiêu ảo kiếm kỳ môn thập tam kiếm của ngươi!

Phi Phụng bất giác kêu lên:

- Vệ ca, gia gia của chàng quá hiếu thắng đấy!

Vệ Thiên Nguyên không nói gì, nhưng Phi Phụng thấy trên sắc diện của chàng có vẻ kỳ lạ nên nàng hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì vậy, tại sao không nói với muội.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Quả thực là gia gia quá hiếu thắng nhưng chỉ ngoại lệ với phụ thân của nàng thôi.

Phi Phụng hỏi:

- Lễ nào lão không muốn tranh thắng với phụ thân muội?

Vệ Thiên Nguyên chậm rãi, nói:

- Gia gia từng nói với ta về chuyện tỷ võ với phụ thân nàng từ hai mươi năm trước.

Người nói lần tỷ võ đó tuy đấu bình thủ nhưng thực ra phụ thân nàng đã thắng. Bởi lẽ gia gia chỉ dựa vào công lực thâm hậu mới có thể giữ cho khỏi thất bại. Luận về kiếm pháp thì phụ thân nàng thắng lão. Vì vậy, gia gia mới nói rằng, xưa nay người không khâm phục một ai và chỉ có phụ thân nàng là ngoại lệ.

Phi Phụng nói:

- Chàng nói vậy phải chăng là để trấn an muội?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta theo sự thật mà nói, tuyệt đối không hư ngôn. Không tin thì đợi lát nữa nàng sẽ hỏi trực tiếp...

Lời chưa dứt thì Phi Phụng đã biến sắc, kêu lên:

- Thế này càng không đúng rồi, đi mau, đi mau!

Lời của Phi Phụng không cần phải giải thích nhiều, nên biết hai mươi năm trước khi Tề Yến Nhiên tỷ võ với Thượng Quan Vân Long thì lão không quá năm mươi tuổi, đối với người luyện võ thì không thể gọi là quá già.

Đương thời lão đã cam tâm chịu hạ phong, lẽ nào qua hai mươi năm lại muốn tranh thắng với đối phương? Nhưng nếu không phải vì tranh thắng thì vì lẽ gì?

Vệ Thiên Nguyên cũng đầy bụng hoài nghi, lẩm bẩm tự nói:

- Ta thật không hiểu, lẽ nào giữa bọn họ có thâm thù đại hận gì?

Gia gia của chàng vốn muốn liên thủ với Thượng Quan Vân Long để đối phó với bọn Bạch Đà Sơn, bây giờ tại sao bỗng nhiên trở giáo lại nhau mà còn quyết đấu không chết không thôi?

Cũng may là mối hoài nghi của hai người được giải khai rất nhanh chóng.

Lại nghe giọng Thượng Quan Vân Long nói:

- Tề lão tiên bối, ngài muốn thế nào mới chịu thôi?

Tề Yên Nhiên nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, mau giao nữ nhi của các hạ ra!

Phi Phụng cảm thấy kỳ quái, buột miệng nói:

- Đây, gia gia của chàng cần muội làm gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Muốn nàng làm cháu dâu của lão đây!

Phi Phụng chau mày, nói:

- Lúc này mà chàng còn nói đùa được sao?

Ở bên trên Thượng Quan Vân Long tiếp tục nói:

- Nữ nhi của tại hạ vẫn chưa trở về, và tiên bối cũng biết là cô ta đang đi cùng đồ tôn của tiên bối mà. Nể tình hai bọn chúng, có lẽ chúng ta không nên biến thân gia thành oan gia. Tề lão tiên bối, tại hạ đã nhận thua, chúng ta dừng tại đây nhé.

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta quyết không cho Thiên Nguyên lấy nữ nhi của ngươi! Dừng lại là thế nào? Ngươi nói dễ nghe nhỉ! Giết người đền mạng, ta không thể không buộc nữ nhi của ngươi đền mạng.

Phi Phụng lại kêu lên:

- Đây, muội đã giết ai?

Lại nghe Tề Yên Nhiên nói:

- Đinh Bột và ta tuy danh phận là chủ bộc nhưng tình như thủ túc. Ắ đã giết Đinh Bột thì ta không thể không báo thù cho Đinh Bột.

Vệ Thiên Nguyên ở bên dưới không kèm chế được, nên buột miệng kêu lớn:

- Gia gia, người nhầm rồi! Đinh Bột là do yêu nhân Bạch Đà Sơn hại chết! Sau khi chia tay với Đinh Bột thì đồ tôn luôn đi cùng với Thượng Quan cô nương. Gia gia, người không nên tin những lời bịa đặt của Tiễn đại thiên hạ. Đáng tiếc là thanh âm truyền từ dưới lên không dễ nên dù Vệ Thiên Nguyên có công phu truyền âm nhập mật thì Tề Yên Nhiên cũng không nghe được lời của chàng.

Chợt nghe Thượng Quan Vân Long nói:

- Tề lão tiên bối, nhất định là ngài đã nhầm rồi. Thử hỏi nữ nhi của tại hạ có

lý do gì để giết Đinh Bộ chứ?

Tề Yên Nhiên nói:

- Vì Đinh Bộ biết ả hại chết Khương Tuyết Quân!

Lời của lão càng nói càng kỳ quái, tuy Vệ Thiên Nguyên không tin nhưng bất giác cũng kinh ngạc.

Phi Phụng bước tới nép vào người chàng và nói:

- Vệ đại ca, chàng có tin là muội hại chết Tuyết Quân tử tử không? Hôm đó chẳng phải chàng và muội cùng ở bên nhau sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đương nhiên là ta không tin, hôm đó ở Bí Ma Nhai còn có nhiều người, ai cũng biết là Tuyết Quân đồng quy tận diệt với Từ Trung Nhạc.

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Nguyên ca, chỉ cần chàng tin muội là được, thiên hạ bịa đặt thế nào muội cũng không sợ!

Vệ Thiên Nguyên đưa tay khẽ vuốt tóc nàng và nói:

- Nàng yên tâm, ta sẽ biện bạch cho nàng.

Trên Tinh Túc Hải, Thượng Quan Vân Long cũng đang nói về những lời bịa đặt. Lão nói:

- Tề lão tiên bối, tại hạ không biết ngài nghe những lời bịa đặt này từ đâu, nhưng việc này có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ, ngài đã suy xét kỹ chưa?

Tề Yên Nhiên trầm giọng nói:

- Ta không cần suy xét!

Thượng Quan Vân Long nói:

- Vậy thì ngài quá cố chấp rồi, tục ngữ nói cũng phải: nghe nói là giả, mục kiến mới là thật!

Bỗng nghe Tề Yên Nhiên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Phải chăng hai câu này là do bản thân ngươi nghĩ ra?

Vân Long hỏi lại:

- Có gì không đúng chẳng?

Tề Yên Nhiên nói:

- Đúng, rất đúng. Được, ta nói thực cho ngươi biết, chuyện này là ta tận mắt trông thấy, không phải là bịa đặt.

Lời nói này vừa xuất thì Thượng Quan Vân Long trên núi, Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng dưới núi đều bất giác ngẩn người. Phi Phụng ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Thiên Nguyên, không phải là muội nói xấu gia gia của chàng, nhưng quả thực là lão đã đả đống trí rồi.

Trên đỉnh núi, Thượng Quan Vân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Tề lão tiên bối, ngài tận mắt chứng kiến thật chẳng?

Tề Yên Nhiên phần nộ, nói:

- Người tưởng là ta bịa đặt vu oan cho lệnh ái sao?

Vân Long nói:

- Xin lỗi, tuy là ngài tận mắt chứng kiến, nhưng tại hạ không thể không nghi ngờ! Ngài chớ vội nóng giận, không phải tại hạ nói ngài bịa đặt nhưng có một chuyện tại hạ chưa rõ nên muốn thỉnh giáo.

- Được, người nói đi!

- Phụng nhi của tại hạ tuy được tại hạ chân truyền ảo kiếm nhưng công lực còn rất tầm thường, làm sao nó có thể giết được Đinh Bột.

- Vì có người liên thủ với nó!

- Ai vậy?

- Ngân Hồ - Tiêu Quyên Quyên.

Càng nói càng ly kỳ, Vệ Thiên Nguyên buột miệng nói:

- Nhất định là có người mạo danh của nàng, nhưng lẽ nào Ngân Hồ cũng bị mạo danh?

Nên biết Tề Yến Nhiên rất tinh thông thuật cải dung dịch mạo, lão lại biết Ngân Hồ, nếu người cũng bị mạo danh thì lẽ ra lão phải phát hiện được.

Nhưng Phi Phụng không có lý do để giết Đinh Bột, Ngân Hồ lại càng không có lý do. Khó khăn lắm Ngân Hồ mới được trở thành thê tử của Tề Cẩm Minh, vì muốn được thừa nhận nên bà ta chỉ trông mong Đinh Bột tác động với Tề Yến Nhiên mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên nghĩ tới đây thì nghe Thượng Quan Vân Long nói tiếp:

- Phụng nhi làm sao có thể liên thủ với yêu nhân Bạch Đà Sơn?

Tề Yến Nhiên nói:

- Nhi tử bất hiếu của ta đã phải lòng yêu nhân đó nên ta vô cùng đau lòng.

Nhưng ta không thể không nói thay mấy lời công đạo cho ả. Tỷ tỷ Kim Hồ của ả là thê tử của Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lô, nhưng theo ta biết thì xưa nay ả chưa từng giúp Bạch Đà Sơn chuyện gì. Vì vậy, không thể nói ả là yêu nhân của Bạch Đà Sơn.

Vân Long nói:

- Được, tại hạ xin thu lại lời này, nhưng tại sao bà ta lại phải giết Đinh Bột?

Tề Yến Nhiên nói:

- ả biết Đinh Bột giống như ta là không thích ả bước chân vào đại môn Tề gia. Đinh Bột từng khuyên nhi tử bất hiếu của ta nên kết thúc mối nghiệt duyên với ả, lúc đầu nhi tử của ta cũng tiếp thu khuyến cáo rời Ngân Hồ một thời gian, nhưng đáng tiếc sau đó hắn không kháng cự nổi mê hoặc của Ngân Hồ nên quay lại vòng tay của ả. Có lẽ vì việc này mà ả nuôi hận trong lòng.

Phi Phụng nghe xong đoạn này thì gượng cười nói với Vệ Thiên Nguyên:

- Sự tình hoàn toàn trái ngược với sự tưởng tượng của gia gia chàng. Đinh Bột và Ngân Hồ đã sớm thuận ngôn với nhau và còn hứa sẽ thỉnh cầu gia gia

chàng thay cho bà ta. Nhưng kỳ quái là Đinh Bột đã trở về nhà mà tại sao không nói mọi chuyện cho gia gia chàng rõ?

Lẽ nào lão chưa kịp nói mà đã bị kẻ giả mạo Ngân Hồ hạ sát?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Việc này rất nhiều nghi hoặc, ta cũng đang có trăm mối hoài nghi chưa được giải đáp đây!

Nói đoạn chàng thăm nghĩ:

- “Làm sao Phi Phụng biết Đinh Bột và Ngân Hồ nói những gì? Ta chỉ chia tay với nàng mấy canh giờ ở Dương Châu, lẽ nào trong mấy canh giờ đó nàng đã gặp Đinh Bột hoặc Ngân Hồ? Nhưng tại sao lâu nay không nghe nàng nói với ta chuyện này?”.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe Thượng Quan Vân Long trên núi nói:

- Được rồi, cứ xem là Ngân Hồ có lý do giết Đinh Bột, thế Phụng nhi của tại hạ có lý do gì mà lại làm trợ thủ cho bà ta?

Tề Yên Nhiên nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao. Đinh Bột biết Khương Tuyết Quân là do nữ nhi của người hại chết, nó sợ Đinh Bột nói chuyện này với Vệ Thiên Nguyên.

- Ngài có chứng cứ gì mà nói nữ nhi của tại hạ hại chết Khương Tuyết Quân?

- Ta tin tưởng người đã nói chuyện này cho ta biết. Người đó là ai thì người bắt tất phải quan tâm!

- Tề lão tiên bối, ngài quên câu:

“Nghe nói là giả, tận mắt mục kiến là thật” rồi sao?

- Được, nó hại chết Khương Tuyết Quân thế nào, ta không tận mắt chứng kiến nên các hạ có quyền hoài nghi. Nhưng nó liên thủ với Ngân Hồ giết Đinh Bột là do ta tận mắt mục kiến đây!

Thượng Quan Vân Long im lặng một lúc rồi nói:

- Tề lão tiên bối, xin lượng thứ là tại hạ phải hỏi cho rõ, tận mắt mục kiến của ngài có đúng vào lúc Phụng nhi của tại hạ xuất thủ giết người không?

Tề Yên Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Nếu trông thấy vào đúng lúc đó thì ta có thể để cho bọn chúng chạy thoát sao?

Vân Long hỏi tiếp:

- Vậy ngài nói tận mắt mục kiến là rốt cuộc mục kiến cái gì?

Cách nói đã dần dần mất đi vẻ khách khí.

Tề Yên Nhiên nói:

- Khi ta đến thì Đinh Bột bị trọng thương nằm dưới đất, bọn chúng đang bỏ chạy, vì cứu người là quan trọng nên ta không thể truy theo hung thủ. Ôi, nếu ta sớm biết Đinh Bột không thể cứu được nữa thì... hừ... hừ...

Vân Long tiếp lời:

- Vậy là ngài chỉ nhìn thấy bóng người phía sau thôi, phải không?
- Ta tuy già nhưng mắt chưa hoa, ta tin rằng mình không nhận lầm người!
- Tại hạ biết là ngài từng gặp Ngân Hồ, nhưng hai mươi năm trước, khi ngài đến nơi này thì Phụng nhi chưa ra đời, chẳng hay về sau ngài đã từng gặp nó ở nơi nào vậy?
- Ta chưa từng gặp lệnh ái.
- Thế làm sao ngài biết người kia là nữ nhi của tại hạ?
- Trước lúc lâm chung Đinh Bột đã nói với ta.
- Đinh Bột nói thế nào?

- Hắn nói hung thủ hại hắn là nữ nhi của Thượng Quan Vân Long và Ngân Hồ, chỉ nói đúng một câu rồi tắt thở.

Tề Yên Nhiên nói ra những điều nghe thấy của lão thì dường như sự việc không còn chỗ để hoài nghi. Dưới chân núi, Phi Phụng và Thiên Nguyên bắt gặp nhìn nhau. Nàng gượng cười, nói:

- Tại sao Đinh Bột lại có thể vu oan cho muội là hung thủ, lẽ nào lão ta cũng đả đốn?

Lại nghe Thượng Quan Vân Long nói tiếp:

- Đinh Bột thọ thương dẫn đến vong mạng là kiếm thương hay độc thương?

Tề Yên Nhiên nói:

- Hắn bị trúng độc mà chết.

Vân Long nói:

- Hung thủ thứ nhất mà Đinh Bột nói là...

Tề Yên Nhiên nói:

- Là nữ nhi của ngươi!

Vân Long nói:

- Điều này có vẻ kỳ quái, hắn vì trúng độc mà thân vong, như vậy chủ hung đương nhiên là Ngân Hồ. Dù người kia có là nữ nhi của tại hạ thì cũng chỉ là đồng phạm thôi. Tại sao hắn lại nói tên của nữ nhi tại hạ trước?

Tề Yên Nhiên nói:

- Có gì là kỳ quái, đó là vì hắn biết ta từng gặp và biết Ngân Hồ nhưng không biết nữ nhi của ngươi.

Vân Long suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tề lão tiên bối, đây chỉ là suy nghĩ của tiên bối mà thôi. Xin ngài suy nghĩ kỹ lại, ngài nói còn sót chi tiết nào không, tại hạ muốn biết càng nhiều càng tốt.

Tề Yên Nhiên nổi giận nói lớn:

- Ta cho rằng những gì ta nói đã đủ để chứng minh nữ nhi của ngươi là hung thủ rồi. Ta không thể tiếp thu truy vấn của ngươi, ngươi phải đi hỏi nữ nhi của ngươi đây.

Tuy nói thế nhưng tình cảnh hôm đó vẫn luôn tái hiện trong đầu lão và đích thực là còn vài điểm mà lão chưa nói ra. Nguyên hôm đó Đinh Bột vừa từ bên ngoài về tới cổng Tề gia thì bị hại. Tề Yến Nhiên đang nhàn tọa trong nhà và lão cũng đang nghĩ đến chuyện Đinh Bột đi Dương Châu tìm tôn nữ của mình. Bỗng nhiên lão nghe tiếng kêu thất thanh của Đinh Bột, tiếng kêu xé ruột xé gan khiến người nghe phải sồn da rở tóc gáy. Khi Tề Yến Nhiên chạy ra ngoài xem thì thấy Đinh Bột đã như ngọn nến trước gió, thân hình chao đảo rồi ngã xuống.

Ngân Hồ vừa thấy lão xuất hiện thì lập tức vung thủ tung ra ám khí độc môn cực kỳ tàn độc của Tiêu gia, độc vụ châm Liệt Diễm Đan. Ám khí vừa phát thì nổ ầm một tiếng như sấm sét, nhất thời khói tỏa mù mịt bao trùm một vùng trên mười trượng vuông. Với công lực thâm hậu của Tề Yến Nhiên thì không đến nỗi bị trúng độc hoặc thọ thương, nhưng khi lão thì triển Phách không chừng lực đẩy khói mù tứ tán thì đã không còn thấy hai bóng nữ tử kia đâu cả. Vì thế, theo sự thật mà nói thì lão và hai nữ tử kia chỉ thoáng thấy bóng nhau mà thôi, căn bản không có thời gian để nhìn rõ. Tuy nhiên trong tích tắc đó Tề Yến Nhiên cũng kịp nhận ra một người là Ngân Hồ.

Lão tự tin là không nhận lầm người, hướng hồ Độc vụ kim châm Liệt Diễm Đan là ám khí độc môn của Tiêu gia, điều đó càng không thể sai. Vì vậy, qua tình hình mà Tề Yến Nhiên nói không kỹ và nghĩ không kỹ thì Thượng Quan Vân Long mới nghi ngờ lão còn bỏ sót tình tiết.

Thậm chí câu nói cuối cùng của Đinh Bột được Tề Yến Nhiên nói lại cũng không rõ.

Thật ra Đinh Bột chỉ nói được nửa câu mà thôi. Đương thời Đinh Bột đã ngã xuống đất, Tề Yến Nhiên phải áp tai cận miệng mới nghe Đinh Bột nói:

- Nhi tử của Thượng Quan Vân Long và...

Tuy không nghe trọn câu nhưng từ tình thế mà phán đoán thì Tề Yến Nhiên đã sớm nghĩ đến Ngân Hồ.

Nhưng đáng tiếc là Đinh Bột cũng không nói đến hai chữ “hung thủ” nên việc Đinh Bột nói ra tên hung thủ là do Tề Yến Nhiên thêm vào. Lão quá tự tin, tin rằng phán đoán của mình không thể sai, thế là biến suy đoán thành sự thật và tìm đến Thượng Quan Vân Long đòi mạng.

Thật là:

“Chủ bộc tình thâm như lão hữu.

Khả tích anh hùng trúng kế gian!”.

Tam dịch:

“Chủ tớ nhưng tình như bạn cũ.

Tiếc thay anh hùng trúng kế gian!”.

Hồi 17

Nguy Cơ Tứ Xứ, Ngoại Họa Tề Lai

Thượng Quan Vân Long nghe Tề Yên Nhiên nói ra chân tướng sự việc thì lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là nữ nhi của tại hạ chưa trở về, muốn hỏi nói cũng không làm sao hỏi được.

Nhưng biết con không ai bằng phụ mẫu, tại hạ quyết không tin Phụng nhi trợ thủ cho Ngân Hồ. Dù Phụng nhi có thâm thù đại hận không thể không giết Đinh Bật thì nó cũng không thể tìm một yêu phụ lang độc để làm trợ thủ cho bà ta!

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta không dám nói lệnh ái là một duộc với Ngân Hồ, nhưng theo ta thấy thì hình như bọn họ cũng có điểm tương đồng đây.

- Tương đồng ở điểm nào?

- Tương đồng ở điểm nào?

- Ngài định nói bọn họ giết Đinh Bật là để diệt khẩu?

- Chí thiểu đó là cũng là phân nửa nguyên nhân.

- Nửa kia là gì?

- Lệnh ái mong muốn đạt được điều gì nhất? Nửa nguyên nhân kia, ta không cần phải nói nhiều.

Quả thực là không cần “họa xà thêm tức” (vẽ rắn thêm chân) nhưng ai cũng hiểu thâm ý của lão.

Lão nói Phi Phụng và Ngân Hồ giống nhau ở chỗ đều muốn trở thành người của Tề gia và bọn họ giết Đinh Bật là để quét sạch một chương ngại ngẩn không cho bọn họ bước vào đại môn của Tề gia.

Đó cũng là gián tiếp giải đáp nghi vấn của Thượng Quan Vân Long. Nghi vấn việc nhi tử của lão không có lý do liên thủ với Ngân Hồ.

Dù bản lãnh đã đến mức thượng thừa thì lúc này Thượng Quan Vân Long cũng không thể kiềm chế được kích động, sắc diện của lão chuyển từ hồng qua xanh tái. Lão buột miệng nói:

- Dù ngài tận mắt trông thấy hay tận tai nghe được thì tại hạ vẫn không tin Phi Phụng bại hoại như ngài nói!

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta cũng từng tin là nhi tử của ta không thể làm chuyện xấu nhưng đáng tiếc sau đó hắn đã làm cho ta vô cùng thất vọng.

Vân Long nói:

- Ngài một mực khẳng định nữ nhi của tại hạ là hung thủ thì không cần phải nói thêm nữa. Hi hi, Tề lão tiên sinh, tại hạ kính trọng ngài là võ lâm tiên bối, ngài có thể vu oan cho tại hạ, có thể lấy tính mạng của tại hạ, nhưng ngài muốn lấy tính mạng của nữ nhi tại hạ thì ngàn vạn lần không được.

Tề Yên Nhiên thở dài rồi nói:

- Ta cũng đã từng yêu thương nhi tử của ta nên ta nghĩ ta hiểu tâm sự của người hiện tại.

Nhưng Đinh Bộc là lão bằng hữu thân thiết với ta nhiều năm nên ta không thể để cho hắn chết một cách oan uổng. Thế này nhé, ta nhượng bộ một bước, chỉ cần người giao nữ nhi của người cho ta xử lý thì ta không nhất định phải lấy mạng nó.

Vân Long hỏi:

- Ngài định xử lý thế nào?

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta chỉ cần nó khấu đầu tạ tội trước mộ Đinh Bộc và phế bỏ võ công.

Vân Long cười nhạt, nói:

- Chỉ bằng ngài hãy phế võ công của tại hạ.

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta làm sao phế được võ công của người? Lưỡng bại câu thương thì may ra còn có khả năng. Nhưng bất luận thế nào, dù ta phải chết dưới kiếm của người thì cũng xem như ta đã tận tâm tận lực vì Đinh Bộc. Lời đã hết, xuất chiêu đi!

Thượng Quan Phi Phụng vô cùng khẩn trương nhưng đáng tiếc là đã không ngăn cản kịp cuộc quyết đấu của hai lão.

Theo quy định tỷ võ trên giang hồ, bên nào bối phận cao thì phải nhường cho đối phương ra chiêu trước. Thượng Quan Vân Long án chiêu hành lễ, hoành kiếm ngang người và nói:

- Xin lão tiên bối chỉ giáo!

Trường kiếm vừa xuất vỏ thì hàn khí phát ra đến buốt người, ngay cả Tề Yên Nhiên công lực thâm hậu mà bất giác cũng phải rùng mình.

Thanh bảo kiếm này được luyện từ hàn ngọc chôn vùi trên băng tuyết của Tinh Túc Hải hàng vạn năm.

Tề Yên Nhiên buột miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Lời chưa dứt thì lão cảm thấy tinh quang hàn lãnh lóe lên trước mặt, Thượng Quan Vân Long đã xuất một mạch bảy chiêu.

Bảy chiêu này biến ảo vô cùng nhanh như chớp giật. Kiếm khí tung hoành tựa như mỗi chiêu đều có thể đâm xuyên qua thân thể Tề Yên Nhiên. Nhưng chung quy mũi kiếm đều đâm lệch không phạm vào người đối phương.

Hai bóng người hợp rồi phân, chợt nghe Tề Yên Nhiên quát lớn:

- Người dám xem thường lão phu chăng?

Thượng Quan Vân Long nói:

- Văn bối đã thi triển tuyệt nghệ, mời tiền bối ban chiêu!

Trong lúc đó thì thần khí của lão như nửa đùa nửa thật, không có ý biện bạch trước sự trách cứ của Tề Yên Nhiên. Điều này khiến Tề Yên Nhiên cũng bất giác cảm thấy kỳ quái.

Bảy chiêu kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long kỳ ảo vô cùng, mỗi một chiêu đều đâm đến trước thân Tề Yên Nhiên là lập tức cố ý sai lệch một chút. Dù lão ta không mất sự chuẩn xác thì cũng chưa chắc trong bảy chiêu mà đã thương được Tề Yên Nhiên, nhưng ý nhượng lễ của lão đã thể hiện rõ ràng. Một mặt khác của sự nhượng lễ là biểu hiện sự kiêu ngạo của lão, tuy thân phận là văn bối nhưng lão không muốn chiếm tiện nghi trước Tề Yên Nhiên.

Thế nhưng câu “đã thi triển tuyệt nghệ” của Thượng Quan Vân Long còn có một ý nghĩa khác. Tề Yên Nhiên là một đại hành gia nên đương nhiên là hiểu ngay.

Lão chợt động tâm và ngược mắt nhìn lên thì mới ngộ ra mọi lẽ.

Nguyên chỗ Tề Yên Nhiên vừa đứng có một tường băng trơn bóng như gương ở phía sau.

Trong lúc dịch động thân hình tránh né bảy chiêu kiếm của Thượng Quan Vân Long thì Tề Yên Nhiên dựa vào tường băng mà trượt đi.

Nhưng do công lực của lão thâm hậu nên tường băng còn in lại thân hình của lão trong các tư thế.

Lúc này nhìn lên thì thấy Toàn Cơ huyệt, Thần Trì huyệt, Vân Đài huyệt, Khí Hải huyệt, Thiên Khuyết huyệt, Tiểu Yêu huyệt, Địa Tạng huyệt, bảy phương vị huyệt đạo của hình người trên băng đều đã bị điểm trúng.

Không phải Hàn ngọc kiếm của Thượng Quan Vân Long điểm thẳng vào tường băng mà là kinh lực từ mũi kiếm phát ra cách không xuyên phá vị trí đạo huyệt của hình người trên tường băng.

Tề Yên Nhiên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Không sai, lão phu phải thêm vào câu vừa nói thôi, kiếm của người đã tuyệt nhưng kiếm pháp càng tuyệt hơn. Lão phu chẳng còn cách nào khác, đành múa rìu qua mắt thợ vậy.

Nói đến đây thì trường kiếm của lão đã xuất vỏ, thanh kiếm này hoàn toàn tương phản với Hàn ngọc kiếm của Thượng Quan Vân Long vì toàn thân kiếm là một màu đen xỉn tựa như một thanh kiếm cùn.

Vân Long cũng bất giác kinh ngạc, tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Tề Yên Nhiên chậm rãi nâng kiếm lên ngang người rồi đâm tới trước.

Thượng Quan Vân Long vùng kiếm phản kích một chiêu Chúng tinh cùng nguyệt.

Chiêu này kỳ ảo vô cùng, hoa kiếm phát ra sáng rực như bầu trời đêm đầy sao, ngàn vạn điểm tỏa sáng xuống nhân gian. Kiếm pháp của song phương một nhanh một chậm nhưng bên nào cũng thể hiện rất tuyệt sắc.

Thanh kiếm đen xì bị quện vào trong bóng kiếm quang màu bích lục tựa như ô long cuộn mình trong đại hải. Đột nhiên bóng kiếm quang lưu tán, ầm một tiếng long trời lở đất, một trụ băng bị thanh kiếm của Tề Yên Nhiên chém gãy làm đôi.

Thượng Quan Vân Long tán thưởng:

- Hảo kiếm! Hảo kiếm pháp!

Thanh kiếm của Tề Yên Nhiên được luyện từ huyền thiết. Huyền thiết cũng là vật rất khó được, trọng lượng nặng gấp mười lần sắt thường cùng thể tích. Mười năm trước Tề Yên Nhiên luyện thành thanh kiếm này nhưng vì lão đã sớm thành danh là thiên hạ vô địch, nên chưa từng sử dụng một lần.

Lão vốn muốn truyền thanh kiếm cho Vệ Thiên Nguyên nhưng vì chàng chưa đủ trình độ hỏa hầu để sử dụng nên lão chưa tặng cho chàng. Không ngờ lần này nó được đặc dụng tại Côn Luân sơn.

Nhưng điều khiến Thượng Quan Vân Long kinh ngạc hơn là kiếm pháp của Tề Yên Nhiên. Vân Long thầm nghĩ:

- “Thì ra lão ta ẩn cư hai mươi năm trong Vương Thất Sơn là để nghiên cứu kiếm pháp thượng thừa. Hai mươi năm trước, tuy lão ta đã sớm thành danh là võ công thiên hạ đệ nhất nhưng công phu có lẽ chỉ là thiên hạ đệ nhị, còn kiếm pháp e rằng chỉ có thể xem là thiên hạ đệ tam. Bây giờ thiên hạ đệ nhất kiếm khách - Kim Trục Lưu đã khư thế, không biết lão ta là đệ nhất hay ta là đệ nhất đây?

Tâm hiếu thắng của Thượng Quan Vân Long thực ra không dưới Tề Yên Nhiên.

Thoạt tiên lão cho rằng Tề Yên Nhiên đã quá già nên có ý tương nhượng nhưng lúc này thấy công lực của đối phương cũng tinh thuần, kiếm pháp càng tuyệt diệu, thì lòng hiếu thắng chợt nổi lên. Không những lão không muốn tương nhượng mà còn không dám tương nhượng đối phương.

Song phương lại tận lực thi triển sở trường, mũi kiếm của Thượng Quan Vân Long thoát đâm lên thoát đâm xuống, cước bộ lão đảo như người túy tửu. Kiếm pháp trông tựa như bán loạn không theo thể thức nào nhưng bên trong lại bao hàm những biến hóa cực kỳ phức tạp. Thật là kiếm khí vạn ảo, kỳ diệu khôn lường.

Về phía Tề Yên Nhiên, dù kiếm quang của Thượng Quan Vân Long bao trùm khắp toàn thân lão nhưng lão vẫn vững như Thái sơn. Thanh Huyền kiếm vẫn chậm rãi thi triển, dù chậm chạp nhưng dường như bên thân lão có

tường đồng vách sắt che chắn, kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long nhanh như thể nhưng vẫn không sao công vào được.

Một người càng đánh càng nhanh, một người càng đánh càng chậm, tất nhiên Tề Yên Nhiên cũng phải toát mồ hôi hột và Thượng Quan Vân Long cũng tăng nhịp hô hấp.

Tề Yên Nhiên thầm nghĩ:

- “Niên kỷ của hần trẻ hơn ta, nếu tiếp tục đánh lâu thì sợ rằng ta phải chịu thiệt mất!”.

Thượng Quan Vân Long cũng nghĩ:

- “Công lực của lão thâm hậu hơn ta, nếu ta không tốc chiến tốc thắng thì sợ rằng sẽ bị lão đưa vào thế lưỡng bại câu thương thật. Ôi, việc đã đến nước này thì không thể nào cầu toàn được. Ta không đả thương lão thì lão tất sẽ giết ta thôi.”.

Hai người nuôi chí quyết thắng nên đồng thi triển sát thủ một lúc.

Đột nhiên nghe choang một tiếng, thanh huyền kiếm của Tề Yên Nhiên rời tay bay ra ngoài.

Nhưng cùng lúc đó tả chưởng của lão đã nhằm Thiên Linh cái của Thượng Quan Vân Long vỗ xuống.

Thực chất kiếm của lão không phải bị đối phương đánh rơi mà là do lão tự quăng đi.

Đây là hiểm chiêu cầu thắng trong bại của lão. Do chân lực của lão hao tổn khá nhiều mà kiếm thế của đối phương lại quá kỳ ảo, lão tự biết khó lòng chống đỡ lâu dài nên mới quăng kiếm và xuất hiểm chiêu này.

Công lực bị hao tổn khá nhiều khiến Thượng Quan Vân Long không dám đỡ kiếm.

Thượng Quan Vân Long lách người tránh né thì kiếm thế cũng biến lệch, mũi kiếm đâm ra chậm đi vài phần.

Cao thủ tỷ thí chỉ tranh nhau trong phân tấc. Thượng Quan Vân Long vốn suy tính là sẽ nhanh hơn đối phương nửa phân nhưng do kiếm thế biến đổi nên tốc độ vừa bằng thế chưởng của đối phương.

Lão thấy chưởng thế của đối phương sắp vỗ xuống Thiên Linh cái của mình thì dù không muốn giết Tề Yên Nhiên nhưng mũi kiếm của lão cũng không thể không nhắm vào tử huyệt của đối phương mà đâm.

Trong võ học vốn có đấu pháp dĩ độc công độc, dĩ sát chế sát.

Ngay thời điểm nguy hiểm nhất thì song phương đều sử dụng chiêu và thường phùng hóa cát. Nhưng cần phải có một trong hai tình huống xuất hiện thì mới đạt kết quả.

Hoặc là một bên thoái nhượng, hoặc là công lực của song phương ngang nhau nên khi chiêu thức tương tiếp thì lực đạo tự giải tiêu.

Nhưng đáng tiếc là hai tình huống đó đều không thể xuất hiện ở trường hợp

này. Không phải là song phương đều có tâm hiếu thắng như nhau mà vì trong chớp mắt không bên nào kịp thoái nhượng. Nếu muốn tránh né trong tích tắc đó thì phải có thân pháp cực nhanh mới được. Thượng Quan Vân Long vốn có thể thực hiện được nhưng đáng tiếc là chân lực đã hao tổn không ít nên ảnh hưởng đến khinh công của lão. Lực đạo của song phương cũng không thể tự giải tiêu. Vì bọn họ sử dụng binh khí không đồng loạt, một bên dùng chưởng, một bên dùng kiếm, như vậy không thể tương kích mà không thọ thương.

Thiên hạ đệ nhất đệ nhị cao thủ xuất tuyệt chiêu, ngoài bản thân bọn họ ra thì còn có thể hoá giải được? Cảnh lưỡng bại câu thương tưởng chừng sẽ diễn ra tét trước mắt, nào ngờ lại có biến hóa cực kỳ bất ngờ. Trong kiếm quang chưởng ảnh đột nhiên có hai bóng người xông thẳng về phía Tề Yên Nhiên và Thượng Quan Vân Long. Một nam một nữ - nam xuất chưởng, nữ xuất kiếm.

Tả chưởng của Tề Yên Nhiên được tiếp bởi nam thiếu niên, kỳ kiếm của Thượng Quan Vân Long cũng được thiếu nữ tiếp đỡ. Song phương đều xuất thủ tiếp chiêu rất đúng lúc, đúng phương vị nên không một ai thọ thương. Là những cao thủ nào mà có thể hóa giải tuyệt chiêu của Tề Yên Nhiên và Thượng Quan Vân Long?

Chỉ nghe Tề Yên Nhiên kêu thất thanh:

- Nguyên nhi, là ngươi ... ngươi ...

Không cần nói cũng biết hai bóng người kia chính là Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng. Nữ nhi đối kiếm của phụ thân, đồ tôn tiếp chiêu của sư tổ.

Phi Phụng nói:

- Phụ thân, xin chớ nóng giận. Hải nhi không cố ý làm trái cấm lệnh của người đâu.

Vệ Thiên Nguyên cũng nói:

- Gia gia, xin tha thứ cho đồ tôn. Đồ tôn không cố ý làm tổn hại thanh danh của người.

Tề Yên Nhiên và Thượng Quan Vân Long đã đồng ý là không cho người khác trợ thủ.

Hiện tại Phi Phụng không giúp phụ thân nàng, Thiên Nguyên cũng không giúp gia gia chàng, tuy bọn họ đã nhúng tay vào, nhưng công bằng mà nói thì cũng không thể gọi là trái với qui định. Nếu có trách thì cũng chỉ trách bọn họ trợ giúp cho đối phương thôi.

Nhất thời Tề Yên Nhiên có chút phần nộ và Thượng Quan Vân Long cũng có chút thương tâm. Một người cho rằng nữ nhân hướng ngoại, một người cho rằng đã thân như huyết nhục mà còn bội phản giúp ngoại nhân. Nhưng rốt cuộc hai lão đều là đệ nhất đệ nhị võ học đại hành gia đương thế nên

nhanh chóng hiểu được thâm ý của người thân mình.

Thượng Quan Vân Long phá lên cười ha ha rồi nói:

- Hảo hài tử, ta không trách ngươi đâu. Thiên hạ ngoài ngươi ra thì cũng chẳng còn ai tiếp được đường kiếm vừa rồi của ta!

Tề Yên Nhiên cũng cảm khái, nói:

- Nguyên nhi, ngươi hà tất phải ngăn cản ta? Ta không thể chết một cách vô ích đâu.

Thiên hạ ngoài ngươi ra, hì hì, e rằng cũng không có ai có thể tiếp một chưởng vừa rồi của ta!

Phi Phụng và Thiên Nguyên sở dĩ làm như thế là vì ngoài biện pháp này ra thì chẳng còn cách nào ngăn cản được trường ác đấu của hai cao thủ. Thông thuộc kỳ chiêu ảo kiếm của Thượng Quan Vân Long, đương nhiên là nữ nhi của lão. Thông thuộc chưởng pháp của Tề Yên Nhiên, tất nhiên cũng chỉ có đồ tôn do đích thân lão chân truyền. Nhưng cũng may là hai đại cao thủ đã hao tổn mấy phần khí lực, nếu không sợ rằng Phi Phụng và Thiên Nguyên không thể nào tiếp nổi.

Tề Yên Nhiên nói tiếp:

- Nguyên nhi, ngươi có biết là ta đang báo thù cho Đinh đại thúc không?

Nếu ngươi còn là hảo hài tử của ta thì hãy thay ta ra tay đi!

Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Không, không, gia gia, người hiểu lầm thật rồi. Kẻ giết Đinh đại thúc không phải là Thượng Quan cô nương.

Tề Yên Nhiên cười nhạt, nói:

- Hiểu lầm à? Ta tận mắt trông thấy ả với Ngân Hồ liên thủ hành hung.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Chuyện đó xảy ra vào ngày nào?

- Ngày mười ba tháng chín.

- Ngày mười ba tháng chín đồ tôn và cô ta đang ở tại Hoa Sơn, việc này Hoa Sơn ngũ lão có thể làm chứng.

- Nhưng tên của hung thủ là do Đinh đại thúc của ngươi nói ra.

- Sư tổ chỉ tin Đinh đại thúc chứ không tin đồ tôn sao?

Tề Yên Nhiên trầm mặc, Đinh Bột và Thiên Nguyên một là lão bằng hữu, một là thân như đồ tôn, lão đều tin tưởng hai người này không thể lừa dối mình. Vì vậy, nhất thời lão cảm thấy hoang mang khó quyết đoán.

Hồi lâu sau Tề Yên Nhiên mới nói:

- Nếu không phải là cô ta thì tại sao lúc lâm chung Đinh Bột lại nói nữ nhi của Thượng Quan Vân Long và Ngân Hồ? Hẳn nói ra hai tên này, lẽ nào dụng ý không phải là nói cho ta biết hung thủ là ai?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người kia cũng không phải là Ngân Hồ!

Tề Yên Nhiên nói:

- Ta đã từng biết Ngân Hồ nên không thể làm được.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người có tướng mạo ...

Chàng vừa nói nửa câu thì Tề Yên Nhiên chợt nhớ ra nên cướp lời, nói:

- Đúng rồi, ta nghe nói Tiêu gia song thị có tướng mạo rất giống nhau. Cũng có khả năng Đinh Bột nhằm Kim Hồ và Ngân Hồ.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đồ tôn không dám đoán định kẻ đó là Kim Hồ, đồ tôn chỉ có thể nói nhất định hung thủ là yêu nhân Bạch Đà Sơn.

Tề Yên Nhiên hỏi:

- Sao ngươi biết?

Vệ Thiên Nguyên không biết phải nói từ đâu, đành đáp:

- Gia gia, xin người hãy tin tưởng đồ tôn. Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên không bại hoại như người nghĩ đâu. Hiện tại cũng không phải là lúc điều tra hung thủ giết Đinh đại thúc.

Tề Yên Nhiên trầm giọng nói:

- Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện báo thù cho Đinh đại thúc người sao?

Vệ Thiên Nguyên không trả lời vì Thượng Quan Phi Phụng đã nói ra một chuyện khác quan trọng hơn.

Thượng Quan Vân Long nói:

- Phụng nhi, tại sao ngươi không tự biện bạch cho mình?

Phi Phụng nói:

- Hải nhi bị oan là tiểu sự, phụ thân, người trúng kế của gian nhân rồi.

Vân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Kế gì của gian nhân?

- Kế của gian nhân là muốn phụ thân và Tề lão tiên bối quyết đấu đến lưỡng bại câu thương. Gian nhân bên ngoài là yêu nhân Bạch Đà Sơn, còn gian nhân bên trong là ai thì hải nhi chưa biết.

- Còn có gian nhân bên trong sao?

- Phụ thân mau trở về điều tra, mười hai đầu lãnh của Tây Vực thập tam phái đã đến rồi.

Hình như bọn họ đang thương lượng đại sự gì đó.

- Mười hai đầu lãnh của thập tam phái đã đến rồi sao? Ta chưa triệu tập thì tại sao bọn họ lại đến?

- Phụ thân, người chưa biết chuyện này sao? Bọn họ nói là vì nghe phong thanh Bạch Đà Sơn muốn hưng binh tấn công phụ thân nên vội đến giúp phụ thân nghênh địch.

- Hai ngày qua ta đã suy nghĩ là có cần triệu tập bọn họ hay không, nhưng

mệnh lệnh vẫn chưa phát ra.

Phi Phụng nói:

- Sự thực thì bọn họ đã đến, lẽ nào phụ thân chưa gặp bọn họ?

Vân Long lắc đầu, nói:

- Một người cũng chưa gặp!

Phi Phụng càng nghe càng kinh ngạc, tình hình trước mắt chỉ có một cách giải thích, đó là sau khi phụ thân nàng và Tề Yên Nhiên rời bằng cung thì thập nhị đầu lĩnh kia mới kéo đến. Nhưng thập nhị đầu lĩnh cất cứ nhiều nơi ở Tây Vực thì làm sao có thể đến bằng cung đường như cùng một lúc như vậy? Phi Phụng đã có hoài nghi về chuyện thập nhị đầu lĩnh tụ tập ở bằng cung mà tại sao phụ thân nàng còn đồng ý tỷ võ với Tề Yên Nhiên trên Tinh Túc Hải? Lúc này nàng mới hiểu phụ thân nàng đã bị lừa. Sau khi hiểu ra chân tướng và nhớ lại những lời Cái Phúc Thiên nói với nàng thì lòng nàng càng hoài nghi. Nàng thầm nghĩ:

- “Không lẽ Cái thúc thúc cũng lừa ta? Lão không nói là phụ thân ta biết chuyện này hay không nhưng khẩu khí thì ngăm ám chỉ là phụ thân ta đã biết, thậm chí còn ám chỉ là đã từng gặp mặt.”

Nghĩ đến đây thì Phi Phụng bất giác rung mình, nàng chỉ sợ chân tướng của sự việc còn hung hiểm hơn nàng đã tưởng tượng. Đương nhiên Thượng Quan Vân Long cũng đã nghĩ đến những hung hiểm đó. Lão không nói gì mà chậm rãi bước đi. Nhưng đáng tiếc lão chỉ bước hai bước thì buộc phải dừng lại. Phi Phụng kinh ngạc vội chạy tới đỡ phụ thân và kêu lên:

- Phụ thân, người làm sao thế?

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên cũng phải đỡ lấy gia gia của chàng. Lưỡng đại cao thủ đều như ngọn nến trước gió, thân hình lắc lư muốn khụy xuống. Thượng Quan Vân Long nói:

- Công lực của ta chưa hồi phục được ba thành, e rằng không thể hạ sơn ngay lúc này.

Tề Yên Nhiên thì bất giác rung mình, gượng cười mà không nói gì. Nếu công lực của lão không mất thì tại sao lại không chống chọi được hàn khí? Không cần lão trả lời thì Vệ Thiên Nguyên cũng biết gia gia chàng hao tổn công lực nhiều hơn Thượng Quan Vân Long.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, để đồ tôn cộng người hạ sơn.

Tề Yên Nhiên trầm sắc diện một lúc lâu rồi nói:

- Uống cho người đã bôn tẩu giang hồ nhiều năm, chuyện như thế mà không biết!

Phi Phụng cũng khuyên phụ thân nàng:

- Phụ thân, người uống hai viên Dương Hòa Đan vào lẽ sẽ có ba phần công lực và có thể thi triển kinh công đập tuyết vô ngần rồi.

Dương Hòa Đan là bí phương chế luyện gia truyền của Thượng Quan thế gia, công năng chuyên để chống kỳ hàn. Những đệ tử chấp sự trong băng cung đều có mang theo Dương Hòa Đan bên người. Hai năm trước, nội công của Phi Phụng luyện chưa thành nên nàng phải nhờ Dương Hòa Đan trợ giúp mới đủ sức lên Tinh Túc Hải. Vì vậy bên người nàng cũng còn lại mấy viên Dương Hòa Đan.

Thượng Quan Vân Long gượng cười, nói:

- Người có biết nhờ được vật trợ lực là sẽ dễ bị người ta phát hiện không? Nếu ta xuống núi như thế này há chẳng khiến cho bọn yêu nhân không chút kiêng kỵ sao?

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới ngộ ra, nghĩ:

- “Chẳng trách gia gia không muốn để ta công lão hạ sơn. Thì ra lão không những nghĩ cho mình mà còn nghĩ đến Thượng Quan Vân Long.”.

Nên biết Thượng Quan Vân Long vì sợ người ta nhìn thấy sơ hở nên không dám nhờ được vật trợ lực để thi triển khinh công, nếu Tề Yến Nhiên phải nhờ người công hạ sơn thì há chẳng phải là nói cho đối phương biết bọn họ đã đấu đến lưỡng bại câu thương sao?

Tuy nhiên nỗi lo lắng của Vệ Thiên Nguyên đã giảm đi ít nhiều. Hiện tại tuy gia gia chàng còn cố chấp, thái độ đối với chàng còn bán tín bán nghi và không muốn hòa giải ngay với Thượng Quan Vân Long nhưng chí ít thì lão cũng đã bắt đầu nghĩ đến chuyện của Thượng Quan Vân Long. Chỉ thấy Thượng Quan Vân Long ngồi xuống mặt băng theo thế tọa thiền vận công và nói:

- Chỉ cần một canh giờ là có thể an nhiên tự tại tại hạ sơn thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, người ...

Tề Yến Nhiên cũng ngồi xuống và nói:

- Gia gia của người tuy cao niên nhưng không đến nỗi chết cồng trên núi này, người muốn hạ sơn thì đi trước đi!

Vệ Thiên Nguyên biết gia gia chàng hiểu thẳng, sợ rằng trong một canh giờ sẽ hồi phục không tới năm thành công lực, như thế sẽ thua Thượng Quan Vân Long. Chàng trầm nghĩ:

- “Được rồi, ta sẽ vận hồi thể diện cho lão.”.

Nghĩ đoạn chàng án hữu chưởng vào giữa lưng Tề Yến Nhiên và nói:

- Sự việc khẩn trương, sợ rằng cần phải có sự liên thủ của gia gia và Thượng Quan sơn chủ mới có thể đối phó với gian nhân. Gia gia, công lực của người càng mau chóng hồi phục càng tốt.

Chàng đã đắc truyền nội công tâm pháp của Tề Yến Nhiên, lúc này có thể dùng tâm pháp đó giúp lão ngưng tập chân khí, như vậy sẽ rút ngắn được phân nửa thời gian để bình phục. Nào ngờ dục tốc bất đạt, chân khí trong

người Tề Yên Nhiên vốn lưu chuyển bất định, thêm trợ lực của Vệ Thiên Nguyên thì chân khí càng không ngừng tứ tán.

Chợt nghe Tề Yên Nhiên lầm bầm tự nói:

- Trúng kế gian nhân rồi, trúng kế gian nhân rồi ...

Câu này là do Phi Phụng nói với phụ thân nàng nhưng kỳ thực là nói với Tề Yên Nhiên.

Lão đang hối hận hay là vẫn đang bán tín bán nghi?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia, người chớ suy nghĩ lung tung nữa, hồi phục công lực là việc quan trọng!

Tề Yên Nhiên mở mắt ra và nói:

- Không được, ta không thể không hỏi cho minh bạch. Người ... người làm thế nào biết được kế của gian nhân?

Vệ Thiên Nguyên biết tính khí của gia gia chàng cố chấp, nếu nghi vấn chưa được giải khai thì lòng khó có thể thanh thản. Chàng trầm nghĩ:

- “Cho lão biết sự thực, dù lão khó tránh khỏi hối hận nhưng còn tốt hơn là chứa đầy bụng nghi ngờ.”.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Khi bọn đồ tôn lên núi thì gặp Tàn Lãnh Tam Hùng, trong lúc vô ý bọn đồ tôn nghe lén được bí mật này.

- Sao người không bắt sống một tên mang về?

- Ba gã tự phong là Tàn Lãnh Tam Hùng kia đã bị người ta giết để diệt khẩu.

- Giết người diệt khẩu là kẻ nào?

- Là một yêu phụ giả Kim Hồ.

Tề Yên Nhiên càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Sao người biết là giả mạo, làm sao biết không phải Kim Hồ?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Từ thân pháp và võ công của yêu nhân đó mà nhận ra, niên kỷ của bà ta phải cao hơn Kim Hồ nhiều.

Tề Yên Nhiên truy vấn:

- Là người tự nhận ra chẳng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thoạt tiên đồ tôn cũng không nhận ra, nhưng đồ tôn biết khá rõ trình độ võ công của Tiêu Thị Song Hồ. Qua sự giảng giải của Thượng Quan cô nương thì đồ tôn tin là mình không thể lầm.

Tề Yên Nhiên nói:

- Thoạt tiên người cũng không nhận ra, nói vậy có nghĩa thuật dịch dung của bà ta đã đạt đến trình độ thượng thừa sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Điều đó thì đồ tôn không rõ, nhưng võ công có phần giống Tiêu Thị Song

Hồ, càng kỳ quái là bà ta cũng có ám khí độc môn của Tiêu gia.

Tề Yên Nhiên thâm nghĩ:

- “Không lẽ người mà ta cho là Ngân Hồ hôm trước cũng do yêu phụ này cải trang, thuật dịch dung của ả tinh diệu như vậy thì dễ dàng giúp một nữ tử khác cải trang thành Thượng Quan Phi Phụng để lừa Đinh Bột.”.

Nghĩ đoạn lão mới chợt hiểu ra tại sao Vệ Thiên Nguyên dám nói hai nữ nhân mà lão thấy hôm đó là giả mạo.

Tề Yên Nhiên thở dài một hơi rồi nói:

- Được, người giúp ta vận hành Thiên Ma Giải Thê Đại Pháp đi!

Thiên Ma Giải Thê Đại Pháp là môn công phu có thể giúp phục hồi công lực trong thời gian ngắn nhất và thậm chí có thể tăng công lực hơn trước, nhưng về sau nhất định sẽ đại tổn thương nguyên khí.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc nói:

- Gia gia, người hà tất phải làm như vậy! Dùng tâm pháp bản môn thì trong vòng một canh giờ người cũng có thể phục hồi năm thành công lực mà.

Tề Yên Nhiên nghiêm giọng nói:

- Sự tình khẩn trương, điều này là do người nói với ta, lẽ nào có thể kéo dài thời gian?

Phi Phụng liếc nhìn Vệ Thiên Nguyên và lắc đầu ra hiệu không đồng ý. Lúc này phụ thân của nàng đang hành công vận khí đến đoạn quan trọng nên đối với ngoại cảnh tựa như không nghe không thấy. Nhưng dù Phi Phụng không ra hiệu thì Vệ Thiên Nguyên cũng không thể giúp gia gia chàng làm như thế. Chàng vẫn tiếp tục đẩy chân khí vào người Tề Yên Nhiên nhưng không phải giúp đỡ vận hành “Thiên Ma Giải Thê Đại Pháp”.

Tề Yên Nhiên tức giận, nói:

- Tại sao người cứ nghe theo cô ta mà không nghe ta? Nếu ta có thể tự hành công vận khí thì việc gì phải cầu người?

Phi Phụng nói:

- Tề lão tiên bối chớ nôn nóng, phụ thân của tiểu nữ sắp hồi phục năm thành công lực rồi.

Nàng chưa dứt lời thì bỗng nghe có người lớn tiếng gọi:

- Sơn chủ, bọn chúng..... bọn chúng đã truy đến đây!

Một người toàn thân bê vết máu đang cố gắng bò lên Tinh Túc Hải:

- Bọn chúng muốn giết thuộc hạ, sơn chủ, thuộc hạ chết không đáng tiếc nhưng thuộc hạ có chuyện muốn nói với sơn chủ!

Phi Phụng muốn ngăn không cho người này lớn tiếng nhưng không kịp,

Thượng Quan Vân Long đã bị kinh động và mở mắt ra. Lão nói:

- Hám Hoa, là người à! Mau đến đây!

Hám Hoa là thuộc hạ thân tín của Thượng Quan Vân Long, hắn từng đồng cam cộng khổ cùng lão nên rất trung thành với lão.

Phi Phụng vội hỏi:

- Bọn ta đã biết là có nội gian cấu kết với yêu nhân Bạch Đà Sơn. Người chỉ cần nói nội gian là ai.

Hám Hoa thọ thương khá nặng, bò lên Tinh Túc Hải lại bị khí hàn nhập thể nên càng lạnh buốt xương cốt. Hắn không sao chịu đựng nổi nên run lập cập rồi ngã ngay trước Thượng Quan Vân Long, trong giây phút tuyệt vọng đó hắn vẫn kịp ôm lấy chân chủ nhân.

Thượng Quan Vân Long bước tới đỡ hắn lên thì phát hiện thân thể hắn đã lạnh cứng như băng.

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, hắn đã chết rồi, người hà tất phải vì hắn mà hao tổn công lực!

Thì ra Thượng Quan Vân Long không muốn để Hám Hoa chết một cách oan uổng, lão đang vận chân lực của bản thân đẩy vào người hắn. Lão nói:

- Ta muốn báo đáp lòng trung thành của hắn đối với ta.

Lão cũng thừa biết là không thể cứu sống nhưng nếu không thử thì làm sao lão có thể yên tâm?

Hành công vận khí phải đủ một canh giờ mới có kết quả, Thượng Quan Vân Long bị gián đoạn giữa chừng nên không những nỗ lực trước đó thành công cốc mà ngay cả ba thành công lực còn lại cũng bị ảnh hưởng vì miễn cưỡng vận khí. Do đó, lúc này lão chỉ còn lại chừng một, hai thành công lực mà thôi.

Nội gian là ai, Hám Hoa đến lúc chết vẫn chưa nói ra được. Nhưng không cần hắn nói ra thì bí mật này cũng sẽ được giải khai trong chốc lát mà thôi.

Thượng Quan Vân Long vừa đặt thi thể Hám Hoa nằm xuống thì đã nghe dưới núi có tiếng quát lớn:

- Họ Ngao kia, bọn ta đã nói là chỉ phục tùng công nghĩa, tại sao bây giờ người trở mặt làm phản?

Vân Long nhận ra giọng của một trong thập nhị đầu lĩnh là Thúc Lương Hột.

Tiếp theo là tiếng quát cũng của một trong thập nhị đầu lĩnh là Hô Nhi Cái

Mục Trường - Trường chủ Ngao Thác:

- Chuyện gì thì ta có thể theo nhưng muốn ta phản nghịch Thượng Quan Vân Long thì không thể được!

Một giọng âm trầm chỉ nói ba chữ:

- Giết hắn thôi!

Lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngao Thác. Lão đã trúng bảy, tám loại ám khí và bị loạn đao chém chết.

Thượng Quan Vân Long thờ dài, nói:

- Ngao Thác vốn là người chủ ý bất định, không ngờ đến lúc quan trọng lại có dũng khí trung thành với ta như vậy. Ôi, càng không ngờ nội gian lại là người ta tín nhiệm nhất.

Chẳng mấy chốc thì người mà Thượng Quan Vân Long tín nhiệm nhất đã xuất hiện trước mặt lão rồi, đó là huynh đệ kết nghĩa với lão - Cái Phúc Thiên. Theo sau Cái Phúc Thiên là mười một đầu lĩnh của mười một môn phái ở Tây Vực. Nhãn lực của Cái Phúc Thiên đâu phải hạng tầm thường, thoát nhìn lão đã biết Thượng Quan Vân Long và Tề Yến Nhiên đã như sở liệu của lão là lưỡng bại câu thương.

Cái Phúc Thiên giả vờ khúm núm bước lên trước hành lễ và nói:

- Đại ca, xin thứ lỗi cho đệ trái cấm lệnh, chưa bẩm báo mà đã lên diện kiến. Bởi vì bọn họ có đại sự muốn thương lượng, đệ không dám tự có chủ trương nên đành ... đành ...

Thượng Quan Vân Long tròn xoe mắt nhìn Cái Phúc Thiên tựa như nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết. Cái Phúc Thiên bị mục quang của lão làm cho uy hiếp, dù biết công lực của đối phương đã mất nhưng lão ta vẫn cảm thấy không lạnh mà run. Nhất thời chẳng biết nói thế nào cho phải.

Vân Long thở dài một hơi rồi nói:

- Ta biết nhất định các người cũng đến, nhưng không ngờ kẻ dẫn đầu lại là người.

Cái Phúc Thiên vội nói:

- Đại ca chớ hiểu lầm, bọn đệ chỉ đến thỉnh thị đại ca thôi.

Vân Long phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thỉnh thị? Khách khí quá nhỉ? Hiện giờ các người cần gì phải thỉnh thị ta?

Thúc Lương Hột bước lên trước và cao giọng nói:

- Người biết thế thì tốt. Nói thật với người nhé, đây là ý của bọn ta, người không theo cũng phải theo thôi.

Vân Long cười nhạt:

- Đã như vậy thì tại sao người không hạ lệnh, hà tất phải đến đây hỏi ta?

Cái Phúc Thiên nói:

- Thúc Lương Hột, không được vô lễ! Đại ca, xin bỏ qua cho sự lỗ mãng của hần.

Chẳng qua hần cũng muốn tốt cho mọi người thôi, chỉ có điều hơi nóng vội một chút, xin đại ca nghe hần bẩm báo.

Vân Long nói:

- Miệng là trên người hần, hần muốn nói gì thì cứ việc nói!

Thúc Lương Hột nói:

- Được, vậy thì ta nói thẳng. Bạch Đà Sơn và bọn ta vốn là nước sông không phạm nước giếng, người lại khéo lừa muốn bọn ta chống đối với bọn họ. Ta hỏi người, làm như thế có gì tốt cho bọn ta chứ?

Vân Long thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đối với người mà nói thì đích thực là không có điều gì tốt.

Ngược lại, nếu người dựa vào Bạch Đà Sơn thì lại có nhiều điều tốt, không

chừng có thể phát đại tài đây.

Thúc Lương Hột nói:

- Ta biết là người muốn nói gì, nhưng Bạch Đà Sơn bán Thần Tiên Hoàn của bọn họ thì có can hệ gì đến chúng ta? Bất luận Thần Tiên Hoàn có phải là độc phẩm hay không thì độc phẩm trong thiên hạ vẫn tràn đầy, không sao kể ra hết. Có người mua tất có kẻ bán, người can thiệp thô bạo như vậy, há chẳng phải là xen vào chuyện riêng của người khác sao?

Vân Long lạnh lùng nói:

- Xem ra người rất có tư cách để tiêu thụ Thần Tiên cho Bạch Đà Sơn rồi đây!

Thúc Lương Hột vì ngượng mà phát nộ, nói:

- Ta không muốn phát tài, ta chỉ không phục thái độ ngang ngược của người thôi. Hừ, cái gì là bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi? Người cho rằng người là thần linh và bọn ta chỉ xứng làm nô bộc cho người chắc?

Vân Long lạnh lùng nói:

- Những kẻ bị ảo kiếm của ta trừ diệt chỉ có số, ta muốn nghe công luận của các người đây, những kẻ kia có phải là có tội đáng chịu báo ứng không? Hai đạo mục quang của lão như hàn băng, sắc tựa đao, mười một đầu lĩnh không một ai dám nhìn thẳng vào, tất cả đều không tự chủ mà bất giác rùng mình.

Một nhân vật giao tình khá thân với Thúc Lương Hột là Sơn chủ Đại Hùng Sơn - Hùng Bao Thạch lên tiếng:

- Chúng ta không có thời gian để suy xét tỉ mỉ từng người đã chết với hấn.

Thúc Lương Hột lớn tiếng tiếp lời:

- Đúng vậy, chúng ta chớ để trúng kế hoãn binh của hấn, hấn cố ý thêm tình tiết chẳng qua là muốn kéo dài thời gian thôi.

Vân Long nói:

- Trên Tinh Túc Hải này ta còn có thể chờ viện binh sao? Các người đã sợ như thế thì hãy mau định tội ta đi!

Lúc này mọi người đã thấy Vân Long và Tề Yển Nhiên lưỡng bại câu thương nên thâm nghĩ:

- “Dù hấn muốn kéo dài thời gian thì cũng chẳng đáng sợ.”.

Cái Phúc Thiên hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đại ca nặng lời rồi. Không phải bọn họ làm phản mà chỉ muốn nghe đại ca nghe ý kiến của bọn họ thôi.

Vân Long nói:

- Được, vậy thì người nói đi. Người đông lắm miệng, ta không thể nghe cùng một lúc được. Ý kiến của bọn họ có lẽ cũng là ý kiến của người!

Cái Phúc Thiên gượng cười, nói:

- Đại ca, theo đệ thấy thì bọn họ nói cũng có lý. Chồng đôi với Bạch Đà Sơn

thì sợ rằng khó tránh được thế lưỡng bại câu thương, hay là chúng ta hóa giải can qua ...

Vân Long nói:

- Nói tiếp đi! Các người định làm như thế nào?

Cái Phúc Thiên nói:

- Có hai chuyện cần đại ca quyết định mới được. Chuyện thứ nhất là chúng ta kết minh với Bạch Đà Sơn, song phương luân lưu làm minh chủ. Sứ giả của bọn họ cũng đã đến rồi.

Sứ giả của Bạch Đà Sơn lập tức lên tiếng và bước ra, tổng cộng có ba người.

Cái Phúc Thiên giới thiệu:

- Vị này là thiếu sơn chủ của Bạch Đà Sơn - Vũ Văn Hạo. Hai vị này là hộ pháp của bọn họ, Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương.

Vũ Văn Hạo cung thủ nói:

- Vãn bối phụng mệnh gia phụ đến cầu thân với Thượng Quan tiên sinh, chẳng hay ý của tiên sinh thế nào?

Vũ Văn Hạo cung thủ hành lễ nhưng dường như Thượng Quan Vân Long không để ý đến sự tồn tại của người này, lão lạnh lùng hỏi Cái Phúc Thiên:

- Chuyện thứ hai là gì?

Cái Phúc Thiên nói:

- Tề Yến Nhiên có hiềm khích với Bạch Đà Sơn nên Vũ Văn sơn chủ muốn mời lão ta đến Bạch Đà Sơn một chuyến.

Lời tuy khách khí nhưng thực chất là muốn giao Tề Yến Nhiên cho người của Bạch Đà Sơn để bọn chúng áp giải hồi sơn.

Thượng Quan Vân Long chợt biến sắc, hỏi:

- Cái Phúc Thiên, người theo ta đã ba mươi năm, người từng thấy ta làm chuyện bán đứng bằng hữu bao giờ chưa?

Cái Phúc Thiên nói:

- Đại ca. Tề Yến Nhiên muốn đến lấy mạng đại ca, dù đại ca không xem lão là địch nhân nhưng có lẽ cũng không nên xem lão là bằng hữu nữa.

Vân Long lớn tiếng nói:

- Tai sai lầm trúng kế gian nhân nên dù ta chết trong tay của lão thì lão vẫn là bằng hữu của ta. Nhưng chỉ cần ta chưa chết thì không một ai có thể động đến lão.

Vũ Văn Hạo đã sớm đầy nộ khí, không nhịn được nên phá lên cười một tràng ngạo mạn rồi nói:

- Thượng Quan Vân Long, người đã là pho tượng trôi sông, tự thân khó bảo toàn mà còn muốn bảo vệ cho người khác sao?

Đột nhiên mục quang của Vân Long sáng rực lên, lão nhìn thẳng Vũ Văn Hạo và lạnh lùng nói:

- Vậy sao, ta đã rơi vào thế tự thân khó bảo toàn rồi à? Vậy thì tại sao người

không thử xem? Nếu người hạ thủ giết được ta thì chẳng phải sẽ lập tức được dương danh trong võ lâm thiên hạ sao?

Giọng của lão không lớn nhưng từ từ nói ra khiến cho Vũ Văn Hạo nghe xong thì hai tai lủng bùng. Hắn cả kinh và bất giác thầm nghĩ:

- “Không lẽ lão ta không bị nội thương mà chỉ giả vờ như thế?”.

Võ Ứng Dương lên tiếng:

- Nơi này đã có Cái tiên sinh làm chủ, thiếu sơn chủ hà tất phải hơn thua với lão ta.

Chợt nghe Tề Yên Nhiên ở phía bên kia phá lên cười một tràng rồi nói:

- Thượng Quan lão đệ, người cũng quá xem thường lão phu đây! Tỷ võ ta không thắng được người nhưng những chuyện khác, ta không muốn để thua người đâu. Người hãy giữ khí lực mà lo chuyện của mình, xin lỗi, ta không nhận lãnh ân tình này của người đâu!

Tiếng cười vang vang, giọng nói sang sảng, dường như lão trở thành một người hoàn toàn khác trước. Ngay cả Cái Phúc Thiên cũng kinh ngạc không thôi, lão thầm nghĩ:

- “Lẽ nào bọn họ giả vờ lường bại câu thương.”.

Lão đâu biết rằng sau tràng cười đó Tề Yên Nhiên lén thổ ra một búng huyết tươi. Khí lực tàn dư của lão lại hao tổn phân nửa mới có thể mới có thể phát ra tràng cười kinh tâm động phách đó.

Cái Phúc Thiên nói:

- Đại ca, Tề Yên Nhiên đã tự nói là không cần đại ca quan tâm đến chuyện của lão ta, vậy thì chuyện chúng ta và Bạch Đà Sơn kết minh ...

Thượng Quan Vân Long lạnh lùng nói:

- Linh kỳ vẫn còn trong tay ta, khi nào đến lượt người làm chủ thì người sẽ kết minh với bọn họ!

Cái Phúc Thiên xanh mặt, nói:

- Đại ca nghi ngờ như vậy thì tiểu đệ không tiện nói thêm rồi.

Thúc Lương Hột tiếp lời:

- Có gì không tiện nói, tục ngữ có câu:

thiên hạ chỉ có người hữu đức mới tồn tại, hẳn dựa vào Áo Kiếm Linh Kỳ mà muốn phục chúng ta sao? Người không nói thì ta nói!

Lão bước lên trước hai bước rồi quát lớn:

- Ta hỏi người một câu nữa, rốt cuộc là người có theo chuyện kết minh mà Cái đại ca vừa nói không?

Vân Long hỏi lại:

- Người muốn thế nào?

Thúc Lương Hột thản nhiên nói:

- Cũng chẳng có gì, nếu người không theo thì mời người thoái vị nhường quyền.

Vân Long lạnh lùng nói:

- Rất hay, người hiền là vị nào, xin bước ra cho ta giao linh kỳ chấp chương. Thúc Lương Hột không ngờ đối phương bỗng nhiên xuống nước như vậy, lão vui mừng nói:

- Kể ra người cũng biết thức thời đây! Cái đại ca, bọn ta đều ủng hộ người, người sợ gì nữa, mau tới tiếp nhận linh kỳ thôi!

Cái Phúc Thiên do dự một lát rồi nói:

- Ôi, các người hà tất phải ép ta tiếp vị của nghĩa huynh. Ta và nghĩa huynh đã có mấy mươi năm giao tình, chuyện này thật khiến ta khó xử quá!

Hùng Bao Thạch xen vào:

- Đây là hãn tự nguyện nhường vị, người sợ khó xử thì để ta lấy cho người.

Vân Long nói:

- Đúng đây, dù sao thì ta cũng phải thoái vị, ai lấy cũng vậy thôi.

Hùng Bao Thạch nói:

- Đưa linh kỳ cho ta! Tại sao còn không lấy ra? Chỉ nói suông thế sao?

Vân Long thản nhiên nói:

- Hình như người quên quy luật của võ lâm rồi, ta nói là có thể giao ra nhưng người cũng phải có bản lĩnh tiếp nhận từ tay ta chứ!

Hùng Bao Thạch chợt biến sắc, hỏi lại:

- Ý của người là muốn ta đoạt linh kỳ?

Vân Long khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, Áo Kiếm Linh Kỳ là vật gia truyền của nhà Thượng Quan, nếu giao cho người một cách dễ dàng thì ta cũng hổ thẹn với liệt tổ liệt tông lắm. Nhưng chỉ cần người có bản lĩnh hạ được ta thì dù ta không muốn giao linh kỳ cũng không được, người nói xem có phải vậy không?

Hùng Bao Thạch trầm nghĩ:

- “Xem ra hãn chỉ giả vờ như thế thôi, ta không tin là hãn có thể phục hồi công lực nhanh như vậy.”.

Tuy nghĩ thế nhưng rút cuộc trong lòng lão vẫn khiếp sợ nên do dự một lúc rồi nói:

- Thúc Lương huynh, chúng ta cùng tiếp nhận linh kỳ thay cho Cái đại ca nhé! Thượng Quan Vân Long, bọn ta cũng chiếu theo quy luật võ lâm, bọn ta thấp hơn người một bậc, nếu đơn đả độc đấu thì há chẳng phải là thiếu tôn trọng người sao?

Vân Long thản nhiên nói:

- Khá lắm, đa tạ người tôn trọng ta, các người cùng lên đi!

Nói đoạn Thượng Quan Vân Long cất bước đi trên mặt băng, thân hình hơi khom tới trước, xương cốt của lão phát ra những thanh âm rắc rắc đến lạnh người.

Thúc Lương Hột, Hùng Bao Thạch và cả bọn Yên Nhiên, Phi Phụng, Thiên

Nguyên đều bất giác kinh ngạc không thôi.

Nhưng có điều nguyên nhân kinh ngạc của bọn họ không giống nhau.

Trong khoảng thời gian vừa rồi Thượng Quan Vân Long đã ngưng tập toàn bộ chân khí trở lại, nhưng đáng tiếc là chân khí vẫn chưa đủ để vận hành Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp.

Hiện tại lão dùng phương pháp Nghịch vận chân khí để cầu hiệu quả tức thời. Một khi Nghịch vận chân khí đã thông thì Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp rất có thể phát động được ngay.

Những tiếng kêu rắc rắc của xương cốt vừa rồi là dấu hiệu cho thấy có thể phát động Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp được rồi.

Nghịch vận chân khí vốn là công phu bí truyền của Thượng Quan thế gia, dù đã gần gũi ba mươi năm nhưng Cái Phúc Thiên vẫn không biết môn nội công bí ảo này của Thượng Quan Vân Long.

Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch thì càng không hiểu gì. Chính vì không hiểu gì nên bọn họ chỉ biết là nội công của Thượng Quan Vân Long đã hồi phục.

Trong tích tắc đó, hai lão không hện mà cùng thối lui mấy bước, lòng khiếp sợ thâm nghiêm:

- “Quả nhiên là hân giả vờ bị nội thương, lần này thì mắc lừa thật rồi!”.

Phi Phụng càng kinh hãi hơn bọn họ, nàng thâm nghiêm:

- “Ngàn vạn lần không thể để phụ thân thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, nếu không ngày sau người không chết thì cũng lâm đại bệnh.”.

Ý niệm xoay chuyển nhanh như chớp và hành động cũng cực kỳ thần tốc.

Phi Phụng lướt lên trước phụ thân nàng và quát lớn:

- Linh kỳ trong tay ta, muốn đoạt kỳ tất phải đoạt từ ta!

Từ Giang Nam quay về đến giờ, nàng chưa từng giao linh kỳ cho phụ thân nàng. Hiện tại nàng lại sợ phụ thân ngăn cản nên tả thủ dương cao linh kỳ, hữu thủ lập tức xuất ảo kiếm tấn công. Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch. Kiếm thể kỳ ảo, nhanh như ánh chớp, chỉ trong tích tắc Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch đã cảm thấy hàn khí và kiếm quang màu bích lục cùng lúc đâm về phía mình. Thúc Lương Hột xuất hư chiêu rồi lách người sang một bên, võ công của lão vốn không dưới Phi Phụng nhưng lúc này tâm mang ý loạn nên tuy tránh được chính diện, song vẫn nghe soạt một tiếng, tay áo của lão bị tiện mất một đoạn.

Còn Hùng Bao Thạch vội khom người xuống, mũi chân ấn mạnh xuống mặt băng này lên một tảng và hất mạnh về phía Phi Phụng. Cũng may là tảng băng này chỉ bay lướt qua chân nàng rồi vỡ ra từng mảnh vụn. Nhưng lực đạo uy mãnh của Hùng Bao Thạch khiến nàng kinh hãi không ít.

Thượng Quan Vân Long lên tiếng:

- Phụng nhi, ngươi hà tất phải làm như vậy? Hay là ...

Phi Phụng không chờ phụ thân nói xong đã dương cao linh kỳ và lớn tiếng nói:

- Phụ thân, người cũng quên quy luật rồi sao? Linh kỳ trong tay ai thì người đó có quyền phát hiệu lệnh!

Ý nàng muốn nói là ngay cả phụ thân cũng không ngoại lệ.

Vân Long thở dài, nói:

- Vậy thì tùy người!

Nói đoạn lão bước lên một tảng băng lớn tiếp tục ngồi xuống tọa thiền vận công.

Thúc Lương Hột vội kêu lên:

- Thượng Quan tiên sinh, hãy khoan ngồi đã.

Lão sợ võ công của Thượng Quan Vân Long đã hồi phục nên dù không muốn tôn Vân Long làm tông chủ nhưng vẫn không dám gọi thẳng tên.

Vân Long thần nhiên hỏi lại:

- Các người muốn thế nào, phải chăng ta không thể xuất thủ?

Thúc Lương Hột nói:

- Không, không phải. Tại hạ chỉ muốn hỏi rõ một chuyện, những lời lệnh thiên kim vừa nói, tiên sinh có công nhận không?

Vân Long chậm rãi đáp:

- Linh kỳ trong tay ả, ta còn phải nghe theo lệnh nữa là!

Nói đoạn lão nhắm mắt vận công không quan tâm đến ngoại cảnh nữa.

Phi Phụng lập tức quát lớn:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi! Hiện linh kỳ ở trong tay ta, các người có nghe lệnh hay không?

Thúc Lương Hột phá lên cười ha ha rồi nói:

- Nếu bọn ta đoạt linh kỳ từ tay người thì sao?

- Đương nhiên là ta đành nghe theo mệnh lệnh của người. Trừ phi ta không muốn sống nữa!

- Lời này đích thực là nói rất rõ ràng. Nhưng ...

- Còn nhưng gì nữa, các người cùng lên đi.

- Người cầm linh kỳ trong tay là có thể đại diện cho lệnh tôn, nhưng bồi phận và võ công của lệnh tôn thì người không thể đại diện rồi. Hay là để ta đơn độc lãnh giáo ảo kiếm của người nhé. Ta không muốn lưu xú danh là y lớn hiếp nhỏ, cậy đông hiếp cô.

- Trường kiếm của ta không có mắt nên nó không phân biệt được lớn nhỏ.

Hai người cùng lên thì ta có thể giảm bớt thời gian đấy. Nhưng nếu người muốn một mình thưởng thức ảo kiếm thì tùy người vậy.

Hùng Bao Thạch là một đại hán lỗ mãng, lão tức khí xung thiên, lập tức quát lớn:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, Thúc Lương huynh, nhường cho tại hạ giáo

huấn ả nha đầu không biết trời cao đất dày này!

Trong tiếng quát như sấm thì lão đã xông thẳng về phía Phi Phụng. Phi Phụng lập tức thi triển thân pháp khinh linh xoay chuyển quanh đôi phương không để lão chạm vào một gấu áo.

Hùng Bao Thạch nộ khí quát hỏi:

- Tại sao không xuất chiêu?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Người đánh phần người, ta đánh phần ta. Người có biết tại sao kiếm pháp của ta được xưng tụng là ảo kiếm không, đó là khiến đối phương không thể đề phòng và chống đỡ được.

Nguyên Phi Phụng thừa biết Hùng Bao Thạch không những có sức mạnh kinh người mà còn luyện được công phu đồng bì thiết cốt (mình đồng da sắt) dường như đã đạt đến trình độ đao thương bất nhập thể. Do vậy nàng phải nhất kích là trúng, nếu không sẽ bị hại ngược lại.

Hùng Bao Thạch cười nhạt, nói:

- Người tưởng là ta sợ ảo kiếm của người chăng? Hừ, để ta xem người có thể chạy trốn đi đâu?

Nói đoạn lão vung song thủ thô kệch và từng bước tiến gần về phía Phi Phụng. Đấu pháp này bức Phi Phụng phải lui dần đến bên băng vực và chẳng mấy chốc đã hết đất xoay chuyển.

Đột nhiên Phi Phụng quát lớn:

- Xem kiếm!

Mọi người còn chưa nhìn thấy rõ ràng thì mũi kiếm của nàng đã đâm xuyên qua mạng sườn của Hùng Bao Thạch rồi. Không những Phi Phụng mừng thầm mà ngay cả mười đầu lĩnh của mười môn phái Tây Vực đều cho rằng Hùng Bao Thạch thua là cái chắc. Nào ngờ sự tình lại biến hóa ngoài liệu đoán của mọi người.

Chỉ nghe rắc một tiếng đánh gọn, trường kiếm của Phi Phụng đã bị Hùng Bao Thạch bẻ gãy. Thì ra ảo kiếm sở dĩ đáng sợ là vì sự biến hóa khôn lường của nó, nhưng chủ yếu là ở chữ nhân, cần phải nhanh đến độ xuất kỳ mớ có thể bách biến trong chớp mắt. Hiện tại kiếm của Phi Phụng đang mắc kẹt trong mạng sườn của Hùng Bao Thạch, nhất thời chưa kịp rút ra nên sự thần kỳ của ảo kiếm không còn nữa. Còn Hùng Bao Thạch chẳng qua là bị gãy một chiếc xương sườn, có đáng kể gì. Vì thế lão chớp cơ hội bẻ gãy trường kiếm của Phi Phụng một cách dễ dàng.

Dù bẻ gãy được kiếm nhưng lão vẫn không chụp được nàng. Phi Phụng cảm thấy tay nhẹ tênh thì biết không xong nên lập tức lướt qua bên cạnh đối phương mà thoát hiểm khỏi băng vực.

Hùng Bao Thạch quay người lại quát hỏi:

- Ảo kiếm đã gãy, nha đầu người còn chưa chịu thua sao?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Kiếm là ảo kiếm, ảo kiếm phi kiếm! Uổng cho người theo phụ thân ta nhiều năm, đạo lý này mà người cũng không hiểu sao?

Nói đoạn nàng quăng nửa thanh kiếm gãy đi rồi lại dương linh kỳ lên nói:

- Trừ phi người đoạt được linh kỳ trong tay ta, nếu không người bắt phụng linh kỳ thì ta vẫn có thể dùng ảo kiếm trừ chi!

Nguyên ảo kiếm không phải là danh xưng cố định của một thanh kiếm nào đó, chỉ cần sở xuất kiếm chiêu kỳ ảo thì bất cứ thanh kiếm nào cũng có thể gọi là ảo kiếm, do vậy mới nói ảo kiếm là ảo kiếm. Nhưng sở xuất kỳ chiêu của ảo kiếm không nhất thiết phải hạn chế là không dùng kiếm không được, đao, bút, thiết xích, thậm chí một cành cây cũng có thể gọi là ảo kiếm, do vậy mới nói ảo kiếm phi kiếm.

Hùng Bao Thạch cười nhạt, nói:

- Được, vậy thì người đi tìm một thanh ảo kiếm khác rồi đến đối phó với ta!

Nói đoạn lão triển khai quyền cước đánh vào mặt băng khiến băng tuyết phi vũ đầy trời.

Nhiều tảng băng trên Tinh Túc Hải cả trăm năm chưa tan nhưng quyền cước của Hùng Bao Thạch chạm vào thì lập tức vỡ ra từng mảnh bay lả tả trong không trung. Công phu dùng mũi chân nạy băng lên rồi đá về phía đối phương chẳng khác gì các loại ám khí. Chẳng mấy chốc Phi Phụng lại bị bức lùi đến bờ băng vực.

Đột nhiên nghe nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ảo kiếm hà tất phải đi tìm?

Thúc Lương Hột đang ngưng thần quan chiếu thì bỗng nhiên kêu lên:

- Cẩn thận!

Nhưng đáng tiếc là lời cảnh tỉnh này đã quá muộn. Trong tích tắc đó, Hùng Bao Thạch chợt thấy trước mắt lóe sáng rồi sau đó không thấy được gì nữa. Phi Phụng đã đâm mũi song mục của lão bằng một mảnh băng dài chừng bảy tám tấc. Nguyên mảnh băng này là do nàng bắt được từ những băng vun do Hùng Bao Thạch đá vỡ ra, nàng nén trong tay tạo thành hình chiếc băng kiếm như hình chủy thủ.

Thúc Lương Hột kinh ngạc không ít, vội lướt tới cứu hảo hữu và quát lớn:

- Đợi lát nữa rồi ta sẽ tính sổ với tiểu nha đầu người!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Hà tất phải đợi lát nữa, ta đã sớm bảo các người cùng tiến lên còn gì!

Thúc Lương Hột quát:

- Người ... dám ...

Lời chưa dứt thì Phi Phụng đã vung linh kỳ lên, đồng thời băng kiếm trong hữu thủ cũng hóa thành ngàn điểm như trăn châu lấp lánh. Thúc Lương Hột cảm thấy trước mắt rực sáng, lão sợ bị đối phương ám toán nên lập tức bạt

kiếm phản kích.

Kiểm của lão vừa xuất thì mạch môn chợt tê điếng, nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, chớp mắt kiếm của lão đã bị Phi Phụng đoạt rồi.

Phi Phụng lại mỉm cười, nói:

- Kiếm là ảo kiếm, băng kiếm không bằng chân kiếm, ta đành dùng kiếm của người vậy.

Nàng chưa dứt lời là Thúc Lương Hột chưa kịp có phản ứng thì kiếm trong tay nàng đã xuyên qua xương vai của lão. Nhất kiếm đắc thủ, Phi Phụng thăm kêu một tiếng may mắn.

Kỳ thực võ công của Thúc Lương Hột còn cao cường hơn Hùng Bao Thạch, chỉ vì biến hóa quá nhanh và quá bất ngờ nên lão không kịp xoay chuyển.

Phi Phụng thu kiếm lại và lạnh lùng nói:

- Nể tình người đối với bằng hữu không tội nên ta chỉ phế võ công và tha chết cho người đây! Còn ai muốn đoạt linh kỳ nữa không?

Thúc Lương Hột ngã xuống, Hùng Bao Thạch đã mù hai mắt, rống lên như mãnh thú rồi xông về phía Phi Phụng nhưng va phải một tảng băng rồi ngã ra.

Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch là hai nhân vật có võ công cao cường nhất trong mười một đầu lĩnh, những kẻ còn lại thấy bọn họ thọ thương thảm bại như vậy thì còn ai dám tự cho là có dũng khí để xông lên? Bất giác mọi người đều hướng mục quang nhìn về phía Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên đành bước ra với bộ mặt giả nhân giả nghĩa, nói:

- Phụng cô nương hành động thái quá rồi! Ta và phụ thân người tuy có tình kết bái huynh đệ nhưng cũng không thể dung túng cho người làm càn được.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Đến lúc này mà người còn nói chuyện giao tình sao? Được, người hãy đoạt linh kỳ đi!

Thượng Quan Vân Long đang ngồi trên tảng băng đột nhiên mở mắt ra và nói:

- Phụng nhi đã có ta quản giáo, không cần người phải lo thay ta. Phụng nhi, đưa linh kỳ cho ta để ta tận tay giao lại cho vị hảo huynh đệ của ta.

Nói đoạn lão chậm rãi đứng lên rồi chọc ngón chỉ vào khối băng cứng như sắt đá nạy ra một mảnh băng, sau đó dùng chưởng lực nén thành một băng kiếm dài ba thước. Lão đã nghịch vận chân khí nên lúc này chân khí tích tụ đã đủ dùng, không cần vận hành Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp. Lão thừa biết là trong vòng nửa canh giờ thì chưa chắc đánh bại được Cái Phúc Thiên, nhưng chẳng có biện pháp nào tốt hơn nên lão đành phải thử. Nếu thử không thành thì biện pháp cuối cùng là phải phát động Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp.

Cái Phúc Thiên không biết sự ảo diệu trong việc Nghịch vận chân khí nên thấy Vân Long lấy băng nén thành kiếm thì bất giác cả kinh, thăm nghĩ:

- “Xem ra công lực của hắn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng sợ rằng đã hồi phục hơn phân nửa rồi.”.

Lông đã hoang mang thì nhất thời lão do dự bất quyết, không dám tiến lên trước.

Bỗng nhiên hai hộ pháp của Bạch Đà Sơn là Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương lướt lên trước. Nam Cung Húc nói:

- Cái đại ca, hai nhà chúng ta đã quyết ý liên minh, chuyện của đại ca cũng là chuyện của bọn tại hạ. Đại ca vì niệm tình cũ không muốn động thủ với Thượng Quan Vân Long thì để tại hạ lên cho!

Võ Ứng Dương tiếp lời:

- Bọn ta chẳng cần phải nghe theo hiệu lệnh của linh kỳ, bất luận nó ở trong tay kẻ nào thì bọn ta cũng không thể bỏ qua Thượng Quan Vân Long.

Hai nhân vật này đã nhìn thấy sơ hở. Sơ hở thứ nhất, nếu công lực của Vân Long đã hồi phục thật thì với thân phận của lão, lão chẳng cần phải phô trương công phu phá băng tạo kiếm. Việc này chẳng khác chuyện phú ông dùng một nén bạc để phô trương sự giàu có của mình. Tâm ý lập uy của Thượng Quan Vân Long lại bị đối phương cho là phô trương thanh thế. Sơ hở thứ hai là Phi Phụng thừa hiểu mình không phải là đối thủ của Cái Phúc Thiên nhưng lại không muốn giao linh kỳ cho phụ thân. Có thể thấy là ngay cả nàng cũng không tin tưởng phụ thân nàng có thể đối phó được Cái Phúc Thiên, nếu không thì hà cớ gì nàng phải mạo hiểm như vậy?

Thượng Quan Vân Long cũng biết là đối phương đã nhìn thấy sơ hở của mình nên lão thầm nghĩ chỉ có biện pháp tốc chiến tốc thắng, nếu không, một khi bọn Cái Phúc Thiên cũng tỉnh ngộ thì càng hỏng bét. Do vậy lão trầm giọng quát:

- Phụng nhi, lui qua một bên!

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương cùng cười nhạt, nói:

- Đúng đây, Thượng Quan tiên sinh tự xuất thủ đi, kỳ phùng địch thủ mới có hứng thú!

Đột nhiên nghe có người quát lớn:

- Cái ngữ các ngươi mà cũng xưng là địch thủ của Thượng Quan Vân Long sao?

Mọi người nhìn lại thì thấy lời vừa rồi là do Tề Yến Nhiên phát ra.

Võ Ứng Dương liếc mắt nhìn qua và nói:

- Tề Yến Nhiên, phải chăng lão muốn đem thân gánh chuyện này?

Tề Yến Nhiên nói:

- Chẳng phải các ngươi muốn bắt ta về Bạch Đà Sơn sao? Các ngươi và ta giải quyết xong khúc mắc này rồi hãy nói!

Nam Cung Húc trầm nghĩ:

- “Bình pháp có câu:

hư giả thực chi, thực giả hư chi. Tề lão đầu này võ công chưa chắc đã thắng được Thượng Quan Vân Long nhưng kinh nghiệm lâm địch thì phong phú hơn nhiều.

Dạng lão hồ ly như lão há có thể dễ dàng để lộ sơ hở sao? Lão thừa biết một khi lên tiếng sẽ bị bọn ta nhìn thấy sơ hở, hay là muốn khiêu chiến với bọn ta mà cố ý cho thấy vẻ yếu nhược?”.

Tâm ý bất định, lão đành nói ngang:

- Không sai, dù sao thì chúng ta cũng không tránh được trận chiến này, lão xuất thủ thay Thượng Quan Vân Long hay xuất thủ cho chính mình cũng được, bọn ta đều sẵn sàng bồi tiếp!

Đột nhiên nghe có người nói:

- Bằng vào các người mà cũng xưng à?

Khẩu khí giống hệt câu Tề Yên Nhiên vừa nói nhưng người phát ngôn là Vệ Thiên Nguyên. Chàng tung người lên không như thương ưng xuyên lâm, lời chưa dứt thì thân hình đã hạ xuống bên cạnh Phi Phụng rồi. Chàng nói tiếp:

- Khắp thiên hạ chỉ có Thượng Quan tiên sinh mới đủ tư cách động thủ với gia gia ta.

Các người là cái giống gì chứ, ta xuất thủ giáo huấn các người là đã nâng các người lên mây bạc rồi đấy!

Võ Ứng Dương nộ khí xung thiên, quát lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, chưa biết ai giáo huấn ai đấy?

Phi Phụng càng khẩn trương hơn, nàng sợ phụ thân xuất chiến nên không chờ Võ Ứng Dương nói xong mà đã cướp tiên cơ xuất thủ. Đối thủ nàng chọn là Nam Cung Húc. Nàng xuất kiếm đâm lão một chiêu mà nói:

- Cút xuống núi mau, nếu không thì người cũng khó tránh ảo kiếm trừ chi đấy!

Nam Cung Húc phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Bản lĩnh khoác lác của người cũng do phụ thân người truyền cho phải không?

Lời chưa dứt thì đã nghe một loạt tiếng binh khí va chạm vang lên. Nam Cung Húc thi triển đôi phán quan bút, xuất thủ tuy không thần tốc bằng Phi Phụng nhưng phòng vệ kín.

Phi Phụng công không vào được mà hồ khẩu tay chột tê nhức, nàng lập tức dùng đầu pháp du đầu vòng quanh thân đối phương. Ảo kiếm bách biến trong chớp mắt, thoát phân tặc hợp, tặc tiến thoát thoái. Nàng thi triển thân pháp khinh linh ảo diệu để tìm sơ hở từ song bút của đối phương.

Phía bên kia Vệ Thiên Nguyên và Võ Ứng Dương cũng là kỳ phùng địch thủ nhưng song phương chỉ dùng ba chiêu thức để phân cao thấp thôi. Chiêu thứ nhất, song phương cùng xuất trao thủ một lúc để tấn công nhau. Võ Ứng Dương sử dụng Đại Lực Ứng Trao Công, Vệ Thiên Nguyên dùng Cầm Long

Trảo.

Đại Lực Ứng Trảo Công của Võ Ứng Dương đã có trên ba mươi năm khổ luyện, không những đủ để xưng bá ở Tây Vực mà còn có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt ở Trung Nguyên.

Lão vừa vung trảo chụp ra thì kinh phong bắn như tên, ngũ chỉ tựa như năm lưỡi trủy thủ.

Còn Cầm Long Trảo của Vệ Thiên Nguyên thì xuất thủ vô thanh vô tức, so về thanh thế thì dường như kém hơn đối phương nhiều.

Chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo của Vệ Thiên Nguyên bị mất một đoạn còn Võ Ứng Dương chỉ trượt trên mặt băng chừng hai bước thôi. Thế nhưng Thượng Quan Vân Long lại cao giọng tán thưởng “tuyệt”. Đương nhiên là lão không thể khen tặng Võ Ứng Dương rồi.

Nguyên Cầm Long Trảo của Tề gia có điểm đặc biệt, thủ pháp cầm nã vốn lấy cương kinh làm sở trường, nhưng thủ pháp Cầm Long Trảo của Tề gia bao hàm cả cương lẫn nhu.

Chính vì vậy mới có thể khắc chế Đại Lực Ứng Trảo Công của Võ Ứng Dương. Tuy Võ Ứng Dương chụp được một đoạn tay áo của Vệ Thiên Nguyên nhưng cương kinh lực đạo do lão phát ra đều bị Vệ Thiên Nguyên hóa giải dễ dàng và khiến cho thân hình lão mất đi trọng tâm. Chụp được một đoạn tay áo của đối phương chẳng qua là ưu thế bên ngoài, thân thể mất trọng tâm là thất thế thực tế.

Võ Ứng Dương vội thi triển trọng thân pháp trụ thế lại. Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, ngay lúc đó Vệ Thiên Nguyên đã quát lớn:

- Xem chừng!

Vù một tiếng, chưởng lực nhằm giữa lưng Võ Ứng Dương đánh tới.

Cao thủ tương tranh chỉ hơn thua trong gang tấc. Vệ Thiên Nguyên khẩn trương truy kích là đương nhiên muốn cho đối phương không kịp xoay chuyển, nhưng vì Võ Ứng Dương chưa xoay người lại, chàng không muốn mang tiếng đánh lén nên cố ý kêu lên trước khi phát chưởng.

Võ Ứng Dương không xoay người và cũng không quay đầu lại, lão phản thủ phát ra một chưởng rất nhanh như chớp. Song chưởng vừa giao nhau thì ầm một tiếng long trời lở đất.

Võ Ứng Dương liên tiếp thối lui ba bước, Vệ Thiên Nguyên chỉ hơi lay người một chút thôi.

Nhưng lần này Thượng Quan Vân Long không lên tiếng tán thưởng nữa.

Lần tỷ thí chưởng lực này Vệ Thiên Nguyên đã thua nửa phân. Nên biết Võ Ứng Dương đã chịu thiệt trước, thân thể mất trọng tâm, cước bộ vẫn chưa bình ổn mà đã tiếp thẳng chưởng lực của đối phương. Nếu chưởng lực của song phương đều phát trong tư thế như nhau thì người phải thối lui nhất định là Vệ Thiên Nguyên chứ không phải Võ Ứng Dương.

Vệ Thiên Nguyên lại tiến lên lần thứ ba, đầu pháp lần này cũng thay đổi, song chỉ tựa như dao điểm thẳng vào song mục của Võ Ứng Dương. Chàng lấy thủ chỉ làm kiếm để sử xuất thủ pháp thích huyết độc môn của Tề gia. Lần này Võ Ứng Dương không lui không né, ngũ chỉ của lão xòe ra như móc câu triệt phá thủ chỉ của Vệ Thiên Nguyên. Thiên Nguyên dịch chuyển phương hướng cực kỳ thần tốc, điểm vào kiên tĩnh huyết của đối phương. Võ Ứng Dương lập tức chuyển động thân hình, động tác tuy không nhanh bằng Vệ Thiên Nguyên nhưng cũng đủ ngăn chặn thế công của chàng. Lão thi triển thủ pháp tiêu cầm nã nên có lợi trong việc cận chiến, đồng thời tùy lúc có thể biến thành công phu phân cân thác cốt. Chỉ cần đối thủ chạm vào người lão thì không những đầu ngón tay bị triệt phá mà các khớp xương có thể bị làm cho sai lệnh, việc thọ thương là khó tránh khỏi.

Chỉ trong chớp mắt, song phương đã chiết giải trên mười chiêu, nhưng không bên nào chạm được vào người đối phương. Trong mười chiêu cận chiến này, song phương cũng không bên nào muốn lui nửa bước, thế trận cực kỳ nguy hiểm.

Vệ - Võ hai người không dám kéo dài thế trận như vậy nên không hẹn mà cùng xuất chiêu đối kháng. Ầm một tiếng, song chiêu vừa tương tiếp thì mỗi bên đều lui ba bước.

Song phương liên tiếp dùng ba loại công phu tỷ thí, cầm nã thủ pháp thì Vệ Thiên Nguyên chiếm thượng phong, chiêu lực thì Võ Ứng Dương chiếm ưu thế nhưng điểm huyết và phân cân thác cốt thì đấu bình thủ. Chung quy có thể nói vẫn bất phân thắng bại.

Phía bên kia Phi Phụng và Nam Cung Húc cũng đang kịch đấu nan giải nan phân. Nam Cung Húc thấy đối phương thực hiện đầu pháp du đầu thì sợ dễ lộ sơ hở nên đành phải biến đầu pháp. Đôi phán quan bút của Nam Cung Húc thi triển đến độ xuất thần nhập hóa, so với ảo kiếm của Phi Phụng chẳng kém là bao. Nhưng công lực của lão hơn Phi Phụng một bậc nên năng không tài nào chiếm được thế thượng phong.

Nam Cung Húc hừ một tiếng rồi nói:

- Đến lúc này mà ngươi vẫn chưa biết là không thể đánh thắng ta sao? Đối với tiểu nha đầu ngươi, ta thắng cũng không vẻ vang gì, đổi cho phụ thân ngươi vào đi.

Đối với khinh công của Phi Phụng nếu muốn thối lui an toàn thì không khó, nhưng nàng muốn bảo vệ cho phụ thân nên làm sao thối lui được? Nàng cười nhạt, nói:

- Cái gì là thắng không vẻ vang, ta thấy ngươi chẳng qua là thắng ta về phương diện mặt dày mặt thô. Đợi ta rách mặt ngươi rồi xem ngươi còn khua môi múa mép nữa không!

Nam Cung Húc bị nàng khiêu khích nên nộ khí xung thiên, quát lớn:

- Xú nha đầu, ngươi thật không biết sống chết là gì!

Nói đoạn lão múa tít song bút tấn công Phi Phụng, song phương không ai chịu nhường bước nên trận đấu càng lúc càng kịch liệt.

Bên kia Vệ Thiên Nguyên cũng không muốn ngừng tay, chàng và Võ Ứng Dương lại giao thủ lần thứ tư. Song phương đều không dám khinh địch nên thế trận không kịch liệt bằng lúc đầu. Nhìn bên ngoài tuy thấy bình thường như hai người luyện võ nhưng ẩn tàng bên trong sát cơ đằng đằng.

Điều kỳ quái là Cái Phúc Thiên và Vũ Văn Hạo không hện mà cùng chuyển sự chú ý từ hai trường ác đấu qua phía Tề Yên Nhiên. Hồi lâu sau, Vũ Văn Hạo quay lại nhìn Cái Phúc Thiên, mục quang chứa đầy nghi vấn. Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu, Vũ Văn Hạo lộ vẻ vui mừng và cũng khẽ gật đầu theo. Bọn họ định giở trò gì chẳng? Bọn họ chẳng qua đã nhìn thấy sơ hở của Tề Yên Nhiên.

Nguyên Tề Yên Nhiên chăm chú theo dõi trận đấu giữa Vệ Thiên Nguyên và Võ Ứng Dương nên bất giác trượt dài trên phiến băng chừng mấy thước. Mặc băng trơn láng như gương, đối với người có võ công thấp thì việc ngồi không vững mà bị trượt chẳng có gì lạ.

Nhưng Tề Yên Nhiên được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ nên chuyện này không phải tầm thường. Nếu không phải võ công đã mất thì nguyên khí cũng bị trọng thương.

Thật là:

*“Tuế nguyệt tiêu mai giai lão khiêu.
Băng nhai bác đấu kỹ thần bì.”.*

Tạm dịch:

*“Năm tháng cướp dần đi sức lão.
Băng nhai kịch đấu đã tàn hơi”.*

Hồi 18

Tàn Diệt Gian đồ, Băng Đài Quyết Đấu

Vũ Văn Hạo và Cái Phúc Thiên đưa mắt nhìn nhau, Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu ra hiệu đồng ý. Vũ Văn Hạo được sự hậu thuẫn của Cái Phúc Thiên thì càng vững tâm, hần lập tức bước về phía Tề Yên Nhiên và nói:

- Tề lão đầu, thù oán giữa hai nhà chúng ta giải quyết thế nào đây?

Tề Yên Nhiên vẫn bình thản như không, dường như trong mắt lão không có sự hiện diện của Vũ Văn Hạo tại đương trường.

Vũ Văn Hạo cười nhạt, nói:

- Đến lúc này mà lão còn cạy vào tuổi tác sao? Ta nói cho lão biết nhé, lần này ta đến đây là phụng mệnh gia phụ xử lý lão đây, lão có muốn trốn cũng trốn không thoát đâu!

Tề Yên Nhiên chợt mở to song mục, hai đạo tinh quang như ánh chớp xạ vào mặt Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Hạo bất giác rùng mình, thối lui hai bước, nghĩ thầm:

- “Nếu lão ta hồi phục được một thành công lực thì cũng không thể để ta chửi mắng lão như vậy. Xem ra lão ta thọ thương còn trầm trọng hơn ta dự đoán rồi.”.

Nghĩ đoạn hần nói:

- Ta thấy chúng ta mau kết thúc thôi, để tránh ngăn cản đại sự của người khác. Ta không muốn bị người khác nói là bức ép người già, lão đứng lên đi, ta nhường lão ba chiêu đấy.

Tề Yên Nhiên vẫn thản nhiên ngồi tọa thiền, song mục nhắm chặt.

Vũ Văn Hạo cười một cách nham hiểm rồi nói:

- Lão không dám động thủ với ta chẳng? Cũng được, nể lão tuổi cao sức yếu, ta có thể cho lão một cách giải quyết khác. Lão khấu đầu lạy ta ba lạy thì ta có thể thay gia phụ nhận lễ của lão. Như vậy ta cũng có thể thay gia phụ tha cho lão.

Tề Yên Nhiên vẫn thản nhiên tự tại như không nghe không thấy. Nhưng Vệ Thiên Nguyên đang ác đấu với Võ Ứng Dương thì không nhận được nên quát lớn:

- Thối tha, thật là thối tha không chịu nổi!

Cao thủ đang ác đấu há có thể phân tâm, Võ Ứng Dương chớp cơ hội mãnh công liền mấy chiêu, nhất thời đoạt được tiên cơ. Vệ Thiên Nguyên liền tiếp thối lui và chỉ còn biết chống đỡ.

Võ Ứng Dương cười nhạt, nói:

- Để xem ngươi còn dám nói thối tha nữa không!

Vệ Thiên Nguyên mắng lại:

- Ngươi cũng chẳng kém thối tha, người của Bạch Đà Sơn các ngươi chỉ là một bọn thối tha!

Lúc này chàng đã trụ lại được và bắt đầu phản kích nhưng vẫn không thoát khỏi thế cận đầu của Võ Ứng Dương.

Bên này Vũ Văn Hạo sợ mất đi thời cơ nên hắn không để ý đến sự náo nhiệt bên kia.

Hắn cao giọng nói:

- Tề lão đầu, lão nghe đây, ta đếm đến ba mà lão không khầu đầu tạ tội thì đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình nhé!

- Một ... hai ...

Đột nhiên nghe có người nói:

- Vũ Văn Hạo, quỳ xuống cho ta! Một, hai, ba!

Thanh âm đến trước nhưng chưa thấy người đâu cả. Truy giọng nói từ xa truyền lại nhưng đã khiến Vũ Văn Hạo lòng bùng hai lỗ tai, hắn còn đang ngờ ngác nhìn quanh thì người kia đã lướt đến trước hắn và đã đếm đến ba rồi!

Vũ Văn Hạo cả kinh kêu lên:

- Là kẻ nào mà có công lực như thế?

Bí mật lập tức được giải khai, người kia đã xuất hiện tại đương trường. Vũ Văn Hạo tròn xoe mắt và ngẩn người như pho tượng, trông bộ dạng hắn như người gặp phải câu hồn sứ giả. Sự kinh ngạc này không phải là tầm thường. Người vừa đến không phải nhân vật nào xa lạ mà chính là nhi tử của Tề Yến Nhiên - Tề Căn Minh. Theo sau lão còn có một phụ nhân, đó là Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên.

Vũ Văn Hạo rùng mình, miệng ú ớ không nói ra lời, hắn không còn đứng vững được nữa và bất giác khuỵu xuống.

Tề Căn Minh cao giọng nói:

- Hảo tiểu tử, ta đếm ba tiếng mà ngươi không quỳ xuống tạ tội với phụ thân ta. Bây giờ ngươi muốn quỳ cũng muộn rồi!

Vũ Văn Hạo kêu lên:

- Di di, cứu hài nhi!

Tiêu Quyên Quyên thản nhiên nói:

- Nếu không phải tình thế cận kề cái chết thì sợ rằng ngươi cũng không muốn nhận ta là di di.

Vũ Văn Hạo không lạnh mà run, hắn chột nhốt lại:

- “Mẫu thân từng nói, Tề Căn Minh đã uống Tô Cốt Tán có hiệu nghiệm trong vòng một năm của bà ta, sau đó lão lại bị bà ta phá vỡ xương vai. Dù

có thuốc giải Tô Cốt Tán thì một khi xương vai đã vỡ là khí lực không thể sử xuất, ta sợ gì lão ta chứ?”.

Nghĩ như vậy nên hần phần nào lấy lại sự can đảm và nghĩ tiếp:

- “Xương vai đã vỡ, nội công còn có thể luyện nhưng xuất thủ vô lực, bất luận thế nào thì cũng không thể phát huy nội công. Sở dĩ Tề Cận Minh do dự không xuất thủ là có lẽ muốn dùng công phu sư tử hồng để hù dọa ta bỏ đi thôi.”.

Nghĩ đoạn hần giả vờ khầu đầu xuống đất, nhưng đột nhiên bật đứng lên xông về phía Tề Cận Minh đâm một kiếm, miệng quát lớn:

- Nạp mạng!

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, Tề Cận Minh trong tay không kiếm nhưng kẻ trúng kiếm ngã ra lại là Vũ Văn Hạo.

Tề Cận Minh chỉ thi triển một tuyệt chiêu mượn lực đả lực khiến trường kiếm của Vũ Văn Hạo quay lại đâm vào xương bả vai của hần.

- Nể mặt di di của ngươi, ta tạm tha chết cho ngươi đây. Nhưng nếu ngươi muốn hồi phục võ công thì cần phải chờ xem sau này ngươi làm người như thế nào đã. Nếu ngươi cải tà quy chánh, làm một người mới thì không chừng ba mươi năm sau ta sẽ chỉ giáo cho ngươi phương pháp tái luyện công sau khi xương bả vai đã vỡ nát.

Tề Cận Minh vừa nói vừa bước lên băng đài, bên dưới băng đài Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên vẫn đang kịch chiến với hai hộ pháp của Bạch Đà Sơn. Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương thấy Tề Cận Minh đến thì hơi lo lắng nhưng muốn dừng lại cũng không được. Bởi lẽ cao thủ kịch đấu thì thế trận vô cùng nguy hiểm, trừ phi song phương cùng ngừng tay một lúc, nếu không thì kẻ nào dừng tay trước là chịu thiệt trước thôi. Tuy nhiên bọn chúng cũng tin là Tề Cận Minh không thể không nghĩ đến thân phận của mình mà nhúng tay vào. Do đó, Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương tuy có lo lắng nhưng không hoang mang loạn chân loạn tay.

Nào ngờ Tề Cận Minh không những nhúng tay vào mà còn đem cả người nhúng vào vòng chiến. Võ Ứng Dương và Vệ Thiên Nguyên đang đấu chưởng lực, muốn phân bọn họ ra quả thực là chuyện không dễ, nhưng Tề Cận Minh thân nhiên vung song thủ đánh thẳng vào giữa hai người để phân bọn họ ra.

Chỉ nghe ầm ầm hai tiếng, chưởng lực của Võ - Vệ đều đánh thẳng vào người Tề Cận Minh nhưng cùng lúc đó hai người bị lực phản chấn văng ra ngoài xa ba trượng, Vệ Thiên Nguyên dựa vào một trụ băng nên trụ lại được, còn sau lưng Võ Ứng Dương trống không nên lão phải lộn ba vòng mới lom còm bò dậy.

Thần sắc của Tề Cận Minh vẫn như thường, lão nói:

- Ta đối xử công bằng, ta đã đến thì không cần người khác gánh vác chuyện

của ta, không ai được tiếp tục đánh nữa!

Lão không bênh vực cho bên nào, chỉ dùng thân thể của chính mình tiếp chưởng lực của Võ - Vệ mà thôi. Trong lúc nói thì lão cũng đã đến chỗ Phi Phụng và Nam Cung Húc, trường kiếm của Phi Phụng và song bút của Nam Cung Húc cũng đang quện vào nhau trong thế khó phân giải.

Tề Cận Minh chau mày nói:

- Ta sẽ định thắng bại cho các ngươi!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão phất tay áo một cái, đôi phán quan bút của Nam Cung Húc lập tức bị cuốn bay lên không, Phi Phụng lách người qua một bên rồi thoát ra khỏi vòng chiến, trường kiếm vẫn còn trên tay.

Tề Cận Minh nhìn ống tay áo của mình rồi nói:

- Luồng lực đạo của ta đối với song phương đều như nhau, kiếm của Thượng Quan cô nương không bị cuốn đi nhưng phán quan bút của Nam Cung hộ pháp lại đâm thủng tay áo của ta. Theo ta thấy thì bất phân thắng bại, các ngươi có phục hay không?

Phi Phụng liền nói:

- Tề thúc thúc, lâu nay tiểu nữ luôn tâm phục kiếm pháp của người, có người đến rồi thì đương nhiên không cần tiểu nữ ra tay.

Kỳ thực công phu vừa rồi của Tề Cận Minh không phải là kiếm pháp, nhưng Phi Phụng cô ý nói như vậy là vì nàng muốn xem diễn biến tiếp theo.

Nam Cung Húc đứng thộn người, nhất thời không biết nói thế nào.

Tề Cận Minh phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các ngươi không phục cũng phải phục, vì bản thân ta muốn đánh tiếp, nếu các ngươi dừng tay thì ta không tìm đâu ra đối thủ.

Lão ngừng một lát rồi nhìn Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương, nói tiếp:

- Nhị vị đại hộ pháp, ân oán giữa Tề gia và Bạch Đà Sơn sẽ do ta và nhị vị giải quyết.

Các vị đã đánh một trận, ta không muốn chiếm tiện nghi nên cả hai cùng lên một lượt đi!

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương bất giác đưa mắt nhìn nhau, ngay cả đôi phán quan bút bị văng ra ngoài mà Nam Cung Húc còn không dám đi nhặt lại thì làm sao lão dám tiến lên? Võ Ứng Dương càng giống như gà bại trận, lão cúi đầu không dám nhìn lên.

Tề Cận Minh cười nhạt, nói:

- Khí lực của các vị đâu cả rồi? Vừa rồi còn hung hăng khiêu chiến với phụ thân ta thế kia, bây giờ ta thay phụ thân ta ứng chiến, tại sao các vị không xuất thủ? Lẽ nào các vị cho rằng ta không xứng làm đối thủ của các vị?

Nam Cung Húc lên tiếng:

- Tề đại hiệp, tại hạ không phải là đối thủ của đại hiệp. Nếu đại hiệp muốn trút oán khí thay lệnh tôn thì xin cứ tùy tiện.

Nói ra nghe có vẻ khí khái nhưng kỳ thực trong lòng đang mong đợi sự may mắn là có thể Tề Cần Minh không hạ sát thủ. Bởi lẽ lão đã không chống cự, ngay cả binh khí cũng bỏ mặc dưới đất, theo qui luật bất thành văn trên giang hồ thì một hảo hán chân chính không hạ sát thủ với kẻ không có tác sắc trong tay.

Tề Cần Minh vẫn cười nhạt rồi nói:

- Các vị không dám động thủ với ta mà lại có gan khinh thường phụ thân ta! Kẻ nào cho các vị cái gan đó vậy?

Nam Cung Húc nói:

- Bọn tại hạ phụng mệnh sơn chủ mà hành sự, bản thân không tự quyết!

Tề Cần Minh nói:

- Nếu chỉ phụng mệnh sơn chủ thì chắc rằng các vị không thể có sự can đảm như vậy?

Nhưng hiện tại ta cũng không muốn truy vấn nhiều, niệm đức hiếu sinh ta để cho các vị còn khả năng ăn uống nhưng mỗi vị phải tự chặt một cánh tay của mình.

Võ Ứng Dương luyện công phu chủ yếu là Ứng Trảo Công, nếu chặt một cánh tay thì chẳng khác gì tự phế võ công. Vì vậy lão càng khản trương hơn Nam Cung Húc, vội vàng nói:

- Thực không dám đấu, can đảm này là do Cái Phúc Thiên mang cho bọn tại hạ. Cái Phúc Thiên nói rằng lão ta đã an bày xong diệu kế có thể khiến cho lệnh tôn và Thượng Quan Vân Long đánh đến lưỡng bại câu thương. Lão muốn bọn tại hạ giúp lão trừ diệt Thượng Quan Vân Long, và lão sẽ giúp bọn tại hạ trừ diệt lệnh tôn. Lão ta nói, đây là việc nhất cử lưỡng tiện. Nhưng chung quy có thể nói kẻ chủ mưu là lão ta.

Cái Phúc Thiên xanh mặt, vội quát lớn:

- Kế hoạch này là do phu thê sơn chủ các người an bày, tại sao bây giờ lại trút lên đầu ta?

Tề Yên Nhiên chột lên tiếng:

- Hai tên này chẳng qua là kẻ phụng mệnh hành sự, bọn chúng cũng không xứng để làm đối thủ của ta, bây giờ đã cung khai rồi thì nên tha cho bọn chúng đi thôi.

Tề Cần Minh dạ một tiếng rồi quát lớn:

- Các vị có nghe thấy không, sao không cút xéo đi?

Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương vui mừng khôn tả, cả hai vội vàng đỡ Vũ Văn Hạo lên rồi lập tức hạ sơn.

Tề Cần Minh từ từ quay người về phía Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên tự biết không thể chồn tránh nên lập tức hô lớn:

- Mọi người cùng xông lên! Đây, sao các người không hành động? Tất cả hãy xông lên!

Đến lúc này mà lẽ nào còn phải nói quy luật giang hồ với hần?

Tổng cộng có mười một đầu lĩnh theo Cái Phúc Thiên, ngoài Thúc Lương Hột và Hùng Bao Thạch đã bị phế võ công thì còn lại chín. Nếu bọn họ cùng liên thủ với Cái Phúc Thiên thì Tề Cẩn Minh dù có sự giúp sức của Vệ Thiên Nguyên, Phi Phụng cũng chưa chắc thắng được. Nhưng bọn họ đều bị Tề Cẩn Minh làm cho hồn kinh phách tán nên không một ai chịu bán mạng cho Cái Phúc Thiên.

Cái Phúc Thiên hô khẩu cả giọng vẫn không có ai động tĩnh, dường như bọn họ không nghe thấy gì. Cái Phúc Thiên cực kỳ phẫn nộ, giậm chân kêu lên:

- Chúng ta đã nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh, tại sao các vị không có chút nghĩa khí như vậy?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Phụ thân của ta xem lão là tâm phúc và kết nghĩa huynh đệ với lão, vậy mà lão còn phản phúc muốn hại cả sinh mạng phụ thân ta. Bây giờ lão còn dám nói đến hai chữ nghĩa khí, lão không biết xấu hổ sao?

Bỗng nhiên nghe Thượng Quan Vân Long thở dài rồi nói:

- Cũng không thể trách hần, ta cũng có phần sai lầm trong việc này.

Phi Phụng liền hỏi:

- Phụ thân, người có sai lầm gì?

Vân Long nói:

- Thứ nhất là ta có mắt mà không trông, tin dùng kẻ bất lương. Ta và hần kết nghĩa huynh đệ nên mọi chuyện lớn nhỏ ta đều tin tưởng hần, đây là sai lầm của ta. Thứ hai, ta quá nghiêm khắc với thuộc hạ. Kỳ thực muốn bọn họ tôn phụng linh kỳ không thể chỉ dựa vào ảo kiếm trừ chi.

Chín đầu lĩnh còn lại nghe lời tự trách của Thượng Quan Vân Long thì bất giác vui mừng quá sự mong đợi, đầu lĩnh của Hắc Thạch Sơn là Thạch Long quỳ xuống trước tiên, nói:

- Thuộc hạ bị hoa ngôn xảo ngữ của Cái Phúc Thiên lừa gạt nên trúng kế của hần.

Nhưng thực lòng mà nói, thuộc hạ tuy sợ đối đầu với Bạch Đà Sơn, song cũng chỉ muốn tông chủ thay đổi chủ ý mà thôi, không có ý muốn hại chết tông chủ. Xin tông chủ lượng tình tha thứ!

Có người dẫn đầu nên tám đầu lĩnh còn lại không hện mà cùng quỳ xuống theo. Bọn họ đều nói là bị Cái Phúc Thiên dùng uy lực đe dọa, dùng lợi dụ dỗ, trước khi sự việc xảy ra, bọn họ đều không biết là Cái Phúc Thiên có âm mưu hại chết Thượng Quan Vân Long.

Cái Phúc Thiên nghe xong thì cười nhạt, nói:

- Được rồi, các người cứ việc đổ lỗi cho ta. Nhưng Thượng Quan đại ca, dù tiểu đệ tội đáng muôn chết, song cũng không nên chết bởi tay ngoại nhân.

Lão thừa biết là tranh biện cũng vô ích nên đành đưa ra quy luật võ lâm, tha

chịu Thượng Quan Vân Long xử lý.

Vân Long khẽ gật đầu, nói:

- Điều này người nói cũng phải. Phụng nhi, đưa linh kỳ cho ta!

Có Tề Căn Minh tại đương trường thì lần này Phi Phụng chẳng có gì phải lo sợ trong việc giao linh kỳ cho phụ thân.

Vân Long tiếp nhận linh kỳ rồi nói:

- Tốt xấu gì người cũng là huynh đệ kết nghĩa của ta, chuyện thanh lý môn phái là phải do ta tự hành xử. Người có thể xuất thủ đoạt linh kỳ, nếu người có khả năng đoạt được thì ta chịu nghe theo xử lý của người!

Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Phụ thân!

Vân Long thản nhiên nói tiếp:

- Linh kỳ đang ở trong tay ta, người hãy đứng qua một bên!

Tề Căn Minh bước lên trước và nói:

- Thượng Quan tiên sinh, tại hạ chịu ơn tái tạo của người nhưng chưa có gì để báo đáp, chút tiểu sự này xin nhường cho tại hạ vậy.

Vân Long nghiêm túc nói:

- Thanh lý môn phái không thể nói là tiểu sự!

Tề Căn Minh mỉm cười, nói:

- Đại sự cũng được, tiểu sự cũng được, tại hạ chỉ muốn xin ngài cho tại hạ có cơ hội báo đáp.

Vân Long nói:

- Tại hạ cho các hạ một loại bí quyết luyện công để đổi lấy sự giúp đỡ của các hạ đối với Phụng nhi, đây là cuộc giao dịch công bằng, không bên nào nợ bên nào, vậy thì nói báo đáp là thế nào?

Lúc này mọi người mới biết, sau khi bị phế võ công mà Tề Căn Minh vẫn có thể phục hồi công lực là nhờ bí quyết luyện công của Thượng Quan Vân Long truyền thụ. Nhưng Tề Căn Minh đã giúp Phi Phụng việc gì thì không một ai biết được.

Tề Căn Minh tiến lên hai bước nữa và nói:

- Thanh lý môn phái nhất định phải do ngài xuất thủ sao?

Vân Long nói:

- Tại hạ không có hảo đệ tử, chỉ có duy nhất một nữ nhi, mà nữ nhi thì không thể thay thế phụ thân.

Tề Căn Minh nói:

- Được, vậy thì ngài hãy thu nhận tại hạ làm đệ tử vậy.

Vân Long kinh ngạc kêu lên:

- Làm sao có thể?

Tề Căn Minh mỉm cười, nói:

- Ngài không ngại tại hạ làm đệ tử của ngài chứ? Nhưng bất luận thế nào thì

tại hạ cũng phải bái ngài làm thầy rồi.

Lời vừa dứt thì lão lập tức quỳ xuống.

Vân Long vội xuất thủ đỡ lấy Tề Cận Minh và nói:

- Ta và người cùng bối phận, võ công của người còn trên cả ta, nếu phải bái sư thì lẽ ra ta bái người làm thầy mới đúng.

Nói đoạn lão cũng quỳ xuống.

Tề Cận Minh cũng vội đỡ lấy hai tay Vân Long nên kết quả cả hai không ai quỳ xuống được.

Đương nhiên Cái Phúc Thiên hiểu lý do Tề Cận Minh muốn bái Vân Long làm thầy.

Bây giờ thấy Vân Long không đồng ý thì lòng lão nhẹ tênh như trút được một tảng đá ngàn cân. Lão lạnh lùng nói:

- Náo kịch đã diễn xong chưa?

Tề Cận Minh gượng cười, nói:

- Tại hạ thành tâm bái sư mà người khác lại nói tại hạ hoạt náo kịch. Chẳng còn cách nào khác, tại hạ đành tự than là không có phúc khí nhập môn thôi. Nói đoạn lão chậm rãi quay về Cái Phúc Thiên rồi nói tiếp:

- Người lên đi, không thể không tuân thủ quy luật! Nếu không thì ta dùng thân phận chứng nhân để quản giáo người đấy!

Trong võ lâm, bất đồng môn phái quyết đấu tất phải có chứng nhân. Chứng nhân này là do song phương đồng ý mời đến. Hiện tại Thượng Quan Vân Long và Cái Phúc Thiên động thủ với nhau, dù gọi là thanh lý môn phái hay quyền vị chi tranh thì chung quy cũng là gia sự, căn bản không cần chứng nhân. Như vậy, hai chữ chứng nhân mà Tề Cận Minh nói là tự phong mà thôi!

Thế nhưng Cái Phúc Thiên lại không phản đối và cũng không muốn phản đối. Không dám phản đối đương nhiên là vì duyên có Tề Cận Minh, hiện tại người là lão kiên kỳ nhất không còn ai ngoài Tề Cận Minh. (Võ công của Thượng Quan Vân Long hồi phục tới đa cũng không quá phân nửa, điều này lão đã nhìn thấy.) Không muốn phản đối là vì sau khi suy nghĩ kỹ thì lão cảm thấy việc này không những vô hại mà còn có lợi.

Lão nghĩ:

- “Hắn là chứng nhân thì chỉ cần ta đánh bại Thượng Quan Vân Long, hắn tất phải chấp hành nhiệm vụ của chứng nhân là công nhận ta có quyền kế thừa vị trí của Vân Long. Tự cổ chí kim quyết không có chuyện chứng nhân tử võ với người trong cuộc.”.

Nghĩ đoạn lão lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay Tề tiên sinh muốn tại hạ tuân thủ quy luật gì?

Tề Cận Minh nói:

- Các người giao thủ lần này khác với những cuộc tử võ bình thường. Người

là kẻ dưới lại làm sai nên Vân Long đưa ra cách thức thế nào, người cũng phải tiếp nhận thế ấy.

Cái Phúc Thiên khẽ gật đầu đồng ý rồi trầm nghĩ:

- “Hắn đã đưa ra cách thức rồi, chỉ muốn ta đoạt linh kỳ chứ không thêm điều kiện gì.

Điều này mọi người đều đã nghe, lẽ nào Tề Cẩn Minh còn có thể thêm vào tình tiết?”.

Tề Cẩn Minh nói:

- Được, vậy thì ta bảo người lên đoạt linh kỳ, tại sao người không lên? Lẽ nào người muốn Vân Long hạ thấp thân phận bước xuống băng đài lĩnh giáo người?

Lúc này Cái Phúc Thiên mới hiểu ý của Tề Cẩn Minh, thì ra Tề Cẩn Minh muốn lão ta băng lên đài tỷ võ với Thượng Quan Vân Long.

Địa điểm chọn tỷ võ là điều khá quant rộng, khinh công của Cái Phúc Thiên không cao minh nhưng lão tự phụ là có thể ứng phó được trên băng đài. Vì thế, lão không một chút do dự mà lập tức bước lên băng đài. Lòng trầm nghĩ:

- “Thượng Quan Vân Long không dám xuống rõ ràng là vì võ công chưa hồi phục nên sợ động thủ dưới bình địa thì không vận dụng được khinh công ảo diệu.”.

Tuy động thủ trên băng đài có phần bất lợi cho Cái Phúc Thiên nhưng lão cảm thấy đã nắm chắc mấy phần thắng trong tay.

Tề Cẩn Minh tiếp tục nói:

- Đây không phải là cuộc tỷ võ bình thường, Vân Long muốn người đoạt kỳ thì người cần phải đoạt được linh kỳ rồi mới có thể xuống băng đài. Bằng không, nếu người tự biết là đánh không lại, giữa chừng bỏ chạy thì ta thủ dưới băng đài này lập tức chặt song cước của người đấy.

Tỷ võ có hai trường hợp, một là điểm tới rồi thôi, hai là đến chết mới thôi.

Tề Cẩn Minh muốn Cái Phúc Thiên tuân thủ quy luật này là bức lão ta phải nhất quyết sinh tử với Thượng Quan Vân Long.

Cái Phúc Thiên tự tin là sẽ thắng nên nhìn Vân Long và gượng cười, nói:

- Không phải các hạ chết thì tại hạ tắt vong, chuyện này ...

Vân Long lạnh lùng nói:

- Người còn ngại gì nữa, ta chết người sống, chẳng phải là hợp với tâm ý của người sao?

Cái Phúc Thiên buột miệng kêu lên:

- Đại ca!

Vân Long quát lớn:

- Ai là đại ca của người, chớ giả nhân giả nghĩa nữa, mau xuất chiêu đi!

Cái Phúc Thiên giả vờ thờ dài, nói:

- Tại hạ cũng không ngờ lại có cục diện thế này, nhưng tốt xấu thế nào thì chúng ta cũng từng kết bái chi giao, đại ca không nhận tiểu đệ sao?

Vân Long nói:

- Ta nhận ngươi nhưng kiếm của ta không nhận ngươi! Đừng phí lời nữa, động thủ đi!

Kỳ thực trong tay Thượng Quan Vân Long không có kiếm, chỉ có một đoạn băng được nắn thành hình kiếm mà thôi.

Cái Phúc Thiên nhìn băng kiếm của Vân Long thì càng tự tin là sẽ thắng nên lão giả vờ như bị bức vào thế chẳng còn cách nào khác, nói:

- Đại ca không muốn tha thứ cho tiểu đệ thì tiểu đệ đành chờ đại ca xử trí thôi, mời đại ca ban chiêu!

Vân Long lạnh lùng nói:

- Ngươi không xứng để ta đứng lên động thủ với ngươi, có bản lĩnh thì ngươi cứ đến giết ta đi. Ta có chết dưới tay ngươi cũng không oán trách. Điều này hoàn toàn ngoài sở liệu của Cái Phúc Thiên. Vân Long đã đại tôn thương nguyên khí, dù đứng lên cũng chưa chắc đánh thắng Cái Phúc Thiên, huống hồ là ngồi tiếp chiêu. Bất giác Cái Phúc Thiên sinh nghi, tự hỏi:

- “Lẽ nào hắn còn có tuyệt kỹ gì?”.

Tề Cẩm Minh bên dưới quát lớn:

- Ngươi quên quy luật ta nói với ngươi rồi sao? Cách thức do Thượng Quan tiên sinh đưa ra, ngươi không thể không tuân!

Vân Long tiếp lời:

- Hãy mạnh dạn lên, nếu ngươi buộc ta phải đứng lên thì cũng xem như ngươi đã thắng.

Khi đó ta nguyện giao linh kỳ cho ngươi.

Cái Phúc Thiên nghĩ:

- “Đấu pháp thế này thì ta hoàn toàn không có đường bại, vậy thì còn sợ gì?”.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt, nói:

- Đại ca, tiểu đệ đành phải lĩnh giáo cao chiêu của đại ca thôi!

Bình khí của lão là một thanh đao sóng dày, đao trọng lực trầm, lời vừa dứt thì đao phát ra đánh vù một tiếng hợp với đao quang tạo thành hình ảnh như sấm chớp. Thượng Quan Vân Long ngồi trên băng đài chỉ khẽ xuất thủ điểm ra hai cái, chẳng biết thế nào mà đao của Cái Phúc Thiên không thể công vào được. Ngược lại, đao còn bị xoay chuyển va vào một trụ băng, ầm một tiếng, hàng ngàn mảnh băng vỡ vụn tủa lên không trung.

Nguyên chiêu vừa rồi Vân Long phát sau nhưng đến trước, vừa nhanh vừa chuẩn xác đủ để khắc chế đối phương. Nếu Cái Phúc Thiên không nhanh chóng thu đao lại thì hử khẩu tay đã bị băng kiếm điểm trúng rồi.

Vệ Thiên Nguyên vỗ tay tán thưởng:

- Nói không sai, cao chiêu, quả nhiên là cao chiêu! Này, Phụng muội, ảo kiếm phi kiếm, chẳng biết đến lúc nào muội mới luyện đến cảnh giới như gia phụ?

Trên băng đài không giống như bình địa, nếu Vân Long ngồi dưới bình địa thì khi Cái Phúc Thiên công không vào, lão còn có đường để tránh né. Còn trên băng đài không có nhiều dư địa để xoay chuyển, bất luận Cái Phúc Thiên tránh né thế nào thì cũng chỉ ở cạnh Vân Long mà thôi. Thêm vào đó là sự trơn trượt của băng đài, chỉ sơ sẩy một chút là rơi vào hiểm cảnh ngay. Cái Phúc Thiên vừa đánh vừa thâm kê khô, lúc này lão mới biết tỷ thí trên băng đài không lợi như lão dự đoán.

Đã một lần chịu thiệt nên Cái Phúc Thiên không dám cận công bức kích, lão chỉ múa tít đại đao phòng thân và thâm nghĩ:

- “Chỉ cần băng kiếm của ngươi va vào đại đao của ta thì băng kiếm phải gãy, tuyệt chiêu ảo kiếm cũng hết đường sử xuất.”.

Dường như Vân Long cũng biết suy nghĩ của đối phương nên lão hơi chồm người về phía trước, hữu thủ vươn dài ra xuất một chiêu Bạch hồn quán nhật đâm vào vòng đao quang của đối phương.

Cái Phúc Thiên nộ khí mắng thầm:

- “Ngươi cũng khinh thường ta quá đấy!”.

Lão lật mạnh đại đao chém vào băng kiếm. Lần này thì đao - kiếm đã va vào nhau!

Nhưng kỳ quái là băng kiếm không bị gãy mà trong chớp mắt đó Cái Phúc Thiên chợt cảm thấy có một luồng lãnh khí xâm nhập vào tâm chưởng, khiến lão bất giác phải rùng mình. Cái Phúc Thiên chưa kịp định thần thì mũi của băng kiếm đã đâm tới huyết Dũ khí, nơi bụng của lão rồi. Cái Phúc Thiên cả kinh, lão suy nghĩ chớp nhoáng và ngã người ra băng đài thì đã thấy Tề Cẩm Minh bạt kiếm thủ bên dưới, lão vội vàng phập đại đao vào tảng băng trụ thân lại rồi bò lên trên.

Tuy thoát sinh từ cõi chết và vẫn ở trên băng đài nhưng Cái Phúc Thiên đã toát mồ hôi lạnh toàn thân. Băng kiếm của Thượng Quan Vân Long ngăn lại mấy tấc, trên trán lão cũng lấm tấm mồ hôi.

Nguyên lão thi triển kiếm pháp khinh linh ảo diệu nên băng kiếm chỉ khẽ chạm vào đao rồi trượt đi. Nhưng lực đạo trên đao của Cái Phúc Thiên cũng khá trầm hùng, mà sát sinh nhiệt, dù băng cứng nhưng cũng không thể không tan đi ít nhiều.

Giữa lúc Cái Phúc Thiên chưa định thân trở lại thì băng kiếm của Vân Long đã đâm tới, Cái Phúc Thiên chỉ thấy trước mắt lóe lên hàng ngàn bóng kiếm quang, nhất thời hồ khẩu tê buốt, đại đao tự động rời tay bay đi.

Thượng Quan Vân Long đã thi triển công phu cách vật truyền công, dù lão chỉ còn ba phần công lực nhưng cũng đủ sử xuất huyền công qua băng kiếm

rồi truyền vào thân thể đối phương. Hàn khí trên băng đài đã cực lạnh, Vân Long vận huyền công lên băng kiếm làm cho khí hàn tăng gấp bội, trong thế xuất kỳ bất ý Cái Phúc Thiên không kịp đề phòng thì làm sao không khỏi rơi đao?

Lão thấy tình thế không xong, băng kiếm của đối phương vẫn tiếp tục phi vũ trước mắt, muốn thoát cũng không thoát được nên buột miệng kêu lên:

- Đại ca, đệ ... đệ biết sai rồi, đại ca ... đại ca ...

Lão chưa nói hết câu thì hàn khí đã nhập khẩu khiến cho lưỡi cứng đờ.

Thượng Quan Vân Long chỉ khẽ điểm băng kiếm vào song cước của Cái Phúc Thiên, thế là toàn thân của lão ta như pho tượng ngã xuống băng đài.

Vân Long đứng lên, nói:

- Biết sai là tốt rồi. Tề đại hiệp, để cho hắn đi đi!

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, lão ta phản bội người mà người còn tha cho lão sao?

Vân Long chậm rãi nói:

- Bây giờ thì hắn phản bội ta, nhưng lúc đầu khi kết bái thì đích thực là hắn xem ta như huynh trưởng.

Tề Cẩm Minh nói:

- Thượng Quan tiên sinh, tuy ngài muốn tha cho hắn nhưng đáng tiếc là hắn chỉ có thể đi vào quỷ môn quan thôi!

Công lực còn lại của Cái Phúc Thiên đã không đủ chống lại khí hàn, vả lại khi lão lặn từ băng đài xuống thì đã sớm hồn xiêu phách tán thì làm sao có thể vận công kháng hàn? Lúc này thân thể của Cái Phúc Thiên đang dần dần đông cứng lại như băng.

Chín đầu lĩnh còn lại thấy Cái Phúc Thiên đã bị trừ diệt thì lập tức quỳ xuống khấn cầu tông chủ tha tội.

Thượng Quan Vân Long vận công phá vỡ băng kiếm tung lên không thành những hoa tuyết rơi lả tả rồi nói:

- Ảo kiếm đã ảo diệt, từ nay về sau không còn ảo kiếm hữu hình, ảo kiếm chỉ có thể tồn tại trong tâm thôi. Các ngươi đã bắt phục linh kỳ thì ta cũng không thể miễn cưỡng các ngươi nữa. Các ngươi đứng lên cả đi!

Chín đầu lĩnh cùng nói:

- Đa tạ lòng nhân từ của tông chủ, dù ảo kiếm hữu hình không còn nhưng ảo kiếm vẫn luôn tồn tại trong lòng bọn thuộc hạ. Bọn thuộc hạ cam nguyện tôn phục linh kỳ như trước.

Vân Long nói:

- Nói rất hay, các ngươi ghi nhớ ảo kiếm trong tâm là tốt rồi. Các ngươi có thể ra đi!

Chín đầu lĩnh lập tức tạ ơn rồi trở về nơi cát cứ của mình, nhưng Thượng Quan Vân Long vẫn không thể tự xuống khỏi băng đài được. Còn Tề Yên

Nhiên vẫn ngồi yên, không đủ khí lực đứng lên, lão nói:

- Thượng Quan lão đệ, ta đã trách lầm người rồi, xin người hãy nhận lời xin lỗi của ta.

Thượng Quan Vân Long vội nói:

- Bất tất phải như vậy!

Giọng của lão còn yếu ớt khó nghe hơn cả Tề Yên Nhiên.

Tề Cận Minh kinh ngạc, thầm nghĩ:

- “Bọn họ thọ thương không nhẹ, gia phụ tuổi cao nên càng đáng lo ngại hơn. Nhưng Thượng Quan Vân Long còn ở trên băng đài, ta phải đỡ lão ta xuống trước mới được.”

Nghĩ đoạn Tề Cận Minh liền bước đến cạnh băng đài, nhưng không ngờ lúc đó Vân Long nhặt một mảnh tuyết kẹp vào hai ngón tay búng thẳng về phía Tề Cận Minh. Lão sử dụng công phu Đạn chỉ thần công nên mảnh tuyết bay đi khá uy mãnh kèm theo tiếng gió vù vù. Cùng lúc Vân Long thản nhiên nói:

- Ta và các hạ giao dịch công bằng, các hạ không nợ ân tình gì với ta nên ta cũng không muốn mang nợ với các hạ.

Tề Cận Minh chợt động tâm niệm, lão vung thủ bắt mảnh tuyết rồi lập tức quay trở lại cạnh phụ thân. Ngay lúc đó thì Vân Long loạng choạng mấy bước rồi ngã nhào xuống băng đài. Phi Phụng và Thiên Nguyên vội vàng chạy đến đỡ, nhưng Vân Long chỉ dựa vào nữ nhi của lão, đồng thời đẩy Vệ Thiên Nguyên ra và quát:

- Tránh ra!

Phi Phụng ngạc nhiên kêu lên:

- Phụ thân ...

Vân Long nghiêm túc nói:

- Nếu người muốn gần gũi với tiểu tử này thì người cũng tránh ra đi!

Tề Yên Nhiên kêu lên:

- Vân Long, người tức giận ta thì không sai, nhưng chuyện này không quan hệ gì đến Vệ Thiên Nguyên.

Nói đoạn lão muốn đứng lên nhưng lực bất tòng tâm nên lại ngồi xuống.

Thượng Quan Vân Long không trả lời, chẳng biết do lão chưa nguôi giận hay là đã không còn khí lực để trả lời.

Vệ Thiên Nguyên vô cùng ngượng ngùng. Phi Phụng vội nháy mắt với chàng một cái, ngầm thị ý rằng hãy đợi phụ thân nàng bình tâm rồi sẽ nói. Thiên Nguyên cũng đành quay lại bên Tề Yên Nhiên, lúc này Tề Cận Minh đang cứu trị cho phụ thân lão. Tề Cận Minh nắm chặt hai tay phụ thân và cảm thấy tay của phụ thân đã lạnh như băng. Tề Yên Nhiên tuy không thọ thương nặng hơn Vân Long là mấy nhưng do tuổi cao khí nhược nên không thể chống chọi với hàn khí buốt xương. Vả lại lão không biết Nghịch vận

chân khí, mà dù có ngoại lực trợ giúp thì cũng khó lòng ngưng tập chân khí một cách nhanh chóng. Tề Cận Minh kiểm tra kinh mạch của phụ thân và bất giác thán kinh hãi không thôi.

Mảnh tuyết mà Vân Long bung vào tay lão, lúc này đã tan ra, theo đó là một viên dược hoàn được giấu bên trong. Tề Cận Minh chuyển kinh hãi thành vui mừng, giờ đây lão mới hiểu ý nghĩa câu “giao dịch công bằng” của Thượng Quan Vân Long.

Chợt Tề Yến Nhiên nói:

- Có lẽ ta không xong rồi, chỉ đáng tiếc là Thiên Nguyên ...

Vừa mở miệng nói thì hàn khí nhập vào, Tề Yến Nhiên dần mất thần khí nên chỉ nói được nửa câu.

Nhưng chuyện hôn mê của lão chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, trong lúc hôn mê bỗng nhiên lão cảm thấy trong yết hầu như có một vật gì chạy xuống.

Theo đó từ đan điền có một luồng khí nóng lan tỏa khắp cả châu thân và lão nhanh chóng bừng tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại thì lão cảm thấy mùi hương dược kỳ dị vẫn còn phảng phất trong miệng.

Tề Yến Nhiên chau mày, nói:

- Bình sinh ta chưa từng thọ ân người, người chưa được ta cho phép tại sao lại nhận được vật của người?

Tề Cận Minh nói:

- Bẩm phụ thân, dược hoàn này không thỉnh cầu mà có.

Tề Yến Nhiên nói:

- Rõ ràng đây là Dương Hòa Đan của Thượng Quan thế gia, lẽ nào người cũng luyện được loại dược hoàn này?

Tề Cận Minh nói:

- Dược hoàn này là do hài nhi trao đổi với người ta.

Tề Yến Nhiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vân Long nói là thực hiện một cuộc trao đổi công bằng với người, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Tề Cận Minh nói:

- Thực ra cuộc giao dịch này là do Quyên Quyên thực hiện với lão ta. Nhưng hiện giờ Quyên Quyên và hài nhi đã kết thành ...

Tề Yến Nhiên nói:

- Chuyện của người và Tiêu cô nương để nói sau, bây giờ ta chỉ muốn biết chân tướng sự việc.

Lão đã biết Tề Cận Minh muốn nói gì nhưng lão không muốn thừa nhận Tiêu Quyên Quyên là con dâu.

Tề Cận Minh nói:

- Thượng Quan Vân Long giúp hài nhi hồi phục võ công, Quyên Quyên giúp nữ nhi của lão ta một việc.

Tề Yên Nhiên truy vấn:

- Tiêu cô nương giúp Thượng Quan cô nương việc gì mà có thể gọi là giao dịch công bằng với việc Vân Long giúp người hồi phục võ công.

Tề Cẩm Minh liếc nhìn qua Tiêu Quyên Quyên và nói:

- Quyên Quyên, nàng nói cho phụ thân nghe đi!

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiếp không dám kể công ...

Vệ Thiên Nguyên đỡ lời:

- Thúc mẫu không nói thì đồ nhi nói thay cho.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Gia gia, kỳ thực cuộc giao dịch này là vì đồ tôn. Sư thúc và đồ tôn đều bị hiềm nghi trong vụ án tiền chương môn phái Hoa Sơn bị hại. Thượng Quan cô nương vì muốn rửa sạch hiềm nghi cho đồ tôn nên đành thỉnh cầu thúc mẫu giúp đỡ.

Tề Yên Nhiên truy vấn:

- Tại sao phải nhờ Tiêu cô nương giúp đỡ?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Hung thủ thực sự là yêu nhân của Bạch Đà Sơn, yêu nhân này mai danh ẩn táng, giả trang thành kẻ ngơ ngẩn để làm người phục dịch cho Thiên Quyền đạo trưởng và chờ thời cơ ám hại Thiên Quyền đạo trưởng. Phái Hoa Sơn cũng có nội gian cấu kết với yêu nhân kia.

Gia gia, đồ tôn không nói thì người cũng biết, thúc mẫu và phu nhân của Bạch Đà Sơn chủ là tỷ muội song sinh, vì chuyện của đồ tôn mà thúc mẫu không tiếc dùng độc dược mà ngay cả tỷ tỷ của bà ta cũng không thể giải để hạ độc ngoại thích của mình. Sau đó thúc mẫu dùng thuốc giải để trao đổi mật thư giữa nội gian của phái Hoa Sơn và Bạch Đà Sơn chủ.

Tề Cẩm Minh nói:

- Phụ thân, cô ta vì hài tử mà không tiếc việc chống lại tỷ tỷ của mình, người có thể tha thứ cho cô ta không?

Tề Yên Nhiên nhìn qua Ngân Hồ rồi nói:

- Quả nhiên không phải là người, ta trách lầm người rồi.

Tiêu Quyên Quyên chẳng hiểu gì cả nên nói:

- Lão gia, tiểu nữ biết mình không xứng đáng là con dâu của Tề gia ...

Tề Yên Nhiên cắt lời, nói:

- Ta không biết người đã làm những gì, chỉ bằng chuyện Minh nhi vừa nói thì hai người thân nhất của ta đã chịu đại ân của người rồi. Ta làm sao có thể không nhận người làm con dâu?

Tiêu Quyên Quyên vui mừng nói:

- Lão gia nặng lời rồi, tiểu nữ và Tề Cẩm Minh là phu thê, đạo phu thê là họa phúc cùng có nhau, hưởng hồ võ công của Tề Cẩm Minh là vì tiểu nữ mà bị

phế. Còn đối với việc Vệ Thiên Nguyên thì người giúp hắn là Thượng Quan cô nương.

Lúc này Phi Phụng đã đỡ phụ thân nàng xuống băng đài, Vân Long sau khi điều tức vận khí đã đi lại được rồi.

Tề Yên Nhiên nói:

- Nguyên nhi, người qua đó thay ta tạ lễ!

Vân Long lớn tiếng nói:

- Vệ Thiên Nguyên, người tránh xa ta ra! Kể từ hôm nay, ta không cho phép người gần gũi với nhi nữ của ta.

Phi Phụng kêu lên:

- Phụ thân, chàng đâu có đắc tội với người ...

Vân Long nói:

- Người là nhi nữ của ta thì nên nghe lời ta. Từ nay trở đi, không cho phép người gặp Vệ Thiên Nguyên nữa.

Tề Yên Nhiên nói:

- Sao lại khổ thế, bọn chúng đã tâm đầu ý hợp thì cứ để ...

Vân Long cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Phụ tử các vị vẫn là khách nhân của tại hạ. Nhưng đồ tôn của tiên bối, xin lượng thứ là tại hạ không thể tiếp đãi hắn. Như vậy mới tránh được chuyện thiên hạ sẽ nói rằng tại hạ dùng thiên phương bách kế để gả Phụng nhi cho hắn!

Phi Phụng nghe phụ thân nói vậy nên không tiện kêu Vệ Thiên Nguyên lại, nàng đành nhanh chóng đưa phụ thân hạ sơn.

Tề Yên Nhiên thở dài, nói:

- Cũng tại ta nói sai lời mà ra cả, nhưng không ngờ Vân Long lại cố chấp như thế.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Lão nhân gia cứ yên tâm, tiểu nữ thấy lão ta chẳng qua là nóng giận nhất thời mà thôi.

Theo tiểu nữ biết thì lão rất muốn gả Phi Phụng cho Thiên Nguyên. Đợi qua vài ngày lão nguôi giận thì tiểu nữ sẽ có cách thay người hoá giải.

Tề Yên Nhiên bế mục tĩnh dưỡng, lão không nói nữa. Vì niên kỷ quá cao, nguyên khí đại hao tổn nên dù đã uống Dương Hòa Đan và có thể chống hàn khí nhưng căn bản vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Tề Cẩm Minh phải cõng phụ thân hạ sơn. Vệ Thiên Nguyên và Tiêu Quyên Quyên theo sau.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiên Nguyên, người chớ nôn nóng. Ta chỉ muốn hỏi, người có thật lòng yêu Thượng Quan cô nương không? Đừng ngại, cứ trả lời ta đi.

Vệ Thiên Nguyên không lên tiếng nhưng chàng khẽ gật đầu. Tiêu Quyên Quyên nói tiếp:

- Bất luận cô ta đã làm chuyện gì thì người cũng chung thủy với cô ta chứ? Vệ Thiên Nguyên chột động lòng, nghĩ:

- “Trước đây Phi Phụng cũng từng hỏi ta như vậy, lẽ nào nàng từng làm chuyện sai trái mà còn giấu ta?”.

Dường như Tiêu Quyên Quyên hiểu được tâm tư của chàng, bà nói:

- Người chớ đoán mò, ta chỉ giả dụ thôi, giả dụ cô ta làm chuyện có lỗi với người thì người sẽ thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Cô ta từng hai lần cứu mạng đồ nhi, dù cô ta làm việc gì sai trái thì đồ nhi cũng không thể trách cô ta.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Vậy thì ta yên tâm rồi.

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái, nói:

- Vì duyên cớ gì mà khiến thúc mẫu lo lắng cho đồ nhi?

Tiêu Quyên Quyên chậm rãi nói:

- Chẳng có duyên cớ gì đặc biệt. Chẳng qua là ta và Phi Phụng khi vị tương đồng nên hy vọng cô ta không gặp phải vận mệnh như ta. Đúng vậy, hiện tại ta là thúc mẫu của người nhưng có lẽ người cũng biết là ta đã trải qua quá nhiều sóng gió, danh phận này đâu phải dễ dàng có được.

Vệ Thiên Nguyên đã hiểu ý của bà ta, trước đây bà ta từng bị mắng là yêu phụ mà Phi Phụng cũng bị nguyên rửa là yêu nữ. Tuy nhiên, trong lòng chàng vẫn không cho là như vậy, chàng cảm thấy yêu nữ và yêu phụ không đánh đồng mà luận được. Vì Tiêu Quyên Quyên đích thực từng làm những chuyện bại hoại, trước đây thiên hạ mắng bà ta là yêu phụ cũng không có gì là oan uổng. Còn Phi Phụng bị nguyên rửa là yêu nữ chẳng qua là do cừu gia của phụ thân nàng gán ghép cho nàng mà thôi.

Nghĩ vậy nhưng chàng không thể nói những lời này trước mặt Tiêu Quyên Quyên, chàng đành mỉm cười rồi nói:

- Võ công thì đồ nhi không bằng phân nửa sư thúc nhưng chuyện thế này thì đồ nhi tin tưởng có thể hơn sư thúc.

Tiêu Quyên Quyên hỏi:

- Chuyện thế này là thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dù trải qua bao nhiêu sóng gió thì sư thúc vẫn không rời xa thúc mẫu. Đồ nhi đối với Phi Phụng cũng y như vậy.

Tiêu Quyên Quyên cười tươi như hoa, nói:

- Người rất đáng được ta chúc mừng, nhưng ta không muốn các người phải chịu nhiều sóng gió như bọn ta.

Nói đoạn bà thâm nghĩ:

- “Người đâu biết là sư thúc người đã từng muốn bỏ rơi ta. Ta chỉ mong hoài

niệm của người về Khương Tuyết Quân không thâm sâu như sự thúc người hoài niệm về tiền thân của lão. Ồi, chuyện của Khương Tuyết Quân tạm thời không nên nói với hắn.”.

Phi Phụng từng nhờ Tiêu Quyên Quyên là khi nào thích hợp thì nói với Vệ Thiên Nguyên biết về chân tướng cái chết của Khương Tuyết Quân. Vừa rồi suýt chút nữa bà ta đã nói ra.

Vệ Thiên Nguyên thấy Quyên Quyên trầm tư thì liền hỏi:

- Thúc mẫu, người đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Không có gì, ta đã yên tâm rồi thì người cũng có thể yên tâm.

- Đồ nhi yên tâm cái gì?

- Ta đã biết tâm sự của Thượng Quan cô nương, quan trọng là ở bản thân người đấy. Chỉ cần người tự vẫn là yêu thương cô ta thật thì người có thể yên tâm rồi. Cô ta quyết không thể rời xa người đâu.

- Nhưng phụ thân của cô ta ...

- Chỉ cần các người thật lòng thương nhau thì không ai có thể chia rẽ các người. Huống hồ phụ thân của cô ta không có ý phân chia các người.

- Nhưng không biết đến bao giờ lão mới nguôi giận?

- Điều đó còn phải chờ xem người có thành tâm hay không?

- Đồ nhi nên làm thế nào?

- Hãy làm một chuyện mà hiện tại lão ta rất cần người khác làm thay lão.

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ một lát và chợt ngộ ra, chàng nói:

- Đồ nhi biết rồi! Chuyện lão cần nhất hiện giờ là có người giúp lão đối phó Bạch Đà Sơn chủ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Trước mắt nguyên khí của lão bị tổn thương, muốn hồi phục bình thường trở lại thì tối thiểu cũng mất một hai tháng. Lão ta lại không muốn tiếp nhận sự giúp đỡ của phụ phụ bọn ta, bọn ta có muốn trợ giúp thì cũng chỉ có thể ngầm trợ giúp thôi. Do vậy chuyện này chỉ có người đứng ra thực hiện là thích hợp nhất. Tuy nhiên, không chỉ đơn thuần là đối phó.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phải chăng thúc mẫu muốn nói là đồ nhi có thể trừ diệt Bạch Đà Sơn chủ?

- Đúng vậy, người có dám không?

- Không giấu gì thúc mẫu, Bạch Đà Sơn chủ cũng là thù nhân của Khương Tuyết Quân, khi cô ta chết đồ nhi từng phát thệ là sẽ báo thù cho cô ta. Chỉ vì thời cơ chưa đến nên đành nhẫn nhục đến hôm nay. Đồ nhi vốn định liên thủ với Thượng Quan thế gia, nhưng bây giờ ...

- Hiện tại có thể Thượng Quan cô nương không liên thủ với người được, nhưng lúc này cũng chính là cơ hội có lợi. Bạch Đà Sơn chủ đã phái nhi tử của lão và hai thuộc hạ đắc lực nhất đến Côn Luân sơn là do rằng có Cái

Phúc Thiên nội ứng ngoại hợp nên nhất định thành công. Người có thể nhân cơ hội hai lão hộ pháp chưa trở về mà tức tốc đến Bạch Đà Sơn hạ thủ.

- Đồ nhi không sợ giao thủ với Bạch Đà Sơn chủ, mà chỉ sợ thương thế của gia gia ...

- Người yên tâm, thương thế của gia gia đã có sư thúc người lo liệu. Lẽ ra tốt nhất là sư thúc người ngầm trợ giúp cho người, nhưng đáng tiếc lão không có thuật phân thân nên người đành tự đi vậy. Người có sợ quá đơn độc không?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Đồ nhi hành sự xưa nay chỉ tự hỏi là có nên làm hay không thôi. Được, đồ nhi đi ngay bây giờ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Cũng không cần vội trong nhất thời, ngày mai khởi hành cũng không muộn.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng vậy, trước tiên phải vãn an gia gia rồi hãy tính.

Thật là:

“Án trọng như sơn tình thâm tử hải.

Phụ thù vị báo bất vong sư thừa.”.

Tạm dịch:

“Án nặng như núi tình sâu như bể.

Thù cha chưa trả không quên sư thừa.”.

Hồi 19

Lên Bạch Đà Sơn, Quần Hùng Diệt Ác

Tề Yên Nhiên hiện đang ngủ say trên lưng nhĩ tử của lão. Tề Cẩn Minh sợ bệnh tình của phụ thân có biến hóa nên đã dùng thủ pháp điểm huyết độc môn điểm huyết ngủ của lão. Thông thường thì việc điểm huyết sẽ tạo thành tổn hại cho cơ thể, duy chỉ có công phu điểm huyết ngủ là hữu ích vô hại. Tề Cẩn Minh nghe Vệ Thiên Nguyên và Tiêu Quyên Quyên đối thoại đến đây thì xen vào:

- Thiên Nguyên, gia gia đã có ta lo liệu, ngươi có thể yên tâm mà đi. Nhưng tốt nhất là ngươi nên chờ đến sáng mai hãy khởi hành, tối nay ta sẽ tìm cơ hội cho ngươi hẹn gặp Thượng Quan cô nương.

Tiêu Quyên Quyên chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Thiên Nguyên:

- Gia gia vừa gặp ta thì nói quả nhiên không phải là ngươi, câu này có ý gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Trước lúc gặp thúc mẫu, gia gia cho rằng thúc mẫu là hung thủ sát hại Đinh đại thúc.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Ta cũng đã từng nghe Đinh Bột bị hại chết, nhưng tại sao gia gia lại nghi ngờ ta? Hung thủ đó giống ta lắm sao?

- Không sai, gia gia từng mục kích hai nữ tử hành hung, một kẻ gi trang giống Phi Phụng, một kẻ giả trang giống thúc mẫu.

- Tại sao gia gia vừa thấy ta là biết mình sai?

- Vì hung thủ giả mạo thúc mẫu nhưng niên kỷ già hơn nhiều.

- Người có niên kỷ già hơn ta nhiều mà muốn giả mạo ta thì không phải là chuyện dễ.

Diện mạo còn có thể hoá trang nhưng khinh công và lộ số võ công thì làm sao giả được?

- Đúng vậy, lúc cùng Phi Phụng lên núi, đồ nhi cũng từng gặp một yêu phụ giả mạo thúc mẫu. Đương thời đồ nhi cũng không nhận ra, nhưng đương nhiên là đồ nhi không hoài nghi thúc mẫu mà chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi. Đồ nhi cho rằng đó là lệnh tử, nhưng Phi Phụng nói niên kỷ của yêu phụ kia còn cao hơn lệnh tử. Cũng may là cô ta đã nhìn nhận được điều đó.

Tiêu Quyên Quyên sau khi nghe Vệ Thiên Nguyên tường thuật lại tỉ mỉ thì suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên kêu lên:

- Không xong rồi!

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì không xong?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Ta đã nhớ đến một người.

- Là ai?

- Ta chưa dám khẳng định. Bây giờ ta đi tìm bà ta, khi quay lại sẽ nói cho người nghe.

Vệ Thiên Nguyên nghĩ Côn Luân rộng lớn thế này làm sao có thể nói tìm là tìm được? Vả lại bản lĩnh của yêu phụ kia e rằng còn cao cường hơn Tiêu Quyên Quyên.

Dường như Tề Cẩm Minh đã biết người đó là ai, lão nói:

- Quyên Quyên, ta không sợ nằng tìm không ra bà ta mà chỉ sợ ...

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chỉ sợ thiếp đánh không lại bà ta, đúng không? Không cần phải lo, thiếp nghĩ là bà ta không thể hạ thương thiếp đâu.

Tề Cẩm Minh nói:

- Nhưng chuyện này lại rất khó thực hiện đạt đến chỗ thích hợp nhất.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chàng yên tâm, thiếp cũng không thể làm cho sự việc trở nên thái quá đâu.

Tề Cẩm Minh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được, nằng đi đi. Làm cho rõ ngọn nguồn cũng tốt.

Tiêu Quyên Quyên khẽ gật đầu rồi cáo biệt ra đi. Vệ Thiên Nguyên nghe chẳng hiểu gì cả, chàng không biết người bọn họ nói là ai và cũng không biết bọn họ nói là chuyện như thế nào. Không được xen vào chuyện riêng của người khác là một trong những cấm kỵ trên giang hồ. Dù là tình nhân sư thúc diệt cũng không thể phá lệ cấm kỵ này. Tiêu Quyên Quyên đã nói là khi trở về sẽ nói cho nghe nên Vệ Thiên Nguyên cũng không tiện tra vấn sư thúc.

Chàng chỉ lựa lời hỏi:

- Sư thúc, làm sao người biết là thúc mẫu nhất định sẽ tìm được người đó?

Tề Cẩm Minh nói:

- Nếu ta đoán không sai thì hai tên hộ pháp của Bạch Đà Sơn đều chịu sự chỉ huy của người đó, chỉ có điều bà ta không lộ diện thôi.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Kỳ quái, nhân vật nào lại có bản lĩnh chỉ huy hai lão hộ pháp của Bạch Đà Sơn?”.

Tuy chàng không thể phán đoán ra người đó là ai nhưng chàng đã hiểu nguyên nhân tại sao Tiêu Quyên Quyên nhất định sẽ tìm ra người đó. Hai lão hộ pháp Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương phải hộ tống thiếu sơn chủ Vũ

Văn Hạo hồi sơn, mà Vũ Văn Hạo đã bị Tề Cận Minh phế võ công nên đương nhiên không thể đi nhanh, vì vậy sớm muộn gì Tiêu Quyên Quyên cũng đuổi kịp bọn họ. Một khi đã đuổi kịp bọn họ thì có thể từ đó mà tìm ra tung tích của người kia.

Tề Cận Minh hỏi:

- Thiên Nguyên, người đang nghĩ gì thế?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không có gì, đồ nhi chỉ cầu mong cho gia gia sáng mai có thể bình phục.

Tề Cận Minh thở dài, nói:

- Người không nghĩ nhưng ta lại nghĩ đến nữ nhi của ta. Thiên Nguyên, ta muốn hỏi người một chuyện.

Vệ Thiên Nguyên giật thót người, không biết sư thúc muốn hỏi chuyện gì nhưng chàng đoán là chuyện có liên quan đến chàng và sư muội.

Quả nhiên Tề Cận Minh hỏi:

- Khi ở Dương Châu người có gặp sư muội của người không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đồ nhi có gặp.

- Sau khi rời Dương Châu người luôn đi cùng Thượng Quan cô nương phải không?

- Đúng vậy.

- Ta nghe được một tin tức nhưng không biết thật hay giả. Theo ta nghĩ thì sợ rằng giả nhiều hơn thật. Nhưng ta vẫn muốn hỏi người để giải mối nghi vấn trong lòng.

Vệ Thiên Nguyên nghe có vẻ kỳ quái, chàng nghĩ:

- “Tại sao sư thúc lại úp úp mở mở như vậy, điều này không giống tính cách của lão. Lẽ nào lão muốn trách ta đối xử không phải với sư muội?”.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Sư thúc, mời nói.

Tề Cận Minh hắng giọng rồi nói:

- Nghe nói Thượng Quan cô nương đã thương Ngọc nhi của ta, có chuyện đó không?

Vệ Thiên Nguyên nhảy dựng lên, chàng liền nói:

- Làm gì có chuyện đó, là ai nói vậy?

- Là do Thân Công Đạt nói.

- Lời của Thân Công Đạt mà cũng tin được sao? Hắn rất thích gây ra sóng gió trên giang hồ, thù dật thị phi, lẽ nào sư thúc không biết tính cách của hắn?

- Ta vốn không tin hắn nhưng trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

- Sư thúc thử nghĩ xem, đồ nhi luôn đi cùng Phi Phụng, nếu có chuyện như thế xảy ra thì làm sao đồ nhi tự thủ bàng quan mà không ngăn cản?

- Đương nhiên ta không đến nỗi hoài nghi người để mặc cho Thượng Quan cô nương hại sư muội của người.

- Vì vậy nên sư thúc muốn hỏi là đồ nhi có mặt tại đương trường hay không chứ gì? Nói thế hóa ra sư thúc hoài nghi Thượng Quan cô nương à? Cô ta có lý do gì để đả thương Ngọc muội?

Tề Cận Minh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Người chớ đa nghi, hiện tại ta chỉ thuật lại cách nói của Thân Công Đạt. Thuật lại cách nói của hắn không có nghĩa là ta tin lời hắn.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, sư thúc nói ra xem. Đồ nhi cũng muốn nghe lý do mà Thân Công Đạt đã nói.

Tề Cận Minh nói:

- Thân Công Đạt bảo rằng Thượng Quan cô nương vì muốn được người nên muốn trừ khử tình địch trong mắt cô ta. Thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Người thứ nhất bị cô ta sát hại là Khương Tuyệt Quân, thứ đến sẽ là nữ nhi của ta.

Vệ Thiên Nguyên tức khí nguyên rửa:

- Thân Công Đạt thật là bịa đặt xằng bậy, Thượng Quan cô nương quyết không thể là người như thế. Khi Khương Tuyệt Quân chết tuy không có sư thúc tại hiện trường, nhưng còn có rất nhiều người có thể làm chứng. Sau khi Tuyệt Quân giết được Từ Trung Nhạc thì tự vẫn mà chết, tại sao có thể nói là Phi Phụng sát hại Tuyệt Quân? Còn chuyện Phi Phụng đả thương sư muội là hoàn toàn bịa đặt, đồ nhi đã nói, từ đầu đến cuối, đồ nhi luôn là người tại đương trường.

Tề Cận Minh nói:

- Hiền đệ, người chớ tức giận, ta cũng biết Thân Công Đạt là kẻ thả hình bắt bóng, miệng lưỡi chuyên đặt điều thêu dệt. Vì thế bây giờ ta phải điều tra chân tướng.

Vệ Thiên Nguyên bất giác ngăn người, hỏi lại:

- Thực ra Thân Công Đạt đã nói với sư thúc những gì vậy?

Tề Cận Minh nói:

- Thân Công Đạt nói chắc chắn rằng Thượng Quan cô nương dùng ám khí tẩm độc đả thương sư muội người. May là có Dương Quang Tán Nhân và phái Hoa Sơn qua đường nên đuổi cô ta đi và cứu sư muội người. Sau khi nghe Thân Công Đạt nói chuyện này thì ta cũng từng hỏi thăm nhiều người thì bọn họ nói rằng có thấy Dương Quang Tán Nhân và một thiếu nữ đi cùng trọ ở một khách điểm. Bọn họ đi xa mã đến, khi Dương Quang Tán Nhân đỡ thiếu nữ xuống xe thì sắc diện của thiếu nữ tái nhợt, thoát nhìn đã biết ngay là thọ thương vì trúng độc. Đương nhiên những người kia không biết đó là Dương Quang Tán Nhân và sư muội của người, bọn họ chỉ nói là một đạo cô trung niên và một thiếu nữ.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Địa điểm là ...

Tề Căn Minh nói:

- Là một tiểu trấn ở phía nam bến đò Phụng Lăng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Xưa nay Phi Phụng không hề dùng ám khí, càng không thể nói là ám khí tầm độc.

Nhưng nếu những người kia nói là thực thì sợ rằng Ngọc muội đã bị yêu nhân một phái nào đó đã thương. Phía nam bến đò Phụng Lăng chính là hướng đi về Hoa Sơn. Có lẽ Dương Quang Tán Nhân muốn hộ tống sư muội về Hoa Sơn để điều trị. Quỳnh Hoa Ngọc Lộ Đan của phái Hoa Sơn có công hiệu trị độc không kém Bích Linh Đan của phái Thiên Sơn.

Dương Quang Tán Nhân lại là nhân vật chuyên trị độc thương, sư thúc có thể yên tâm. Đợi việc ở đây kết thúc thì chúng ta cùng đi Hoa Sơn gặp Dao Quang Tán Nhân, khi đó chân tướng ắt sẽ minh bạch.

Tề Căn Minh gật đầu, thở dài một hơi rồi nói:

- Xưa nay ta chưa làm tròn trách nhiệm vi phụ đối với Ngọc nhi, nói ra thật là hổ thẹn.

Ôi, không phải ta sợ Dao Quang Tán Nhân không trị lành cho Ngọc nhi mà ta chỉ sợ Ngọc nhi chưa chắc muốn nhận ta là phụ thân.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện cảm tình là rất tế nhị, đồ nhi nghĩ rằng có lẽ bây giờ sư muội đã hiểu biết rồi.

Cô ta sẽ tha thứ cho sư thúc thôi.

Tề Căn Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Mẫu thân của Ngọc nhi ở Sở gia có tốt không?

- Rất tốt. Sở đại hiệp đối với Ngọc muội cũng rất tốt. Có một chuyện đồ nhi muốn nói cho sư thúc biết.

- Người muốn nói chuyện Ngọc nhi và Sở Thiên Thư phải không? Ta đã biết rồi.

- Sư thúc không phản đối chứ?

- Chuyện hôn sự này là do Quyên Quyên chủ trương, ta cảm thấy bà ta nói cũng có lý, kết thành thân gia thì thù oán tất sẽ được hóa giải. Vì vậy ta đồng ý để bà ta và Thượng Quan cô nương hợp lực tạo thành cuộc hôn sự này!

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy ngạc nhiên, nói:

- Đồ nhi tưởng là sư muội và Sở Thiên Thư gần nhau lâu ngày nên sinh tình, không ngờ còn có ngoại lực tác thành. Phi Phụng cũng nhúng tay vào chuyện này à? Tại sao lâu nay không nghe cô ta nói gì cả?

Tề Căn Minh nói:

- Ta chỉ lo lắng là gia gia ngươi sẽ phản đối.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Lâu nay gia gia rất xem trọng Sở Kinh Tùng, đối với Sở Thiên Thư, lão cũng rất thương mến. Có một lần Sở Thiên Thư bị trúng độc châm của Kim Hồ, gia gia đã chữa trị cho hẳn.

Tề Cận Minh nói:

- Đó là hai chuyện không liên quan gì với nhau, theo ta biết thì gia gia muốn gả Ngọc nhi cho người. Nhưng hiện tại người đã có Thượng Quan cô nương, gia gia đã biết, có thể lão sẽ không phản đối. Ta chỉ lo sợ là trong lòng lão không được vui thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sở Thiên Thư vẫn võ toàn tài. So với đồ nhi thì hẳn khá hơn nhiều. Sự muội chọn được hẳn là phúc khí của sự muội rất tốt đấy. Tin rằng oán thù sẽ nhanh chóng được hóa giải và nhất định gia gia sẽ hài lòng với tôn nữ tể này.

Tề Cận Minh gật đầu, nói:

- Cũng mong được như vậy!

Vệ Thiên Nguyên nhìn thần sắc của Tề Yến Nhiên một lúc rồi nói:

- Thương thế của gia gia có gì biến chuyển không?

Tề Cận Minh sờ vào mạch môn của phụ thân lão rồi thở dài nói:

- Không sao. Kinh mạch vẫn bình thường, nhưng e rằng ...

Vệ Thiên Nguyên vội hỏi:

- E rằng thế nào?

- Lão nhân gia niên kỷ đã cao nên thời gian phục hồi e rằng dài hơn chúng ta dự đoán.

- Gia gia đã uống Dương Hòa Đan của Thượng Quan thế gia, nếu có thêm một loại linh đan ...

Nói đến đây thì bỗng nhiên chàng kêu lên:

- Đồ nhi nhớ ra rồi!

Tề Cận Minh ngạc nhiên hỏi:

- Người nhớ ra điều gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Công năng cố bản bồi nguyên của Bảo Chân Tái Tạo Hoàn của Sở gia không kém Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự.

Tề Cận Minh gượng cười nói:

- Từ Dương Châu đến đây chỉ ít cũng phải mất một tháng lộ trình.

Thiên Nguyên nói:

- Phụ tử Sở gia đã rời Dương Châu rồi.

- Bọn họ đi đâu?

- Bọn họ rời nhà lánh nạn. Đương thời chỉ vội vàng rời khỏi Dương Châu nhưng chưa có kế hoạch đến nơi nào. Nghe khẩu khí bọn họ thì có lẽ phải tạm thời rời Trung Nguyên một thời gian.

- Ngọc nhi có cùng đi lánh nạn với bọn họ không?

- Đồ nhi nghĩ là có.

Tề Cận Minh trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bọn họ rời Trung Nguyên, nhưng cũng không thể ngẫu nhiên mà đến nơi này.

Vệ Thiên Nguyên cũng không dám chắc nên trầm mặc không nói gì. Cả hai lặng lẽ đưa Tề Yến Nhiên vào dịch quán đối diện với băng cung của Thượng Quan thế gia nghỉ ngơi.

Vàng thái dương đã khuất non tây, màn đêm bao trùm một vùng băng tuyết trắng xóa. Vệ Thiên Nguyên ngồi bên giường chăm sóc Tề Yến Nhiên, còn Tề Cận Minh tìm cách liên lạc với Thượng Quan Phi Phụng.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đêm đã sang canh hai nên Vệ Thiên Nguyên rất nóng lòng chờ thúc mẫu quay về. Thế nhưng Tiêu Quyên Quyên chưa trở về mà Tề Cận Minh đã về trước.

Lão bước vào dịch quán với thần thái trầm tư, không nói một lời mà chỉ trao cho Thiên Nguyên một mảnh giấy.

Vệ Thiên Nguyên nhận ra bút tích của Phi Phụng, nàng viết vồn vện một câu:

“Thế sự như cuộc cờ, cuộc cờ giải khai thì mọi chuyện gút mắc tất cũng được giải thôi.”.

Đọc xong, chàng trầm nghĩ:

- “Nàng nói gút mắc có lẽ là nói đến quan hệ giữa ta và phụ thân nàng.”.

Nghĩ đoạn chàng hỏi:

- Cô ta còn nói gì nữa không?

Tề Cận Minh nói:

- Cô ta không nói gì, nhưng ta nghĩ là người phải hiểu tâm ý cô ta. Cô ta chờ người quay về từ Bạch Đà Sơn rồi mới gặp mặt người. Nếu khi đó người không thay lòng đổi dạ đối với cô ta thì đương nhiên mọi gút mắc sẽ được tháo gỡ.

Chỉ có một câu của Phi Phụng mà dường như hai người có hai cách lý giải khác nhau và điểm khác nhau này khiến Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái, chàng luôn tự hỏi:

- “Tại sao Phi Phụng cứ hoài nghi ta sẽ thay lòng?”.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân của hai người vang lên. Theo đó là giọng của Tiêu Quyên Quyên nói:

- Nhất định là hai người không thể ngờ, hai người phán đoán xem ta đưa ai về đây?

Quả nhiên là Tề Cận Minh không thể ngờ, lão sửng người giây lát rồi trầm nghĩ:

- “Lẽ nào cô cô của nàng lại đồng ý theo nàng về đây?”.

Nhưng bí mật lập tức được giải khai, theo sau Tiêu Quyên Quyên chính là Sở Thiên Thư.

Nguyên Sở Thiên Thư bị trúng độc hôn mê ở Tề gia thì được nữ đệ tử Thanh Loan đã hoàn tục của Dao Quang Tán Nhân cứu chữa. Sau đó chàng được sư đồ Ngọc Hư Tử, Bào Lệnh Huy và Thanh Loan hộ tống đi Bạch Đà Sơn.

Mục đích của chuyến đi này đối với mỗi bên đều khác nhau, sư đồ Ngọc Hư Tử muốn đến trợ giúp Tề Yên Nhiên đối phó với Bạch Đà Sơn chủ. Thanh Loan thì muốn tìm Tề Yên Nhiên hỏi thăm về thân nhân ở cố hương, nhưng thâm ý của sư phụ nàng là Dao Quang Tán Nhân thì lại khác. Bà ta muốn nàng gần gũi với Sở Thiên Thư để thử nghiệm một vấn đề:

Gần nhau lâu ngày tất sẽ sinh tình! Còn Sở Thiên Thư lúc khởi hành còn hôn mê bất tỉnh nên hoàn toàn theo sự an bày của người khác.

Qua ngày thứ ba, sau khi tỉnh lại và biết mọi chuyện thì đoàn người vừa đến ngã rẽ đi Bạch Đà Sơn và Côn Luân sơn nên Sở Thiên Thư dứt khoát cáo biệt mọi người để đi Côn Luân sơn. Mục đích của chàng là muốn tìm gặp Phi Phụng để nói lời đa tạ về chuyện nàng giúp tác hợp cho chàng và Tề Tấu Ngọc, cũng như chính nàng cứu mạng hai người.

Nhưng sau khi từ biệt bọn Ngọc Hư Tử đi về phía Côn Luân sơn chừng hai ngày đường thì Sở Thiên Thư gặp phải bọn Nam Cung Húc và Võ Ứng Dương đang hộ tống thiếu chủ của Bạch Đà Sơn là Vũ Văn Hạo hồi sơn. Vũ Văn Hạo tuy đã bị phế võ công nhưng thần trí còn tỉnh táo nên nhận ra được cự thủ Sở Thiên Thư. Với sự giúp sức của hai lão hộ pháp thì chẳng mấy chốc Sở Thiên Thư đã thúc thủ và trúng độc châm của Vũ Văn Hạo.

Bọn chúng định áp giải Sở Thiên Thư về Bạch Đà Sơn xử lý, may thay Tiêu Quyên Quyên đã truy đuổi kịp, không những bà ta cướp lại được chàng mà còn giải độc cho Sở Thiên Thư thoát khỏi hiểm cảnh.

Lúc này đứng trước mặt Tề Cẩm Minh, Sở Thiên Thư bất giác cảm thấy bối rối khó xử, bởi lẽ lâu nay quan hệ giữa hai nhà Tề - Sở quá phức tạp.

Tiêu Quyên Quyên mỉm cười, nói:

- Còn sợ gì nữa, ngươi không mau bước tới khấu kiến ...

Bà định nói hai chữ “nhạc phụ” nhưng Tề Cẩm Minh đã cắt lời, nói:

- Thì ra là Sở hiền đệ, không cần phải đa lễ. Ngươi có biết không, ta đang cần sự giúp đỡ của ngươi đây.

Tề Yên Nhiên thọ thương tất phải cần linh đan bồi nguyên cơ bản của Sở gia, Sở Thiên Thư đã sớm biết điều này từ Tiêu Quyên Quyên. Nhưng chàng cảm thấy kỳ quái là thái độ của Tề Cẩm Minh đối với chàng tuy có vẻ như đã xem chàng là người của lão, nhưng hình như vẫn chưa xem chàng là nữ tỳ của lão.

Sở Thiên Thư nói:

- Tề lão tiên bối ngộ nạn, bá mẫu đã nói cho diệt nhi biết. Xin bá phụ vui

lòng nhận ba viên dược hoàn này, đáng tiếc là điệt nhi mang theo không nhiều nên chẳng biết có đủ dùng không?

Tề Căn Minh mỉm cười, nói:

- Công hiệu Bảo Chân Tái Tạo Hoàn của Sở gia không kém Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự, chỉ cần hai viên là đủ dùng rồi. Nhưng dược vật quý hiếm thế này ...

Sở Thiên Thư vội nói:

- Tề lão tiên bối từng cứu mạng vẫn bối một lần, mấy viên dược hoàn có đáng là gì?

Tiêu Quyên Quyên không nhin được nên buột miệng nói:

- Cái gì là bá phụ, bá mẫu, lão tiên bối, hiền điệt, hấn và Ngọc nhi đã thương yêu nhau, ta cũng đã đồng ý hôn sự của chúng rồi. Hai người là nhạc phụ, nữ tế mà, tại sao lại xưng hô như vậy?

Tề Căn Minh nói:

- Sở hiền điệt, ngươi có thật lòng yêu thương Ngọc nhi của ta không?

Sở Thiên Thư cúi đầu nói:

- Vẫn bối vốn không dám trèo cao, nếu bá phụ không chê ...

Tề Căn Minh cắt lời, nói:

- Ta không hỏi là ngươi có xứng với Ngọc nhi hay không, nói chi đến chuyện trèo cao với chẳng trèo cao? Ta chỉ hỏi là ngươi có yêu thương Ngọc nhi thật không?

Tiêu Quyên Quyên đỡ lời:

- Sao chàng còn hỏi như thế nữa, hấn đang chờ chàng hứa hôn đấy! Nếu hấn không yêu thương Ngọc nhi của chúng ta thì đâu cần gặp mặt chàng.

Tề Căn Minh nói:

- Ta muốn nghe chính miệng hấn nói ra mới được.

Sở Thiên Thư bất giác đỏ bừng hai má, thẹn thùn gnói:

- Có!

Tề Căn Minh khẽ gật đầu rồi nói:

- Lần này gia gia của Tấu Ngọc trúng kế yêu nhân Bạch Đà Sơn, trước mắt ta không có thời gian đi tìm Bạch Đà Sơn chủ tính sổ, ngươi có muốn đi cùng Vệ Thiên Nguyên một chuyến không?

Sở Thiên Thư biết đây là điều kiện hứa hôn nên nói:

- Vẫn bối cũng đã từng bị yêu nhân Bạch Đà Sơn hại, dù vẫn bối không giúp được gì cho Vệ đại ca nhưng vẫn bối cũng muốn được đi cùng Vệ đại ca.

Tề Căn Minh nói:

- Được, thế thì đợi lúc ngươi từ Bạch Đà Sơn quay về, nếu không ngươi thay lòng với Ngọc nhi thì chúng ta sẽ tương xứng nhạc phụ và nữ tế cũng không muộn.

Cách trả lời của Tề Căn Minh không những khiến Sở Thiên Thư cảm thấy

kỳ quái:

- “Tại sao lão lại nghi ngờ ta đến Bạch Đà Sơn sẽ thay lòng?”.

Mà Vệ Thiên Nguyên càng cảm thấy kỳ quái hơn:

- “Tại sao điều này giống hệt như cách lý giải của lão về mấy dòng chữ mà Phi Phụng viết cho ta?”.

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Khi nào thì đi?

Tề Cận Minh nói:

- Sáng ngày mai!

Tuy Sở Thiên Thư không nói gì nhưng từ thần sắc của chàng, Tiêu Quyên Quyên đã đoán ra chàng có tâm sự nên hỏi:

- Người còn chuyện gì nữa không?

Sở Thiên Thư nói:

- Khi ở kinh thành vẫn bồi từng thọ ân cứu mạng của Thượng Quan cô nương, do vậy vẫn bồi muốn nói lời đa tạ với cô ta rồi mới đi. Nhưng bây giờ đêm đã khuya, không biết cô ta đã ngủ chưa. Vệ đại ca có thể thông báo giúp tiểu đệ một tiếng không?

Vệ Thiên Nguyên cũng đang muốn gặp Phi Phụng mà không thể được nên đành cười gượng thôi.

Sở Thiên Thư nói:

- Vệ đại ca không tiện đi thì để tiểu đệ tự đi vậy!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Người nhờ thúc mẫu của ta đưa người đi thì tốt hơn.

Bỗng nghe Tề Cận Minh nói:

- Không cần phải đi. Thiên Nguyên, có một chuyện mà vừa rồi ta quên nói với người, sau khi trao mảnh giấy đó cho ta thì Thượng Quan cô nương đã hạ sơn rồi.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc hỏi lại:

- Hạ sơn rồi? Cô ta đi đâu?

Tề Cận Minh nói:

- Cô ta nóng lòng muốn báo phụ thù nên đã đi trước một bước đến Bạch Đà Sơn.

Vệ Thiên Nguyên nghe tin này như sét đánh ngang tai, chàng ngẩn người một lúc rồi nói:

- Cô ta đi một mình đến Bạch Đà Sơn?

Tề Cận Minh mỉm cười, nói:

- Các người đi ngủ sớm đi. Sáng mai khởi hành cũng có thể đuổi kịp cô ta.

Vệ Thiên Nguyên hận là không được lập tức lên đường ngay, nhưng Sở Thiên Thư cần phải ngủ một đêm mới có thể phục hồi tinh lực nên chàng đành chờ đợi thêm mấy canh giờ.

Nhưng đáng thương cho chàng, tuy nằm trên giường, song lòng rối như tơ vò nên suốt mấy canh giờ chỉ nằm trăn trở chờ trời sáng.

* * * Sau khi Vệ - Sở đi rồi thì Tiêu Quyên Quyên nhìn phu quân và hỏi:

- Đây là chuyện thế nào vậy?

Tề Cận Minh hỏi lại:

- Nàng muốn hỏi chuyện nào?

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Xin chàng đừng giả vờ ngây ngô trước mặt thiếp, chàng phải biết thiếp muốn hỏi chuyện gì chứ?

Tề Cận Minh suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Quyên Quyên, hiện giờ chúng ta xem như đã là phu thê với danh chính ngôn thuận, nhớ lại chuyện trước đây, ta thật có lỗi với nàng.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Chuyện trước đây còn nhắc lại làm gì?

Tề Cận Minh nói:

- Không, tiền sự bất vong, hậu sự chi sự. Chúng ta đã chịu nhiều giáo huấn trong quá khứ nên nhắc lại cũng có chỗ tốt đấy.

Lão không quan tâm đến sự phản đối của thê tử mà tiếp tục nói:

- Thực ra từ lúc sơ ngộ ta đã cảm thấy tâm đầu ý hợp với nàng rồi.

Tiêu Quyên Quyên chợt cảm thấy cõi lòng tràn đầy dư vị ngọt ngào, bà áp úng nói:

- Đừng ... đừng nói chuyện khó nghe đó có được không?

Tề Cận Minh vẫn nghiêm túc nói:

- Lòng ta vốn đã thích nàng nhưng lại không dám nói với gia phụ.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Thiếp hiểu lúc đó chàng có nỗi khổ tâm.

Tề Cận Minh nói tiếp:

- Sau đó gia phụ lo chuyện thành thân cho ta, Trang gia và Tề gia là môn đăng hộ đối.

Nhân phẩm, diện mạo và võ công của Trang Anh Nam cũng vào hàng kỳ nữ.

Ta không dám trái mệnh nghiêm gia và cũng không có lý do phản đối nên đương thời chỉ nuôi một khối ảo tưởng trong lòng. Ta cũng không biết là ta thật sự thương yêu ai nên cũng không thể không đồng ý mỗi hôn sự đó.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Cận Minh, thiếp không trách chàng đâu.

Tề Cận Minh nói:

- Ta biết. Ai cũng không sai, chỉ có sợi tơ buộc nhầm người thôi. Nếu từ đầu Trang Anh Nam lấy Sở Kinh Tùng, ta lấy nàng thì có phải là mọi người vui vẻ hạnh phúc hơn không.

- Bây giờ sửa sai cũng không muộn mà.

- Nhưng ta không muốn Ngọc nhi dẫm vào vết xe đổ của chúng ta.
 - Vì thế mà chàng muốn thử xem Sở Thiên Thư có thật lòng yêu Ngọc nhi hay không?
 - Không sai, hiện giờ hắn còn bị che đậy, nếu sau khi biết chân tướng mọi việc mà hắn vẫn yêu thương Ngọc nhi thì ta mới yên tâm.
 - Chàng hoài nghi trong lòng hắn còn hình ảnh Khương Tuyết Quân?
 - Vệ Thiên Nguyên và Sở Thiên Thư đều yêu Khương Tuyết Quân, có thể Vệ Thiên Nguyên yêu còn sâu sắc hơn. Nhưng cảm tình sâu nặng hay nông cạn đều giống như người uống nước, nóng lạnh phải tự biết, người ngoài khó có thể phán đoán được.
 - Cảm tình cũng có thể thay đổi.
 - Không sai, nhưng nếu không thử thì làm sao biết được!
- Tiêu Quyên Quyên trầm tư một lúc rồi nói:
- Như vậy sự nhiệt tâm tác hợp hai đôi nhân duyên của thiếp là có khả năng làm sai?
- Tề Cẩm Minh nói:
- Trước mắt chưa thể khẳng định được. Nhưng bất luận kết quả thế nào thì ta cũng không thể trách nàng. Nàng cũng biết nỗi khổ tâm của ta là muốn hóa giải oán thù giữa hai nhà Tề - Sở. Và lại Ngọc nhi lấy Thiên Thư thì cuộc hôn nhân này cũng môn đăng hộ đối.
- Tiêu Quyên Quyên nói:
- Nhưng chàng muốn Sở Thiên Thư, và Vệ Thiên Nguyên đi Bạch Đà Sơn mà không sợ phong ba nguy hiểm quá lớn sao? Cường địch Bạch Đà Sơn không cần nói, chỉ nói cuộc cờ tàn này làm sao thu thập?
- Tề Cẩm Minh nói:
- Người treo chuông tất phải mở chuông, sợ rằng hai chúng ta cũng phải đi Bạch Đà Sơn một chuyến. Nhưng đương nhiên là chúng ta không thể đồng hành với bọn chúng và cũng không cần cho bọn chúng biết trước sự việc.
- Tiêu Quyên Quyên lẩm bẩm tự nói:
- Người treo chuông tất phải đi mở chuông?
- Rồi gượng cười nói tiếp:
- Thì ra ... thì ra chàng đã sớm biết trước sự an bày của thiếp ở Bạch Đà Sơn?
- Tề Cẩm Minh mỉm cười, nói:
- Biết vợ có ai bằng chồng, tuy nàng không nói nhưng làm sao qua mắt ta được?
 - Không phải thiếp muốn giầu chàng, chỉ vì ...
 - Nàng không cần giải thích, ta đã nói, bất luận nàng làm chuyện gì ta cũng không trách nàng.
 - Nhưng thiếp cảm thấy trong lòng bất an.

- Nàng cảm thấy có lỗi với Khương Tuyết Quân?
 - Cảnh ngộ cô ta gặp phải quá bi thảm, màn diễn ở Bí Ma Nhai tuy không phải do thiếp an bày nhưng ít nhiều thiếp cũng có chút trách nhiệm.
 - Vì vậy ta hy vọng Sở Thiên Thư và Ngọc nhi có thể kết thành phu phụ nhưng nếu không cho hẳn một cơ hội tuyển chọn hóa ra ta đã nợ một sự công bằng đối với Khương Tuyết Quân.
- Tiêu Quyên Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Chàng định khi nào lên đường?
- Tề Căn Minh nói:
- Bọn chúng đã đi rồi, chúng ta cũng nên theo ngay thôi.
- Tiêu Quyên Quyên ngạc nhiên hỏi:
- Ai lo liệu thương thế của lão nhân gia?
 - Nàng yên tâm, Thượng Quan Vân Long và gia phụ chẳng qua là tức khí nhất thời, vừa rồi đi gặp nhi nữ của lão thì lão đã đồng ý thay ta lo liệu cho phụ thân.
 - Lão ta muốn chàng trị giúp cho nữ nhi của lão chăng?
 - Không hẳn là thế. Nhưng phụ thân và lão ta kỳ thực là đối phương khâm phục lẫn nhau, chẳng qua tính khí đôi bên đều ương ngạnh, nếu có người thứ ba bên cạnh, bất luận là ai thì bọn họ cũng đều không muốn nói ra tâm sự. Do vậy, ta dám bảo đảm sau khi chúng ta đi thì hai lão sẽ làm hòa lại như ban đầu.
 - Chúng ta từng thọ ân Thượng Quan Vân Long, thiếp và Phi Phụng lại đặc biệt hợp nhau. Thực lòng mà nói thiếp có chút lo lắng cho cô ta.
 - Vì Thiên Nguyên dễ thay lòng hơn Thiên Thư chăng?
 - Đúng vậy, Sở Thiên Thư chẳng qua là hoài niệm về Khương Tuyết Quân mà thôi, làm sao có thể so sánh với mối tương giao thanh mai trúc nữ của bọn chúng?
 - Không sai, có khả năng Vệ Thiên Nguyên yêu Khương Tuyết Quân sâu đậm hơn.
 - Nhưng theo thiếp biết, tình yêu của Phi Phụng đối với Thiên Nguyên không kém Tuyết Quân. Nếu cho Thiên Nguyên biết việc cô ta ...
- Tề Căn Minh mỉm cười, nói:
- Đó cũng là vì cô ta muốn được người mình yêu thôi. Ta cảm thấy những việc cô ta làm không có gì là quá đáng.
- Tiêu Quyên Quyên nói:
- Không sai, lúc đầu thiếp cũng không từ bất cứ việc gì để đoạt được chàng nhưng chàng cũng tha thứ cho thiếp. Chỉ sợ rằng chưa chắc Vệ Thiên Nguyên có thể được như chàng.
- * * * Vệ Thiên Nguyên đâu biết có người vì chàng mà lo lắng, hiện tại chuyện khẩn trương nhất của chàng là phải mau chóng đuổi theo Phi Phụng.

Nhưng đáng tiếc là đã qua ngày thứ năm rồi mà vẫn không thấy tung tích của Phi Phụng đâu cả. Tuy nhiên, nhờ có Sở Thiên Thư đồng hành nên hành trình cũng đỡ phần tẻ nhạt. Qua ngày thứ bảy thì bọn họ đến chân núi Bạch Đà Sơn, tuy vẫn không thấy tung tích Phi Phụng nhưng tại đây Vệ Thiên Nguyên và Sở Thiên Thư đã hội diện với bọn Ngọc Hư Tử.

Sau khi nghe Vệ Thiên Nguyên thuật lại câu chuyện gia gia của chàng trúng độc kế lưỡng hổ tương tranh thì Ngọc Hư Tử nộ khí xung thiên nói:

- Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi quả nhiên là già mưu thâm toán, nhất định phen này ta phải giúp Tề lão tiên bồi trả thù mới được.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Đạo trưởng có gặp Thượng Quan cô nương không?

Ngọc Hư Tử ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì? Chẳng phải Thượng Quan cô nương đã cùng thiếu hiệp trở về Côn Luân sơn rồi sao?

Vệ Thiên Nguyên thở dài, nói:

- Đúng vậy, nhưng cô ta nóng lòng báo phụ thù nên đã đơn thân độc mã đi Bạch Đà Sơn trước rồi.

Ngọc Hư Tử giậm chân, nói:

- Hồngбет! Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng lên núi tiếp ứng cho cô ta thôi.

Nói đoạn lão cắt đặt Sở Thiên Thư, Thanh Loan và đồ đệ Bào Linh Huy của lão ở lại phòng thủ dưới chân núi, bản thân lão và Vệ Thiên Nguyên đột nhập sào huyệt của Vũ Văn Lôi.

Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi đang sốt ruột đứng ngồi tại một thạch thất, lão đang trông chờ tin tức của nhi tử và hai vị hộ pháp. Lão luôn miệng tự hỏi:

- “Theo kế hoạch đã định và có Cái Phúc Thiên làm nội ứng thì lẽ ra Thượng Quan Vân Long và Tề Yến Nhiên đã đấu với nhau đến lưỡng bại câu thương rồi, mọi việc phải kết thúc thuận lợi, tại sao không thấy nhi tử và hai vị hộ pháp trở về?”.

Đang lúc bồn chồn lo lắng thì bỗng nhiên có người đẩy cửa bước vào. Là ai mà chưa có sự cho phép của Bạch Đà Sơn chủ đã dám bước vào thạch thất của lão? Vũ Văn Lôi cho rằng đó là thê tử của lão nên lão vẫn cúi đầu nói:

- Đừng đến làm phiền ta!

Người vừa bước vào là một phụ nhân trung niên nhưng không phải là Kim Hồ - thê tử của Vũ Văn Lôi, phụ nhân lạnh lùng nói:

- Hình như ba mươi năm trước, ngươi đã từng nói câu này với ta một lần.

Nhưng lần này ta đến để giúp ngươi.

Vũ Văn Lôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn và nói:

- Là ngươi à?

Phụ nhân này có tướng mạo rất giống Kim Hồ nhưng niên kỷ già hơn một

chút. Bà ta tiếp tục lạnh lùng nói:

- Ta không thể đến sao?

Vũ Văn Lôi nói:

- Hảo Hảo không có ở đây, Hạo nhi vẫn chưa có tin tức, người có muốn đi thăm Hảo Hảo không?

Phụ nhân nói:

- Ta đến để tìm người! Chính vì Hảo Hảo không có ở đây nên ta mới đến. Bây giờ ta muốn nói rõ với người một chuyện.

Vũ Văn Lôi nói:

- Được, ta cũng đang muốn hỏi người về tin tức ở Côn Luân sơn.

Phụ nhân nói:

- Ta đã tận lực nhưng địch nhân quá mạnh. Hạo nhi đã bị Tề Cảnh Minh phế võ công, hiện đang được hai vị hộ pháp đưa về. Nhi tử của người còn bảo toàn được tính mạng là phúc lắm rồi, Thanh My là đồ đệ duy nhất của ta, ả còn thảm hơn nhi tử của người, ả đã chết rồi.

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô ta chết?

- Ta bảo ả cải trang Thượng Quan Phi Phụng nhưng không ngờ lại gặp Phi Phụng thật.

Ta đến cứu nhưng không kịp.

- Thế còn kế ly gián của chúng ta ...

- Đã sớm bị người ta khám phá rồi. Hiện tại Tề Yến Nhiên đã là khách nhân ở Tinh Túc Hải.

- Bọn chúng không trúng kế à?

- Bọn chúng đấu với nhau một trận nhưng có lưỡng bại câu thương hay không và thương thế đến mức nào thì ta không biết. Phi Phụng và Vệ Thiên Nguyên đang trên đường đến đây nên sợ rằng thương thế của hai lão bất tử kia không nặng lắm. Còn nữa, phụ phụ Tề Cảnh Minh có lẽ cũng sẽ đến đây.

- Chỉ một mình Tề Cảnh Minh thôi đã khó đối phó rồi, nếu hai lão chết tiết kia thương thế không nặng thì ...

Phụ nhân mỉm cười, nói:

- Người cũng biết tình thế nghiêm trọng, vậy thì chúng ta nói qua chuyện khác nhé!

Vũ Văn Lôi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc đã đến nước này, cơ nghiệp Bạch Đà Sơn sợ rằng khó bảo toàn, chúng ta còn chuyện gì để nói nữa?

Phụ nhân cười nhạt, nói:

- Người còn muốn bảo vệ cơ nghiệp sao? Ta thấy với tình thế trước mắt thì chúng ta nên tìm cách bảo vệ sinh mạng thì hơn. Lôi đệ, chúng ta cùng đi nhé!

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Bỏ mặc bọn họ à?
- Ta chỉ cần cùng người thoát đi thôi! Ta cũng không có phép thần thông để bảo vệ toàn bộ thân bằng quyền thuộc của người.
- Đừng quên người là cô cô của Hảo Hảo!
- Ta không quên và cũng không quên chuyện cũ. Chỉ sợ là người đã quên thôi! Ta hỏi người, lúc đầu người hứa với ta thế nào? Vì người mà ta mạo hiểm để bị thúc thúc người suýt đánh chết, vì người mà ta bị đuổi ra khỏi Bạch Đà Sơn. Chỉ mong rằng sau khi lão ta chết thì người tuân thủ lời hứa lấy ta làm vợ, nào ngờ người lại bị con yêu tinh kia câu hồn. Hai mươi năm qua ta sống như kiếp du hồn đã quý, người đã hại ta thân bại danh liệt ...

Vũ Văn Lôi ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Chuyện xấu của người mà lọt ra ngoài thì dễ nghe lắm sao? Phụ nhân nói:

- Người biết là chuyện xấu mà tại sao lúc đầu cũng muốn làm?

Vũ Văn Lôi xuống nước:

- Được rồi, Hân Hân, ta cầu xin người, chuyện quá khứ không ai muốn nhắc lại, đúng không? Vừa rồi người tự nói là muốn đến giúp ta nên ta không muốn tranh cãi với người nữa.

Nguyên phụ nhân này có tên là Tiêu Hân Hân, bà ta vốn là nàng hầu của sơn chủ tiền nhiệm Vũ Văn Bác, Vũ Văn Lôi là điệt nhi của Vũ Văn Bác. Vì muốn được kế tục địa vị nên Vũ Văn Lôi đã tư thông với Tiêu Hân Hân. Lão được Tiêu Hân Hân giúp đỡ nên địa vị ngày một củng cố, cuối cùng sự tư thông này cũng bị Vũ Văn Bác phát hiện, nhưng lúc đó vây cánh của Vũ Văn Lôi đã mạnh nên Vũ Văn Bác chẳng làm gì được, chỉ có thể trục xuất Tiêu Hân Hân ra khỏi Bạch Đà Sơn thôi. Trước lúc Tiêu Hân Hân bị trục xuất thì Kim Hồ Tiêu Hảo Hảo đã đến Bạch Đà Sơn nương nhờ bà ta. Khi Vũ Văn Bác chết, Kim Hồ đã trưởng thành, dung mạo kiêu diễm như hoa nên Vũ Văn Lôi vừa kế tục địa vị thì lấy điệt nữ chứ không lấy cô cô. Vì vậy mà Tiêu Hân Hân phải sống lang bạt kỳ hồ và ôm hận suốt hai mươi năm qua.

Tiêu Hân Hân thấy Vũ Văn Lôi xuống nước thì cũng hạ giọng nói:

- Được rồi, chỉ cần người tuân thủ lời hứa ban đầu thì ta cũng không nhắc lại hận cũ nữa.

Người mau nói đi, người có muốn cùng ta cao chạy xa bay không?

Vũ Văn Lôi nói:

- Việc này trọng đại, người cho ta suy nghĩ một chút được không?

Tiêu Hân Hân nói:

- Thanh sơn còn thì không lo gì chẳng có củi đun. Ta khuyên người không nên lưu luyến cơ nghiệp Bạch Đà Sơn. Còn như Hảo Hảo, ta đã thay ả bảo

vệ cho nhi tử của ả trở về, tuy võ công bị phế nhưng vẫn còn toàn mạng.
Vũ Văn Lôi trầm ngâm không nói gì.

Tiêu Hân Hân thúc giục:

- Rốt cuộc thì ngươi đợi đến khi nào? Sợ rằng khi ngươi đưa ra quyết định thì đã không còn kịp đấy.

Ngay lúc này bỗng nhiên có người từ bên ngoài cao giọng bẩm báo:

- Bẩm sơn chủ, Tiêu chủ nhân của Tiêu thế gia đến!

Vũ Văn Lôi vui mừng không ngờ, lão nói:

- Tiêu Chí Dao đến rồi, thật là tốt quá!

Tiêu Hân Hân lạnh lùng nói:

- Chưa chắc Tiêu Chí Dao có thể giúp được ngươi!

Vũ Văn Lôi nói:

- Cùng lắm thì ta cũng có thể đến Tiêu thế gia của hấn lánh nạn.

Tiêu Hân Hân cười nhạt, nói:

- Chỉ sợ rằng thiên hạ không có chuyện trùng hợp như thế, lúc ngươi vừa lâm đại nạn thì hấn dẫn xác đến.

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Tiêu Hân Hân thản nhiên đáp:

- Không có gì. Ngươi đã có núi cao để dựa thì ta làm sao có thể miễn cưỡng ngươi đi với ta? Được rồi, ngươi cứ đi dựa vào Tiêu Chí Dao, nhưng nhớ là không được tìm ta nữa đấy nhé.

Vũ Văn Lôi ra khỏi thạch thất hỏi thuộc hạ:

- Làm sao ngươi biết đó là Tiêu Chí Dao?

Đại hán trung niên nói:

- Lão ta mang theo tín vật mà thuộc hạ từng nghe sơn chủ nói ...

Vũ Văn Lôi gật đầu, nói:

- Đúng, đã có tín vật thì không thể giả mạo được.

Nói đoạn lão bước thẳng ra đại sảnh thì thấy một đại hán trung niên, tướng mạo phương phi mang trường kiếm đang đứng chờ. Quả nhiên đó là Tiêu Chí Dao, chủ nhân của Tiêu thế gia ở Kinh sư. Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi vui mừng khôn tả, vội bước ra nghênh đón thì đột nhiên ngoài đại sảnh có hai bóng người nữa xuất hiện. Thì ra đây là hai tên thuộc hạ của Bạch Đà Sơn và là hai đầu lĩnh của hai toán quân phòng vệ. Bọn chúng mình bê bát máu tươi đang cố gắng tiến vào đại sảnh.

Vũ Văn Lôi cả kinh quên cả việc chào hỏi tân khách, quát hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Một đầu lĩnh nói:

- Bẩm ... bẩm sơn chủ ... Địch ... địch nhân đã ...

Tên thứ hai tiếp lời:

- Địch nhân đã lên tới nơi rồi ... Bọn thuộc hạ vô năng ...

Vũ Văn Lôi liền hỏi:

- Bọn chúng là những ai?

Tên thứ nhất nói:

- Là Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên ... Và ...

Tên thứ hai bổ xung:

- Và Võ Đang ngũ lão Ngọc Hư Tử.

Vũ Văn Lôi ngạc nhiên tự nói:

- Có cả Ngọc Hư Tử à? Ta và Võ Đang đâu có thù oán gì, tại sao ...

Lời chưa dứt thì đã có hai bóng người phi như bay vào trước cửa đại sảnh, dẫn đầu là một tục gia thiếu niên, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, phía sau là một lão đạo trưởng mặc lam bào. Hai nhân vật này không phải ai xa lạ mà chính là Vệ Thiên Nguyên và Ngọc Hư Tử.

Vũ Văn Lôi vội quay sang nói với Tiêu Chí Dao:

- Tiêu huynh đệ, người đến thật đúng lúc. Vũ mỗ xin có lời đa tạ trước.

Tiêu Chí Dao nói:

- Địch nhân đã ở trước mắt, Vũ huynh hà tất phải khách khí. Chẳng phải lâu nay chúng ta vẫn chia xẻ hoạn nạn với nhau đó sao? Vũ huynh cứ xuất môn đối phó với bọn chúng, tại hạ xin trợ thủ phía sau.

Đã có Tiêu Chí Dao tại đương Tiễn đại tiên sinh và thấy đối phương chỉ có hai người nên Vũ Văn Lôi yên tâm, lão đường hoàng bước ra khỏi đại sảnh và cất giọng kẻ cả, nói:

- Vệ Thiên Nguyên, ta không ngờ người lại đến nạp mạng sớm như thế!

Ngọc Hư đạo trưởng, tại hạ nhớ không lầm thì giữa Bạch Đà Sơn và Võ Đang hình như không có hiềm khích gì, tại sao đạo trưởng lại ...

Ngọc Hư Tử cười ha ha một tràng rồi nói:

- Sơn chủ hà tất phải hỏi lý do, bản đạo chỉ có thể nói rằng:

Diệt trừ ác nhân tà đạo là trách nhiệm của người trong võ lâm hiệp nghĩa đạo!

Vũ Văn Lôi cười nhạt, nói:

- Thì ra là vậy! Được, vậy thì tại hạ cũng không khách khí!

Vệ Thiên Nguyên tuy chưa lên tiếng nhưng song mục đỏ như huyết, sắc diện bừng bừng sát khí, chàng lặng lẽ quan sát Vũ Văn Lôi và Tiêu Chí Dao rồi chậm rãi lên tiếng:

- Tuyệt lắm! Không ngờ hôm nay lại hội diện đầy đủ thế này! Vũ Văn Lôi, năm xưa ngươi mượn đao giết người, ngươi trao độc dược và ám khí cho Tiêu Chí Dao để hấn ám hại phụ thân ta, hôm nay ta nhất định phải trả mỗi thù này.

Vũ Văn Lôi cười nhạt, nói:

- Khá lắm, tiểu tử ngươi khá lắm!

Lời vừa dứt thì lão lập tức vung hữu chưởng nhằm vào giữa ngực Vệ Thiên Nguyên đánh tới.

Vệ Thiên Nguyên phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, chàng dịch bỏ qua trái tránh né tâm chưởng của đối phương, đồng thời hữu thủ cũng xuất ra một chưởng.

Trong chớp mắt song chưởng giao nhau, “ầm” một tiếng kinh thiên động địa, thân hình của Vũ Văn Lôi hơi dao động, còn Vệ Thiên Nguyên phải lui ra sau hai bước. Đây không phải vì công lực của Vệ Thiên Nguyên kém hơn đối phương mà vì công phu sở luyện của Vũ Văn Lôi cực kỳ tà môn.

Hữu thủ của lão luyện Hỏa Diễm Lực nên thủ chưởng của Vệ Thiên Nguyên vừa tương tiếp thì cảm thấy một luồng khí nóng như lửa nhập thể, chàng cả kinh nên không thể không thối lui, tạm thời bị rơi vào thế hạ phong.

Trong chớp mắt tả chưởng của Vũ Văn Lôi đã vỗ tới, lần này Vệ Thiên Nguyên tránh né không dám nghênh tiếp nhưng chàng vẫn không sao tránh né được chưởng phong. Nói ra cũng kỳ quái, hữu chưởng của Vũ Văn Lôi phát ra chưởng phong nóng kinh người nhưng tả chưởng luyện Hàn Băng Chưởng nên chưởng phong lạnh thấu xương thấu cốt.

Vũ Văn Lôi đắc ý phá lên cười ha ha một tràng, trong lúc cười lão đã liên tiếp công Vệ Thiên Nguyên bảy tám chiêu nữa.

Đột nhiên có một tên thuộc hạ của Vũ Văn Lôi chạy vào hô lớn:

- Sơn chủ, có thích khách!

Lời này vừa dứt thì thích khách đã đến trước đại sảnh. Đó là một bạch y thiếu nữ dung quang tuyệt mỹ, thân mang trường kiếm, thân pháp cực kỳ ảo diệu.

Thật là:

“Ngộ hiểm chi thời hốt vãn thích khách.

Thù nhân kinh hãi, ngã lực đột tăng.”.

Tạm dịch:

“Giữa lúc lâm nguy chợt nghe thích khách.

Kẻ thù kinh hãi, sức ta chợt tăng.”.

Hồi 20

Oán Thù Tương Báo, Vĩnh Kết Tơ Duyên

Vệ Thiên Nguyên đoán chắc là Phi Phụng nên tinh thần vô cùng hưng phấn, chàng liếc mắt nhìn qua thì quả nhiên là nàng, chàng vội kêu lên:

- Phi Phụng, nàng đến thật đúng lúc!

Phi Phụng vừa thi triển ảo kiếm tuyệt diệu để đẩy lui Vũ Văn Lôi, vừa hô lớn:

- Coi chừng độc chương!

Ngay lúc đó Tiêu Chí Dao đã lướt lên trước cùng Ngọc Hư Tử động thủ.

Tiêu Chí Dao thi triển trường kiếm vũ lộng như cuồng long xuất hải nhưng kiếm pháp của Ngọc Hư Tử càng tinh diệu hơn. Ngọc Hư Tử tuy niên kỷ nhỏ nhất trong Võ Đang ngũ lão nhưng kiếm thuật cao cường nhất. Nhưng do lão không quyết ý hạ độc thủ nên nhất thời lão chỉ chống đỡ và cầm chân Tiêu Chí Dao, không cho lão này rảnh tay tiếp ứng Vũ Văn Lôi.

Vệ Thiên Nguyên có Phi Phụng trợ thủ thì áp lực bỗng nhiên giảm hẳn xuống, nhưng chàng cảm thấy kỳ quái là tại sao không thấy thuộc hạ của Vũ Văn Lôi đến trợ chiến? Đang lúc hoài nghi thì chàng nghe bên trái đại sảnh có người hô lớn:

- Kẻ nào vượt qua hòn giả sơn thì tắt tử.

Vừa nghe lời này Thiên Nguyên vui mừng khôn tả, nhưng Vũ Văn Lôi lại kinh ngạc vô cùng. Thì ra giọng nói vừa rồi là của Tề Cận Minh. Lúc này Vũ Văn Lôi mới rõ tại sao không thấy thuộc hạ đến trợ chiến và Vệ Thiên Nguyên cũng ngộ ra duyên cớ. Tuy nhiên, Vũ Văn Lôi không thấy được tình hình bên ngoài, nếu trông thấy thì lão càng hồn kinh phách tán gấp bội. Bởi lẽ bên ngoài đã có trên ba chục thi thể nằm ngang dọc trên mặt đất, phân nửa số đó là bị Tề Cận Minh điểm huyết làm chúng mất năng lực kháng cự. Nửa kia là trúng Mai Hoa Châm của Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên. Tuy bà ta không sử dụng loại ám khí tẩm độc nhưng cũng đủ khiến cho bọn chúng toàn thân tê liệt, nhất thời mất đi tri giác.

Thuộc hạ của Bạch Đà Sơn chủ khoảng ba trăm người, số ngã xuống không quá một phần mười nhưng cũng đủ khiến chúng hồn xiêu phách tán, không dám xông vào đại sảnh trợ giúp chủ nhân.

Vũ Văn Lôi miễn cưỡng trấn định tâm thần rồi lớn tiếng quát lớn:

- Tề Cận Minh, ngươi muốn giết ta thì lúc này là cơ hội tốt nhất đấy, mau vào trong này đi!

Vệ Thiên Nguyên liền tiếp lời:

- Sư thúc, người không nên vào!

Tề Cẩm Minh đều hiểu ý của hai người, nên lão phá lên cười ha hả rồi nói:

- Thiên Nguyên, ta biết là ngươi không cần sự giúp đỡ của người khác. Vũ Văn Lôi, ngươi cũng không cần khiêu khích ta, ta muốn giết ngươi thì có thể đã ra tay từ lâu rồi.

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Ngươi hai ba lần hại ta, ta vốn phải tìm ngươi thanh toán nhưng Vệ Thiên Nguyên cần báo phụ thù quan trọng hơn là ân oán giữa ta và ngươi, ta đành phải nhường cho hấn thôi.

Tuy nhiên ngươi đừng tính chuyện thoát thân, nếu ngươi ra khỏi đại sảnh thì đừng trách ta xuất thủ đấy.

Vệ Thiên Nguyên tiếp lời:

- Sư thúc yên tâm, hiện tại hấn chạy không thoát đâu!

Người bên ngoài không thể tiến vào, Vũ Văn Lôi tuy có Tiêu Chí Dao trợ chiến nhưng bị Ngọc Hư Tử cầm chân nên chẳng khác gì đơn thân độc mã, vì vậy cũng chẳng trách Vệ Thiên Nguyên quá tự tin. Song, câu này chàng nói hơi sớm một chút.

Trước sự liên thủ công kích của Thiên Nguyên và Phi Phụng thì Vũ Văn Lôi chỉ lo chống đỡ chứ không còn lực phản công. Thậm chí lão không có thời gian để mở miệng nói, nhất thời đã rơi vào thế lực bất tòng tâm. Nhưng không phải là không có người trợ giúp lão.

Song phương đang lúc kịch đấu thì đột nhiên Thiên Nguyên và Phi Phụng ngửi thấy mùi vị kỳ quái tựa như hương khí do vật gì bị đốt cháy phát ra.

Lúc đầu không cảm thấy có vấn đề gì nhưng càng lúc mùi hương càng đậm đặc làm cho hô hấp bị ức chết. Vì vậy bọn họ không thể không phong bế hô hấp, tạm thời không thể lên tiếng.

Mùi hương cổ quái kia phát tán rất nhanh, tuy bọn họ đã phong bế hô hấp nhưng vẫn bị ảnh hưởng. Cảm giác tựa như buồn ngủ, không thể nào phản chấn được tinh thần. Nhưng ngược lại Vũ Văn Lôi bỗng hưng phấn tinh thần hẳn ra.

Nguyên hương khí này là Thần Tiên Đan đặc chế, tác dụng mạnh gấp mấy lần Thần Tiên Đan thông thường của Vũ Văn Lôi chế luyện. Lão ta là người chế luyện Thần Tiên Đan nên đương nhiên là quen ngửi khí vị của nó, do vậy mà không bị ảnh hưởng gì. Nhưng lão không khỏi có chút kinh ngạc và trầm nghĩ:

“Loại dược tề Thần Tiên Đan đậm đặc này ta vẫn chưa phối chế thành, không ngờ Hân Hân đã phối thành công rồi.”

Hương khí tỏa ra từ khe hở của vách đại sảnh nên đương nhiên Vũ Văn Lôi biết người nấp bên trong là ai. Quả nhiên nghe tiếng Tiêu Hân Hân từ bên

trong truyền ra:

- Đừng do dự nữa, nhân cơ hội này chúng ta cùng thoát thân thôi! Thế nào, người vẫn luyến chiến sao? Nếu do dự là không kịp đấy.

Nào ngờ tình thế bỗng nhiên biến chuyển, Vũ Văn Lôi chợt phát hiện trong đại sảnh tràn ngập mùi thanh hương và lão cũng nhận ra đây là thuốc giải của Thần Tiên Đan. Vệ Thiên Nguyên, Phi Phụng và cả Tiêu Chí Dao, Ngọc Hư Tử chợt phản chấn tinh thần trở lại.

Vũ Văn Lôi bỗng hiểu ra ngay vấn đề, không cần hỏi cũng biết đây là “kiệt tác” của Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên.

Quả nhiên nghe Tiêu Quyên Quyên từ bên ngoài nói vọng vào:

- Cô cô, cả đời người chịu bao nhiêu khổ não rồi, tất cả cũng chỉ vì hấn gieo rắc. Đến lúc này mà cô cô còn muốn bảo vệ cho hấn sao?

Vũ Văn Lôi liền lớn tiếng nói:

- Hân Hân, quá khứ ta không tốt với người, ta đã biết mình sai rồi. Mau đến giúp ta đi!

Tiêu Quyên Quyên lớn tiếng nói tiếp:

- Cô cô, người không xuất thủ thì tiểu nữ không xuất thủ. Nếu người vẫn chấp mê bất ng. thì đừng trách tiểu nữ làm vãn bối mà vô lễ!

Lúc này Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng đã hưng phấn tinh thần trở lại nên lập tức phản công, nhất thời chương phong kiếm ảnh như phong ba bão vũ vây chặt Vũ Văn Lôi vào giữa.

Vũ Văn Lôi lớn tiếng gọi:

- Hân Hân, người là cô cô của ả, bản lĩnh của người cũng cao cường hơn ả, người còn sợ làm gì, mau giúp ta, mau đến giúp ta!

Đột nhiên nghe có người thở dài nhưng không phải là tiếng thở dài của Tiêu Hân Hân.

- Hai người thật không biết xấu mặt, nhưng ai bảo người là phu quân của ta. Thì ra đây là giọng nói của Kim Hồ - Tiêu Hảo Hảo.

Nguyên bên trong đại sảnh có một cánh cửa ngầm, cánh cửa này vừa mở, Kim Hồ xuất hiện thì lập tức nghe một tiếng nổ “ầm” long trời lở đất. Theo đó là hàng ngàn mũi ám khí từ tay Kim Hồ phát ra, đó là ám khí độc môn của Tiêu gia, Kim Châm Độc Vụ.

Nhất thời đại sảnh tràn ngập khói mù và vô số Mai Hoa Châm nhỏ như lông bò, kim quang tỏa ra lấp lánh. Vệ Thiên Nguyên không ngừng phát phách không chương quét cho Mai Hoa Châm bay đi nhưng độc vụ mù mịt nên nhất thời khó lòng quét hết được, thậm chí chàng cũng không dám mở mắt. Đột nhiên chàng cảm thấy hai luồng hàn khí và nhiệt khí cùng xông đến nên vội vung song chương lên hộ thân. Thì ra Vũ Văn Lôi chớp cơ hội hỗn loạn phát song chương đánh thẳng ra trước, tả chương là Hàn Băng Chương, hữu chương là Hỏa Diệm Lực.

“Ầm!” một tiếng, bốn chưởng chạm tiếp, Vệ Thiên Nguyên phải vận toàn công lực chống đỡ. Bốn đạo kinh phản chấn lẫn nhau, Vệ Thiên Nguyên ngã ngửa ra đất, Vũ Văn Lôi cũng “hự” một tiếng rồi thổ huyết tươi.

Phi Phụng làm sao để đối phương hại Thiên Nguyên, nàng lập tức vung kiếm đâm thẳng vào người Vũ Văn Lôi. Do khói mù vẫn dày đặc trong đại sảnh nàng nhận phương hướng không chuẩn nên chỉ đâm trúng vai trái của Vũ Văn Lôi.

Bỗng nghe Kim Hồ kêu lên:

- Người có cần sinh mạng Vệ Thiên Nguyên không?

Phi Phụng cả kinh, nàng vội thu kiếm quay lại tấn công về phía Kim Hồ vừa nói. Vũ Văn Lôi có cơ hội thoát thân, lão lập tức mở cửa ngầm vọt thẳng vào trong.

Thực ra Vệ Thiên Nguyên chưa rơi vào tay Kim Hồ, nội công của chàng thâm hậu nên nhất thời chưa đến nỗi hôn mê, do vậy chàng đã sớm lẫn người vào góc đại sảnh. Kim Hồ đánh lừa được Phi Phụng nên lập tức men theo vách tường để tiếp cận cửa ngầm. Bà ta mặc hắc y nên Phi Phụng không thể nhìn thấy được bóng bà ta trong đám khói mù dày đặc.

Nhưng nàng đâm hụt một kiếm thì biết ngay là Kim Hồ đã chạy thoát.

Kim Hồ lặng lẽ lần tới cửa ngầm, không ngờ cửa ngầm đã đóng chặt. Thì ra Vũ Văn Lôi sợ truy binh nên vừa lọt qua thì lập tức khóa trái cửa lại. Cơ quan ngầm bên trong vách tường, trừ phi phá vỡ bức tường, còn không thì người bên ngoài không thể nào mở được.

Chợt nghe Vệ Thiên Nguyên kêu lên:

- Phi Phụng, ta không sao!

Chàng sợ Phi Phụng nóng lòng vì mình nên dùng tàn lực kêu lên một tiếng, chàng không lên tiếng thì tốt, một khi mở miệng thì thật là “hữu sự” rồi.

Miệng vừa mở thì độc khí nhập vào, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Nhưng khản trương nhất là Kim Hồ. Bà ta mạo hiểm cứu phu quân nhưng không ngờ phu quân chẳng ngó ngang gì đến sống chết của bà ta. Kim Hồ nóng lòng nên đập cửa kêu lớn:

- Mau cho ta vào! Mau cho ta vào!

Bà ta thừa biết ảo kiếm của Phi Phụng cực kỳ lợi hại, nhưng hy vọng là cửa ngầm sẽ mở ra nhanh hơn ảo kiếm của Phi Phụng. Thế nhưng bà ta chỉ nghe tiếng của mình dội lại mà thôi, cùng lúc đó mũi kiếm của Phi Phụng đã đâm tới giữa lưng rồi. Võ công của Kim Hồ không phải tầm thường tuy trong thế cùng đường nhưng bà ta vẫn kịp phóng ra một loạt ám khí. Song đáng tiếc là ảo kiếm của Phi Phụng đã che kín toàn thân nàng, phong vũ còn không xuyên qua được thì làm sao ám khí có thể kích vào. Nàng vừa múa kiếm hộ thân vừa đuổi theo Kim Hồ như hình với bóng khiến bà ta chẳng biết làm thế nào khác nên đành chạy ra ngoài đại sảnh.

Phi Phụng không truy sát mà chạy tới đỡ Thiên Nguyên, nàng cảm thấy chân tay của chàng đã lạnh như băng, nàng hốt hoảng đưa tay sờ lên mũi thì may thay hô hấp vẫn chưa đoạn. Phi Phụng hơi yên tâm, nàng vội công Thiên Nguyên ra ngoài.

Lại nói đến Kim Hồ. Bà ta vừa chạy ra khỏi đại sảnh thì gặp ngay Sở Thiên Thư.

Nguyên Sở Thiên Thư và Thanh Loan cùng Bào Lệnh Huy trấn thủ dưới núi nhưng khi gặp phu phụ Tề Cẩn Minh thì bọn họ cũng đành sơn tham chiến. Sở Thiên Thư từng bị độc châm của Kim Hồ đã thương suýt chút nữa thì mất mạng. Cừu nhân kiến diện thì sát khí đột hiện, chàng quát lớn:

- Kim Hồ, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!

Lời vừa dứt thì song bút cũng nhắm vào tử huyệt của Kim Hồ đâm tới.

Đột nhiên nghe “choang” một tiếng, Ngân Hồ đã xuất kiếm gạt song bút của Sở Thiên Thư qua một bên và nói:

- Thiên Thư, xin ngươi hãy nể mặt ta, tốt xấu gì bà ta cũng là bảo tử của ta.

Sở Thiên Thư đành thu song bút lui sang một bên.

Kim Hồ ngược nhìn muội muội của bà ta hồi lâu rồi lạnh lùng nói:

- Thế à, ngươi còn nhận ta là bảo tử sao?

Ngân Hồ nói:

- Chúng ta tuy xa nhau từ nhỏ nhưng chung quy vẫn là tỷ muội. Muội cũng từng làm nhiều việc sai trái, chỉ cần tỷ tỷ ...

Kim Hồ cắt lời nói:

- Ta không muốn nghe ngươi giáo huấn, ta chỉ muốn thỉnh cầu ngươi một chuyện.

Ngân Hồ nói:

- Xin tỷ tỷ cứ nói.

Kim Hồ nói:

- Hạo nhi của ta đã bị phu quân ngươi phế võ công, e rằng hắn không thể trụ lại ở Bạch Đà Sơn được nữa. Ngươi có thể thay ta lo liệu cả đời cho hắn không?

Ngân Hồ kinh ngạc. Bà buột miệng kêu lên:

- Tỷ tỷ, không lẽ tỷ tỷ muốn tìm ...

Kim Hồ nói tiếp:

- Ngươi tưởng là ta tự vẫn chẳng? Ta không nỡ chết vô ích đâu! Nhưng thế sự khó lường, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có thể đồng ý thỉnh cầu của ta không?

Ngân Hồ nói:

- Được, muội đồng ý!

Kim Hồ thở phào một hơi rồi nói:

- Vậy thì ta yên tâm rồi!

Nói đoạn bỗng bà quay người chạy lại vào trong đại sảnh vẫn còn khói mù

mờ mịt.

Tề Cận Minh lướt lên trước và kêu lên:

- Quyên Quyên, tại sao nàng không ngăn bà ta lại?

Ngân Hồ nói:

- Vì thiếp đã biết bà ta muốn làm gì rồi. Nếu một người đã quyết tâm làm một việc gì đó mà chúng ta ngăn cản thì có chết người đó cũng không thể nhắm mắt.

Tề Cận Minh gượng cười, nói:

- Xem ra các người tuy chia tay từ nhỏ nhưng hiểu tỷ tỷ không ai bằng muội muội.

Lúc này Phi Phụng đã đưa Vệ Thiên Nguyên ra ngoài và giao cho Tề Cận Minh trị thương. Nàng và Sở Thiên Thư lập tức xông vào đại sảnh giúp Ngọc Hư Tử công kích Tiêu Chí Dao. Cặp kỳ phùng địch thủ này hiện đã bị ảnh hưởng bởi khí độc nên chỉ đấu cầm chừng, cả hai không ai mạo hiểm hạ sát thủ. Tuy nhiên Vũ Văn Lô đã bỏ chạy nên Tiêu Chí Dao cũng mất tinh thần không ít. Lão mấy phen muốn thoát khỏi vòng chiến, nhưng ngoại diện đã bị bao vây, hơn nữa trường kiếm của Ngọc Hư Tử quán riết không buông nên lão không thể nào thoát đi được. Kịp lúc Phi Phụng và Thiên Thư vào trợ chiến thì Tiêu Chí Dao hồn xiêu phách tán, lão chưa kịp trấn định tinh thần thì đã một tiếng như bò bị chọc tiết.

Trường kiếm của Phi Phụng đâm thẳng vào vai phải của lão khiến lão mất khả năng vận kiếm chống đỡ, nhân cơ hội đó Sở Thiên Thư múa song bút đâm thẳng vào giữa ngực Tiêu Chí Dao.

Ngọc Hư Tử thu kiếm và nói:

- Đa tạ cô nương và thiếu hiệp trợ thủ!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Đạo trường chớ khách khí, diệt ác trừ gian là trách nhiệm của người hiệp nghĩa đạo mà!

Nói đoạn nàng dìu Ngọc Hư Tử ra khỏi đại sảnh cùng với Sở Thiên Thư.

Trong lúc hỗn chiến Ngọc Hư Tử bị trúng một mũi độc châm nhưng nội lực của lão thâm hậu, nhất thời độc tố chưa thể phát tác. Song, lão vừa đối phó cường địch vừa vận chân khí kháng độc nên hao tổn khá nhiều công lực, vì vậy mà lúc này chợt cảm thấy đầu quáng mắt hoa. Nhưng cũng may là Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên có thuốc giải, bà ta cho lão uống một viên giải độc và bảo lão tọa thiền vận công trục độc.

Tề Cận Minh cũng đang chẩn mạch cho Vệ Thiên Nguyên, lão thấy Sở Thiên Thư trở ra thì hỏi ngay:

- Hắn đã trúng Hàn Băng chương của Vũ Văn Lô. Thiên Thư, ngươi có Quỳnh Ngọc Đan đó không?

Quỳnh Ngọc Đan là loại dược hoàn khắc hàn, một phương thuốc bí truyền

của Sở gia, công hiệu có thể sánh với linh dược Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự.

Sở Thiên Thư nói:

- Chỉ còn có hai viên.

Tề Cận Minh nhận lấy cho Vệ Thiên Nguyên uống rồi nói:

- Ta có thể giúp hấn ngưng tập chân khí nhưng sau khi tỉnh lại vẫn chưa thể phục hồi công lực nên nhất thời khó chịu nổi khí hân.

Phi Phụng nói:

- Tiểu nữ còn có Dương Hàn Đan, loại này có thể kháng được hàn khí trên Tinh Túc Hải.

Tề Cận Minh gật đầu nói:

- Tốt, vậy thì sau hai canh giờ hấn có thể tỉnh lại.

Phi Phụng nhìn vào đại sảnh vẫn còn dày đặc khói mù, nàng nói:

- Sự tình ở đây vẫn chưa kết thúc, sau hai canh giờ chàng tỉnh lại nhưng không biết Bạch Đà Sơn chủ ...

Ngân Hồ hiểu được ý nàng nên tiếp lời:

- Ta biết Vệ Thiên Nguyên không cần phải tận tay báo thù.

Ngân Hồ phán đoán không sai, đích thực là có hai người khác báo thù thay cho Vệ Thiên Nguyên, tuy bản ý của hai người này không phải muốn báo thù cho chàng nhưng kết quả lại giống như nhau.

* * * Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi chạy vào trong bí thất thì thấy Tiêu Hân Hân đang ngồi trên giường, đầu giường có thấp mấy ngọn bạch lập. Ánh sáng màu xanh lục chiếu lên khuôn mặt của Tiêu Hân Hân tạo ra sự kỳ dị khó tả. Trong bí thất này vốn có nhiều đèn lưu ly được thắp suốt ngày đêm, nhưng không biết Tiêu Hân Hân đã thay đổi bằng bạch lập từ lúc nào. Nhưng Vũ Văn Lôi không còn lòng dạ nào để ý đến những chuyện nhỏ như vậy nữa, lão hồi hộp bất an kêu lên:

- Hân Hân!

Tiêu Hân Hân mở mắt ra và chậm rãi nói:

- Người biết đấy, xưa nay ta luôn thích ánh nến. Lần đầu chúng ta hò hẹn thì trong phòng ta cũng tràn đầy ánh nến.

Vũ Văn Lôi gượng cười nói:

- Lẽ nào người còn nhớ những chuyện cũ đó.

- Người quên chứ ta không thể nào quên.

- Ta biết quá khứ ta có lỗi với người nhưng xin người hãy cho quá khứ đi vào quá khứ.

Từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không rời nhau.

- Vĩnh viễn không rời nhau? Thật không?

- Đương nhiên là thật. Vì ta đã biết chỉ có người mới thật lòng đối với ta.

Người thật lòng với ta thì đương nhiên ta cũng thật lòng với người.

- Hình như ngươi cũng nói với Hảo Hảo như vậy phải không?

- Đó là giả. Ta làm sao quên được ân nghĩa của ngươi đối với ta trước đây. Ta vào đây là để chứng minh lòng thành với ngươi đây.

Tiêu Hân Hân mỉm cười, nói:

- Ta biết nhất định ngươi sẽ vào nên đã sớm ngồi đây chờ ngươi.

Vũ Văn Lôi phấn chấn tinh thần, lão vội hỏi:

- Hân Hân, ngươi sẽ giúp ta chứ?

Tiêu Hân Hân thở dài, nói:

- Ngươi không muốn nghe lời khuyên của ta, bây giờ mới cầu ta thì muộn rồi, đã muộn thật rồi!

Vũ Văn Lôi tưởng bà ta lo sợ cường địch bên ngoài nên nói ngay:

- Không muộn, trong gian bí thất này còn có một bí mật mà có lẽ ngươi chưa biết.

Tiêu Hân Hân thản nhiên hỏi:

- Bí mật gì?

Vũ Văn Lôi nói:

- Còn có một địa đạo khác có thể thông ra bên ngoài. Nơi đó ngoại nhân không thể biết nên ta có thể ẩn thân dưỡng thương. Tuy nhiên cần phải có người lo liệu cho ta mới được.

Nên biết thương thế của lão không nhẹ nên hiện tại phải cần Tiêu Hân Hân bảo vệ. Võ công của Tiêu Hân Hân có thể không bằng lão nhưng phương pháp tẩu thoát thì cao cường hơn lão nhiều. Ví dụ như vạn nhất phát hiện có địch nhân thì bà ta có thể tung Yên Vụ Đan che mắt đối phương mà thoát đi.

Vũ Văn Lôi thấy Tiêu Hân Hân còn do dự thì liền nói:

- Ta nói thật lòng như vậy mà ngươi không tin sao?

Tiêu Hân Hân nói:

- Đợi ngươi dưỡng thương xong thì ngươi lại muốn quay về làm sơn chủ phải không?

Vũ Văn Lôi nói:

- Không, ta chỉ muốn vĩnh viễn bầu bạn với ngươi. Ngươi không muốn ta làm sơn chủ thì tùy ngươi tuyển chọn bất kỳ nơi nào, chúng ta sẽ cùng ẩn cư.

Tiêu Hân Hân tỏ vẻ như bằng lòng, bà gật đầu nói:

- Vĩnh viễn bầu bạn với ta, hay ... hay lắm.

Vũ Văn Lôi cũng rất hài lòng với câu trả lời này, lão nói:

- Vậy thì sự thể chậm trễ, chúng ta mau đi thôi!

Nói đoạn lão bước đến vách bí thất mở cơ quan để lộ ra một đường địa đạo. Đột nhiên nghe “ầm” một tiếng, một làn khói đen từ trong địa đạo xông ra. Một hắc y phụ nhân tựa như dã quỷ hiện hình từ trong làn khói đen bay lên.

- Ngươi không ngờ là ta cũng biết địa đạo bí mật này phải không?

Vũ Văn Lôi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, lão lớn tiếng quát:

- Hảo Hảo, người ...

Lão vùng vằng vỗ tới tức thì nhưng bỗng nhiên lão phát hiện đã không thể sử xuất được nửa phần lực đạo. Lão quay lại nhìn thì thấy Tiêu Hân Hân còn thảm bại hơn, bà ta đã bị hôn mê ngã ngửa ra giường, song mục nhắm chặt.

Kim Hồ lên tiếng:

- Còn một chuyện người cũng không ngờ là ta đã chế thành một loại thần hương có được tính vừa tương đồng vừa tương phản với Thần Tiên Đan. Tương đồng là chúng có thể khiến cho tâm thần bất hoại, tứ chi vô lực, tương phản là người nào quen dùng Thần Tiên Đan thì loại thần hương này càng phát sinh hiệu lực nhanh chóng và mạnh trên thân thể người đó. Thế nào, người còn trừng mắt nhìn ta làm gì, phải chăng người không thích ta đến với người?

Vũ Văn Lôi gượng cười, nói:

- Chúng ta là phu thê sinh tắc đồng sàng, tử tắc đồng huyệt, làm sao ta lại không thích nàng đến bên ta?

Kim Hồ cười nhạt, nói:

- Sinh tắc đồng sàng, tử tắc đồng huyệt ư? Khá khen cho người còn dày mặt để nói những lời nhục mạ như thế đối với ta. Nếu Quyên Quyên không nhận ta là tỷ tỷ thì ta đã sớm bỏ mạng ngoài kia rồi.

Vũ Văn Lôi nói:

- Tình thế vừa rồi ta tự thân khó bảo toàn chứ không có ý bỏ mặc nàng, xin nàng chớ nói với ta bằng khẩu khí như vậy.

Kim Hồ cười nhạt, nói:

- Thế à, ngay cả chút khí lực mở cửa mà vừa rồi người cũng không có sao?

Vũ Văn Lôi chẳng biết nói thế nào cho phải nên gượng cười, nói:

- Ta biết nhất định nàng sẽ có biện pháp và sẽ đến bên ta.

- Tại sao?

- Vì chỉ có nàng mới thật lòng tốt với ta. Hảo Hảo, xin nàng hãy tin ta, nàng tốt với ta thì làm sao ta không tốt với nàng? Từ nay về sau, phu thê chúng ta nửa bước cũng không rời nhau!

- Những lời đại loại như thế này hình như người đã nói với cô cô của ta rồi.

- Chúng ta là phu thê danh chính ngôn thuận, bà ta làm sao có thể sánh với nàng?

Chẳng qua là vì tình thế trói buộc nên ta không thể không dối lừa bà ta. Nếu nàng không tin thì ta có thể giết bà ta ngay bây giờ!

- Ta đến đây không phải là muốn người giết cô cô của ta!

- Được, vậy thì chúng ta cùng đi, để cho bà ta tự sinh tự diệt!

Kim Hồ trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi:

- Người biết tại sao ta vào đây không?

Vũ Văn Lôi đáp ngay:

- Vì nàng biết hiện tại ta rất cần có nàng!

Kim Hồ cười nhạt, nói:

- Hiện tại ngươi rất cần ta nhưng tương lai thì sao?

Vũ Văn Lôi gượng cười, nói:

- Đương nhiên, tương lai cũng như vậy!

- Đáng tiếc là ta không dám tin ngươi nữa!

- Rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, nàng muốn thế nào mới có thể tin ta?

- Ngươi nói vĩnh viễn không rời ta nửa bước, được, bây giờ ta sẽ bảo ngươi vĩnh viễn không rời ta!

Nói đoạn Kim Hồ lập tức vung chưởng đánh vào giữa ngực Vũ Văn Lôi.

Vũ Văn Lôi cả kinh kêu lên:

- Nàng làm gì vậy?

Kim Hồ nói:

- Ngươi chết rồi, ta cũng chết theo ngươi, như thế chẳng phải là vĩnh viễn bên nhau sao?

Vũ Văn Lôi kêu thất thanh:

- Không, không! Có chuyện gì cứ nói đã, xin đừng ... xin đừng ...

Lời chưa dứt thì hữu chưởng của Kim Hồ đã vỗ vào ngực lão. Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhất thời dường như mất đi tri giác. Nhưng lão kinh hãi một thì thê tử Kim Hồ của lão lại kinh hãi mười. Nguyên bà ta định giết phu quân xong thì tự sát theo. Do vậy hữu chưởng phát ra là đã vận hết công lực toàn thân. Nào ngờ, bỗng nhiên bà phát hiện công lực của mình đã hoàn toàn tiêu tán một cách nhanh chóng, khi chưởng chạm vào người phu quân thì khí lực như người bình thường, căn bản không có gì nguy hiểm.

Kim Hồ bất giác quét mục quang nhìn qua Tiêu Hân Hân thì thấy trên giường, song mục vẫn nhắm chặt nhưng khóe miệng lộ một nụ cười nhạt.

Vũ Văn Lôi sau khi cảm thấy trời nghiêng đất quay thì vội trấn định tinh thần rồi gượng cười, nói:

- Ta tưởng nàng giết ta thật chứ!

Kim Hồ cũng gượng cười, nói:

- Làm sao ta nỡ để ngươi chết, nhưng chuyện ngày hôm nay quả thật là ngươi đã khiến cho ta đau lòng, do vậy ...

Vũ Văn Lôi tiếp lời:

- Ta biết là ta có lỗi với nàng, do vậy nàng muốn trừng phạt ta. Nhưng hiện tại đã trừng phạt rồi, nàng có thể đưa cho ta thuốc giải không?

Kim Hồ thừa biết bản lãnh của phu quân, sớm muộn gì lão ta cũng nhận ra được khí lực của bà bị tiêu thất, khi đó lão ta cũng sẽ đoạt thuốc giải thôi.

Biết thế nên bà ta thầm nghĩ:

- “Chi bằng cứ lợi dụng hần một lần.”.

Nghĩ đoạn bà lấy thuốc giải đưa cho Vũ Văn Lôi và nói:

- Thuốc giải có thể đưa cho người nhưng người phải hứa với ta một chuyện.

Vũ Văn Lôi mỉm cười, nói:

- Xin phu nhân cứ dặn dò.

Kim Hồ nói:

- Tốt xấu gì bà ta cũng là cô cô của ta, ta không nhẫn tâm để bà ta bị độc hương của ta làm hại. Người đưa bà ta ra ngoài nhé.

Vũ Văn Lôi hỏi lại:

- Nàng không muốn để bà ta tự sinh tự diệt sao?

Kim Hồ nói:

- Trong này thì bà ta chết chắc chứ không nghi ngờ gì nữa, bên ngoài thì bà ta có thể còn chút cơ hội sinh tồn. Như thế mới phù hợp với ý câu “Tự sinh tự diệt”.

Vũ Văn Lôi hoài nghi thê tử muốn thử mình nên nói:

- Hà tất phải đa sự như thế, nàng sợ bà ta chết một cách đau khổ thì chi bằng để ta thưởng cho bà ta một chương ân huệ.

Kim Hồ phát hiện tình hình của mình càng lúc càng tệ hơn, bà là một đại hành gia sử dụng độc nên lúc này đã phát hiện mình trúng một loại kỳ độc vô danh. Độc tố đã xâm nhập tạng phủ nên không còn khả năng cầu sinh nữa. Lòng thù hận chột trỗi lên, bà lập tức nói:

- Được rồi, người muốn giết bà ta thì tùy người!

Vũ Văn Lôi sau khi uống thuốc giải của Kim Hồ thì tinh thần phấn chấn lên một chút, lão bước về phía Tiêu Hân Hân và phát chương võ vào giữa ngực bà ta. Không ngờ lão vừa đánh xuống thì tình hình cũng giống như Kim Hồ vừa rồi, có nghĩa là khí lực của lão hoàn toàn tiêu thất.

Đột nhiên Tiêu Hân Hân mở mắt ra và chậm rãi ngồi dậy. Bà ta thản nhiên nói:

- Người không giết được ta, có lẽ là rất kỳ quái phải không? Tại sao đã uống thuốc giải của Hảo Hảo mà một chút khí lực để giết ta người cũng không có? Ta có thể nói cho người biết một bí mật, đó là vì bên trong những cây bạch lạp của ta được chế tạo bằng Hắc Tâm Lan!

Hắc Tâm Lan là một trong bảy đại độc vật trên thế gian, khi dùng để làm bạch lạp thì độc chất bị đốt cháy sẽ phát tán ra không chút khí vị và có thể giết đối phương mà đối phương không hề biết. Công lực của Kim Hồ không bằng Vũ Văn Lôi nên sau khi trúng độc thì độc tố phát tác chậm hơn, song lão trúng độc còn nặng hơn thê tử.

Kim Hồ thản nhiên nói:

- Chúc mừng cô cô đã luyện thành kỳ độc của thế gian. Không sai, ta tuy đồ kỵ với người nhưng muốn giết người không phải là chủ ý của ta.

Tiêu Hân Hân nói:

- Đúng vậy, thoát tiên người muốn dùng hắc để chế phục ta, người cho rằng nhân lúc công lực của hắc chưa hoàn toàn tiêu thất thì có thể chế phục ta dễ dàng. Nhưng người muốn ta sống cũng chẳng qua là muốn ta giao thuốc giải ra thôi. Đáng tiếc, đáng tiếc!

Vũ Văn Lôi vội nói:

- Hân Hân, người thật là thông minh. Ta vốn không có ý hại người, ta giả vờ muốn giết người chẳng qua là để thử tâm địa con tiện nhân kia thôi.

Kim Hồ nộ khí quát lớn:

- Ta đã sớm biết người là kẻ vô tình vô nghĩa nhưng không ngờ người còn là một kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ như vậy, ta thật là hối hận vì bị người lừa dối một đời.

Vũ Văn Lôi cười nhạt, nói:

- Vừa rồi khi ta thử khẩu khí của của người thì người đã nói thế nào, có cần ta thuật lại không?

Nói đoạn lão giả giọng Kim Hồ, thuật lại:

- Được rồi, người muốn giết bà ta thì tùy người!

Hai kẻ không còn khí lực tranh nhau thì chỉ còn có thể đấu khẩu mà thôi.

Nhưng sự đấu khẩu cũng chẳng kéo dài được bao lâu, vì cả hai dần dần mất cả khí lực để nói.

Lúc này Tiêu Hân Hân mới thở dài, nói:

- Các người cũng không cần cãi nhau nữa, ta biết là các người đều rất muốn thuốc giải của ta. Nhưng đáng tiếc là ta chỉ chế được Hắc Tâm Lan mà vẫn chưa chế được thuốc giải.

Loại độc này không có thuốc giải.

Vũ Văn Lôi như nghe tiếng sét bên tai, lão dùng tàn lực kêu thất thanh:

- Không có thuốc giải?

Kim Hồ cũng đột nhiên phát ra một tràng cười điên cuồng rồi nói:

- Ta vốn muốn cùng gã vô tình vô nghĩa này đồng qui tận diệt, bây giờ đã đạt được sở nguyện rồi, như thế cũng rất tốt!

Tiêu Hân Hân cười một cách thê lương rồi nói:

- Đúng vậy, hắc đều nói với ta và người những lời như nhau, hy vọng là từ nay về sau hắc vĩnh viễn không xa rời chúng ta. Ba chúng ta đều mang tội nghiệt sâu nặng, do vậy ta cũng cảm thấy là nên hoàn thành tâm nguyện của hắc, kết cục thế này đích thực là không có gì hay bằng!

Nói đoạn bà ta vẫn giữ vẻ thê lương pha chút khoái ý nhìn Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi và Kim Hồ Tiêu Hảo Hảo lần lượt ngã xuống cuối cùng bà ta cũng ngã ra giường bất động.

Đợi đến lúc bọn Tiêu Quyên Quyên vào thì chỉ phát hiện được ba thi thể cứng đờ mà thôi. Thiện, ác, ái, tăng, tình, nghiệt, ân oán cũng đã đồng quy tận diệt.

Tiêu Quyên Quyên nắm lấy tay phu quân và khẽ nói:

- “Phúc họa vô môn, duy nhân tự chuốc”, bây giờ muội mới thấm thía ý nghĩa câu này.

Tề Cận Minh trầm ngâm một hồi lâu mới nói:

- Đúng vậy, con người chẳng có ai không sai trái, dù có làm chuyện sai cũng không sao, chỉ sợ sai mà không biết mình sai nên cứ tiếp tục sai mãi.

Tiêu Quyên Quyên nói:

- Đa tạ chàng nhắc nhở!

Tề Cận Minh thở dài, nói:

- Chuyện đã kết thúc, chúng ta có thể đi được rồi.

Tiêu Quyên Quyên hỏi:

- Thế còn cuộc cờ tàn kia thì sao?

Tề Cận Minh hỏi lại:

- Cuộc cờ đã sắp rõ, theo nàng thì nên đi nước nào?

Tiêu Quyên Quyên lắc đầu nói:

- Thiếp cũng không biết.

Tề Cận Minh gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chúng ta chỉ có thể hướng dẫn người trong cuộc để bọn họ tự nhìn rõ cuộc cờ tàn này thôi. Còn như nên thu thập cuộc cờ tàn này như thế nào thì e rằng chúng ta không thể giúp đỡ bọn chúng.

Nói đoạn phu thê lão cáo biệt mọi người rồi xuống núi trước. Phi Phụng và Sở Thiên Thư cũng đưa Vệ Thiên Nguyên cùng bọn Ngọc Hư Tử rời Bạch Đà Sơn, sau đó mọi người lại tiếp tục chia tay.

Khi Vệ Thiên Nguyên tỉnh lại thì chàng thấy mình đang nằm trong một u cốc, bên cạnh là Phi Phụng, ngoài ra không còn ai khác.

Chàng kinh ngạc ngồi bật dậy và hỏi:

- Mọi người đâu cả rồi? Tại sao ta lại nằm ở đây? Nơi này là nơi nào? Kết cục như thế nào?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Chàng hỏi nhiều quá làm sao muội trả lời kịp, trước tiên xin chúc mừng chàng đã báo được phụ thù. Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi và thê tử của lão đã đồng quy tận diệt với Tiêu Hân Hân rồi. Còn như tại sao chàng nằm trong u cốc này là vì muội muốn chàng gặp một người sau khi tỉnh lại. U cốc này cách Bạch Vân Am chừng mười dặm, nơi đó có người mà muội muốn chàng đến và có lẽ bản thân chàng cũng muốn gặp. Bây giờ chàng đã hồi phục và có thể tự đi được rồi, muội sẽ chờ ở đây trong ba canh giờ, sau ba canh giờ nếu chàng không trở lại thì chúng ta vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội tái ngộ.

Vệ Thiên Nguyên đi từ ngạc nhiên này qua ngạc nhiên khác, chàng vội hỏi:

- Người đó là ai? Tại sao nàng muốn ta gặp người đó? Và sao nàng biết bản thân ta cũng muốn gặp?

Phi Phụng thản nhiên:

- Muội không thể nói được, chàng cứ đi rồi ắt sẽ biết mọi chuyện.

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy kỳ quái, chàng trầm nghĩ:

- “Tại sao nàng lại úp mở với ta như vậy? Không lẽ người đó là Khương Tuyết Quân?”

Lẽ nào cô ta vẫn còn sống?

Tuy hoài nghi như vậy nhưng chàng không dám hỏi thẳng, sau một lúc do dự thì chàng hỏi:

- Bạch Vân Am ở hướng nào?

Phi Phụng nói:

- Đi về hướng tây chừng mười dặm thì sẽ gặp.

- Nàng không thể cùng đi với ta tới đó sao?

- Không thể.

- Tại sao?

- Vì người đó không thích gặp muội, vả lại không có muội sẽ tiện cho chàng hơn.

- Thế sư thúc của ta và mọi người đi đâu cả rồi?

- Bọn họ đã rời Bạch Đà Sơn trước đây hai canh giờ, còn đi đâu thì muội không thể biết.

Vệ Thiên Nguyên chẳng biết làm thế nào khác, chàng đành ôm lòng hoài nghi mà đi về hướng Tây tìm Bạch Vân Am.

Lúc này tuy công lực của chàng đã hồi phục, độc khí đã được giải nhưng vẫn chưa thể thi triển kinh công thượng thừa, do vậy phải gần một canh giờ chàng mới đi hết mười dặm đường. Quả đúng như Phi Phụng nói, trước mặt chàng đã hiện ra một ngôi am tự dưới bóng đám bạch tùng này toàn thân phủ đầy tuyết trắng xóa, bản thân ngôi am tự cũng bị phủ đầy tuyết. Tuy vị trí của am tự ở lưng chừng núi nhưng ngọn núi này nằm trong quần thể Bạch Đà Sơn nên độ cao không ít, vì vậy mà hầu như toàn bộ ngọn núi bị mây trắng và tuyết bao phủ quanh năm.

Vệ Thiên Nguyên thi triển kinh công tiếp cận Bạch Vân Am, cảnh vật ở đây vô cùng thanh tĩnh và rất tuyệt mỹ. Chàng xuyên qua rừng bạch tùng đến trước cửa am. Sau một hồi do dự, chàng định cất tiếng hỏi xem có ai bên trong không thì đột nhiên cửa am mở ra, một ni cô trùm khăn cúi đầu bước ra.

Tuy không nhìn rõ diện mạo và dù được khoác bên ngoài một bộ cà sa rộng thùng thình nhưng ni cô vừa xuất hiện thì Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc không thôi. Nhất thời miệng lưỡi như bị kết dính lại, không thể nói nên lời.

Ni cô niệm Phật hiệu rồi hỏi:

- Dám hỏi thí chủ cần tìm ai?

Vệ Thiên Nguyên buột miệng kêu thất thanh:

- Tuyết Quân, Tuyết Quân! Nàng còn sống trên đời này thật sao? Tại sao lại

...

Ni cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Vệ Thiên Nguyên, không sai, quả nhiên là Khương Tuyết Quân nhưng nàng đã trở thành ni cô.

Khương Tuyết Quân chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật! bản nguoi là Tuệ Tĩnh, thí chủ muốn tìm ai?

Vệ Thiên Nguyên sững người hồi lâu mới nói:

- Tuyết Quân, nàng thừa biết là ta tìm nàng, tại sao nàng không nhận ta?

Khương Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Tuyết Quân ư? Trên thế gian này đã không còn Khương Tuyết Quân rồi.

Bản ni là Tuệ Tĩnh.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nghe nói phật môn không biết nói dối!

- Không sai!

- Thế tại sao nàng quên chuyện chúng ta cùng nhật uyên ương thạch? Nàng từng nói chúng ta sẽ làm một đôi uyên ương vỗ cánh bên nhau, mãi mãi không rời nhau?

- Đó là Khương Tuyết Quân nói chứ không phải Tuệ Tĩnh nói.

- Khương Tuyết Quân là Tuệ Tĩnh, Tuệ Tĩnh là Khương Tuyết Quân.

- Thí chủ sai rồi, thí chủ có thể nói thân của Tuệ Tĩnh trước đây là Khương Tuyết Quân chứ không thể nói Tuệ Tĩnh là Khương Tuyết Quân.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Như vậy Khương Tuyết Quân có thể biến thành Tuệ Tĩnh, tại sao Tuệ Tĩnh không thể trở thành Khương Tuyết Quân?

Khương Tuyết Quân bình thản nói:

- Có thể Tuệ Tĩnh sẽ có thay đổi nữa nhưng quyết không thể trở thành Khương Tuyết Quân.

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Tại sao?

Khương Tuyết Quân không trả lời, nàng từ từ ngược nhìn những đám bạch vân lững lờ trôi rồi hỏi:

- Thí chủ có thấy những áng bạch vân kia không?

Vệ Thiên Nguyên không hiểu nàng muốn nói gì nhưng vẫn nói:

- Thấy thì sao?

Khương Tuyết Quân nói:

- Mây vẫn là mây, nhưng mây bay lúc này đã không phải là mây trước đó.

- Vậy thì sao nào?

- Điều đó nói rõ sự thật trên thế gian không có gì là bất biến, hoa có thể biến thành đất, đất nếu thay đổi thì có khả năng sẽ thành thạch nham, nhưng quyết không thể biến trở lại thành hoa trên cành.

Vệ Thiên Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cổ ngữ có câu:

biển có thể cạn, đá có thể mòn nhưng tình không thể biến. Hoa có thể biến, mây nước có thể biến nhưng tình không thể biến.

Khương Tuyết Quân nói:

- Cổ ngữ vị tất đều đã đúng. Tình sinh ra từ “thực”, “thực” biến thì tình cũng biến. Cái gọi là “thực” tức là trong một hoàn cảnh đặc định nào đó, hoàn cảnh thay đổi thì cảm tình cũng sẽ thay đổi. Nghiêm Hoa Kinh cho rằng tình có cơ sở từ hiện thực, nhưng bản thân tình là hư vô không căn cứ. Quan hệ giữa tình và thực tựa như nước và sóng vậy.

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Ta không hiểu được phát pháp cao thâm, ta chỉ muốn hỏi là tại sao nàng muốn trở thành Tuệ Tĩnh?

Khương Tuyết Quân nói:

- Bần ni là Tuệ Tĩnh. Tuệ Tĩnh vẫn chưa biến thì bần ni cũng chưa biến.

Vệ Thiên Nguyên lắc đầu, nói:

- Đừng nói lòng vòng nữa. Được, ta thay đổi cách hỏi nhé, tại sao Khương Tuyết Quân phải biến thành Tuệ Tĩnh?

Lúc này Khương Tuyết Quân mới trả lời thật:

- Là vì cầu cho tâm được an.

Vệ Thiên Nguyên hỏi tiếp:

- Cầu cho tâm được an, phải chăng là vì Phi Phụng?

Khương Tuyết Quân đáp:

- Phi Phụng là Phi Phụng, Tuyết Quân là Tuyết Quân. Cầu cho tâm được an không phải vì bất kỳ người nào.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không quản hiện tại nàng là Tuệ Tĩnh hay Tuyết Quân, ta xin nàng chớ vòng vo tam quốc nữa và hãy thật lòng nói cho ta biết, sự tình ở Bí Ma Nhai hôm đó, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy?

Khương Tuyết Quân bình thản nói:

- Khương Tuyết Quân đã chết ngày hôm đó, lẽ nào thí chủ không biết?

- Nhưng thực sự là Khương Tuyết Quân vẫn tại thế.

- Đúng vậy, nhưng Khương Tuyết Quân đã trở thành một người khác rồi.

- Sự giả chết của nàng phải chăng là do sự an bày của Phi Phụng?

- Là do bần ni thỉnh cầu cô ta an bày cho bần ni như vậy, thí chủ không thể trách cô ta.

Bần ni muốn cầu cho tâm được an, cô ta cũng muốn cầu cho tâm được an.

Nguyên lần ác chiến ở Bí Ma Nhai hôm đó, Thượng Quang Phi Phụng đã tìm cách giúp Khương Tuyết Quân báo thù (độc châm mà Tuyết Quân dùng đâm Từ Trung Nhạc là do Phi Phụng mượn từ Ngân Hồ cho Tuyết Quân).

Nhưng sau khi giết Từ Trung Nhạc, Tuyết Quân uống độc dược tự vẫn, viên độc dược đó là độc dược giả, uống vào thì tạm thời ngưng hô hấp trông tựa như đã chết nhưng ba ngày sau sẽ sống lại. Viên độc dược đó cũng do nơi Phi Phụng cho cô ta.

Vệ Thiên Nguyên buồn bã nói:

- Nàng cầu cho tâm được an, lẽ nào rời xa ta thì tâm nàng có thể được an? Thuở thiếu thời chúng ta từng là ...

Khương Tuyết Quân tiếp lời:

- Không sai, thiếu thời bản ni từng nghĩ như thế. Khi đó trong thế giới của bản ni chỉ có thí chủ, trong thế giới của thí chủ cũng chỉ có bản ni. Nhưng hiện tại không phải là thuở thiếu thời. Ai ngờ rằng hai nhà chúng ta cùng ngộ thảm họa để mỗi người ly tán kẻ đông người tây? Thí chủ trưởng thành từ Tề gia, bản ni theo gia phụ sống qua ngày đoạn tháng ở Lạc Dương! Bản thân bản ni cũng không ngờ suýt chút nữa thì trở thành thê tử của Từ Trung Nhạc, tuy chưa báí đường thành thân nhưng cũng đã ngồi kiệu hoa nhà họ Từ rồi. Rất nhiều chuyện mà thuở thiếu thời tuyệt đối không ngờ tới, thí chủ nói xem, không phải thế sao?

Vệ Thiên Nguyên thâm nghĩ:

- “Đúng vậy, khi đó làm sao ta ngờ rằng sẽ gặp một Thượng Quang Phi Phụng rồi lại cùng cô ta kết bằng hữu đồng sanh cộng tử? Sau cùng lại còn cầu hôn với cô ta!”.

Khương Tuyết Quân tiếp tục nói:

- Vì vậy thành ngữ có câu:

Sự quá tình thiên (việc đã qua thì hoàn cảnh cũng đã khác), kinh Phật lại có câu:

Tình tùy thực biến. Thí chủ hãy nói thực một câu, nếu bảo thí chủ bỏ rơi Thượng Quang cô nương thì phải chăng thí chủ cũng cảm thấy tâm bất an?

Vệ Thiên Nguyên ngẩn người một lát rồi nói:

- Ta ... ta không biết.

Khương Tuyết Quân thở dài, nói:

- Tình của chúng ta ngày xưa tựa như dòng nước chảy, rút dao chém xuống nước tuy không thể cắt đứt được nhưng dòng nước đã thay đổi phương hướng rồi. Thí chủ có biết niềm vui lớn nhất của một người là gì không?

Nàng tự hỏi rồi tự trả lời:

- Đó là cõi lòng được yên tĩnh. Do vậy mới xin thí chủ chớ bức bản ni tái biến trở về Khương Tuyết Quân. Nếu bản ni biến trở thành Khương Tuyết Quân thì không những bản ni bất an mà thí chủ và Thượng Quan cô nương e rằng cũng phải khổ não cả đời!

Nói đoạn, nàng bế mục ngồi xuống tựa như lão ni nhập định, không để ý đến Vệ Thiên Nguyên nữa.

Vệ Thiên Nguyên trầm nghĩ:

- “Đúng vậy, tình của Phi Phụng đối với ta cũng sâu không kém Tuyết Quân ngày xưa và tình cảm của ta đối với Phi Phụng cũng chẳng kém đối với Tuyết Quân trước đây. Nếu ta cứ tiếp tục vương vấn thì nhất định ba bên sẽ gặp nhiều khổ não, Tuyết Quân vì lòng cao thượng đã hy sinh bản thân mình để thành toàn cho ta và Phi Phụng, lẽ nào ta lại làm trái ý nàng?”.

Nghĩ đoạn chàng chẳng biết làm thế nào khác nên đành chấp tay nói lời đa tạ rồi cáo biệt rời Bạch Vân Am một cách lặng lẽ. Tuy vẫn còn chút tiếc nuối nhưng lòng đã cảm thấy nhẹ đi phần nào, bởi lẽ giờ đây dòng chảy tình cảm đã được định hướng rõ ràng. Nhờ vậy mà cước trình của chàng nhanh hơn lúc đi, chỉ mất nửa canh giờ thì chàng đã trở lại u cốc.

Tổng cộng thời gian đi, ở, về không quá ba canh giờ, điều đó có nghĩa là Phi Phụng vẫn còn ngồi đợi trong u cốc.

Phi Phụng vừa thấy chàng bước vào thì liền hỏi:

- Tại sao chàng quay lại tìm muội?

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên đáp:

- Ta muốn đánh với nàng một ván cờ, nhưng đối thủ chỉ có thể là nàng và ta thôi.

Phi Phụng hỏi tiếp:

- Thế Khương tử tử đâu?

Thế Nguyên nói:

- Cô ta đã là người ngoại cuộc rồi.

Phi Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thế này thì không được công bằng lắm chẳng?

Thế Nguyên nói:

- Cô ta cầu cho tâm cô ta được an, ta cũng cầu cho tâm của ta được an.

- Nhưng còn muội ...

- Nàng cũng không cần phiền não, vì cuộc cờ tàn này đã được giải khai rồi.

- Giải khai thế nào?

- Tuyết Quân đã giúp ta giải khai, chính vì cô ta đã giúp ta giải khai cuộc cờ này nên cô ta phải làm người ngoại cuộc.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Mới đó mà đã gần một năm, bây giờ cuộc cờ đã được giải, chúng ta cũng nên trở lại Mạc Sâu Hồ để thưởng thức kỳ phong dị cảnh.

Phi Phụng nói:

- Hãy khoan đi Mạc Sâu Hồ ...

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Vậy nàng muốn đi đâu trước?

Phi Phụng nói:

- Đi Hoa Sơn xem hồng diệp. Trên Hoa Sơn cũng có “Mạc Sâu” cần người

an ủi đấy.

Vệ Thiên Nguyên chột ngơ ra, chàng nói:

- Sợ rằng chỉ có Sở Thiên Thư mới an ủi được “Mạc Sầu” đó thôi.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nhưng chúng ta cũng không nên làm người ngoại cuộc, tự thủ quan kỳ.

* * * Lại một mùa thu đến, lá vàng rơi khắp Hoa Sơn. Người ta thường nói, mùa thu là mùa dễ làm cho con người đa cảm đa sầu, điều này xem ra rất ứng nghiệm với tâm trạng của Tề Tẩu Ngọc hiện tại. Sau khi được Dao Quang Tán Nhân tận tâm chữa trị thì thương thể của nàng đã sớm bình phục như thường. Lúc này nàng đang mạn bước trong cánh rừng trước Quần Tiên Quán của phái Hoa Sơn.

Nàng đang hoài niệm đến viễn nhân:

- Tại sao Thiên Thư vẫn chưa trở lại thăm ta? Phải chăng thương thể của chàng cũng đã bình phục? Dao Quang Tán Nhân nói rằng bản lĩnh trị độc dưỡng thương của Thanh Loan tỷ tỷ không kém bà ta, ôi, lẽ nào ...

Thì ra Dao Quang Tán Nhân tuy chữa trị lành thương thể cho nàng nhưng bà ta lại gieo vào lòng nàng một nỗi ám ảnh. Bà ta từng nói với nàng rằng:

- “Nam nhân thì đã có chín trong mười người không thể tin cậy được, dù hãn từng thệ hải minh sơn với người nhưng chỉ cần hãn gần gũi lâu ngày với một nữ tử khác thì khó bảo đảm rằng hãn không thay lòng đổi dạ.”.

Những lời như vậy Dao Quang Tán Nhân đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần mà kể. Thanh Loan trị thương cho Sở Thiên Thư rồi lại cùng vạ lý đồng hành, “sớm tối bên nhau” đã gần nửa năm rồi. Liệu chàng có thay lòng đổi dạ không?

Đương nhiên chuyện “sớm tối bên nhau” cũng chỉ do Tề Tẩu Ngọc tưởng tượng mà thôi.

Nhưng làm sao trách nàng có cách nghĩ như vậy?

Thiếu thời nàng và Vệ Thiên Nguyên sớm tối bên nhau và chẳng phải nàng đã yêu Vệ Thiên Nguyên đó sao? “Lâu ngày sinh tình”, câu nói này nàng đã có thừa thể nghiệm.

Nàng lại trầm nghĩ:

- “Nhưng Thiên Thư không phải là tiểu hài tử và Thanh Loan cũng không phải là tiểu cô nương, nếu bọn họ lâu ngày sinh tình thật sự thì sợ rằng không thể nào thay đổi được nữa.

Nhưng khi Thiên Thư yêu ta thì chàng cũng không phải là tiểu hài tử.”.

Nàng vừa mạn bước trong rừng vừa suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên nàng phát hiện thấy Dao Quang Tán Nhân đang ngồi vẽ tranh, cảnh trong tranh chính là Quần Tiên Quán. Nàng bước đến gần rồi lên tiếng tán thưởng:

- A, Dao Quang đạo cô vẽ đẹp thế này mà tiểu nữ không biết. Chữ viết trên tranh cũng tuyệt đẹp.

Dao Quang Tán Nhân nói:

- Chớ có tăng bốc ta!

Miệng nói nhưng mắt vẫn không rời bức họa.

Bà ta dùng bút pháp như thảo thư viết trên bức họa trông mờ mờ như sương, nhẹ nhàng như khói, lâu đài ẩn hiện giống như đang phiêu du trong biển mây. Sự nhẹ nhàng cuối nét bút gợi nhớ niềm xưa và cũng gợi lên tâm sự buồn bã.

Họa nghệ của bà ta là học từ Ngọc Hư Tử, khi hai người đều chưa xuất gia. Ngọc Hư Tử còn là một thế gia công tử nổi tiếng phong lưu trên giang hồ. Trước đây Ngọc Hư Tử có vẽ một bức cổ họa Tiên Sơn Lầu Các Đồ, lầu các trong tranh được lấy cảm hứng từ thực cảnh Quần Tiên Quán trong tranh của Dao Quang Tán Nhân của Hoa Sơn. Hiện tại, Quần Tiên Quán trong tranh của Dao Quang Tán Nhân được mô phỏng từ bức tranh của Ngọc Hư Tử. Trên tranh có đề một thi phẩm của thi nhân nổi tiếng đời Đường là Lý Thương Ẩn.

“Bạch Thạch Nham Phi Bích tiền ti.

Thạch Thanh luân trích đắc quy trì.

Nhất xuân mộng võ thường phiêu ngõa.

Tận nhật linh phong bất mãn kỳ Ngạc Lục Hoa lai vô định sở Đỗ Lan Hương khứ vi di thì Ngọc Lang thử hội thông tiên tịch Úc hướng thiên gia vấn cử chi.”.

Tạm dịch:

“Cửa hang đá trắng dầm rêu phong Đầy mãi chưa về chốn Thượng Thanh Ngói cứ dầm mưa xuân cõi mộng Cờ không lộng gió buổi ngày hanh. Ngạc Hoa về ở nơi vô định Đỗ Hương đi chưa kịp đổi canh Ngọc Lang tiên sở mong được lọt Tử chi xin nhớ hỏi trời xanh.”.

Nguyên đề bài thơ này là “Trùng quế Thánh Nữ Từ” (lại qua đền Thánh Nữ), nói trong Thánh Nữ từ có một nữ đạo sĩ vốn là ý trung nhân của Lý Thương Ẩn. Năm xưa khi vẽ bức Tiên Sơn Lầu Các Đồ thì Ngọc Hư Tử cũng đề bài thơ này vào tranh.

Ôi, năm xưa Ngọc Hư Tử đề thi phẩm này của Lý Thương Ẩn vào trong tranh của mình, không ngờ bây giờ trở thành “thi sấm”!

“Cự sự trần phong hưu tái khả Thử tâm như thủy chỉ đông lưu.”.

Tạm dịch:

“Chuyện xưa phong kín không nhắc lại Lòng này như nước chảy về đông.”.

Từ ngày bà ta giữ áo phong trần làm đạo sĩ thì bà ta đã quyết tâm “Cự sự trần phong”.

rồi, nhưng đáng tiếc là rốt cuộc “trần căn” của bà ta vẫn chưa thể thanh tịnh nên thường sớm hôm hoài mộng ... Mãi đến ngày nay, đã qua hai mươi năm, song chữ “tinh” vẫn làm khổ bà ta. Vì thế Dao Quang Tán Nhân mới đem

khỏi tâm sự ắp ủ trong lòng bấy lâu nay ký thác vào trong thi họa.
 Nhưng tâm sự của bà ta há có thể đem nói cho Tề Tẩu Ngọc nghe? Tề Tẩu Ngọc thấy bà ta có vẻ suy tư nên liền hỏi:
 - Đạo cô, người đang nghĩ gì vậy?
 Dao Quang Tán Nhân nói:
 - Không có gì, ta đang nghĩ đến Thanh Loan.
 Nói đoạn bà hỏi Tề Tẩu Ngọc:
 - Còn người thì sao? Phải chăng người đang có tâm sự muốn nói với ta?
 Tề Tẩu Ngọc nói:
 - Tiểu nữ cũng không có gì. Nhưng đạo cô nhắc đến Thanh Loan tỷ tỷ khiến tiểu nữ nhớ đến Thiên Thư, không biết cô ta đã chữa trị thương thế cho chàng bình phục hay chưa?
 Dao Quang Tán Nhân nói:
 - Ta biết người đang nhớ nhưng thế sự khó lường, không chừng hẳn sẽ trở về với một người khác, khiến cho người thất vọng đấy.
 Đương nhiên Tề Tẩu Ngọc thừa hiểu bà ta nói “một người khác” là chỉ đồ đệ Thanh Loan của bà ta.
 Bỗng nhiên nghe có người kêu lên”.
 - Sư phụ! Tẩu Ngọc muội tử!
 Dao Quang Tán Nhân và Tề Tẩu Ngọc cùng nhìn lên, chẳng phải Thanh Loan trở về đó sao? Không những thế mà cô ta còn trở về với một thiếu niên. Nhưng người thất vọng không phải là Tề Tẩu Ngọc mà là Dao Quang Tán Nhân.
 Thì ra thiếu niên cùng trở về với Thanh Loan là Bào Lệnh Huynh, đồ đệ của Võ Đang trưởng lão Ngọc Hư Tử.
 Dao Quang Tán Nhân ngạc nhiên hỏi:
 - Tại sao chỉ có các người trở về, Sở Thiên Thư đâu?
 Câu này lẽ ra do Tề Tẩu Ngọc hỏi mới phải, nhưng Dao Quang Tán Nhân vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nên không nhin được mà đành hỏi trước.
 Thanh Loan hai má ửng hồng, nàng nói:
 - Đệ ... đệ tử không biết, sau khi đệ tử trị thương cho hấn bình phục thì mọi người chia tay. Sư phụ, đệ tử ... đệ tử có ...
 Dao Quang Tán Nhân đã đoán được mấy phần nên chau mày nói:
 - Có gì cứ nói!
 Chợt nghe có người cười ha ha một tràng rồi nói:
 - Cô ta thẹn thùng không nói thì ta nói thay vậy!
 Lời đến tất người đến, chớp mắt Ngọc Hư Tử đã xuất hiện trước mắt Dao Quang Tán Nhân. Lão nói tiếp:
 - Cô ta và Lệnh Huynh đang thỉnh cầu đạo hữu đồng ý cho hôn sự của chúng đấy.

Nhất thời Dao Quang Tán Nhân không biết phải nói thế nào nên chỉ im lặng làm mặt lạnh. Ngọc Hư Tử mỉm cười nói tiếp:

- Lễ nào đồ đệ của ta không xứng với đồ đệ của đạo hữu? Chúng ta không thể dẫm vào vết xe đổ!

“Tình biến” của bọn họ năm xưa là vì gia trưởng của hai nhà phản đối và thêm vào đó là sự hiểu lầm của Dao Quang nên tạo thành bi kịch ngày nay. Dao Quang Tán Nhân chợt rùng mình, bà thăm nghĩ:

- “Không sai, kỹ sở bất dục, vật thí ư nhân (việc gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác).”.

Ngay lúc này bỗng nhiên có một người phi tới như bay, Tề Tẩu Ngọc cũng vội chạy lên trước nghênh đón và kêu lên:

- Thưa ca, muội tưởng rằng ...

Hai người ôm chầm lấy nhau, dường như bọn họ không thấy gì xung quanh, toàn thế giới chỉ có hai người tồn tại.

Dường như Dao Quang cũng không nhìn thấy bọn họ, sắc diện của bà ta dần dần trở nên ôn hòa, cuối cùng bà ta nói với đồ đệ rằng:

- Các người đã tương tình hợp ý thì ta tác thành cho các người vậy!

Ngọc Hư Tử kéo Dao Quang qua một bên rồi nói nhỏ:

- Nàng hoàn tục bao giờ vậy?

Dao Quang kinh ngạc hỏi lại:

- Cái gì, ai nói ta muốn hoàn tục?

Ngọc Hư Tử mỉm cười, nói:

- Nàng có dũng khí cho đồ đệ hoàn tục, vậy tại sao nàng không dám hoàn tục? Ta và nàng cùng hoàn tục nhé?

Sắc diện của Dao Quang đột nhiên đỏ bừng còn hơn đồ đệ của bà ta vừa rồi, bà nói:

- Đừng để bọn hậu bối chúng nó cười cho đấy!

Ngọc Hư Tử nói:

- Ta nói nghiêm túc đấy chứ! Tuy ta đến muộn hai mươi năm, nhưng thu cục trải qua sương gió há không thể ngạo thị xuân hoa?

Phía bên kia Sở Thiên Thư cũng đang nói:

- Nàng tưởng thế nào?

Tề Tẩu Ngọc nói:

- Muội tưởng là chàng sẽ không trở về một mình.

Sở Thiên Thư nói:

- Thế à, nàng muốn hỏi Vệ Thiên Nguyên phải không? Cuộc cờ tàn của hắn

...

Thực ra không phải Tề Tẩu Ngọc muốn hỏi Vệ Thiên Nguyên, nhưng Sở Thiên Thư đã về bên nàng nên nàng không muốn nói lại những điều nàng từng lo nghĩ. Vì thế nàng bèn hỏi:

- Cuộc cờ tàn nào?

Bỗng nhiên có hai người cùng cao giọng nói:

- Cuộc cờ tàn của bọn ta đã được giải rồi.

Lời vừa dứt thì Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quang Phi Phụng cùng xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này Tề Tấu Ngọc mới hiểu thâm ý của ba chữ “cuộc cờ tàn”.

Sở Thiên Thư liền nói:

- Vậy thì chúng ta cùng về Dương Châu thôi. Có một chuyện tại hạ muốn nói với các vị, Tề lão tiên bối và Thượng Quan tiên bối đã chuẩn bị đưa nhau đi du ngoạn Dương Châu.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, nhưng tốt nhất là du ngoạn Tây Hồ trước đã.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Vì bên Tây Hồ có nguyệt lão tử, bên nguyệt lão tử có bức đối liễn, ta muốn cùng các vị đến đó xem!

Nói đoạn chàng cao giọng ngâm hai câu đối:

“Nguyện thiên hạ hữu tình nhân đô thành liễn quyển thuộc.

Thị tiên sinh chủ định sự mạc thác quá nhân duyên.”.

Tạm dịch:

“Mong cho người hữu tình trong thiên hạ đều trở thành quyển thuộc.

Là chuyện có chủ định từ kiếp trước chớ gượng ép nhân duyên.”.

Hết

Nguồn: Nhan mon Quan

Người đăng: ms

Thời gian: 27/11/2004 11:00:11 CH